ชุดสุดยอดศิลตราวุธตอนที่ห้า

กระบอง

เหล็ก

ไม้

1

อุนสุยอัน ประพันธ์
น.นพรัตน์ เรียบเรียง

B2S

นักสู้มีบ้างพึ่งกระทำ มีบ้างไม่พึงกระทำ

ภาคแรก

ฝ่ามือของเขา

ผู้คนมักใช้ชีวิตที่จำกัด ต่อสู้กับกาลเวลาซึ่งไม่มีที่สิ้นสุด

บทที่ 1

สตรีตีกลัวหมาว

ค่ำคืนที่โชวมั่งจิ้มกับแปะโช้วปวยเสียชีวิตในหอลมพิรุณโปรย และเป็นคืนที่ดึกหกหุนครึ่งกับหอลมพิรุณโปรยตั้งประจันหน้ากัน เตียถั่วได้พบกับคนผู้หนึ่ง

เป็นเพื่อนเก่า

เพื่อนเก่ามีหลายประเภท สหายที่รู้จักกันเป็นเพื่อนเก่า มิตรแท้ที่คบหาแทนเป็นเพื่อนเก่า มิตรสหายที่อยู่ในความทรงจำเป็นเพื่อนเก่า แม้แต่แทนที่ตายแล้วก็เป็นเพื่อนเก่า

เตียถั่วกับ "เพื่อนเก่า" ผู้นี้ไม่ได้คบหามานาน

ไม่ได้คบหาเนิ่นนาน มิใช่หมายความว่าไม่ได้ทุ่มเทจิตใจให้

...ท่านไม่แน่ว่าต้องทุ่มเทจิตใจต่อสหายที่คบหามานานมากที่สุด

น้ำจิตน้ำใจจะอย่างไรไม่นับคำนวณตามอายุ

อย่าว่าแต่ "ความรู้สึก" ที่เตียถั่วมีต่อ "เพื่อนเก่า" ผู้นี้ทั้งแปลกพิสดารและซับซ้อนยิ่ง

แปลกพิสดารถึงขั้นที่ว่า นับตั้งแต่เฮ้งเซี่ยวเจียะขึ้นเขาเทียนจั้วเข้าสู่หอลมพิรุณโปรย จิตใจของเตียถั่วก็ไม่อยู่กับเนื้อกับตัว คล้ายกับมีสุ้มเสียงอันแผ่วล้าเสียงหนึ่งคร่ำครวญเรียกหามัน

เตียถั่วทั้งคุ้นเคยทั้งแปลกหูต่อสุ้มเสียงนี้

นั่นคล้ายเป็นเสียงเพรียกเรียกหาจากก้นบึ้งหัวใจมัน

นั่นเป็นสุ้มเสียงของสตรีนางหนึ่ง

หากมิใช่สุ้มเสียงนี้แบ่งแยกสมาธิของเตียถั่ว เตียถั่วคงไม่ปล่อยให้อุนยิ้วรุดถึงสถานประลองยุทธ์ระหว่างแป๊ะโช้วปวยกับเฮ้งเซี่ยวเจียะและโซวมั่งจิ้ม เป็นเหตุให้อุนยิ้วถูกแป๊ะโช้วปวยคร่ากุมไว้ ใช้เป็นเครื่องข่มขู่เฮ้งเซี่ยวเจียะกับโซวมั่งจิ้ม

เพียงแต่ผลสุดท้ายแป๊ะโช้วปวยไม่อาจหักใจฆ่าอุนยิ้ว

...บุรุษหนุ่มที่ยโสเย็นชา พยศดุร้ายผู้นี้คล้ายมีน้ำใจไมตรีต่ออุนยิ้วอยู่บ้าง

ที่น่าประหลาดคือ เตียถั่วยิ่งมายิ่งไม่อาจควบคุมจิตใจตัวเองได้

มาตรว่าศัตรูเข้มแข็งอยู่เบื้องหน้า ทั้งที่มังกรพยัคฆ์ชิงชัยกัน แต่จิตใจมันคล้ายไม่จดจ่ออยู่กับในบริเวณ

หากแต่จดจ่ออยู่ที่ม้า

มันเพียงคิดควบขับม้าไป

มันถึงกับจำแนกออกว่า สุ้มเสียงนั้นอยู่ที่ใด เรียกหามันอย่างร้อนรุ่มเพียงไหน มีความสำคัญต่อมันปานใด มันปรารถนาใคร่ควบขับม้าเร็ว ตามหาคนผู้นี้ก่อนที่เสียงร้องจะขาดหาย

แต่ว่ามันไม่อาจไป

ผู้ที่เผชิญศัตรูในคืนนี้เป็นสหายสนิท เป็นพี่น้องของมัน

ฉั่วจุ้ยโต๊ะที่สละชีวิตยิ่งเป็นพี่น้องของมัน มันคิดแก้แค้นให้แก่พี่น้องผู้นี้กล่าวไปประหลาดนัก กาลก่อนมันนึกดูแคลนพี่น้องผู้นี้ มันบากบั่นสร้างตัว สร้างชื่อให้แก่ขมรมดอกท้อ ฉั่วจุ้ยโต๊ะกลับเห็นแก่ตัว ตักตวงความสำเร็จของผู้อื่น

แต่ยามเมื่อพบว่าฉั่วจุ้ยโต๊ะยืนหยัดสู้ตาย ยอมพลีชีพเพื่อผู้อื่น เตียถั่วกลับเกิดความเคารพยกย่องอย่างสูง ถึงกับถามตัวเองในใจ

หนึ่ง มันใช่ตั้งความหวังอย่างสูง ไว้วางใจฉั่วจุ้ยโต๊ะอย่างสนิทใจเป็นเหตุให้มันไม่อาจยอมรับต่อพฤติการณ์อันชลาตเชลาของฉั่วจุ้ยโต๊ะ จวบกระทั่งฉั่วจุ้ยโต๊ะไม่สร้างความผิดหวังแก่มัน มันค่อยบังเกิดความปีติยินดีเป็นพิเศษหรือ?

สอง ผู้ที่มีการแสดงออกใน "เชิงลบ" เมื่อปรากฏผลงานใน "เชิงบวก" ใช่สร้างความตื้นตันใจและทะนุถนอมยิ่งกว่าหรือไม่?

สาม หากแม้นเป็นเช่นนั้น ผู้ที่ปวารณาตัวรับใช้คุณธรรมจวบชีพวายดังไม่มีคุณค่าเทียบเท่ากับผู้ที่ก่อกรรมทำเข็ญตลอดมา หากทว่าเปลี่ยนเป็นมุ่งความดีชั่วครั้งชั่วคราวหรือ?

สี่ เช่นนี้ยุติธรรมหรือ?

ไม่ทราบได้

เรื่องที่ขบคิดไม่เข้าใจ เตียถั่วจะปล่อยวางไว้ชั่วคราว ไม่ครุ่นคิดถึงอีก อาจบางทีผ่านไปสักระยะหนึ่ง เมื่อนึกถึงเรื่องนี้อีก ก็ไม่เป็นปัญหาแล้ว

นี่ก็เป็นวิธีที่เฮ้งเซี่ยวเจียะใช้แก้ปัญหา

เมื่อเฮ้งเซี่ยวเจียะประสบปัญหาที่แก้ไม่ตกจะจดบันทึกไว้ เก็บใส่ลิ้นชัก ผ่านไประยะหนึ่ง ค่อยนำปัญหามาพิจารณาใหม่ จะพบว่าปัญหาส่วนใหญ่ได้รับการแก้ไขแล้ว

แก้ไขด้วยอะไร?

วันคืน

กาลเวลา

ดังนั้นวันเวลาแม้ไร้ความปรานี แต่ก็มีความหมายอย่างยิ่ง

เตียถั่วรอจนลมฝนในหอลมพิรุณโปรยยุติลงในระดับหนึ่ง

แป๊ะโซ้วปวยจบชีวิต

โซวมั่งจิ้มตกตาย

เตียถั่วไม่ให้ความสำคัญกับเรื่องเหล่านี้

มันรังเกียจแป๊ะโซ้วปวย ปรารถนาให้แป๊ะโซ้วปวยตกตาย

มันเคารพโซวมั่งจิ้มแต่ระหว่างมันกับโซวมั่งจิ้มไม่มีความสัมพันธ์อันใด

ดังนั้นท่านสะท้านหวั่นไหวต่อความเป็นความตายของคนมีชื่อเสียงที่เคารพยกย่อง ไม่เท่ากับญาติสนิทมิตรสหายที่ข้างกาย ดังนั้นผู้คนทราบข่าวคนมีชื่อเสียงลาโลกไปแทบทุกวัน แต่ไม่สะท้อนใจเท่ากับการตายของคนที่ตัวเองรู้จักคุ้นเคย

รอจนสถานการณ์อยู่ในความควบคุมของเฮ้งเชี่ยวเจียะ เตียถั่วก็บอกต่อถังฉิกบี่กับอุนป๊อคำหนึ่ง จากนั้นขึ้นม้าควบขับจากไป

ไปยังสถานที่ใด?

มันก็ไม่ทราบ

มันเพียงทราบว่า ในสถานที่ที่อยู่ห่างไกลมีคนที่รู้จักคุ้นเคยผู้หนึ่งพร่ำเพรียกเรียกหามัน

ต้นไม้เดี่ยวโดด

สะพานเวิ้งว้าง

หมู่ดาวพราวพรั่ง

ในคืนเหมันต์ที่ลมแรงหิมะเบาบาง ท้องน้ำปูลาดด้วยหิมะ ที่ห่างไปแขวนธงเขียนคำสุรา ยังมีกลิ่นหอมของดอกเหมยอย่างอ่อนจาง

เมื่อเตียถั่วเร่งรุดถึงที่นี้เสียงเพรียกเรียกในใจนั้นยิ่งกระท่อนกระแท่นและเร่งร้อนกว่าเดิม

ขณะที่เตียถั่วพบว่าเสียงร้องเรียกคล้ายเปล่งจากก้นบึ้งหัวใจ พอดีเหลือบเห็นที่ฐานสะพานหมอบฟุบด้วยเงาร่างสายหนึ่ง

มันรุดไปในบัดดล

...คล้ายกริ่งเกรงพลาดบุพเพสันนิวาสพันลี้ และพันธะหมั้นหมายหมื่นปีก็มิปาน

ครั้นแล้วมันพบเห็นสตรีที่มีความหมายต่อชีวิตมันเป็นพิเศษนางหนึ่ง

เป็นสตรีที่เคย "หลอมรวมเป็นร่างเดียว" ในวัดเล่าลิ้มยี่ภูเขาเตี้ยมซัวนางหนึ่ง

เป็นสตรีไร้ฝัน

"หนาวยิ่ง..."

สตรีไร้ฝันพอเห็นผู้ที่ประคองนางขึ้นมาเป็นเตียถั่ว ก็ขยับเขยื้อนริมฝีปากที่ถูกความหนาวสะกดจนขาวซีด เปล่งวาจาคำแรกออกมา

คล้ายกับว่าเตียถั่วเมื่อมาถึง สามารถให้ความอบอุ่นแก่นางก็มิปาน

"มันช่วงชิงเคล็ดวิชาอักษรดีรีไป..."

โลหิตบนศีรษะและมือขาดของสตรีไร้ฝันความจริงผนึกแข็งตัวแต่นางพอขยับตัว โลหิตก็ไหลหลั่งออกมาอีกครา

โลหิตของนางแดงสดยิ่ง

ภายใต้ประกายหิมะสาดสะท้อน โลหิตแดงบาดตาบาดใจเป็นพิเศษ

เตียถั่วชมดูจนสะท้านใจ

และเจ็บปวดใจ

...เจ็บปวดใจเป็นความรู้สึกอย่างไร?

คือไม่อาจหักใจทนเห็นวัตถุเรื่องราวที่รักถนอมถูกทำร้าย

สตรีไร้ฝันยังคงกลัวหนาว

หลังจากที่รับบาดเจ็บ ยิ่งกลัวความหนาว

นางยิ้มอย่างเศร้าสร้อย เดียถั่วไม่เข้าใจว่านางกล่าวอะไร ที่มันทราบคือ

ข้อมือขวานางขาดด้วน

ศีรษะถูกฟาดหนึ่งฝ่ามือ

หากเปลี่ยนเป็นผู้อื่น คงสิ้นใจตายแต่แรกแล้ว

อาการบาดเจ็บถึงแก่ชีวิตไม่ได้อยู่ที่มือขาด หากแต่อยู่ที่ศีรษะ

การกระแทกทำร้ายนี้หนักหน่วงยิ่ง เป็นเหตุให้หน้าผากส่วนที่ติดกับเส้นผมของสตรีไร้ฝันบุ๋มลึกลงไป

แต่ว่าสตรีไร้ฝันไม่ตาย

อย่างน้อยนางไม่ตายในบัดดล

หรือว่าผู้ที่ฆ่านางยั้งมือไว้ไมตรี?

ดูไปไม่คลับคล้าย หากแม้น "ไว้ไมตรี" ก็ไม่ฟาดฝ่ามือกระแทกใส่ขม่อมของนางแล้ว

หรือว่ากะโหลกศีรษะของสตรีนางนี้ มีคุณสมบัติในการรับการกระแทกทำร้ายเป็นพิเศษ?

เดียถั่วไม่กล้าครุ่นคิดมากความ

มันห้ามโลหิตรักษาบาดเจ็บให้แก่นางก่อน

มันจะอย่างไรเป็นบุตรของเดียชาปาแห่งหน่วยปฏิภาณฟ้า สำหรับกับชาวยุทธจักร ย่อมมีความสามารถในการห้ามโลหิตพันบาดแผล

...ผู้ใดทำร้ายนาง?

...ไฉนทำร้ายนาง?

เดียถั่วพลันบังเกิดความเคียดแค้นต่อฆาตกรที่ทำร้ายสตรีที่กลัวหนาวจนสูญเสียความทรงจำนางนี้จนจับใจ

ได้ยินสตรีไร้ฝันกล่าวราวละเมอว่า

"...ท่านเทพเจ้า...อาจารย์...ไร้น้ำใจ...ท่านเจ้าน้อย..."

นี่เป็นความหมายอันใด?

เตียถั่วมองดูคราบโลหิตที่ผนึกแข็งตัวบนพื้นหิมะ พลันบังเกิดความเย็นเยียบเสียดกระดูก

หลังจากที่มันถ่ายทอดพลังลมปราณเข้าสู่ร่างสตรีไร้ฝัน คุ้มครองที่พจรหัวใจของนางเอาไว้ ลมหนาวหอบหนึ่งโชยพัดผ่าน มันรู้สึกเหน็บหนาวอยู่บ้าง .

...หรือว่ามันพลอยกลัวหนาวขึ้นมา?

ประหลาดแท้ มันรู้สึกปวดศีรษะแทบระเบิด

ความรู้สึกนี้คล้ายกับว่ามันถูกฟาดใส่หนึ่งฝ่ามือเช่นกัน

บทที่ 2

ปริทัศน์
ลัทธิมีมเกาทัณฑ์

ผู้คนแยกย้ายจากไป
เฮ้งเชี่ยวเจียะปกครองหอลมพิรุณโปรยใหม่
แต่ว่าเขาไม่มีความรู้สึกว่าประสบความสำเร็จหรือได้รับชัยชนะ
เขาเพียงบังเกิดความหดหู่ใจ
หากมิใช่เขายังมีภาระรีบด่วนต้องกระทำ เขาถึงกับคิดวางมือไม่ยุ่ง
เกี่ยว
แต่นี่เป็นรากฐานของโชวตั๋วกอ (พี่ใหญ่แซ่โชว)
เขาต้องรักษาไว้
หอลมฝนผ่านลมฝน ตอนนี้ยังเป็นหอลมพิรุณโปรยแห่งนครหลวง
มันเคยผุดเด่น เคยพังครืนลง แต่หอยังเป็นหอ ไม่ว่าผู้ใดก็ไม่อาจ
แย่งตำแหน่ง อำนาจและบารมีที่ตงอยู่มาหลายสิบปี โดยที่ไม่มีค่ายพรรค

ไตแทนที่ได้

ความสลดใจของเฮ้งเซี่ยวเจียะ มิเพียงสะท้อนใจต่อประวัติศาสตร์ของหอสมพิรุณโปรย ทั้งยังหวนอาลัยต่อความเปลี่ยนแปลงของผู้คนเรื่องราว

อุนยิ้วเศร้าเสียใจต่อการตายของแป๊ะโช้วปวย จนบัดนี้นางยังไม่ทราบว่าแป๊ะโช้วปวยล่วงเกินนางอย่างไร...อาจบางทีการไม่ทราบเป็นความสุขอันยิ่งใหญ่

สำหรับลุ้ยชุ้ง เฮ้งเซี่ยวเจียะถือนางเป็นผู้มีบุญคุณ หากมิใช่นางชักนำโซวตั่วกอบุกเข้าหอลมพิรุณโปรย ปฏิบัติการของเขาครั้งนี้คงประสบเภทภัยมากกว่าวาสนา แต่หากนางไม่คิดหมายข่มชู่โซวตั่วกอ โซวตั่วกอคงไม่แสวงหาความตาย นี่ทำให้นางกลายเป็นศัตรูของเขา

แต่ตอนนี้เขาต้องปล่อยวางบุญคุณความแค้นทั้งมวลไว้ชั่วคราว

ทั้งนี้เพราะเขามีภารกิจรีบด่วนต้องดำเนินการ

ตอนนี้เขาเป็นผู้นำแล้ว

ผู้นำของค่ายพรรคอันดับหนึ่งแห่งนครหลวง ซึ่งเกิดจากการรวมหอลมพิรุณโปรยกับเจดีย์งวงช้างเข้าด้วยกัน

ผู้นำควรมีคุณสมบัติอย่างไร?

ทุกผู้คนมีคำกล่าวที่แตกต่างกัน บางคนบอกว่าต้องมีอำนาจบารมี บางคนบอกว่าต้องมีมนุษยสัมพันธ์ บางคนบอกว่าพึงมีความกล้าหาญ บางคนบอกว่าพึงมีธาตุทระนง บางคนบอกว่าต้องไม่กลัวถูกตัดศีรษะ บางคนบอกว่าต้องมีคนหนุนหลัง บางคนบอกว่าต้องมีฝีมือสูงเยี่ยม บางคนบอกว่าต้องเพียบพูนด้วยกุศโลบาย

แต่ก่อนอื่นผู้ที่เป็นผู้นำต้องมีไหล่บ่ากล้าที่จะแบกรับ

แน่นอน ในโลกหล้ามีผู้นำมากมายไม่มี "ไหล่บ่า" ไม่กล้า "แบกรับ" แต่ว่าผู้นำที่แท้จริงต้องมีความกล้าหาญในการรับภาระหน้าที่

คิดกระทำการใหญ่ หากกระทั่งความกล้าหาญในการแบกรับไว้ยังไม่มี

อย่างนั้นคงเป็นผู้นำที่สร้างความเสียหายแก่ตัวเองและผู้อื่น

ตอนนี้เฮ้งเชี่ยวเจียะต้องรับภาระเรื่องหนึ่ง

เป็นเรื่องใหญ่ที่เกี่ยวพันถึงชีวิตเรื่องหนึ่ง

เฮ้งเชี่ยวเจียะอยู่ที่หอแดง

สำหรับกับเขา หอแดงเป็นฝันร้ายตื่นหนึ่ง

หอเขียวเป็นเพลงโศกบทหนึ่ง

ยามนี้หอเขียวถูกระเบิดทำลาย คงเหลือแต่หอแดงและความฝันเมื่อครั้งกระโน้น

...ตอนนี้ใช่ตื่นจากความฝันแล้วหรือไม่?

ยังไม่

ชีวิตความจริงเป็นความฝันตื่นหนึ่ง

ความฝันที่ไม่ตายไม่เลิกรา

อย่างน้อยวันใดไม่ตาย วันนั้นไม่เลิกรา

ดังนั้นเฮ้งเชี่ยวเจียะกำลังเปิดประชุม

จุดประสงค์ที่เรียกประชุมรวบรัดยิ่ง

"ถังป้อจู้กับปิงหึงเสี้ยวทำร้ายย่องเต้กับมหาเสนาบดี วันพรุ่งนี้ต้องถูกคุมตัวไปประหารชีวิตกลางตลาดหน้าตรอกกระเบื้อง พวกเราควรทำอย่างไร?"

ความหมายของ "ควรทำอย่างไร" มิใช่สมควรช่วยเหลือพวกมันหรือไม่ หากแต่ต้องช่วยเหลือหรือไม่ และช่วยเหลืออย่างไร?

การประชุมยังมีหัวข้อสำคัญอีกประการหนึ่งคือ

"โซวเล้าจู้ (หัวหน้าหอแซ่โซว) ตายแล้ว แป๊ะโซ้วปวยก็ตายแล้ว หลงมพิรุณโปรยกับเจดีย์งวงช้างต้องรวมเข้าด้วยกัน หากตอนนี้ส่งกำลังไปช่วยเหลือถังป้อจู้กับปิงหึงเสี้ยว ใช่กระทบถึงสถานการณ์โดยรวมหรือไม่?

ใช่หลงกลฉั่วเกียหรือไม่?"

...เฮ้งเซี่ยวเจียะความจริงสมควรฉกฉวยโอกาสนี้ ปรับรากฐานเพาะสร้างชุมกำลัง กอปรเป็นพลัง "ต่อต้านอริราชศัตรู ชจัดชุนนางกังฉิน" จึงถูกต้อง

ผู้เข้าประชุมล้วนมีจิตใจหนักอึ้ง

ทั้งนี้เพราะไม่ว่าข้อสรุปเป็นอย่างไร ล้วนแต่ต้องเสียสละ

หากช่วยเหลือถังป้องู้กับปึงหึงเสี้ยว ต้องสูญเสียชีวิตพี่น้อง ทั้งส่งผลกระทบถึงอนาคตของหอลมพิรุณโปรยกับเจตีย์งวงช้าง

หากไม่ช่วยเหลือถังป้องู้กับปึงหึงเสี้ยวต้องถูกชาวยุทธจักรด่าประณามต่อให้ชาวยุทธจักรยอมเข้าใจ พี่น้องของหอลมพิรุณโปรยกับเจตีย์งวงช้างก็ไม่อาจคอบต่อมโนธรรมตัวเอง

ผู้ที่เข้าประชุมมีไม่มาก แต่ล้วนเป็นตัวแทนของหอลมพิรุณโปรยกับเจตีย์งวงช้าง

ในจำนวนนี้รวมทั้งย่อเซี่ยวฮ้อ

เฮ้งเซี่ยวเจียะยังไว้วางใจนาง ยึดถือนางเป็นพวกเดียวกัน เชื้อเชิญนางเข้าร่วมการประชุมลับสุดยอด

เฮ้งเซี่ยวเจียะเพียงถามนางว่า "ท่านชดใช้หนี้น้ำใจของลุ้ยซุ้งแล้วหรือไม่?"

ย่อเซี่ยวฮ้อตอบว่า "ชดใช้แล้ว"

เฮ้งเซี่ยวเจียะถามว่า "ท่านยังถือว่าตัวเองเป็นคนของเจตีย์งวงช้างหรือไม่?"

ย่อเซี่ยวฮ้อน้ำตาคลอหน่วย ขบริมฝีปากกล่าวว่า "...ไม่ทราบพี่น้องทั้งหลายยึดถือเราเป็นพวกเดียวกันหรือไม่?"

เฮ้งเซี่ยวเจียะร้องเพ้ยกล่าวว่า "เมื่อเป็นพี่น้องไฉนไม่ใช่พวกเดียวกัน? รีบเข้าร่วมประชุม แสดงความเห็นให้กับข้าพเจ้า"

ย่อเชี่ยวฮ้อฉวยโอกาสที่เฮ้งเชี่ยวเจียะเผชิญศัตรูเข้มแข็งยิงเกาทัณฑ์ไล่เขาตอกหนึ่ง

คราบโลหิตที่ปากแผลยังไม่แข็งตัว

เฮ้งเชี่ยวเจียะกลับลืมเรื่องเกาทัณฑ์ดอกนั้น ยึดถืออีกฝ่ายเป็นคนไกล้ชิด

ย่อเชี่ยวฮ้อยังไม่วางใจ กล่าวว่า "เราทราบว่าคิดกระทำการใหญ่ไม่ยึดถือข้อปลีกย่อย แต่ท่านไม่จดจำความแค้นที่เราลอบทำร้ายท่านจริงๆ?"

เฮ้งเชี่ยวเจียะยิ้มพลางกล่าวว่า "ท่านลอบทำร้ายข้าพเจ้า เพียงเพื่อตอบแทนบุญคุณ มิหนำซ้ำข้าพเจ้ากับแป๊ะเล่ายี่ (อันดับสองแซ่แป๊ะ) ล้วนถูกเกาทัณฑ์ยิงใส่ ถือว่ายุติธรรมยิ่ง อาจบางทีข้าพเจ้านึกโกรธแค้น แต่ข้าพเจ้าผู้นี้มีโทสะโดยง่าย และลืมเลือนรวดเร็วยิ่งกว่า"

เมื่อเผชิญบุคคลเช่นนี้ นางนับว่าอับจนปัญญา อย่างน้อยย่อเชี่ยวฮ้อก็ยังอับจนปัญญา

ไม่ว่าผู้ใดล้วนเรียกประชุม นับแต่โบราณกาลจวบปัจจุบัน มีการจัดการประชุม มีคนเข้าร่วมประชุม การประชุมมีเหตุผลเพียงสองประการ

หนึ่งคือแก้ไขปัญหา

สองคือหลีกหนีปัญหา

ในบางครั้งการประชุมเป็นข้ออ้างลากถ่วง เพื่อหลีกเลี่ยงปัญหาบางประการ

เพียงประชุมโดยไม่ลงมติ ไม่ว่าประชุมอีกแปดครั้งสิบครั้ง ประชุมต่อแปดปีสิบปี ปัญหายังเป็นปัญหาต่อไป

ดังนั้นในบางครั้ง วัตถุประสงค์ของการประชุมเพื่อฆ่าเวลา เชื่อมความสัมพันธ์ หรือว่าไม่มีความจำเป็นต้องเรียกประชุม

หอลมพิรุณโปรยเป็นค่ายพรรคอันดับหนึ่งแห่งนครหลวง มีเรื่อง

ปลีกย่อยมากมายต้องสะสาง

ระหว่างที่โซวมั่งจิ้มดูแลหคลมพิรุณโปรย มีการกำหนดเวลาล่วงหน้า พอถึงเวลาจะยุติการประชุมทันที

ไม่ว่าเป็นเรื่องสำคัญเพียงไหน พอถึงเวลาต้องตัดสินใจ ไม่ยืดเย้ออีกต่อไป

หากมีเรื่องสำคัญ แต่ผู้รับผิดชอบไม่รายงาน ต้องถูกลงโทษโดยไม่ยกเว้น

ดังนั้นภายใต้การกำหนดเวลาที่บีบรัด มีคำพูดก็รีบกล่าว มีเรื่องราวรีบรายงาน มีข้อเสนอรีบลงมติ

ต่อให้ไม่ถึงกำหนดเวลา ขอเพียงมีคนกล่าววาจาพิรี้พิไร โซวมั่งจิ้มจะกระทำเรื่องหนึ่ง

นั่นคือครวญคราง

มันร่างกายอ่อนแอ ป่วยหนักร่อแร่

ขณะที่มันกุมอำนาจสูงสุด ร่างกายเป็นโรคยี่สิบเจ็ดชนิด ซู่ได้อยู่ต้องติดตามอยู่ข้างกายไม่เหินห่าง

ดังนั้นขอเพียงมันครวญคราง ทั้งหมดมีความรู้สึกว่า การทรมานคนป่วยผู้นี้เป็นบาปอย่างหนึ่ง รีบสรุปหัวข้อสนทนา ลงมติโดยเร็ว

แป๊ะโช้วปวยหาเป็นเช่นนั้นไม่

มันยโสเย็นชา

ไม่มีผู้ใดกล้ากล่าววาจาไร้สาระต่อมัน

มันถือระเบียบวินัย

มันถึงกับให้ผู้คนยืนประชุมกัน

...เมื่อนั่งลงจะเกิดการผ่อนคลาย เวลายืนจะพูดจารวบกระชับกว่าเดิม

หากมันเห็นว่าไม่จำเป็นต้องฟังต่อ จะตัดบทของผู้อื่น หากมีความจำเป็น ถึงกับใช้วิธีการตัดศีรษะของอีกฝ่าย

เวลาคือชีวิต

มันไม่ปล่อยให้ผู้คนเสียเวลาของมัน

เฮ้งเซี่ยวเจียะกลับผิดแผกแตกต่าง

เขาไม่ถือสา

เขาเห็นว่าเสียเวลาหรือไม่เสียเวลาล้วนเป็นชีวิต ขอเพียงเสียเวลาอย่างสำราญบานใจ เสียเวลาอย่างมีความหมาย "เสียเวลา" ไปบ้างจะเป็นไร?

สุ้ยซุ่งที่ให้ความสำคัญกับเวลาตายแล้ว โซวมั่งจิ้มที่ควบคุมเวลาก็ตายแล้ว แป๊ะโช้วปวยที่ไม่เสียเวลาสูญเปล่าก็ตกตาย หลังจากตายแล้วไม่สามารถกลับมาเสียเวลาหรือไม่เสียเวลาอีก

ดังนั้นเขาเรียกประชุมโดยเน้นบรรยากาศสามารถพูดจาหยอกล้อ แต่เมื่อถึงเวลาตัดสินใจ เขาเพียงประชุมกับบุคคลภายในไม่กี่คน บางครั้งแทบไม่ต้องเรียกประชุม ก็ตัดสินใจแล้ว

...การตัดสินใจที่สำคัญไม่ได้มาจากการประชุม การประชุมความจงใจจัดขึ้นเพื่อตัดสินใจ แต่พอดำเนินการประชุม บางคนกลับตำแหน่งหัวและหาง ลืมวัตถุประสงค์ของการเรียกประชุมไป

แต่ในสถานการณ์เช่นนี้ เขาจำเป็นต้องเรียกประชุม

เรียกตัวบุคคลสำคัญหลายคนเข้าประชุม

...พรุ่งนี้ต้องช่วยเหลือปิงหึงเสี้ยวกับถังป้อง้หรือไม่?

"ช่วยเหลือ"

เนี่ยอาง้กล่าวเป็นคนแรกว่า

"พี่น้องมีภัย เห็นการตายโดยไม่ช่วยเหลือ พวกเรายังนับเป็นผู้คนหรือ?"

อุนป๊อกล่าวว่า

"มิใช่ไม่ช่วยเหลือ ปัญหาคู่ที่จะช่วยเหลืออย่างไร? เจคีย์งวงช้างกับหลงมพิรุณโปรยเพิ่งรวมเข้าด้วยกัน ด้วยขุมกำลังที่มีอยู่ คิดปะทะกับ

ทหารรักษาพระองค์ ตลอดจนยอดฝีมือวังหลวง ไช่กระทำได้หรือไม่?"

คนผู้นี้สรวลเสเฮฮา แต่ยามพูดจากลับละเอียดรอบคอบ พิจารณาอย่างรอบด้าน

จูเซี่ยวเอียกล่าวว่า

"เราช่วยเหลือ แต่เฮ้งเซี่ยวเจียะไม่ไป อย่างนั้นจะไม่เกี่ยวพันถึงเจดีย์งวงช้างกับหอลมพิรุณโปรย หากแม้ปฏิบัติการล้มเหลว ขอเพียงก้อนหินน้อยยังอยู่ เท่ากับรักษาขุมกำลังไว้ได้"

ถังฉิกบี่กล่าวอย่างเยือกเย็นว่า

"หากลงมือช่วยเหลือ โดยที่เฮ้งถะจู้ (เจ้าของเจดีย์แซ่เฮ้ง) ไม่เข้าร่วม เกรงว่ายากสัมฤทธิผลหากเฮ้งเซี่ยวเจียะร่วมด้วยฉั่วเกียต้องไม่ปล่อยปละละเว้นเขาเด็ดขาด"

เฮ้งเซี่ยวเจียะรับฟัง

จากนั้นเขาถามว่า

"มีวิธีที่ดีพร้อมหรือไม่?"

...ปัญหาอยู่ที่หากจะช่วยเหลือ เฮ้งเซี่ยวเจียะต้องลงมือด้วยตัวเอง อย่างนั้นไม่แน่ว่าจะช่วยสำเร็จหรือไม่ แต่ทางการต้องถือเป็นข้ออ้างในการกำจัดกวาดล้างหอลมพิรุณโปรยกับเจดีย์งวงช้าง หากเฮ้งเซี่ยวเจียะนิ่งเฉยดูดาย จะกลายเป็นคนไร้คุณธรรม ถูกผู้คนทั้งแผ่นดินหยามประณาม

ทั้งหมดล้วนสั่นศีรษะ

เฮ้งเซี่ยวเจียะเพ่งตาถามเอี้ยบ้อเซี้ยว่า

"ข้าพเจ้าต้องการฟังความเห็นของท่าน"

ใบหน้าเอี้ยบ้อเซี่ยเต็มไปด้วยริ้วรอยเหี่ยวย่น สายตากลับสุกใส มันย้อนถามว่า

"ท่านต้องการฟังความจริง หรือคำเท็จ?"

"ในเวลาเช่นนี้ยังกล่าวคำเท็จอีก?"

เอี้ยบ้อเชี้ยกล่าวว่า

"คำเท็จประโลมใจผู้คน หากท่านต้องการให้เรากล่าว เราจะบอกกล่าว ส่วนความจริงมีเพียงสามคำ นั่นคืออย่าได้ไป"

"เพราะเหตุใด?"

"ท่านเป็นคนชาญฉลาด ท่านทราบเหตุผลยิ่งกว่าเรา ปัญหาอยู่ที่ท่านทำได้หรือไม่"

เฮ้งเชี่ยวเจียะทอดถอนใจกล่าวว่า

"ท่านกล่าวถูกต้อง ปัญหาเพียงอยู่ที่ข้าพเจ้าทำได้หรือไม่"

"คนทำการใหญ่ต้องใจคำอำมหิต ท่านใจดำพอหรือไม่? ฝีมือท่านเหี้ยมพอหรือไม่?"

"ข้าพเจ้ามิใช่คิดทำการใหญ่ข้าพเจ้าเพียงกระทำเรื่องที่สมควรกระทำ"

"ผู้กล้ามีส่วนที่พึงกระทำ ปัญญาชนมีส่วนที่ไม่พึงกระทำ ปัญหาอยู่ที่ท่านสามารถไร้ซึ่งการกระทำหรือไม่?"

เฮ้งเชี่ยวเจียะขบคิดใคร่ครวญแล้วกล่าวว่า

"ไม่สามารถ"

เอี้ยบ้อเชี้ยกล่าวเสียงเย็นชาว่า

"เมื่อไม่สามารถ ท่านยังถามความเห็นอันใด?"

เฮ้งเชี่ยวเจียะยังกล่าวด้วยมารยาทอันดีว่า

"ข้าพเจ้าคิดไป และจำเป็นต้องไป แต่ไม่ต้องการกระทบกระเทือนถึงเกาทัณฑ์และเจดีย์ ท่านมีแผนอันแยบคายหรือไม่?"

คราวครั้งนี้ถึงรอบเอี้ยบ้อเชี้ยขบคิดแล้วกล่าว

"เว้นจาก..."

"เว้นจากอันใด?"

"เราไม่สะดวกกับการบ่งบอก บอกไปกลัวว่าท่านแปรเจตนาของตนเองไป"

เฮ้งเซี่ยวเจียะประสานมือคารวะต่อหน้าผู้คนกล่าวว่า

"เซี่ยวเจียะขอเรียนถามเอี้ยซิงแซ (ท่านผู้แซ่เอี้ย) ด้วยใจจริง ขอซิงแซชี้แนะหนทางสว่างแก่ข้าพเจ้า เซี่ยวเจียะจะจดจำจารึกไว้ไม่ลืมเลือน"

เฮ้งเซี่ยวเจียะเป็นผู้นำสองค่ายพรรคกลับขอคำแนะนำจากเอี้ยบ้อเซี้ย

เอี้ยบ้อเซี้ยครุ่นคิดเป็นเวลานาน สุดท้ายกล่าวว่า

"วิธีของเราเป็นวิธีในความอับจนหนทาง ท่านดำเนินแผนอุบายของเรา อาจรักษาเจดีย์งวงช้างกับหอลมพิรุณโปรยไว้ได้ แต่ก็พาตัวเองเข้าสู่จุดอับ ยากพลิกฟื้นตัวได้"

เฮ้งเซี่ยวเจียะฝืนยิ้ม ลูบคลำเหนือริมฝีปากตัวเอง กล่าวว่า

"ดูท่าข้าพเจ้าสมควรไว้หนวดแล้ว"

ในเวลาสถานการณ์เช่นนี้ เขากลับเอ่ยถึงเรื่อง "ไว้หนวด" แม้แต่เอี้ยบ้อเซี้ยก็งงงันวูบหนึ่งกล่าวว่า

"ไว้หนวด?"

เฮ้งเซี่ยวเจียะกล่าวว่า

"ตำแหน่งยิ้งคง* ของข้าพเจ้าสั้นเกินไป ซือแป้ผู้ล่วงลับเคยแนะนำให้ข้าพเจ้าไว้หนวด สำหรับต้านเภทภัย..."

จากนั้นน้อมกายคารวะต่อเอี้ยบ้อเซี้ยอีกครา กล่าวว่า

"ไม่ว่าผลสุดท้ายของเซี่ยวเจียะเป็นอย่างไร เซี่ยวเจียะขอเรียนถามวิธีการจากซิงแซ"

เอี้ยบ้อเซี้ยสูดลมหายใจลึกๆ แล้วกล่าว

"นั่นไม่แน่ว่าไม่มีผลบั้นปลายที่ดี เพียงแต่เรื่องภายภาคหน้าขึ้นอยู่กับชะตาวาสนา ตลอดจนลิขิตสวรรค์แล้ว"

จากนั้นจึงกล่าวว่า

---

* ตำแหน่งที่อยู่ใต้จมูกและเหนือริมฝีปาก

"ท่านต้องเสาะหาผู้ที่สูงด้วยวัยวุฒิและคุณวุฒิเพื่อแทนที่ท่าน"

ทุกผู้คนรับฟังจนงงงันวูบ เห็นเอี้ยบ้อเชี้ยกาวดตาสำราจมองทั่งหมดเที่ยวหนึ่ง กล่าวว่า

"เพียงแต่ในที่นี้ไม่มีผู้ใดมีคุณสมบัติเช่นนี้..."

มันส่งเสียงดังเฮอะ ไม่ทราบหัวร่อเยาะหรือทอดถอนใจ กล่าวเสริมว่า

"รวมทั้งเราด้วย"

ยามนั้นเชียงแซเจียะและพวกรุดมารายงานว่าเตียถั่วกลับมาแล้ว

มันยังโอบอุ้มสตรีที่รับบาดเจ็บสาหัสจนสิ้นสติสมประดีมานางหนึ่ง

หนึ่งชั่วยามให้หลัง การประชุมเสร็จสิ้น เฮ้งเชี่ยวเจียะพร้อมด้วยอุนปัอเอี้ยบ้อเชี้ยและฮ่อเชี่ยวฮ้อเดินทางไปยังสถานที่แห่งหนึ่ง ทั้งมอบหมายให้เถังฉิกบี่ เนี่ยอาง้และพวกเฝ้ารักษาหอลมพิรุณโปรย ให้จูเชี่ยวเอีย จูตั่วกอยี้ และพวกดูแลเจดีย์งวงช้าง

เถังฉิกบี่ละเอียดรอบคอบ เมื่อเฝ้ารักษาหอลมพิรุณโปรย สมควรรักษาความสงบไว้ได้

จูเชี่ยวเอียฉลาดหลักแหลม มาตรว่าคืนนี้จิตใจเลื่อนลอยอยู่บ้าง แต่เมื่อนางประจำการที่เจดีย์งวงช้าง สมควรรับเหตุเปลี่ยนแปลงได้

ผู้ติดตามของเฮ้งเชี่ยวเจียะ ล้วนเป็นมือดีของเจดีย์งวงช้างกับหอลมพิรุณโปรย

อุนปัอเป็นบุคคลสำคัญของเจดีย์งวงช้าง ในคำพูดหยอกล้อซ่อนความหมายลึกซึ้ง

เอี้ยบ้อเชี้ยถือเป็นมันสมองของหอลมพิรุณโปรย

เฮ้งเชี่ยวเจียะยังชักชวนฮ่อเชี่ยวฮ้อไปโดยปราศจากความกินแหนงแคลงใจ สร้างความตื่นตันใจแก่ฮ่อเชี่ยวฮ้อกว่าเดิม

ทั้งหมดไปหาผู้นำในหมู่คณะสร้างฝัน

เชื้อเชิญฮวยโกวฮวดออกมาทั้งยามวิกาล

ฮวยโกวฮวดติดค้างน้ำใจเฮ้งเซี่ยวเจียะ เฮ้งเซี่ยวเจียะมาเชิญตัวมัน มันก็ตกปากรับคำในทันที

ทั้งหมดยังไปเชื้อเชิญอุนมั่งเซ้ง

อุนมั่งเซ้งก็ตอบรับคำเชิญ

หลังจากนั้นทั้งหมดพากันไปยังตำหนักจูกัวะ

ตำหนักจูกัวะอยู่ในตรอกรวดร้าว ทั้งไม่ใหญ่โครโหฐาน และไม่โอ่อ่ากว้างขวาง เพียงเก่าแก่อยู่บ้าง โบราณอยู่บ้าง

ภายในตำหนักจูกัวะบังเกิดเสียงโต้เถียงดังลอดออกมา

ต้นเหตุสืบเนื่องจากเฮ้งเซี่ยวเจียะพร้อมด้วยเอี้ยบ้อเซี้ย อุนป้อย่อเซี่ยวฮ้อ ฮวยโกวฮวดและอุนมั่งเซ้งเข้าพบจูกัวะชิงแช

จูกัวะชิงแชพร้อมด้วยกอซูไหนฉั้งและตั่วเจียะกงให้การต้อนรับทั้งหมดที่หอระแวงเคลือบแคลง

ซึ่งความจริง จูกัวะชิงแชกับสี่ยอดมือปราบในตึนนี้จับตาดูความเคลื่อนไหวของหอลมพิรุณโปรยเป็นพิเศษ

...ในที่สุดเกิดเรื่องจริงๆ

นี่เป็นค่ำคืนที่นครหลวงเปลี่ยนสี

แต่หลังจากที่เฮ้งเซี่ยวเจียะปราบความไม่สงบลง กลับนำบุคคลสำคัญมาเยือนกลางวิกาล สร้างความประหลาดใจยิ่ง

คราครั้งนี้สี่ยอดมือปราบไม่ได้เข้าร่วมหารือ

แต่ว่าพวกเขาล่วงรู้สภาพการณ์ของเฮ้งเซี่ยวเจียะเป็นอย่างดี

พวกเขาทราบเรื่องของปิงหึงเสี้ยวกับถังป้องู้

พวกเขาหารือกันที่เรือนไม่รู้จักหนังสือ ซึ่งอยู่ติดกับหอระแวงเคลือบแคลงว่า จะช่วยเฮ้งเซี่ยวเจียะช่วยเหลือปิงหึงเสี้ยวกับถังป้องู้อย่างไร

...สี่ยอดมือปราบเป็นเจ้าหน้าที่ ย่อมไม่สะดวกกับการลงมือชิงตัว

นักโทษประหาร

ทางการคุมตัวนักโทษทั้งสองไปประหารชีวิตกลางตลาด แสดงว่ามีจุดมุ่งหมายเคลือบแฝง

นี่ต้องเป็นแผนการของฉั่วเกียแน่นอน

...หากเป็นเช่นนั้น ทุกความเคลื่อนไหวของพวกเขายิ่งต้องระมัดระวัง มิฉะนั้นได้หลงกลฉั่วเกีย ส่งผลกระทบถึงท่านอาจูกัวะ

ระหว่างการหารือ พวกเขาได้ยินคำสนทนาดังมากระทบโสต

"...ข้าพเจ้าทราบว่าระหว่างนี้มีแขกเหรื่อท่านหนึ่งพำนักที่ตำหนักพวกเราคิด..."

นั่นเป็นเสียงของเฮ้งเซี่ยวเจียะ

"พวกท่านต้องการหามัน?"

จูกัวะซิงแซกล่าวด้วยความประหลาดใจ

"พวกเรามีความจำเป็นยิ่งยวด"

คนกล่าววาจาเป็นเอี้ยบ้อเชี้ย

.....

หลังจากนั้นได้ยินไม่ชัดเจน

ไม่ทราบสนทนาว่าอย่างไร

ได้ยินจูกัวะซิงแซกล่าวว่า

"ฉั่วเกียต้องการให้ท่านทำเช่นนี้พอดี เช่นนี้จะกระทบกระเทือนถึงเจดีย์งวงช้าง หอลมพิรุณโปรยกับหมู่คณะสร้างฝัน"

เฮ้งเซี่ยวเจียะกล่าวว่า

"ข้าพเจ้าาลัวกระทบกระเทือน...จึงขอให้ซือเจ่ก (ศิษย์ผู้น้องของอาจารย์) ช่วยประสานเสริม..."

"นี่คาจกระทำได้...หากสบโอกาส เราจะนึกหาวิธีให้แก่เจ้า..."

"ขอบคุณซือเจ่ก"

...ขอบคุณอันใด?
สี่ยอดมือปราบบังเกิดความสงสัยอยากรู้อย่างรุนแรง
แต่คำพูดหลังจากนี้ได้ยินไม่ชัดเจน
จวบกระทั่งจูกัวะชิงแซถามว่า
"ท่านรู้จักมันหรือไม่?"
เฮ้งเซี่ยวเจียะกล่าวว่า
"ระหว่างที่ข้าพเจ้าหลบหนี โชคดีได้รู้จักมัน และได้รับการช่วยเหลือจากมัน รอดพ้นจากการซุ่มโจมตีละแวกธารโอ้วบ๊วย..."
"ที่แท้เป็นสหายเก่า อย่างนั้นก็กระทำได้ง่ายดายกว่าเดิม..."
"ข้าพเจ้ายังคิดขอหยิบยืมสิ่งของจากซือเจ่ก"
"เจ้าบอก"
"เป็นคันเกาทัณฑ์ยิงอาทิตย์คันหนึ่งและลูกเกาทัณฑ์ไล่สุริยันสามดอก"
สุ้มเสียงครั้งนี้ชัดเจนยิ่ง
สาเหตุที่ชัดเจนคือ จูกัวะชิงแซนำเฮ้งเซี่ยวเจียะเดินช้าๆ ออกมา
ผู้ที่ออกมามีเพียงจูกัวะชิงแซกับเฮ้งเซี่ยวเจียะ บุคคลอื่นยังอยู่ในทอระแวงเคลือบแคลง ไม่ได้ออกมา
พวกเขาเดินผ่านเรือนไม่รู้จักหนังสือ
สี่ยอดมือปราบก้มศีรษะทักทาย
จูกัวะชิงแซผงกศีรษะเล็กน้อย เลิกคิ้วสามครา ขยับมุมปากคราหนึ่ง ยกมือซ้ายแคะใบหูขวา ดิ่งหูของท่านทั้งหนาทั้งยาว
เฮ้งเซี่ยวเจียะก็ประสานมือคารวะตอบ
ทั้งหมดไม่ได้เอ่ยปากสนทนา
สี่ยอดมือปราบมองตามซือเจ่กกับหลานศิษย์ทั้งสองเดินผ่านเรือนไม่รู้จักหนังสือ ไปยังสถานรับรองอาคันตุกะอีกแห่งหนึ่งของตำหนักจูกัวะชิงขนานนามว่าสิ่งปลูกสร้างน้ำแข็งเดือนหก

ทั้งสองไปยังที่นั้นทำอะไร?

สี่ขอดมือปราบบ้างคาดเดาถูก บ้างไม่แน่ใจว่าคาดเดาถูกหรือไม่ บ้างคาดเดาถูกแต่ไม่เข้าใจ บ้างเข้าใจแต่คาดเดาไม่ถูก

พวกเขาได้แต่หารือต่อ

หารือว่าจะช่วยเหลือถังป้อผู้กับปิงหึงเสี้ยวอย่างไร?

การหารือกลายเป็นโต้เถียง พลันปรากฏเงาร่างสายหนึ่งพุ่งผ่านหน้าเรือนไม่รู้จักหนังสือ ถลันวูบก็หายวับ

สี่ขอดมือปราบมีสายตาคมกล้าเพียงไหน จดจำออกว่าเงาร่างนั้นเป็นแฮังเชี่ยวเจียะ

ที่ลางหลังของเขาคล้ายแขวนวัตถุสิ่งของสิ่งหนึ่ง

แทบเป็นเวลาเดียวกัน ในสิ่งปลูกสร้างน้ำแข็งเดือนหกบังเกิดเสียงร้องดังว่า

"แย่แล้ว มีคนลอบสังหารชิงแช"

บทที่ 3

วันที่หมอกหนา

เช้าวันนี้มีหมอก

หมอกหนาหนัก

วันนี้ฉั่วเกียตื่นแต่เช้า

ปรกติฉั่วเกียไม่ตื่นเช้าถึงเพียงนี้ และไม่จำเป็นต้องตื่นเช้าถึงเพียงนี้

เพราะไม่มีเหตุผลที่ฉั่วเกียต้องตื่นแต่เช้า

...ฮ่องเต้ตื่นบรรทมสายกว่ามัน บางครั้งพานไม่ลงจากพระแท่น

บรรทม

เปรียบกับฮ่องเต้ มหาเสนาบดีเช่นมันถือว่าขยันขันแข็ง ตรากตรำ

ทำงานมากนัก

เมื่อคืนฉั่วเกียทุ่มเทแรงกายกับการเปิดบริสุทธิ์ของหญิงสาวสอง

คนไปไม่น้อย แต่ยังตื่นแต่เช้า

ทั้งนี้เพราะวันนี้เป็นวันพิเศษวันหนึ่ง
และเป็นวันสำคัญวันหนึ่ง
ยิ่มเส้ายิ่มอ่วงมาแล้ว
พวกมันน้อมรอที่เบื้องนอกเป็นเวลานานแล้ว
ฉั่วเกียเบิกตัวพวกมันเข้าพบ
มันพร้อมด้วยหลวงจีนไร้ผมมากนิ้ว ที่เจ็ดแห่งแผ่นดินและบุตรชาย
ทั้งสอง อนุญาตให้ยิ่มเส้ายิ่มอ่วง พร้อมด้วยหัวหน้าใหญ่สหพันธ์ฟ้าเตียชอปั่ง
และหัวหน้าหมู่ดีกบุปผาร่วงเอี๊ยบผักเสกเข้าพบ

ยิ่มเส้ารายงานเหตุการณ์สู้รบในหอลมพิรุณโปรยเมื่อคืนให้ทราบ
ผลปรากฏว่าแป๊ะโซ้วปวยจบชีวิต โซวมั่งจิ้มตกตาย เฮ้งเชี่ยวเจียะกลายเป็น
หัวหน้าหอลมพิรุณโปรยกับเจ้าของเจดีย์งวงช้าง

ฉั่วเกียรับฟังอย่างจดจ่อ

หากแต่สีหน้าไม่ปรากฏแววพึงพอใจ หรือไม่พอใจแต่อย่างไร
เพียงกล่าวว่า

"เฮ้งเชี่ยวเจียะช่างทรงอำนาจนัก แต่ในความเห็นเรา มันตำรง
ตำแหน่งเส้าจู้ (หัวหน้าหอ) กับถะจู้ (เจ้าของเจดีย์) อะไรนั่นได้หนึ่งวันก็พอแล้ว"

หลังจากนั้นเตียชอปั่งทำหน้าที่รายงาน

มันจัดส่งบริวารสหพันธ์ฟ้าไปสืบข่าวตามที่ต่างๆ ปรากฏว่าเมื่อคืน
หอลมพิรุณโปรยจัดประชุมตลอดทั้งคืน เจดีย์งวงช้างก็เรียกระดมพล
เป็นการใหญ่

ส่วนเฮ้งเชี่ยวเจียะไปหาฮวยโกวฮวดกับอุนมั่งเซ้ง สุดท้ายชักชวน
กันไปยังตำหนักจูกัวะ

ฉั่วเกียยกมือลูบเครา ยิ้มพลางกล่าวว่า

"มันไปหาจูกัวะชิงแช? นั่นก็ใช่แล้ว"

เอี๊ยบผักเสกแค่นเสียงดังเฮอะกล่าวว่า

"เฮ้งเซี่ยวเจียะคงรุดไปขอกำลังหนุนจากเฒ่าแซ่จูกัวะ"
ฉั่วเกียหยีตาลงกล่าวว่า
"เป็นจูกัวะชิงแซ หรือเรียกว่าจูกัวะเจี่ยอั้ว หรือว่าจูกัวะเซี่ยวฮวยก็ได้"
เอี๊ยบผักเสกกล่าวโดยคิดประจบว่า
"เราชิงชังเฒ่าโสโครกแซ่จูกัวะ พานเรียกมันเช่นนี้"
ฉั่วเกียยิ้มพลางกล่าวย้ำว่า
"เป็นจูกัวะชิงแซ คิดต่อกรกับคนผู้หนึ่ง ไม่จำเป็นต้องเรียกหาด้วยถ้อยคำหยาบคาย หากจะจัดการกับมัน สมควรปลิดปลงสังหาร ทางที่ดีฆ่าล้างเจ็ดชั่วโคตร จึงถือเป็นชัยชนะ"

เอี๊ยบผักเสกงงงันวูบหนึ่ง ค่อยน้อมกายกล่าวว่า
"ถูกแล้ว ผักเสกรอบรู้จำกัด ขอน้อมรับคำสั่งสอน"
ฉั่วเกียยิ้มพลางกล่าวว่า
"หลังจากที่เฮ้งเซี่ยวเจียะไปยังตำหนักจูกัวะเล่า?"
เอี๊ยบผักเสกกล่าวด้วยความละอายว่า
"เรา...เราไม่ได้คิดตามเข้าไป คาดว่าเฮ้งเซี่ยวเจียะเข้าหลบซ่อนตัวในตำหนักจูกัวะ คงประพฤติเช่นเต่าหดหัวไม่ออกมา..."
ฉั่วเกียยิ้มออกมา ยิ้มจนเอี๊ยบผักเสกสั่นสะท้านด้วยความหนาวเหน็บ
ฉั่วเกียหันไปกล่าวกับหลวงจีนไว้ผมมากนิ้วว่า
"ท่านบอกเล่าเรื่องราวหลังจากนั้นออกมา"
หลวงจีนไว้ผมมากนิ้วน้อมกายรับคำ กล่าวว่า
"เมื่อสองชั่วยามก่อน มีข่าวแพร่กระจายออกจากตำหนักจูกัวะว่าเฮ้งเซี่ยวเจียะจู่โจมสังหารจูกัวะชิงแซ ปล้นชิงคันกาทัณฑ์อาทิตย์ และลูกกุญแจเหล็กหอก"
เอี๊ยบผักเสกอ้าปากค้าง เหตุการณ์ที่เกิดขึ้นอยู่เหนือความคาดหมายเกินกว่าที่เขาจะคาดเดาได้โดยสิ้นเชิง

ฉั่วเกียยิ้มพลางกล่าวว่า

"จูก้วะชิงแชคล้ายไม่ได้ถูกจู่โจมสังหารเป็นครั้งแรก"

หลวงจีนไว้ผมมากนิ้วกล่าวว่า

"ครั้งก่อนมันยืนกรานว่าถูกจู่โจมสังหาร กราบทูลฝ่าบาทว่าเสี่ยงเอี้ยเป็นคนบงการ"

ฉั่วเกียกล่าวอีกว่า

"เฮ้งเซี่ยวเจียะก็ไม่ได้จู่โจมสังหารผู้คนเป็นครั้งแรก"

หลวงจีนไว้ผมมากนิ้วกล่าวว่า

"ครั้งก่อนมันก็บอกว่าจะจู่โจมสังหารจูก้วะชิงแช สุดท้ายผู้ตายเป็นโป่วจงจือ"

"คนชาญฉลาดที่แท้จริงจะไม่ดำเนินแผนซ้ำสอง"

"แต่ว่าครั้งนี้จูก้วะชิงแชกับเฮ้งเซี่ยวเจียะคล้ายกับใช้แผนเดิมอีก"

ฉั่วเกียจิบน้ำชาคำหนึ่ง ค่อยเหลียวหน้าไปกล่าวว่า

"ลูกเซียว ในความเห็นเจ้า วันนี้จูก้วะชิงแชสมควรอยู่ที่ใด?"

ฉั่วเซียวผู้เป็นบุตรชายฉั่วเกียรีบกล่าวว่า

"ตามหมายกำหนดการ วันนี้จูก้วะชิงแชจะตามเสด็จฝ่าบาทไปยังศาลเจ้าบูรพย่องเต้"

ฉั่วเกียส่งเสียงดังอืมม์ ชำเลืองมองเอี๊ยบผักเสกแวบหนึ่ง กล่าวว่า

"ฝ่าบาทมียอดฝีมืออารักขาคับคั่ง ทราบหรือไม่ว่าเหตุใดเลือกจูก้วะชิงแชตามเสด็จ?"

เอี๊ยบผักเสกไม่ทราบได้ ฉั่วเกียจึงกล่าว

"เป็นเรากราบทูลฝ่าบาทว่า ระหว่างนี้นครหลวงไม่สงบเรียบร้อย หากฝ่าบาทติดเสด็จศาลเจ้าบูรพย่องเต้ สมควรเบิกตัวยอดฝีมืออันดับหนึ่งแห่งนครหลวงจูก้วะชิงแชไปถวายการอารักขา"

ฉั่วเตี้ยวที่เป็นบุตรชายอีกคนหนึ่งของฉั่วเกียกล่าวว่า

"ฝ่าบาทพอฟัง ยังรับสั่งชมเชยเสี่ยงเอี้ยนึกถึงชาติบ้านเมือง ทรงห่วงใยเจ้าชีวิตยิ่งกว่าตัวเอง"

ฉั่วเกียค้อนฉั่วเตี้ยวแวบหนึ่ง ฉั่วเตี้ยวไม่กล้ากล่าวสืบต่อ

ฉั่วเกียย้อนถามว่า

"ทราบหรือไม่ว่าเราไฉนทำเช่นนี้?"

ฉั่วเตี้ยวอ้าปากค้าง ไม่อาจตอบได้ หลวงจีนไว้ผมมากนิ้วตอบแทนว่า

"วันนี้ยุทธจักรนครหลวงมีความเคลื่อนไหว จูก๊วะชิงแซยิ่งอยู่ห่างไกลจากนครหลวง ยิ่งยากจะช่วยเหลือได้"

ฉั่วเกียชำเลืองมองหลวงจีนไว้ผมมากนิ้วแวบหนึ่ง กล่าวว่า

"ถูกต้อง กล่าวต่อไป"

หลวงจีนไว้ผมมากนิ้วกล่าวว่า

"หากจูก๊วะชิงแซไม่ไปตามรับสั่ง ถือว่าขัดราชโองการ มาตรว่ามันถูกผู้โจมสังหาร จะอ้างว่ารับบาดเจ็บ ไม่อาจถวายการอารักขา อย่างนั้นก็มีเรื่องรั้งอยู่นครหลวง คอยบงการอยู่หลังฉาก"

ฉั่วเกียหัวร่อฮาๆ กล่าวว่า

"จูก๊วะชิงแซจิ้งจอกเฒ่า ยิ่งแก่เฒ่ายิ่งเจ้าเล่ห์กว่าเดิม"

จากนั้นกวาดตาไปยังยิ่มอ่วง ยิ่มอ่วงค่อยกล่าวว่า

"เมื่อหนึ่งชั่วยามก่อน จูก๊วะชิงแซพอกทายาบาดแผล ติดต่อผ่านเจ่าเอี้ย (นายท่านที่หนึ่ง) เดินทางเข้าวัง ติดรอจนฝ่าบาทดื่นบรรทม จะกราบทูลเรื่องที่ถูกลอบสังหารให้ทรงทราบ"

ฉั่วเกียหัวร่อฮาๆ กล่าวว่า

"เฒ่าโสโครกนี้ ยิ่งมายิ่งรู้จักเล่นละครแล้ว"

มันคาดเดาความเคลื่อนไหวของคู่มืออันเข้มแข็งออก ยามลิงโลดยินดีแต่แฝงเร้นเรื่องที่สั่งห้ามมิให้ผู้อื่นล่วงรู้ว่าผู้คนลับหลัง

นับแต่นั้นเป็นต้นมาจวบกระทั่งเลิกประชุม เอี๊ยบผักเสกยังไม่กล้าเงยหน้าขึ้น

ฉั่วเกียสลายรอยยิ้มบนใบหน้า กล่าวกับหลวงจีนไว้ผมมากนิ้วว่า

"เรื่องในวันนี้ยังคงให้ท่านจัดการ พวกเราจะฉวยโอกาสสลายโจรกบฏในยุทธจักรที่เป็นศัตรูกับเรา"

หลวงจีนไว้ผมมากนิ้วปลุกปลอบสมาธิน้อมรับคำสั่ง

ฉั่วเกียกวาดตามอง ปากถามว่า

"ทางหน่วยงานสะพานมีความเคลื่อนไหวอันใด?"

ไม่มีผู้ใดสามารถตอบได้

มีแต่ยิ่มอ่วงกล่าวว่า

"จากการสังเกต์ของบริวาร พวกมันมีร่องรอยลึกลับ แต่คงต้องให้ความสนใจกับเหตุการณ์ในวันนี้อย่างแน่นอน"

ฉั่วเกียแค่นเสียงดังเฮอะกล่าวว่า

"นั่นย่อมแน่นอน ทั้งชราเยาว์วัยค่างรอคอยวันนี้เป็นเวลานานแล้ว"

พลางหยีตาลง กล่าวยืดว่า

"จะอย่างไรที่ลานประหารวันนี้ ชราเยาว์วัยคู่นี้รับหน้าที่ควบคุมการประหารอยู่แล้ว"

ยิ่มอ่วงพลันกล่าวว่า

"บริวารยังมีความคิดประการหนึ่ง"

ฉั่วเกียแสดงว่าให้ความสำคัญต่อยิ่มอ่วง จึงกล่าว

"บอกได้อย่างเต็มที่"

มันชมชอบเรียกตัวผู้คนมา รับฟังความเห็นของพวกมัน ฉวยโอกาสศึกษาดูว่าคนที่ช้างกายใช่จงรักภักดีหรือไม่ สามารถมอบหมายหน้าที่สำคัญให้หรือไม่ สมควรกำจัดฆ่าทิ้งหรือไม่...

สำหรับกับฉั่วเกีย ผลการประชุมไม่สำคัญ ทั้งนี้เพราะมันมีคำตอบ

เมื่อผ่านแล้ว แต่ขั้นตอนระหว่างดำเนินการประชุมทั้งน่าเล่น ทั้งมีความหมายยิ่ง

ยิ่มอ่วงค่อยแสดงความเห็นว่า

"เราเห็นว่าแปดจอมคาบใหญ่รับฟังคำสั่งจากท่านเจ้าน้อยปิงเอ่งโทย ด้วยความจงรักภักดีที่มีต่อเสี่ยงเอี้ย..."

มันไม่ได้กล่าวจนจบความ

ฉั่วเกียย่อมฟังเข้าใจ

มีคำพูดบางประโยคไม่จำเป็นต้องบอกตรงๆ

มีคำพูดบางประโยคก็ไม่ใช้หูฟัง

ในผู้คนเหล่านี้ ยิ่มอ่วงพูดน้อยที่สุด แต่คำพูดที่กล่าวมีความสำคัญยิ่ง ยังมีอีกคนหนึ่งแทบไม่เอ่ยปาก นั่นคือที่เจ็ดแห่งแผ่นดิน แต่ไม่ว่ามันเอ่ยปากหรือไม่ เมื่อยืนอยู่ที่นั้น ล้วนมีน้ำหนักเป็นพิเศษ

ฉั่วเกียบอกว่าทราบแล้ว จากนั้นสั่งว่า

"พวกเราจะกลับไปยังที่พักร้อนเปียกเอี้ย"

จากนั้นสอบถามเอี๊ยบผักเสกว่า

"ฟังว่าท่านอาของท่านคือเอี๊ยบฮุ้นมิกกระมัง?"

เอี๊ยบผักเสกสะท้านชั่นดราหนึ่ง คุกเข่าลง โขกศีรษะติดต่อกัน กล่าวว่า

"เสี่ยงเอี้ยโปรดอภัยโทษ ท่านน้ำมันวิเศษเอี๊ยบฮุ้นมิกมีศักดิ์เป็นอาของผู้ต่ำต้อยจริง แต่ไม่ได้ติดต่อกันหลายปี ผู้ต่ำต้อยลืมเรียนต่อเสี่ยงเอี้ยไปเป็นความชะล่าเสินเล่อ..."

ฉั่วเกียยิ้มออกมา สั่งคนประคองเอี๊ยบผักเสกขึ้น กล่าวเสียงอ่อนโยนว่า

"ท่านลนลานอันใด? เราไม่ได้โทษว่าท่าน เพียงให้ท่านเชิญมันมา... ในใจเราหลวงคงมีเรื่องราวมากมาย มันมีเพลงหมัดไร้ผู้ต่อต้าน สามารถช่วยเหลือเราอีกแรงหนึ่ง..."

เอี๊ยบผักเสกหลั่งเหงื่อทั้งเย็นเฉียบทั้งร้อนระอุออกมา

ฉั่วเกียยกมือไพล่หลัง มองดูหน้าต่างห้องกล่าวว่า

"หมอกหนาหนักนัก..."

มันถึงกับคิดเอื้อนกลอนบทหนึ่ง วาดภาพใบหนึ่ง หรือเขียนตัวหนังสือชุดหนึ่ง...

บางครั้งสวรรค์หยิบยื่นกระดาษขาวแผ่นหนึ่งให้แก่ท่าน ท่านสมควรเขียนตัวหนังสือ หรือวาดภาพที่เป็นตัวแทนของท่าน นอกจากท่านจงใจปล่อยขาวเอาไว้ ไม่เช่นนั้นควรทะนุถนอมทุกช่วงเวลา การปล่อยให้สูญเปล่าถือเป็นบาปอย่างหนึ่ง

ฉั่วเกียเป็นเช่นนี้เอง
ฆ่าคนเขียนบทกวี
ละเลงเลือดราววาดภาพ
เช้าวันนี้นครหลวงปกคลุมด้วยหมอก
หมอกหนาหนัก
ทุกประการไม่กระจ่างชัด
ในนครหลวงยังมีผู้คนมากมายหลับใหลไม่ตื่น ยังอยู่ในห้วงความฝัน
...เพียงแต่ตอนนี้ ฝันตื่นแล้วหรือไม่?

เช้าตรู่ มีหมอก
บี้กงกงบีบถั่วลิสง เคี้ยวถั่วลิสง

เสียงปิกคล้ายกับเสียงขบกัดชีวิต มันชมชอบได้ยินเสียงนี้ ทั้งยังมาจากภายในปากของมัน มาดราว่ามันทราบว่าการรับประทานถั่วลิสงจะนำมาซึ่งความโชคร้าย ไม่เช่นนั้นที่มุมปากข้างแก้มจะมีสิวเม็ดเล็กๆ ผุดขึ้น แต่มันยังเลิกไม่ได้

เมื่อเลิกไม่ได้พานไม่ห้ามตัวเองอีก
เช่นเดียวกับการดื่มสุรา
ความเมามายเป็นความรู้สึกที่ดีชนิดหนึ่ง

"เส้นทางเมามายมั่นคงพึงแวะกราย นอกจากนี้ไม่ควรเดิน"

มันถึงกับหวังให้เมามายไม่ตื่น

เนื่องจากงดเว้นสุราและถั่วลิสงไม่ได้ บี้กงกงพานึกหา "บทสรุป" ประการหนึ่ง

คนที่ร่ำสุราตายเร็ว และตายอย่างฉับพลัน แต่คนที่ไม่แตะต้องสุรา ก็ตกตายอย่างปัจจุบันทันด่วนเช่นกัน ดังนั้นสุขภาพดีหรือไม่ หาเกี่ยวข้องกับการดื่มสุราไม่

เมื่อเป็นเช่นนี้ เหตุใดมันไม่ดื่มสุรา มันเป็นชันที สูญเสียโอกาสในการเด็ดดมบุปผาแล้ว หรือยังจะจำกัดการดื่มสุราอีก?

ไม่

คนมีเพียงชีวิตเดียว

ชีวิตของมันไม่ควรผ่านพ้นด้วยความทุกข์ทรมาน

เช้าวันนี้มันแต่งเครื่องแบบชุนนางฝ่ายใน ศีรษะสวมหมวก ยิ่งขับเน้นผมขาวดิ้วดกหนา ใบหน้าแดงเศราขาวจนน่าเกรงขามกว่าเดิม

วันนี้นับเป็นวันสำคัญ

แต่มันยังดื่มสุรา

ยังรับประทานถั่วลิสง

ทั้งนี้เพราะในใจมันมีอัคคีกองหนึ่ง

อัคคีที่ไม่อาจราดรดดับไปกองหนึ่ง

ในโลกน้อยคนที่สามารถราดรดดับอัคคีในใจมันลงได้

แต่มิใช่ถึงกับไม่มี

หนึ่งในจำนวนนั้นคือท่านเจ้าน้อยปิงเอ่งโทย

วันนี้ปิงเอ่งโทยต้องมา

---

* จากลำนำของหลี่อวี้สมัยห้าราชวงศ์ แต่งเมื่อตัวเองตกยาก ทั้งบ้านแตกสาแหรกขาด

ปิงเอ่งโทยมิอาจไม่มา

ทั้งนี้เพราะฉั่วเกียทูลขอให้ฮ่องเต้มีพระบัญชา ให้มันกับปิงเอ่งโทยเป็นผู้ควบคุมการประหารชีวิตปิงหึงเสี้ยวกับถังป้องู้ ผู้แซ่ปิงแซ่ถังเป็นชาวยุทธจักร มันกับปิงเอ่งโทยถือกำเนิดจากยุทธจักร ควรที่จะควบคุมชาวยุทธจักรด้วยกัน

...ฉั่วเกียต้องการให้พวกเราเป็นคนโฉด

...คนโฉดที่สะกิดความเคียดแค้นของชาวยุทธจักรทั้งแผ่นดิน

...มาตรว่าเกิดข้อผิดพลาดอันใด ยังต้องแบกหม้อก้นดำไว้

...ดีที่คนแบกหม้อก้นดำไม่เพียงมันคนเดียว

...ยังมีปิงเอ่งโทย

ปิงเอ่งโทยมาถึงแล้ว

ที่น่าประหลาดคือ วันนี้ปิงเอ่งโทยไม่สวมใส่ชุดชาวที่นิยมสวมใส่ หากแต่เปลี่ยนเป็นสวมชุดแดงฉานบาดตา ใช้สายรัดสีดำรัดเอวเอาไว้

ถึงแม้ทั้งสองทราบว่า มีคนเฝ้าจ้องมองการควบคุมการประหารอยู่ก็ตาม

ปิงเอ่งโทยไม่กล่าวกระไร เพียงคารวะสุราต่อบี้กงกงก่อน

บี้กงกงย่อมดื่มลงไป

ที่น่าประหลาดคือ ปิงเอ่งโทยก็ยืดคอดื่มสุราลงไป ทั้งยังใช้แขนเสื้อสีแดงเช็ดคราบสุราที่มุมปาก

นี่ไม่คล้ายกับบุคลิกภาพของมัน

ดังนั้นบี้กงกงถามว่า

"ท่าน...ไม่เป็นไรกระมัง?"

ปิงเอ่งโทยตอบว่า

"ไม่เป็นไร เพียงแต่...วันนี้บังเกิดความพลุ่งพล่านคิดฆ่าคนอยู่บ้าง"

บี้กงกงงงงันวูบหนึ่ง นี่ก็ต่างกับนิสัยใจคอของท่านเจ้าน้อย...ปิงเอ่ง

ไทยมิใช่ไม่ฆ่าคน เพียงแต่ที่แล้วมาฆ่าคนโดยไม่เห็นเลือด ทั้งยังถนัดในการยิมดาบฆ่าคน

บี้กงกงอดกระตุ้นเตือนมิได้ว่า

"แต่ในสถานการณ์วันนี้ หากฆ่าคนน้อยลง จะหลีกเลี่ยงจากการล่วงเกินชาวยุทธจักร"

ปิงเอ่งโทยกล่าวว่า

"ข้าพเจ้าทราบ วันนี้พวกเราเพียงถูกใช้ให้เป็นเป้าหลอกล่อ"

ที่หว่างคิ้วมันปรากฏแววชุ่นข้องรำคาญ ปากกล่าวว่า

"บางครั้งผู้คนคิดฆ่าคนที่น่าชังสักหลายคน ต้องการเห็นโลหิตไหลหลั่งเป็นท้องธารเห็นการข่มขืนกระทำชำเรา...หรือว่าท่านไม่มีความรู้สึกเช่นนี้?

บี้กงกงมี

มันล่วงรู้ถึงความต้องการดุจสัตว์ป่าในจิตใจตัวเอง มันไม่ได้ถูกจับขังเข้าวังตั้งแต่เล็ก หากแต่ถูกฉุดคร่าเข้าวังเมื่อวัยหนุ่ม เนื่องจากย่องเต้งค์ก่อนทรงชื่นชมในรูปโฉมมัน มีรับสั่งให้ตอนมัน มันค่อยกลับกลายเป็นขันทีแต่ก่อนหน้านี้มันมีสตรี มีความต้องการตามธรรมชาติ จนบัดนี้ความรู้สึกนั้นยังดั่งค้างอยู่ก้นบึ้งหัวใจ ถึงกับยังไว้หนวดเครา...แต่ว่ามันมิใช่ขันทีปกติธรรมดา มันเป็นขันทีฝ่ายในที่ไม่อาจยุ่งเกี่ยวกับข้อราชการ อย่างมากเป็นหัวหน้าขันทีผู้หนึ่ง แต่มันมิใช่ขันทีทั่วไป...

นี่ยิ่งทำให้มันเกิดอัคคีสุมทรวง

ทำให้ในใจมันเพาะเลี้ยงสัตว์ร้ายตัวหนึ่ง

รุ่งเช้าวันนี้ มันหันหน้าหาปิงเอ่งโทย รับประทานถั่วลิสง ดื่มสุราโดยแรง สู้หน้ากับหมอกหนาหนัก

ถังป้อสู้บิดขี้เกียจคราหนึ่ง
มันเหยียดแขนออก หมัดมหึมาแทบกระแทกใส่ทรวงอกปิงหึงเสี้ยว
ปิงหึงเสี้ยวค้อนมันวงหนึ่ง
ถังป้อสู้ยังส่งเสียงจามออกมา
น้ำมูกน้ำลายกระเซ็นใส่ปกเสื้อปิงหึงเสี้ยว
ปิงหึงเสี้ยวมีนิสัยรักความสะอาด
มันบังเกิดความขุ่นข้องรำคาญ ต้องร้องว่า
"ท่านไม่รู้สึกว่าแม้กระทั่งการบิดขี้เกียจ ส่งเสียงจามของท่านล้วนโอ้อวดเกินจริงหรอกหรือ?"
ถังป้อสู้กล่าวพึมพำคำหนึ่ง
ปิงหึงเสี้ยวถามว่า
"ว่ากระไร?"
ถังป้อสู้หัวร่ออย่างโง่งมออกมา กล่าวว่า
"เราบอกว่าขอบคุณในคำชมของท่าน"
ปิงหึงเสี้ยวงงงันวูบหนึ่ง จึงกระทืบเท้าแล้วว่า
"ปรกติท่านไม่เป็นเช่นนี้ ท่านชมชอบขัดคอเรา ทุ่มเถียงอย่างเอาเป็นเอาตาย หรือเห็นว่าพวกเราใกล้ตายแล้ว จึงโอนอ่อนผ่อนตามเรา เราไม่ต้องการให้ท่านโอนอ่อนผ่อนตาม"
ถังป้อสู้ทอดถอนใจกล่าวว่า
"เราเข้าใจ ท่านอารมณ์ไม่ดี ท่านกำลังใกล้ตาย ทั้งไม่ได้นอนตลอดทั้งคืน ย่อมมีอารมณ์ฉุนเฉียว พี่น้องกันเองควรอ่อนข้อให้สักครา"
ปิงหึงเสี้ยวกล่าวอย่างไม่ยินยอมว่า
"วันนี้พวกเราจะถูกประหารชีวิต เหตุใดเมื่อคืนท่านยังนอนหลับอุตุได้?"
"ในเมื่อใกล้ตาย เหตุไฉนไม่นอนหลับให้เต็มตาสักคืน?"

"เราจึงไม่อาจหักใจหลับไหล เราอาศัยเวลาหนึ่งคืนคร่นคิดถึงเรื่องาวมากหลาย"

"ครุ่นคิดถึงเรื่องราวมากหลาย สุดท้ายยังคงต้องตาย เราไม่นึกถึงลับนอนหลับเต็มอิ่ม"

เมื่อคืนพวกมันถูกยิ่มเส้ายิ่มอ่วงปิดสกัดจุดสำคัญ คิดใคร่ตายไม่มปรารถนา ยิ่มอ่วงขณะจะใช้ทัณฑ์สิบหกเกลือแร่ต่อพวกมัน กลับถูกบ้อยี่ดวาดห้ามไว้

ชูบ้อยี่ขับไล่ยิ่มเส้ายิ่มอ่วงไป แต่ยังไม่อาจปลดปล่อยปึงหึงเสี้ยวกับงป้อฮู้

ชูบ้อยี่เพียงคบคลายจุดให้แก่คนทั้งสอง ส่งเสียงทางลมปราณต่อกมันว่า

"พวกท่านอย่าคิดหมายหลบหนี ที่นี้จัดยอดฝีมือเฝ้ารักษา พวกเนหนีไม่รอดหรอก"

มันยังเตือนสติทั้งสองว่า

"พวกท่านยังอย่าได้แสวงหาความตาย"

ถังป้อฮู้ย้อนถามว่า

"ไฉนไม่อาจแสวงหาความตาย? หากต้องถูกคนต่ำช้าฆ่าตาย พวกเฆ่าตัวตายประเสริฐกว่า"

ชูบ้อยี่กล่าวว่า

"ทั้งนี้เพราะพี่น้องของท่านต้องหาทางชิงตัวนักโทษจากแดนะหารในวันพรุ่งนี้"

ปึงหึงเสี้ยวกล่าวว่า

"พวกเราไม่ต้องการชักนำเภทภัยใส่พวกมัน จึงคิดจัดการกับตัวเอง"

ชูบ้อยี่ร้องเพ้ยกล่าวว่า

"ผิดแล้ว ต่อให้พวกท่านฆ่าตัวตาย พวกมันยังจะคุมซากศพพ งก

ท่านไปยังแดนประหาร เมื่อถึงเวลาพี่น้องของท่านไม่ทราบความจริง ยังหนุนเนื่องรุดไป ไยมิใช่ตายด้วยความคับแค้นยิ่งกว่า?"

ถังป้อสู้กับปิงหึงเสี้ยวค่อยได้คิด พากันหลั่งเหงื่อเย็นเยียบออกมา

ชูบ้อยี่แค่นหัวร่อกล่าวว่า

"คนถือกำเนิดเกิดมา มิใช่คิดตายก็ตายได้ หากแต่ต้องตายในสถานะอันควร พวกท่านแสวงหาความตาย ถือเป็นการหลีกหนีโดยไม่รับผิดชอบ ทำร้ายผู้คนไม่เบา"

ปิงหึงเสี้ยวชบคิดแล้วกล่าว

"หากพวกเราตกตาย ขอเพียงส่งข่าวออกไป ก็จะขจัดเภทภัยให้แก่พี่น้องทั้งหลายแล้ว"

ชูบ้อยี่ย้อนถามว่า

"ส่งข่าวออกไปอย่างไร?"

ปิงหึงเสี้ยวไม่ตอบคำ เพียงมองดูอีกฝ่าย

ชูบ้อยี่กล่าวอย่างเปิดอกว่า

"เราพอมาถึงที่นี้ ก็ถูกจับตาดูโดยไม่คลาดสายตา พรุ่งนี้เช้าก่อนที่ศีรษะพวกท่านจะหลุดจากบ่า เราไม่อาจจากไปโดยทลการ กล่าวตามความสัตย์ เรากล่าววาจาประตานี้ คงถูกพวกมันแอบฟังแล้ว"

ถังป้อสู้กล่าวด้วยความเป็นห่วงว่า

"พวกมันไม่ใช้เป็นข้ออ้างกับท่านหรือ?"

ชูบ้อยี่หัวร่อฮาๆ กล่าวว่า

"บิดาอยู่ในวงราชการมานาน จึงไม่กลัวข้อนี้ เราเพียงทัดทานพวกท่านอย่าได้ฆ่าตัวตาย นี่ไยมิใช่สอดคล้องกับความต้องการของ 'เบื้องบน' หรอกหรือ?"

จากนั้นกล่าวด้วยความหมายอันลึกซึ้งว่า

"เราตบตลายจุดให้แก่พวกท่าน เพียงต้องการให้พวกท่านหลับ

อย่างสนิทคืนหนึ่ง...คนยังไม่ถึงหนทางมรณะ ยังคงอย่าได้ตาย ต่อให้เดินถึงสุดทาง ยังอาจพลิกฟื้นคืนมาได้"

ดังนั้นปิงหึงเสี้ยวกับถังป้อฮู่รับการตบคลายจุดเพื่อผ่านพ้นคืนนี้ด้วยดี

แต่ว่ามีเพียงถังป้อฮู่หลับลงได้

ปิงหึงเสี้ยวกลับทำไม่ได้

สำหรับกับพวกมัน ล้วนไม่ต้องการเห็นฟ้าสางสว่าง

พวกมันถึงกับคิดหลับนิทราไม่ตื่น

ทั้งนี้เพราะหลังจากตื่นขึ้นมา ต้องเผชิญกับเหตุการณ์ "นิทราไม่ตื่น"

เผชิญกับเหตุการณ์ถูกตัดศีรษะ

ปิงหึงเสี้ยวทอดถอนใจกล่าวว่า

"เมื่อคืนเรานอนไม่หลับ นึกถึงผู้คนและเรื่องราวมากมาย เราไม่ได้รับใช้ชิมโอ้วเซี้ยง กระทั่งเฮ้งเซี่ยวเจียะก็ไม่ได้ช่วยเหลือมันอันใด เราเสียใจยิ่ง"

สุ้มเสียงของมันยิ่งมายิ่งแผ่วทุ้ม กล่าวว่า

"...เรายังนึกถึงเม้งจู..."

ถังป้อฮู่กะพริบตากล่าวว่า

"เราหลับไหลทั้งคืน ไม่ได้นึกถึงอันใด ท่านเมื่อกล่าวเช่นนี้ กลับทำให้เรานึกถึงจูเซี่ยวเอ๋ย..."

เอ่ยถึงตอนนี้ บุรุษสูงใหญ่เช่นมันต้องกล่าวเสียงสั่นเครือว่า

"เรายังบอกรักสตรีนางนี้ไม่สำเร็จ..."

จากนั้นมันร้องไห้โฮออกมา คร่ำครวญว่า

"เซี่ยวเอ๋ย พวกเราพรากจากตลอดกาลแล้ว"

เสียงร้องไห้ของมันทำลายความคิดถึงของปิงหึงเสี้ยว ต้องกล่าวว่า

"วัวตัวนี้กระทั่งร้องไห้ยังเกินจริง"

ยามนั้นเสียงไขกุญแจดังขึ้น

ประตูห้องเปิดออก

ถึงเวลาแล้ว

ประตูพอเปิดออก ผู้คนยังไม่เข้ามา หมอกอรุณชิงย่างเท้าเข้ามาก่อน

บทที่ 4

เลือดล้างตลาดผัก

หมอกไม่สลาย น้ำแข็งหนาวเย็น

เช้าวันนี้เจ้าหน้าที่พลทหารที่ออกเดินทางล้วนรู้สึกว่าหมอกน้ำแข็งหนา

หนัก ต้นฤดูใบไม้ผลิหนาวเย็นจับใจ

ทั้งหมดมีความรู้สึกคล้ายเข้าสู่สมรภูมิ

ถึงแม้ว่าพวกมันเพียงคุมตัวนักโทษสู่แดนประหารก็ตาม

โดยทั่วไปแล้ว นักโทษสำคัญจะประหารชีวิตยามเที่ยง

ที่เลือกยามเที่ยง โดยเฉพาะกลางตลาด เนื่องจากมีผู้คนคับคั่ง

จะเกิดผลให้หลาบจำ ไม่กล้าประพฤติเลียนแบบ

แต่วันนี้ค่อนข้างพิเศษ

เมื่ออาทิตย์ไขแสงชบวนของพวกมันก็คุมตัวนักโทษเดินเท้าสู่ตลาดผัก

พวกมันทราบว่า วันนี้เป็นการตัดศีรษะประจานที่พิเศษ

ทั้งนี้เพราะผู้ถูกประหารมีความเป็นมาพิเศษ

ผู้ที่คุมตัวนักโทษประหารก็มีที่มาพิเศษ

เจ้าหน้าที่พลทหารมีเพียงยี่สิบสองคน ที่หลงเหลือเป็นขุนนางใหญ่ยอดฝีมือวังหลวง รวมทั้งชาวยุทธจักร

เหล่าเจ้าหน้าที่พลทหารลอบคร่ำครวญในใจ ทราบว่าหน้าที่ครั้งนี้ลำบากยากเข็ญ ไม่แน่ว่าพวกมันถูกตัดศีรษะก่อนนักโทษประหารอีก

พวกมันบังเกิดความสงสัยอยากรู้ แต่ไม่กล้าสงสัยอยากรู้

ทั้งนี้เพราะผู้ที่ "สั่งการ" ในวันนี้มิใช่พวกมัน

แม้แต่นายทหารที่ควบคุมประหารนามหู้เก้งกับมือเพชฌฆาตเล่าลี้ (คนแซ่ลี้) เกรงว่าวันนี้ไม่มีสิทธิ์มีเสียงอันใด

ผู้สั่งการในวันนี้เป็นชันทีขราไว้เครายาวที่นั่งบนหลังม้า ผู้คนเรียกหาเป็นบี้กงกง ฟังว่ามีชื่อมีเสียง มีการคบหากับขุนนางชั้นผู้ใหญ่ แม่ทัพนายกองตลอดจนชาวยุทธจักร

ผู้ควบคุมการประหารเป็นชายหนุ่มหน้าตาหล่อเหลา นั่งอยู่ภายในเกี้ยวไม่เผยโฉม

ฟังว่ามันคือเป็นเจ้าน้อยปิงเอ่งโทย

มันจึงเป็น "อัญมณี" ของหน่วยงานสะพาน หากให้เปรียบเทียบบี้กงกงเพียงเป็นกล่องบรรจุอัญมณี

นอกจากหนึ่งชราหนึ่งเยาว์วัยคู่นี้ ยังมีผู้คนอีกมากมายที่พวกมันไม่รู้จัก

แต่พวกมันล้วนรู้สึกถึงรังสีการฆ่าฟัน

...หากเพียงประหารนักโทษสองคน ไม่สมควรมีรังสีการฆ่าฟันคุคั่งถึงเพียงนี้ คุคั่งจนเหล่าเจ้าหน้าที่พลทหารชาสั่นอยู่บ้าง

พวกมันนอกจากหวั่นวิตกและหวาดกลัวแล้ว ยังขบคิดไม่เข้าใจ

ตอนแรกที่พวกมันได้รับคำสั่งให้รวมตัว ขบานของพวกมันมีทั้งสิ้น

สี่สิบห้าคน เมื่อถึงเวลาออกเดินทาง คงเหลือเพียงยี่สิบสองคน...อีกยี่สิบสามคนไปยังที่ใด?

ซึ่งความจริง ผู้คนขบวนนี้เพิ่งออกจากหมู่ตึกโปยเอี้ยจึงไม่นาน ขุมกำลังอีกขบวนหนึ่งก็จัดทัพออกจากถ้ำโพรงล้ำลึก ผู้นำขบวนคือเส้งโปยไท้เอี้ย คนรั้งท้ายคือหลวงจีนไว้ผมมากนิ้ว กลางขบวนยังมีรถนักโทษสองคัน

ทั้งหมดมุ่งหน้าไปทางแถบพั่วปั้งมึ้ง

ที่นั่นเป็นสถานที่ครึกครื้นอีกแห่งหนึ่ง

เพชฌฆาตลี้ดัดศีรษะผู้คนจนมือด้านชา ใบหน้าก็ด้านชา แต่ไม่เคยดื่นเต้นดึงเครียดเช่นวันนี้มาก่อน

ที่แล้วมามีแต่นักโทษหวาดกลัว มิใช่มันเกรงกลัว

ผู้ที่ตัดศีรษะคนไม่จำเป็นต้องกลัว ผู้ที่หวาดหวั่นคือคนที่ถูกตัดศีรษะ

วันนี้กลับผิดแผกแตกต่าง

มันดูออกว่าสถานการณ์พิเศษเฉพาะ ขบวนที่คุมตัวนักโทษคล้ายตระเตรียมคื่มเลือดของศัตรูที่ปล้นชิงตัวนักโทษอยู่ทุกเมื่อ

ก่อนที่มันจะออกจากหมู่ตึกโปยเอี้ยจึงยิ่มเส้าเดินเข้ามาหลิ่วตาต่อมันท้าพนันกับมันว่า

"ท่านลองคาดเดาว่า วันนี้ท่านจะตัดศีรษะนักโทษ หรือว่าท่านถูกผู้คนตัดศีรษะลงมา?"

เพชฌฆาตลี้ไม่กล้าคาดเดา หลังจากตัดศีรษะนักสู้ผู้กล้าและอันธพาลร้านถิ่นมานานปี มันทราบว่ามีเรื่องบางประการแม้ต้องการทราบ ยังคงอย่าได้ทราบประเสริฐกว่า

หลังจากที่มันทำหน้าที่มือเพชฌฆาตนานปี แม้แต่เวลารับประทานข้าว มันยังสูดได้กลิ่นดาวเลือด ขณะที่อาบน้ำดักน้ำขึ้นจากบ่อราดรดลงยังศีรษะพอหลับตาลงคล้ายกับตัวเองอาบอยู่ท่ามกลางกองเลือด

มันยังปวดศีรษะเป็นประจำ

ปวดจนร้าวลึกถึงกะโหลกศีรษะ

มันเห็นว่านี่เป็นกรรมสนองอย่างหนึ่ง

มันทราบว่าทุกครั้งที่ปลิดปลงชีวิตผู้อื่น มันก็ตัดทอนบุญวาสนาของตัวเองไป

นับตั้งแต่มันเจริญรอยตามบิดา เข้าสู่ "อาชีพ" นี้ ไม่มีผู้ใดกล้าไม่กลัวเกรงมัน

...แม้แต่ตอนที่ยวชองนางโลม นางคณิกาที่ผิวขาวละเอียดอ่อน ไม่กล้าเรียกร้องเงินทองจากมัน ต่อให้ซื้อเนื้อสุกรที่ตลาด พ่อค้ายังเพิ่มเนื้อให้อีกหนึ่งชั่งเป็นการผูกน้ำใจ

ในสถานการณ์บ้านเมืองเช่นนี้ ไม่ว่าผู้ใดก็ไม่ทราบว่าอาจรับโทษถึงประหารชีวิต

หากชีวิตต้องตกอยู่ใต้คมดาบมัน ทุกประการล้วนขึ้นอยู่กับมันแล้ว

ใต้คมดาบของมัน ชีวิตผู้คนถูกปลิดปลง แต่จะ "ปลิดปลง" อย่างไรขึ้นอยู่กับการควบคุมบังคับของมัน

บางครั้งไม่ตายในดาบเดียว ศีรษะไม่หลุดจากบ่า ผู้คนแผดเสียงร่ำร้อง โลหิตฉีดพุ่งตลอดเวลา เจ้าหน้าที่ควบคุมการประหารไม่ออกคำสั่ง มันก็โอบดาบเฝ้าดู ปล่อยให้โลหิตไหลหลั่งหมดสิ้นค่อยตกตาย

บางคราจงใจเบี่ยงเบนดาบ ฟันกระดูกไหปลาร้าหักไปชี่หนึ่ง เฉือนใบหูออกมาข้างหนึ่ง สร้างความเจ็บปวดราดร้าวแก่นักโทษจนสุดทนทาน ดังนั้นนักโทษบางคนขวัญฝ่อตาย บ้างเจ็บปวดจนตาย

ยังมีการฟันเอวขาดเป็นสองท่อน มันเคยฟันนักโทษผู้หนึ่งเอวขาดเป็นสองท่อน แต่คนไม่ตาย มองดูร่างท่อนล่างที่หลุดออกไปของตัวเองพึมพำเกือบหนึ่งชั่วยาม จวบจนโลหิตผนึกแข็งตัว ค่อยขาดใจตาย

มีอยู่ครั้งหนึ่ง มันจงใจฟันเด็กหนุ่มอายุสิบเจ็ดสิบแปดปีผู้หนึ่งตายแล้ว

ตาบเล่า ปล่อยให้ปู่ย่า บิดามารดา ที่เลี้ยงดูเด็กหนุ่มนั้นตั้งแต่เล็กเจ็บปวดใจปานจะขาด ดาบครั้งนั้นมันฟันโดยไม่มีอ่อน ทั้งนี้เพราะคนในครอบครัวเด็กหนุ่มนั้นเคยล่วงเกินผู้ควบคุมการประหารทู้เก้ง

มันยังเคยฟันศีรษะผู้คนหลุดไปแถบหนึ่ง มันสมองไหลทะลักทั่วพื้น พสุธา ทนผู้นั้นกลับไม่ขาดใจ ฟุบร่างกับพื้นเขียนคำ "ดิบแค้น" และ "สยอง" แต่ตัวหนังสือไม่ครบถ้วนสมบูรณ์ อาจบางทีศีรษะหลุดไปแถบหนึ่ง กระทั่งคิดเขียนตัวหนังสือยังเขียนไม่ครบถ้วน

ดังนั้นผู้คนมากมายเกรงกลัวมัน คนในครอบครัวของนักโทษประหารเฝ้าประจบเอาใจมัน บ้างมอบเงินทอง บ้างเลี้ยงสุรา ยังมีสตรียอมเสนอตัวให้ เพียงหวังให้มันตัดศีรษะนักโทษในดาบเดียว และดิดผิวหนังชั้นหนึ่ง คนในครอบครัวจะได้นำไปกลบฝังในสภาพซากศพสมบูรณ์

แต่วันนี้มันไม่อาจวางก้ามเชื่องโข

ทั้งนี้เพราะคนในรถนักโทษไม่มีท่าทีวิงวอนขอไมตรีแม้แต่น้อย

ถึงกับไม่แยแสเหลือบแลมัน

แต่มันสังเกตแววตาของผู้อื่นออก

...เจ้าฟันเถอะ หลังจากตวัดดาบฟันลง ทุกค่ำคืนเจ้าอย่าคิดหมายแอนตาหลับ ดอนกลางวันก็อย่าคิดหมายเดินบนท้องถนนอย่างปลอดโปร่ง

...นักสู้ผู้กล้าทั้งยุทธจักรต่างรอดวักหัวใจเจ้าแกล้มกับสุรา

นักโทษประหารผู้นี้ก็ไม่มีญาติมิตรร้องห่มร้องไห้ดิดตามส่ง แต่มันพานรู้สึกว่า ในหมอกหนาทึบมีปีศาจหน้าม้าหัววัวซุ่มรออยู่ ที่แท้เป็นผู้ใดส่งผู้ใดลงนรก ยากที่จะบอกได้

แน่นอน เพชฌฆาตลี้ยังไม่กล้าล่วงเกินบุคคลเช่นยิ่มเส้ายิ่มอ่วง

มันทราบว่าได้คมดาบของมัน ดัดศีรษะชายฉกรรจ์ที่ไม่มีความผิดไปไม่น้อย ในจำนวนนี้มีคนที่สร้างความไม่พอใจแก่ยิ่มเส้ายิ่งอ่วง เป็นเหตุให้ศีรษะหลุดจากบ่า

ตอนนี้มันอับจนปัญญา

ได้แต่ทำตามสถานการณ์แล้ว

มันเชื่อว่าเจ้าหน้าที่ควบคุมการประหารทู้เก้งก็ไม่แตกต่างจากมัน

ที่แล้วมา ทู้เก้งเรียกร้องหญิงม่ายและเงินทองมากกว่ามัน ผู้ใดให้ทู้เก้งมีตำแหน่งสูงกว่ามัน?

วันนี้ขอเพียงผ่านด่านเฉพาะหน้าได้ มันจะเปิดหมวกอำลา ไม่ตัดศีรษะคนอีกแล้ว

ขบวนผู้คนมาถึงตลาดผัก แม้แต่ซุ้มประตูที่จารึกคำ "บ้านเมืองร่มเย็นเป็นสุข" ก็ไม่อาจเห็นชัดตา

ช่วงเวลานี้เหล่าแม่บ้านสมควรมาที่ตลาดเพื่อซื้อผัก จับจ่ายสิ่งของ คนมีบุญวาสนาสามารถใช้สอยสตรีสูงอายุจัดซื้อจัดหากระทำแทน

ที่น่าประหลาดคือ ผู้คนในวันนี้คล้ายบางตาเป็นพิเศษ

ถึงกับเงียบเหงาเป็นพิเศษ

เช้าวันนี้หมอกเป็นสีเทาเย็น รวมตัวราวกับเป็นดวงวิญญาณกลุ่มหนึ่ง

หิมะไม่ได้ตกลงมา อาจบางทีหิมะตกหมดสิ้นตั้งแต่หลายวันก่อน ทิ้งเหลือแต่หมอกสีเทาและเกล็ดน้ำแข็ง

ถึงเวลาประหารแล้ว

แต่ไม่มีเหตุการณ์เกิดขึ้น

บี้กงกงลูบคลำจอนผม มองดูเคราขาวดอกเลาของตัวเอง รู้สึกว่าตัวเองคล้ายน้ำแข็ง ปิงเอ่งโทยคล้ายกับหมอก

น้ำแข็งเยียบเย็น

หมอกไม่อาจจับเค้าได้

นึกถึงตอนนี้ ปรากฏเสมหะชั้นเหนียวคำหนึ่งจุกลำคอ บี้กงกงอดส่งเสียงไอมิได้

ปึงเอ่งโทยทนฟังอยู่ครู่หนึ่ง ค่อยโน้มหน้ามาถามว่า

"ต้องการดื่มสุราหรือไม่?"

บี้กงกงเช็ดคราบน้ำลายที่ติดกับหนวดเครา ปากกล่าวว่า

"ตอนนี้ดื่มสุราได้หรือ?"

ปึงเอ่งโทยยังถามว่า

"ต้องการรับประทานถั่วลิสงหรือไม่?"

บี้กงกงพอฟังคำถั่วลิสงคล้ายได้ยินเสียงขบเคี้ยวที่ดังลอดจากร่องฟัน ต้องผงกศีรษะอย่างลืมตัว

ปึงเอ่งโทยกลับยื่นถั่วลิสงมากำใหญ่ ดังนั้นในลานประหารที่บรรยากาศผนึกแข็งตัว ปกคลุมด้วยเงาหมอกลี้ลับ บังเกิดเสียงปึกๆ เสียงขบเคี้ยวเป็นครั้งคราวดังขึ้น

บี้กงกงดื่มด่ำกับรสชาติของถั่วลิสง ยังซาบซึ้งกับเสียงขบเคี้ยวยิ่งกว่า ทั้งนี้เพราะขณะที่ฟันฟางที่แก่ชราเคี้ยวบดวัตถุจนแหลกละเอียด ให้ความรู้สึกที่ "ประสบความสำเร็จ" แก่มัน

ปึงเอ่งโทยทราบว่าขณะที่บี้กงกงรับประทานถั่วลิสง มีอารมณ์ดีเป็นพิเศษ จึงถามว่า

"กงกง ท่านคาดเดาพวกมันจะรุดมาหรือไม่?"

บี้กงกงกล่าวว่า

"ยากบอกได้ ผู้นำเจ็ดมหาโจรชิมโฮ้วเชี้ยงยังอยู่ห่างพันลี้ ไม่ทันทราบข่าว หากจะช่วยเหลือมีแต่คนของเจดีย์งวงช้าง หมู่คณะสร้างฝันกับหอลมพิรุณโปรย แต่ด้วยสติปัญญาของเฮ้งเชี่ยวเจียะ และความเจ้าเล่ห์ของเฒ่าแซ่จูกัวะ ไม่มีเหตุผลที่ดูแผนนี้ไม่ออก"

"ดังนั้นกงกงเห็นว่าเฮ้งเชี่ยวเจียะและพวกไม่รุดมา?"

บี้กงกงตอบว่า

"ตรงกันข้าม พวกมันล่วงรู้แต่แรกว่าเป็นแผนอุบาย ยังคงรุดมา

คนชาญฉลาดมักกระทำเรื่องไง่เขลา พวกมันเรียกตัวเองว่าเป็น 'ผู้กล้า'
ย่อมไม่อาจนิ่งเฉยได้"

จากนั้นมันย้อนถามว่า
"ท่านเห็นว่ามันจะรุดมาหรือไม่?"
ปิงเอ่งโทยตอบเพียงคำเดียวว่า
"มา"
ที่หว่างคิ้วมันปรากฏแววร้อนรุ่มรำคาญที่ยากจะพบพานอีกครา
มันถึงกับกรีดวาดสองมือ บังเกิดเป็นเสียงดังออกมา

สีหน้าของยิ่มเส้าคล้ายกับแววตาของยิ่มอ่วง และคล้ายกับท้องฟ้า
ยามนี้
เป็นสีเทาเย็น
ขณะที่เวลา "ประหาร" ใกล้มาถึงยังไม่มาถึง ยิ่มเส้าอดถามคำถาม
เดียวกับปิงเอ่งโทยต่อยิ่มอ่วงมิได้ว่า
"ศิษย์น้อง ท่านคาดว่าขบวนของเส้งเซี่ยวเจียะจะรุดมาหรือไม่?"
ยิ่มอ่วงไม่ตอบ เพียงแต่ยิ้ม
รอยยิ้มของมันเฉกเช่นควันเมฆผ่านตา
ผู้อื่นแทบสังเกตไม่ออกว่ามันยิ้ม
ยิ่มเส้าคุ้นเคยกับรอยยิ้มของมัน ดังนั้นแน่ใจว่ามันยิ้ม
มันยิ้มถือเป็นคำตอบ
ยิ่มอ่วงยังย้อนถามว่า
"ท่านคล้ายกับวิตกกังวล"
ยิ่มเส้าคิดสั่นศีรษะ แต่สุดท้ายยังผงกศีรษะ
ทั้งนี้เพราะมันไม่กล้าปิดบัง
มันกล้าปิดฟ้าบังดิน หลอกบิดาลวงมารดา ขายบรรพบุรุษ ทรยศ

สำนักอาจารย์...แต่ไม่กล้าปิดบังยิ่มอ่วง

ยิ่มอ่วงถามว่า

"ท่านกังวลอันใด?"

"ยอดฝีมือวังหลวง ขุนพลสังกัดทหารรักษาพระองค์...คล้ายรุดมาน้อยกว่าน้อย"

"ท่านดูไม่ผิด"

ยิ่มเส้าได้รับคำชมเชยจากศิษย์น้องของมัน ถึงกับดื้นตันใจจนแทบหลั่งน้ำตาออกมา มันถล่าวว่า

"แต่ว่า...เพราะเหตุใด?"

"เราถามท่าน การช่วงชิงตำแหน่งในหอลมพิรุณโปรยเมื่อคืน เหตุใดแป๊ะโช้วปวยตกตาย?"

"เพราะว่า...มันไม่ล่วงรู้ว่าเฮ้งเซี่ยวเจียะมีกำลังกล้าแข็งปานนั้น"

"นั่นเป็นเหตุผลรองลงไป"

"...เพราะว่าโชวมั่งจิ้มยังไม่ตาย"

"มิใช่เหตุผลสำคัญที่สุด"

"หรือว่า...มันไม่สมควรดูแคลนสุ้ยซุ้ง?"

ยิ่มอ่วงกล่าวว่า

"ยังมิใช่เหตุผลหลัก เหตุผลหลักที่มันพ่ายแพ้ตกตายคือ มันไม่สมควรปล่อยให้เสี่ยงเอี้ย (ท่านมหาเสนาบดี) ดูออกว่ามันทะเยอะทะยานเกินไป มักใหญ่ใฝ่สูงเกินไป เสี่ยงเอี้ยจึงสนับสนุนสตรีเช่นสุ้ยซุ้งแทน ให้นางควบคุมโชวมั่งจิ้ม ทั้งยังวางไส้ศึกอยู่ข้างกายแป๊ะโช้วปวย พอถึงช่วงความเป็นความตายแป๊ะโช้วปวยได้แต่สู้ตายสถานเดียว"

"เราเข้าใจแล้ว...หมายความว่าแป๊ะโช้วปวยตายใต้แผนการของเสี่ยงเอี้ย"

"เพียงแต่เสี่ยงเอี้ยก็คาดคิดไม่ถึงว่า โชวมั่งจิ้มกลับข่าตัวตาย

ยซุ้งไม่อาจข่มซู่เฮ้งเชียวเจียะอีก มิหนำซ้ำทหารอาคูรกำลังกล้าแข็ง สุ้ยซุ้งไม่กล้าปะทะแตกหัก ได้แต่ถอนตัวล่าถอย ยกทอลมพิรุณโปรยให้แก่เฮ้งเชี่ยว-เจียะ"

"เราเข้าใจแล้ว"

ยิ่มอ่วงกล่าวว่า

"ท่านยังไม่เข้าใจ...ไม่เข้าใจว่าการศึกเมื่อคืนมีส่วนเกี่ยวข้องกับการจู่โจมกำลังคนในเช้าวันนี้"

"ถูกแล้ว สมองของเราไม่ปราดเปรียวเท่ากับศิษย์น้อง"

"ผู้มาในวันนี้ส่วนใหญ่เป็นชาวยุทธจักร สาเหตุหลักมีอยู่สามประการ ท่านลองคาดเดาดู"

"เรา...เราอย่างมากคาดเดาได้ประการเดียว"

"ท่านลองบอกมา"

"จูกัวะชิงแซมีวัยวุฒิและคุณวุฒิสูงส่ง มันบอกเป็นนัยต่อฝ่ายที่นับสนุนมันอย่าได้เกลือกกลั้วกับปลักน้ำนี้ ดังนั้นยอดฝีมือวังหลวงส่วนใหญ่ไม่กล้าสอดมือเข้ามา"

ยิ่มอ่วงกล่าวว่า

"นั่นเป็นสาเหตุหนึ่ง ยังมีสาเหตุอีกประการหนึ่งคือ เสี่ยงเอี้ยไม่กล้าบีบบังคับให้ฝ่าบาททรงดื้นตัว ถึงแม้ว่าฝ่าบาททรงไว้วางพระทัยเสี่ยงเอี้ย แต่หากเสี่ยงเอี้ยเรียกระดมยอดฝีมือในวังหลวงมากเกินไป เกรงว่าจะส่งผลกระทบในวงกว้าง ทั้งไม่ต้องการอวดกำลังทหารที่อยู่ใต้บังคับบัญชาของตัวเองอย่างเด่นชัดเกินไป"

"อย่างนั้นสาเหตุอีกประการหนึ่งเล่า?"

"ในความเห็นเรา ครั้งนี้เสี่ยงเอี้ยต้องการให้ทุกค่ายสำนักในวังหลวงปะทะแตกหักกัน"

"...เรายังไม่เข้าใจ"

ยิ่มอ่างก็ไม่อธิบายมากความ เพียงกล่าวว่า

"การศึกในวันนี้สำคัญยิ่ง หากปราศจากป้ายทองที่เสี่ยงเอี๊ยออกให้ ไม่ว่าผู้ใดก็ไม่อาจปล่อยตัวนักโทษประหารไป ไม่เช่นนั้นมีความผิดเท่ากับชิงตัวนักโทษ เมื่อเป็นเช่นนี้ ชาวยุทธจักรในนครหลวงได้แต่สู้แบบหลังพิงฝาแล้ว"

ยิ่มเส้าพอฟัง ยิ่งดื่นเต้นดีงเครียดกว่าเดิม มันย่อมมีฝีมือสูงเยี่ยม แต่ระหว่างนี้เข้าสังกัดกรมราชทัณฑ์ได้เลื่อนตำแหน่งสูงขึ้น ไม่ใคร่ต่อสู้กับชาวยุทธจักร เพียงแต่ลอบทำร้ายผู้คน และลงทัณฑ์ผู้ต้องหา หากทว่าวันนี้คงไม่มีเปรียบปานนั้นอีก

ในชีวิตของคนมาดว่ามีสหายพี่น้องมากหลาย แต่บางครั้งจำต้องลงมือด้วยตัวเอง

ผู้คนมักใช้ชีวิตที่จำกัด ต่อสู้กับกาลเวลาซึ่งไม่มีที่สิ้นสุด
เฮ้งเซี่ยวเจียะเป็นเช่นนี้
โซวมั่งจิ้มเป็นเช่นนี้
แปะโช้วปวยก็เป็นเช่นนี้

...แม้แต่ถังทไดสู้กับปิงหึงเสี้ยวที่กำลังจะถูกประหาร และยิ่มเส้ายิ่มอ่วงที่ควบคุมการประหารก็เป็นเช่นนี้

ทู้เก้งกับเพชฌฆาตลี้ก็กำลังรอคอย
รอให้ถึงเวลา
รอเหตุไม่คาดฝัน
...รอผู้คนบุกแดนประหาร
"ถึง...เวลา...แล้ว"
หลังสิ้นเสียงประกาศ ทู้เก้งอดอกสั่นขวัญแขวนมิได้
เพชฌฆาตลี้รู้สึกมีเหงื่อเย็นเยียบไหลซึมจากใจกลางฝ่ามือ
นักโทษภายในรถถูกคุมตัวออกมา บังคับให้คุกเข่าลง

ทู้เก้งประกาศโทษทัณฑ์ความผิดของปิงหึงเสี้ยวกับถังป้อฮู้ จากนั้นโยนป้ายประหารลงกับพื้น

เพชฌฆาตลี้ดวัดดาบใหญ่สะบัดกวัดแกว่งเป็นกระแสลมดาบสายหนึ่งในหมอกอรุณปรากฏประกายดาบวูบขึ้น เพชฌฆาตลี้ดระเตรียมฟันดาบลง

แต่มันเพิ่มความระมัดระวัง กลัวว่าปรากฏอาวุธลับชัดพุ่งมาปลิดชีวิตมัน หรือกระแทกดาบในมือมันร่วงหล่นลง

โดยปรกติแล้ว นี่เป็น "ปฐมบท" ของการปล้นแดนประหาร

มันคำนวณว่าจะหลบหลีกอาวุธลับระลอกแรกอย่างไร ปัดป้ายสภาวะจู่โจมของผู้ที่ชิงตัวนักโทษอย่างไร...หากว่ามีคนคิดชิงตัวนักโทษประหารทั้งสองนี้จริงๆ

อาจบางทียังไม่เคยมีเพชฌฆาตที่ดัดศีรษะคนมีสภาพทุลักทุเลถึงเพียงนี้ ทั้งกลัวถูกจู่โจมทำร้าย ทั้งกลัวคนร้ายชิงตัวนักโทษ

อีกด้านหนึ่ง มันมิอาจไม่ดัดศีรษะนักโทษทั้งสองนี้ ฟังว่าทั้งสองกระทำความผิดอุกฉกรรจ์ ทำร้ายย่องเต้กับท่านมหาเสนาบดี ขณะเดียวกันมันหวั่นวิตกว่าพอฟันดาบลง จะตอแยเภทภัยใส่ตัว กลัวว่าพวกพ้องของนักโทษทั้งสองจะแก้แค้นมัน

คิดไม่ถึงกระทั่งมือเพชฌฆาตอาชีพผู้หนึ่งก็มีปัญหายุ่งยากถึงเพียงนี้

ซึ่งความจริงไม่ว่าผู้ใดล้วนเป็นเช่นเดียวกัน

แม้แต่ขุนนางที่กุมอำนาจสูงสุด มหาเศรษฐีที่มั่งคั่งที่สุด เมื่อเผชิญกับความตาย ก็หวาดหวั่นขวัญผวาเช่นเดียวกับผู้คนทั่วไป

ดาบตวัดขึ้น
ประกายดาบเลื่อมพราย
พลันแว่วเสียงดวาดว่า
"ใต้ดาบละเว้นคน"

...มาแล้ว

ปิงเอ่งโทยกับบี้กงกงสบตากันแวบหนึ่ง .

ยิ่มเส้ากับยิ่มอ่วงยกมือทำท่าเป็นที่รู้กัน สิ่งที่สกัดยับยั้งเพชฌฆาตลี้เป็นอาวุธลับจริงๆ

เพชฌฆาตลี้พอเห็นผู้คนแสดงตน อาวุธและอาวุธลับจู่โจมมาถึง ก็ควงดาบคุ้มครองตน ล่าถอยไปด้านข้าง

แต่ในความเป็นจริงทำไม่ได้

เพชฌฆาตลี้ไม่อาจหลบรอดจากอาวุธลับ

หากเป็นอาวุธลับหนึ่งชิ้น สองชิ้น หรือสามชิ้น มันยังสามารถใช้ดาบปัดป่าย พาตัวหลบรอดได้

แต่ยามนี้ปรากฏอาวุธลับเป็นกลุ่มก้อน รวมเป็นห่าใหญ่โหมใส่เพชฌฆาตลี้

กล่าวให้แน่ชัดคือ เป็นอาวุธลับใหญ่เล็กรวมสามร้อยสิบเจ็ดชนิด

อาวุธลับเหล่านี้ชัดจากมือยอดฝีมือทั้งชัดจากผู้ชำนาญการใช้อาวุธลับ

เพชฌฆาตลี้ไหนเลยหลบหลีกรอดพ้นได้?

หากมิใช่ปิงหึงเสี้ยวที่ถูกล่ามกุญแจมือคุกเข่ากับพื้นกลิ้งหลบทันท่วงที คงมีสภาพเช่นเดียวกับเพชฌฆาตลี้ ถูกอาวุธลับชัดพุ่งใส่ร่างกลายเป็นรังผึ้งรังใหญ่

ในหมอกหนาปรากฏเงาคนถลันวูบอย่างรวดเร็ว

ชายฉกรรจ์จำนวนมากใช้ผ้าเขียวคลุมหน้าบุกเข้าลานประหาร พวกมันไม่ทราบมาจากสารทิศใด แทบปรากฏกายพร้อมกัน และคล้ายกับวิญญาณร้ายบนท้องถนน ฮือออกมาทวงถามความยุติธรรม

คนเหล่านี้แม้โอบล้อมลานประหารไว้ แต่คล้ายไม่รีบร้อนช่วยเหลือปิงหึงเสี้ยวกับถังปัอฮู้ เพียงกวัดแกว่งอาวุธ จัดการกับเจ้าหน้าที่พลทหารที่

เฝ้าอยู่รอบนอก บีบวงล้อมแคบเล็กลง

บี้กงกงไม่แตกตื่นลนลานตวาดถามว่า

"พวกเจ้าคิดทำอะไร?"

ชายฉกรรจ์คลุมหน้าคนแรกมือเปล่าไร้อาวุธ ตวา

"ปล่อยตัวคนทั้งสอง พวกเราก็จะปล่อยปละละเว้น

ชายฉกรรจ์คลุมหน้าด้วยผ้าเขียวอีกคนหนึ่งรูปร่

โอบคาบหัวตัดขนาดใหญ่เล่มหนึ่ง หัวร่อฮิฮะกล่าวว่า

"นี่เป็นโอกาสอันดี อย่าปล่อยให้ผ่านเลยไป

เป็นการปล่อยชีวิต"

ปิงเอ่งโทยยิ้มจนเผยเห็นฟันขาวสะอาดกล่าวว่า

"ผู้ใดปล่อยปละละเว้นผู้ใดกันแน่?"

มันปรบมือคราหนึ่ง

ท่าปรบมือของมันคล้ายสตรี ใช้นิ้วชี้ นิ้วกลางกับนิ

ใสใจกลางฝ่ามือซ้ายเบาๆ บังเกิดเป็นเสียงปรบมือดังสดใส

ต่อจากนั้นผู้คนปรากฏขึ้น

พวกมันคล้ายซ่อนตัวอยู่ในหมอกหนาทึบตลอดเว

โอบล้อมชาวยุทธจักรที่บุกปล้นแดนประหารอีกชั้นหนึ่ง

คนเหล่านี้ประกอบด้วยแปดจอมคาบใหญ่ และหัว

ที่รับใช้ฉั่วเกีย

ปิงเอ่งโทยกล่าวว่า

"ยอมจำนนเถอะ พวกเจ้าถูกล้อมเอาไว้แล้ว"

ชายฉกรรจ์คลุมหน้าที่มือเปล่าพลันเงยหน้าขึ้น

ดวงตามันกลับทอประกายสีคราม

สองมือมันชัดอาวุธลับ

ไม่ได้ชัดใส่ปิงเอ่งโทย

และไม่ได้ชัดใส่ผู้ใด

หากแต่ชัดอาวุธลับใส่ท้องฟ้า

อาวุธลับของมันแปลกพิสดารยิ่ง

หนึ่งคล้ายฉาบบิน หนึ่งคล้ายรองเท้า

"รองเท้า" กับ "ฉาบบิน" ลอยขึ้นสูงหนึ่งวาแปดเชียะ พลันปะทะชนกันบังเกิดเป็นเสียงดังครืนครัน และแตกเป็นดาวสีครามดอกไม้ทองออกมา

หลังจากนั้นคามท้องถนน และตรอกซอกซอยทุกแห่งล้วนมีคนถลันออกมา ที่น่าประหลาดคือ คนเหล่านี้ไม่คลุมหน้า แต่ว่ายิ่มเล้ายิ่มอ่วงที่รู้จักคนของทุกค่ายสำนักนครหลวง กลับดูไม่ออกว่าพวกมันมาจากที่ใด

คนเหล่านี้ทำการโอบล้อมคนของหน่วยงานสะพานกับยอดฝีมือสังกัดฉั่วเกียอีกชั้นหนึ่ง มิหนำซ้ำที่มุมถนนสายต่างๆ แว่วเสียงโห่ร้องฆ่าฟันดังมา

ปิงเอ่งโทยแค่นเสียงอย่างเย็นชา ลุกขึ้นช้าๆ

ในหมอกหนาทึบ ชุดสีแดงของมันบาดตาเป็นพิเศษ

มันยื่นมือที่เรียวงามแตะด้ามกระบี่สีแดง ซึ่งสะพายอยู่ข้างเอว กล่าวว่า

"ที่แท้หน่วยปฏิภาณฟ้าก็มาเกลือกกลั้วกับปลักน้ำนี้ แต่ว่ากล่าวไปไม่น่าประหลาด เดียถั่วเป็นบุตรบุญธรรมของหัวหน้าหน่วยเดียซาปา ย่อมต้องมาหาที่ตาย"

บี้กงกงพลันกระตุกแขนเสื้อมัน กล่าวเสียงแผ่วเบาว่า

"ท่านเจ้าน้อย วันนี้พวกเราเพียงเป็นเป้าหลอกล่อ ไม่จำเป็นต้องเพาะความแค้นกับคนบนเส้นทางยุทธจักร"

ปิงเอ่งโทยสูดลมหายใจลึกๆคำหนึ่ง พลันท่องสวดมนต์เบาๆ ออกมา

บี้กงกงทราบว่าท่านเจ้าน้อยท่องสวดมนต์ของอารยาจลนาถ* ของ

---

*พระนามพระโพธิสัตว์ เป็นภูมิที่แปลของพระโพธิสัตว์ แปลตรงตัวว่าภูเขา หรืออีกนัยหนึ่งคือไม่เคลื่อน

นิกายมนตรยาน** เพื่อดับเพลิงอำมหิตระงับอารมณ์ของตนเอง เพียงไม่เข้าใจว่าวันนี้เหตุใดปิงเอ่งโทยจึงทุนหันพลันแล่นได้โดยง่าย

ที่แล้วมามันเห็นว่า ปิงเอ่งโทยแม้อายุเยาว์ แต่กอปรด้วยบุคลิกของวีรบุรุษผู้เหี้ยมหาญ เปลือกนอกมีสัมมาคารวะ มากด้วยอัธยาศัยไมตรี รู้จักอดทนอดกลั้น รอคอยโอกาสเหมาะ รอจนสบโอกาส ค่อยช่วงชิงโดยไม่เลือกวิธีที่ใช้

ท่านเจ้าน้อยยังเรียนรู้หลักธุรกิจ หน่วยงานสะพานดิดต่อค้าขายกับพ่อค้าคหบดีที่ควบคุมกิจการค้าน้ำมัน ข้าวสาร เกลือ น้ำตาลและแพรพรรณทุกมณฑล

เมื่อมั่งมีเงินทอง ก็สามารถเทียบเทียมกับมหาเสนาบดีฉั่วเกียที่กุมอำนาจบริหารราชการแผ่นดิน

แน่นอน ก่อนที่จะมีกำลังกล้าแข็งพอ หน่วยงานสะพานยังไม่กล้าล่วงเกินกลุ่มของฉั่วเกีย จัดส่งเงินทองให้ไม่ขาดสาย เมื่อเป็นเช่นนี้ ชุนนางบ้านเมืองล้วนบังเกิดความรู้สึกที่ดีต่อปิงเอ่งโทย

ส่วนบี้เผงทงถือเป็น "สะพานเชื่อม" ระหว่างย่องเต้กับข้าราชการบริพารทั้งเป็นคนกลางที่เชื่อมโยงให้กับท่านเจ้าน้อย ไม่ว่าผู้ใดล้วนประจบเอาใจมันไม่มีผู้ใดกล้าล่วงเกินมัน

บี้กงกงเห็นว่าชีวิตตัวเองถูกราชวงศ์ช้องทำลายล่มสลาย ตระกูลบี้ความจริงเป็นตระกูลใหญ่ เนื่องจากทำหนังสือกราบทูล ถูกตั้งข้อหาความผิดถูกย่องเต้รัชกาลก่อนลดศักดิ์ฐานะเป็นสามัญชนคนธรรมดา เนรเทศไปยังชายแดน ห้าสิบปีให้หลังจึงสามารถกลับเข้านครหลวง จวบจนบิดามารดาบี้กงกง สร้างตัวมีชื่อเสียงอยู่บ้าง แต่แล้วล่วงเกินผู้มีอำนาจ ประสบภัยถึงแก่ชีวิต เนื่องจากบี้กงกงตอนหนุ่มฉกรรจ์หน้าตาหล่อเหลา เป็นที่ต้องตา

**มีชื่อจีนว่ามิกจง แปลว่าลัทธิลับ เป็นนิกายพระพุทธศาสนาที่รับเอาพิธีกรรมและเวทมนตร์เข้ามาสั่งสอน ได้รับความนิยมนับถือที่ทิเบตและญี่ปุ่น

หัวหน้าขันทีฝ่ายใน จึงชักจูงเข้าวัง จับตอนเป็นขันที

ดังนั้นบี้กงกงฝากความหวังอยู่ที่ปิงเอ่งโทย เพราะมันดูออกว่าปิงเอ่งโทยมีคุณสมบัติของผู้นำ ภายหน้าต้องมีชื่อเสียงเรียงนาม จึงคิดอาศัยบุรุษหนุ่มผู้นี้สานฝันให้แก่ตัวเอง

แต่วันนี้ปิงเอ่งโทยหงุดหงิดฉุนเฉียว เหนือความคาดหมายของมันอย่บ้าง

มัน,ห็นว่าหากคิดทำการใหญ่ นอกจากไม่ยึดถือข้อปลีกย่อยคร่ำครึแล้ว ยังต้องรักษาความเยือกเย็นไว้

มันทราบว่าเรื่องในวันนี้ไม่อาจเลิกราโดยสันติ กำลังหลักของหน่วยงานสะพานต้องลงมือ แต่หากไม่ถึงคราจำเป็น อย่าได้ลงมือฆ่าคน

ซึ่งความจริง ชายฉกรรจ์คลุมหน้ามือเปล่าที่นำขบวนคือถังฉิกบี่
คนทั้งอ้วนทั้งกลม ทั้งหัวร่อเบิกบานคืออุนปัอ
พวกมันแม้คลุมหน้าไว้ แต่จากรูปร่างยังจำแนกออกได้

แต่ว่าพวกมันยังคลุมหน้า เพราะว่าพวกมันยังคิดเคลื่อนไหวในเครหลวง ยังหวังว่าหอลมพิรุณโปรยกับเจดีย์งวงช้างยังมีพี่น้องอยู่พร้อมหน้า

นี่เป็นมติหลังการประชุมตลอดทั้งคืนของเมื่อคืน

ดังนั้นขณะที่พวกมันปฏิบัติการยังคงคลุมหน้า และเคลื่อนไหวตามรูปแบบวิธีการของชาวยุทธจักร

พวกมันกลับเป็นฝ่ายโอบล้อมคนของบ้านเมือง เริ่มบุกเข้ามาช่วยเหลือนักโทษประหาร

ที่รอบนอก คนของหน่วยปฏิภาณฟ้ากับค่ายเทียมเมฆ เกิดการสู้ตะลุมบอนกับสมุนบริวารของฉั่วเกียกับหน่วยงานสะพาน

เมื่อเป็นเช่นนี้ ที่ตลาดผักเริ่มหลั่งโลหิต

เลือดชโลมดลาดผัก

การฆ่าฟันดำเนินได้ชุ้มประตูที่จารึกข้อความ "บ้านเมืองร่มเย็นป่นสุข"

แค่บี้กงกงกับปิงเอ่งโทยยังไม่เคลื่อนไหว

ผู้ที่บุกเข้ามาช่วยเหลือถังปัอสู้กับปิงหึงเสี้ยว คืออุนปัอกับถังฉิกบี่

อุนปัอถือดาบใหญ่สองคมสามปลายแหลมแปดเหลี่ยมมุมเก้าห่วงล่มหนึ่ง

มันพอฟันออกดาบหนึ่ง ไม่ว่าฟันถูกผู้คนหรือไม่ เพียงกระแสลมาบก็แล่นจู่โจมใส่หัวใจฝ่ายตรงข้าม มีสภาพไม่ต่างกับถูกดาบฟันใส่ร่าง ไม่าจรอดพ้นจากความตาย

ถังฉิกบี่ยิ่งลึกล้ำสุดจะหยั่งบางครั้งมันไม่ได้ลงมือ เพียงโบกมือ เลิกคิ้วเรือว่ายักไหล่ ผู้ที่ดาหน้าเข้าสกัดขัดขวางมันก็ล้มลงโดยไร้เสียงไร้สาเหตุ

พวกมันถูกอาวุธลับทำร้าย แต่ไม่ว่าผู้ใดก็ไม่อาจเห็นชัดตาว่า พวกันถูกอาวุธลับอย่างไร ฝ่ายตรงข้ามใช้อาวุธลับอันใด

ทั้งสองบุกรุกเข้าใกล้นักโทษประหารโดยเร็ว

นักโทษประหารไม่ได้หลับตารอความตาย พวกมันคิดดิ้นรนเอาตัวรอดต่ยิ่มเส้าและยิ่มอ่วงสยบพวกมันเอาไว้

หากมีความจำเป็น ยิ่มเส่ายิ่มอ่วงจะลงมือสังหาร จะอย่างไรเพียงเลิดปลงนักโทษประหารไม่คำนึงว่าต้องดัดศีรษะแน่นอน

แค่แล้วยามนั้น ป้ายขวางบนชุ้มประตูพลันร่วงหล่นลงมา

ยิ่มเส้าใจหายวาบ แค่พริบตาตุจประกายไฟ ยิ่มอ่วงชิงประกบนิ้วทั้งห้าตุจจะงอยปากนกกระเรียน จิกจู่โจมใส่ "ป้ายขวาง" ป้ายนั้นสิบเจ็ดสิบเปิดครา

ยิ่มเส้าค่อยเห็นชัดตาว่า "ป้ายขวาง" ยังอยู่บนชุ้มประตู ที่ "ร่วงหล่น"งมาเป็นคนตัวใหญ่โตตุจป้ายขวางผู้หนึ่ง

คนผู้นี้ก็ใช้ผ้าเขียวคลุมหน้า พอทิ้งตัวลงมา ก็สืบเท้าอย่างประหลาดพิกล เตะเท้าออกราวกับเป็น ไม้ท่อนที่ปราศจากกระดูกเส้นเอ็น

คนตัวใหญ่โตถูกทำร้ายหลายแห่ง โลหิตไหลหลั่งออกมา แต่มันหาแยแสเหลือบแลไม่ กลับสะกดจนยิ่มอ่วงไม่กล้าลงมือสืบต่อ

คนตัวใหญ่โตพลันชักดาบ

ดาบคล้ายเขียงไม้

ทั้งยังชักกระบี่จากช้างเอว

เป็นกระบี่อ่อนนุ่ม

เพลงดาบเปิดเผย

เพลงกระบี่เปิดกว้าง

ผสานกับท่าเท้าราวเสียสติ กลับรุกไล่ยิ่มอ่วงล่าถอยไป หากยังหวาดหวั่นเดือนยิ่มเส้าว่า

"ระวังใต้ดิน..."

ยิ่มเส้าค่อยพบเห็นผืนดินที่นูนขึ้นมาผืนหนึ่ง เคลื่อนตัวอย่างรวดเร็วเคลื่อนเข้าใกล้แทบเท้าของนักโทษประหาร

มันตวาดก้องร้องขึ้น ประกบนิ้วทั้งห้าปักมือลงในดินอย่างหักโหมปากตวาดว่า

"ตายเถอะ"

เสียงระเบิดดราหนึ่ง คนผู้หนึ่งดีดตัวขึ้นจากพื้นดินดุจกุ้งแม่น้ำตัวหนึ่งให้ศีรษะ หัวไหล่ ศอก ตะโพก สองมือสองเท้าหักล้างกับยิ่มเส้าหนึ่งร้อยยี่สิบสามเมท่า

ทุกสัดส่วนของคนผู้นี้ล้วนเป็นอาวุธ เป็นศัสตรา แม้แต่ใบหู จมูกก็มีอำนาจการทำลายล้างอย่างใหญ่หลวง

คนตัวใหญ่โตที่ "ร่วงหล่น" ลงจากซุ้มประตูคือจูตั่วก่อยี้ ผู้ที่ทลายพื้นขึ้นมาคือฮ่อโต๊ะเจ็ง

ทั้งหมดผ่านการซักซ้อม ปฏิบัติการร่วมกันอย่างเหมาะเจาะ

แต่หน่วยงานสะพานก็เตรียมการเป็นมั่นเหมาะ
นำมาก่อทำนบกั้น
ทหารมาตั้งทัพสู้
ถังฉิกบี่กับอุนป้อเพิ่งเข้าใกล้นักโทษประหาร ก็เผชิญกับผู้คนแปดคน
คนทั้งแปดความจริงเฝ้าอยู่ข้างกายปีงเอ่งโทยตลอดเวลา
คนทั้งแปดคือแปดจอมดาบใหญ่ซึ่งได้แก่
ดาบสะท้านวิญญาณรุ่นที่เจ็ดชิบเลี่ยงเทียน
ทายาทดาบหน้าเสือล้างตระกูลแพ้เจียม
เจ้าของท่าดาบซ่อนแปดทิศเมี้ยวโป๊ยฮึง
ดาบกำพร้าฉั่วเชี่ยวเท้า
เปิดฟ้าเบิกพิภพเชียวซ้ัวะ
เจ็ดสิบเจ็ดดาบเครือญาติเชียวแป๊ะ
ศิษย์ดาบวิเศษพบกันเม่งคงคง
เจ้าดาบหญิงวิเศษเตี่ยวลั้งย้ง
คนทั้งแปดก่อตั้งชบวนดาบ ล้อมกักถังฉิกบี่กับอุนป้อเอาไว้
ดาบทั้งแปดเล่มหลอมรวมเป็นน้ำหนึ่งอันเดียว ต่อให้ถังฉิกบี่กับอุนป้อรับไว้ได้ เกรงว่าไม่มีปัญญาช่วยเหลือนักโทษประหารแล้ว
แต่แล้วยามนั้น ปรากฏผู้คนสิบคนรุดมาทันเวลา
พวกมันเป็นมือดีสังกัดอุนมั่งเซ้งในหมู่คณะสร้างฝัน
คนทั้งสิบล้วนแต่ใช้อาวุธยาว ประกอบด้วยทวน หอก ง้าว กระบองขวานใหญ่ เหล็กง่าม พลั่ว ฉมวก คราด ลูกตุ้ม

ชื่อของคนทั้งสิบล้วนมีคำ "เจียะ" ประกอบด้วยแซ่ซิ้มเจียะ เชียง-แซเจียะ จิวลุ่ยเจียะ ฉิ้งสั่งเจียะ ถังไฮวั้เจียะ ซ่งคี่เจียะ ง้วนจ้ำเจียะ เม้งคิ้ว-

เจียะ เชิงไม้วเจียะ ฮั้วแจ้เจียะ

คนทั้งสิบลงมือต่อสู้กับแปดจอมดาบใหญ่

ดาบของจอมดาบทั้งแปดแม้ร้ายกาจ แต่ว่าสิบเจียะใช้อาวุธยาว ทั้งยังแยกคนทั้งแปดออกจากกัน ทำให้ฝ่ายตรงข้ามไม่อาจผลักดันต่ายกลดาบได้

ถังฉิกบี่กับอุนป้อฉวยโอกาสโถมเข้าใกล้ถังป้อสู้กับปิงหึงเสี้ยว หนึ่งใช้ดาบหนึ่งใช้มือ ทำลายโซ่ตรวนให้แก่พวกมัน

โอกาสมีความสำคัญสำเร็จ ประการสำคัญต้องรู้จักเกาะกุมโอกาส

คิดกระทำเรื่องราวให้ลุล่วง ก็ต้องเกาะกุมโอกาสเช่นกัน

แต่ผู้คนจำนวนมากเพียงรอคอยโอกาส ไม่ได้เกาะกุมโอกาส

คล้ายกับผู้คนนั่งรอคอยอยู่ในบ้าน แต่โอกาสมาถึงหน้าประตู มันไม่รู้จักเปิดประตูต้อนรับ

โอกาสไม่รอนาน

โอกาสผ่านเลยไป

โอกาสผ่านล่วงเลยไม่หวนกลับมา ต่อให้กลับมาใหม่ ก็มิใช่โอกาสเดียวกัน

ระหว่างได้รับการสูญเสียมักเป็นเช่นนี้ .

ตอนนี้ถังฉิกบี่กับอุนป้อฉวยโอกาสช่วยเหลือปิงหึงเสี้ยวกับถังป้อสู้

แต่อีกด้านหนึ่ง อีกมุมมองหนึ่ง ถือว่าเฝ้ารอจนโอกาสมาถึงแล้ว

โอกาสเฉกเช่นดาบกระบี่ มีความคมสองด้าน สำหรับฝ่ายแรกอาจเป็นโอกาสอันประเสริฐ แต่สำหรับกับฝ่ายหลังอาจเป็นโอกาสที่ผิดพลาด ในขณะเดียวกันสำหรับกับท่านเป็นโอกาสที่หยั่งรู้ล่วงหน้า แต่สำหรับกับมันกลับเป็นโอกาสที่สูญเสียไป

ดังนั้นหากบอกว่าตัวเอง "เกาะกุมโอกาส" เป็นเรื่องที่เหลวไหลและลุ่มเครือ ทั้งนี้เพราะในขณะเดียวกัน ท่านอาจถูกโอกาส "ควบคุม" เอาไว้

หมายความว่าโอกาสเลือกท่าน แต่หลังจากที่ท่านได้รับโ
เผชิญกับโชคร้ายยิ่งกว่า

ไม่มีผู้ใดทราบว่า "โอกาส" โน้มเอียงไปทางฝ่ายใ
ที่แท้เป็นอย่างไร...หากแม้นทราบได้ อย่างนั้นผู้คนจำนวนม
ตำแหน่งนั้น กำไรเงินทองก้อนนั้น ยุ่งเกี่ยวกับเรื่องนั้น
นางนั้น

ทั้งนี้เพราะไม่มีผู้ใดทราบว่า ผลที่สุดเป็นอย่างไร

...อาจบางทีรวมทั้งปฏิบัติการปสันลานประหารครั้
อุนป้อกับถังฉิกบี่พอทำลายโซ่ตรวนให้แก่ปิงหึง
บี้กงกงกับปิงเอ่งโทยก็สบตากันอีกครา

ที่ด้านหลังบี้กงกงมีชันทีหนุ่มหน้าขาวเกลี้ยงเกลาเ
ยกกระบองยาวสีดำทะมึน ไม่ทราบหลอมสร้างจากวัตถุใด
บี้กงกงโบกมือให้พวกมันล่าถอยจน จนบัดนี้บี้กงกงยังไม่มีค

ทั้งนี้เพราะในสายตาบี้กงกงกับปิงเอ่งโทย ถังฉิกบี่
ตายแล้ว

เหตุใดพวกมันคาดคิดเช่นนี้?

ทั้งนี้เพราะพวกมันเห็นว่าตัวเองหยั่งรู้โอกาสล่วงห

โซ่ตรวนหักสะบั้น

ปิงหึงเสี้ยวกับถังป้องู้พอได้รับอิสระ เรื่องแรกที่กร
จู่โจมสังหารถังฉิกบี่กับอุนป้อ

คนหนึ่งใช้หนาม

หนามขนาดเท่าก้างปลาอันหนึ่ง

คนหนึ่งใช้อาวุธรูปงู

...งูบินที่ไร้หัวไร้หางชนิดหนึ่ง

พวกมันย่อมมิใช่ถังป้อฮู้กับปิงหึงเสี้ยว

หากแต่เป็นคนร้ายที่เตรียมจัดการกับผู้ที่มาช่วยเหลือถังป้อฮู้กับปิงหึงเสี้ยว

พวกมันเป็นสองในสี่องครักษ์แปะโซ้วปวย

งูบินไร้หางอาวเอี้ยงอี่อี่

ยุงตัวน้อยเซี้ยงกอยี้

พวกมันเป็นคนร้ายที่ฉั่วเกียวางตัวให้จัดการกับผู้ที่มาช่วยเหลือถังป้อฮู้กับปิงหึงเสี้ยว

เป้าหมายของพวกมันอยู่ที่เฮ้งเซี่ยวเจียะ

พวกมันขันอาสาจู่โจมสังหารเฮ้งเซี่ยวเจียะเอง

ทั้งนี้เพราะพวกมันต้องเร่งแสดง "ท่าที"

ที่แล้วมาพวกมันรับใช้แปะโซ้วปวย ผู้เป็นบุตรบุญธรรมของฉั่วเกีย แต่เมื่อคืนนี้ ฉั่วเกียแสดงเจตนารมณ์ต้องการกำจัดฆ่าแปะโซ้วปวย พวกมันแม้หันทางเสือทันเวลา ปวารณาตัวทำงานให้แก่ฉั่วเกีย แต่พวกมันต้องแสดงความจงรักภักดี และเร่งกระทำความดีความชอบใหญ่โต

อันใดเป็น "ความดีความชอบใหญ่โต"?

ย่อมไม่มีใดเกินกว่าการจู่โจมสังหารเฮ้งเซี่ยวเจียะ ตลอดจนผู้ที่มาช่วยเหลือปิงหึงเสี้ยวกับถังป้อฮู้

ดังนั้นพวกมันแปลงโฉมเป็นนักโทษประหาร

...การประหารชีวิตกลางตลาดผัก ความจริงเป็นแผนการหนึ่ง

แผนการที่ฉั่วเกียคิดกวาดล้างชาวยุทธจักรนครหลวงให้สิ้นซาก

...ทั้งยังเป็นแผนการดึงตัวหน่วยงานสะพานเข้ามาด้วย

ถังฉิกบี่กับอุนป้อถูกจู่โจมทำร้ายโดยไม่คาดหมาย

พวกมันคงต้องตายแน่แล้ว

แต่เรื่องราวในโลกมักเหนือความคาดหมาย

ผิดแล้ว เรื่องราวในโลกความจริงไม่เหนือความคาดหมาย

...ที่เหนือความคาดหมายเพียงเพราะผู้คนคำนวณผิดพลาดไป

เฉี่ยงกอยี้กับอาวเอี้ยงอี่อี่พอลงมือ ถังฉิกบี่พลันจามใส่อาวเอี้ยงอี่อี่ จาานั้นถลันหลบทันท่วงที แต่งูบินไร้หางของอาวเอี้ยงอี่อี่วกวูบคราหนึ่ง ยังคงจู่โจมถูกไหล่ซ้ายของมัน

ถังฉิกบี่ส่งเสียงร้องคำหนึ่ง ล้มฟุบลงกับพื้น

ก่อนที่จะล้มฟุบลงมันขยับสองไหล่ ไม่เห็นมันกระดิกนิ้วอันใด ก็สาดซัดอาวุธลับที่แตกต่างกันสิบหกเล่มออกไป

แต่อาวเอี้ยงอี่อี่ก็เป็นยอดฝีมือเชิงอาวุธลับ

อาวุธลับของมันย่อมเป็นงูบินไร้หาง

มันพอจู่โจมถูกเป้าหมาย ก็เปลี่ยนจากรุกเป็นรับ ใช้งูบินปัดกระแทกอาวุธลับที่หลงเหลืออีกเก้าเล่มร่วงหล่น มันพลันล้มลง

ที่ดวงตาจมูกปากมันปรากฏโลหิตไหลซึมออกมา มิหนำซ้ำเป็นโลหิตสีดำ

มันไม่เพียงแต่ล้มลง

มิหนำซ้ำล้มลงขาดใจตาย

บี้กงกงมีสายตาแหลมคมเพียงไหน พบว่าอาวุธลับที่แท้จริงของถัง-ฉิกบี่คือการจามครั้งนั้น พ่นใส่ใบหน้าของอาวเอี้ยงอี่อี่จนหมดสิ้น

ขอเพียงอาวเอี้ยงอี่อี่มีความเคลื่อนไหว อาการจะกำเริบในบัดดล

อาวเอี้ยงอี่อี่พอล้มตายลง ถังฉิกบี่ก็บังคับอาวุธลับที่หลงเหลือเก้าเล่มกลับคืนมาในถุงอาวุธลับ ไม่ฟุ้มเฟือยสูญเปล่าแม้แต่น้อย

บี้กงกงหยีตาลง

...ถังฉิกบี่เป็นศิษย์ตระกูลถังมณฑลเสฉวน

...ตระกูลถังมณฑลเสฉวนเป็นชาติตระกูลที่ไม่อาจดูแคลนจริงๆ

เชี้ยงกอยี้ปลอมเป็นปิงหึงเสี้ยว มันร่างผอมเล็ก รูปร่างคล้ายคลึงกับปิงหึงเสี้ยว อาวเอี้ยงอี่อี่แม้ไม่กำยำ แต่ก็สูงใหญ่ บวกกับล่ามโซ่สวมขื่อคาปล่อยผมยุ่งสยาย สามารถสวมรอยเป็นถังป้อฮู้

ขณะที่อาวเอี้ยงอี่อี่ลงมือ มันก็ลงมือ

เอ่ยถึงการลอบทำร้าย เชี้ยงกอยี้ไม่ยอมล้าหลังผู้ใด

อย่าว่าแต่ฉายายุงตัวน้อยของมันได้รับการเรียกขานจากการลอบทำร้ายคน คล้ายกับยุงที่กัดคน ยากจะระวังป้องกันได้

อุนป้อใช้ดาบหัวตัดฟันขื่อคาให้แก่มันก่อน ดาบที่สองตัดโซ่เหล็กให้แก่มัน...

แต่ว่าไม่มีดาบที่สาม

ทั้งนี้เพราะไม่ทันใช้ดาบที่สาม

เชี้ยงกอยี้ก็แทงหนามออก

มันใช้หนามรูปก้างปลาแทงปราดใส่อุนป้อ

อุนป้อแตกดื่นตะลึงลาน

มันคล้ายคาดคิดไม่ถึงว่า "ปิงหึงเสี้ยว" จะลงมือต่อมัน

มาดว่ากั้นด้วยผ้าเขียวคลุมหน้า แต่สามารถนึกภาพออกว่า มันอยู่ในสภาพปากอ้าตาค้าง

อุนป้อมีหลักการดำรงชีวิตข้อหนึ่ง...

คนไม่รุกรานเรา เราไม่รุกรานคน คนรุกรานเรา เรากลายเป็นคนพิษ

...คนพิษที่คร่าชีวิตผู้คน

หนามของเชี้ยงกอยี้มีพิษ

หนามที่ฉาบพิษร้ายแรงกลับแทงไม่ถูก

ทั้งนี้เพราะเชี้ยงกอยี้กลายเป็นมืออ่อนลง

จากนั้นพบว่าชุดขาวที่สวมใส่ถูกย้อมเป็นสีดำ

มันไม่ทันครุ่นคิดว่าเป็นเรื่องราวใด ก็รู้สึกเท้าอ่
ด้วยร่างอ่อนระทวย

ท่าจ้วงแทงของมันไม่ทันรั้งกลับคืน ได้ยินอุนป้อถ

"ท่านไม่เป็นไรกระมัง?"

เชี้ยงกอยี้พอฟัง ก็ล้มระทวยลง

ปิงเอ่งโทยตาแหลมคม ดูออกว่าอุนป้อแพร่พิษก่อ

ดาบที่ฟันใส่ชื่อดาแพร่พิษใส่

ดาบที่สองที่ตัดโซ่เหล็กมีพิษยิ่งกว่า

พิษร้ายแพร่กระจายไปตามชื่อดาโซ่เหล็กอย่างรวดเ
ถูกพิษโดยไม่รู้ตัว

...ร้านเล่ายี่ห้อดระกูลอุนเป็นค่ายสำนักพิษอันร้ายก

เมื่อเป็นเช่นนี้ เชี้ยงกอยี้กับอาวเอี้ยงอี่อี่ที่เตรียมลอ
ที่ปล้นชิงตัวนักโทษล้วนจบชีวิตพร้อมกัน

บี้กงกงส่งเสียงไยเย่อหยิ่งว่า

"พวกเจ้าทราบแต่แรกว่า คนทั้งสองนี้มิใช่ปิงหึงเสี้

อุนป้อตอบว่า

"ใช่แล้ว พวกท่านทราบแต่แรกว่ามีคนบุกปล้นแดน
คุมตัวนักโทษตัวจริงมายังตลาดผัก? อีกประการ อาศั
ยังไม่อาจสวมรอยเป็นปิงหึงเสี้ยวกับถังป้อฮู้"

บี้กงกงกล่าวด้วยความกระตือรือร้นสนใจว่า

"พวกเจ้าทราบดีว่านี่เป็นแผนการ ยังมาหาที่ตาย?

ปิงเอ่งโทยพลันกล่าวว่า

"ไม่ พวกมันกำลังถ่วงเวลา"

บี้กงกงทวนคำ "ถ่วงเวลา" ปิงเอ่งโทยกล่าวเสียงเย็

"พวกมันแสร้งบุกจู่โจม ให้ผู้คนเข้าใจว่าพวกมันหลงกล แท้ที่จริงพวกมันจัดส่งกำลังอีกกลุ่มหนึ่งไปชิงตัวนักโทษ"

บี้กงกงหัวร่อพลางกล่าวว่า

"นี่เรียกว่าตั๊กแตนจับแมลง นกกระจิบตามหลังจริงๆ"

เห็นปิงเอ่งโทยเลื่อนมือแตะด้ามกระบี่สีแดงเลือดที่ข้างเอว คล้ายคิดลงมือ จึงรีบส่งเสียงทางลมปราณถามว่า

"ท่านคิดลงมือด้วยตัวเอง?"

ปิงเอ่งโทยตอบว่า

"พวกมันกระหยิ่มใจไปแล้ว ข้าพเจ้าคิดฆ่าชนชั้นมุสิกเหล่านี้ให้สิ้นซาก"

"แต่คนที่พวกมันฆ่ามิใช่บริวารพวกเรา เสี่ยงเอี้ยวางตัวสูบินไร้ทางกับยุงตัวน้อยเลอบทำร้ายผู้ที่บุกแตนประหาร เพื่อให้คนของพวกมันรับความดีความชอบ ทั้งแสดงว่าไม่ไว้วางใจพวกเรา"

"ข้าพเจ้าเพียงคิดฆ่าชนชั้นผู้นำขบวนของเฮ้งเซี่ยวเจียะสักหลายคน ไม่คิดแก้แค้นให้แก่ตัวบัดซบที่สมควรตายทั้งสอง"

"แต่ขอเพียงท่านลงมือ จะเพาะความแค้นกับพวกมัน ในเวลาเช่นนี้เพิ่มสหายคนหนึ่งดีกว่าเพิ่มศัตรูคนหนึ่ง วันนี้ท่านไฉนบังเกิดความคิดฆ่าฟันรุนแรงถึงเพียงนี้?"

ปิงเอ่งโทยค่อยรู้สึกตัว ใช้หางตาชำเลืองกระบองยาวเศษที่ขันทีน้อยสี่คนช่วยกันแบกยก พึมพำว่า

"อาจเป็นเพราะว่า..."

มันเปลี่ยนเป็นสำรวจดูมือที่เรียวงามปานแกะสลักจากหยกของตัวเอง กล่าวอีกว่า

"หรือว่ามือโลหิตไม่สามารถคบค้าผู้คนจริงๆ?"

ยามนั้นถนนทุกสายบังเกิดเสียงม้าร้องเสียงโห่ร้องฆ่าฟันดังมา

กำลังหนุนของทหารรักษาพระองค์กับหน่วยงานสะพานโอบล้อมมาจากทุกทิศทาง

บทที่ 5

โลกีตผ้อมมั่วปั้งมึ้ง

ในหมอกอรุณ บี้กงกง ปิงเอ่งโทยกับยิ่มเล้ายิ่มอ่วงพอดุมตัวนักโทษประหารมุ่งสู่ตลาดผัก ในหมู่ดีกโป๊ยเอี้ยจึงก็ปรากฏมือดีอีกขบวนหนึ่งนำโดยเล้งโป๊ยไท้เอี้ย และรั้งท้ายโดยหลวงจีนไว้ผมมากนิ้วคุมรถนักโทษสองคันมุ่งสู่ย่านพั่วปั้งมึ้ง (ประดูไม้ชำรุด)

พั่วปั้งมึ้งย่อมไม่ครึกครื้นเท่ากับตลาดผัก แต่ก็มีจุดเด่นของมัน

หนึ่ง มันเป็นจุดเชื่อมต่อของดีกหกหุนครึ่งกับหอลมพิรุณโปรย ขณะที่ดีกหกหุนครึ่งทรงอิทธิพล มันย่อมเป็นของดีกหกหุนครึ่ง เมื่อดีกหกหุนครึ่งเสื่อมทรุดลง มันก็ตกเป็นของหอลมพิรุณโปรย

ก่อนหน้านี้มันถึงกับเป็นพื้นที่ของเจ็ตศักดิ์สิทธิ์หลงฟ้า

สอง ย่านพั่วปั้งมึ้งมีพื้นที่กว้างขวาง ประกอบด้วยผู้คนหมู่มาก เป็นทั้งตลาดร้านถิ่น และเป็นสถานที่ติดต่อของชาวมิจฉาชีพ

ขบวนผู้คนไม่ได้มุ่งตรงถึงย่านพั่วปั้งมึ้ง หากแต่หยุดที่หน้าร้านค้าก่อนถึงเหลาสุราเจ่กติดกือ

จากนั้นจัดตั้งขบวน วางกำลังไว้

จัดตั้งขบวนราวกับเตรียมรับมือศัตรูเข้มแข็ง

วางกำลังเพื่อเตรียมการประหารชีวิตนักโทษ

สถานที่นี้พอดีอยู่หน้าร้านค้าที่แคบเล็กและตื้นเขินร้านหนึ่ง

ร้านรวงนี้ปิดกิจการแล้ว แต่ป้ายยี่ห้อยังอยู่

ป้ายยี่ห้อเขียนคำ "ฮ้วยชุนดิ้ง"

ใช่แล้ว เป็นร้านขายยาฮ้วยชุนดิ้งซึ่งเฮ้งเชี่ยวเจียะกับแป๊ะโช้วปวยเคยพักพิงอยู่ ก่อนที่จะพบกับโซวมั่งจิ้ม

พวกมันกลับเตรียมการประหารชีวิตพี่น้องของเฮ้งเชี่ยวเจียะ ที่หน้าร้านขายยาซึ่งเฮ้งเชี่ยวเจียะเคยรักษาโรคภัยไข้เจ็บของชาวบ้านร้านถิ่น

ตอนนี้เฮ้งเชี่ยวเจียะอยู่ที่ใด?

สามารถชุบชีวิตให้แก่พี่น้องที่กำลังจะถูกตัดศีรษะทั้งสองหรือไม่?

ทุกอย่างเตรียมการเสร็จสิ้น

ตลอดรายทาง ผู้คนขบวนนี้เฝ้าจับตาดู ขอเพียงมีความเคลื่อนไหวผิดปรกติใด เหล่ายอดฝีมือวังหลวงและกองกำลังของฉั่วเกียจะเข้าระงับเหตุทำการกวาดล้างให้สิ้นซาก

แต่ระหว่างทางไม่มีสิ่งผิดปรกติใด

เมื่อเหตุการณ์ปรกติ จะดำเนินการประหารชีวิตแล้ว

พวกมันคล้ายยังรอคอย

...รอคอยอันใด?

มาแล้ว

เป็นม้าเร็ว

เสียงฝีเท้าม้าเร่งร้อนราวเภรีในสนามรบ วิ่งห้อมาจากมุมถนน

คนบนหลังม้าดุร้ายหมายขวัญ คนคล้ายค้อนเหล็กด้ามหนึ่ง

ค้อนเหล็กที่ขว้างออกไปด้ามหนึ่ง

คนและม้ายังไม่บรรดุถึง บัวนลี้ม่อ (ทัศนาหมี่นลี้) ชิงรายงานต่อเส้งโปัยไห้เอี้ยว่า

"เรียนโปัยเอี้ย ท่านเจ้าน้อยใช้ให้เตียทิชิ่วมารายงาน"

เส้งโปัยไห้เอี้ยกล่าวสั้นๆ ว่า

"เบิกตัว" .

คนบนหลังม้าควบม้าอย่างเร่งร้อน แต่หน้าไม่แดง ลมหายใจไม่หอบถี่

ชายฉกรรจ์ที่คล้ายหลอมจากเหล็กผู้นี้ประสานมือต่อเส้งโปัยไห้เอี้ย ฝ่ามือของมันอวบหนา นิ้วหัวแม่มือหยาบสั้น นิ้วมืออีกสี่นิ้วแทบหดหายไปในฝ่ามือ มือของมันกึคล้ายค้อนเหล็กด้ามหนึ่ง

ค้อนเหล็กเลือดเนื้อด้ามหนึ่ง

มันเป็นคนสนิทของท่านเจ้าน้อยปิงเอ่งโทย...ฝ่ามือไร้ตระชนีเตียทิชิ่ว

เตียทิชิ่วรายงานว่า

"เรียนโปัยเอี้ย ท่านเจ้าน้อยใช้ให้ผู้น้อยมารายงานว่า พวกพ้องของเก้งปัอสู้กับปิงหึงเสี้ยวบุกตลาดผักหมายช่วยคนจริงๆ"

เส้งโปัยไห้เอี้ยหัวร่อพลางกล่าวว่า

"ประเสริฐมาก แผนล่อเสือออกจากถ้ำ หลอกช้ายจู่โจมขวานี้แยบคายยิ่ง คนของเฮ้งเชี่ยวเจียะช่วยคนไม่สำเร็จ เกรงว่ายังต้องทอดร่างเป็นซากศพอยู่กลางตลาดผัก"

จากนั้นมันโบกมือให้เตียทิชิ่วล่าถอยไป ค่อยถามหลวงจีนไร้ผมแผนนี้ว่า

"พวกเรายังรออันใด?"

มันรู้สึกว่าอำนาจของตัวเองคล้ายถูกหลวงจีนไร้ผมมากนิ้วจำกัดไว้

ยังต้องฟังคำสั่งจากอีกฝ่าย ในใจรู้สึกเป็นรสชาติสุดทนทานอยู่บ้าง

หลวงจีนไว้ผมมากนิ้วคล้ายกำลังนับนิ้วมือซึ่งยิ่งมายิ่งน้อยลงของตัว.อง ปากกล่าวว่า

"ยังต้องรออีกครู่หนึ่ง เพียงรออีกครู่หนึ่ง"

พลางผงกศีรษะคราหนึ่ง หัวหน้าหน่วยจ้างวานหลีแจ้ดิ้งที่อยู่ทางด้านหลังก็นำบริวารสองคนควบม้าจากไป

ทั้งหมดไม่ต้องรอนานจริงๆ

ม้าเร็วตัวหนึ่งควบขับมาตามถนนยาวอย่างเร่งร้อน

คนบนหลังม้าแม้นั่งไว้ด้วยชายฉกรรจ์ที่คล้ายต้นหลิวผู้หนึ่ง แต่คนกลับเบาหวิวราวใบไม้ใบหนึ่ง

เพราะตัวเบาจึงรวดเร็ว

ม้ายังไม่ควบขับมาถึง คนก็พุ่งปราดมาถึง

เส้งโป๊ยไท้เอี้ยบนหลังม้าบังเกิดความดื่นตระหนก หลวงจีนไว้ผมมากนิ้วชิงกล่าวว่า

"เป็นเตียเลียกชิม"

ผู้มาเป็นคนสนิทอีกคนหนึ่งของปึงเอ่งโทย ฉายามือกล้วยไม้เตีย-เลียกชิม

รูปร่างของมันคล้ายกิ่งหลิวอันอ่อนช้อย นิ้วมือเรียวแหลมดุจไม้ดิ้วยาวกว่าผู้คนทั่วไปครึ่งหนึ่ง

มันประสานมือคารวะอย่างนอบน้อม กล่าวว่า

"เรียนโต้เท้า ท่านเจ้าน้อยใช้ให้เรามารายงานว่า ในโจรกบฏที่บุกตลาดผักทามีหัวหน้ากบฏเฮ้งเซี่ยวเจียะไม่"

เส้งโป๊ยไท้เอี้ยสะท้านขึ้นคราหนึ่ง ร้องว่า

"ว่ากระไร?"

หลวงจีนไว้ผมมากนิ้วผงกศีรษะ โบกมือเป็นความหมายให้เตีย-

เลียกซิมล่าถอยไป จากนั้นกล่าวแยกแยะว่า

"หากเฮ้งเชี่ยวเจียะไม่อยู่ที่ตลาดผัก คล้ายมีความเป็นไปได้สองประการ หนึ่งคือมันไม่กล้ามา นี่แทบเป็นไปไม่ได้ สอง มันคิดมายังที่นี้ นี่เป็นไปได้มากที่สุด"

หลวงจีนไว้ผมมากนิ้วแยกแยะให้เส้งโป๊ยไท้เอี้ยฟัง

ที่เส้งโป๊ยไท้เอี้ยหวั่นวิตกที่สุดคือเรื่องนี้

มันเพียงคิดดำเนินการประหาร ตัดศีรษะผู้แซ่ปิงแซ่ถังให้เสร็จสิ้น ไม่คิดก่อเรื่องราวมากมาย ถึงกับไม่คิดเผชิญหน้ากับเฮ้งเชี่ยวเจียะ

...ยังมีก้อนหินซองเฮ้งเชี่ยวเจียะ

หลวงจีนไว้ผมมากนิ้วโบกมืออีกครา หัวหน้าหน่วยค้ำยันชุกอ้วงที่ด้านข้างก็นำมือดีสองคนควบม้าจากไป

เส้งโป๊ยไท้เอี้ยรู้สึกเสียหน้า คล้ายกับว่าทุกประการต้องเชื่อฟังหลวงจีนไว้ผมมากนิ้ว

...ผู้ใดให้เสี่ยงเอี้ยระหว่างนี้ให้ความสำคัญกับหลวงจีนไว้ผมรูปนี้เป็นพิเศษ?

...เราจะรอดูว่าหลวงจีนไว้ผมรูปนี้เรืองอำนาจถึงเมื่อใด มีจุดจบอย่างไร?

...ตัวเราติดสอยห้อยตามเสี่ยงเอี้ยนานปี ยังยืนหยัดอยู่ได้ไม่ล้มลง

เส้งโป๊ยไท้เอี้ยไม่ยอมรับนับถือหลวงจีนไว้ผมมากนิ้วอย่างยิ่ง แต่ในใจบังเกิดความเกรงขามต่อผู้คนที่ก่อตั้งค่ายกลเจ็ดดาว รายล้อมปิงทึงเสี้ยวกับถังป้อฮู้ ทั้งเจ็ดคนอย่างยิ่งยวด

คนทั้งเจ็ดโอบกระบี่ยืนประจำตำแหน่ง ไม่ขยับเคลื่อนไหวแม้แต่น้อย

ไม่ สมควรบอกว่าหกคนยืนอยู่ คนที่เจ็ดกลับนอนลง

มิเพียงนอนอยู่ มิหนำซ้ำคล้ายหลับไป

มันอายุยังเยาว์

ผิวกายดำยิ่ง ใบหูกลับเป็นสีขาว

ดวงตาทั้งคู่พยศดุร้าย แต่ยามนี้ปิดลงหากยังมีปอยผมสยายลงมาปิดคลุมทางดิ้วไว้

เส้งโป๊ยไท้เอี้ยทราบว่าคนผู้นี้ไม่อาจคอแย

ซึ่งความจริงคนทั้งเจ็ดนี้ล้วนไม่อาจคอแย

คนทั้งเจ็ดนี้คือกระบี่สัตคพิฆาต

คนที่นอนอยู่คือกระบี่หลอสุยกัก

...ในมือมันไม่มีกระบี่

ขบวนผู้คนพอหยุดลงที่หน้าร้านฮ้วยขุนตี้งคนทั้งเจ็ดก็ประจำตำแหน่งขอเพียงคนทั้งเจ็ดอยู่ที่นี้ คาดว่าคงเป็นไปตามที่ฉั่วเกียกล่าวว่า

"หากคิดช่วยโจรกบฏทั้งสองนี้จากเงื้อมมือกระบี่สัตคพิฆาต เกรงว่าอีกห้าร้อยปียังไม่ถือกำเนิดออกมา"

ดังนั้นเส้งโป๊ยไท้เอี้ยถามว่า

"สามารถตัดศีรษะแล้วหรือไม่?"

หลวงจีนไว้ผมมากนิ้วมองดูนิ้วก้อยข้างซ้ายที่ขาดด้วน ปากกล่าวว่า

"ถึงเวลาแล้ว"

จากนั้นกล่าวเสริมว่า

"ให้ตบคลายจุดแก่พวกมันก่อน"

เส้งโป๊ยไท้เอี้ยหัวร่อออกมา กล่าวว่า

"ไต้ซือช่างมีใจเมตตากรุณา ไม่ปล่อยให้พวกมันเป็นปีศาจบ้าใบ้"

หลวงจีนไว้ผมมากนิ้วมองดูมือขวาที่ปราศจากนิ้วนาง กล่าวช้าๆ ว่า

"หากไม่ปล่อยให้พวกมันด่าออกมา ทราบได้อย่างไรว่าพวกมันเป็นปิงทึงเสี้ยวกับถังป้อง้ตัวจริง?"

เส้งโป๊ยไท้เอี้ยผงกศีรษะต่อชายฉกรรจ์ที่ด้านหลังผู้หนึ่ง กล่าวว่า

"ตกลง พวกเราดำเนินการ 'พิสูจน์ตัวจริง' เถอะ"

ชายฉกรรจ์นั้นตบคลายจุดให้แก่ปิงหึงเสี้ยวก่อน

ปิงหึงเสี้ยวยังอยู่ในรถนักโทษ

ชายฉกรรจ์นั้นไม่ได้เปิดรถนักโทษออก

มันพอตบคลายจุดให้แก่ปิงหึงเสี้ยว เพิ่งหันกายไปยังถังป้อฮู้ ปิงหึเสี้ยวก็ระดมทำพูดออกมาว่า

"ผู้ไม่ชมชอบฆ่าฟันพึงยึดมั่น เจ้าชีวิตที่ไม่ประหารฆ่าคนจึงสามาร รวมแผ่นดินเป็นปึกแผ่น พวกท่านคิดฆ่าคน เข้าใจว่าชู่ขวัญผู้คนได้หรือ ใช้แต่พระเดชยากพิชิตจิตใจผู้กล้า เราจึงไม่กลัวตาย เพียงกลัวว่าหลังจาก เราตายแล้วปล่อยให้เหล่าคนเลวชาติกว่าสุนัขสมใจ..."

มันยังคิดต่าทอต่อไป กลับบังเกิดสุ้มเสียงหนึ่งร้องสอดขึ้น

"เราถล่มเจ้าลูกสำส่อนของมารดาเจ้าที่ถอดกางเกงผายลมอุจจาระ ปัสสาวะไม่ออก เราถังกื่อเฮียบ (ผู้กล้ามหึมาแซ่ถัง) คุณชายป้อฮู้กล้าขุ หลุมเปิดหน้าดินเหนือศีรษะพวกเจ้าเหล่าเทพไท้ส่วย มาตรว่าเรากลา เป็นปิศาจ ไม่สมควรสำเร็จเป็นเซียน ยังไม่ปล่อยปละละเว้นพวกเจ้าเหล ลูกเต่า..."

คนผู้นี้ประกาศชื่อถังป้อฮู้ มิหนำซ้ำพอได้รับการตบคลายจุดก็รีบ ด่าทอ กลบสุ้มเสียงของปิงหึงเสี้ยวไป

ชายฉกรรจ์นั้นส่งเสียงควาดปานฟ้าร้องว่า

"หุบปาก"

ถังป้อฮู้กับปิงหึงเสี้ยวหุบปากลง

แต่เพียงหุบปากวูบหนึ่ง เพียงชั่วระยะเวลาดีดนิ้วสองครา หลังจาก นั้นกล่าวเป็นเสียงเดียวว่า

"ให้พวกเราหุบปากง่ายตายยิ่ง...ลงมือเถอะ"

กล่าวจบคำ แยกย้ายกันด่าทอด้วยสำนวนของตัวเอง

เล้งโป๊ยไท้เอี้ยพลันชักกระบี่ กู่ร้องดังยาวนานกล่าวว่า

"ผู้ท่าสมควรให้พวกมันหุบปากจริงๆ แล้ว"

มันไม่ถอดชื่อคา ไม่เปิดประตูรถนักโทษ ตระเตรียมใช้กระบี่ตัดศีรษะของคนทั้งสอง

เส้งโป๊ยให้เอี้ยบังเกิดความชิงชังตัวบัดซบที่ก่อนตายยังไม่ยอมอ้อนวอนขอร้องทั้งสองนี้

มันยังเห็นว่าการตัดศีรษะโจรกบฏที่ประสงค์ร้ายต่อฮ่องเต้กับท่านมหาเสนาบดี เป็นเรื่องที่มีเกียรติอย่างสูง ไม่แน่ว่าจะได้รับการจารึกชื่อในประวัติศาสตร์

ดังนั้นเส้งโป๊ยให้เอี้ยแย่งชิงประกอบความดีความชอบนี้

...ขอเพียงไม่เปิดประตูรถนักโทษ หรือตัดโซ่ขื่อคา พวกมันทั้งสองก็ไม่อาจทำอย่างไรมันได้

หลวงจีนไว้ผมมากนิ้วชำเลืองมองมันคล้าย "ชื่นชม" ต่อพฤติการณ์อัน "อาจหาญ" ของเส้งโป๊ยให้เอี้ยครั้งนี้ยิ่ง

แค่แล้วยามนั้นบังเกิดเสียงร้องดังว่า

"ให้ดาบรักษาศีรษะไว้"

ได้ยินเสียงฝีเท้าม้าเร่งร้อน คนผู้หนึ่งควบขับม้ามา คนแทบขนาบเป็นเส้นเดียวกับม้า ที่กลางหลังสะพายดาบใหญ่แวววาว หากทว่าเกิดรอยปิ่นหลายแห่งเล่มหนึ่ง

เส้งโป๊ยให้เอี้ยหยุดกระบี่ไว้ ขมวดคิ้วกล่าวว่า

"คราครั้งนี้ท่านเจ้าน้อยถึงกับส่งคนในแปดจอมดาบใหญ่มาด้วย"

ไม่ทันขาดคำ ได้ยินเสียงร้องอุทานดังเป็นทอดๆ ว่า

"ท่านมิใช่..."

"สกัดมันไว้"

รอจนดื่นคัว คนผู้นั้นก็ควบม้าผ่าเข้ามาในขบวน เข้าใกล้รถนักโทษมากแล้ว

คนผู้นั้นชักดาบใหญ่ที่สะพายอยู่กลางหลังออกมาถือมั่น ประกายดาบวูบขึ้นแวบหนึ่ง ประกายโลหิตฉีดกระจาย ผู้คนที่สกัดขัดขวางมันแยกออกเป็นช่อง ทั้งหมดค่อยพบว่ามันสวมหน้ากากอันประณีตใบหนึ่ง

ชายฉกรรจ์ที่ดบคลายจุดให้แก่ปิงหึงเสี้ยวกับถังป้องู้คือเทพเจ้าเปิดปิดซึคงชั้งฮุ่ยเพียงกวาดมองแวบหนึ่ง แค่นเสียงอย่างเย็นชากล่าวว่า

"ผู้มาเพียงเป็นดาบทลายภูผาง่ำเสิงเซาะ"

ยามนั้นดาบทลายภูผาถูกหัวหน้าใหญ่สหพันธ์ฟ้าเดียชอปั่ง กับหัวหน้าหมู่ดึกบุปผาร่วงเอี๊ยบผักเสกสกัดไว้ แต่ตามจุดต่างๆ ของแถบพั่วปั้งมึ้งแว่วเสียงโห่ร้องฆ่าฟัน คล้ายลูกคลื่นหนุนเข้าหาฝั่งดุกคามใกล้เข้ามา

เส้งโป๊ยไท้เอี้ยเหินผิดท่า สะบัดกระบี่ฟาดฟันไล่อากาศ ตวาดว่า

"สนใจไยกันว่าผู้มาเป็นใคร เราจะเชือดคนโอหังทั้งสองนี้ ดูว่าพวกมันยังช่วยเหลือผู้ใดได้?"

กระบี่ของมันกรีดผ่านหมอกอวุณ ตกลงใจตัดศีรษะถังป้องู้ก่อนค่อยปลิดปลงปิงหึงเสี้ยว

ทันใด อาวุธ อาวุธลับ ลูกเกาทัณฑ์จำนวนเจ็ดสิบเสามสาย จู่โจมโหมใส่เส้งโป๊ยไท้เอี้ยเป็นจุดเดียว

การจู่โจมมาจากร้านฮ้วยซุนตึ้ง

ประตูร้านฮ้วยซุนตึ้งถูกกระแทกเปิดออก ยอดฝีมือที่ซุ่มอยู่ภายในธือออกมา

หน่วยที่ควบคุมการยิงอาวุธเป็นถังเจ่กตึกแห่งหมู่คณะสร้างฝันฝ่ายที่สั่งการให้ยิงเกาทัณฑ์คือเส้งโห่วจู ผู้ที่นำทั้งหมดกวัดแกว่งอาวุธออกมาคือลกโหงวเอี๊ย

ทั้งหมดคล้ายคำนวณได้แต่แรกว่า ขบวนของเส้งโป๊ยไท้เอี้ยจะเลือกสถานที่นี้เป็นที่ประหารชีวิตปิงหึงเสี้ยวกับถังป้องู้ ดังนั้นซ่อนตัวอยู่ในร้านฮ้วยซุนตึ้ง เพื่อรอโอกาสจู่โจม

พวกมันสวมใส่หน้ากากนานาชนิด
เพื่อมิให้ทางการจดจำพวกมันออก
จุดประสงค์ที่ลงมือ เพียงเพื่อช่วยเหลือปิงหึงเสี้ยวกับถังป้อฮู้
เส้งโป๊ยไห้เอี้ยดื่นตระหนกยิ่ง ไหนเลยคำนึงถึงการตัดศีรษะผู้คนรีบถอนตัวล่าถอย
มันพอล่าถอย คนของหน่วยงานต่างๆ รวมทั้งเหล่าทหารรักษาพระองค์พากันตาหน้าเข้าหาผู้คนที่โถมออกจากร้านฮ้วยขุนดิ้ง
พวกมันต้องเฝ้ารักษาเส้นแนวป้องกัน มิให้คนร้ายชิงตัวปิงหึงเสี้ยวกับถังป้อฮู้ไปได้
เมื่อเป็นเช่นนี้ กลายเป็นการต่อสู้ตะลุมบอนอย่างไม่คิดชีวิต
ทั้งหมดไม่คำนึงถึงท่วงท่า ไม่สนใจกระบวนท่า เพียงคิดโค่นอีกฝ่ายล้มลง คิดฆ่าศัตรูตายคามือ
ทหารใต้บังคับบัญชาของฉั่วเกีย ปรกติรู้จักแต่ข่มเหงรังแกราษฎร ไหนเลยเคยเผชิญกับสถานการณ์เช่นนี้ ถึงกับถูกชู่ขวัญจนลนลาน
โดยเฉพาะในผู้คนที่โถมเข้ามา คนนำหน้าผมหงอกขาว สมควรมีอายุสูงวัย จากรูปร่างเป็นหนึ่งบุรุษหนึ่งสตรี แต่คล้ายพยัคฆ์ตลุมคลั่ง บุรุษใช้มือเปล่าฉีกกระชากร่างผู้คน สตรีใช้ไม้เท้าหัวพยัคฆ์ลำตัวมังกรกระแทกคนแหลกเละ
คนทั้งสองพอเข้าสู่สมรภูมิ เจ้าหน้าที่พลทหารก็ล้มตายตุจใบไม้ร่วง มีแต่คนของสิบหกสำนักกระบี่ยันไว้ได้ชั่วขณะ
นอกจากคนผู้หนึ่ง
เป็นชายฉกรรจ์คิ้วหนาตาโตผู้หนึ่ง
มันใช้ผ้าเปียกน้ำผืนหนึ่งเช็ดหน้าตลอดเวลา
ทางหนึ่งเช็ดหน้า ทางหนึ่งเดินไปข้างหน้า
ที่เบื้องหน้ามันปรากฏผู้คนกลุ่มใหญ่หนุนเนื่องเข้ามา หมายปล้น

ชิงตัวนักโทษ

มันคล้ายมองไม่เห็น

เอาแต่เช็ดหน้าพลางเดินพลาง

คล้ายกับว่าที่เบื้องหน้าไม่มีคนก็มิปาน

ที่เบื้องหน้ามันย่อมมีคน

แต่ไม่ว่าผู้ใดก็ไม่อาจเข้าใกล้มัน

ขอเทียงเข้าใกล้มันล้วนล้มลง

มันใช้มือซ้ายเช็ดหน้า

มือขวาอยู่ว่าง

เห็นฝ่ามือขวาของมันเปล่งประกายสีม่วงจางๆ สะท้อนแสงเจ็ดสีชนิดหนึ่ง พริบตาที่ผู้คนเข้าใกล้มัน มือของมันคล้ายขยับตราหนึ่ง ราวกับว่าพอบังเกิดความคิด พลังจากจุดศูนย์ที่ท้องน้อยก็ระเบิดออก โค่นศัตรูล้มลง

ดังนั้นมันเดินต่อไป โดยไม่แยแสสนใจอันใด และไม่แยแสสนใจว่าผู้อื่นสามารถทำอย่างไรมันได้

มันเดินไปสิบกว่าก้าว จนถึงกลางร้านเฮ้วยชุนตึ้ง ขนข้ายเก้าอี้หวายที่หันหาถนนใหญ่มาตัวหนึ่ง ทรุดนั่งลงอย่างเชื่องโข

มันยังคงใช้ผ้าเปียกน้ำเช็ดใบหน้า

แต่นับแต่มันเดินออกจากขบวนของเส้งโปัยไท้เอี้ย จวบกระทั่งเดินเข้าร้านฮ้วยชุนตึ้งทรุดนั่งลง ปรากฏผู้คนล้มลงใต้ฝ่ามือประกายสีม่วงสายรุ้งของมันสิบหกคน เสื้อผ้าและผ้าโพกศีรษะสีขาวของมันก็ย้อมจนแดงเลือดแล้ว

ถังปัอสู้กับปิงหึงเสี้ยวพอเห็นเช่นนั้น พากันร้องเตือนว่า

"ระวังให้มากไว้"

"ลูกเขานี้เป็นบัณฑิตคลั่นพิโรธโง้วคี้ยัง"

คนผู้นั้นลดผ้าเปียกน้ำลงมาช้าๆ เผยเห็นคิ้วดกหนา ตาสุกใส ยังมีฟันขาวเรียบร้อยภายในปาก

ถังป้อฮู้กับปิงหึงเสี้ยวพอส่งเสียงร้อง อย่างน้อยมียอดฝีมือสี่คนที่มุ่งความสนใจมายังบัณฑิตคลื่นพิโรธ

หนึ่งในจำนวนนั้นเป็นหัวหน้าที่รับผิดชอบปฏิบัติการบุกปล้นแถบพั่วปั้งมี้ง...ฮวยโกวฮวด

ฮวยโกวฮวดต้องสะกดบัณฑิตคลื่นพิโรธไว้ หรือพัวพันมันไว้

อีกสองคนเป็นบุรุษสตรีสูงอายุที่คล้ายพยัคฆ์คลุ้มคลั่งคู่นั้น

พวกมันเป็นคู่สามีภรรยา ฉายาปุกเต็งปุกโป๊ย

ท่านปู่ฉายาสุขสันต์กลายเป็นโศกาตั้งปุกเต็ง

ท่านย่าฉายาลิงโลดยินดีลืมตนปังปุกโป๊ย

ทั้งสองถูกเหยียบย่ำเป็นที่อัปยศในงานวันเกิดของฮวยโกวฮวด หลังจากนั้นแค้นกลุ่มของฉั่วเกีย เส้งโป๊ยไท้เอี้ย กรมราชทัณฑ์และแป๊ะ-โซ้วปวยจับใจ คราครั้งนี้ฟังว่าชาวยุทธจักรเตรียมชิงตัวปิงหึงเสี้ยวกับถังป้อฮู้ หวนนึกถึงคราก่อนคิดค้างน้ำใจปิงหึงเสี้ยว จึงอาสารุดมาร่วมด้วย

มันสองสามีภรรยาย่อมทราบว่า บัณฑิตคลื่นพิโรธเป็นหนึ่งในหกสุดยอดฝีมือ ยากที่จะตอแยได้

แต่มันสองสามีภรรยาชมชอบตอแยบุคคลที่ยากตอแยที่สุด

ยังมีอีกคนหนึ่งไม่มีชื่อเสียงเกียรติภูมิในยุทธจักรเท่าใด

พลังฝีมือของมันคล้ายไม่สูงเยี่ยมนัก

...มิใช่มัน หากแต่เป็น "นาง"

นางพอเผยโฉม ก็คุมคาบที่นุ่มละมุนพุ่งปราดเข้ามา คาบยังไม่บรรลุถึง นางก็ชี้หน้าด่าทอบัณฑิตคลื่นพิโรธว่า

"ท่านเป็นตัวอะไร? ตลอดทั้งวันเอาแต่เช็ดหน้า เราดั่วเสียวเจียะจะกระชากหน้ากากจอมปลอมของท่าน ชมดูโฉมหน้าแท้จริงของท่าน"

ในผู้คนเหล่านี้ ผู้ที่ไม่ได้สวมหน้ากากและไม่ใช้ผ้าเชียวคลุมหน้าเป็นนาง

ทั้งนี้เพราะตั่วเสียวเจียะ (คุณหนูใหญ่) เช่นนางไม่ยอมสวม ผู้ใดเ
ไม่อาจทำอย่างไรนางได้

นอกจากยอดฝีมือที่กลับเข้าร้านช้วยชุนตี้งไปพัวพันบัณฑิตคลื่น-
พิโรธแล้ว ที่หลงเหลือล้วนติดตามคนคลุมหน้าด้วยผ้าสีชมพู ช่วงเอวอ้อน
แอ้นผู้หนึ่งบุกฝ่าเข้าช่วยเหลือปิงหึงเสี้ยวกับถังป้อฮู้สืบต่อ

เส้งโป๊ยไท้เอี้ยหน้าเขียวคล้ำ กล่าวกับหลวงจีนไร้ผมมากนิ้วว่า

"ได้ซือ สมควรลงมือแล้วกระมัง?"

...มันมิเพียงถามหลวงจีนไร้ผมมากนิ้ว ทั้งยังประหลาดใจที่กระบี่
สัตตพิฆาตยืนแน่วนิ่งราวรูปปั้น คล้ายไม่ได้ยินได้เห็นฉากการฆ่าฟันเบื้อง
หน้าก็มิปาน

...อย่างนั้นยังเชิญกระบี่สัตตพิฆาตมาทำอะไร?

หลวงจีนไร้ผมมากนิ้วยกชูนิ้วชี้ข้างซ้ายขึ้นกล่าวว่า

"ไม่ต้องดิ้นต้นไป พวกมันก็เป็นเช่นเดียวกับท่านเจ้าน้อยกับบี้กงกง
ที่คลาดผัก ถูกวางตัวให้จัดการกับคนผู้หนึ่ง ดังนั้นเรื่องสนุกสนานยังอยู่ที่
ด้านหลัง รอให้คนผู้นั้นมาถึง"

ยามนั้นหมอกอรุณยังไม่สลายสิ้น แต่โลหิตเริ่มย้อมชุโลมแถบพั่วปั้งมึ้ง

บทที่ 6

ฝีมือลับเฉียบขาด

แถบพั่วปั้งมิ้ง ที่คลาดผักเกิดการต่อสู้นองเลือด เพื่อช่วยเหลือปิงหึงเสี้ยวกับถังป้อฮู้ ทั้งกำลังรอคอยคนผู้หนึ่ง

...เฮ้งเซี่ยวเจียะ ท่านอยู่ที่ใด?

ฉั่วเกียซึ่งนั่งบัญชาการอยู่ที่พักร้อนเปียกเอี้ยก็ตั้งคำถามนี้ในใจ

แน่นอน ฉั่วเกียคิดบีบบังคับเฮ้งเซี่ยวเจียะออกมา โดยปราศจากกุศลเจตนา

ก่อนหน้านี้หัวหน้าหน่วยจ้างวานหลีแจ้ตี้งและพวกอีกสองคน ห้อมาเข้าสู่ที่พักร้อน รายงานว่ากลุ่มผู้ก่อความไม่สงบเข้าใจว่าปิงหึงเสี้ยวกับถังป้อฮู้จะถูกประหารชีวิตที่ตลาดผัก รุดไปช่วยคนแล้ว

...เมื่อมาแล้วอย่าคิดหมายจากไป

ฉั่วเกียวางแผนคิดอ่าน จัดส่งกำลังไปตั้งแต่แรก ในเมื่อมาแล้ว จะ

กวาดล้างให้สิ้นซาก

แต่ว่าฉั่วเกียยังไม่พอใจอยู่บ้าง

ทั้งนี้เพราะบุคคลที่ฉั่วเกียให้ความสำคัญที่สุดยังไม่ปรากฏกาย

เป็นเฮ้งเซี่ยวเจียะ

ตราบใดที่เฮ้งเซี่ยวเจียะไม่มา มาตรการที่วางไว้ทั้งหมดล้วนไร้ความหมาย

...คล้ายกับวาดมังกรแต่ลืมแต้มนัยน์ตา

ฉั่วเกียทุ่มเทแรงกายแรงใจถึงเพียงนี้ จุดประสงค์เพื่อคร่ากุมเฮ้งเซี่ยวเจียะที่เป็นทั้งเจ้าของเจดีย์งวงช้าง กับหัวหน้าหอลมพิรุณโปรยคนใหม่ หากคร่ากุมไม่ได้ก็ฆ่าทิ้ง

แต่ว่าเฮ้งเซี่ยวเจียะยังไม่ปรากฏกาย

ฉั่วเกียรู้สึกผิดหวังยิ่ง

จวบกระทั่งหัวหน้าหน่วยค้ำยันชุกอ้วงนำมือเกาทัณฑ์สองคนควบม้ามาถึง

ปรากฏว่ากลุ่มผู้ก่อความไม่สงบจัดกำลังอีกขบวนหนึ่งไปยังแถบพั่วปั้งมึ้ง เพื่อช่วยเหลือถังป้อฮู้กับปิงหึงเสี้ยว

แต่ว่าเฮ้งเซี่ยวเจียะยังไม่ปรากฏกาย

นี่กลับอยู่เหนือความคาดหมายนัก

ถึงแม้ว่าจูกัวะชิงแซชิงเข้าเฝ้าฮ่องเต้ ไม่ทราบกราบทูลอันใดจนเป็นที่พอพระราชหฤทัย ฮ่องเต้กลับรับสั่งห้ามมิให้เคลื่อนย้ายราชองครักษ์รวมทั้งกองกำลังทหารรักษาพระองค์ ฉั่วเกียได้แต่ระดมกำลังทหารส่วนตัวและชาวยุทธจักรในนครหลวงเคลื่อนไหวแทน แต่ยังมั่นใจว่าจะกำชัยชนะเป็นมั่นเหมาะ

ฉั่วเกียยังส่งคนจับตาดูจูกัวะชิงแซ

...เฒ่าแซ่จูกัวะคล้ายคิดค้างอยู่ภายในวังไม่ออกมา

...ดีที่มันวางกำลังอยู่ในวังเช่นกัน ฝ่าบาทก็ทรงโปรดมัน คาดว่าเฒ่าแซ่ฐกัวะไม่อาจก่อการอันใดได้

...คราครั้งนี้มันต้องการให้นักสู้ผู้กล้าในนครหลวงเห็นฝีมืออันเฉียบขาดของมัน

แต่ฉั่วเกียไม่ทันใช้ฝีมืออันเฉียบขาด สุนัขรับใช้ที่เฒ่าแซ่ฐกัวะชุบเลี้ยงไว้ทั้งสี่ ซึ่งชาวบ้านร้านตลาดเรียกขานเป็นสี่ยอดมือปราบ คล้ายมีความเคลื่อนไหว

ก่อนฟ้าสางสว่าง หลังจากที่สี่ยอดมือปราบกระจายข่าวว่าเฮ้งเซี่ยว-เจี่ยะจู่โจมทำร้ายฐกัวะชิงแช พากันออกจากตำหนักฐกัวะ

ฉั่วเกียย่อมไม่คาดคิดว่า สี่ยอดมือปราบจะออกติดตามจับกุมเฮ้งเซี่ยวเจียะ

ที่ฉั่วเกียคาดคิดไม่ถึงคือ สี่ยอดมือปราบกลับปรากฏกายที่ละแวกที่พักร้อนเปียกเอี้ย

...หรือว่าพวกมันกล้าแตะต้องตอแยมหาเสนาบดีบ้านเมือง?

...เฒ่าแซ่ฐกัวะเจ้าอุบายความคิดตลอดมา คราครั้งนี้คิดทุ่มเทจนหมดเค้าหรือ?

เป็นไปไม่ได้

...อย่างนั้นพวกมันมาด้วยเรื่องใด?

ฉั่วเกียสั่งให้บุตรชายทั้งสี่ ได้แก่ฉั่วเสียบ ฉั่วเทา ฉั่วเชียวและฉั่วเตี้ยวพัวพันสี่ยอดมือปราบฝ่ายละคน ขอเพียงสี่ยอดมือปราบมีความเคลื่อนไหวผิดปรกติ มันจะได้รับรายงานในบัดดล

ฉั่วเกียคาดว่าไม่กล้ามีคนทำร้ายบุตรชายทั้งสี่ หากบุตรชายของมันเกิดเรื่องชิ้น ไม่ว่าแนฮ้วย บ้อเช้ง ทิชิ่วหรือตุยเมี่ยล้วนต้องแบกรับซ้อหาหนักหนาสาหัสแล้ว

ที่ฉั่วเกียขบคิดไม่เข้าใจคือ เช้าวันนี้สี่ยอดมือปราบไม่ไปที่ใด พาน

มายังละแวกนี้

เป้าหมายของสี่ยอดมือปราบอยู่ที่ใด?

ที่ขบคิดไม่เข้าใจยังมีแนวโน้มของเฮ้งเซี่ยวเจียะ

ฉั่วเกียวางตัวบี้กงกงกับปิงเอ่งโทยอยู่ที่ตลาดผัก คอยตรึงเฮ้งเซี่ยว-เจียะไว้

...หากเฮ้งเซี่ยวเจียะปรากฏกายที่ตลาดผัก บี้กงกงกับปิงเอ่งโทยจะจู่โจมลงมือใส่

การศึกนี้ไม่ว่าผู้ใดตกตาย ล้วนเป็นประโยชน์ต่อฉั่วเกีย

ดังนั้นฉั่วเกียเพียงวางแผนการ ปล่อยให้ผู้อื่นสัประยุทธ์กัน

...หากเฮ้งเซี่ยวเจียะไปที่แถบพั่วปั้งมึ้ง จะเผชิญกับกระบี่สัตตพิฆาตหลางจีนไร้ผมมากนิ้วกับบัณฑิตคลื่นพิโรธ

ฉั่วเกียวางกำสังยอดฝีมืออยู่ที่แถบพั่วปั้งมึ้งมากกว่า เพราะทราบว่าเฮ้งเซี่ยวเจียะแม้สัตย์ซื่อตีงาม แต่ไม่ถูกหลอกได้โดยง่าย

ฉั่วเกียไม่เชื่อว่า เฮ้งเซี่ยวเจียะจะทุ่มกำสังไปที่ตลาดผัก

นักโทษประหารถูกผลักไสไปที่พั่วปั้งมึ้ง

ถังป้อสู้กับปิงหึงเสี้ยวกลายเป็น "เหยื่อ" ของมัน

นึกถึงตอนนี้ ฉั่วเกียอดกระหยิ่มใจอยู่บ้างมิได้

ดูท่าตนเองมิเพียงโค่นศัตรูทางการเมืองโดยราบคาบ แม้แต่นักสู้ผู้กล้าในยุทธจักรก็ถูกมันจัดการตามอำเภอใจ

ฉั่วเกียต้องเงยหน้าขึ้น อ้าปากกัดกินองุ่นเม็ดหนึ่ง

มิใช่ทุกผู้คนสามารถรับประทานองุ่นด้วยวิธีเช่นนี้

ฉั่วเกียสามารถ

นอกจากองุ่นแล้ว บนโต๊ะยังมีผลไม้พันธุ์พิเศษ และอาหารอันเอมโอช

มิหนำซ้ำผู้ที่ป้อนให้แก่มันเป็นหญิงงาม

ยังมีนางบำเรอของมัน

มิใช่คนเดียว วันนี้ผู้ที่ห้อมล้อมอยู่ข้างกายมันมีถึงสามนาง ยังมีอีกสิบสองนางารีดกรายร่ายรำตามจังหวะดนตรี ซึ่งจะช้าเร็วต้องตกเป็นนางบำเรอของมันเช่นกัน

ยังมีอีกคนหนึ่ง เป็นบุตรีที่มันรักเอ็นดูเป็นพิเศษนามฉั่วช้วง

แม้แต่คอนที่หาความสำราญ ฉั่วเกียยังระวังป้องกันอย่างแข็งขัน นอกจากในที่พักร้อนวางกำลังมือดีไว้ ที่ข้างกายยังมี "ตัวเลข" อีกสองตัว ขอเพียง "ตัวเลข" ทั้งสองนี้อยู่ข้างกาย ต่อให้เป็นทหารทั้งกองทัพ ก็ไม่อาจรุกล้ำเข้ามาได้

หนึ่งในสองร่างผอมสูง ทั้งเยือกเย็นยะเยียบ คล้ายกับเป็นวิญญาณภูตผี หาใช่มนุษย์ไม่

คนผู้นี้แม้น่ากลัว แต่ที่น่ากลัวที่สุดเป็นห่อผ้าของมัน ในหอผ้ามันบรรจุไว้ด้วยอาวุธที่น่ากลัวที่สุด แต่ไม่ว่าผู้ใดก็ไม่เคยเห็นว่านั่นเป็นอาวุธอันใด

ผู้ที่เคยเห็นมันแก้ห่อผ้าออก ล้วนบอกไม่ถูกว่านั่นเป็นอะไร มิหนำซ้ำไม่มีวันบอกออกมาตลอดกาล

มันคือที่เจ็ดแห่งแผ่นดิน

ขันทีกงซุนจับยี่เคยกล่าวเป็นเชิงหยอกล้อว่า "ความน่ากลัวของที่เจ็ดแห่งแผ่นดิน อยู่ที่มันยอมรับว่าตัวเองเป็นที่เจ็ดแห่งแผ่นดิน หากอวดตนว่าเป็นที่หนึ่งแห่งแผ่นดินกลับไม่น่ากลัวเพราะว่าเพียงเป็นชนชั้นไม่ประมาณตน แต่ผู้ที่ผ่านการคำนวณอย่างละเอียด จัดลำดับตัวเองอยู่อันดับเจ็ดของแผ่นดิน บุคคลเช่นนี้จึงน่ากลัว"

แต่คอนนั้นตั่วเจียะกงกล่าวเสริมว่า "ที่เจ็ดแห่งแผ่นดินแม้น่ากลัว แต่เจ่กเอี้ย (นายท่านที่หนึ่ง) ยิ่งไม่อาจคอแย"

เจ่กเอี้ยเป็นใคร?

...เจกเอี้ยเป็นหัวหน้าราชองครักษ์ที่มีสิทธิ์พกพาดาบหน้าพระพักตร์

มันพกพาดาบอันใด?
ดาบที่ยาวอย่างยิ่งเล่มหนึ่ง
ยาวถึงสิบเจ็ดเชียะแปดนิ้ว
เจ่กเอี้ยสวมชุดสีครามแวววาว
ใบหน้าแดงอิ่มเอิบ
ดวงตาเล็กหยี
จมูกงองุ้ม
ขนคิ้วดั่งอัคคี
ผมเผ้ายาวยิ่ง
เจ่กเอี้ยโอบดาบนั่งขัดสมาธิแน่วนิ่ง บางครั้งยังอ้าปากหาวออกมา
มันเป็น "ตัวเลข" อีกตัวหนึ่งที่ข้างกายฉั่วเกีย
คนเพียงเรียกขานเป็น "เจ่กเอี้ย" โดยไม่เอ่ยชื่อ
...มาดรว่าผู้คนยกย่องมันเป็น "เอี้ย" (นายท่าน) แท้ที่จริงมีอายุไม่ถึงสามสิบห้าปี มิหนำซ้ำหน้าตาอ่อนเยาว์กว่าอายุจริง ทั้งให้ความรู้สึกที่ "สงบเรียบร้อย" แก่ผู้พบเห็น

เมื่อมีเจ่กเอี้ยกับที่เจ็ดแห่งแผ่นดินให้การอารักขา ฉั่วเกียยังเกรงกลัวอันใด?

...ต่อให้สี่ยอดมือปราบบุกเข้ามาอย่างไม่คิดชีวิต ฉั่วเกียก็ไม่ตื่นตระหนก

องุ่นทวาน
สุราเลิศ
หญิงสาวงาม
ยอดฝีมือ
...เหล่านี้ล้วนอยู่รอบกายฉั่วเกีย พอยื่นมือก็จับต้องได้

ที่ด้านหลังฉั่วเกียเป็นผนังกำแพง

บนผนังกำแพงแกะสลักเป็นรูปมังกรที่แยกเขี้ยวกลางเลิบราวมีชีวิตตัวหนึ่ง ลูกตายังฝังอัญมณีแดง เปล่งประกายสีแดงเลือด

สำหรับกับฉั่วเกีย นี่เป็นสัญลักษณ์แห่งอำนาจ และเป็นเกียรติยศพิเศษประการหนึ่ง

มังกรความจริงเป็นสัญลักษณ์ของเจ้าชีวิต บุคคลทั่วไปไม่อาจใช้โดยพลการ นี่เป็นฮุยจงฮ่องเต้ทรงอนุญาตเป็นพิเศษ มีรับสั่งให้ช่างฝีมือเข้าวังไปแกะสลัก แสดงออกถึงความโปรดปรานที่มีต่อฉั่วเกีย

แต่ยามอยู่หน้าพระพักตร์ ฉั่วเกียยังเคารพนบนอบ หากทว่าสมุนบริวารของมันเที่ยวอวดอ้างบารมีที่เบื้องนอก ปลูกสร้างศาลเจ้าเก้าพันปีขึ้น

ทุกครั้งที่จัดงานเลี้ยง ฉั่วเกียไม่เคยนั่งหันหลังให้กับประตู หากแต่ต้องนั่งพิงผนัง ค้นเสาหรือสิ่งปลูกสร้างที่หนาหนัก หันหน้าหาผู้คนที่เข้าๆ ออกๆ

วันนี้ก็เป็นเช่นนี้

มาตรว่าฉั่วเกียจัดส่งยอดฝีมือมากมายออกไปจัดการกับชาวยุทธจักรนครหลวง แต่ที่ข้างกายยังคงมีมือดีมากมายคอยอารักขา หากทว่ายังนั่งพิงผนักกำแพงไม่เปลี่ยนแปลง

ฉั่วเกียจิบสุราอีกหนึ่ง ถามว่า

"พวกท่านเห็นว่าเฮ้งเซี่ยวเจียะจะพาตัวมาคิดกับหรือไม่?"

เจ่กเอี๊ยกล่าวว่า

"หากมันรุดมา ต้องคิดกับแน่นอน"

ฉั่วเกียถามอีกว่า

"อย่างนั้นมันรุดมาหรือไม่?"

มันไม่ทราบว่าก่อนหน้านี้ ปิงเอ่งโทยก็ถามคำถามนี้ต่อบ๊กงเก๋ง แต่ทั้งสองมีศักดิ์ฐานะที่แตกต่าง วิธีถามก็ต่างกัน

ฉั่วช้วงผู้เป็นบุตรีฉั่วเกียกล่าวว่า

"ข้าพเจ้าเห็นว่ามันจึงไม่กล้ามา"

เจ่กเอี้ยกล่าวว่า

"หากมันไม่มา พี่น้องของมันกลับรุดมาช่วยคน มันอย่าคิดหมายขยู่ในยุทธจักรอีกต่อไป"

ฉั่วเกียหันไปถามที่เจ็ดแห่งแผ่นดินว่า

"ในความเห็นท่านเล่า?"

ที่เจ็ดแห่งแผ่นดินกล่าวเพียงคำเดียวว่า

"มา"

ฉั่วเกียสูดได้กลิ่นหอมของสุรา ยังสูดได้กลิ่นหอมของสตรีรอบข้าง กลับยื่นมือบีบตะโพกของฉั่วช้วงที่เป็นบุตรีตัวเองคราหนึ่ง กล่าวว่า

"เราก็คาดคิดเช่นนี้ เฮ้งเซี่ยวเจียะต้องไม่ยอมแพ้แน่นอน"

ที่เจ็ดแห่งแผ่นดินยืนอยู่ด้านซ้ายมือของฉั่วเกียห่างไปห้าเชียะ ปากกล่าวว่า

"มันต้องมา เพียงไม่ทราบมาอย่างไร? และมุ่งไปที่ใด?"

ฉั่วเกียกล่าวด้วยความสะทกสะท้อนอยู่บ้างว่า

"เฮ้งเซี่ยวเจียะดูไปไร้เดียงสา แท้ที่จริงเจ้าความคิด หน้าคาสัตย์ซื่อถือมั่น ความจริงกลอกกลิ้ง มันกลับคล้ายคนผู้หนึ่ง"

เจ่กเอี้ยแค่นเสียงดังเฮอะ กล่าวว่า

"เป็นท่านเจ้าน้อย?"

ฉั่วเกียไม่ตอบคำ เพียงกล่าวว่า

"ปึงเอ่งโทยสมควรอ่อนน้อมถ่อมตนกว่ามัน"

ยามนั้น มีคนรายงานว่าหัวหน้าหมู่ตึกบุปผาระวงเอี๊ยบผักเสกนำท่านน้ำมันวิเศษเอี๊ยบฮุ้นมิกมาถึง

ฉั่วเกียบังเกิดความลิงโลดอยู่บ้าง กล่าวว่า

"รีบเชิญ"

ท่านน้ำมันวิเศษเอี๊ยบฮุ้นมิกมีอายุไม่มาก ปล่อยผมยาวสยาย สวมใส่รองเท้าที่เก่าคร่ำคร่าจนเป็นสีเทา ที่กลางชม่อมเริ่มล้านเลี่ยน

ปากของมันบุ้มลึกลงไป แสดงออกถึงนิสัยอันดื้อรั้นเด็ดเดี่ยว ดวงตาฉายรังสีการฆ่าฟัน มองปราดเดียวก็ทราบว่ามันเป็นบุคคลที่ไม่รู้จักชุกงำประกาย

มันเดินตรงเข้ามา แม้กระทั่งกับเจ่กเอี๊ยและที่เจ็ดแห่งแผ่นดิน ยังแสดงท่าทีหยิ่งยโส

แม้แต่หญิงงามที่ร่ายระบำรำฟ้อน มันก็ไม่แยแสเหลือบแล แต่คล้ายใช้หางตาชำเลืองมองทุกผู้คน รวมทั้งสตรี

สำหรับกับฉั่วเกีย มันไม่ทราบแสดงความเคารพหรือดูแคลนต่อฉั่วเกีย

มันดูไปคล้ายคันเกาทัณฑ์ที่น้าวจนสุดล้าคันหนึ่ง

มันมีพลังลมาธิสมบูรณ์เปี่ยมล้น ทั้งยังกอปรด้วยพลังสภาวะที่น่าเกรงขาม

มันพอเดินเข้าใกล้ๆ เอี๊ยบผักเสกที่มีศักดิ์เป็นหลานชายเณะจะเอ่ยปาก ฉั่วเกียชิงยิ้มพลางกล่าวว่า

"ท่านไม่เป็นธรรมชาติไปแล้ว"

คำพูดนี้คล้ายอสนีบาดฟาดฟ้า กระแทกใส่ชม่อมท่านน้ำมันวิเศษ

ท่านน้ำมันวิเศษได้รับการวางตัวอยู่ในทำเนียบทกสุดยอดฝีมือ หาใช่ชนชั้นที่มีแต่ชื่อเสียงจอมปลอมไม่

ตอนแรกมันมุมานะฝึกพลังลมปราณ แต่มันเป็นบุคคลที่ขาดความอดทน ไม่ว่าฝึกปรืออย่างไร ไม่สามารถทะยานขึ้นเป็นสุดยอดฝีมือด้านพลัง

ลมปราณ จึงละทิ้งแค่กลางคัน

มันเปลี่ยนเป็นฝึกเพลงดาบ

น่าเสียดายต่อให้มันฝึกเพลงดาบจนช่ำชองชำนาญเพียงไหน ยังไม่อาจเทียบเปรียบกับมือดาบชั้นที่หนึ่ง ดังนั้นละทิ้งอีก

คราครั้งนี้มันเปลี่ยนเป็นฝึกเพลงทวน แต่รูปร่างโครงกระดูกของมันไม่เหมาะกับการฝึกเพลงทวน มันฝึกเพลงทวนอยู่สามปี มีอยู่ครั้งหนึ่งบังเอิญเห็นจูกัวะชิงแซร่ายรำใช้ทวนพรรณราย หลังความตื่นตะลึงของมันก็กลับกลายเป็นท้อแท้

นับแต่นั้นมันไม่จับทวนอีก

ยามนี้มันเข้าใจว่าในชีวิตตัวเองไม่สามารถมีพลังฝีมือโดดเด่นเหนือใครมันจึงไม่ยอมลดตัวลงเป็นยอดฝีมือชั้นที่สองและสาม ดังนั้นมันเปลี่ยนเป็นเล่าเรียนหนังสือ

น่าเสียดายที่มันก็ไม่มีพรสวรรค์ด้านการศึกษา เล่าเรียนอยู่เจ็ดแปดปีค่อยได้คิดว่าต่อให้เล่าเรียนต่อไป ก็ไม่อาจเทียบเท่านักศึกษาที่แท้จริง มิหนำซ้ำผลการศึกษาเจ็ดแปดปี ยังไม่เทียบเท่ากับการฝึกเพลงกระบี่หนึ่งปี

ดังนั้นมันหันไปฝึกเพลงกระบี่อย่างจริงจัง ไม่เพียงฝึกหนึ่งปี หากแต่ฝึกปรือถึงสามปี

ช่วงเวลานี้วันเวลาพันผ่าน มันย่างเข้าวัยกลางคนแล้ว แต่ยังไม่มีชื่อเสียงกระเดื่องดังเท่าใด

มันความจริงคิดฝึกเพลงกระบี่ให้สำเร็จแต่ว่าหลังจากฝึกปรืออยู่สามปี แน่ใจว่ามันไม่มีความสำเร็จสูงสุดด้านเพลงกระบี่

แต่ว่าคราครั้งนี้มันไม่ได้สิ้นหวัง

ทั้งนี้เพราะมันพบว่าเพลงกระบี่ของมันแม้ไม่สูงเลิศล้ำ แต่มันกลับมีพรสวรรค์ด้านพลังฝ่ามือ

มันยังจะประสบความสำเร็จสูงสุดด้านพลังฝีมือ หากว่ามันไม่โชค

ร้ายเผชิญพบกับบัณฑิตคลื่นพิโรธโง้วคี้ยัง

บัณฑิตคลื่นพิโรธอายุอ่อนกว่ามัน

บุรุษหนุ่มมีลักษณะพิเศษประการหนึ่ง

นั่นคือความถือดี

บัณฑิตคลื่นพิโรธฝึกเพลงฝ่ามือต่างกับทุกค่ายสำนัก ฟังว่าสถานที่มันฝึกฝีมือเป็นถ้ำพิสดารแห่งหนึ่ง ภายในถ้ำเต็มไปด้วยหินผลึกสีม่วง

หินผลึกเป็นหินวิเศษชนิดหนึ่ง มักจมอยู่ใต้ผิวดิน ผ่านการระเบิดของพื้นภูมิประเทศ แล้วค่อยเกิดการรวมตัว หลังจากนั้นยังต้องผ่านการเคลื่อนตัวของเปลือกโลกอีกพันๆ หมื่นๆ ปี ค่อยเป็นรูปเป็นร่าง มันมีพลังอันลึกลับชนิดหนึ่ง ทั้งยังมีประสิทธิผลอีกมากมายหลายประการ ดังนั้นจัดอยู่หนึ่งในรัตนะทั้งเจ็ดของทางพุทธ

บัณฑิตคลื่นพิโรธเมื่อฝึกเพลงฝ่ามือจากสภาพแวดล้อมที่แปลกพิสดาร เพลงฝ่ามือของมันจึงแบ่งออกเป็นห้าขอบเขตด้วยกัน

ลำดับชั้นที่หนึ่ง เพลงฝ่ามือของมันสามารถเปล่งสีสัน ในจำนวนนี้นับสีม่วงที่สะท้อนสีรุ้งทั้งเจ็ดจัดอยู่ชั้นสูงสุด

ลำดับชั้นที่สอง เพลงฝ่ามือของมันสามารถส่งเสียงสำเนียง ทั้งยังคล้ายดุริยทิพย์ ชวนให้เคลิบเคลิ้มหลงใหล

ลำดับชั้นที่สาม เพลงฝ่ามือของมันยังกระจายกลิ่นหอมออกมา ศัตรูพอสูดดมบังเกิดความกำซาบซ่าน กลิ่นหอมยิ่งรุนแรง คู่ต่อสู้ยิ่งตายเร็วขึ้น

ลำดับชั้นที่สี่ ผู้ที่ต่อสู้กับมัน มิเพียงโรมรันพันตูด้วยมือเท้า กระทั่งชิวหาสัมผัสยังถูกกระตุ้นปลุกเร้าบังเกิดเป็นรสชาติเปรี้ยวหวานขมฝาดเผ็ดร้อน

ลำดับชั้นสุดท้าย ผู้ที่ถูกฝ่ามือของมันประทับใส่ จะเกิดอาการสั่นสะท้านอย่าง "กระสันรัญจวน" หลังความรู้สึกปั่นป่วนฤดี ต้อง "ตาย" จริงๆ

เนื่องจากบัณฑิตคลื่นพิโรธมีเพลงฝ่ามือเป็นเอกเทศ ดังนั้นยอด

ฝีมือในเชิงฝ่ามือ ตลอดจนผู้ที่ฝึกเพลงฝ่ามือชั่วร้ายล้วนคิดพิสูจน์ความเหลื่อมล้ำต่ำสูงกับมัน

บัณฑิตคลื่นพิโรธรับคำท้าเหล่านั้น จะอย่างไรคนเหล่านั้นไม่มาหามัน มันก็จะไปหาคนเหล่านั้นอยู่แล้ว

ผลการพิสูจน์ความเหลื่อมล้ำต่ำสูงคือ

มันสูงล้ำ คนเหล่านั้นต่ำด้อยกว่า

ยังมีคนที่คิดพิสูจน์ความเป็นความตายกับบัณฑิตคลื่นพิโรธ ปรากฏว่าบัณฑิตคลื่นพิโรธอยู่รอด คนเหล่านั้นตกตาย

หลังจากสั่งสมชัยชนะมากมาย ทำให้มันถือดีกว่าเดิม

ดังนั้นมันฟังว่ามีบุคคลชื่อเอี๊ยบฮุ้นมิกฝึกเพลงฝ่ามือเหยียบพลาดแขนงหนึ่ง มันก็รุดมาเสาะหา

บัณฑิตคลื่นพิโรธความจริงมีชื่อว่าโง้วคี้ยัง เป็นชื่อที่บิดามารดาตั้งให้ แต่มันขนานฉายาตัวเองเป็นคลื่นพิโรธ เปรียบเปรยว่าตัวเองมีชีวิตดั่งคลื่นคลุ้มระลอกคลั่ง

เพราะเหตุนี้มันรุดไปท้าสู้กับเอี๊ยบฮุ้นมิก

เอี๊ยบฮุ้นมิกมีอายุสูงวัยกว่า แต่มีลักษณะนิสัยใกล้เคียงกับบัณฑิตคลื่นพิโรธ

นั่นคือความถือดี

ดังนั้นทั้งสองพอพบหน้า สนทนาไม่กี่ประโยคก็ต่อสู้กัน

ผลการต่อสู้ปรากฏว่าบัณฑิตคลื่นพิโรธชนะ

มันอายุอ่อนกว่า แต่ฝึกเพลงฝ่ามือนานกว่าเอี๊ยบฮุ้นมิกหลายปี

มันใช้ฝ่ามือหอมหลากสีสันเอาชนะฝ่ามือเหยียบพลาด แต่ก็ได้ชัยอย่างหวุดหวิด

จุดเด่นของเพลงฝ่ามือเหยียบพลาดคือ ใช้ท่าเท้าผสานกับเพลงฝ่ามือ ดูไปคล้ายเหยียบเท้าก้าวผิด แต่หากเข้าใจว่ามีโอกาสให้ฉกฉวย ต้องตายได้

ฝ่ามือของเอี๊ยบฮุ้นมิก

เอี๊ยบฮุ้นมิกประมือกับบัณฑิตคลื่นพิโรธ ถูกลีสันฝ่ามือครอบงำ พอตกเป็นเบี้ยล่าง จึงสู้พลางถอยพลาง นับว่ารักษาชีวิตไว้ได้

หลังการศึกษาครั้งนี้ มันสาบานไม่ขออยู่ร่วมฟ้าเดียวกับบัณฑิตคลื่นพิโรธ บัณฑิตคลื่นพิโรธยืนอยู่ฝ่ายใด มันจะยืนอยู่ฝ่ายตรงข้าม ตั้งเผชิญหน้าถึงที่สุด

มันยังละทิ้งเพลงฝ่ามือ เปลี่ยนเป็นฝึกเพลงหมัด

ในที่สุดมันประสบความสำเร็จด้านเพลงหมัด ทั้งยังพบเห็นจุดเด่นของตัวเองประการหนึ่ง...ที่แท้มันมีพรสวรรค์ด้านเพลงหมัดยิ่งกว่าเพลงฝ่ามือ

นี่เป็นเรื่องชอบด้วยเหตุผล หมัดฝ่ามือความจริงเป็นอาวุธที่ใช้ผ่านฝ่ามือทั้งสอง ผู้ที่ถนัดในเพลงฝ่ามือ เมื่อฝึกเพลงหมัด จะประสบความสำเร็จได้ง่ายกว่า

เอี๊ยบฮุ้นมิกพอฝึกเพลงหมัดพลังมือสำเร็จ ก็ท้าสู้กับบัณฑิตคลื่น-พิโรธอีกครั้ง

คราครั้งนี้บัณฑิตคลื่นพิโรธไม่ยากจะเอาชนะมันอีก

แค่ก็ไม่พ่ายแพ้

ทั้งสองฝ่ายล้วนบาดเจ็บคามกัน

สำหรับกับเอี๊ยบฮุ้นมิก สมควรถือว่าชนะ ทั้งนี้เพราะครั้งก่อนมันสู้แพ้บัณฑิตคลื่นพิโรธ ครั้งนี้กลับสู้เสมอ รับบาดเจ็บทั้งสองฝ่าย ถือเป็นชัยชนะอีกรูปแบบหนึ่ง

หากทว่าเอี๊ยบฮุ้นมิกรับบาดเจ็บสาหัส

เป็นอาการบาดเจ็บที่หนักหนาสาหัส จนต้องรับประทานและพอกทายาน้ำชนิดหนึ่งถึงแปดปี จึงสะกดปากแผลมิให้แตกปะทุกำเริบขึ้น

น้ำมันยาชนิดนี้มาจากชมพูทวีป ทั้งกินและพอกทา แต่ส่งกลิ่นประหลาดราวปลาเค็ม เป็นเหตุให้มันต้องพอกทาเครื่องหอม เพื่อกลบกลิ่น

เหมือนไปบางส่วน

หลังการศึกครั้งนั้น เอี๊ยบฮุ้นมิกเบียดเสียดอยู่ในทำเนียบหกสุดยอดฝีมือ และเนื่องจากทั้งกินและทาน้ำมันยา ดังนั้นได้รับขนานฉายาว่า ท่านน้ำมันวิเศษ

ขณะเดียวกัน บัณฑิตคลื่นพิโรธก็ไม่มีสภาพที่ดีกว่าเท่าใด มันถูกหมัดพลั้งมือกระแทกใส่ เป็นเหตุให้เกิดความรุ่มร้อนภายในหลั่งเหงื่อมากผิดปรกติ ตลอดทั้งวันต้องล้างหน้าเช็ดใบหน้า ค่อยลดอุณหภูมิภายในกายลง

อาการเช่นนี้สร้างความปวดร้าวให้แก่บัณฑิตคลื่นพิโรธ ซึ่งถือบุคลิกภาพอย่างยิ่ง

บัณฑิตคลื่นพิโรธพลอยแค้นท่านน้ำมันวิเศษจนจับใจ

ท่านน้ำมันวิเศษแม้มีชื่อเสื่องระบือ แต่เนื่องจากทุกวันต้องใช้น้ำมันยาในปริมาณมาก บวกกับน้ำมันยาชนิดนี้มีราคาแพง ดังนั้นมันตั้งปณิธานไว้สามประการ

มันต้องหาเงินทองจำนวนมาก อย่างน้อยจะได้มีเงินซื้อน้ำมันยาต่อไป

มันต้องโค่นบัณฑิตคลื่นพิโรธลง มันกับบัณฑิตคลื่นพิโรธไม่อาจคำรงคงอยู่ร่วมกัน

มันยังคิดอาศัยวิชาฝีมือของตัวเอง เสาะแสวงหาลาภยศสรรเสริญมีตำแหน่งทางราชการ

ดังนั้นวันนี้มันจึงเดินทางมาเช้าพบฉั่วเกีย

ดังนั้นมันจึงเขม็งตึงเครียดเป็นพิเศษ

คนผู้หนึ่งต่อให้มีพลังฝีมือเลิศล้ำกว่านี้ มีภูมิความรู้สูงส่งกว่านี้ มีตำแหน่งสูงล้ำกว่านี้ หากแม้นมีข้อขอร้องต่อผู้คน ก็ยากที่จะยืดอกขึ้นได้

ท่านน้ำมันวิเศษก็เป็นเช่นนี้

มันไม่คิดเป็นชาวยุทธจักรไปชั่วชีวิต
มันยิ่งไม่ต้องการเป็นเพียงชาวยุทธจักร
มันต้องการตำแหน่ง มันหวังมีอำนาจ
ดังนั้นมันคิดเป็นขุนนาง
ทั้งยังเป็นขุนนางใหญ่โต
เมื่อมันตั้ง "ความหวัง" เช่นนี้ เท่ากับมีข้อขอร้องต่อผู้คน ย่อมไม่อาจปล่อยตัวตามธรรมชาติอีกต่อไป

ก่อนที่มันจะมายังที่พักร้อนเปียกเอี้ย มันทบทวนหวนนึก,ที่ยวหนึ่ง โอกาสของมันมาถึงแล้ว

ฉั่วเกียเป็นมหาเสนาบดีราชวงศ์ซ้อง ขอเพียงพอใจ สามารถจัดสรรตำแหน่งสูงแก่มัน

แต่ในทางกลับกัน หากฉั่วเกียตั้งข้อรังเกียจมัน อาจเกิดเรื่องยุ่งยากถึงกับตอแยเภทภัยถึงแก่ชีวิต

ฉั่วเกียยอมเบิกตัวมันเข้าพบ ย่อมรับรู้ถึงการดำรงคงอยู่ของมัน แต่ไม่แน่ว่าจะใช้สอยมัน หากวันนี้ไม่ฉวยโอกาสแสดงออก ฉั่วเกียคงไม่เบิกตัวมันเข้าพบเป็นครั้งที่สอง

ดังนั้นมันต้องเกาะกุมโอกาสครั้งนี้ สร้างความรู้สึกที่ดีแก่ฉั่วเกีย

แต่ว่าสมควรเกาะกุมอย่างไร? พึงแสดงออกอย่างไร?

ฉั่วเกียกุมอำนาจสูงสุด ยังมียอดฝีมือใดที่ไม่เคยพบเห็นมา หากมันทำท่าประจบสอพลอ กลับเป็นเหตุให้อีกฝ่ายนึกดูแคลนหรือไม่? หากมันแสดงท่าทีรับใช้ถวายชีวิต ฉั่วเกียใช่ประสบพบเห็นจนเคยชินหรือไม่? หากมันเย่อหยิ่งถือดี มาดว่าสะกิดปฏิกิริยาของฉั่วเกียขึ้น ใช่ถูกยันกลับออกมาหรือไม่?

อย่างนั้นควรทำอย่างไรดี?

ดังนั้นท่านน้ำมันวิเศษดื่นเต้นดึงเครียดอยู่บ้าง

จะอย่างไรฉั่วเกียเป็นขุนนางใหญ่ที่สุดเท่าที่มันเคยพบพานมา
ขุนนางใหญ่ที่ผู้คนทั่วไปยากจะเข้าพบได้
ท่านน้ำมันวิเศษทะนุถนอมโอกาสครั้งนี้เป็นพิเศษ
นี่ทำให้มันไม่สามารถผ่อนคลายได้ ไม่ทราบสมควรหยิ่งยโส หรืออ่อนน้อมถ่อมตน? สมควรแสดงท่าทางดุร้าย หรือว่ายอมศิโรราบ...
คิดไม่ถึงฉั่วเกียพอพบหน้ามัน คล้ายล่วงรู้ความในใจมัน คำพูดประโยคแรกที่กล่าวคือ
"ท่านไม่เป็นธรรมชาติไปแล้ว"
ท่านน้ำมันวิเศษไม่ทันตอบคำ ฉั่วเกียก็กล่าวเสริมว่า
"ผ่อนคลายบ้างเถอะ"
ใช่แล้วสิ่งที่ท่านน้ำมันวิเศษต้องการที่สุดในตอนนี้คือผ่อนคลายลงบ้าง
วางลงบ้าง
แต่ว่าในโลกมีสักกี่คนที่บอกว่าวางลงก็วางลงได้
หากไม่สามารถวางลง ไหนเลยผ่อนคลายได้?

ต่อให้วางลงได้ ก็ไม่แน่ว่าจะผ่อนคลายได้ นับแต่โบราณกาลไม่ทราบมีวีรบุรุษผู้กล้า เจ้าชีวิตยอดขุนพลมากน้อยเท่าใดบอกว่าวางลงแล้วแท้ที่จริงยังยึดกุมไม่ปล่อย

ที่วางลงมิใช่เรื่องราวในมือ ที่วางลงที่แท้จริงเป็นจิตใจ

ดังนั้นมีบ้างบางคนทำท่าวางลง แต่ในใจไหนเลยเคยเป็นอิสรเสรี? ขณะที่มีบ้างบางคนแม้ยังยึดถืออยู่ แต่ในใจปล่อยวางแต่แรก กลับปลอดโปร่งคลายใจ

มีบ้างบางคนปากบอกว่าวางลง แท้ที่จริงแล้วไม่ได้ยกขึ้น

ดังนั้นวางลงหรือไม่ ไม่ได้อยู่ที่ปาก ไม่ได้อยู่ที่มือ หากแต่อยู่ที่ใจ
วางลงมิใช่วางใจ
ไร้ใจจึงวางใจได้

...หากว่าไร้ใจอยู่แล้ว ยังมีอันใดไม่อาจวางใจได้?

ที่ว่ายกขึ้นวางลงได้ ต่อให้เป็นนักสู้ผู้กล้า มีเพียงไม่กี่คนที่บอกปล่อยวางก็ปล่อยวาง

ที่ยกขึ้นแต่วางไม่ลง มิใช่เรื่องเสียหน้าอันใด ทั้งนี้เพราะผู้หาญกล้าในโลกหล้ามักเป็นเช่นนี้

ที่น่าเวทนาที่สุดคือแท้จริงยกไม่ขึ้น แต่แสร้งเป็นวางลง หรือว่าวางไม่ลงชัดๆ พานบอกว่าวางลงแล้ว ถือว่าหลอกตัวเองหลอกผู้อื่น ซึ่งความจริงนอกจากตัวเอ่งแล้ว ยังหลอกลวงผู้ใดได้?

ฉั่วเกียไม่มีอำนาจบารมีที่น่ากลัวเกินไป

มาตรว่ามี สำหรับกับท่านน้ำมันวิเศษที่กรำศึกอย่างโชกโชน ก็ไม่มีใดน่ากลัว

ฉั่วเกียก็ไม่ได้วางก้ามขุนนางอันใด

มีแต่ขุนนางระดับกลางถึงล่าง จึงวางก้ามขุนนาง คนผู้หนึ่งพอมีตำแหน่งใหญ่โต ผู้ที่วางก้ามแทนมันกลับเป็นเหล่าผู้ใต้บังคับบัญชา หากตัวมันเองชาญฉลาดพอ ควรที่จะสร้างภาพลักษณ์ที่สนิทสนมกับมวลชน

ฉั่วเกียถึงกับไม่ตั้งใจสร้างพลังสภาวะอันใด

ทั้งนี้เพราะไม่จำเป็น

ด้วยอำนาจบารมีในปัจจุบันของมัน ยังมีผู้ใดไม่กลัวเกรง? มันไม่จำเป็นต้องชู่ขวัญผู้คนอีกตำแหน่งหน้าที่ของมันก็ชู่ขวัญผู้คนมากพอแล้ว

ดังนั้นยิ่งวางตัวลึกล้ำสุดหยั่งคาด ยิ่งทำให้ผู้คนคำนวณไม่ถูก จึงยิ่งน่ากลัว

ท่านน้ำมันวิเศษกลัวเกรงข้อนี้เอง

มันไม่ทราบว่าฉั่วเกียเป็นคนเยี่ยงไร ชมชอบอะไร ไม่ชมชอบอะไร จึงครุ่นคิดคำนวณไม่ออก ยิ่งบังเกิดความหวาดกลัว

ฉั่วเกียอ่อนโยนยิ่ง มันกล่าวว่า

"ท่านมิต้องดึงเครียด นั่งลงสนทนากัน"

ท่านน้ำมันวิเศษยิ่งคิดผ่อนคลาย ร่างกายยิ่งเขม็งเกร็ง กล่าวว่า

"เสี่ยงเอี้ยต้องการพบเราด้วยเรื่องใด?"

ฉั่วเกียกล่าวตรงๆ ว่า

"เรามีงานยุ่งวุ่นวาย ดังนั้นไม่กล่าวอ้อมค้อม เราทราบว่าท่านมีฝีมือสูงเยี่ยม เพลงหมัดกล้าแข็งยิ่ง"

ท่านน้ำมันวิเศษหน้าร้อนผะผ่าว กล่าวว่า

"เสี่ยงเอี้ยมียอดฝีมืออยู่ในสังกัดมากมาย เราไม่นับเป็นอย่างไร"

ฉั่วเกียยิ้มพลางกล่าวว่า

"หากท่านไม่นับเป็นอย่างไร ก็ไม่มีผู้ใดนับเป็นอย่างไรแล้ว เราคิดชุบเลี้ยงท่าน ไม่ทราบท่านมีความเห็นอย่างไร?"

ท่านน้ำมันวิเศษรู้สึกหัวใจร้อนผ่าว กล่าวเสียงแหบพร่าว่า

"...เราขอถวายชีวิตรับใช้เสี่ยงเอี้ย"

ฉั่วเกียกล่าวคำ "ประเสริฐ" จากนั้นกล่าวว่า

"หากเราเลื่อนตำแหน่งท่านรวดเดียวหลายขั้น ผู้อื่นแม้ไม่บอกจากปาก แต่ในใจคงนึกขุ่นข้อง ฟังว่าหมัดพลั้งมือของท่านไร้ผู้ต่อต้าน ท่านลองแสดงออกมา ผู้อื่นจะได้ไม่มีคำว่ากล่าว ดีหรือไม่?"

ท่านน้ำมันวิเศษเพียงหวังว่า สักวันหนึ่งจะได้เดินผ่านยุทธจักรเข้าสู่แวดวงราชการ สำหรับกับมัน นี่จึงเป็นวิถีทางอันเที่ยงตรง ยามนี้ได้รับความชื่นชมจากเสี่ยงเอี้ย ก็ปรารถนาใคร่ถวายชีวิต ทั้งแสดงฝีมือออกมาเพื่อที่เสี่ยงเอี้ยให้ความสำคัญกว่าเดิม ดังนั้นถามเสียงเกรี้ยวกราดว่า

"เสี่ยงเอี้ยต้องการให้เราลงมืออย่างไร?"

ฉั่วเกียยิ้มโดยไม่ถือสา กล่าวว่า

"ท่านไม่ต้องดึงเครียดไป"

จากนั้นถามว่า

"ท่านเคยได้ยินชื่อเฮ้งเชี่ยวเจียะหรือไม่?"

ท่านน้ำมันวิเศษตอบว่า

"เคยได้ยิน"

"ท่านเคยพบหน้าคนผู้นี้หรือไม่?"

"ยังไม่"

"ท่านมีความรู้สึกต่อมันอย่างไร?"

"ความรู้สึกที่ไม่ดียิ่ง"

"เพราะเหตุใด?"

"ทั้งนี้เพราะมันเป็นศัตรูกับเสี่ยงเอี้ย ถือว่ามันไม่ถูกต้อง"

ฉั่วเกียยิ้มพลางกล่าวว่า

"พวกเราไม่สนทนาถึงข้อนี้ หากเราต้องการให้ท่านฆ่าเฮ้งเชี่ยวเจียะ ท่านจะทำอย่างไร?"

"เราฆ่า"

"ฆ่าอย่างไร?"

"ฆ่ามันโดยไม่เลือกวิธีที่ใช้"

"ท่านกลัวมันหรือไม่?"

ท่านน้ำมันวิเศษทวนคำ "กลัวมัน?" พลันบันดาลโทสะขึ้นมา

ฉั่วเกียยิ้มพลางกล่าวว่า

"ตกลง เราถือว่าท่านไม่กลัวมัน"

ดวงตามันทอประกายวูบหนึ่งกล่าวว่า

"หากไม่กลัวจริง เราต้องการให้ท่านฆ่ามันในวันนี้ ท่านเตรียมพร้อมแล้วหรือไม่?"

ท่านน้ำมันวิเศษตอบว่า

"เราสามารถปลิดชีวิตเฮ้งเชี่ยวเจียะทุกเมื่อ"

"หากวันนี้มันอยู่ที่นี่เล่า?"

"ว่ากระไร? มันอยู่ที่นี่?"

"ใช่แล้ว หากมันอยู่ที่นี่ ท่านฆ่ามันได้หรือไม่?"

"เราจะฆ่ามัน"

"ประเสริฐมาก ท่านดูว่าในผู้คนเหล่านี้ ผู้ใดเป็นเฮ้งเซี่ยวเจียะ จากนั้นกระชากตัวมันออกมา ดูว่าท่านฆ่ามันได้หรือไม่?"

ตลอดทั้งร่างท่านน้ำมันวิเศษเขม็งเกร็งอีกครา ร้องถามว่า

"ผู้ใดเป็นเฮ้งเซี่ยวเจียะ? ออกมา เราจะฆ่าเจ้า"

เห็นคนผู้หนึ่งยืดกายเดินออกมา กล่าวว่า

"เราใช่"

ท่านน้ำมันวิเศษหันกายไปช้าๆ เห็นคนผู้หนึ่งสวมชุดสีคราม ใบหน้าแดงระเรื่อ ดวงตาเล็กหยี จมูกงองุ้ม ไว้ผมยาวยิ่ง ในมือโอบดาบเล่มหนึ่ง

ดาบที่ยาวอย่างยิ่งเล่มหนึ่ง

คนผู้นี้ยังอ้าปากหาว

ขณะที่มันหาว ให้ความรู้สึกที่สงบนิ่งแก่ผู้คน..เพียงไม่ทราบว่าขณะที่มันจาม ใช่เป็นเช่นนี้ด้วยหรือไม่?

ท่านน้ำมันวิเศษถามเสียงเกรี้ยวกราดว่า

"ท่านคือเฮ้งเซี่ยวเจียะ?"

คนผู้นี้ผงกศีรษะรับอย่างสงบ

ท่านน้ำมันวิเศษตวาดว่า

"รับเราหมัดหนึ่ง"

คนผู้นี้สวนคำว่า

"รับดาบ"

ทั้งสองใช้ออกคนละกระบวนท่า

พอสัมผัสวูบก็ผละจากกัน

ทั้งสองประมือเพียงท่าเดียว

แต่ในกระบวนท่าเดียวนี้แฝงความเปลี่ยนแปลงมากหลาย

ผู้ที่ชมดูไม่เข้าใจ เช่นพ่อบ้านที่พักร้อนเปียกเอี้ยนามซุนชิวพ้วย บังเกิดความผิดหวังยิ่ง

ฟังว่าเจ่กเอี้ย (นายท่านที่หนึ่ง) เป็นยอดฝีมืออันดับหนึ่งหน้าพระพักตร์ เหตุใดฟันดาบที่ระทดระทวยออก ถึงกับปราศจากกระแสลมดาบรังสีการฆ่าฟัน

ดาบนี้ดูไปนุ่มละมุนมากกว่าเกรี้ยวกราด แช่มช้อยมากกว่าทำร้ายคน

ยังมีชายกลางคนที่ปากบุ๋มลึกเข้าไปผู้นี้ ฟังว่าเป็นหนึ่งในหกสุดยอดฝีมือ หมัดที่ใช้สมควรสะเทือนเลื่อนลั่น แต่หมัดที่ต่อยออกคล้ายกับฟ้าร้องดังฝนเบาบาง ไม่ทราบต่อยใส่ที่ใด

เห็นดาบของเจ่กเอี้ยฟันใส่หมัดของท่านน้ำมันวิเศษ จากนั้นที่รั้งหมัดนั้นรั้งหมัดกลับ ที่รั้งดาบนั้นรั้งดาบกลับ ไม่มีผลสรุปอันใด

นี่เป็นหมัดอันใด?

นี่นับเป็นดาบเยี่ยงไร?

ต่อให้ผู้ที่ชมดูเข้าในอยู่บ้าง เช่นหัวหน้าหน่วยหิ้เยันชุกอ๊วงเฟียง เข้าใจอย่างผิวเผิน

มันทราบว่าทั้งสองประมือกันหนึ่งกระบวนท่า

แต่มันมีความรู้สึกว่าความนี้ซ่อนท่วงท่ามากมาย ทั้งแฝงความเปลี่ยนแปลงมากหลาย

หากทว่ามันไม่อาจสังเกตเห็นความเปลี่ยนแปลงใด

ที่มันเห็นถนัดชัดตากว่าซุนชิวพ้วยคือ มิใช่ดาบฟันใส่หมัด หากแต่หมัดต่อยใส่สันดาบ

หลังจากนั้นดาบและหมัดล้วนหายวับกับตา

ชุกอ้วงอยู่ดีๆ พลันบังเกิดความรักอย่างรุนแรง เพิ่มความรู้สึกปฏิพัทธ์ต่อฉั่วซ้วงที่งามเฉิดฉายขึ้นมา

ขณะเดียวกัน ชุกอ้วงก็บังเกิดความแค้นอย่างลึกล้ำ ไม่ทราบถูกปลุก,ร้าจากที่ใด รู้สึกว่ากระดูกสันหลังชาด้าน กระทั่งเส้นขนบนผิวหนังก็ลุกชี้ชัน

เหตุใดบังเกิดความรักอย่างฉับพลัน?

ไฉนเกิดความแค้นอย่างกะทันหัน?

ผู้ที่ชมดูเข้าใจคือที่เจ็ดแห่งแผ่นดิน ปราดแรกที่เห็นสร้างความตื่นตระหนกยิ่ง

ทั้งนี้เพราะถึงแม้ประมือเพียงท่าเดียว แต่ก็กอปรด้วยสุดแค้นสุดรัก

ที่เจ็ดแห่งแผ่นดินเคยฝึกเพลงฝ่ามือสุดแค้นจากง้วนจับชาหัง เนื่องจากนี่เป็นท่าไม้ตายที่ง้วนจับชาหังเพียงถ่ายทอดแก่บุตร ไม่ถ่ายทอดแก่ศิษย์ เมื่อมันใช้ออกในงานวันเกิดของฮวยโกวฮวดใส่เฮ้งเซี่ยวเจียะ จึงสร้างความตื่นเต้นสงสัยแก่เฮ้งเซี่ยวเจียะยิ่ง

นั่นเป็นเพลงฝ่ามือที่เดียดแค้นสุดขีด แต่ละฝ่ามือที่ใช้ออก คล้ายแฝงความแค้นอันลึกล้ำ ไม่ละเว้นชีวิตใดๆ

แต่ตอนนี้ที่เจ็ดแห่งแผ่นดินยังต้องทุ่มเทสุดใจชมเชยยอดฝีมา

ทั้งนี้เพราะดาบของเจ่กเอี้ยแฝงความเปลี่ยนแปลงเจ็ดประการ หมัดของท่านน้ำมันวิเศษกลับประกอบด้วยท่วงท่าหมัดสิบเอ็ดชุด แต่ละท่วงท่าแต่ละความเปลี่ยนแปลง ล้วนแต่สุดรักและสุดแค้น

ความเปลี่ยนแปลงของกระบวนท่าไม่น่าแปลก แต่ที่แฝงเร้น ที่ถ่ายทอด ที่แสดงออก ที่แตกปะทุออกจากหนึ่งดาบหนึ่งหมัดเปี่ยมด้วยใจรักความคุมแค้น จึงน่าตื่นตระหนก และไม่อาจต้านทานรับได้

รักถึงยามคลั่งไคล้สามารถฆ่าคน

แค้นคราลึกล้ำปราศจากความกลัวเกรง

ที่เจ็ดแห่งแผ่นดินแม้ฝึกฝ่ามือสุดแค้น แต่มันมิใช่คนที่แบ่งแยกความรักความชังอย่างชัดแจ้ง

ถึงกับกล่าวได้ว่า มันไม่มีความรักความชังเป็นพิเศษใด ไม่แบ่งแยกบุญคุณความแค้นอย่างชัดแจ้ง

มันเป็นบุคคลที่มีความสามารถอย่างสูง

ความสามารถในการฆ่าคน

คนที่มันคิดฆ่า ต้องฆ่าให้จงได้

มันยังเป็นบุคคลที่ทรงภูมิปัญญา

ทรงภูมิปัญญาในการฝึกวิชาบู๊

มันสามารถเรียนรู้วิชาฝีมือแขนงหนึ่งโดยเร็ว และกลายเป็นท่าไม้ตายของมัน

ประการนี้มิใช่ทุกผู้คนล้วนกระทำได้

มีผู้คนมากหลายได้แต่เบียดเสียดเข้าเป็นชาวยุทธจักร แต่ไม่โดดเด่นเท่าใด สาเหตุสำคัญเพราะได้แต่คัดลอก ได้แต่เลียนแบบ ไม่สามารถสร้างสรรค์ขึ้นใหม่ เป็นเอกเทศโดยเฉพาะ ดังนั้นอย่างมากเป็นยอดฝีมือ ไม่สามารถเป็นปรมาจารย์แห่งยุคสมัย

แต่ที่เจ็ดแห่งแผ่นดินหาเป็นเช่นนั้นไม่

มันขยันฝึกปรือ

สามารถย่อยสลาย

รู้ซึ้งแตกฉาน

พลังฝีมือ กระบวนท่าและวิธีฆ่าคนของมัน ล้วนเป็นแบบฉบับของตัวเอง

ดังนั้นพลังฝีมือของมันสูงเยี่ยมยิ่ง

อำนาจการทำลายล้างของมันรุนแรงยิ่ง

แต่ด้านการดำรงชีวิต การเสาะแสวงหาความเป็นจริงของมันกลับเป็นปัญหา

เรื่องเหล่านี้มีความสำคัญยิ่ง แต่สำหรับกับปัญญาชน โฉมสะคราญ

ผู้มีความรู้ท่วมหัว และปรมาจารย์ฝีมือสูงเยี่ยม กลับเป็นความอับจนปัญญา

หากไม่สามารถแก้ปัญหาเหล่านี้ ต่อให้ท่านมีความรู้ มีความสามารถสูงเทียมฟ้าก็เปล่าประโยชน์

ทั้งนี้เพราะไม่มีผู้ใดใช้สอยท่าน

เมื่อไม่มีผู้คนใช้สอยท่าน ท่านจะถูกทอดทิ้งอยู่ในซอกมุมมืด กลายเป็นขี้นรา ขึ้นสนิม สุดท้ายกลายเป็นเศษวัสดุไร้ค่า

ผู้มีความรู้ความสามารถเกรงกลัวข้อนี้ที่สุด

เฉกเช่นแปะลัก*กลัวว่าไม่มีม้าพันลี้

แต่ม้าพันลี้ยิ่งกลัวว่าไม่ได้พบกับแปะลัก

แปะลักหาม้าพันลี้ไม่ได้ สามารถหาม้าร้อยลี้หรือว่าม้ารองลงไปม้าพันลี้ไม่มีแปะลัก อาจต้องลาภรถ บรรทุกฟืนไปชั่วอายุขัย

การฆ่าคนไม่อาจกระทำไปชั่วชีวิต

ดังนั้นที่เจ็ดแห่งแผ่นดินต้องการง้วนจับซาหัง

มีแต่ง้วนจับซาหังจึงสามารถชักนำพลังฝีมือของมันรุดหน้าต่อไป

แต่ว่ามันต้องการฉั่วเกียยิ่งกว่า

มีแต่ฉั่วเกียจึงช่วยให้มันไม่มีปัญหาด้านการครองชีพ อยู่ในตำแหน่งหน้าที่ ขอเพียงมันทำงานให้กับฉั่วเกียอย่างนั้นมันต้องการอะไรก็ได้สิ่งนั้น

ผู้ใดไม่ชมชอบเสพสุข

ไม่ว่าผู้ใดล้วนมีช่วงเวลาที่เลื่อนลอย ต่อให้เป็นผู้ทรงภูมิปัญญา ยังเชื่อมั่นต่อเรื่องบางประการหรือไว้วางใจบุคคลบางคนถึงที่สุด

แม้แต่ยอดคนเหนือโลกที่หลุดพ้นจากทุกสิ่ง ยังบังเกิดจิตศรัทธาต่อพุทธะเทพเจ้า มีผู้ใดที่ไม่เคลือบแคลงสงสัยต่อปริศนาความเป็นความตาย ไม่ทราบไปยังที่ใด สู่แห่งหนไหน?

---

* หากออกเสียงเป็นภาษาจีนกลางอ่านว่าป๋อเล่อ มีชื่อจริงว่าซุนหยาง เป็นบุคคลในสมัยเลื่อดก๊กเชี่ยวชาญชำนาญในการดูลักษณะของม้า

ไม่ว่าผู้ใดก็มุ่งหวังมีที่พึ่งทางจิตใจ

ที่เจ็ดแห่งแผ่นดินก็ไม่มีข้อยกเว้น

ถึงแม้มันฝึกฝ่ามือสุดแค้น แท้ที่จริงเยือกเย็นอำมหิตยิ่งกว่า ดังนั้น ไม่ถือว่าคุมแค้นเกินไป ปริวิตกเกินไป

แต่ท่านน้ำมันวิเศษกับเจ่กเอี้ยผิดแผกแตกต่าง

ทั้งสองพอลงมือ ก็ใช้ออกด้วยกระบวนท่าสุดรักสุดแค้น

...มีแต่คนที่มากรักมากแค้น จึงสามารถใช้กระบวนท่าสุดรักสุดแค้นเช่นนี้

มาตรว่ากระบวนท่านี้หักกลบลบล้างกันเอง แต่ยังสร้างความดื่นตระหนกแก่ที่เจ็ดแห่งแผ่นดินไม่น้อย

...เพียงไม่ทราบฉั่วเกียคิดเห็นอย่างไร?

ที่แท้ฉั่วเกียดูออกหรือไม่?

ฉั่วเกียยกมือลูบเครา ดีดนิ้วก้อยที่เรียวแหลม เบิกตาแล้วหยีตาลง ร้องโอยกล่าวว่า

"พวกท่านลงมือรวดเร็วถึงเพียงนี้ เราดูไม่ทัน"

พลางถามท่านน้ำมันวิเศษว่า

"ท่านชนะหรือ?"

จากนั้นถามเจ่กเอี้ยว่า

"ท่านไม่ได้พ่ายแพ้กระมัง?"

สุดท้ายกล่าวกับท่านน้ำมันวิเศษที่ยังเขม็งตึงเครียดว่า

"ท่านอย่าได้ยึดถือเป็นจริงเป็นจัง เราเพียงทดลอบท่านดู มันเป็นหัวหน้าราชองครักษ์เจ่กเอี้ย มิใช่เฮ้งเซี่ยวเจียะ พวกท่านเมื่อไม่ได้รับบาดเจ็บคาดว่ามีฝีมือคู่ดีก้ำกึ่ง อย่างนั้นประเสริฐแท้ เราตกลงแต่งตั้งท่านเป็นเทพ-พิทักษ์ชีวิตขวา คอยรับคำสั่งที่ข้างกายเรา ท่านคิดเห็นอย่างไร?

แม้แต่ที่เจ็ดแห่งแผ่นดินก็ดูไม่ออกว่า ฉั่วเกียชมดูกระบวนท่านี้เข้าใจ

หรือไม่? ฉั่วเกียเองก็ใช้กระบวนท่าที่ไร้กระบวนท่าต่อเจ่กเอี้ยกับท่านน้ำมันวิเศษหรือไม่

ท่านน้ำมันวิเศษยามตื่นต้นยินดี ยังอดถามมิได้ว่า

"...อย่างนั้นผู้ใดเป็นเทพพิทักษ์ชีวิตซ้าย? มันหรือ?"

กล่าวพลางถลึงมองเจ่กเอี้ยที่ประสานมือล่าถอยไปคราหนึ่ง

ฉั่วเกียรีบกล่าวว่า

"มิใช่ เจ่กเอี้ยเพียงถวายการอารักขาฝ่าบาท เทพพิทักษ์ชีวิตซ้ายคือบุ้นชิงแซ (ท่านผู้แซ่บุ้น) ฉายาที่เจ็ดแห่งแผ่นดิน"

พลางหัวร่อออกมา กล่าวว่า

"มันเป็นที่เจ็ดแห่งแผ่นดิน แต่บุคคลก่อนหน้าทั้งหกมิใช่ตกตาย ก็ถอนตัวเร้นกาย ดังนั้นมันซึ่งเป็นที่เจ็ด ไม่ต่างกับเป็นที่หนึ่งแห่งแผ่นดิน เมื่อมีมันและท่านอยู่ด้วย ต่อให้เฮ้งเซี่ยวเจียะ มีขวัญกล้าเทียมฟ้าก็ไม่กล้ามา"

ท่านน้ำมันวิเศษพอฟัง ก็ถลึงตามองที่เจ็ดแห่งแผ่นดิน

ใบหน้าที่เยินเยียบชองที่เจ็ดแห่งแผ่นดิน กลับทอแววไม่สบายใจวูบหนึ่ง

มันคิดไม่ถึงว่าฉั่วเกียจะเปิดเผยแซ่เดิมของมันในเวลาและสถานที่นี้

น้อยคนที่ทราบว่ามันชื่อเรียงเสียงใด มันก็ไม่ปล่อยให้คนที่ทราบว่ามันเป็นใครมีชีวิตสืบไป

...สารรูปของมันผอมแห้งซูบกรัง ดูไปแก่ชรากว่าอายุจริงแปดปีสิบปี

คนในบริเวณที่ทราบว่าที่เจ็ดแห่งแผ่นดินมีพลังฝีมือลึกล้ำสุดหยั่งคาด ล้วนรู้สึกเหนือความคาดหมายอยู่บ้าง

ที่เหนือความคาดหมายยิ่งกว่าคือ มีคนตอบคำของฉั่วเกียว่า

"ท่านผิดแล้ว เฮ้งเซี่ยวเจียะกล้ามา มันรุดมาแล้ว"

คำพูดนี้สร้างความตระหนกแก่คนในบริเวณจนสะดุ้งเฮือกใหญ่

คนพอเอ่ยปาก ก็เปิดเผยว่าตัวเองอยู่ที่ใด

คนกล่าววาจาอยู่ในห้องโถง
ทั้งยังอยู่ที่ด้านหลังหัวหน้าหน่วยจ้างวานหลีแจ้ดิ้ง
สำหรับลี้ยื้อดิ้งมิเพียงตระหนก หากแต่ตื่นตระหนกตกใจอย่างมาก
...ในบริวารที่มันชักนำเข้ามา ไฉนมีคนกล่าววาจาเช่นนี้?
จากนั้นมันได้คิดว่า คนผู้นี้มิใช่มันชักนำเข้ามา
มันเพียงชักนำบริวารมาสองคน

คนผู้นี้อยู่ที่หน้าตึกที่พักร้อนเปียกเอี้ย ชักนำมันเข้ามาพบกับฉั่วเกีย

ดังนั้นนี่สมควรเป็นคนของเสี่ยงเอี้ย อย่างน้อยมันเข้าใจว่าเป็นคนของเสี่ยงเอี้ย

...แต่ว่าคนของฉั่วเกียไฉนกล่าววาจาเช่นนี้?

บุคคลอื่นกลับไม่คาดคิดเช่นนั้น

แม้แต่พ่อบ้านที่พักร้อนเปียกเอี้ยนามซุนชิวพ้วยยังครุ่นคิด...สมุนบริวารของหน่วยจ้างวานกลับกล้ากล่าววาจาเช่นนี้?

คนผู้นั้นเพิ่งกล่าวจบคำ เจ่กเอี้ยก็ถลันถึงเบื้องหน้ามัน

เจ่กเอี้ยเลื่อนมือจับดาบ

มันพกพาดาบ ท่าร่างก็กราดเกรี้ยวดุจเดียวกับตัวดาบของมัน แต่แตกต่างกับสำนึกดาบที่อ่อนละมุนของมัน

มันถามเสียงแหลมคมว่า

"เจ้าเป็นใคร? เจ้าเป็นอะไรกับเฮ้งเซี่ยวเจียะ?"

ชายฉกรรจ์คางแหลม สองตาโปนออกมาผู้นั้นตอบโดยไม่สะทกสะท้านว่า

"เราแซเนี่ย เรียกว่าอาฮู้ ทุกผู้คนล้วนทราบว่าเราเป็นพี่น้องกับเฮ้งเซี่ยวเจียะ"

เจ่กเอี้ยถามอีกว่า

"เจ้าบอกว่าเฮ้งเซี่ยวเจียะมาแล้ว มันอยู่ที่ใด?"

เนี่ยอางู้หัวร่อออกมา เสียงหัวร่อของมันระคายหูยิ่ง มันถลึงตากล่าวว่า

"เมื่อก้อนหินยังอยู่ เชื้อไฟไม่มีวันมอดดับ อย่าว่าแต่เฮ้งเชี่ยวเจียะอยู่ตลอดเวลา"

...อยู่ที่ใด? ที่ลานประหาร หรืออยู่ที่นี้?

หรือว่าประทับอยู่ในจิตใจผู้คนที่เชื่อมั่นต่อ "คุณธรรม"?

ท่านเล่า?

ท่านเชื่อหรือไม่ว่าในโลกนี้ยังมีบุคคลเช่น "เฮ้งเชี่ยวเจียะ" อยู่? หรือว่า "เฮ้งเชี่ยวเจียะ" อยู่ในจิตใจท่าน?

เนี่ยอางู้ กลอกตาดลบหนึ่ง ทุกผู้ดนพากันเหลียวมองตาม แต่กีสายเกินการณ์

ฉั่วซ้วงพลันกรีดร้องคำหนึ่ง

เงาร่างอ้อนแอ้นสายหนึ่งถลันออกจากด้านหลังฉั่วซ้วงยื่นมือข้างหนึ่งตะปบคว้าจุดสำคัญที่กลางหลังนางห้าแห่ง อีกมือหนึ่งถือกระบี่พาดขวางกับลำคอนาง

ที่เจ็ดแห่งแผ่นดินพอพบว่าผิดท่า ก็พุ่งตัวออกไป แต่ยังชักช้าก้าวหนึ่ง เป้าหมายของมันอยู่ที่เฮ้งเชี่ยวเจียะ ตอนนี้ผู้ที่ปรากฏกายกลับเป็นสตรี มันขณะจะลงมือ ฉั่วซ้วงก็ถูกสยบเอาไว้

...นั่นเป็นธิดาของท่านมหาเสนาบดี

ที่เจ็ดแห่งแผ่นดินย่อมไม่กล้าเคลื่อนไหวโดยพลการ

ทุกผู้คนตื่นตระหนกยิ่ง

กลับเป็นฉั่วเกียหลังความตระหนก กลับคลายใจลง

ผู้ที่มันกลัวเกรงเพียงเป็นเฮ้งเชี่ยวเจียะ

มันเพียงกลัวว่าเฮ้งเชี่ยวเจียะรุดมาจริงๆ

ตอนนี้ผู้มาย่อมมิใช่เฮ้งเชี่ยวเจียะ

มาตรว่าผู้มาจับตัวธิดาของมันไว้ แต่ยังดีกว่าจับตัวมันเองไว้ อย่าว่าแต่มันไม่เพียงมีธิดาคนเดียว มันที่แท้มีบุตรธิดามากน้อยเท่าใด ตัวเองยังไม่ทราบกระจ่าง เช่นเดียวกับทรัพย์สมบัติของมัน มันเพียงคิดครอบครองให้มากกว่านี้เท่านั้น

ดังนั้นฉั่วเกียยิ้มอย่างเยินชา กล่าวว่า

"คิดไม่ถึงเฮ้งเซี่ยวเจียะกลับเป็นสตรี"

เฮ้งเซี่ยวเจียะย่อมมิใช่สตรี

สตรีที่คร่ากุมธิดาของมันเป็นหนึ่งในนางระบำ ทั้งยังเป็นนางระบำที่ร่ายรำได้อ่อนช้อยที่สุด ฉั่วเกียหมายตานางตั้งแต่แรก ตั้งใจว่าหลังจากปลิดปลงเฮ้งเซี่ยวเจียะที่ลานประหาร จะรั้งตัวนางเอาไว้หาความสุขสักคราว

...ดีที่ไม่ได้ทำเช่นนั้น

สตรีนางนั้นยิ้มพลางกล่าวว่า

"เราย่อมมิใช่เฮ้งเซี่ยวเจียะ..."

ได้ยินคนผู้หนึ่งกล่าวว่า

"แต่ข้าพเจ้าใช่"

สุ้มเสียงเน้นย้ำอย่างเด็ดเดี่ยว ไม่มีวันผันแปรเปลี่ยนแปลง

...หรือว่าเฮ้งเซี่ยวเจียะมาถึงที่พักร้อนเปียกเอี้ย ซึ่งเป็นที่พักรับรองของฉั่วเกียจริงๆ?

มาแล้ว

มิเพียงมาแล้ว มิหนำซ้ำยังอยู่ที่ด้านหลังขุกอ้วง มือถือคันเกาทัณฑ์คันหนึ่ง พาดลูกเกาทัณฑ์สามดอก น้าวคันเกาทัณฑ์จนสุดล้า เล็งเป้าไปที่คนผู้หนึ่ง

ย่อมเป็นฉั่วเกีย

คราครั้งนี้มิเพียงแต่ทุกผู้คนมือไม้ปั่นป่วน ปล่อยให้ศัตรูเผยโฉมติดต่อกันสามคน แม้แต่เฒ่าเจ้าเล่ห์เช่นฉั่วเกียก็หน้าเปลี่ยนสี

ฉั่วเกียนับว่าเผชิญกับอำนาจการทำลายล้าง รับรู้ถึงการข่มขู่คุกคามจากบุรุษหนุ่มที่ได้ชื่อว่าปล่อยตัวตามสบายผู้นี้

ลูกเกาทัณฑ์ทั้งสามดอกเลิงมายังหน้าผาก ลำคอ และทรวงอกของมัน หัวเกาทัณฑ์สะท้อนประกายสีทองอย่างลี้ลับ

ฉั่วเกียรู้สึกใบหน้าเย็นวาบ ลำคอคันชา ทรวงอกร้อนผ่าวขึ้นมา

แม้กระทั่งปลายจมูกยังปรากฏหยาดเหงื่อไหลซึม ภายในปากเริ่มแห้งผาก

เจ่กเอี้ยขณะจะลงมือสยบเนี่ยอาฮู้ ที่เจ็ดแห่งแผ่นดินคิดช่วยเหลือฉั่วชั่วงจากเงื้อมมือสตรีที่เป็นพี่น้องของเฮ้งเชี่ยวเจียะนามฮ่อเชี่ยวฮ้อ กลับเปิดโอกาสให้เฮ้งเชี่ยวเจียะเคลื่อนไหว น้าวคันเกาทัณฑ์พาดลูกเกาทัณฑ์สามดอกเล็งใส่ฉั่วเกีย

แต่ในคนทั้งหมด มีคนผู้หนึ่งที่มีข้อยกเว้น

เป็นท่านน้ำมันวิเศษ

ท่านน้ำมันวิเศษเร้นกายถึงด้านหลังเฮ้งเชี่ยวเจียะ ท่างเพียงหนึ่งช่วงแขน สูดลมหายใจทำหนึ่ง รวบมือกำเป็นหมัดหมายจะ...

เฮ้งเชี่ยวเจียะพลันกล่าวว่า

"ท่านพอเคลื่อนไหว ข้าพเจ้าจะปล่อยเกาทัณฑ์ออก"

ฉั่วเกียรีบร้องว่า

"อย่าได้เคลื่อนไหว"

ความเคลื่อนไหวของท่านน้ำมันวิเศษชะงักค้างเอาไว้

นี่เป็นเหตุให้เอ็นเขียวที่แก้ม โหนกแก้ม ปลายคาง และขมับทั้งหกเส้นเบิกโปนออกมา

ฉั่วเกียจับจ้องมองดูคนที่น้าวคันเกาทัณฑ์ในระยะห่างสิบเอ็ดเชียะกล่าวว่า

"เป็นเฮ้งเชี่ยวเจียะจริงๆ"

ใบหน้าเฮ้งเชี่ยวเจียะผ่านการปลอมแปลงโฉม แต่ดวงตาที่เปี่ยมด้วยน้ำใจ และบุคลิกท่วงท่าแห่งผู้กล้า เป็นสิ่งที่ไม่ว่าผู้ใดก็ไม่อาจลอกเลียนได้

เฮ้งเชี่ยวเจียะตอบว่า

"ข้าพเจ้าใช่"

ฉั่วเกียหันไปถามขุกอ้วงว่า

"เฮ้งเชี่ยวเจียะไฉนเป็นบริวารของท่าน?"

ขุกอ้วงหลั่งเหงื่อเม็ดโป้งๆ ออกมา

มันไม่ทราบว่าไฉนเป็นเช่นนี้ มันยังเข้าใจว่าคนผู้นี้เป็นคนของที่พักร้อนเปียกเอี้ย ถูกส่งตัวมาชักนำมันเข้าพบฉั่วเกีย

ขณะเดียวกันหลีแจ้ตี้งก็ไม่เข้าใจ ฉั่วช้วงก็กะพริบตาทั้งคู่ ไม่อาจทำความเข้าใจว่า ในนางระบำที่ผ่านการฝึกอบรมจากนางไฉนมีไส้ศึกปะปนเข้ามา?

เพราะว่าไม่เข้าใจ จึงถูกคนเหล่านี้ปะปนเข้ามา

เพราะว่าไม่อาจทำความเข้าใจ เนี่ยอาง้อพอปรากฏกาย จึงแบ่งแยกสมาธิของเจ่กเอี้ย ส่วนย่อเชี่ยวฮ้อดึงดูดความสนใจของที่เจ็ดแห่งแผ่นดิน

แต่ท่านน้ำมันวิเศษยังสะอึกเข้าประชิดตัวเฮ้งเชี่ยวเจียะ

เพียงรอคอยคำสั่งให้จู่โจม

ฉั่วเกียจับจ้องมองหัวเกาทัณฑ์สีทอง หยาดเหงื่อบนหน้าผากคล้ายสะท้อนประกายสีทองเช่นกัน มันกล่าวว่า

"คันเกาทัณฑ์ยิงอาทิตย์?"

เฮ้งเชี่ยวเจียะกล่าวว่า

"นี่เป็นข้าพเจ้าแย่งชิงจากจูกัวะชิงแซ ทั้งยังทำร้ายมันบาดเจ็บ"

ในสถานการณ์เช่นนี้ฉั่วเกียยังยิ้มออก กล่าวว่า

"บาดเจ็บหรือไม่ยากบอกได้ ครั้งก่อนเราใช้ให้ท่านฆ่ามัน มันไม่ตาย เรากลับกราบทูลฝ่าบาทว่าเรารับบาดเจ็บ มันชิงไปเข้าเฝ้าฝ่าบาทเพื่อกราบทูล พวกท่านสองอาหลานช่างวิเศษแท้"

เฮ้งเซี่ยวเจียะกล่าวว่า

"นี่เรียกว่าสนองตอบตามมารยาท ฉันใดฉันนั้น แต่คันเกาทัณฑ์ยิงอาทิตย์ และลูกเกาทัณฑ์ไล่สุริยันนี้กลับเป็นของแท้แน่นอน"

ฉั่วเกียยังจับจ้องมองหนึ่งคันเกาทัณฑ์สามลูกเกาทัณฑ์นั้น กล่าวว่า

"เราดูออก มิน่าเล่าง้วนจับซาหังเคยบอกว่า หากมันฝึกเกาทัณฑ์รันทดสำเร็จ และได้รับคันเกาทัณฑ์ยิงอาทิตย์บวกกับลูกเกาทัณฑ์ไล่สุริยัน มันคงพิชิตโดยไร้ผู้ต่อต้านแต่แรก...เราทราบว่าท่านได้รับเคล็ดวิชาอักษรคีรี เพียงไม่ทราบสตรีไร้ฝันถ่ายทอดลมปราณฝืนอัปยศต่อท่านแล้วหรือไม่? ท่านฝึกวิชาเกาทัณฑ์รันทดสำเร็จแล้วหรือไม่?"

เฮ้งเซี่ยวเจียะย้อนถามว่า

"ในความเห็นท่านเล่า?"

ฉั่วเกียแลบลิ้นเลียริมฝีปากที่แห้งผากกล่าวว่า

"เราไม่ทราบว่าท่านฝึกวิชาเกาทัณฑ์สำเร็จหรือไม่ แต่เราลิ้มลองก้อนหินของท่านมาแล้ว"

เฮ้งเซี่ยวเจียะยิ้มพลางกล่าวว่า

"พวกเรานับเป็นคู่ขาเก่ากัน"

"พวกเราเป็นคู่ขาเก่าจริง...ท่านทำเช่นนี้ไม่เสี่ยงอันตรายไปหรือ? หากท่านยิงเราพลาดเป้า หมัดพลั้งมือของท่านน้ำมันวิเศษจะระเบิดใส่แผ่นหลังของท่าน อีกประการ ต่อให้ท่านฆ่าเรา ท่านเข้าใจว่าสามารถออกจากที่พักร้อนเปียกเอี้ยหรือ?"

เฮ้งเซี่ยวเจียะตอบอย่างรวบรัดชัดเจนว่า

"ไม่สามารถ"

"เมื่อไม่สามารถ ไยไม่วางคันเกาทัณฑ์ลง?"

เฮ้งเชี่ยวเจียะสั่นศีรษะเป็นเชิงปฏิเสธ

เขาพบว่ารังสีการฆ่าฟันที่ด้านหลังเพิ่มพูนขึ้น หากแม้นแผ่นหลังของเขาประกอบด้วยชีวิตน้อยๆ จำนวนมากรวมเป็นกระดูกกล้ามเนื้อ คงถูกทำลายล้างไปแล้ว

แต่เฮ้งเชี่ยวเจียะยังกล่าวคำพูดที่คิดกล่าวออกมาว่า

"ข้าพเจ้ามายังที่นี้ เพื่อให้ท่านรับปากเรื่องหนึ่ง"

ฉั่วเกียฝืนหัวร่อกล่าวว่า

"ท่านใช้วิธีเช่นนี้มาเจรจากับเรา...ไม่รู้สึก...ไร้เกียรติไปหรือไม่?"

มือของเฮ้งเชี่ยวเจียะมั่นคงดุจหินผา กล่าวด้วยน้ำเสียงที่เด็ดเดี่ยวว่า

"สำหรับกับบุคคลเช่นท่าน ย่อมต้องใช้ฝีมือพิเศษ..."

ที่ด้านหลังของเขาบังเกิดเสียงท่านน้ำมันวิเศษดังว่า

"นี่เป็นวิธีอันต่ำช้า"

เฮ้งเชี่ยวเจียะกล่าวแก้ไขว่า

"ไม่ นี่เพียงเป็นฝีมือดันเฉียเทาด คนเหนือธรรมดากระทำเรื่องเหนือธรรมดา จัดการกับศัตรูเหนือธรรมดา ย่อมต้องใช้ฝีมือที่เหนือธรรมดา"

บทที่ 7

ดาบประหารที่ต้องล่าสาป

เฮ้งเซี่ยวเจียะยังน้าวคันเกาทัณฑ์ พาดลูกเกาทัณฑ์เล็งใส่ฉั่วเกีย
นี่เป็นครั้งที่สองที่เขาพบหน้าฉั่วเกีย
สมควรบอกว่าเป็นการตั้งประจัน
ร่างของเฮ้งเซี่ยวเจียะคล้ายภูเขาไม่เคลื่อน
หากทว่าเป็นภูเขาไฟที่พร้อมจะระเบิดทุกเมื่อลูกหนึ่ง
ฉั่วเกียมองดูเฮ้งเซี่ยวเจียะ จ้องมองคันเกาทัณฑ์ในมืออีกฝ่าย รู้สึกให้เท้าเย็นวะวาบ หนังศีรษะเริ่มชาด้าน

มันยังรู้สึกว่าลมหายใจกระชั้นเร่งร้อน ทรวงอกอึดอัดขัดข้อง

อาจเป็นเพราะดื่มสุราลงไป ที่น่ากลัวที่สุด และเป็นสาเหตุโดยตรงคือ มันเผชิญหน้ากับหัวเกาทัณฑ์อันแวววาวสามดอก ที่อาจยิงใส่ร่างมันได้ทุกเมื่อ

ฉั่วเกียเริ่มยิ้มไม่ออกแล้ว

แต่ในเวลาเช่นนี้ต้องยิ้มออกมา
การยิ้มทำให้ผู้คนหยั่งความดื้นลึกหนาบางของมันไม่ออก
ดังนั้นมันยังเค้นรอยยิ้มขึ้นบนใบหน้า
แค่การยิ้มเช่นนี้ แสดงออกถึงความหวาดวิตกในใจ
มันพบว่าตัวเองคงยิ้มอย่างเด็มฝืน ดังนั้นจึงกล่าววาจา
...การกล่าววาจาบางครั้งเป็นการกลบเกลื่อนที่ดีที่สุด การนิ่งเงียบ
และการกล่าววาจา มักเป็นที่สุดของการกลบเกลื่อนสองประการ

ฉั่วเกียกล่าวว่า

"ท่านน้าวคันเกาทัณฑ์เช่นนี้ ไม่รู้สึกเหน็ดเหนื่อยหรือ?"

คำตอบของเฮ้งเซี่ยวเจียะสร้างความหวาดหวั่นแก่มันยิ่งกว่า
เฮ้งเซี่ยวเจียะตอบว่า

"เหน็ดเหนื่อย"

ฉั่วเกียรีบกล่าวเกลี้ยกล่อมว่า

"เมื่อเหน็ดเหนื่อยไยไม่วางลง? ขอเพียงวางลง ท่านจะมิใช่ศัตรู
หากแต่เป็นสหายของเรา บุคคลเช่นท่านเป็นที่ต้องการของเราอย่างยิ่งยวด
วางลงเถอะ"

เฮ้งเซี่ยวเจียะกล่าวเสียงราบเรียบว่า

"ข้าพเจ้าเหน็ดเหนื่อย แต่ข้าพเจ้าวางไม่ลง"

ฉั่วเกียชม่เพลิงโทสะไว้ กล่าวว่า

"อย่างนั้นท่านคิดทำอย่างไร? ต้องการอะไร?"

"ข้าพเจ้าเสี่ยงอันตรายมา เพราะต้องการให้สหายข้าพเจ้ามีชีวิต
อย่างปลอดภัย"

"ท่านหมายถึง..."

"ที่ตลาดผัก แถบพั่วปั้งมึ้ง"

"ท่านต้องการให้พวกมัน..."

เฮ้งเซี่ยวเจียะกล่าวว่า

"พวกท่านต้องยุติการจู่โจม ปล่อยให้พวกมันกลับไป คงสภาพของหอลมพิรุณโปรยกับชาวยุทธจักรในนครหลวงเอาไว้ สุดท้ายคือปล่อยตัวถังป้อจู้กับปิงหึงเสี้ยว"

"ถังป้อจู้กับปิงหึงเสี้ยวเป็นนักโทษประหารที่ฝ่าบาทรับสั่งให้ประหาร ไม่อาจปล่อยตัวไป"

"จุดประสงค์ของท่านครั้งนี้ไม่ได้อยู่ที่ประหารฆ่าถังป้อจู้กับปิงหึงเสี้ยว หากแต่คิดทำลายล้างชาวยุทธจักรในนครหลวงที่แข็งข้อกับท่าน ปัญหาอยู่ที่ชีวิตของท่านสำคัญกว่า หรือปฏิบัติการของท่านในวันนี้สำคัญกว่า?"

ฉั่วเกียแค่นหัวร่ออย่างเย็นชา กล่าวว่า

"ท่านคิดข่มขู่เรา? เสียทีที่ท่านมีศักดิ์เป็นวีรบุรุษ ทั้งยังเป็นหัวหน้าหอลมพิรุณโปรย กลับใช้ฝีมืออันต่ำช้าเช่นนี้"

"ขอขอบคุณในคำ 'วีรบุรุษ' ที่แล้วมาข้าพเจ้าใช้ความรุนแรงกำราบความรุนแรง สำหรับกับท่าน ข้าพเจ้าใช้ฝีมืออันต่ำช้าเช่นเดียวกับท่าน"

ฉั่วเกียทอดถอนใจยาวกล่าวว่า

"เฮ้งเซี่ยวเจียะ พวกเราระวังป้องกันท่าน จับตาดูท่าน สะกดควบคุมท่าน ในที่สุดยังไม่อาจสกัดยับยั้งท่าน"

เฮ้งเซี่ยวเจียะรับฟังจนตื้นตันใจอยู่บ้าง กล่าวว่า

"ในเวลาและสถานการณ์เช่นนี้ ท่านสามารถได้คิด สมเป็นขุนนางหมายเลขหนึ่งแห่งแผ่นดินจริงๆ แต่ว่าสหายร่วมแนวที่ตลาดผักกับพั่วปั้งมิ้งตกอยู่ในห้วงคับขัน ข้าพเจ้าไม่อาจให้เวลานานไป"

ฉั่วเกียกล่าวอย่างครุ่นคิดว่า

"เรื่องสำคัญเช่นนี้ เราต้องกราบทูลขออนุญาตฝ่าบาท..."

เฮ้งเซี่ยวเจียะคัดบทว่า

"ไม่ ท่านต้องตัดสินใจ ทำหน้าที่ยับยั้ง ไม่เช่นนั้น..."

เขาจับจ้องมองฉัวเกียแน่วนิง กล่าวว่า

"ข้าพเจ้าก็เป็นคน รู้จักเหนื่อยเช่นกัน ข้าพเจ้าพอเหนื่อยล้าได้แค่ปล่อยมือแล้ว"

หัวใจของฉั่วเกียตกวูบลง

...มันสามารถหลบรอดจากเกาทัณฑ์ของเฮ้งเซี่ยวเจียะหรือไม่?

...บริวารของมันสามารถสกัดยับยั้งการจู่โจมของเฮ้งเซี่ยวเจียะหรือไม่?

...คันเกาทัณฑ์ยิงอาทิตย์มีอานุภาพเพียงไหน? เฮ้งเซี่ยวเจียะใช้วิชาเกาทัณฑ์รันทด ผสานกับคันเกาทัณฑ์ยิงอาทิตย์กับลูกเกาทัณฑ์ไล่สุริยันเกิดอำนาจการทำลายล้างเพียงไหน?

...มันจ้องมองแววตาอันเด็ดเดี่ยวของเฮ้งเซี่ยวเจียะ หัวใจถึงกับกลายเป็นเย็นเฉียบ

...มันสมควรออกคำสั่งยุติการบุกจู่โจมหรือไม่?

...หากมันออกคำสั่งยุติแผนการทั้งหมด เฮ้งเซี่ยวเจียะยังจะฆ่ามันหรือไม่?

เฮ้งเซี่ยวเจียะน้าวคันเกาทัณฑ์ ยังไม่ปล่อยลูกเกาทัณฑ์ แต่ยิง "เกาทัณฑ์ใจ" ออกแล้ว

ยิงทำร้ายหัวใจของฉั่วเกีย

หัวใจแห่งความเชื่อมั่น

...แต่ว่าเฮ้งเซี่ยวเจียะเองเล่า?

...เขาใช่หนักแน่นเช่นเปลือกนอกจริงหรือไม่?

...ภายใต้การจ้องคุมเชิงของศัตรูเข้มแข็งเช่นท่านน้ำมันวิเศษเจ่กเอี้ยและที่เจ็ดแห่งแผ่นดิน ต่อให้ฉั่วเกียออกคำสั่งยุติการฆ่าชาวยุทธจักรในนครหลวง แต่ความปลอดภัยของเขาเองเล่า?

...เขาสามารถมีชีวิตรอดจากที่นี้หรือ?

...หรือว่าเขาไม่คิดมีชีวิตรอดกลับออกไป?

ฉั่วเกียวางแผนไว้สองชั้น

มันสั่งประหารชีวิตปิงหึงเสี้ยวกับถังป้อฮู้ที่ตลาดผักเป็นแผนลวง แผนจริงคือตัดศีรษะคนทั้งสองที่แถบพั่วปั้งมึ้ง

แต่ว่าเป้าหมายของฉั่วเกียคือฉวยโอกาสกำจัดม่าเฮ้งเซี่ยวเจียะ

เฮ้งเซี่ยวเจียะกับมือดีหอลมพิรุณโปรย หน่วยปฏิภาณฟ้า หมู่คณะสร้างฝัน ค่ายเทียมเมฆก็วางแผนซ้อนแผน แบ่งกำลังออกเป็นสองสาย บุกตลาดผักกับแถบพั่วปั้งมึ้ง

ซึ่งความจริง กำลังหลักของพวกเขาอยู่ที่เฮ้งเซี่ยวเจียะ

ทั้งหมดแบ่งแยกความสนใจของฉั่วเกียและยอดฝีมือข้างกายเฮ้งเซี่ยวเจียะฉวยโอกาสบุกเข้าที่พักร้อนเปียกเอี้ย จู่โจมใส่ฉั่วเกียโดยตรง

หากฉั่วเกียรั้งอยู่ที่ทำเนียบมหาเสนาบดี ต่อให้เฮ้งเซี่ยวเจียะมีความสามารถเทียมฟ้า ก็ไม่อาจปะปนเข้าไป แต่ฉั่วเกียคิดบัญชาการปฏิบัติการครั้งนี้ จึงประจำการอยู่ที่พักร้อนเปียกเอี้ย ดังนั้นเฮ้งเซี่ยวเจียะ เนี่ยอาง้กับซ่อเซี่ยวห้อ ซึ่งได้รับความช่วยเหลือจากสาย ซึ่งจูกัวะชิงแซวางไว้ สามารถปะปนเข้าไปโดยไม่ถูกพบเห็น

ตอนนี้เฮ้งเซี่ยวเจียะมีทางเลือกสองสาย

หนึ่ง ฉวยโอกาสครั้งนี้ยิงสังหารฉั่วเกีย

สอง บีบบังคับให้ฉั่วเกียปล่อยตัวถังป้อฮู้กับปิงหึงเสี้ยว และนิรโทษกรรมให้กับชาวยุทธจักรในนครหลวง

แต่สำหรับกับเฮ้งเซี่ยวเจียะ หนทางทั้งสองสายนี้ล้วนมิใช่ทางรอด

...ต่อให้ยิงสังหารฉั่วเกีย ภายใต้การผนึกกำลังจู่โจมของเจ่กเอี้ยท่านน้ำมันวิเศษกับที่เจ็ดแห่งแผ่นดิน เฮ้งเซี่ยวเจียะต้องตายแน่นอน

...มาตรว่าฉั่วเกียยอมปล่อยตัวถังป้อฮู้กับปิงหึงเสี้ยว แต่จะยอมปล่อยปละละเว้นเฮ้งเซี่ยวเจียะหรือ?

เฮ้งเซี่ยวเจียะเฉกเช่นชื่อยู่บนหลังเสือ

ชีวิตของฉั่วเกียขึ้นอยู่กับเขาปล่อยลูกเกาทัณฑ์ออกหรือไม่ สร้างความลิงโลดแก่เฮ้งเซี่ยวเจียะ จนร่างสั่นระริกอยู่บ้าง

การยิงสังหารฉั่วเกียเป็นเรื่องราวสะท้านแผ่นดิน

เป็นเรื่องราวพลิกหน้าประวัติศาสตร์ของราชวงศ์ซ้อง

...ใช่สมควรปล่อยลูกเกาทัณฑ์ ยิงสังหารมหาเสนาบดีที่รวบอำนาจของแผ่นดินไว้ในมือ หรือว่าคำนึงถึงสถานการณ์โดยรวม เพียงบีบบังคับให้ฉั่วเกียปล่อยตัวถังป้อสู้กับปิงหึงเสี้ยว และไม่เอาผิดกับชาวยุทธจักรในนครหลวง?

ที่ตลาดผัก ปิงเอ่งโทยถามบี้กงกงว่า

"ท่านเห็นว่าพวกเราไม่สมควรจัดการกับคนโอหังเหล่านี้จริงๆ?"

บี้กงกงหยีตาลง คล้ายคิดมองหาสาเหตุที่บุรุษหนุ่มผู้ลึกซึ้งนี้ไฉนกลายเป็นทุนหันวู่วาม ปากย้อนถามว่า

"ท่านเจ้าน้อยคงทราบสถานการณ์ในยุทธจักรนครหลวงรอบยี่สิบปีนี้เป็นอย่างดี มิต้องให้เราจาระไนกระมัง?"

ปิงเอ่งโทยยิ้มพลางกล่าวว่า

"สหพันธ์เจ็ดศักดิ์สิทธิ์ หอลมพิรุณโปรยและตึกหกทุนครึ่งความเป็นจริงเป็นขุมกำลังสามเส้า แต่หลังจากที่กวนฉิกหายสาบสูญ สหพันธ์เจ็ด-ศักดิ์สิทธิ์เท่ากับล่มสลาย ส่วนตึกหกทุนครึ่งกับหอลมพิรุณโปรยต่อสู้ช่วงชิงกัน ปรากฏว่าสุ้ยซุ่งตกตายโซวมั่งจิ้มเสียชีวิต แม้กระทั่งแปะโช้วปวยก็จบสิ้นอวสาน กลับเป็นหน่วยงานสะพานเรายังรักษาขุมกำลังไว้ โดยไม่บอบช้ำเสียหาย"

บี้กงกงเห็นพ้องด้วย จากนั้นกล่าวว่า

"สหพันธ์เจ็ดศักดิ์สิทธิ์ที่เหินสมควรสวามิภักดิ์ต่อกองทัพได้กิมถือว่าล่มสลาย ผู้คนที่เหลือหลบลงใต้ดิน ตึกหกทุนครึ่งที่เหินควรเจรจาสันติ

กับได้กิม กับหอลมพิรุณโปรยที่ยืนกรานให้ต่อสู้กับได้กิมยังตั้งประจันหน้ากันต่อไป เมื่อเป็นเช่นนี้ ขุมกำลังในยุทธจักรนครหลวงเกิดการเปลี่ยนแปลงที่โดดเด่นที่สุดคือเฮ้งเชี่ยวเจียะปกครองหอลมพิรุณโปรยกับเจดีย์งวงช้างยังมีหมู่คณะสร้างฝันก็เข้าร่วมกับมัน หากชาวยุทธจักรในนครหลวงรวมตัวได้แม้แต่ฉั่วเกียก็ปราบปรามไม่สำเร็จ"

ปิงเอ่งโทยกล่าวด้วยความถือดีว่า

"ยังมีหน่วยงานสะพานพวกเราซึ่งมีสายสัมพันธ์กับเชื้อพระวงศ์แม่ทัพใหญ่ ตลอดจนคหบดีเศรษฐีมีทรัพย์"

บี้กงกงส่งเสียงไอพลางกล่าวว่า

"ฉั่วเกียย่อมไม่กล้าดูแคลนพวกเรา มันทราบว่าต่อให้ควบคุมตีกหกทุนครึ่งได้ แต่หอลมพิรุณโปรยและเจดีย์งวงช้างยังเป็นศูนย์รวมของชาวยุทธจักรทุกสาย หากผนึกรวมกำลังกับหมู่คณะสร้างฝัน ยิ่งเป็นขุมกำลังอันเข้มแข็ง ดังนั้นมันสร้างสถานการณ์ให้ปล้นแดนประหาร โดยมีจุดมุ่งหมายสามประการ..."

ปิงเอ่งโทยชิงกล่าวว่า

"หนึ่งนั้นฉวยโอกาสกำจัดกวาดล้างชาวยุทธจักรนครหลวงที่เป็นปฏิปักษ์กับมัน สอง กำจัดฆ่าเฮ้งเชี่ยวเจียะ แต่ว่าประการสามเล่า?"

บี้กงกงทอดถอนใจกล่าวว่า

"สาม มันคิดฉุดลากพวกเราลงน้ำ ให้พวกเราเพาะความแค้นกับชาวยุทธจักรที่ปล้นแดนประหาร ไม่สามารถสังเกตการณ์อยู่นอกวงอีกต่อไป"

มันเปิดเปลือกตาขึ้น สรุปว่า

"ดังนั้นหากพวกเราต้องหลีกเลี่ยงจากการลงมือ ไม่เข้าร่วมการจู่โจมสังหาร"

ปิงเอ่งโทยขมวดคิ้วครุ่นคิดชั่วขณะ พลันแค่นเสียงอย่างเย็นชากล่าวว่า

"แค่ต่อให้ลงมือจู่โจมสังหาร ก็มีผลดีเช่นกัน"

บี้กงกงส่งเสียงดังอ้อ กล่าวว่า

"ท่านหมายความว่า..."

ปิงเอ่งโทยตาทอประกาย ในดวงตาที่กระจ่างสุกใสกลับทอแววชั่วร้ายสามส่วน บังเกิดความคิดฆ่าฟันสี่ส่วน

ไม่ทราบเพราะเหตุใด บี้กงกงใจเต้นระทึกขึ้นมา เส้นเลือดที่หล่อเลี้ยงหัวใจคล้ายถูกกระตุกคราหนึ่ง บังเกิดอาการคิดอาเจียน

เห็นชาวยุทธจักรที่บุกมาช่วยคนทราบแล้วว่า ถังป้อสู้กับปิงหึง-เสี้ยวไม่ได้ถูกคุมตัวมายังที่นี้ ดังนั้นคิดทะลวงฝ่าออกจากวงล้อม

แต่ผู้ที่โอบล้อมพวกมันไม่ยอมปล่อยปละละเว้น ทั้งสองฝ่ายจึงต่อสู้ตะลุมบอนหมู่กัน

ในจำนวนนี้ถือว่าคนของหน่วยปฏิภาณฟ้า ซึ่งเป็นฝ่ายโอบล้อมกองกำลังของฉั่วเกียกับหน่วยงานสะพานอีกชั้นหนึ่งมียุทธวิธีที่เด่นชัดยิ่ง

...พวกท่านไม่ปล่อยคนของพวกเราไป อย่างนั้นพวกเราจะประสานทั้งในนอก กลับเป็นฝ่ายเข่นฆ่าสังหารพวกท่านให้หมดสิ้น

กล่าวโดยเคร่งครัด หน่วยปฏิภาณฟ้ามิใช่ชุมกำลังในนครหลวง หัวหน้าหน่วยคือเตียซาปา ผ่านการล้มแล้วลุกขึ้นใหม่ กระจายกำลังไปทั่วทุกแห่งหน ทั้งวางกำลังอยู่ในนครหลวง เตียซาปาเคยได้รับบุญคุณจากทิชั่ว ทราบว่าคราครั้งนี้สี่ยอดมือปราบไม่สะดวกกับการลงมือ บวกกับบุครบุญธรรมคือเตียถั่วเป็นคนของเจดีย์งวงช้าง จึงขันอาสานำกำลังมาปล้นแดนประหาร

เหล่าขุนพลของหน่วยปฏิภาณฟ้ากระจายเข้าสู่วงต่อสู้ รับมือแปดจอมคาบใหญ่ไว้ แปดจอมคาบใหญ่ความจริงต่อสู้กับแย่ซิ้มเจียะและพวกคนทั้งสิบ ค่อมายิ่มเส้ายิ่มอ่วงยกกำลังเข้าจู่โจมใส่คนทั้งสิบ มือดีหน่วยปฏิภาณฟ้าจึงแยกย้ายเข้ารับมือแปดจอมคาบใหญ่แทน

มือดีหน่วยปฏิภาณฟ้าประกอบด้วยฮ่อไต้ฮุ้ง ตั้งเชี่ย เนี่ยเซี่ยวปุย

ล้อเชี่ยวเด่า ฉั่วเล่าโค๊ะ เดียเจ็กนึ่งและราชาช้าวเดียถั่วรวมเจ็ดคน

โดยเฉพาะเดียถั่วอาศัยกำลังเพียงลำพังรับมือเชียวชั่วะกับเชียวแปะ

เดียถั่วมือขวาถือชามสิบหกใบซ้อนรวมกัน บางครั้งชัดขว้างชามออกใบสองใบ ถือเป็นทั้งอาวุธกับอาวุธลับ มือซ้ายใช้พลังสะท้อนกลับต้านทานสภาวะจู่โจมของทั้งสองเอาไว้

แต่คนทั้งสองไม่เพียงใช้เพลงดาบสองชนิด

หากทว่าเป็นสามชนิด

เพลงดาบของเชียวชั่วะคือเพลงดาบเปิดฟ้ากับเพลงดาบเบิกพิภพ คนเดียวใช้สองดาบ หรืออีกนัยหนึ่ง คือคนเดียวร่ายรำใช้เพลงดาบสองชนิด

แต่ว่าที่สร้างความลำบากกินแรงแก่เดียถั่ว มิใช่ดาบคู่ของเชียวชั่วะ หากแต่เป็นดาบของเชียวแปะ ผู้เป็นญาติผู้น้องของเชียวชั่วะ

เพลงดาบของเชียวแปะเรียกว่าเจ็ดสิบเอ็ดเครือญาติ

เพลงดาบของมันปราศจากรังสีการฆ่าฟัน

ตรงกันข้ามกลับชวนให้ผู้คนเกิดความสนิทสนม

แต่นี่เป็นความน่ากลัวของมัน

หากท่านคิดสนิทสนมกับดาบเช่นนี้ มีแต่หนทางตายสายเดียว

ที่น่ากลัวที่สุดคือ เพลงดาบเจ็ดสิบเอ็ดเครือญาตินี้เป็นเชียวแปะศึกษาเพลงดาบของทุกค่ายสำนัก และเหล่ามือดาบในยุทธจักร บัญญัติเป็นเพลงดาบของเจ็ดสิบเอ็ดสำนัก

ดังนั้นเดียถั่วเท่ากับต่อสู้กับมือดาบเจ็ดสิบเอ็ดคน

สมควรบอกว่าเป็นเจ็ดสิบสามมือดาบ

มีเพลงดาบสองชุดมาจากเชียวชั่วะที่เป็นญาติผู้พี่ของเชียวแปะ

แต่ไม่ว่าเป็นเพลงดาบเปิดฟ้า หรือเพลงดาบเบิกพิภพ เพลงดาบของเชียวชั่วะมีความเหมือนอยู่ประการหนึ่ง

ทุกดาบของมันมุ่งฆ่าฟัน

เดียถั่วรู้สึกว่าตัวเองไม่รอดแล้ว

มันภาวนาให้พวกพ้องรุดมาช่วยเหลือ แต่แล้วพบว่าส้อเชี่ยวเต่าและพวกทั้งหก สู้กับหกจอมตาบใหญ่ที่เหลือตัวต่อตัว ส้วนหนักมือกินแรงยิ่ง

ไม่ว่าผู้ใดก็ไม่อาจปลีกตัวมาช่วยเหลือได้

เดียถั่วรู้สึกชาวูบที่หนังศีรษะ ที่แท้ถูกตาบเปิดฟ้าของเชียวซัวะฟันเส้นผมหลุดไปกระจุกใหญ่

จากนั้นรู้สึกเย็นวาบที่ส้นเท้า กลับถูกตาบเบิกพิภพของเชียวซัวะฟันส้นรองเท้าช้างซ้ายหลุดไป

มันยังบังเกิดความรู้สึกใกล้ชิดสนิทสนมกับเพลงตาบยิ่ง

หากตาบของเชียวแปะสนิทสนมกับมัน เท่ากับว่าชีวิตของมันต้องหลุดรอยไปแล้ว

เดียถั่วคับแค้นใจยิ่ง นี่เป็นการปส้นลานประหารที่น่าสาปแช่งนัก

...พี่น้องของตัวเองยังหาไม่พบ ชีวิตตัวเองต้องจบสิ้นในที่นี้แล้ว

เดียถั่วคิดส่งเสียงร้องขอความช่วยเหลือ แต่ได้แต่ร่ำร้องในใจ

ผู้ใดให้มันเป็นลูกผู้ชาย?

ลูกผู้ชายชาติชาตรีไม่อาจร้องขอความช่วยเหลือ อาจบางทีเหตุผลสำคัญยิ่งกว่าคือ ต่อให้ส่งเสียงร่ำร้อง ทั้งหมดต่อสู้เป็นพัลวัน ยังมีผู้ใดช่วยชีวิตมันได้?

เดียถั่วแม้ไม่ได้ร้องคำ "ช่วยด้วย" ออกจากปาก กลับมีคนผู้หนึ่งได้ยิน

คนผู้นี้ยืดกายรุดมาถึง

มันกลับฝ่าไปในประกายตาบของเชียวซัวะกับเชียวแปะ

แต่ตัวมันไม่ได้ถูกประกายตาบบดแหลกลาญ

ตรงกันข้าม ประกายตาบ สภาวะตาบและสำนึกตาบกลับหยุดชะงักลง

สภาพเช่นนี้มีความเป็นไปได้เพียงสองประการ

หนึ่ง คือผู้บุกรุกเป็นพวกเดียวกัน เชียวซัวะกับเชียวแปะจึงหยุดมือ

สอง ศัตรูกล้าแข็งเกินไป สะกดจนพวกมันไม่อาจลงมือได้
ในเวลาและสถานที่เช่นนี้ ผู้ที่มีฝีมือสูงล้ำถึงเพียงนี้เป็นใคร?
นอกจากบิดาบุญธรรมของมันนามเดียซาปายังมีผู้ใด?
เดียซาปาพอเข้าสู่วงต่อสู้ ก็ดีดพุ่งดรรชนีผนึกเทพออก
เป็นดรรชนีผนึกเทพอันลี้ลับ
นิ้วหัวแม่มือของมันลอดผ่านร่องนิ้วกลางกับนิ้วนาง แผ่พุ่งเป็น
พลังดรรชนีอันเกรี้ยวกราดออกไป

เชียวแปะเห็นเช่นนั้น ก็สะบัดดาบฟันใส่มือของเดียซาปา
...เมื่อฟันมือขาด ก็ไม่เกรงกลัวดรรชนีของอีกฝ่ายแล้ว
เชียวชัวะพอเห็นศัตรู ก็ตวัดดาบฟันใส่ศัตรู
...ขอเพียงสังหารศัตรู ยังกลัวท่าไม้ตายอันใด?
แต่ว่า,เดียซาปาผู้มีอายุสูงวัย พลันส่งเสียงตวาดคำหนึ่ง กู่ร้องคราหนึ่ง
ในเสียงตวาด เดียซาปาร้องตวาดใส่เชียวแปะว่า
"จู่โจมจุดศูนย์"

ปากบอกจู่โจม แต่ยังห่างจากเชียวแปะช่วงหนึ่ง เชียวแปะเชื่อมั่นว่าสามารถฟันแขนของฝ่ายตรงข้ามไปก่อน

แต่เดียซาปาพอร้องตวาด เชียวแปะรู้สึกมีพลังพวยพุ่งออกจากจุดศูนย์ที่ท้องน้อย พลังลมปราณแตกซ่านออก ขณะที่พลังดรรชนีเดียซาปายังไม่บรรลุถึง สำนึกดรรชนีบรรลุถึงก่อน เชียวแปะรู้สึกมือเท้าชาด้าน ราวกับจุดสำคัญของฝ่ายตรงข้ามปิดผนึกไว้

กล่าวไปประหลาดนัก เพลงดาบของมันยังเสียขบวนรวนร
ปลายดาบดุจม้าพยศ ไม่อาจควบคุมบังคับได้
ขณะเดียวกัน เดียซาปากู่ร้องเสียงแหลมเล็ก ร้องคำรามใส่เชียวชัวะว่า
"จู่โจมจุดอ้ออวง"
ดอนแรกเชียวชัวะไม่นำพา

มันเข้าใจว่าเมื่อตัดศีรษะฝ่ายตรงข้ามลงมา ดูว่าศัตรูยังจะสยบจุดอันใดของมัน?

มันเร่งเร้าสภาวะดาบ พลันรู้สึกแก้วหูสั่นอื้ออึง คล้ายหูหนวกไปชั่วขณะ ที่รูหูยังปรากฏโลหิตไหลซึมออกมา

หลังอาการสั่นสะท้าน มันรู้สึกว่าจุดเส้นบนร่างคล้ายหลุดลอยเข้าหาเดียซาปา ปล่อยให้ฝ่ายตรงข้ามสยบไว้

มันจิตใจสับสนว้าวุ่น

เพลงดาบก็เผยช่องว่างรอยโหว่ออกมา

พริบตานั้น หากเดียซาปาคิดปลิดปลงสังหารมือดาบคู่นี้ กล่าวได้ว่าง่ายดายดุจพลิกฝ่ามือ

แต่ว่ามันไม่ได้ทำเช่นนั้น

ประสบการณ์จากการท่องยุทธจักรนานปี หลังความสำเร็จล้มเหลวติดต่อกัน ทำให้มันไม่คิดก่อการฆ่าฟันมากความ

เดียซาปากลับหยุดมือ รั้งตรรชนีกลับคืนกล่าวว่า

"เห็นแก่พวกท่านสร้างชื่ออย่างยากเย็น บัญญัติเพลงดาบเป็นเอกเทศให้ไสหัวไป อย่าได้กระพือความชั่วร้ายแก่ขุนนางโฉดหรือขันทีชั่วข้าอีก"

กล่าวจบ หันกายบุกเข้าขบวนของศัตรู

เดียซาปาปล่อยปละละเว้นเซียวซัวะกับเซียวแป๊ะ มันสองพี่น้องสมควรกลับใจได้สำนึก

แต่พวกมันเกรงกลัววัตถุสิ่งหนึ่ง

เป็นดวงตาคู่หนึ่ง

ดวงตาที่ปิงเอ่งโทยจับจ้องมองพวกมัน

ดวงตาคู่นั้นเยียบเย็น ชั่วร้ายและอำมหิต

ที่พวกมันเกรงกลัวย่อมมิใช่ดวงตาคู่นี้ หากแต่เป็นเจ้าของดวงตาคู่นี้

พวกมันเข้าใจความหมายในบัดดล

หากพวกมันยอมรับการ "ละเว้นชีวิต" ของเดียซาปา หลังจากนั้นเ
ไม่ประกอบความดีความชอบใด ต่อให้เดียซาปาปล่อยปละละเว้นพวกมัน
หลังจากนี้พวกมันก็ไม่อาจรั้งอยู่ในหน่วยงานสะพานอีก

ดังนั้นพวกมันได้แต่เร่งประกอบความดีความชอบ อย่างน้อยให้
ปิงเอ่งโทยกลับกลายจากเดือดดาลเป็นยินดี

เชียวชัวะเชียวแปะลงมืออีกครา
แต่ไม่ได้ลงมือต่อเดียซาปา
หากทว่ามุ่งเป้าไปที่ฉั่วเล่าโต๊ะ

ฉั่วเล่าโต๊ะต่อสู้กับดาบซ่อนแปดทิศเมี้ยวโป๊ยฮึง
เมี้ยวโป๊ยฮึงใช้ควงดาสอดส่องหกทาง ใช้ทูสดับแปดทิศ ดาบของมัน
ซ่อนดาบไว้ ในดาบซ่อนยังมีดาบเล็ก

ดังนั้นศัตรูมิเพียงต้องรับมือกับดาบลี้ลับ ยังต้องรับมือกับดาบในดาบ
ดาบที่ซ่อนในดาบ

น่าเสียดายที่มันเผชิญกับฉั่วเล่าโต๊ะ
หน้าตำตระกูลฉั่วเป็นตระกูลที่จัดสร้างอาวุธโดยเฉพาะ
สมมุติเช่นฉั่วจุ้ยโต๊ะอยู่ฝ่ายจัดสร้างอาวุธส่วนมันอยู่ฝ่ายทำลายอาวุธ
...มีบ้างบางคนมีความคิดสร้างสรรค์มาแต่กำเนิด บางคนหาเป็น
เช่นนั้นไม่

พวกมันถนัดในการทำลาย หรือรื้อถอนวัตถุที่จัดสร้างอยู่ก่อน
ฉั่วเล่าโต๊ะเป็นคนประเภทนี้ มิหนำซ้ำชำนาญการเป็นพิเศษ
มันเล็งเป้าเป็นมั่นเหมาะ ใช้วิชามือเปล่าชิงอาวุธติดต่อกันสามครา
แต่เมี้ยวโป๊ยฮึงร่ายรำดาบจนสายน้ำไม่อาจสาดกระเซ็นเข้าไป
ฉั่วเล่าโต๊ะต้องพบกับความล้มเหลวทั้งสามครา
คราครั้งสุดท้ายยังถูกคมดาบกรีดใส่ รับบาดแผลสายหนึ่ง

เมี้ยวโปยฮึงพอเห็นเลือดของศัตรู ย่อมไม่ละเว้นโอกาสอันดี เปลี่ยนจากรับเป็นรุก ฟันดาบใส่ศีรษะฉั่วเล่าโต๊ะ

ดาบนี้หมายมั่นสังหารให้จงได้

ต่อให้ศัตรูรับดาบนี้ของมันไว้ ก็คาดไม่ถึงว่าในดาบของมันยังมีดาบ

มาตรว่าคู่ต่อสู้รับดาบในดาบไว้ ดาบในดาบของมันยังซ่อนดาบ ซ้อนดาบ ดังนั้นที่แล้วมามันถนัดในการตั้งรับ น้อยครั้งจะจู่โจม ยามเมื่อเปิดฉากจู่โจม ยากที่จะรอดชีวิตได้

มันลอยตัวขึ้น จู่โจมดาบใส่ฉั่วเล่าโต๊ะ

น่าเสียดายดาบในดาบ และดาบซ้อนที่ซ่อนอยู่ในดาบของมันล้วน ไม่อาจเปล่งประสิทธิภาพได้

ทั้งนี้เพราะในดาบปราศจากดาบในดาบ อย่างนั้นดาบซ่อนไหนเลย ยังมีดาบ?

เมี้ยวโปยฮึงรู้สึกตัวเมื่อสายเกิน

สภาวะของมันใช้ออกแล้ว

แต่ดาบที่ซ่อนอยู่ในดาบของมันล้วนอันตรยาน...ฉั่วเล่าโต๊ะที่สะอึก จู่โจมสามครั้งครา ไม่ได้คิดช่วงชิงดาบในมือมัน หากแต่ทำลายกลไกของดาบในดาบ และดาบซ้อนที่ซ่อนอยู่ในดาบของมัน จนเสียหายใช้การไม่ได้

เมี้ยวโปยฮึงแม้ถูกทำลายดาบในดาบไป แต่ยังมีท่าไม้ตาย

ท่าไม้ตายของมันไม่ได้ซ่อนอยู่ในดาบ ในแขนเสื้อ ในซอกรองเท้า หากทว่าซ่อนอยู่ในรอยยิ้ม

ฉายาดาบซ่อนแปดทิศของมันได้จากการสังหารผู้ห้าวหาญทั้งแปดทิศ จู่โจมสังหารศัตรูทั้งแปดทาง แต่ว่าดาบของมันไม่ยาวนัก

ดาบในดาบของมันย่อมสั้นกว่า และเล็กกว่าดาบที่ถืออยู่ในมือ

ดาบซ้อนที่ซ่อนอยู่ดาบย่อมสั้นกว่าเล็กกว่ามีความยาวเพียงห้านิ้วเศษ แต่ว่าดาบที่เล็กที่สุดไม่ได้อยู่ในมือมัน

หากแต่อยู่บนใบหน้า

อยู่ในปาก

ใบหน้ามันสัตย์ซื่อยิ่ง เป็นความสัตย์ซื่อราวกับกสิกรที่ทำนามาสามชั่วอายุคน

เพียงแค่การมองคนผู้หนึ่ง ไม่ควรดูจากเปลือกนอกของมัน...น่าเสียดายชนชาวโลกมองดูคน เพียงดูจากเปลือกนอกของอีกฝ่าย เพราะว่าเปลือกนอกดูง่ายที่สุด

เมี้ยวโปยฮึงมีใบหน้าที่สัตย์ซื่อ แต่ว่ามันมิใช่คนที่ซื่อสัตย์

มันน้อยครั้งจะยิ้ม

ใบหน้ามันดูไปคล้ายผ่านโลกมาอย่างโชกโชน ซ่อนความเหนื่อยยากลำบากไว้

บุคคลเช่นนี้น้อยครั้งจะยิ้ม และยากที่จะมีเรื่องดู่ควรให้มันยิ้ม

ดอนนี้มันกลับยิ้มออกมา

ยิ้มอย่างกะทันหัน

มันยิ้มเพื่อฆ่าคน

มันพอเผยอยิ้ม บังเกิดเสียงชวับ ปรากฏประกายสีขาวเล็กๆ สายหนึ่งพุ่งวาบออกมาร่องฟัน จู่โจมใส่ฉั่วเล่าโต๊ะ

ฉั่วเล่าโต๊ะทำลายกลไกดาบในดาบของเมี้ยวโปยฮึงได้ แต่ไม่มีปัญญาทำลายดาบซ่อนในรอยยิ้มของเมี้ยวโปยฮึง

ประกายสีขาววูบขึ้นแวบหนึ่ง ก็จู่โจมถึงใบหน้าแล้ว

ต่อให้ฉั่วเล่าโต๊ะมีปฏิกิริยารวดเร็วกว่านี้ คิดหลบก็หลบไม่พ้น คิดต้านก็ต้านทานไม่ทันท่วงที คิดรับไว้ยิ่งรับไว้ไม่ได้

แต่ดอนนี้มันกลับกระทำเรื่องหนึ่ง และไม่กระทำเรื่องหนึ่ง

เอ่ยถึงเรื่องที่ไม่กระทำก่อน

เรื่องที่มันไม่กระทำคือ ไม่หลบหลีก ไม่เลี่ยงหนี กระทั่งดวงตายัง

ไม่กะพริบ

ในห้วงคับขันเป็นตายเช่นนี้ ยากที่จะมีคนไม่แตกตื่น ไม่ลนลาน และไม่เคลื่อนไหว

แต่มันยังกระทำเรื่องหนึ่ง

มันอ้าปากขึ้น งับประกายสีขาวสายนั้นเอาไว้

จากนั้นมันยื่นมือออก ช่วงชิงดาบหนึ่งกลางหนึ่งเล็กจากดาบในมือเมี้ยวโป๊ยฮึง แยกย้ายปักใส่ชายโครงทั้งสองของเมี้ยวโป๊ยฮึง

ฉั่วเล่าโต๊ะกลับยึมดาบสนองคืนผู้ใช้

วิธีที่มันจัดการกับดาบซ่อนในรอยยิ้มของเมี้ยวโป๊ยฮึงคือ อ้าปากใช้ฟันงับมีดบินเล่มเล็กๆ ที่พุ่งออกจากร่องฟันของเมี้ยวโป๊ยฮึง

เมี้ยวโป๊ยฮึงถูกดาบของตัวเองปักใส่ชายโครง ยามกะทันหันยังดื่นตะลึงลานมากกว่าเจ็บปวดรวดร้าว กล่าวว่า

"ท่านทำลาย...ดาบซ่อนของเราได้อย่างไร..."

ฉั่วเล่าโต๊ะตอบคำถามมัน

วิธีตอบคำถามของมันคือ อ้าปากพวยพุ่งประกายสีขาวกลับไปปักใส่หน้าผากเมี้ยวโป๊ยฮึง

เมี้ยวโป๊ยฮึงเบิกตาเหลือกถลน แต่ยังไม่ขาดใจตาย ได้ยินคนที่ฆ่ามันกล่าวว่า

"ท่านมิใช่เรา ทราบได้อย่างไรว่าเราทำลายท่าไม้ตายของท่านไม่ได้?"

แต่เมี้ยวโป๊ยฮึงไม่ทันตีความของคำพูดฝ่ายตรงข้าม ก็รวบรวมลมหายใจอีดสุดท้ายโถมออกไป

ฉั่วเล้าโต๊ะกล่าวสืบต่อ

"ในโลกไม่มีท่าไม้ตายที่ทำลายไม่ได้ ที่ว่าท่าไม้ตาย เพียงเป็นกระบวนท่าที่ศัตรูไม่ทราบว่าท่านจะใช้ออก แต่ในโลกมีกระบวนท่าที่ไม่ได้ใช้ออกน้อยกว่าน้อย หากเป็นกระบวนท่าที่ท่านเคยใช้ออก ต้องมีผู้คนล่วงรู้ ไม่นับ

เป็นท่าไม้ตายอันได"

เมี้ยะโปียฮึงก่อนสิ้นใจตาย แววร้อนรุ่มเดือดดาลในดวงตากลับกลายเป็นปลาบปลื้มประโลมใจ

เพียงแต่ฉั่วเล่าโต๊ะเป็นเช่นเดียวกับทุกผู้คน หลังจากได้ชัยด้วยความยากลำบาก อดบังเกิดความกระหยิ่มยินดีมิได้

ดังนั้นมันวุ่นวายกับการกล่าววาจา ลืมนึกถึงอันตรายไป

จวบกระทั่งมันเหลือบเห็นแววตาก่อนตายของเมี้ยวโปียฮึง

มันค่อยรู้สึกตัวว่ามีคนดุกดามเข้าใส่

เป็นศัตรู

มิหนำซ้ำไม่เพียงศัตรูคนเดียว

เป็นสองคน

เมื่อเผชิญศัตรูเข้มแข็งเช่นเชียวซัวะเชียวแปะ เพียงคนเดียวก็ยากรับมือได้แล้ว

ฉั่วเล่าโต๊ะคิดหันไปรับมือศัตรู

แต่เมี้ยวโปียฮึงชิงโถมเข้ามา

ฉั่วเล่าโต๊ะหักศอกกระทุ้งกระดูกซี่โครงของอีกฝ่ายหักสลาย

แต่สำหรับกับเมี้ยวโปียฮึง ไม่เกิดการทำลายล้างแต่อย่างไร

ทั้งนี้เพราะมันชาดใจตายแล้ว

มันแม้เสียชีวิต แต่ยังโถมเข้าไป ใช้สองมือกอดรัดร่างของฉั่วเล่าโต๊ะเอาไว้

ฉั่วเล่าโต๊ะขยับดิ้นรน แต่ดิ้นไม่หลุด

เมื่อดิ้นไม่หลุด ศัตรูเข้มแข็งเช่นเชียวซัวะเชียวแปะ ก็สามารถคร่าชีวิตมันแล้ว

อย่าว่าแต่คราครั้งนี้ เชียวซัวะเชียวแปะรีบร้อนประกอบความดีความชอบลบล้างความผิด

...เดียซาปาละเว้นชีวิตพวกมัน สร้างความไม่พอใจแก่ปิงเอ่งโทย หากพวกมันไม่มีการแสดงออก เกรงว่าไม่มีจุดจบที่ดี

เซียวซัวะเซียวแปะทราบดีว่า ท่านเจ้าน้อยเปลือกนอกอ่อนโยน แต่จิตใจกลับผิดแผกแตกต่าง

ดังนั้นพวกมันไม่คิดตอแย

พวกมันต้องเร่งประกอบความดีความชอบ

วิธีประกอบความดีความชอบโดยตรงคือสังหารศัตรู

ฉั่วเล่าโต๊ะเพิ่งฆ่าเมี้ยวโป๊ยฮึง พวกมันจึงโถมจู่โจมใส่ฉั่วเล่าโต๊ะ

ฉั่วเล่าโต๊ะพอพบเห็นสองตาบตระกูลเซียวฟาดฟันเข้ามา ก็ไม่สามารถต้านทานได้

สภาวะจู่โจมของเซียวซัวะมิเพียงแปลกพิสดาร ทั้งยังพลิกแพลงดุร้าย

มันไม่ได้ฟันใส่ฉั่วเล่าโต๊ะโดยตรง

หากแต่ฟันใส่เมี้ยวโป๊ยฮึง

คมดาบตัดร่างของเมี้ยวโป๊ยฮึงก่อน ค่อยฟันใส่ฉั่วเล่าโต๊ะ

แค่พานไม่มุ่งใส่จุดสำคัญของฉั่วเล่าโต๊ะ

ฉั่วเล่าโต๊ะยามกะทันหันคำนวณสภาวะจู่โจมของอีกฝ่ายไม่น้อย ดังนั้นหากยกมือคุ้มครองป้องกัน จุดสำคัญบนร่างไว้

เซียวซัวะกลับฟันใส่มือเท้าของมัน

เป็นมือซ้าย

กับเท้าขวา

แขนขาดสะบั้น

เท้าขาดด้วน

โลหิตฉีดกระจาย

ฉั่วเล่าโต๊ะจะอย่างไรมิใช่ตะเกียงที่ขาดน้ำมัน มาตรว่าสูญเสียหนึ่งมือหนึ่งเท้า ยังใช้อีกมือหนึ่งคว้าจับดาบเปิดฟ้าของเซียวซัวะ ใช้เท้าเตะดาบ

เบิกพิภพของเชียวชัวะหลุดกระเด็น

น่าเสียดายนอกจากเชียวชัวะ ยังมีเชียวแปะ

เชียวชัวะเพียงแค่ทำร้ายคน เชียวแปะจึงปลิดปลงสังหาร

ตาบของเชียวแปะบรรลุถึง สนิทสนมกับส่วนสัดบนร่างฉั่วเล่าโต๊ะครานึ่ง

เป็นลำคอ

ดังนั้นฉั่วเล่าโต๊ะถูกฟันศีรษะหลุดจากบ่า

กล่าวไปประจวบเหมาะนัก เพียงชั่วข้ามคืนข้ามวัน บุคคลสำคัญของหน้าคำตระกูลฉั่วได้แก่ฉั่วจุ้ยโต๊ะกับฉั่วเล่าโต๊ะพากันเสียชีวิตที่หอลมพิรุณโปรยกับตลาดผัก

ฉั่วเล่าโต๊ะพอเสียชีวิต ผู้ที่เดียดแค้นที่สุดคือเดียซาปา

เดียซาปาบังเกิดเมตตาจิตชั่ววูบ ปล่อยปละละเว้นเชียวชัวะกับเชียวแปะ คิดไม่ถึงกลับเป็นเหตุให้ฝ่ายตนสูญเสียขุนพลผู้หนึ่ง

ดังนั้นเดียซาปาคับแค้นยิ่ง กวาดมือกระแทกศัตรูทั้งหน้าหลังหกคนล่าถอย สืบเท้าก้าวปราดออกไป สกัดขัดขวางเชียวชัวะเชียวแปะ ก่อนที่พวกมันจะล่าถอยกลับไปในขบวน

อย่าได้เห็นเดียซาปาอายุสูงวัย ทุกย่างก้าวของมันกอปรเป็นสภาวะคุกคามคน ดุจคลื่นใหญ่สาดซัดสู่ฝั่ง

เชียวชัวะเชียวแปะสังหารฉั่วเล่าโต๊ะสำเร็จ ความจริงคิดล่าถอย แต่เดียซาปาพอสืบเท้าเข้ามา พวกมันไม่อาจล่าถอยได้ จำต้องกัดฟันสู้ศึก

พวกมันทราบดีว่า อาศัยพวกมันมิใช่คู่มือของเดียซาปา พวกมันเมื่อเข้าใจเช่นนี้ ก็ย่ำแย่แล้ว

...เมื่อทราบว่าสู้ไม่ได้ ยังมีความคิดต่อสู้อันใด?

แต่ว่าเชียวชัวะเชียวแปะสามารถเบียดเสียดอยู่ในแปดจอมดาบใหญ่

ย่อมมิใช่ชนชั้นไร้นาม

ยามนั้นพวกมันพลันกระทำเรื่องหนึ่ง

พวกมันพลันสะบัดดาบออก

กลับฟันใส่กันและกันคนละดาบ

ประกายโลหิตฉีดพุ่งในบัดดล

เชียวแปะที่สุภาพเรียบร้อยตลอดมา พอถูกดาบฟันใส่ ได้รับความเจ็บปวด ก็สะกิดความคิดฆ่าฟันขึ้น

เชียวซัวะที่ปรกติเย่อหยิ่งยโส ลงมือโดยไม่ไว้ไมตรี ก็ถูกกระตุ้นความคิดต่อสู้ขึ้น

ทั้งสองไม่ล่าถอยอีก กลับสะอึกเข้าหา สองคนสามดาบฟาดฟันใส่เตียซาปา ทุกดาบล้วนหมายมั่นสังหาร

เตียซาปาก็ดาแดงฉานด้วยสายเลือด

มันเห็นว่าตัวเองเป็นคนทำร้ายฉั่วเล่าโต๊ะถึงแก่ชีวิต

มันกลับพาตัวเข้าหาประกายดาบ

เห็นดาบเปิดฟ้าของเชียวซัวะกำลังจะฟันใส่ลำคอเตียซาปา แต่เส้นเอ็นที่ลำคอเตียซาปาดล้ายพลันขาดไป ศีรษะจึงเบี่ยงเบนวูบหนึ่ง

ดาบนี้จึงฟันพลาดเป้าไป

เชียวซัวะไม่ยอมเลิกรา อย่าว่าแต่มันทราบว่าเชียวแปะจะด้านทานท่าจู่โจมของเตียซาปาไว้ มันไม่ว่าอย่างไรต้องฟาดฟันสังหารหัวหน้าหน่วยปฏิภาณฟ้าได้คมดาบให้จงได้

ดังนั้นมันเสือกส่งดาบไปอีกห้านิ้ว

มันต้องการดูว่าเตียซาปาจะล่าถอยอย่างไร?

อย่าว่าแต่มันใช้ดาบเบิกพิภพตามติดออก ฟันใส่ห่วางเอวเตียซาปา

ร่างของเตียซาปากลับบิดวูบคราหนึ่ง คล้ายงูพิษที่ไม่มีกระดูกสันหลังหลบรอดจากดาบนี้อย่างหวุดหวิด

ที่ว่า "หวุดหวิด" คือ ดาบนี้เทียนแน่ชัดว่าจะฟันถูกหว่างเอวเดียซาปากลับห่างกันนิ้วเศษเป็นเหตุให้ฟันพลาดผิด

ยอดฝีมือต่อสู้ชิงชัย ไหนเลยฟาดฟันพลาดผิดได้?

เชียวชัวะตัดใจอย่างเด็ดเดี่ยว เสือกส่งดาบเบิกพิภพไปเบื้องหน้า ตั้งใจว่าถึงแม้ไม่สามารถฟันร่างเดียซาปาขาดเป็นสองท่อน อย่างน้อยก็ทิ่มทะลวงหน้าท้อง ฝ่ายตรงข้ามเป็นรูโลหิตรูหนึ่ง

มันต้องการดูว่าเดียซาปาจะหลบรอดอย่างไร?

เชียแปะที่อีกด้านหนึ่งก็คาดคิดเช่นนี้

ดาบของมันเล็งใส่กลางหลังเดียซาปา หมาย "สนิทสนม" กับฝ่ายตรงข้าม เดียซาปากลับเตะเท้าสวนออกมา เชียวแปะเพียงเบี่ยงตัว ก็จะหลบรอดจาก.ท้านี้ แต่ดาบของมันเพียงคลาดกันชั่ววูบ ก็จะแทงใส่กลางหลังเดียซาปาแล้ว

ดังนั้นเชียวแปะไม่ยินยอมพร้อมใจ

มันยืดกายเหยียดแขน ยื่นสำนึกดาบออก คิดอาศัยการยืดขยายนี้ทิ่มแทงกลางหลังเดียซาปาเป็นรูใหญ่รูหนึ่ง

เดียซาปาเท่ากับเผชิญกับสามดาบพร้อมกัน

แต่ละดาบยิ่งมายิ่งหวาดเสียว

แต่ละดาบหมายมั่นชีวิต

ผู้ที่จบชีวิตกลับเป็นเชียวชัวะเชียวแปะ

พริบตานั้น เดียซาปาไม่ทราบเคลื่อนไหวอย่างไร กลับสลับเท้าบิดตัวออกไปได้

ดังนั้นทั้งสามดาบของเชียวชัวะเชียวแปะล้วนฟันพลาดผิด

ทั้งสามดาบล้วนฟันพลาดผิด แต่มิใช่ฟันใส่อากาศธาตุ

เดียซาปาพอ "หายสาบสูญ" ท่าจู่โจมที่หมายมั่นประสบผลของเชียวชัวะเชียวแปะ กลายเป็นสามดาบฟาดฟันใส่กันและกัน

ดาบของเชียวแปะ "สนิทสนม" กับดาบเบิกพิภพของเชียวชัวะ ดาบเปิดฟ้าของเชียวชัวะก็ฟันใส่ศีรษะของเชียวแปะ

เชียวแปะรีบเบี่ยงศีรษะ ดาบของเชียวชัวะเพียงฟันใส่ไหล่ซ้ายของมัน ฟันกระดูกไหล่ของมันหัก โลหิตสาดกระเซ็นซ่าน

แต่เชียวชัวะก็ไม่ดีกว่าเท่าใด

ดาบของมันแม้เต็มไปด้วยความคิดฆ่าฟัน ทอเผชิญกับดาบอันอ่อนโยน ซึ่งใช้ความอ่อนพิชิตความแข็งของเชียวแปะ กลับถูกบดทำลายไป สภาวะดาบของเชียวแปะยังไม่สิ้นสุด ปักฉึกใส่ท้องน้อยมัน จนโลหิตฉีดพุ่งออกมา

เดียซาปาใช้ออกด้วยท่าเท้าสะท้อนกลับปล่อยให้เชียวชัวะเชียว-แปะทำร้ายกันเอง คราครั้งนี้มันไม่เมตตากรุณาอีกต่อไป ใช้ออกด้วยครรชนี-ผนึกเทพ

ครรชนีผนึกเทพนี้ยังคงใช้นิ้วหัวแม่มือทะลุลอดออกจากนิ้วกลางนิ้วนาง แต่ไม่แผ่พุ่งพลังครรชนีออก

นิ้วมือของมันกลับกลายเป็นอาวุธ

อาวุธอันกล้าแกร่งถึงที่สุด

เสียงฉึกเมื่อครรชนีข้างซ้ายปักใส่คอหอยเชียวชัวะ

เสียงปักเมื่อครรชนีข้างขวาแทงใส่ทรวงอกเชียวแปะ

สองครรชนีนี้ปลิดชีวิตเชียวชัวะเชียวแปะไป

ปิงเอ่งโทยชมดูจนตาแดงฉานด้วยสายเลือด

ในแปดจอมดาบใหญ่ที่รับใช้มัน ปรากฏว่าเมี้ยวโป๊ะตอตายแล้ว โดยกระชั้นชิดติดกัน เชียวชัวะเชียวแปะก็ตายแล้ว คงเหลือเพียงห้าดาบเท่านั้น

ปิงเอ่งโทยไม่อาจนิ่งเฉยอีกต่อไป

มันขยับกายวูบ คล้ายคิดชักกระบี่ออกไป

กระบี่ที่ข้างเอวของมันแดงวาบขึ้นมา

ทั้งที่กั้นด้วยฝักกระบี่ ยังเห็นประกายสีแดงราวโลหิตที่ไหลเวียนตลอดทั้งเล่ม

มันขณะจะชักกระบี่ พลันได้ยินบี้กงกงทอดถอนใจกล่าวว่า

"หากจะลงมือ...ให้เราลงมือเถอะ"

บี้กงกงเห็นฝ่ายตนสูญเสียจอมคาบสามคนติดต่อกัน ทราบว่าไม่อาจนิ่งดูตายอีกต่อไป

ผู้ตายมิใช่คนของฉั่วเกีย หากแต่เป็นพวกพ้องของมัน

ปิงเอ่งโทยชำเลืองมองมัน กล่าวว่า

"ท่านมิใช่บอกว่าจะไม่ลงมือหรอกหรือ?"

บี้กงกงฝืนยิ้มอย่างอับจนปัญญา กล่าวว่า

"เหตุการณ์ถึงขั้นนี้ เราไม่ลงมือได้หรือ? หากปล่อยให้เป็นเช่นนี้สืบไป คนภายนอกคงดูถูกดูแคลนหน่วยงานสะพานแล้ว"

ปิงเอ่งโทยกล่าวว่า

"ท่านมิต้องลงมือ ปล่อยให้ข้าพเจ้าลงมือ"

บี้กงกงยิ้มอย่างหดหู่กล่าวว่า

"ท่านจึงเป็นหัวหน้าหน่วยงานสะพาน ไหนเลยลงมือโดยวู่วามเรื่องการล่วงเกินคนสังหารศัตรู ไม่สมควรให้ท่านลงมือ หากในพวกเราทั้งสองต้องมีคนผู้หนึ่งลงมือ สมควรเป็นเรา"

มันสูดลมหายใจคำหนึ่ง กล่าวเสริมว่า

"จะอย่างไรเรามิใช่ท่าน"

จากนั้นมันตวาดสั่งว่า

"เสนอกระบอง"

กระบองมาแล้ว

ในที่สุดบี้กงกงลงมือแล้ว

บทที่ 8

ว่าด้วยครั้งสุดท้าย

ท่านน้ำมันวิเศษที่ด้านหลังชู่คำรามว่า

"เฮ้งเซี่ยวเจียะ วางเกาทัณฑ์ลง หากเก่งกล้าสามารถ ก็หันกลับม
ต่อสู้พิสูจน์ความเป็นตายกับเรา"

เฮ้งเซี่ยวเจียะยิ้มออกมา

ปฏิกิริยาของเขาเพียงแต่ยิ้ม

ฟันของเขาขาวสะอาด เรียงรายราวกับก้อนหินเล็กๆ แถวหนึ่ง

เจ่กเอี้ย (นายท่านที่หนึ่ง) ก็กล่าวเสียงอ่อนโยนว่า

"เฮ้งเซี่ยวเจียะ วางเกาทัณฑ์ลงเถอะ เราทราบว่าท่านเป็นคนที่จริงจั
ท่านจึงไม่ลอบทำร้ายเสี่ยงเอี้ย ใช่หรือไม่?"

เฮ้งเซี่ยวเจียะยิ้มอีกครา กล่าวว่า

"พวกท่านคนมากพวกเราคนน้อย พวกเรายังตกอยู่ในวงล้อมขอ

พวกท่านเหล่ายอดคน ดังนั้นไม่ถือว่าข้าพเจ้าลอบทำร้ายมัน"

ฉั่วเกียรู้สึกมีหยาดเหงื่อซุ่มไปทั้งเสื้อผ้า มันอยู่ในท่วงท่านี้ระยะเวลาหนึ่งแล้ว เพียงไม่ทราบเฮ้งเซี่ยวเจียะที่น้าวคันเกาทัณฑ์พาดลูกเกาทัณฑ์ใช่เหนือดเหนื่อยกว่าหรือไม่?

ดังนั้นฉั่วเกียกล่าวเกลี้ยกล่อมว่า

"เฮ้งเซี่ยวเจียะ เราทราบว่าท่านเป็นคนถือศักดิ์ศรี ขอเพียงท่านคลายคันเกาทัณฑ์ ลดลูกเกาทัณฑ์ลง เรารับปากแต่งตั้งท่านเป็นประมุขยุทธจักรนครหลวง ปล่อยให้ท่านชักนำชาวยุทธจักรอันเที่ยงธรรม ทั้งยินยอมยกทหารองครักษ์ยี่สิบหมื่น ราชองครักษ์เจ็ดหมื่น และยอดฝีมือวังหลวงอีกสามหมื่นให้ท่านสั่งการ เป็นอย่างไร?"

คราครั้งนี้เฮ้งเซี่ยวเจียะทอดถอนใจออกมากล่าวว่า

"หากข้าพเจ้าเพิ่งออกท่องเที่ยว อาจเชื่อคำพูดของท่าน หากข้าพเจ้าเพิ่งเข้าสู่นครหลวง คงหวั่นไหวใจต่อข้อเสนอของท่าน น่าเสียดายข้าพเจ้าไม่ใช่เด็กหนุ่มอายุสิบเจ็ดปีอีก ตอนนี้ข้อเรียกร้องของข้าพเจ้าคือ หนึ่งปล่อยตัวถังป้อสู้กับปิงหึงเสี้ยว สอง ไม่สืบสาวเอาผิดกับชาวยุทธจักรที่ปล้นแคนประหาร ข้าพเจ้าต้องการให้ท่านออกคำสั่งในบัดดล หลังจากที่ถ่ายทอดคำสั่งปลดปล่อยคน ข้าพเจ้าค่อยลดเกาทัณฑ์ลง จดจำไว้ ข้าพเจ้ามิใช่เด็กหนุ่มอายุสิบเจ็ดปีอีก"

ฉั่วเกียตะกุกตะกักว่า

"เราทราบได้อย่างไรว่าหลังจากที่เราสั่งให้ปลดปล่อยคน ท่านจะลดเกาทัณฑ์ลง? มิสู้..."

เฮ้งเซี่ยวเจียะไม่คิดกล่าวมากความ ชิงกล่าวว่า

"ท่านถ่วงเวลาต่อไปเถอะ จะอย่างไรข้าพเจ้าเหนื่อยล้ามากแล้ว หากแม้นข้าพเจ้ามืออ่อนล้า นิ้วด้านชา อย่างนั้นลูกเกาทัณฑ์จะหลุดออกไป..."

ฉั่วเกียใช้ลิ้นยาวเลียหยาดเหงื่อที่ปลายจมูกคราหนึ่งตัดสินใจกล่าวว่า

"ตกลง เราจะสั่งคนปล่อยตัวถังปัอยู่กับปิงหึงเสี้ยว และไม่เอาผิดกับชาวยุทธจักร แต่การไปยังแถบปั้งมึ้งกับตลาดผักต้องเสียเวลา เราไม่รับประกันว่าจะทันเวลา..."

เฮ้งเซี่ยวเจียะดากระจ่างวูบ สอดคำขึ้น

"ยังทันเวลา เพียงแต่ท่านส่งคนไป ข้าพเจ้าทราบได้อย่างไรว่าท่านสั่งให้ปล่อยคนจริงๆ?...หากท่าสั่งฆ่าพี่น้องข้าพเจ้า จับตัวผู้คนกลับมาข่มขู่ข้าพเจ้า ข้าพเจ้าไยมิใช่ทำการค้าที่ขาดทุน?"

ฉั่วเกียกล่าวอย่างกลอกกลิ้งว่า

"อย่างนั้นท่านคิดทำอย่างไร? คงไม่คุมตัวเราไปกระมัง? เกรงว่าเมื่อบรรลุถึง ที่นั้นคงเหลือแต่ซากศพนอนจมกองเลือดแล้ว"

เฮ้งเซี่ยวเจียะยิ้มอย่างกลอกกลิ้งกว่าอีกฝ่าย กล่าวว่า

"ข้าพเจ้ามีวิธี"

ฉั่วเกียกล่าวอย่างสงสัยใจว่า

"ท่านก็มีวิธี?"

เฮ้งเซี่ยวเจียะกล่าวว่า

"ท่านส่งคนสนิทไปสองคน อย่างน้อยเป็นคนที่บริวารของท่านเชื่อว่าคำพูดของมันเป็นคำสั่งของท่าน"

ฉั่วเกียทราบว่าไม่อาจต่อรองได้ ดังนั้นตอบตกลง รอให้เฮ้งเซี่ยว-เจียะกล่าวสืบต่อ จริงดังคาดหมาย เฮ้งเซี่ยวเจียะกล่าวสืบต่อ

"เพียงส่งคนสนิทของท่านไป ข้าพเจ้ายังไม่ไว้วางใจ ผู้คนสองคนจะออกเดินทางพร้อมกับคนของท่าน ทำหน้าที่เฝ้าควบคุม"

เขาหมายถึงเนี่ยอาฮู้กับฮ่อเชี่ยวฮ้อ

ฉั่วเกียกล่าวด้วยความประหลาดใจว่า

"ท่านใช้พวกมันไป ตัวท่านรั้งอยู่ที่นี้คนเดียว?"

...ที่นี้วางกำลังทหารโดยรอบ ชุมนุมยอดฝีมือคับเคั่ง เฮ้งเซี่ยวเจียะ

กลับใช้คนที่ข้างกายออกไปทำงาน หากมิใช่มีขวัญกล้าเทียมฟ้า ไม่เห็นยอดคนที่อยู่รอบกายฉั่วเกียอยู่ในสายตา คงร้อนรุ่มใจจนเสียสติ ไม่ต้องการมีชีวิตสืบไปแล้ว

เฮ้งเซี่ยวเจียะไม่ตอบคำ ย้อนถามว่า

"ท่านคิดส่งผู้ใดไปถ่ายทอดคำสั่ง?"

ฉั่วเกียขบคิดแล้วกล่าว

"เราคิดส่งขุกอ้วงกับหลีแจ้ดิ้งไป..."

ไม่ทันกล่าวจบ เฮ้งเซี่ยวเจียะตัดบทว่า

"ไม่ได้ พวกมันยังไม่สามารถรับหน้าที่สำคัญเช่นนี้ หากว่าคนของท่านที่แถบพั่วปั้งมิ้งกับตลาดผักไม่ยอมวางมือ ข้าพเจ้าทั้งช่วยคนไม่สำเร็จ ท่านก็ไม่อาจรักษาชีวิตไว้ เป็นผลเสียต่อทั้งสองฝ่าย ทางที่ดีให้เปลี่ยนคน"

ขุกอ้วงขุ่นแค้นจนหน้าขาวซีด ร้องว่า

"เฮ้งเซี่ยวเจียะ ท่าน..."

หลีแจ้ดิ้งยิ่งโกรธแค้นจนหน้าแดงก่ำ กล่าวว่า

"...ท่านหยามผู้ตนไปแล้ว"

ฉั่วเกียครุ่นคิดดูรู้สึกมีเหตุผล กล่าวว่า

"เราจัดส่งลูกเสียบและลูกเดี้ยวที่เป็นบุตรชายเราไป"

เฮ้งเซี่ยวเจียะกลับกล่าวว่า

"นี่ยังไม่เพียงพอ"

ฉั่วเกียกล่าวอย่างไม่พอใจว่า

"ยังไม่พอใจอีก? หรือว่าท่านคิดฉวยโอกาสใช้ให้เจ่กเอี้ยกับที่เจ็ดแห่งแผ่นดินไป?"

เฮ้งเซี่ยวเจียะกล่าวอย่างจริงจังว่า

"ย่อมไม่ ท่านใช้พวกมันไป ข้าพเจ้าก็ไม่ยินยอม ข้าพเจ้าทราบได้อย่างไรว่าท่านไม่จัดส่งยอดฝีมือเหล่านี้ไปเข่นฆ่าพี่น้องของข้าพเจ้า?"

ฉั่วเกียกล่าวอย่างงุนงงว่า

"อย่างนั้นท่านต้องการให้เราส่งผู้ใดไป?"

เฮ้งเซี่ยวเจียะกล่าวย้ำทีละคำว่า

"สี่ยอดมือปราบ"

ฉั่วเกียงงงันวูบหนึ่ง ค่อยได้คิดว่า เช้าวันนี้เหตุใดสี่ยอดมือปราบจึงวนเวียนอยู่เบื้องหน้าที่พักร้อนเปียกเอี้ยไม่ยอมจากไป

เฮ้งเซี่ยวเจียะกล่าวเสริมว่า

"ข้าพเจ้าใช้พวกมันไป เพราะพวกมันปฏิบัติหน้าที่ด้วยความเที่ยงตรง หากเพียงให้คนสนิทของท่านไปถ่ายทอดคำสั่ง พี่น้องข้าพเจ้าก็ไม่แน่ว่าจะยอมเลิกรามือ ใช่หรือไม่?"

ฉั่วเกียหน้าเขียวคล้ำ จนบัดนี้มันค่อยทราบว่า เฮ้งเซี่ยวเจียะคิดอ่านวางแผนอย่างรอบคอบ มิหนำซ้ำล่วงรู้มาตรการของมันอย่างกระจ่างดุจนิ้วบนฝ่ามือ

ตอนนี้ฉั่วเกียเพียงขบคิดประการหนึ่งไม่เข้าใจ...หลังจากเสร็จเรื่องเฮ้งเซี่ยวเจียะจะมีชีวิตรอดจากที่พักร้อนเปียกเอี้ยอย่างไร?

เฮ้งเซี่ยวเจียะกล่าวสืบต่อ

"ก่อนที่ข้าพเจ้าจะเร้นกายเข้ามา พบว่าสี่ยอดมือปราบอยู่ที่เบื้องนอก คาดว่าพวกมันกลัวท่านได้รับอันตราย จึงรับหน้าที่เฝ้าอารักขาอยู่หน้าประตู นับว่าท่านมีหน้ามีตา สี่ยอดมือปราบกลับทำหน้าที่ผู้พิทักษ์ดีกให้แก่ท่าน"

ฉั่วเกียแค่นหัวร่ออย่างเย็นชา ถามว่า

"สี่ยอดมือปราบคงไม่รุดไปทั้งสี่คนกระมัง? อย่างน้อยสมควรทิ้งคนไว้อารักขาท่านสักสองคน"

เฮ้งเซี่ยวเจียะรีบกล่าวแก้ต่างว่า

"อย่าได้กล่าวเช่นนั้น พวกมันเป็นมือปราบของทางการ ข้าพเจ้านับเป็นอะไรคราครั้งนี้ล่วงเกินท่าน หากถูกจับตัวได้ถือเป็นนักโทษประหาร

มาตรว่าหลบหนีไปเท่ากับเป็นผู้ต้องหาทางการแต่เรื่องไปส่งข่าวที่ตลาดผักกับแถบพั่วปั้งมึ้ง ให้ตุยเมี่ยกับแนฮ้วยไปเถอะ ตุยเมี่ยมีฝีเท้ารวดเร็ว แนฮ้วยแฝงพลังตุดัน ขอให้รีบดำเนินการเถอะ มือของข้าพเจ้าเริ่มชาด้านแล้ว"

ฉั่วเกียแม้คับข้องใจ แต่พอฟังคำพูดประโยคสุดท้ายของเฮ้งเซี่ยว-เจียะ อดใจเต้นระทึกมิได้ กล่าวว่า

"ตกลง เราจะเขียนคำสั่งลายมือ มอบให้บุตรชายทั้งสองและตุยเมี่ยแนฮ้วยนำไปยังตลาดผักกับแถบพั่วปั้งมึ้ง ท่านวางใจได้แล้วกระมัง?"

จากนั้นอดกล่าวมิได้ว่า

"เราทราบแล้ว เราเข้าใจแล้ว ที่แท้เป็นเรื่องเช่นนี้เอง"

เฮ้งเซี่ยวเจียะไม่ได้ถามว่า ฉั่วเกียทราบอันใด เข้าใจอันใด

หากฉั่วเกียคิดบอก ย่อมบอกออกมา หากแม้นไม่บอกถามไปก็เปล่าประโยชน์

จริงดังคาดหมาย ฉั่วเกียพึมพำว่า

"เรื่องนี้คงเกิดจากมันสมองความคิดของจูกัวะชิงแชกระมัง..."

ในยาวยุทธจักรที่บุกแดนประหาร มีเพียงอุนยิ้วที่ไม่คลุมหน้าสวมหน้ากาก

นางกระทำการด้วยความโอ่อ่าผ่าเผย ไม่จำเป็นต้องปิดบังซ่อนเร้น แต่ทั้งหมดนี้เป็นเหตุผลรองลงไป

สาเหตุสำคัญคือนางงามสะคราญ

นางไม่สวมหน้ากาก เพราะนางเห็นว่าต่อให้เป็นหน้ากากที่ประดิษฐ์อย่างสวยงาม ก็ขี้ริ้วกว่ารูปโฉมของนาง

ทั้งยังขี้ริ้วกว่ามากนัก

ปฏิบัติการบุกแดนประหารซึ่งอาจได้รับการจารึกในประวัติศาสตร์ครั้งนี้ หากแม้นนางไม่ได้ "เผยโฉม" จึงเป็นเรื่องที่น่าเสียใจไปจวบชีวิตวาย

นางดิดตามดั้งปุกเดิงปังปุกโปียสองสามีภรรยากลับเข้าร้านช้วยชุนดิ้ง ร่วมกันโอบล้อมบัณฑิดคลื่นพิโรธโจ้วดี้ย้ง ก่อนหน้านี้ยังช่วยเหลือผู้คนสองคน

กล่าวไปประจวบเหมาะนัก ผู้คนที่นางช่วยเหลือทั้งสองก็ถูกคุมตัวมาประหารชีวิดที่แถบพั่วปั้งมิ้ง

ควรทราบว่าหน่วยงานในนครหลวงที่สามารถสั่งประหารชีวิตผู้คนมีมากกว่าหนึ่ง นับตั้งแต่ฮ่องเต้เจ้าชีวิตลงมา จนถึงท่านมหาเสนาบดี ขณะเดียวกัน กรมราชทัณฑ์และกรมเมืองก็สามารถดัดศีรษะนักโทษร้ายแรงกลางตลาดร้านถิ่นได้ .

ปัญหาอยู่ที่การตัดสินความผิดร้ายแรง แต่ละคนมีมุมมองที่แดกต่าง

...ผู้ที่ดุลาการพิพากษาว่าเป็น "คนร้าย" ในสายตาของชาวบ้านร้านถิ่นอาจเป็นคนดีผู้ยิ่งใหญ่

ขณะเดียวกัน ผู้ที่ชาวบ้านดราหน้าว่าเป็นจอมโฉดชั่ว แต่ในสายตาของทางการ อาจเป็นคหบดีที่ควรแก่การสดุดี

เรื่องเช่นนี้ ไม่อาจบอกกล่าวให้กระจ่างชัด อย่าว่าแต่ได้คำพิพากษาทางการ ไม่เปิดโอกาสให้ท่านอธิบายเหตุผลได้

ที่ประจวบเหมาะคือ ผู้ที่ถูกประหารชีวิตพร้อมกับถังป้องู้และปิงหึง-เสี้ยว เป็นอาจารย์กับศิษย์คู่หนึ่ง

ฉั่วเกียวางแผนประหารชีวิดปิงหึงเสี้ยวกับถังป้องู้ไว้อย่างแนบเนียน ทั้งหลอกล่อซ้ายจู่โจมขวา เตรียมกวาดล้างชาวยุทธจักรให้สิ้นซาก แต่มันเพียงมองภาพใหญ่ ไม่ได้มองภาพย่อย ซึ่งความจริงก็เป็นเรื่องปลีกย่อยเล็กน้อย...ทางกรมราชทัณฑ์ประจวบกับสั่งประหารชีวิดนักโทษสองคนที่แถบพั่วปั้งมิ้ง

อาจารย์กับศิษย์ทั้งสองเห็นแน่ชัดว่าศีรษะต้องถูกปลิดปลง แต่แล้วปรากฏยอดฝีมือจำนวนมากยือเข้ามาช่วยเหลือ

จากนั้นพวกมันค่อยทำความเข้าใจว่า คนเหล่านี้ไม่ได้มาช่วยเหลือ

พวกมัน

...หากแต่ช่วยเหลือชายฉกรรจ์สูงใหญ่ และนักศึกษาสุภาพเรียบร้อยที่อยู่ถัดไป

ทางด้านนั้นประหารฆ่าฟันอย่างดุเดือดเลือดหล่าน พวกมันทางด้านนี้กลับสงบเงียบงัน ไม่มีผู้ใดแยแสสนใจ

แม้แต่เจ้าหน้าที่ควบคุมการประหาร และมือเพชฌฆาตที่ตัดศีรษะพวกมัน ก็ไม่ทราบหนีหายไปที่ใด

ดีที่หมายกำหนดการ ทำการตัดศีรษะถังป้อฮู้กับปิงหึงเสี้ยวก่อนคอนนั้นไม่ทันฟันดาบลง เหล่าผู้กล้าทุกสารทิศก็ลงมือ เมื่อเป็นเช่นนี้เหตุการณ์ชุลมุนวุ่นวาย เจ้าหน้าที่ที่ควบคุมการประหารไหนเลยกล้ารั้งอยู่ ชิงหลบหนีไปไกลแสนไกล

แต่ต่อให้มันสองอาจารย์กับศิษย์ถูกประหารชีวิตก่อน อาศัยนักโทษประหารอันต่ำต้อยเช่นนี้สองคน เจ้าหน้าที่ควบคุมการประหารยังไม่กล้าเสนอหน้าเร็วเกินไป กลัวว่าดอแยความยุ่งยากใส่ตัว

ที่แท้แม้แต่การประหารก็แบ่งลำดับชั้น มีสถานะที่แตกต่าง บางคนถูกจับกุมคุมขัง ผู้คนทั้งแผ่นดินล้วนทราบข่าว พากันร้องทุกข์แทนมัน แต่บางคนถูกคุมขัง ไม่มีผู้ใดไต่ถาม ไม่ทราบร้องเรียนผู้ใด

ดังนั้นความเป็นความตายและเกียรติยศอัปยศ ความจริงไม่มีการแบ่งแยกว่าหนักแน่นดุจขุนเขา หรือเบาบางราวขนนก เพียงขึ้นอยู่กับการมองของผู้คน สมมติเช่นปิงหึงเสี้ยวกับถังป้อฮู้ถูกคุมตัวอย่างแน่นหนา นับว่ามีหน้ามีตา ส่วนสองอาจารย์กับศิษย์ที่อยู่ห่างสามสี่วา กลับไม่ตรึกตรึ้นถึงเพียงนั้น

อุนยิ้วความจริงตั้งใจช่วยเหลือปิงหึงเสี้ยวกับถังป้อฮู้ แต่อุนมั่งเซ้งจูเชี่ยวเอียและเหล่าพี่น้อง รวมทั้งตั้งปุกเคียงกับปังปุกโป๊ยพากันลงมือ คาดว่าในเวลาอันสั้น ปิงหึงเสี้ยวกับถังป้อฮู้คงไม่ตาย ดังนั้นนางสอดส่ายสายตาดู

ว่า ยังมีเรื่องที่สนุกสนานกว่านี้หรือไม่?

การค้นหาครั้งนี้นางพบว่าท่ามกลางซากปรักหักพังหน้าประตูไม้ชำรุด ยังมีคนถูกมัดพันธนาการ คุกเข่ารอรับการประหารอยู่สองคน

อุนยิ้วลงมือชับไล่พลทหารและผู้คนที่ขัดขวางนางเจ็ดแปดคน บุกฝ่าเข้าไป เห็นชายกลางคนผู้หนึ่งและบุรุษหนุ่มผู้หนึ่งใช้สายตาที่ย้อนวอนมองดูนาง จากนั้นพบว่าคนทั้งสองถูกจี้สกัดจุดไว้ นางไม่ถามต้นสายปลายเหตุร้องว่า

"ข้าพเจ้าจะช่วยเหลือพวกท่าน"

พลางหวัดเท้าเตะคลายจุดให้แก่บุรุษหนุ่มนั้น

บุรุษหนุ่มกลับโขกศีรษะต่อนางสามครั้งครา ร้องดังๆ ว่า

"นึ่งเฮียบ (วีรสตรี) มีนามสูงส่งว่ากระไร? นึ่งเฮียบงามปานหยาดฟ้า ทั้งกอปรด้วยจิตใจอันดีงาม ยื่นมือช่วยเหลือผู้น้อย โปรดประทานบอกนามอันไพเราะ เพื่อที่ผู้น้อยจะได้จดจำจารึกไปชั่วชีวิต"

อุนยิ้วเห็นมันสัดย์ซื่อโง่งม ทั้งกล่าวเยินยอนาง ต้องหัวร่อคิกคำหนึ่งกล่าวว่า

"ข้าพเจ้าเรียกว่าอุนยิ้ว ข้าพเจ้าช่วยเหลือท่าน ลำบากเพียงยกมือมิต้องกล่าวขอบคุณไป"

บุรุษหนุ่มนั้นมีชีวิตรอดจากห้วงความตาย ไม่ทันระงับขวัญอันแตกตื่น พอได้ยินชื่อของนาง ถึงกับเคลิบเคลิ้มงมงาย รำพึงรำพันว่า

"อุนยิ้วหรือ? นับว่านุ่มละไม งามปานสวรรค์เนรมิต ไม่มีชื่อใดเหมาะสมกับนึ่งเฮียบเทพธิดากว่านี้อีก"

เด็กน้อยนี้กล่าววาจาชวนคลื่นเหียน แต่อุนยิ้วได้ยินคำยกยอจนเคยชินไม่ถือเป็นการอุกอาจ เพียงถามโดยไม่ตั้งใจว่า

"เด็กโง่งมท่านเรียกว่าอะไร?"

บุรุษหนุ่มนั้นรับฟังจนอิ่มเอิบใจ รำพึงในใจ...นางเรียกเราว่า "เด็ก

โง่งม" เป็นคำเรียกหาที่สนิทสนมนัก ขณะจะคอบคำ ได้ยินชายกลางคนนั้นร้องอย่างขุ่นแค้นว่า

"เจ้า...ศิษย์ทรยศ เอาแต่พูดจากับสตรี ไม่สนใจซือแป๋แล้ว..."

อุนยิ้วกล่าวอย่างสงสัยใจว่า

"มันเป็นซือแป๋ท่าน? ท่านไฉนไม่ช่วยเหลือซือแป๋ท่าน?"

บุรุษหนุ่มนั้นยกมือเกาศีรษะ หันไปคัดพ้อชายกลางคนนั้นว่า

"ล้วนเป็นท่านซุกง่ำวิชาไว้ ไม่ถ่ายทอดวิธีตบคลายจุดให้แก่ข้าพเจ้า"

จากนั้นกล่าวกับอุนยิ้วด้วยความละอายใจว่า

"ท่านผู้นี้เป็นซือแป๋ข้าพเจ้า ข้าพเจ้าแซ่ล้อนามแป๊ะไหน มีชื่อรองว่าเป๊าะ หมายถึงเร่ร่อน ฉายาส่งกระแสน้ำ..."

ไม่ทันกล่าวจบ ชายกลางคนนั้นขู่คำรามว่า

"ล้อแป๊ะไหน ยังไม่ช่วยเหลือเราอีก?"

บุรุษหนุ่มนามล้อแป๊ะไหนอับจนปัญญา หันมาอ้อนวอนอุนยิ้วว่า

"รบกวนนึ่งเฮียบตบคลายจุดให้แก่ซือแป๋ท่านผู้เฒ่าด้วย...ท่านผู้เฒ่าอายุสูงวัย ป่วยเป็นโรคไขข้อ หากเป็นไรไป ข้าพเจ้าผู้เป็นศิษย์คงไม่มีหน้ามีตา..."

อุนยิ้วลอบหัวร่อในใจ ครุ่นคิดขึ้น...ไม่ทราบปรากฏผู้คนที่ไร้สาระยิ่งกว่าถังป้อง้กับปิงหึงเสี้ยวสองคนผุดโผล่จากที่ใด ยามนั้นยื่นเท้าเตะคลายจุดให้แก่ซือแป๋ของล้อแป๊ะไหนอีกคนหนึ่ง กล่าวว่า

"พวกท่านดิ้นรนมีชีวิตรอดเองเถอะ ยุทธจักรมากเภทภัย พวกท่านควรรู้รักษาตัวรอดจึงถูกต้อง"

นางเห็นว่าตัวเองกล่าววาจาลึกซึ้ง พอกล่าวจบคิดจากไป กลับได้ยิน "ซือแป๋" ล้อแป๊ะไหนที่ได้รับการเตะคลายจุดค่ำทอว่า

"นางปีศาจกลับใช้เท้าเตะเรา เข้าใจว่าเราฟ้ากว้างดินไพศาลเรายิ่งใหญ่ปันซือเป็นตัวอะไร..."

เด็กไง่งมล้อแปะไหนริบห้ามปรามว่า

"ซือแป๋อย่าได้ทำเช่นนี้ ผู้อื่นช่วยเหลือท่านด้วยกุศลเจตนา"

จากนั้นหันมาร้องบอกต่ออุนยิ้วว่า

"นึ่งเฮียบ ขอท่านอย่าได้ตำหนิ ซือแป๋เราฉายาฟ้ากว้างดินไพศาลปันซือ มีชื่อเต็มว่าปันซือจือ ท่านผู้เฒ่าอารมณ์ขู่งามไปบ้าง แต่ยังเป็นคนดี"

ปันซือชิงเคาะศีรษะผู้เป็นศิษย์คราหนึ่ง กล่าวว่า

"ศิษย์ทรยศ กลับกล้าประจานซือแป๋ต่อหน้าผู้คน เจ้าดูเจ้าพอเห็นหญิงสาวงดงาม ก็เอาแต่ยิ้มอย่างโง่งม กลับคล้ายอะไร?"

ล้อแปะไหนถามว่า

"คล้ายอะไร?"

ปันซือตอบว่า

"ปีศาจราคะ"

ล้อแปะไหนกล่าวอย่างขึงขังว่า

"ซือแป๋ผิดแล้ว รอยยิ้มของข้าพเจ้านี้เรียกว่า รอยยิ้มที่กล้าหาญมิใช่รอยยิ้มธรรมดาสามัญ ในเวลาและสถานการณ์เช่นนี้ มีแต่ศิษย์รักของท่านที่ยังยิ้มออก"

ไม่ทันขาดคำ ได้ยินเสียงหัวร่อสะท้านแก้วหูแทบแตกทำลายดังจากลานประหารหน้าร้านย้วยชุนดิ้ง

คนที่ส่งเสียงหัวร่อคือถังป้อจู้

ที่แท้อุนมั่งเช้ง จูเชี่ยวเอีย งิ้นเส็งเซาะและพวกที่คลุมหน้า นำพี่น้องหมู่คณะสร้างฝัน หอลมพิรุณโปรย ค่ายเทียมเมฆและเจดีย์งวงช้าง บุกเข้าช่วยเหลือปิงหึงเสี้ยวกับถังป้อจู้อย่างสุดกำลัง

หัวหน้าใหญ่สหพันธ์ฟ้าเตียชอปั่ง หัวหน้าหมู่ดึกบุปผาร่วงเอี๊ยบผัก-เสกกีนำกำลังหน่วยงานที่สวามิภักดิ์ต่อฉั่วเกีย รวมทั้งเส้งโป๊ยไท้เอี๊ยนำกำลัง

ทหารด้านทานไว้อย่างเต็มที่

เส้งโป๊ยไท้เอี้ยเห็นว่าตรึงศัตรูไว้ได้ ค่อยคลายใจลง แต่แล้วทางมุมทิศตะวันตกเฉียงใต้บังเกิดเสียงเป่าหลอดเขา แว่วเสียงโห่ร้องฆ่าฟันดังมา ฝ่ามือไร้ครรชนีเตียทิชิ่วรุดไปสืบเสาะ จากนั้นกลับมารายงานว่า

"ทางทิศตะวันตกเฉียงใต้ปรากฏผู้คนอีกขบวนหนึ่งบุกมาถึง ล้วนเป็นสตรีคลุมหน้าด้วยผ้าแดง ลงมืออย่างดุร้าย พี่น้องหน่วยพายุที่เฝ้าอยู่ที่นั้นล้มตายแทบหมดสิ้น"

หลวงจีนไร้ผมมากนิ้วถามว่า

"สตรีที่มาใช้ดาบหรือไม่?"

เตี่ยทิชิ่วตอบว่า

"ล้วนใช้ดาบ ทั้งยังใช้อาวุธลับ"

เส้งโป๊ยไท้เอี้ยกล่าวอย่างสงสัยใจว่า

"เป็นผู้ใด?"

หลวงจีนไร้ผมมากนิ้วกล่าวช้าๆ ว่า

"ห้วงน้ำป่นเมฆา"

เส้งโป๊ยไท้เอี้ยครุ่นคิดอยู่ครึ่งค่อนวัน ค่อยพึมพำว่า

"ห้วงน้ำป่นเมฆา...นครล้างคำมั่น?"

คำพูดกล่าวจากปาก ค่อยบังเกิดความตื่นตระหนก ถามโพล่งว่า

"เป็นนครล้างคำมั่นที่ลอบสังหารขุนนางบ้านเมืองโดยเฉพาะ? พวกนาง...ก็มาแล้ว?"

หลวงจีนไร้ผมมากนิ้วลูบคลำตำแหน่งที่นิ้วมือขาดด้วน คล้ายนึกถึงตำนานอันปวดร้าวตอนหนึ่งกล่าวว่า

"เป็นนครล้างคำมั่นภายใต้การนำของเส็กตั่วเนี้ยกับถังมิ่งซื้อ นางมารร้ายเหล่านี้ ไม่อาจตอแยได้..."

ไม่อาจตอแยจริงๆ

คนของนครล้างคำมั่นแห่งห้วงน้ำปนเมฆาทำลายแนวป้องกันทางทิศตะวันตกเฉียงใต้ลงได้แล้ว ทางด้านนี้ต้องเร่งส่งกำลังไปยันเอาไว้

ขณะเดียวกัน แนวรบด้านทิศตะวันออกเฉียงเหนือก็ทวีความรุนแรง คนของหน่วยแบกยกที่ประจำอยู่ทางด้านนั้นล้มตายเกลื่อนกลาด

มือกล้วยไม้เดียเลียกชิม รีบรุดมารายงานว่า

"ทางทิศตะวันออกเฉียงเหนือปรากฏว่าชายฉกรรจ์คลุมหน้าด้วยผ้าเขียวกลุ่มหนึ่งบุกเข้ามา มาดว่าผู้คนไม่มากนัก แต่ใช้อาวุธนอกสารบบ มีอำนาจทำลายล้างอย่างรุนแรง"

หลวงจีนไร้ผมมากนิ้วกล่าวช้าๆ ว่า

"ผู้มาไม่ใช้ดาบกระบี่ หากแต่ใช้อาวุธอัคคีกระมัง?"

เดียเลียกชิมรับคำ หลวงจีนไร้ผมมากนิ้วระบายลมจากปากคำหนึ่ง กล่าวว่า

"เป็นพวกมันแล้ว"

เส้งโปยไท้เอี้ยอดถามอีกมิได้ว่า

"เป็นผู้ใด?"

หลวงจีนไร้ผมมากนิ้วตอบว่า

"ผนึกดาบแขวนกระบี่ตระกูลสุ้ย"

เส้งโปยไท้เอี้ยกล่าวอย่างตื่นตระหนกว่า

"หมายถึงดีกอสนีบาตแดนกังหนำ?"

หลวงจีนไร้ผมมากนิ้วสั่นศีรษะกล่าวว่า

"มิใช่ดีกอสนีบาตทั้งหมด เพียงเป็นตระกูลสุ้ยย่อยที่แยกตัวออกมา"

เส้งโปยไท้เอี้ยมองดูกระบี่สัตตพิฆาตที่ก่อตั้งค่ายกลรักษาที่มั่นเอาไว้พึมพำว่า

"พวกมันคิดทำอะไร? เพียงรุดมาชมดูความครึกครื้นสนุกสนานหรือ?"

หลวงจีนไร้ผมมากนิ้วค้อนมันวงหนึ่ง กล่าวกระตุ้นเตือนว่า

"ท่านทางที่ดีอย่าได้ตอแยพวกมัน"

เส้งโปยไท้เอี้ยไม่ได้ตอแย

ต่อให้มันไม่ยินยอมพร้อมใจ ยังไม่กล้าตอแยเรื่องราว

เหล่านักสู้ผู้กล้าที่ปล้นชิงตัวนักโทษ พอได้รับแรงหนุนจากนครล้างคำมั่นกับตระกูลสุ้ยย่อย ก็บีบรัดวงล้อมแคบเล็กลง เส้งโปยไท้เอี้ยและพวกที่อยู่ใจกลางวงจึงคับขันมากแล้ว

เส้งโปยไท้เอี้ยเห็นผิดท่า ดังนั้นกล่าวกับหลวงจีนไว้ผมมากนิ้วว่า

"ได้ซือ ท่านต้องคิดหาหนทาง..."

หลวงจีนไว้ผมมากนิ้วกล่าวว่า

"ขอหยิบยืมกระบี่สักครา"

พลางดึงกระบี่จากข้างเอวเส้งโปยไท้เอี้ยพาดกระบี่กับลำคอดังป้องกู้ร้องว่า

"พวกเจ้าหยุดมือล่าถอยไป ไม่เช่นนั้นเราจะฆ่ามันก่อน"

คลื่นเสียงถ่ายทอดออกไป เหล่าผู้คนที่ประหัตประหารฆ่าฟันกันสะท้านขึ้นคราหนึ่ง พากันหยุดมือ กวาดตามองมา

พริบตานั้น ในบริเวณเงียบสงัดปราศจากสุ้มเสียง

พลันได้ยินเสียงอุทานดังอา คล้ายมีคนถูกปลุกตื่นขึ้นมา

เป็นคนในกระบี่สัตตพิฆาต ฉายากระบี่หลอสุยกัก

ที่แท้มันไม่ได้แสร้งนอน หากแต่หลับไหลตลอดเวลา จนบัดนี้ค่อยถูกเสียงร้องของหลวงจีนไว้ผมมากนิ้วปลุกตื่นขึ้นมา

แต่ว่ามันลืมตาขึ้น เหลียวซ้ายแลขวา พบว่าเพียงเกิดการเข่นฆ่าสังหาร จนโลหิตไหลหลั่งเนืองนอง หาใช่เรื่องราวใหญ่โตอันใด ดังนั้นหลับตานอนต่อ

เส้งโปยไท้เอี้ยชมดูจนเป้าหนวดถลึงตาใส่

...นี่นับเป็นผู้ช่วยอันใด?

...นับเป็นเทพกระบี่อันใด?

หลวงจีนไว้ผมมากนิ้วกดกระบี่ใส่ลำคอถังป้องู้ ตวาดสำทับว่า

"เราใช้กระบี่พาดกับลำคอผู้แข่ถัง หากพวกเจ้าคุกคามเข้ามาอีก เราจะตัดศีรษะของมันก่อน"

เนื่องจากหมอกหนาทึบยังไม่จางหายสิ้น ทั้งหมดไม่อาจเห็นสภาพใจกลางวงชัดตา แต่หลวงจีนไว้ผมมากนิ้วบอกกล่าวอย่างชัดแจ้งเช่นนี้ เหล่าผู้กล้าย่อมทราบกระจ่างแล้ว

ดังนั้นทั้งหมดล้วนหยุดมือ

หลางจีนไว้ผมมากนิ้วกล่าวสำทับว่า

"ล่าถอยไปด้านข้างให้แก่เรา"

อุนมั่งเซ้งและเหล่าผู้นำพากันปรายตาบอกใบ้ ให้เหล่านักสู้ผู้กล้าล่าถอยไปด้านข้าง กลายเป็นประจันหน้ากับทหารทางการ

นี่มิใช่แพ้พ่ายล่าถอย หากแต่เป็นการถอยร่นเพื่อคำนึงถึงสถานการณ์ใหญ่

ดังนั้นทั้งหมดล่าถอยอย่างเป็นระเบียบเรียบร้อย ไม่สับสนวุ่นวายแต่อย่างไร

เส้งโป๊ยไท้เอี้ยเห็นแผนการของหลวงจีนไว้ผมมากนิ้วประสบผล ก็หยิบฉวยตาบฟันชาม้าถูกนายทัพผู้หนึ่ง พาดกับลำคอปึงทึงเสี้ยว ร้องว่า

"วางอาวุธพวกเจ้าลง ยอมรับการจับกุม ไม่เช่นนั้นเราจะฆ่าคนเสียบประจาน"

เพิ่งกล่าวจบ ได้ยินเสียงหัวร่อสะเทือนเลื่อนลั่นดังขึ้น

คนที่หัวร่อกลับเป็นถังป้องู้ที่ดกอยู่ได้คมกระบี่ผู้อื่น

ผู้คนที่แถบพั่วปั้งมึ้ง นอกจากเหล่ายอดฝีมือที่ต่อสู้กันในร้านช้วยชุนตึ้งแล้ว ที่หลงเหลือล้วนมองมาทางด้านนี้

ถังป้องู้หัวร่อราวกับว่าชีวิตตัวเองไม่ได้ดกอยู่ได้คมกระบี่ผู้คน หาก

แต่มันเป็นคนกุมชะตาความเป็นความตายของคนในบริเวณก็มิปาน

หลวงจีนไว้ผมมากนิ้วพอฟัง พลันกดคมกระบี่ธง ปากตวาดว่า

"หุบปาก ห้ามมิให้หัวร่อ หากหัวร่ออีก เราจะปลิดศีรษะเจ้าหลุดจากบ่า ดูว่าเจ้ายังหัวร่อออกหรือไม่?"

ถังป้อฮู้ชะงักเสียงหัวร่อ หลวงจีนไว้ผมมากนิ้วเพิ่งคลายใจลง ถังป้อฮู้พลันชู่คำรามว่า

"หลวงจีนท่านมิเพียงนิ้วมาก ทั้งยังปากมาก เราถังป้อฮู้หากกลัวถูกฆ่ายังหัวร่อออกหรือ? ตกลง หากมีความเข้มแข็งก็ฟันกระบี่ลง ผู้ใดไม่กล้าฆ่าถือเป็นเผ่าพันธุ์สำส่อนชั่วขาติ"

คำพูดเหล่านี้ยังกึกก้องกว่าเสียงหัวร่ออีก ทุกผู้คนพอฟัง ล้วนหวั่นวิตกแทนถังป้อฮู้จนหลั่งเหงื่อเย็นเยียบออกมา

เมื่อเป็นเช่นนี้ หลวงจีนไว้ผมมากนิ้วกลับไม่กล้าฟันกระบี่ลง ทั้งนี้เพราะยอดฝีมือที่รุดมาชิงตัวนักโทษล้วนจับจ้องมองมา ขอเพียงหลวงจีนไว้ผมมากนิ้วฟันกระบี่ลง คนเหล่านี้จะไม่ยอมปล่อยปละละเว้นตนเองเด็ดขาด

อย่างนั้นตนเองต้องระวังป้องกันไปชั่วชีวิต

มิหนำซ้ำมิเพียงระวังป้องกันคนผู้หนึ่ง

หากแต่ระวังป้องกันคนของทุกค่ายสำนัก ทั้งผู้หาญกล้าและชาวมิจฉาชีพทุกสารทิศ

อย่างนั้นในชีวิตหลวงจีนไว้ผมมากนิ้วยากที่จะคลุกคลีในยุทธจักรสืบไป

ความสามารถของหลวงจีนไว้ผมมากนิ้วอยู่ที่การปกปิดศักดิ์ศรีตนเอง ชาวยุทธจักรส่วนใหญ่ไม่ล่วงรู้โฉมหน้าแท้จริงของหลวงจีนไว้ผมรูปนี้ ล้วนให้เกียรติเป็นพิเศษ หลวงจีนไว้ผมมากนิ้วก็อาศัยข้อนี้ทำตัวเป็นไส้ศึก ขายสหายโดยไม่ทิ้งร่องรอยไว้ ดังนั้นต่อให้เป็นคนที่มีฝีมือสูงเยี่ยมกว่านี้ ยังจบชีวิตไป

ตราตรึงนิฉัวเกียต้าเนินการประหารชีวิตนักโทษสำคัญ หากมิใช่หลวงจีนไว้ผมมากนิ้วคิดชิงดีชิงเด่นกับเส้งโป๊ยไท้เอี้ย จึงไม่คิด "เผยโฉม" ออกมา

ดังนั้นกระบี่นี้ยากที่จะฟันได้

แต่ไม่ฟันออกก็ไม่ได้

นี่เฉกเช่นน้าวคันเกาทัณฑ์พาดลูกเกาทัณฑ์มิอาจไม่ปล่อยออก

ถังป้อผู้ร่ำร้องอาละวาดเช่นนี้ หากหลวงจีนไว้ผมมากนิ้วไม่ฆ่า ผู้ที่รุดมาช่วยคนย่อมบังเกิดกำลังขวัญเพิ่มพูน เสี่ยงตายบุกจู่โจมเข้ามา

ในทางกลับกัน คนของฉั่วเกียล้วนเสียขวัญ ภายใต้การบุกจู่โจมของเหล่ายอดฝีมือ เกรงว่ายากจะรับมือได้

...สมควรทำอย่างไร?

หลางจีนไว้ผมมากนิ้วพลันฉุกคิดว่ายังมีเส้งโป๊ยไท้เอี้ย

เส้งโป๊ยไท้เอี้ยก็จ่อดาบพาดคอปิงหึงเสี้ยวไว้

หลางจีนไว้ผมมากนิ้วบังเกิดปฏิภาณวูบ กล่าวว่า

"โป๊ยเอี้ย (นายท่านที่แปด) ฆ่าคนหนึ่งก่อน"

เส้งโป๊ยไท้เอี้ยเลิกคิ้วขึ้น สนับสนุนว่า

"กล่าวถูกต้อง"

หลวงจีนไว้ผมมากนิ้วฉวยโอกาสกล่าวว่า

"ท่านสังหารผู้แซ่ปิงช่วยขวัญพวกมันก่อน"

กล้ามเนื้อใบหน้าเส้งโป๊ยไท้เอี้ยสั่นกระตุกคราหนึ่ง เส้นเอ็นบนหลังมือก็โปนขึ้น แต่ไม่ได้ฟันดาบลง กลับกล่าวว่า

"ท่านลงมือก่อน"

หลวงจีนไว้ผมมากนิ้วกล่าวว่า

"ท่านมีตำแหน่งหน้าที่สูงกว่าเรา ท่านเชิญก่อน"

เส้งโป๊ยไท้เอี้ยกล่าวว่า

"ท่านมีศักดิ์ฐานะในยุทธจักรสูงกว่าเรา ท่านเชิญก่อน"

ดังป้อง้ระเบิดเสียงหัวร่ออีกครา กล่าวว่า

"เป็นไร ไม่กล้าฆ่ากระมัง? อย่างนั้นก็ปล่อยตัวเราถังกื่อเฮียบ (ผู้กล้ามหึมาแซ่ถัง) กับคุณชายปึงกลับไปวางเพลิงเผาบ้านของท่านเถอะ"

ดูท่าถังป้องู้ ไม่เพียงแต่ปากกับใจสลักคำ "กล้าหาญ" ตลอดทั้งร่างล้วนเชียนจากคำ "หาญกล้า"

มันคล้ายรำคาญในการมีชีวิตสืบไป กลับเร่งรัดผู้ตนรีบลงมือ

หลวงจีนไว้ผมมากนิ้วทราบว่า เส้งโป๊ยไท้เอี้ยเปลือกนอกหยาบกร้านแต่จิตใจละเอียดอ่อน กำลังขวัญก็ไม่กล้าแข็งพอ คิดอ่านดรงกับตน ไม่กล้าฟันดาบฟันกระบี่ลง เพาะความแค้นกับชาวยุทธจักรทั้งแผ่นดิน แต่หากตนเองไม่ฟัน เส้งโป๊ยไท้เอี้ยไม่สังหาร ถังป้องู้กลับกล่าวข่มขู่คุกคาม สุดท้ายฝ่ายทหารต้องเสียขวัญแน่แล้ว

ยามนั้น หลวงจีนไว้ผมมากนิ้วฉุกใจได้คิด มือขวายังถือกระบี่พาดกับต้นคอถังป้องู้ มือซ้ายล้วงขลุ่ยเลาหนึ่งจากในอกเสื้อ จ่อกับปากเป็นเสียงดังหลายหรา

เสียงชลุ่ยแหวกฝ่าอากาศ
ทั้งแหลมเล็กและเร่งร้อน
...คล้ายนกการ้องอย่างแตกตื่น ในความเร่งร้อนแฝงความเศร้าสร้อย
ในความแหลมเล็กยังน่าฟังอยู่บ้าง

ซึ่งความจริง ถังป้องู้ทั้งรักหน้ารักชีวิตจนขึ้นชื่อลือเลื่อง
คอนนี้มันคล้ายสลักคำ "กล้าหาญ" อยู่บนหน้าผาก เพราะมันตัดใจแล้ว
มันไม่ต้องการให้ทั้งหมดพลีชีวิตในที่นี้เพราะมัน
มันเห็นนักสู้ผู้กล้าทุกสารทิศหนุนเนื่องเข้ามาช่วยเหลือมัน ทั้งยัง

ทอดร่างเป็นซากศพกลางถนน หลังโลหิตเนืองนอง มาดว่ามันไม่คิดตาย แต่มันยิ่งไม่อาจหักใจทนเห็นทั้งหมดต้องสละชีวิตสูญเปล่า

ดังนั้นมันกระตุ้นโทสะหลวงจีนไว้ผมมากนิ้ว

...ขอเพียงหลวงจีนไว้ผมมากนิ้วบันดาลโทสะสังหารมันในกระบี่เดียวอย่างนั้นไม่ว่าผู้ใดก็ไม่ต้องจบชีวิตเพราะช่วยเหลือมัน ไม่ว่าผู้ใดก็ไม่ต้องถูกข่มขู่เพราะมันอีก

ถังป้องู้ไม่ถือเป็นบุคคลอันยิ่งใหญ่ มันเพียงแต่ยอมเสียสละเพื่อพี่น้องสหาย เพื่อความรักและคุณธรรม แต่ไม่อาจหักใจปล่อยให้พี่น้องสหายเสียสละเพื่อมัน

ปรกติมันประโคมโอ่ตัวเองจนยิ่งใหญ่ แท้ที่จริงมันเองเป็นคนเยี่ยงไร มีน้ำหนักเพียงไหน มันทราบกระจ่างแก่ใจที่สุด

...เพราะว่าธรรมดา ดังนั้นจึงไม่ธรรมดา

...เนื่องจากอยู่ในซอกมุมมืด มันจึงคิด "ปรากฏตัว"

...แท้ที่จริงเพียงพาตัวเองอยู่ในที่สว่าง อย่างน้อยให้ผู้อื่นเห็นถึงการคงอยู่ของมัน

หากท่านตกอยู่ในความมืด ไม่ว่ามีการแสดงออกเพียงไหน ล้วนไม่มีคนเห็น ถูกผู้คนละเลยไป

แต่ตอนนี้มันไม่ต้องการให้ผู้คนเสียสละเพื่อมันมากเกินไป

ดังนั้นมันต้องเสียสละก่อน

นี่ดูไปง่ายดาย แต่ยากที่จะกระทำได้

...ในโลกหล้ามีแต่ผู้ยิ่งใหญ่ที่ผู้คนทั้งแผ่นดินเสียสละเพื่อมัน หนุนส่งให้มันเหยียบย่ำโครงกระดูกนับพันหมื่นขึ้นสู่ความสำเร็จ

หากเปรียบกับ "ผู้ยิ่งใหญ่" เหล่านั้น ถังป้องู้ดูไปไม่ "ยิ่งใหญ่" แม้แต่น้อย

ปิงหึงเสี้ยวเล่า?

มันก็คาดคิดเช่นนี้

เพียงแต่วิธีการแสดงออกของมันต่างกับถังป้อฮู้

มันทราบว่ายิ่งบีบบังคับฝ่ายตรงข้ามฆ่าพวกมัน ฝ่ายตรงข้ามอาจยิ่งไม่ลงมือ แต่พี่น้องของมันยามร้อนรุ่มอาจพลั้งมือได้ ดังนั้นมันสะกดกลั้นใจไม่ส่งเสียง

มันไม่ต้องการให้ทั้งหมดรับบาดเจ็บ หรือตกตายเพราะมัน มาตรว่ามันเพียงเป็นนักศึกษาคนหนึ่ง แต่ว่ามันกอปรด้วยความเลิศทระนง มันไม่ต้องการให้ทั้งหมดเห็นมันคุกเข่ากับพื้นรอคอยความตาย

อาจบางทีมันลืมเลือนไปว่า คราก่อนยิ่มเส้ายิ่มอ่วงพร้อมด้วยแป๊ะโซ้วปวย ใช้พิษโรคห้าม้าต่อชาวยุทธจักรที่ไปร่วมงานวันเกิดของฮวยโกวฮวด ทุกคนได้แต่งอมือรับการเชือดเฉือน เป็นมันกับอุนยิ้วรุดมาช่วยเหลือ ตอนนี้เหล่านักสู้ผู้กล้ายิ่งเห็นนักศึกษาอ่อนแอผู้นี้ก้มศีรษะต่ำ ยิ่งพลุ่งพล่านตาลเดือดคิดช่วยเหลือมันเป็นการตอบแทนบุญคุณ

ชาวยุทธจักรล้วนยึดถือคำคุณธรรม

ดังนั้นถังป้อฮู้กับปิงหึงเสี้ยว หนึ่งร้องตะโกนหนึ่งนิ่งเงียบงัน เพียงหวังให้ศัตรูรีบลงมือฆ่ามัน เหล่าพี่น้องสหายจะได้ไม่ต้องเผชิญกับการข่มขู่หรือสละชีวิตอีก ขณะที่หลวงจีนไว้ผมมากนิ้วกับเส้งโป๊ะไท้เอี้ยภาวนาให้อีกฝ่ายลงมือก่อน หนึ่งนั้นเป็นการข่มขวัญศัตรู สอง ไม่ต้องเพาะความแค้นกับชาวยุทธจักร

ขุมกำลังทั้งสองฝ่ายมีความคิดที่แตกต่าง

เป็นการแบ่งแยกฝ่ายธัมมะและอธรรมอย่างชัดแจ้ง

การต่อสู้ที่แถบพั่วปั้งมึ่งเกิดการชะงักงัน เพราะถังป้อฮู้กับปิงหึงเสี้ยวถูกลอบข่มขู่ แต่การศึกในร้านฮ้วยชุนตึ้งหาเป็นเช่นนั้นไม่

ฮวยโกวฮวดความจริงเฝ้าอยู่ในร้านฮ้วยชุนตึ้ง ตกยถ่ายเทคดคำสั่ง

ส่วนอุนมั่งเช้งสั่งการอยู่รอบนอก เท่ากับประสานทั้งในรอบนอก

เมื่อเป็นเช่นนี้ ร้านฮ้วยชุนตึ้งเท่ากับเป็นศูนย์บัญชาการของหมู่คณะสร้างฝัน

แต่บัณฑิตคลื่นพิโรธไม่ไปยังที่ใด กลับเดินเข้ามายังที่นี้

ผู้ที่คิดขัดขวางมัน ล้วนถูกมันโค่นล้มทำลาย

มันเดินพลางเชิดหน้าพลาง ใช้มือซ้ายปาดเช็ด ส่วนมือขวาใช้ทำร้ายคน โค่นผู้คน

หากปล่อยให้มันเข้าสู่ร้านฮ้วยชุนตึ้ง เท่ากับยึดศูนย์กลางทำศึกเอาไว้

...นี่จะได้อย่างไร?

นี่เป็นการรุกคืบอย่างหาญกล้า คล้ายไม่เห็นศัตรูเข้มแข็งอยู่ในสายตา

ดังนั้นฮวยโกวฮวดสะอึกเข้ารับหน้า

ฮวยโกวฮวดทราบว่าผู้มาเป็นใคร

...บัณฑิตคลื่นพิโรธดูไปอายุยังเยาว์ แต่มีพลังฝีมือสูงเยี่ยม

ที่ตัดกันอีกประการหนึ่งคือ มันมีสีหน้าที่ดีงาม หากทว่าฝีมือโหดเหี้ยมอำมหิต

ฮวยโกวฮวดที่ยืนอยู่เบื้องหน้ามัน ก็มีสภาพที่ตัดกับมันอย่างรุนแรง

หนึ่งอ้วนท้วน

หนึ่งผอมแห้ง

คนที่ใบหน้าแห้งกรังย่อมเป็นฮวยโกวฮวด

มันความจริงมีหน้าตาน่าชัง พอไม่สบอารมณ์จะพิโรธดาลเดือดอาละวาดเป็นการใหญ่

โดยเฉพาะคราก่อนยิ่มเส้ายิ่มอ่วงสังหารบุตรโทนของมันไป ตัวมันยิ่งซูบเซียวกว่าเดิม

หลังจากนั้นไม่ว่าเข้าร่วมงานเลี้ยงอันใด ฮวยโกวฮวดดื่มกินอย่างไรคล้ายไม่มีเนื้อเพิ่มพื้น ไม่มีไขมันเพิ่มพูนแม้แต่น้อย

ทั้งหมดทราบว่าฮวยโกวฮวดรำลึกถึงบุตรชาย ทราบว่ามันไม่ลืมเลือนความแค้นรายนี้

มันแค้นยิ่มเส้ายิ่มอ่วงแทบตาย

ดังนั้นเหล่าผู้กล้าจัดให้มันมาปล้นแดนประหารที่พั่วปั้งมึ้ง

แทนที่จะเป็นตลาดผัก

ทั้งนี้เพราะผู้ที่ควบคุมการประหารที่ตลาดผักเป็นยิ่มเส้ายิ่มอ่วง

หากฮวยโกวฮวดพบเห็นยิ่มเส้ายิ่มอ่วง อาจไม่อาจสะกดกลั้นใจคิดหมายล้างแค้น

แต่นี่ไม่ใช่เวลาล้างแค้นส่วนตัว

หากทว่าเป็นปฏิบัติการช่วยคน

ดังนั้นฮวยโกวฮวดรับหน้าที่ประจำแถบพั่วปั้งมึ้ง...มันก็เข้าใจเจตนาที่เฮ้งเซี่ยวเจียะจัดสรรกำลัง ดังนั้นยอมปฏิบัติตาม

ความแค้นต้องชำระล้าง

แต่ว่าไม่ใช่ตอนนี้

ฮวยโกวฮวดยังทุนหัน เดือดดาลและซูบผอม

ตรงกันข้ามกับบัณฑิตคลื่นพิโรธที่อ่อนโยน ยิ้มแย้มและอ้วนท้วน

ดูจากเปลือกนอกของมัน อย่างมากมีอายุยี่สิบกว่าปี

ไม่มีผู้ใดล่วงรู้อายุจริงของมัน

หากบอกว่ามันมีอายุยี่สิบสี่ปีอย่างนั้นมันสมควรมีรอบเอวยี่สิบสองนิ้ว

มันเคยบอกว่าเนื้อทุกชิ้น ข้าวทุกเม็ดที่มันรับประทานลงไป ล้วนย่อยสลายเป็นประโยชน์ต่อมัน แม้แต่น้ำทุกถ้วยที่ดื่มลงไป ก็มีส่วนเสริมสร้างความบริบูรณ์ให้แก่มัน

ที่น่าเสียใจคือมันมีเนื้อบริบูรณ์ แต่ทำกำไรเงินทองไม่มีมากนัก

ไม่มีเงินทองก็ไม่มีตำแหน่ง มันฝึกวิชาฝีมือสำเร็จ แต่ต้องประหยัดกินประหยัดใช้ มีชีวิตไม่สมปรารถนา หากให้มันปล้นสะดมชิงทรัพย์ มันไม่

ลดตัวกระทำ

มันเนื่องจากนิยมเลื่อมใสลุ้ยซุ้ง จึงคอบรับเข้ามาร่วมตีกหกหุนคว

ลุ้ยซุ้งดิดสร้างความเชื่อถือแก่ฉั่วเกีย จึงสามารถเข้าร่วมช่วงชิงไ
นครหลวง ดังนั้นจงใจอวดโอ่ต่อฉั่วเกียว่านางมีบุคคลเช่นบัณฑิดคลื่นพิโ
อยู่ในสังกัด

ฉั่วเกียเป็นบุคคลชนชั้นใด ทางหนึ่งแสดงความชื่นชมต่อบัณฑิ
คลื่นพิโรธ เจาะจงให้บัณฑิดคลื่นพิโรธเข้าร่วมการประหารชีวิดถังป้อลู้กับปี
หึงเสี้ยว แต่ลอบเกลี้ยกล่อมท่านน้ำมันวิเศษ ซึ่งเป็นคู่อริของบัณฑิดคลื่
พิโรธเข้าเป็นพวก

ก่อนหน้านี้ฉั่วเกียเคยชักชวนบัณฑิดคลื่นพิโรธเข้าสังกัด แต่ไ
สามารถโยกคลอนจิดใจคนผู้นี้ได้

ซึ่งความจริงบัณฑิดคลื่นพิโรธมิใช่ไม่หวั่นไหวใจ หากแต่มีข้อก
เกรงหลายประการ

หนึ่ง มันทราบว่าฉั่วเกียกุมอำนาจใหญ่ การทำงานกับบุคคลเช่น
ไม่ง่ายดาย มีแต่ฉั่วเกียฮุบกลืนมัน ไม่มีทางที่มันจะกลืนกินฉั่วเกียได้

สอง ฉั่วเกียมียอดฝีมืออยู่ในสังกัดคับคั่ง มันแม้มีฝีมือสูงเยี่ยม ม
หากเข้าร่วม ต้องแก่งแย่งช่วงชิงกับมือดีที่มีอยู่ก่อน มันชมชอบเสพสุ
เพียงบังเกิดความสนใจต่อเรื่องราวน่าสนใจ ไม่ต้องการทุ่มเทแรงกายแรงใ
กับการชิงดีชิงเด่น

สาม มันไม่ชมชอบวิธีการที่ฉั่วเกียเกลี้ยกล่อมมัน คล้ายกับว่าเ
เพียงเข้าสังกัดฉั่วเกีย จะได้เสพสุขวาสนา ประสบความเจริญก้าวหน้า ม
รู้สึกว่าไร้ความหมายเกินไป

อย่าว่าแต่มันคิดติดตามลุ้ยซุ้ง

หากมันทำงานให้แก่ลุ้ยซุ้ง จะสร้างความพึงพอใจแก่มัน

นี่เพียงเป็นเหตุผลข้อหนึ่ง

เหตุผลไม่มีเพียงข้อเดียว

สุ้ยซุ้งยังรู้จักเลือกใช้สอยคน

ภายใต้การแนะนำของหลวงจีนไว้ผมมากนิ้ว สุ้ยซุ้งพอพบกับคนผู้นี้ก็คำนวณนิสัยใจคอของอีกฝ่ายออก มอบหมายงานสำคัญให้แก่บัณฑิตคลื่นพิโรธสามประการ ทั้งกล่าวกับมันว่า

"ท่านเป็นบุคคลที่ยากจะพบพาน มาตรว่าตึกหกหุนครึ่งเราเป็นค่ายพรรคชั้นแนวหน้าในนครหลวง ยังไม่มีปัญญาว่าจ้างท่าน หากท่านยอมทำงานให้แก่พวกเรา พวกเราได้แต่มอบหมายงานใหญ่ และงานสำคัญต่อท่าน"

บัณฑิตคลื่นพิโรธพอฟัง ก็ยอมรับนับถือถึงที่สุด

มันความจริงบังเกิดความรู้สึกที่ดีต่อสุ้ยซุ้ง ยามนี้ถึงกับยินดีขายชีวิตให้แก่นาง

เพราะว่าสุ้ยซุ้งชื่นชมมัน

มิหนำซ้ำสุ้ยซุ้งปากบอกว่า "ไม่มีปัญญาว่าจ้างท่าน" แต่มันพอเข้าร่วมกับตึกหกหุนครึ่ง ขอเพียงมันต้องการ จะมีเงินทองใช้จ่ายไม่หมดสิ้น และขอเพียงมัน "ทำงานใหญ่" ให้ดี มันจะรักษาตำแหน่งไว้ได้

สุ้ยซุ้งมอบหมายให้มัน "อยู่เป็นเพื่อน" โชวมั่งจิ้ม แท้ที่จริงเป็นการ "เฝ้าควบคุม" โชวมั่งจิ้ม ตอนแรกบัณฑิตคลื่นพิโรธไม่อิมยอม แต่สุ้ยซุ้งสอบถามทั้งหมดว่า

"ข้าพเจ้ามีภารกิจยากเข็ญประการหนึ่ง ผู้ปฏิบัติมิเพียงต้องมีฝีมือสูงเยี่ยม ทั้งยังต้องมีไหวพริบรับเหตุเปลี่ยนแปลง และยอมกล้ำกลืนฝืนอัปยศค่อยกระทำได้"

นางใช้ให้เด็กปวยเกียบอกใบ้ต่อทั้งหมดว่า อย่าได้เสนอหน้าออกมารับหน้าที่นี้ จากนั้นนางกล่าวสืบต่อ

"บุคคลที่ยืดได้หดได้ สูงด้วยสติปัญญาเช่นนี้มีน้อยกว่าน้อย...ในสายตาข้าพเจ้ามีอยู่คนหนึ่ง แต่หากให้เขาทำงานเช่นนี้ คงกจะเป็นการลด

ศักดิ์ศรีของเขาเกินไป"

กล่าวพลางชำเลืองมองบัณฑิตคลื่นพิโรธ

บัณฑิตคลื่นพิโรธอาสาทำงานครั้งนี้ สุยซุ่งแสดงความปลาบปลื้มยินดี จากนั้นกล่าวเสริมเพิ่มเติมว่า

"เปลือกนอกท่านอยู่เป็นเพื่อนคนป่วยผู้หนึ่ง แต่คนป่วยผู้นี้กลับเป็นผู้ทรงอิทธิพลอันดับหนึ่งของนครหลวง มันสามารถฟื้นคืนชีพ และตอบโต้ต่อพวกเราได้ทุกเมื่อ มันคนเดียวยังยิ่งกว่ากองทัพกองหนึ่ง มีแต่ท่านจึงสะกดกองทัพกองนี้ได้"

นับแต่นั้นบัณฑิตคลื่นพิโรธจับตาดูโชวมั่งจิ้มอย่างใกล้ชิด

โชวมั่งจิ้มมีสภาพถูกควบคุมตัว อาการป่วยทรุดหนัก ทั้งยังถูกพิษของซูไค้ฮาง บวกกับบัณฑิตคลื่นพิโรธจับตาดูทั้งวันและคืน ไม่สามารถพลิกสถานการณ์ได้ สุดท้ายได้แต่ยอมตาย

แต่ก่อนที่โชวมั่งจิ้มจะลาโลก ยังโค่นแป๊ะโช้วปวยที่มันให้การสนับสนุนขึ้นมา แต่แล้วทรยศต่อมันล้มลง

เมื่อเป็นเช่นนี้ สุยซุ่งยิ่งคำนวณนิสัยใจคอของบัณฑิตคลื่นพิโรธออก นางทราบว่ามันนิยมการร่ายรำ ฟังดนตรีโบราณ นางนอกจากปูนบำเหน็จรางวัลให้ ยังจัดหานางระบำนักดนตรีที่เชี่ยวชาญแก่มัน

นางต้องการพิสูจน์ต่อฉั่วเกียว่าไม่มีใจออกห่าง ได้แต่แสดงความจำนงรับใช้ แต่นางไม่ต้องการให้คนชองดึกหกทุนครึ่งแตกหักกับชาวยุทธจักรนครหลวง ดังนั้นจัดส่งบัณฑิตคลื่นพิโรธไป นางทราบว่าบัณฑิตคลื่นพิโรธจะไม่ละทิ้งนาง

บัณฑิตคลื่นพิโรธเพียงจดจำบุญคุณความแค้น ไม่สนใจความผิดถูก มันเห็นว่านี่เป็นงานใหญ่

สุยซุ่งส่งมันไป "ทำงานใหญ่" มันย่อมรู้สึกเป็นเกียรติอย่างสูง มันย่อมทุ่มเทอย่างสุดความสามารถ

ฉั่วเกียเห็นสุ้ยซุ้งแนะนำบัณฑิตคลื่นพิโรธมา ทางหนึ่งให้การต้อนรับ แต่อีกทางหนึ่งเชิญตัวท่านน้ำมันวิเศษมาช่วยเหลือทั้งระบุว่าแผนซุ่มจู่โจมครั้งนี้อยู่ในความรับผิดชอบของหลวงจีนไว้ผมมากนิ้วกับเส้งโป๊ยไท้เอี๊ยและพวก ดังนั้นบัณฑิตคลื่นพิโรธต้องทำงานร่วมกับคนเหล่านี้

บัณฑิตคลื่นพิโรธย่อมไม่ยอมรับนับถือเส้งโป๊ยไท้เอี๊ยกับยิ่มเส้ายิ่มอ่วง เพียงมีความรู้สึกที่ดีต่อหลวงจีนไว้ผมมากนิ้วอยู่บ้าง

ดังนั้นมันยอมรับคำสั่งจากหลวงจีนไว้ผมมากนิ้ว

หลวงจีนไว้ผมมากนิ้วกำหนดวิธีการติดต่อกับมันผ่านทางเสียงดนตรี

ผ่านเสียงขลุ่ย -

มันชมชอบดนตรีการ เห็นหลวงจีนไว้ผมมากนิ้วดีดพิณในท่วงทำนองพิสดาร ต้องครุ่นคิด

...หลวงจีนไว้ผมรูปนี้ดีดบรรเลงพิณได้ไพเราะถึงเพียงนี้ ต่อให้มีจิตใจชั่วร้าย ก็ไม่ชั่วร้ายถึงที่สุด

...สหายเช่นนี้สมควรคบหาได้

มันยอมรับนับถือสุ้ยซุ้ง ก็เกิดจากความนิยมชมชื่นประการหนึ่ง

มันแสดงจิตใจที่บริสุทธิ์ต่อสุ้ยซุ้ง คิดหาทางให้ตัวเอง "ซูบผอม" กว่านี้ "น่าดู" กว่านี้

คนผู้นี้มีนิสัยประหลาดประการหนึ่ง หากแม้นมันอารมณ์ไม่ดี มีความรู้สึกว่าตัวเองกอปรด้วยสติปัญญาแต่ไร้โอกาส จะรับประทานโดยไม่หยุดหย่อน ปล่อยให้ตัวเองอ้วนท้วนต่อไป

นี่เป็นการทอดทิ้งตัวเองอย่างหนึ่ง

ขอเพียงมันอารมณ์ขุ่นมัว จะไม่สนใจร่างกายตัวเอง

จวบกระทั่งมันพบกับสุ้ยซุ้ง

สุ้ยซุ้งห่วงใยมัน

สำหรับกับมัน นี่เป็นสิ่งที่ดีกว่า และสูงส่งกว่าค่าตอบแทนใดๆ

นั่นทำให้มันให้ความสำคัญกับตัวเอง

ดังนั้นมันต้องทำอะไรเพื่อนาง

ขายชีวิตให้แก่นาง

บางครั้งลุ้ยซุ้งเพียงกล่าววาจาอันนุ่มนวลประโยคหนึ่ง ยังเหนือกว่าการปูนบำเหนิจรางวัลทั้งมวล

เนื่องจากลุ้ยซุ้งล่วงรู้ลักษณะนิสัยนี้ของบัณฑิตคลื่นพิโรธ จึงปล่อยให้มันเข้าร่วมแผนการของฉั่วเกียอย่างวางใจ นางทราบว่านางจะไม่สูญเสียมันไป

มันเพียง "ทำงานใหญ่" ให้แก่นาง

งานใหญ่ไม่แน่ว่าเป็นเรื่องสำคัญ

สำหรับกับผู้คนบางคน บางเรื่องเป็นเรื่องใหญ่โต แต่สำหรับกับผู้อื่นไม่ถือเป็นเรื่องสลักสำคัญอันใด

เกตัวอย่างท่านบังเกิดความคื่นเต้นตึงเครียดต่อการเข้าสอบ เห็นว่าเป็นเรื่องใหญ่โต แต่สำหรับกับเจ้าหน้าที่คุมสอบ เพียงเป็นเรื่องธรรมดา

แม้แต่เรื่องใหญ่โตของชาติบ้านเมืองก็เป็นเช่นเดียวกัน

บ้างเป็นเรื่องใหญ่โต และเป็นเรื่องสำคัญ ในประวัติศาสตร์มีการศึกสงครามที่สำคัญ การปฏิรูปครั้งสำคัญล้วนเป็นเช่นนี้

แต่เรื่องใหญ่โตบางส่วนกลับไม่สลักสำคัญเท่าใด ในสายธารแห่งประวัติศาสตร์ ผู้นำที่เคยระบือลือลั่น เหตุเปลี่ยนแปลงที่สะท้านแผ่นดิน ตลอดจนการสงครามที่นองเลือด เพียงเป็นระลอกในบ่อน้ำบ่อหนึ่ง ไม่นับเป็นเรื่องราวใหญ่โตอันใด

ลุ้ยซุ้งให้บัณฑิตคลื่นพิโรธ "ทำงานใหญ่"

การ "ทำงานใหญ่" ทำให้บัณฑิตคลื่นพิโรธเห็นว่าตัวเองมีความสำคัญยิ่ง

แต่เรื่องใหญ่โตเหล่านี้ ความจริงหามีความสำคัญไม่ ไม่ว่ากระทำสำเร็จหรือไม่ หาได้ส่งผลกระทบต่อสุ้ยซุ้งกับตีกหกหุนครึ่ง

หากกระทำสำเร็จ ย่อมประเสริฐสุด

มาดรว่าเป็นเรื่องสำคัญที่ตัดสินความสำเร็จล้มเหลว สุ้ยซุ้งย่อมใช้สอยผู้คนที่เหมาะสม

นางยังขอความเห็นชอบจากเด็กปวยเกีย

เด็กปวยเกียเพียงใช้เวลาที่สั้นที่สุด ทำความเข้าใจกับแนวนโยบายของสุ้ยซุ้ง และใช้เวลาที่สั้นที่สุด ปรับตัวเข้ากับรูปแบบของสุ้ยซุ้ง ทั้งยังใช้เวลาที่สั้นที่สุด ทำการศึกษาลักษณะนิสัยของบัณฑิตคลื่นพิโรธ และวิธีที่สุ้ยซุ้งใช้สอยมัน

มันถือเป็นภาระหน้าที่ที่จะประสานงานกับสุ้ยซุ้ง เช่นเดียวกับที่มันเคยประสานงานกับสุ้ยซุ่ง

ในชีวิตของคนมักกระทำ "เรื่องรีบด่วน" แต่เรื่องรีบด่วนไม่แน่ว่าเป็น "เรื่องใหญ่โต" ยิ่งไม่แน่ว่าเป็น "เรื่องสลักสำคัญ"

ยกตัวอย่างเช่นเข้าห้องน้ำ ทานอาหาร รับประทานยา ป้อนนมทารก ซักล้างเสื้อผ้า ไถดราดตำหว่าน ซื้อหาสิ่งของ เข้าร่วมงานเลี้ยง ล้วนแต่เป็น "เรื่องรีบด่วน" แต่ไม่ใช่ "เรื่องใหญ่โต" อะไรทั้งสิ้น

ความสำเร็จของคน มักขึ้นอยู่กับการกระทำ "เรื่องสำคัญ" ผู้ที่ประสบความสำเร็จยิ่งใหญ่ล้วนแต่กระทำ "เรื่องใหญ่โต" น่าเสียดายที่ผู้คนส่วนใหญ่เสียเวลากับ "เรื่องรีบด่วน" ที่ไร้สาระ "เรื่องรีบควน" และ "งานปลีกย่อย" ยิ่งมาก ช่วงเวลาและแรงใจที่จะทุ่มเทให้กับ "เรื่องสำคัญ" จดจ่อกับ "เรื่องใหญ่โต" ยิ่งน้อย โอกาสแห่งความสำเร็จก็ยิ่งลดน้อยลง

นี่เป็นเรื่องที่น่าเสียใจอย่างยิ่ง

นับตั้งแต่บัณฑิตคลื่นพิโรธอยู่ที่ถ้ำหินผลึก ฝึกเพลงฝ่ามือหอมหลากสีสัน และพลังลมปราณปั่นป่วนในฤดีสำเร็จ ก็ตั้งปณิธานกระทำกิจการ

ระบือลือลั่น แต่พอเข้าสู่ยุทธจักรไม่นาน ก็ทราบว่าเพียงอาศัยพลังฝีมือไม่อาจบรรลุสมปรารถนา

ดังนั้นหักห้ามความคิดกระทำเรื่องใหญ่โต ปรกติเพียงแต่เสพสุขสำราญ ฟังดนตรีชมการร่ายรำของหญิงงาม

ความสำเร็จของคนผู้หนึ่ง ขึ้นอยู่กับมันกระทำ "เรื่องสำคัญ" มากน้อยเท่าใด มิใช่อยู่ที่กระทำ "เรื่องรีบด่วนเฉพาะหน้า"

เวลาพอนานเข้า บัณฑิตคลื่นพิโรธยิ่งมายิ่งถดถอยแล้ว

ฮวยโกวฮวัดหาเป็นเช่นนั้นไม่

มันทั้งไม่คิดกระทำการใหญ่ และไม่เข้ารับราชการ หากแต่เป็นผู้นำที่ได้รับเลือกจากมวลชนร่วมกับอุนมั่งเช้ง เพียงยุ่งเกี่ยวกับ "เรื่องอยุติธรรม"

เมื่อเป็นเช่นนี้ พวกมันเท่ากับยืนอยู่ด้านตรงข้ามกับฉั่วเกีย ซึ่งความจริงขอเพียงเป็นบุคคลที่มีใจเป็นธรรม จะไม่อาจทนดูพฤติการณ์ของฉั่วเกีย จูเมี่ยง ทังก่วงและเฮ้งโพ่วได้

เนื่องจากฉั่วเกียครองอำนาจมาสิบกว่าปี มาตรว่าเคยหลุดจากตำแหน่งมหาเสนาบดี แต่ยังกุมอำนาจใหญ่ไว้ ทั้งขูดรีดเลือดเนื้อจากราษฎร ยามอยู่หน้าพระพักตร์ฮุยจงฮ่องเต้ จะยกอ้างว่า "นี่เป็นแนวทางของฮ่องเต้องค์ก่อน" ถึงกับเท้าความว่าเป็นพระราชดำริของชิ้งจงฮ่องเต้ ซึ่งเป็นเจ้าชีวิตสองรัชกาลก่อน บางครั้งยังออกคำสั่งส่วนตัว อ้างเป็นพระราชโองการกำจัดกวาดล้างขุนนางตงฉินและแม่ทัพซื่อสัตย์

หากแม้นขุนนางชั้นผู้ใหญ่เคลือบแคลงสงสัย ฉั่วเกียจะสั่งประหารทั้งตระกูล ขณะที่ออกคำสั่งมักอ้างว่าเป็น "พระราชประสงค์" เบื้องบน

แต่กล่าวไปประหลาดนัก ฮุยจงฮ่องเต้ยังทรงไว้วางพระทัยต่อฉั่วเกีย บางครั้งฉั่วเกียแสร้งกราบบังคมทูลลาออกจากตำแหน่ง ฮุยจงฮ่องเต้กลับทรงเหนี่ยวรั้งเอาไว้

เมื่อเป็นเช่นนี้ ฉั่วเกียยิ่งกำเริบเสิบสาน ยกตัวอย่างร่างกฎหมาย

เกี่ยวกับที่ดินและการจัดเก็บภาษีลดปริมาณการถือครองที่ดินของเจ้าของที่ดินจากมากกลายเป็นน้อย แต่เพิ่มอัตราภาษีของชาวนาเป็นเกือบพันเท่า

ฉั่วเกียยังออกกฎหมายว่า ชนชั้นกลางไม่ต้องชำระภาษี ให้ชนชั้นล่างแบกรับภาระภาษีแทน ถึงแม้ว่าผู้มีอันจะกินจะมอบเงินทองแก่ฉั่วเกียไม่ขาดสาย แต่ก็ลดภาระไปมากมาย

ฉั่วเกียยังไม่สาแก่ใจ ทำการออกธนบัตรเกลือรวบกิจการค้าเกลือทั้งหมดมาไว้ในมือ ให้พ่อค้าเกลือส่งมอบเงินแก่มัน หน่วยงานของมันจะออกธนบัตรเกลือให้ เพื่อนำไปซื้นสินค้า แต่ธนบัตรเก่ายังใช้ไม่หมด ก็ออกธนบัตรใหม่ หากไม่มีเงินมาแลกกับธนบัตรเก่า ธนบัตรเก่าจะกลายเป็นเศษกระดาษไร้ค่า เป็นเหตุให้พ่อค้าเกลือสิ้นเนื้อประดาตัว บ้างกลายเป็นขอทานบ้างกระโดดแม่น้ำฆ่าตัวตาย

ตอนนั้นชาวบ้านไม่มีปัญญาซื้อเกลือ ไม่มีข้าวสารกรอกหม้อ ผู้คนหน้าตาซีดเซียว อดอยากล้มตายเป็นอันมาก ฉั่วเกียยังฉวยโอกาสขึ้นราคาเกลืออีกสี่เท่า ในเกลือยังคลุกดินโคลน ในข้าวสารก็เจือปนเม็ดทราย

การขูดรีดทั้งหลายทั้งปวงนี้ เพียงเพื่อนำมาให้ฉั่วเกีย ตลอดจนวงศ์วานว่านเครือและพวกพ้องคนสนิทได้เสวยสุข พร้อมกับนำส่งให้ฮุยจงฮ่องเต้ทรงจับจ่ายใช้สอย

นี่เพียงเป็นตัวอย่างหนึ่งที่ฉั่วเกียกระทำต่อราษฎรทั้งแผ่นดิน มาตรว่าไม่ส่งผลกระทบโดยตรงต่อฮวยโกวฮวด และอุนมั่งเซ้ง แต่ก็มีขุนนางคงฉินและผู้มีชื่อเสียงซึ่งพวกมันนิยมยกย่องถูกฉั่วเกียกำจัดกวาดล้าง สร้างความเคียดแค้นแก่พวกมันยิ่ง

อย่าว่าแต่ฮวยโกวฮวดกับอุนมั่งเซ้งถูกยิ่มเส้ายิ่มอ่วงแพร่พิษโรคาห้าม้าในงานเลี้ยงวันเกิด

พวกมันทราบว่ายิ่มเส้ายิ่มอ่วงได้รับบัญชาจากฉั่วเกีย ให้ทำลายล้างชาวยุทธจักรในนครหลวง ย่อมเพิ่มความอาฆาตแค้นต่อฉั่วเกียและ

เหล่าสมุนบริวารเป็นทวีคูณ

ดังนั้นพวกมันพอทราบข่าวว่าถังป้อผู้กับปิงหึงเสี้ยวลงมือทำร้ายฮ่องเต้ทั้งทุบตีฉั่วเกีย ล้วนบังเกิดความรู้สึกสมใจ เพียงนึกเสียดายที่ถังป้อผู้กับปิงหึงเสี้ยวไม่ได้ทุบตีฉั่วเกียจนตาย

หลังจากนั้นพวกมันได้ยินว่า ฉั่วเกียสั่งประหารชีวิตถังป้อผู้กับปิงหึงเสี้ยวที่ตลาดผัก คนในหมู่คณะสร้างฝันจึงตกลงใจปล้นแดนประหารเตรียมการชิงตัวนักโทษทางการทั้งสอง

เรื่องราวกลับกลายเป็นเช่นนี้...

บัณฑิตคลื่นพิโรธเพราะทำงานใหญ่ให้แก่ลุ้ยซุ้ง กลายเป็นตั้งประจันกับฮวยโกวฮวดและอุนมั่งเซ้ง

การต่อสู้อันดุเดือดใกล้ปะทุ

ฮวยโกวฮวดกระโดดปราดออกไป ขวางกันบัณฑิตคลื่นพิโรธไว้ ตวาดว่า

"กลับไป"

บัณฑิตคลื่นพิโรธยิ้มแล้ว

ปากของมันเล็กยิ่ง

ฟันขาวสะอาดยิ่ง

สุ้มเสียงมันก็อ่อนโยนยิ่ง กล่าวว่า

"ท่านคือฮวยตั้งช่วย (ผู้นำแซ่ฮวย)?"

ฮวยโกวฮวดแค่นเสียงดังเฮอะ กล่าวว่า

"เราก็รู้จักท่าน บัณฑิตคลื่นพิโรธ พวกเราความจริงไม่มีความแค้นต่อกัน ท่านไฉนเป็นเครื่องมือให้แก่เสนาบดีโฉด ทำร้ายคนในหมู่คณะเรา?"

บัณฑิตคลื่นพิโรธปาดเช็ดเหงื่อ แต่ไม่ตอบคำถาม กล่าวว่า

"เราไม่มีเจตนาเพาะความแค้นกับท่าน เราไม่คิดฆ่าท่าน ท่าน

หลีกไป"

ฮวยโกวฮวดเดือดดาลเป็นการใหญ่ สวนคำว่า

"ฉั่วเกียก่อกรรมทำเข็ญ หากท่านช่วยกระพือความชั่วร้าย เราจะให้ท่านหลั่งโลหิตในห้าก้าว"

บัณฑิตคลี่นพิโรธสั่นศีรษะ เดินออกไปหนึ่งก้าว กล่าวว่า

"เรื่องของฉั่วเกีย เกี่ยวข้องใดกับเรา? เพียงแต่..."

กล่าวพลางสืบเท้าออกไปอีกหนึ่งก้าว เอ่ยสืบต่อ

"เราเมื่อมาแล้ว ทั้งรับปากยึดครองศูนย์บัญชาการของพวกท่าน เราต้องกระทำให้จงได้..."

จากนั้นเดินออกไปอีกหนึ่งก้าว กล่าวว่า

"จะอย่างไรมือของเราแปดเปื้อนโลหิตของพวกท่าน หากท่านรำคาญในการมีชีวิตสืบไป เราก็จะส่งเสริมท่าน"

มันก้าวเท้าออกไปอีกหนึ่งก้าว ค่อยหยุดชะงักลง กล่าวว่า

"เราเดินออกไปสี่ก้าวแล้ว ท่านคิดรอให้เราเดินถึงก้าวที่ห้า ค่อยยอมแอบเจมกองเลือดของตัวเองหรือไม่?"

ฮวยโกวฮวดคำรามด้วยโทสะ จากนั้นลงมือ

มันร่างผอมเล็กกะทัดรัด เนื้อบนร่างแต่ละชั่งไม่อาจคั้นหยดน้ำใดได้

มันบันดาลโทสะได้โดยง่าย

แต่ยามใดที่มันเผชิญหน้ากับศัตรู ความเดือดดาลของมันกลายเป็นความเยือกเย็นและประเปรียว ไม่ถูกอารมณ์ครอบงำแม้แต่น้อย

ไม่เช่นนั้นมันไม่สามารถเป็นหนึ่งในสองผู้นำหมู่คณะสร้างฝันแล้ว

...สามารถเป็นผู้นำมวลชนในนครหลวง ต้องไม่รวบรัดธรรมดา

ฮวยโกวฮวดดูไปหุนหัน แท้ที่จริงจิตใจละเอียดอ่อน หลังจากที่มันรับช่วงกิจการค้าเกลือ น้ำมัน ไม้ฟืน ข้าวสาร ตลอดจนม้า อูฐ ลา ล่อ จากตังเต้งไง้ผู้เป็นบิดาของตังแก่ชิว ก็ใช้เวลาไม่ถึงสามปี สามารถรับภาระภาษี

รวบรวมเหล่านักสู้ผู้กล้าเป็นปึกแผ่น นับเป็นเครื่องสะท้อนถึงขีดความสามารถของมัน

ครั้งแรกที่มันลงมือต่อบัณฑิตคลื่นพิโรธไม่ได้ใช้อาวุธใด

หากแต่ใช้มือ

...มิยเป็นอาวุธของมัน

มันประกบนิ้วทั้งห้า ปักใส่บัณฑิตคลื่นพิโรธ

บัณฑิตคลื่นพิโรธไม่ได้เงยหน้าขึ้น แต่ดำเนินการตอบโต้

มันใช้มือเช่นกัน

ใช้ฝ่ามือ

ทั้งสองประมือกันหนึ่งฝ่ามือ

หลังการประมือ ดูคล้ายไม่มีเหตุผิดปรกติใด

บัณฑิตคลื่นพิโรธกะพริบตา

ฮวยโกวฮวดเลิกคิ้วขึ้น

แต่พริบตาต่อมาขวดยาที่จัดตั้งอยู่บนโต๊ะทางด้านหลังฮวยโกวฮวดห่างไปหนึ่งวาใบหนึ่งพลันแตกระเบิดออก ยาเม็ดในขวดกลิ้งตกลงสู่พื้น

ยามนั้นปังปุกโป๊ยกับตั้งปุกเต็งสองสามีภรรยาเร่งรุดมาถึง มองดูเศษเคลือบที่แตกระเบิด เหลียวดูยาเม็ดที่หมุนกลิ้ง พอหันหน้าไป พบว่าฮวยโกวฮวดถอยกายไปสามก้าว

บัณฑิตคลื่นพิโรธสืบเท้าก้าวต่อไป

ฮวยโกวฮวดพลัน "ชัก" อาวุธของมันออกมา

เป็นใบไม้

อาวุธของมันเป็นใบไม้ใบหนึ่ง

...ไม่ใช่ใบไม้เล็กๆ หากทว่าเป็นใบไม้ใหญ่ใบหนึ่ง

เป็นใบมะพร้าว

ฮวยโกวฮวดโบกสะบัดใบมะพร้าว บังเกิดเป็นเสียงแหลมเล็ก

คล้ายตาบใบเลื่อยที่มีเขี้ยวขยักอันแหลมคม หวดลงยังศีรษะบัณฑิตคลื่นพิโรธ
ใบไม้นี้กลับคล้ายหล่อหลอมจากเหล็ก
ไม่ว่าผู้ใดล้วนดูออกว่า ท่าจู่โจมของฮวยโกวฮวดนี้บันดาลโทสะแล้ว
บัณฑิตคลื่นพิโรธข้อนตามองแวบหนึ่ง
เพียงมองแวบหนึ่ง
มันลงมือตอบโต้ ฟาดฝ่ามือใส่ใบมะพร้าว

เสียงฉาดคราหนึ่ง บัณฑิตคลื่นพิโรธส่ายร่างโงนเงน ฮวยโกวฮวดแค่นเสียงหนักๆ ดูไปยังคงเป็นเช่นเดียวกับครั้งแรก ไม่ว่าผู้ใดก็ไม่มีสภาพผิดปรกติใด

แต่ว่าภาพตัวหนังสือลายมือของเฮ้งเซี่ยวเจียะซึ่งแขวนบนผนังด้านหลังฮวยโกวฮวดพลันขาดกระจุยกระจาย พัดพลิ้วพร่างพรูลงมา

นี่เป็นม้วนกระดาษแผ่นหนึ่ง มีสภาพอ่อนนุ่ม กลับถูกพลังลมปราณบดทำลายไป ยังยากลำบากกว่ากระแทกทำลายขวดยาใบหนึ่งมากนัก

ตั้งปุกเตียงกับปังปุกโป๊ยมีความรู้สึกว่า เฒ่าแซ่ฮวยคล้ายเป็นฝ่ายเพลี่ยงพล้ำแล้ว

ทั้งสองตระเตรียมลงมือช่วยเหลือฮวยโกวฮวด
แต่ฮวยโกวฮวดหาได้ท้อถอยไม่
คนที่นิยมการต่อสู้ผู้หนึ่งไม่ท้อถอยโดยง่าย
...อย่าว่าแต่มันเป็นฮวยโกวฮวดที่สร้างกิจการจากความล้มเหลว
มันลงมือเป็นคำรบสาม
คราครั้งนี้มัน "ชัก" อาวุธอีกชนิดหนึ่ง
ยังคงเป็นใบไม้
...ใบไม้ขนาดใหญ่ใบหนึ่ง
เป็นใบกล้วย
มันหวดใบไม้ใส่บัณฑิตคลื่นพิโรธ คล้ายกับถือตาบง้าวขนาด

ใหญ่เล่มหนึ่ง ฟาดฟันใส่ศัตรูหมายเลขหนึ่งผู้นี้

บัณฑิตคลื่นพิโรธเพียงส่งเสียงดังฮ้อ จากนั้นลงมือ

ยังคงฟาดฝ่ามือใส่ใบกล้วย

แว่วเสียงดังหนักๆ คล้ายกับคนผู้หนึ่งถูกจับยัดไปในถุงผ้า ส่งเสียงแหบพร่าออกมา

จากนั้นบัณฑิตคลื่นพิโรธกับฮวยโกวฮวดถอยกายไปหนึ่งก้าว

ดูท่าทั้งสองคล้ายซ้อมกระบวนท่ากัน ไม่มีความประสงค์ร้ายอันใด

ชั่วครู่ให้หลัง บังเกิดเสียงดังครืน ผนังห้องที่ด้านหลังฮวยโกวฮวดพังครืนลงมา

พังครืนลงมาทั้งแถบ

ฮวยโกวฮวดกลับยิ้มออกมา

มันสะอึกกายเข้าหาอีก คราครั้งนี้มือซ้ายขวาใช้ใบมะหว้าวใบกล้วยจู่โจมออกพร้อมกัน

บัณฑิตคลื่นพิโรธยังคงรับศึกอย่างเยือกเย็น

ปังปุกโป๊ยกับตั้งปุกเต็งดูออกว่า ฮวยโกวฮวดเป็นฝ่ายเสียที พากันกู่ร้องชักขวน ใช้ไม้เท้าหัวพยัคฆ์ด้ามมังกรกับกรงเล็บเหล็กกล้า จู่โจมใส่บัณฑิตคลื่นพิโรธโดยพร้อมเพรียง

ฮวยโกวฮวดจู่โจมใบไม้ทั้งคู่ โดยปราศจากความหนักแน่นเยือกเย็นอีก เท่ากับเผยลางแพ้ของตัวเองออกมา

ฮวยโกวฮวดที่สูญเสียบุตรชายในงานวันเกิด ยังมีปุกเต็งปุกโป๊ยสองสามีภรรยาที่ถูกหยามอัปยศในงานเดียวกัน พากันลงมือต่อศัตรูอย่างสุดกำลัง

เพลงไม้เท้าของปังปุกโป๊ยมีเคล็ดความเพียงหนึ่งเดียวนั่นคือฟาดหวดนางทางหนึ่งหวด ทางหนึ่งหมุนคว้างละลิ่วร่าง ลมไม้เท้าพอกวาดผ่าน ข้าวของล้วนเสียหายย่อยยับ

นางควงไม้เท้าปานจักรผัน ปล่อยผมยุ่งสยาย กู่ร้องแหลมเล็กไม่ขาดหู

ผู้ที่ไม่ล่วงรู้ความนัยเข้าใจว่านางเสียสติไป แท้ทีจริงนิเป็นยุทธวิธีสยบศัตรู รบกวนสมาธิจิตใจของศัตรู

ยุทธวิธีเช่นนี้ความจริงมีแต่ชายฉกรรจ์ร่างกำยำ จึงสามารถสร้างสภาวะคุกคามคน แต่ปังปุกโปียขวัญกล้าฝีมือเข้มแข็ง มิเพียงกล้าใช้ ทั้งยังเปล่งอานุภาพของรูปร่างผอมเล็กของนางถึงขีดสุด

นางใช้นิสัยใจคอควบคุมสภาวะไม้เท้า หาได้ใช้ลักษณะรูปร่างไม่ ดั้งปุกเด็งมิใช่

ปังปุกโปียผู้เป็นภรรยามันใช้เพลงไม้เท้าที่แกร่งกร้าวสุดยอด กรงเล็บของมันกลับพลิกแพลงชั่วร้ายถึงขีดสุด

มันก็มีอาวุธที่สร้างชื่อเช่นเดียวกับภรรยาของมัน

อาวุธของมันเป็นกรงเล็บขาไก่ที่ดีจากเหล็กกล้า ยามยืดยาวมีความยาวแปดเชียะ เวลาหดเล็กลงเพียงหนึ่งเชียะสี่นิ้ว

กรงเล็บของมันใช้บิดศีรษะลำคอผู้คน ทั้งยังใช้บิดแขนขาศัตรู กระทั่งใบหู ไข่ดัน สิบนิ้วมือ สิบนิ้วเท้าล้วนบิดหักได้

มันถือกรงเล็บด้วยมือขวา ส่วนมือซ้ายว่างเปล่า

แต่มือซ้ายที่ว่างเปล่า สามารถใช้ออกด้วยกรงเล็บเหยี่ยว กรงเล็บเสือ กรงเล็บไก่ กรงเล็บนกแร้ง อำนาจการทำลายล้างยังยิ่งกว่ามือข้างที่ถืออาวุธอีก

มันสองสามีภรรยาผนึกจู่โจมบัณฑิตคลื่นพิโรธ ยังมีใบไม้คู่ของฮวยโกวฮวด

แต่บัณฑิตคลื่นพิโรธยังมุ่งหน้าไป

มาตรว่าท่าเดินของมันเชื่องช้าลง แต่ยังคงมุ่งไปข้างหน้า

สองมือมันเปล่งประกายสีสันชนิดหนึ่ง จวบกระทั่งเป็นสีม่วง

ทุกครั้งที่มันเผชิญกับท่าหวาดเสียวอันตราย เพียงขยับมือเล็กน้อย ก็สลายสภาวะจู่โจมอันน่ากลัว ทั้งยังคลี่คลายสลายจนไร้ร่องรอย

มันคล้ายกับความคิดพอบังเกิด ก็เกิดปฏิกิริยาตอบสนอง พลัง

ลมปราณของมันมาจากจุดศูนย์กลางที่ท้องน้อย แต่ก็คล้ายมาจากฟ้าดิน ความคิดพอบังเกิด พลังก็ปะทุออก เสมือนหนึ่งบรรลุถึงขอบเขตขั้น "พอสะกิดก็ตอบสนอง" แล้ว

มันยังเดินช้าๆ เข้าร้านฮ้วยซุนดิ้ง คล้ายกับพอก้าวเท้าออก ก็ไม่หยุดยั้งยุดิ

หมายความว่าฮวยโกวฮวด ตั้งปุกเต็งกับปังปุกโปยที่ผนึกกำลังจู่โจมกลับเป็นฝ่ายถอยร่น

เนื่องจากการประมือของคนทั้งสี่ บังเกิดเป็นกระแสลม กระแสใบไม้ และประกายฝ่ามือสีม่วง ดังนั้นดึงดูดความสนใจของอุนยิ้วซึ่งเพิ่งช่วยเหลือปันชือสองอาจารย์กับศิษย์

นางตัดสินใจเข้าร่วมวงต่อสู้

..เมื่อคุณหนูใหญ่ผู้นี้ตกลงใจเข้าร่วมวงต่อสู้ยังมีผู้ใดขัดขวางนางได้?

อุนโกวเนี้ยเองก็ทราบว่า มีผู้คนมากมายชมชอบนาง นางเองก็โชคดีที่พบพานผู้อุปถัมภ์ แต่มีผู้คนไม่น้อยที่อิจฉาริษยานาง ปรารถนาให้นางตายเสียแต่เนิ่นๆ แต่อุนนึ่งเฮียบ (วีรสตรีแซ่อุน) พานไม่ตาย ยังคงเฉิดฉายอยู่ในยุทธจักร

นางเองก็ทราบว่า หลายปีนี้นางก่อเรื่องราวตอแยเภทภัยไม่น้อย แต่ขอเพียงเป็นการช่วยคน ล้วนไม่สนใจว่าผู้คนจะเคียดแค้นอย่างไร ยังคงมีชีวิตอย่างเบิกบานสำราญใจ นอกจากการตายของโชวมั่งจิ้มสร้างความเศร้าสลดแก่นาง การลาโลกของแปะโช้วปวยสร้างความเสียใจแก่นางแล้ว นางยังคงใช้ชีวิตอย่างอิสรเสรี

นางมีนิสัยดื้อรั้นเจ้าอารมณ์

ต่อให้นางทราบว่าตัวเองเจ้าอารมณ์ ยังกระทำตามอารมณ์ อย่างน้อยถือว่าตัวเองเข้าสู่โลกหล้าหนึ่งครั้ง

นางรุดมาหมายสั่งสอนผู้ที่กล้าบุกรุกเข้าร้านฮ้วยซุนดิ้ง

นางไม่เข้าใจว่าเหตุผลที่เข้าร่วมการต่อสู้ เพราะไม่ยินยอมให้ผู้ใดรุกล้ำสถานที่ซึ่งเย้งเชี่ยวเจียะเคยรักษาพยาบาลผู้คน หรือมาเพราะประกายสีม่วงกับเสียงกรงเล็บเสียงไม้เท้าเสียงใบไม้?

ไม่ว่าผู้ใดก็ไม่ทราบ

...จะอย่างไรนางคิดมาก็รุดมา

อุนยิ้วพุ่งปราดเข้ามา ชี้หน้าด่าทอบัณฑิตคลื่นพิโรธ ทั้งฟันดาบใส่ประกายดาบงามเฉิดฉาย

เพลงดาบนุ่มละมุนไม

บัณฑิตคลื่นพิโรธเองไม่มียุทธวิธีพิเศษอันใด

ก่อนที่จะได้รับ "คำสั่งพิเศษ" มันตกลงใจยึดครองร้านฮ้วยชุนดิ้ง

ขอเพียงยึดครองศูนย์บัญชาการของศัตรูไว้ ไม่ว่าการศึกครั้งนี้พ่ายแพ้หรือได้รับชัยชนะ หรือว่านักโทษประหารถูกชิงตัวไปหรือไม่ ล้วนไม่สลักสำคัญ

ประการสำคัญคือ มันยึดครองจุดยุทธศาสตร์ของศัตรูเป็นผลสำเร็จกู้หน้าให้แก่สุยซุ้งแล้ว

วิธีจัดการศัตรูของมันรวบรัดยิ่ง หาแตกต่างกับผู้คนทั่วไปไม่

ผู้ขวางเราตาย ผู้แช่งชืนเราสิ้น

สำหรับกับมัน การเพิ่มศัตรูคนหนึ่ง หรือลดศัตรูคนหนึ่ง หามีข้อแตกต่างไม่

อาจบางทีเพียงแตกต่างที่มันต้องฆ่าศัตรูเพิ่มอีกคนหนึ่ง

มันฟาดฝ่ามือใส่อุนยิ้วแต่ไกล กลับบังเกิดเป็นสุ้มเสียงอันน่าฟังประหนึ่งดุริยทิพย์

อุนยิ้วไม่ขบคิดใคร่ครวญ ก็ฟาดฟันดาบออก

นางไม่กลัว

นางไม่กลัวอันใดทั้งสิ้น

ถึงกับไม่ทราบว่าอันใดเรียกว่าความกลัว

แต่ในโลกหล้าพานมีบุคคลเช่นนี้ เขาหรือนางอาจไม่มีความสามารถพิเศษอันใด แต่อาศัยความโชคดี มีผู้อุปถัมภ์และรูปโฉมโนมพรรณท่องยุทธจักรด้วยความสุขสำราญ โดยไม่ประสบเหตุไม่คาดหมาย ต่อให้ประสบเหตุไม่คาดหมายก็แคล้วคลาดปลอดภัย

ประกายดาบของอุนยิ้วครั้งนี้พร่างพราวดั่งประกายดาว แต่สามารถต้านทานรับฝ่ามือหอุมหลากสีสันชั้นที่สองได้หรือไม่?

ทุกผู้คนแทบไม่ต้องรอดูผล ก็คาดเดาออกได้

ที่น่าขบขันยิ่งกว่าคือ อุนยิ้วกลับละทิ้งดาบแต่กลางคัน

ทั้งนี้เพราะนางรู้สึกว่าคลื่นเสียงฝ่ามือน่าฟัง

นางเห็นว่าหากฟาดฟันดาบต่อไป ออกจะทำลายบรรยากาศเกินไป

นางกระทั่งดาบยังละทิ้ง ไหนเลยต้านทานรับท่าไม้ตายของหนึ่งในทกสุดยอดฝีมือได้?

อุนยิ้วพานไม่ร่ายรำดาบ หากแต่ยิ้มให้กับท่าฝ่ามือนี้

รอยยิ้มนี้งามยิ่ง

...รอยยิ้มนี้อาจไม่เกิดผลกับผู้อื่น แต่บังเกิดผลกับบัณฑิตคลื่นพิโรธ

บัณฑิตคลื่นพิโรธงงงันวูบหนึ่ง

...มันเป็นบุรุษที่ชื่นชมต่อสตรี

ยามนั้นฮวยโกวฮวด ตั้งปุกเต็ง ปังปุกโป๊ยคิดเข้ามาช่วยเหลือ ล้วนทำไม่ได้

ทั้งสามไม่อาจพุ่งผ่านฝ่ามือออกข้างหนึ่งของบัณฑิตคลื่นพิโรธ บัณฑิตคลื่นพิโรธอาศัยฝ่ามือข้างหนึ่งใช้ออกด้วยพลังปั่นป่วนในฤดี

เงาฝ่ามือแน่นขนัดดุจขุนเขา

พวกมันไม่อาจบุกบั่นทะลวงฝ่า

แต่เพราะรอยยิ้มนั้น บัณฑิตคลื่นพิโรธกลับทอดถอนใจยาว รั้งพลังฝ่ามือกลับด้วยท่าทีเหม่อลอยอยู่บ้าง

อุนยิ้วเห็นเช่นนั้น อดหัวร่อมิได้

สาเหตุที่บัณฑิตคลื่นพิโรธรั้งมือกลับรวบรัดยิ่ง

มันชมชอบสตรี โดยเฉพาะสตรีที่งดงาม

มันไม่ถือว่ามักมากกามคุณ อย่างน้อยไม่เคยอาศัยพลังฝีมือตัวเองข่ม,หงรังแกสตรี เพียงเพื่อระบายความใคร่ของตัวเอง

มันเห็นว่าสตรีที่งดงามเป็นความสะอาดหมดจด เช่นเดียวกับหินแปลกที่มันใช้เป็นสถานที่ฝึกเพลงฝ่ามือ หินผลึกทุกก้อนสกาวสุกใส และบริสุทธิ์งดงาม

นับตั้งแต่ออกท่องเที่ยว มันไม่อาจหักใจฆ่าสตรี...โดยเฉพาะสตรีที่หมดจดงดงาม

ไม่ทราบเพราะเหตุใด มันบังเกิดความรู้สึกที่อ่อนละมุนต่อสตรี ทั้งเกิดความสนิทสนมและเป็นมิตร

มันถึงกับแค้นตัวเองไฉนไม่เกิดเป็นสตรี หากแต่โชคร้ายที่เป็นบุรุษโสโครกคนหนึ่ง

ดังนั้นมันพอเห็นสตรีที่งดงามเผยอแย้มยิ้ม ตระเตรียมรับฝ่ามือของมันโดยไม่ต่อสู้ขัดขืน กลับไม่อาจฟาดฝ่ามือออกได้

อุนยิ้วเห็นฝ่ายตรงข้ามพอหยุดมือ เสียงดนตรีพลันขาดหาย แต่กลิ่นหอมยังคงอยู่ ต้องกล่าวว่า

"นี่เป็นเพลงฝ่ามืออันใด สุ้มเสียงจึงไพเราะ ทั้งยังมีกลิ่นหอม?"

บัณฑิตคลื่นพิโรธตอบด้วยความขวยเขินอยู่บ้างว่า

"เป็นฝ่ามือหอมหลากสีสัน ขอโภวเนี้ยอย่าได้หัวร่อเยาะ"

อุนยิ้วขณะจะตอบคำ พลันได้ยินเสียงแอ๊ดภายในร้านมืดสลัวลงวูบหนึ่ง ที่แท้ปรากฏคนผู้หนึ่งพุ่งปราดเข้ามา

คนผู้นี้สวมใส่ชุดแดง ผมขาวดั่งไหมเงิน ส่งเสียงดังปานฟ้าร้องว่า

"เป้าหมายนี้ดึงมือ พวกเราปิดประตูตีสุนัข โค่นมันลงก่อนแล้วค่อยว่ากล่าว"

ผู้มาเป็นผู้นำอีกคนหนึ่งของหมู่คณะสร้างฝันนามอุนมั่งเซ้ง

อุนมั่งเซ้งทราบว่าบัณฑิตคลื่นพิโรธยากตอแย กลัวว่าฮวยโกวฮวดและพวกพลาดท่าเสียที ดังนั้นรุดมาสมทบ ปิดประตูร้านลง ผนึกกำลังจัดการกับศัตรูสำคัญผู้นี้

ประตูร้านพอปิดลง ผู้คนภายนอกไม่ทราบว่าบัณฑิตคลื่นพิโรธลำพังคนเดียว ต่อสู้กับฮวยโกวฮวด อุนมั่งเซ้ง ตั้งปุกเตี๋ง ปังปุ่กโป๊ยและอุนยิ้วทั้งห้า ผลการต่อสู้เป็นอย่างไร

จวบกระทั่งหลวงจีนไว้ผมมากนิ้วเป่าขลุ่ยเป็นเสียงดัง

เสียงขลุ่ยกระชั้นเร่งร้อน

เสียงขลุ่ยพอดัง บังเกิดเสียงครืนใหญ่ ประตูร้านฮ้วยชุนตึ้งคล้ายถูกสายฟ้าฟาดใส่ พังครืนลงมา

แต่พริบตาก่อนที่ประตูร้านจะพังทลายปรากฏคนผู้หนึ่งพุ่งทะลวงออกมา

คนผู้นี้บรรจุพลังเปี่ยมล้น กลับพุ่งผ่านประตูไม้ จนปรากฏเป็นรูปคนคล้ายกับใช้มีดตาบคว้านออกมาก็มิปาน

ผู้ที่พุ่งทะลวงออกมาเป็นบัณฑิตคลื่นพิโรธ

ไม่ มันพุ่งถอยออกมา

มันพุ่งถอยเข้าหาหลวงจีนไว้ผมมากนิ้ว

มันรุดไปตามเสียงขลุ่ย

แต่มันเพิ่งพุ่งชนประตูร้านแตกเป็นช่อง ผู้คนอีกฟ้าคนพากันชนประตูไม้ไล่ติดตามออกมา

นอกจากอุนยิ้วแล้ว คนทั้งหมดล้วนเป็นยอดฝีมือ หากสกัดคู่ต่อสู้

คาเหนึงไม่ได้ วันหน้าไยมิไข่ถูกผู้คนหัวร่อเยาะ?

อย่าว่าแต่หากปล่อยให้บัณฑิตคลื่นพิโรธเข้าร่วมวงต่อสู้ จะเพิ่มแรงกดดันต่อเหล่านักสู้ผู้กล้าอย่างมาก

ทั้งหมดไล่กวดติดตาม แต่ผู้คนห้าคนพุ่งขนใส่ประตูไม้พร้อมกัน ประตูไม้ทั้งสองบานย่อมพังครืนลง

คนยังไม่บรรลุถึง ท่าจู่โจมบรรลุถึงก่อน

ฮวยโกวฮวดใช้ใบไม้คู่เป็นอาวุธลับ ไล่กวดตามบัณฑิตคลื่นพิโรธไป

อุนมั่งเช้งใช้ออกด้วยพลังลมปราณพิโรธ มันธงมือยามเดือดดาลทุกสภาวะจู่โจมเฉกเช่นผลักภูเขาถมทะเล หมายมั่นสังหารบัณฑิตคลื่นพิโรธ

ตั้งปุกเตียงใช้กรงเล็บห้าปีศาจลมมหากาฬ ปังปุกโป๊ยใช้เพลงไม้เท้าพายุหอบใบไม้ร่วง จู่โจมโหมใส่บัณฑิตคลื่นพิโรธ แม้แต่อุนยิ้วก็พลิ้วกายออกไปฟันดาบใส่บัณฑิตคลื่นพิโรธ

ทั้งหมดล้วนได้คิดว่า บัณฑิตคลื่นพิโรธพอได้ยินเสียงขลุ่ย ก็ผละจากคู่มือทั้งห้า รุดสู่วงต่อสู้ ความสามารถในการต่อสู้อยู่เหนือความคาดหมาย หากไม่อาจสะกดมันไว้ ยากที่จะช่วยเหลือถังป้อสู้กับปิงหึงเสี้ยวได้

แม้แต่อุนยิ้วก็ได้คิด ดังนั้นทั้งหมดไล่ล่าตามอย่างสุดกำลัง

เหลียวดูเหล่านักสู้ผู้กล้าล้วนติดตามจูเซี่ยวเอ๋ย จู่โจมโหมใส่หลวง-จีนไว้ผมมากนิ้วกับเส้งโป๊ยไท้เอี้ยไม่หยุดยั้ง

บัณฑิตคลื่นพิโรธเหยียบเท้าถอย ทุกฝีเท้าล้วนเหยียบใส่ศีรษะหัวไหล่เหล่านักสู้ผู้กล้ากับไพร่พลทหาร เพียงสะกิดเบาๆ ก็ดีดตัวขึ้น รับมือท่าจู่โจมของยอดฝีมือทั้งห้าเอาไว้

ฝ่ามือซ้ายของมันเปล่งประกายสีสัน จู่โจมใส่ตั้งปุกเตียงสิบสี่ฝ่ามือสะกดจนกรงเล็บของตั้งปุกเตียงไม่อาจใช้ออกได้

ฝ่ามือขวาของมันปังเกิดเป็นคลื่นเสียงอันไพเราะ ฟาดใส่ปังปุกโป๊ยสามฝ่ามือ คุกคามจนไม้เท้าของปังปุกโป๊ยแทบหลุดจากมือ

มือซ้ายของมันยังส่งกลิ่นหอมแก่นจันทน์ หนุนใส่ฮวยโกวฮวดหนึ่งฝ่ามือ

หนึ่งฝ่ามือนี้กลับสลายสภาวะจู่โจมของใบไม้คู่ของฮวยโกวฮวดไป

มือขวาของมันขยับอย่างแผ่วเบา จู่โจมใส่อุนมั่งเช้งสิบเจ็ดคราอุนมั่งเช้งแทบถูกอาการสั่นไหวที่กระสันปั่นป่วน สลายสภาวะจู่โจมไปโดยสิ้นเชิง

มีแต่อุนยิ้วไล่กวดตามมันทัน

นางใช้ออกด้วยวิชาตัวเบาของแม่ชีเทพยดาแขนเสื้อแดง

ดังนั้นนางเคลื่อนไหวทีหลังบรรดุถึงก่อน ไล่กวดตามบัณฑิตคลื่นพิโรธทัน

บัณฑิตคลื่นพิโรธคล้ายรู้สึกเหนือความคาดหมาย ถอนใจเบาๆ กล่าวว่า

"ท่านคิดบีบบังคับเราฆ่าท่านจริงๆ?"

พลางสะบัดฝ่ามือคุกคามนางตกวูบลง

จากนั้นมันใช้ออกด้วยท่าสังหาร

...คนที่มันฆ่ามิใช่อุนยิ้ว

หากแค่เป็นจูเชี่ยวเอียที่นำกำลังบุกชิงตัวนักโทษประหาร

ไม่เพียงมันจู่โจมสังหารต่อจูเชี่ยวเอีย ยังมีอีกคนหนึ่งพุ่งปราดไปทางปีงหึงเสี้ยว

ทั้งยังใช้ "กระบี่" ออก

เป็นกระบี่หลอสุยกัก

กระบี่คล้ายหลับไป มิหนำซ้ำหลับสนิท หลับฝันนิทรา ต่อให้ลงมือก็ไม่สมควรเป็นมัน หากแต่เป็นมือกระบี่ที่ช้างกายมันอีกหกคน

มันคล้ายเดินทางมานอนถ่ายเดียว

แต่แล้วมันพลันตื่นขึ้นมา

ลิมตาดิน
ชักกระบี่
แล้วลงมือ
ความเคลื่อนไหวเหล่านี้กระทำในเวลาชั่วพริบตา
มิหน่ำซ้ำวิธีชักกระบี่ของมันแปลกพิเศษยิ่ง
ในโลกหล้าไม่มีคนชักกระบี่เช่นนี้
และไม่มีบุคคลที่สองที่ใช้กระบี่เช่นนี้
ในยุทธจักรยิ่งไม่มีบุคคลที่สองใช้ "กระบี่" เช่นนี้
วิธี "ชักกระบี่" ของมันคือถอดรองเท้าออก
มันสวมรองเท้าหนังหุ้มแข้ง
มันพอถอดรองเท้าออก ก็บรรลุเป้าหมายของการ "ชักกระบี่"
ทั้งนี้เพราะเท้าของมันเป็น "กระบี่" ของมัน
เป็นกระบี่เท้า
นี่เป็นเหตุผลที่มันได้รับขนานฉายาว่ากระบี่
ตัวมันกับกระบี่หลอมรวมเป็นหนึ่ง
เท้าเป็นกระบี่ของมัน
ถึงกับเปล่งประกายกระบี่ออกมา
มันลืมตา ตื่นขึ้น ชักกระบี่ ลงมือ เพราะมันได้รับคำสั่งข้อหนึ่ง
...พอได้ยินเสียงขลุ่ย ให้รุดไปช่วยเหลือ เมื่อได้ยินรหัสสัญญาณ
ให้ฆ่าคนที่สั่งฆ่าในบัดดล
คำสั่งที่มันได้รับ ความจริงใกล้เคียงกับบัณฑิตคลื่นพิโรธ
...เสียงขลุ่ยพอดัง ให้ลงมือฆ่าเป้าหมายในบัดดล
ตอนนี้เสียงขลุ่ยดังขึ้น
คำสั่งถูกถ่ายทอดออก
ถึงเวลาฆ่าคนแล้ว

แต่แล้วยามนั้น เงาร่างสายหนึ่งแหวกฝ่าผู้คนออกมา มือซ้ายประกา
นิ้วทั้งห้า ปักใส่ใบหน้าดังป้อสู้ที่ตกอยู่ใต้คมกระบี่ของหลวงจีนไว้ผมมากนิ้ว

ครานี้เหนือความคาดหมายทุกผู้คนนัก

สตรีรูปกายอ้อนแอ้นใส่เสื้อกระโปรงสีชมพูใช้ผ้าคลุมหน้าสีชมพูนางก่
มิใช่มาปล้นชิงตัวนักโทษหรอกหรือ?

อย่าว่าแต่สตรีนางนี้เป็นชนชั้นผู้นำของนักสู้ผู้กล้าที่มาชิงตัวนักโทษ
นางนำกำลังบุกรุ่โจมหลายครา ดีที่ถูกกองกำลังของฉั่วเกียยันเอาไว้

ยามนี้ทั้งหมดความจริงชะงักงัน นางพลันถาโถมเข้ามา

ซึ่งความจริงถาโถมเข้ามาไม่เป็นไร หลวงจีนไว้ผมมากนิ้วยังรับมือได้

แต่สตรีนางนี้แทนที่จะลงมือต่อหลวงจีนไว้ผมมากนิ้ว กลับมุ่งเป้าไป
ที่ถังป้อสู้

หากปรากฏคนผู้นั้นเข้ามาช่วงชิงวัตถุสำคัญในมือท่าน ท่านจะม่
ปฏิกิริยาอย่างไร?

ปฏิกิริยาของหลวงจีนไว้ผมมากนิ้วคือ ฉุดดึงถังป้อสู้ไปด้านหลัง

...ถังป้อสู้เป็นผู้ต้องหาทางการ สตรีนางนี้เข้ามาฆ่ามัน ถือว่าไม่ถูกต้อ

...มิหนำซ้ำยังเป็นการฆ่าถังป้อสู้ที่อยู่ในเงื้อมมือของตน ตนไม่อาจ
ปล่อยให้อีกฝ่ายสมความตั้งใจ

ดังนั้นหลวงจีนไว้ผมมากนิ้วกระชากร่างถังป้อสู้ไปทางด้านหลัง

ถังป้อสู้ร่างสูงใหญ่ มาดว่าหลวงจีนไว้ผมมากนิ้วดึงตัวมันไปได้ทัน
ท่วงที แต่ก็กระทบถูกนิ้วมือที่เพิ่งขาดด้วน สร้างความเจ็บปวดจนแยกเขี้ยว
ยิงฟันออกมา

แต่สตรีนางนั้นประกบนิ้วสามนิ้ว ทิ่มใส่หว่างคิ้วถังป้องสู้อีกครา

หลวงจีนไว้ผมมากนิ้วไม่ทันขบคิดโดยละเอียด พานฉุดดึงถังป้อสู้
ไปซ่อนอยู่ด้านหลัง

ครานี้สตรีที่เผ็ดร้อนดุร้ายค่อยเปิดฉากรุ่โจมอย่างแท้จริง

นางใช้นิ้วมือข้างขวาทิ่มสกัดใส่คอหอยหลวงจีนไว้ผมมากนิ้ว มือซ้ายใช้นิ้วมือสองนิ้วออกด้วยท่ามังกรคู่ชิงมุก มุ่งใส่ดวงตาทั้งสองของอีกฝ่าย

หลวงจีนไว้ผมมากนิ้วเห็นนางลงมือด่อตนเอง ก็ไม่กล้าชักช้า มือซ้ายใช้ท่วงท่ากลอนประตูเหล็ก มือขวาใช้ท่าทอดแหขวางลำน้ำ ปิดสกัดสภาวะจู่โจมของนาง

แต่ยังไม่อาจระวังป้องกันได้

ที่ไม่อาจระวังป้องกันเป็นเท้าของนาง

ขณะที่นางจู่โจมสองมือใส่หลวงจีนไว้ผมมากนิ้วอย่างดุร้าย ยังเตะออกสองเท้าโดยไร้เสียง

สองเท้านี้ไม่ได้เตะใส่หลวงจีนไว้ผมมากนิ้ว หากแต่เตะใส่ถังป้องู้

หลวงจีนไว้ผมมากนิ้วไม่ทันดึงตัวถังป้องู้ออก ถังป้องู้จึงถูกเตะใส่สองเท้า

หลวงจีนไว้ผมมากนิ้วรู้สึกเสื่อมเสียหน้านัก ต้องตวาดด้วยโทสะนิ้วทั้งสิบคล้ายงูร้ายพุ่งฉกวุ่นวาย ครอบคลุมใส่สตรีนางนั้น

สตรีนางนั้นบิดเอวอ้อนแอ้นหลบเลี่ยง เมื่อถึงตอเท้ายกลับกรีดกรายร่ายรำตามพลังนิ้วของหลวงจีนไว้ผมมากนิ้ว คล้ายกับภูษานางระบำที่พัดพลิ้วกลางสายลมชุดหนึ่ง

...นางสวยงามน่าดู

แต่ไม่อาจกระทบถูก

หลวงจีนไว้ผมมากนิ้วโหมจู่โจมหลายกระบวนท่า พลันรู้สึกที่ข้างกายมีความเคลื่อนไหวผิดปรกติต้องร้องคำ 'หลงกล' ในใจ

แต่หลวงจีนไว้ผมมากนิ้วยังชักช้าก้าวหนึ่ง ตลอดทั้งร่างถูกผู้คนกอดรัดแนบแน่น ที่ด้านหลังมีคนหัวร่อดังๆ กล่าวว่า

"เชี่ยวเอีย เป็นท่านช่วยเหลือเรา"

คนกล่าววาจาคือถังป้องู้

สตรีที่บุกเข้ามาจู่โจมโหมใส่หลวงจีนไร้ผมมากนิ้วย่อมเป็นจูเชี่ยวเอีย (เอวบางอย่างยิ่ง)

นางคำนวณจิตใจหลวงจีนไร้ผมมากนิ้ว ดังนั้นพอบุกเข้ามา แทนที่จะช่วยเหลือถังป้องู้ กลับทำท่าราวกับจะ "สังหาร" ถังป้องู้

เมื่อเป็นเช่นนี้ หลวงจีนไร้ผมมากนิ้วได้แต่ต้านทานรับมือแทนถังป้องู้

จากนั้นนางค่อยมุ่งเป้าจู่โจมใส่หลวงจีนไร้ผมมากนิ้ว

หลวงจีนไร้ผมมากนิ้วได้แต่ตั้งรับ นางกลับฉวยโอกาสเตะใส่ถังป้องู้

ดอนนั้นหลวงจีนไร้ผมมากนิ้วเพียงระวังป้องกันนางจู่โจมใส่ตนก่อน แล้วค่อยนึกถึงความปลอดภัยของถังป้องู้

จูเชี่ยวเอียต้องการให้อีกฝ่ายคาดคิดเช่นนี้เอง ความจริงแล้วนางใช้เท้าหนึ่งเตะคลายจุดให้แก่ถังป้องู้ อีกเท้าหนึ่งบังคับมีดปลายแหลมดีดพุ่งออกจากหัวรองเท้า ตัดเชือกที่มัดพันธนาการร่างของถังป้องู้

เส้นเชือกบนร่างถังป้องู้พอขาดออก คนก็สามารถเคลื่อนไหวอย่างอิสระแล้ว

ถังป้องู้เห็นจูเชี่ยวเอียมาช่วยเหลือมัน มิหนำซ้ำช่วยเหลืออย่างแข็งขันถึงเพียงนี้ แสดงว่ามีเยื่อใยไมตรีต่อมัน ความรักระหว่างมันกับนางได้รับการพิสูจน์ยืนยัน ยามลิงโลดยินดีกลับกอดรัดหลวงจีนไร้ผมมากนิ้วเอาไว้ คล้ายกับโอบกอดคนรักไว้กีมิปาน

ด้วยพลังฝีมือของหลวงจีนไร้ผมมากนิ้ว ย่อมไม่เกรงกลัวจูเชี่ยวเอีย

แต่เป็นที่ทราบแล้วว่า ความร้ายกาจของหลวงจีนไร้ผมมากนิ้วมิใช่พลังฝีมือ หากแต่เป็นปัญญาความคิด

หลวงจีนไร้ผมมากนิ้วที่พบกับความสำเร็จตลอดมา ก็มิใช่ปัญญาความคิดของตนเอง หากแต่หลวงจีนไร้ผมรูปนี้ได้รับการยกย่อง ได้รับความไว้วางใจจากผู้คน พอลงมือล้วนประสบผล

คราครั้งนี้หลวงจีนไร้ผมมากนิ้วคำนวณยุทธวิธีของจูเชี่ยวเอียผิด

พลาด เป็นเหตุให้ตกเป็นฝ่ายเพลี่ยงพล้ำ

หลวงจีนไว้ผมมากนิ้วขณะจะพลิกสภาพการต่อสู้ ก็ถูกถังป้อฮู้กอดรัดจากด้านหลัง แม้กระทั่งขลุ่ยที่ใช้ออกคำสั่งก็ร่วงหล่นลง

ดังนั้นหลวงจีนไว้ผมมากนิ้วคับทันดันตราแล้ว

ถังป้อฮู้ที่กอดรัดหลวงจีนไว้ผมมากนิ้ว พลันเหลียวหน้าไปยังเส้งโป๊ยไท้เอี้ย เบิกตาโปนโต ร้องคำรามว่า

"ปล่อยมัน"

...มันที่ว่าย่อมเป็นปิงหึงเสี้ยว

สถานการณ์พลิกผันกลับกลาย

หลวงจีนไว้ผมมากนิ้วมิเพียงสยบถังป้อฮู้ไม่ได้ กลับถูกถังป้อฮู้กอดรัดไว้ เส้งโป๊ยไท้เอี้ยชมดูจนแตกตื่นตระหนก ถังป้อฮู้หลันคำรามใส่มัน ยิ่งสร้างความอกสั่นขวัญแขวนแก่มัน

เส้งโป๊ยไท้เอี้ยความจริงยืนชิดกับหลวงจีนไว้ผมมากนิ้วล่วงรู้ถึงวิกฤติการณ์ของหลวงจีนไว้ผมมากนิ้ว สมควรยื่นมือเข้าช่วยเหลือ แต่เพราะบังเกิดความหวาดหวั่น กลายเป็นจิตขลาดเขลา ปรากฏผู้คนสองคนดาหน้าเข้ามา จู่โจมไม้เท้ากรงเล็บใส่

เส้งโป๊ยไท้เอี้ยทราบว่า ศัตรูทะลักหนุนเนื่องเข้ามา เพื่อช่วยเหลือผู้ต้องหาในเงื้อมมือมัน

มันเข้าใจดีว่าผู้เหี้ยมหาญเหล่านี้ ไม่เพียงลงมือเพื่อปิงหึงเสี้ยว ทั้งยังเป็นการแสดง "ท่าที" ประการหนึ่ง

...ท่าทีที่สนับสนุนคนไม่รู้จักฟ้าสูงแผ่นดินต่ำทั้งสองทำร้ายฮ่องเต้กับท่านมหาเสนาบดี

เส้งโป๊ยไท้เอี้ยเป็นคนขาญฉลาด

มันเพียงนึกถึงผลประโยชน์ คำนึงถึงความปลอดภัยส่วนตัว ไม่

เลือกกระทำเรื่องราว

...เพียงกระทำเรื่องราวที่เอื้อประโยชน์ต่อตัวเอง
อาจบางทีนี่เป็นข้อแตกต่างระหว่างขุนนางคงฉินกับขุนนางกังฉิน
เส้งโป๊ยไท้เอี้ยเพราะรู้ซึ้งถึงข้อนี้ จึงตัดสินใจ "รักษาชีวิต" ไว้
นั่นคือผละจากไป
มันถอนตัวล่าถอยในบัดดล

...อยู่ห่างจากปิงหึงเสี้ยวให้มากไว้
เมื่อเป็นเช่นนี้ ผู้มาหมายมั่นช่วยเหลือนักโทษ ไม่ติดตามไล่ล่ามันแล้ว
อย่าว่าแต่ค่อให้สูญเสียนักโทษ มันก็ไม่ต้องรับโทษสาหัสที่สุด
เพราะว่ายังมีหลวงจีนไว้ผมมากนิ้ว

...ท่านมหาเสนาบดีเมื่อมอบอำนาจสั่งการกระบี่สัตตพิฆาตกับบัณฑิตคลี่นพิโรธให้แก่หลวงจีนไว้ผมรูปนี้ ก็ปล่อยให้หลวงจีนไว้ผมมากนิ้วแบกรับภาระไป

มันเองยังคงรักษาชีวิตสำคัญกว่า

เส้งโป๊ยไท้เอี้ยไม่สนใจภาระหน้าที่ ชิงถอนตัวล่าถอย ทิ้งให้หลวงจีนไว้ผมตกอยู่ห้วงคับขัน

หากเส้งโป๊ยไท้เอี้ยลงมือช่วยเหลือ หรือใช้ปิงหึงเสี้ยวเป็นเครื่องข่มขู่ยังสามารถผ่อนคลายสถานการณ์ให้แก่หลวงจีนไว้ผมมากนิ้ว การล่าถอยของเส้งโป๊ยไท้เอี้ย เท่ากับถมหินลงบ่อ ทอดทิ้งให้หลวงจีนไว้ผมมากนิ้วอยู่โดดเดี่ยวไร้แรงหนุน

หลวงจีนไว้ผมมากนิ้วเพื่อกอบกู้สถานการณ์ได้แต่กระทำเรื่องหนึ่ง
"ล้อมวง แตกบิ่น สับปะรดใหญ่"

หลวงจีนไว้ผมมากนิ้วถูกถังป้อสู้กอดรัดไว้ ทั้งยังต้องรับมือกับท่าจู่โจมของจูเชี่ยวเอีย อย่างลำบากยากเย็น ค่อยส่งเสียงร้องเหล่านี้ออกมาร้องสั่งว่า

"ฆ่าคนที่มาชิงตัวนักโทษให้หมดสิ้น"

...ล้อมวง แตกบิ่น สับปะรดใหญ่ล้วนเป็น "รหัสลับ"

คำ "ล้อมวง" เป็นคำสั่งการต่อกระบี่หลอสุยกักต่อบัณฑิตคลื่นพิโรธ

คำ "สับปะรดใหญ่" เป็นคำสั่งฆ่าที่มีผลบังคับใช้ต่อทั้งหมด

...นอกจากเสียงชตุ่ยแล้ว ขอเพียงมีคนกล่าวคำพูดสามคำนี้ พวกมันต้องปฏิบัติตามคำสั่ง

นี่เป็นสาเหตุสำคัญที่หลวงจีนไร้ผมมากนิ้วเข้าร่วมปฏิบัติการครั้งนี้

เพราะว่าหลวงจีนไร้ผมมากนิ้วได้รับความไว้วางใจจากฉั่วเกีย

ฉั่วเกียบอก "รหัสลับ" ต่อหลวงจีนไร้ผมมากนิ้ว เพื่อให้หลวงจีนไร้ผมมากนิ้วสั่งการต่อกระบี่หลอสุยกักกับบัณฑิตคลื่นพิโรธ

ภายใต้การช่วยเหลือจากกระบี่หลอสุยกักกับบัณฑิตคลื่นพิโรธ ยังกอัวทำงานไม่สำเร็จหรือ?

หลังจากทำงานสำเร็จ หลวงจีนไร้ผมมากนิ้วจะมีศักดิ์ฐานะสูงกว่าเส้งโป๊ยไท้เอี้ย จูง้วยเม้งกับที่เจ็ดแห่งแผ่นดินแล้ว

หลวงจีนไร้ผมมากนิ้วทราบว่า ที่ช้างกายท่านมหาเสนาบดีชุมนุมด้วยยอดฝีมือ หากคิดโดดเด่นเหนือผู้ใด ต้องประกอบความดีความชอบสักเรื่องสองเรื่อง

ดังนั้นคราครั้งนี้หลวงจีนไร้ผมมากนิ้วจึงยอมออกจาก "ที่มืด" เปิดเผยตัวเองต่อผู้คน

เมื่อหลวงจีนไร้ผมมากนิ้วตกอยู่ในห้วงคับขัน จึงออกคำสั่งฆ่า

คำสั่งพอถ่ายทอดออก กระบี่หลอสุยกักกับบัณฑิตคลื่นพิโรธจึงจู่โจมสังหารจูเซี่ยวเอียที่ช่วยเหลือถังป้อง้ กับถั้งปุกเค็งและปังปุกโป๊ยสองสามีภรรยาที่ช่วยเหลือปิงหึงเสี้ยว

บัณฑิตคลื่นพิโรธไม่ได้พุ่งปราด ไม่ได้กระโดด หากแต่พัดพลิ้ว

พัดพลิ้วถึงด้านหลังจูเชี่ยวเอีย
จูเชี่ยวเอียเป็นสตรีที่ตื่นตัว
นางได้ยินหลวงจีนไว้ผมมากนิ้วออกคำสั่งที่นางฟังไม่เข้าใจ
...นางฉุกคิดว่านั่นเป็นคำสั่งฆ่าคน
นางร้อนรุ่มใคร่ช่วยเหลือถังป้องู้
นางคิดช่วยเหลือมันเป็นอิสระ

...นางเพียงต้องการให้มันมีชีวิตอยู่ ส่วนเรื่องอื่นปล่อยให้นางแบกรับไว้เอง

การมาของนางครั้งนี้ เพียงเพื่อช่วยเหลือถังป้องู้
นางคิดชดใช้หนี้บุญคุณมัน
สตรีเช่นจูเชี่ยวเอียไม่ยอมติดค้างน้ำใจผู้คน
ในชีวิตนางไม่คิดติดค้างน้ำใจผู้คน นางชมชอบเต้นรำ ชมชอบร่ายรำ หากนางยอมอ้อนวอนขอร้อง มาตรว่าทางบ้านคัดค้าน แต่ไม่แน่ว่าไม่ยอมให้นางเรียนรู้ศิลปะการแสดง
แต่ว่านางไม่ยอมอ้อนวอน
ดังนั้นนางไม่มีโอกาสเรียนรู้การร่ายรำดรงกันข้ามกลับฝึกวิชาบู๊สำเร็จ
นี่เป็นความเสียใจในชีวิตนาง
หลังจากที่นางเข้าสังกัดสหพันธ์เจ็ดศักดิ์สิทธิ์ รั้งตำแหน่งศักดิ์สิทธิ์ที่สอง นางเพียงทำงานตามหน้าที่ ไม่ว่าผู้ใดก็ไม่ติดค้างน้ำใจผู้ใด
อย่างน้อยนางยินกรานไม่ติดค้างน้ำใจผู้คน
นางก็ไม่ต้องการให้ผู้คนติดค้างน้ำใจนาง
ดังนั้นนางเลือกจะปลดปล่อยชีวิตสัตว์เล็ก เช่นแมวน้อย สุนัขน้อย กระต่ายน้อย เต่าน้อย นางปลดปล่อยพวกมัน เพราะพวกมันหาทราบเรื่องไม่
แต่นางอย่างน้อยติดค้างน้ำใจคนผู้หนึ่ง

เป็นเชียนวิเศษอมตะง้วนเฮาะฮวก

อย่างน้อยเชียนวิเศษอมตะไก่ตัวนางออกจากซ่องนางโลม และถ่ายทอดวิชาฝีมือแก่นาง

นางสำนึกขอบคุณมัน

เนื่องจากนางไร้ญาติขาดมิตร นางจึงปฏิบัติต่อมันเสมือนญาติ

...เพียงเป็นเครือญาติ

มิใช่ความรัก

นางไม่ได้รักมัน

ความรักของนางอยู่ที่ศิลปะการร่ายรำ

นั่นเป็นการกรีดกรายดุจนกกระเรียนเหินร่อน คล้ายหิมะโชยพัดบุปผาพลิ้ว เต็มไปด้วยความอ่อนช้อยงดงาม

แต่ทุกอย่างล้วนผ่านไปแล้ว

นั่นเพียงเป็นอดีตรักอย่างหนึ่ง

นางมีอายุเพิ่มขึ้น ไม่สามารถฝึกร่ายรำได้

มิหนำซ้ำการร่ายรำของนางถูกเบนเข็มมุ่งเป็นการฝึกวิชายุ

พรสวรรค์ของนางเปลี่ยนทิศทางไปแล้ว

...สำหรับกับนาง การร่ายรำคล้ายนักศึกษาที่เข้าสอบแข่งขันไม่ทันเวลาผู้หนึ่ง

นางจดจำเชียนวิเศษอมตะ

นางรำลึกนึกถึงมัน

เพราะความสัมพันธ์ดุจเครือญาติ

ในโลกหล้ามีความรู้สึกผูกพันที่สำคัญที่สุดสามประการ ได้แก่...

เครือญาติ

น้ำมิตร

ความรัก

นางผูกความสัมพันธ์กับเชียนวิเศษอมตะฉันเครือญาติ แต่ปฏิเสธความปฏิพัทธ์ฉันความรัก

นางยังทราบว่าถังป้องู้หลงรักนาง

นางไม่สามารถรับรักของมันเช่นกัน

นางล่วงรู้กุศลเจตนาของมัน ยังมีความน่ารักของบุรุษใหญ่โตตลอดจนความรักอันงมงายของชายฉกรรจ์ผู้นี้

นางมิใช่ไม่ไหวหวั่นใจ

นางเองนึกนิยมยินดีต่อความ "โง่งม" การคุยโอ่โอ้อวด และความสุขส่วนตัวของมัน

นางถึงกับวาดหวังว่า หากมันมีความตั้งใจ ให้แสดงออกอีกคราเพื่อยืนยัน นางไม่แน่ว่าจะตอบรับ และดีต่อมันเช่นเดียวกับที่มันดีต่อนาง

แต่ทุกประการยังไม่บรรลุถึงขั้นนั้น

ฐเชี่ยวเอียมิใช่ไร้น้ำใจ แต่นางหวังว่าตัวเองมิสู้ไร้น้ำใจประเสริฐกว่า

...เชียนวิเศษอมตะเสียชีวิตไปไม่นาน นางยังไม่สามารถปรับตัวได้

นางได้แต่ยึดถือถังป้องู้เป็นสหาย จากนั้นปฏิบัติต่อมันฉันพี่น้องจวบกระทั่งยึดถือมันเป็นเพื่อนสนิท

อารมณ์ความรู้สึกของนางเพียงยอมรับน้ำมิตรของมัน

เป็น "น้ำมิตร" ที่น่าประทับใจและน่าตื่นตันใจ

ทุกประการห่างกันเพียงแค่เอื้อมเท่านั้น

หากแม้นถังป้องู้ใช้ความพยายามอีกครั้ง บอกรักต่อนางอีกคราว นางจะตอบรับมัน...

แต่แล้วถังป้องู้ก่อเหตุเภทภัย

มันกับปิงหึงเสี้ยวทำร้ายฮ่องเต้กับท่านมหาเสนาบดี

นั่นเป็นความผิดอันร้ายแรง

นางตกลงใจช่วยเหลือมัน

ต่อให้ต้องสละชีวิตก็ไม่เสียดาย

นางต้องการตอบแทนหนี้บุญคุณที่มันมีต่อนาง

นางไม่อาจไร้น้ำใจ

การวางแผนบุกแดนประหารครั้งนี้ นางกลับไม่กล่าวว่ากระไร เพียงทำงานอย่างเงียบๆ นางเฝ้ารอช่วงเวลานี้ นางคิดสละชีวิตช่วยเหลือชายฉกรรจ์ที่คล้ายทารกใหญ่ผู้นี้จากห้วงความตาย นอกจากนี้ไม่มีความคิดอื่นอีก

...คุณธรรมน้ำใจเช่นนี้ อาจยังลึกล้ำกว่าน้ำใจฉันสามีภรรยา

แต่คนผู้หนึ่งต่อให้ร้ายกาจกว่านี้ ขอเพียงมีรัก จะดับแค้นเพราะรัก ,หนี่อยยากเพราะรัก สำหรับกับสตรีที่หลงรักการร่ายรำเช่นจูเชี่ยวเอียมิสู้ไร้น้ำใจจะเฉิดฉันกว่า

สำหรับกับนางระบำผู้หนึ่ง เมื่อกรีดกรายร่ายรำถึงที่สุด ไม่เพียงเป็นความลื่นไหล แต่กลายเป็นการเบ่งบาน ครั้นร่ายระบำถึงตอนท้ายคล้ายกับจะเหาะเหินไปตามลม

จูเชี่ยวเอียที่ผิดหวังจากการเรียนร่ายรำ ทันมาฝึกวิชายู นางแปรความอ่อนช้อยเป็นโลดละลิ่วดั่งราวกับนกแร้ง ท่วงท่าที่แช่มช้อยสวยงามกลายเป็นท่าจู่โจมสังหารไป

จู่โจมสังหารใส่บัณฑิตคลื่นพิโรธ

สังหารบัณฑิตคลื่นพิโรธเพื่อช่วยเหลือดังปัอฺ

นางไม่มีทางเลือกอื่นอีก

ผู้ใดให้บัณฑิตคลื่นพิโรธพุ่งปราดเข้ามา?

บัณฑิตคลื่นพิโรธเข้าร่วมปฏิบัติการครั้งนี้ เพราะได้รับไหว้วานจากดุ้ยซุ้ง

มันตั้งใจว่าประกอบความดีความชอบแล้วจะจากไป

ทีคิดประกอบ ย่อมต้องเป็นความดีความชอบใหญ่โต
มันจึงไม่เห็นความดีความชอบเล็กน้อยอยู่ในสายตา
ดังนั้นมันคิดฆ่าคนที่มาช่วยเหลือถังป้องู้ หรือว่าฆ่าถังป้องู้
มันสะบัดฟาดฝ่ามือออก
ต่อจากนั้นมันค่อยพบว่านั่นเป็นสตรีนางหนึ่ง
มิหนำซ้ำเป็นสตรีที่อ่อนช้อย หากทว่าเศร้าหมองนางหนึ่ง

สตรีนางนั้นก็ลงมือตอบโต้
ท่าตอบโต้ของนางสวยงามและดุดัน
สวยงามที่ท่วงท่าและบุคลิกภาพ
คล้ายกับการร่ายรำที่ถ่ายทอดบอกถึงทิวทัศน์แดนกังหนำ
แดนกังหนำที่มากไปด้วยต้นน้ำลำธาร บุปผากิ่งหลิว และหญิงสาวอันแช่มช้อย
นางโบกแขนเสื้อราวกับท่องคลื่นดั้นเมฆ บิดตัวดุจเทพธิดาที่เหาะเหินไปตามลม คลับคล้ายเกลียดหิมะที่พัดพลิ้วอย่างอ้างว้าง
นั่นล้วนเป็นความสวยงามถึงที่สุด
แต่ในความสวยงามที่สุด กลับแฝงความดุดันอำมหิตถึงขีดสุด
นิ้วมือ ปลายนิ้ว เล็บนิ้ว ตลอดจนส่วนเท้า หัวรองเท้า มีดปลายแหลมที่หัวรองเท้าของผู้ร่ายรำ ล้วนเปิดฉากจู่โจมสังหารใส่มัน
บัณฑิตคลื่นพิโรธรู้สึกสวยงามยิ่ง
ตัวมันเป็นนักศึกษาที่นิยมชมชื่นต่อท่าร่ายรำของสตรีผู้หนึ่ง
...สุ้ยซุ้งเพราะมองทะลุซึ้งถึงชั้นนี้ จึงปูนบำเหน็จรางวัลมันด้วยการยกนางระบำที่โดดเด่นเป็นพิเศษหลายนางให้แก่มัน
อย่าว่าแต่การร่ายรำของจูเชี่ยวเอียเป็นพรสวรรค์ ตัวนางยิ่งแตกต่างจากนางระบำรำฟ้อนธรรมดาทั่วไป
นางมีความเป็นตัวของตัวเองสูง

ยามยกมือวางเท้า ระหว่างรุกถอยล้วนเหมาะสมถึงที่สุด

ดังนั้นบัณฑิตคลื่นพิโรธชมดูจนนิยมเลื่อมใส

ถึงกับแทบลืมตอบโต้กลับไป

เมื่อบัณฑิตคลื่นพิโรธรู้สึกถึงอันตราย ท่าจู่โจมของจูเซี่ยวเอียก็ประชิดใกล้อย่างมากแล้ว

คนผู้นี้แม้ตรองตัวเพียงลำพัง แต่ก็ซื่อสัตย์ต่อตัวเองถึงที่สุด

...ไม่ว่าอันใดล้วนสละละทิ้งได้ แต่ไม่อาจเสียสละตัวเอง

ยามนั้นมันมีสภาพเช่นเดียวกับจูเซี่ยวเอีย นอกจากปลิดปลงสังหารศัตรูแล้ว ไม่มีทางเลือกอื่นอีก

ยามดับขันจวนเจียน สองมือของมันเปล่งประกายเจ็ดสีเลื่อมพราย จากนั้นเปล่งรัศมีอันเจิดจ้าออก

นั่นเป็นท่าจู่โจมที่ผสมผสานวิชาฝ่ามือหอมหลากสีสัน กับพลังปั่นป่วนในฤดี

มันความจริงเป็นบุรุษที่รักชอบสตรี

ที่แล้วมามันรักปกป้องและทะนุถนอมสตรี

แต่ตอนนี้ เพื่อรักษาชีวิตตัวเอง มันไม่มีทางถอยได้

มันสะบัดกราดฟาดฝ่ามือทั้งสองออก

เสียงเพียะเสียงปักดังขึ้น คล้ายกับบุปผาช่อหนึ่งถูกหักออกจากกิ่ง และคล้ายกับใช้นิ้วมือดีดใส่ข้างแก้มคราหนึ่ง

จูเซี่ยวเอียลอยลิ่วออกไปอย่างอาดูร

ตำแหน่งที่นางพุ่งผ่าน ปรากฏหยาดโลหิตพร่างพรูดุจบุปผา ดูไปคล้ายภูษานางระบำที่ไร้ที่ยึดเกาะชุดหนึ่ง

รอจนถังป้อง้ผละจากหลวงจีนไว้ผมมากนิ้วรับร่างนางเอาไว้ เสื้อกระโปรงสีชมพูของนางก็ถูกย้อมชโลมด้วยโลหิตสีแดงฉาน คล้ายบุปผาเลือดบานสะพรั่งบนร่างนาง

ดังปัองู้พอรับร่างนางไว้ ทิพบเห็นเรืองราวหลายประการ
หนึ่ง กระดูกสันหลังของนางหักไปแล้ว
สอง อวัยวะภายในของนางคลาดเคลื่อนจากตำแหน่งเดิม
สาม นางหลงเหลือลมหายใจร่อแร่รวยริน
ปฏิกิริยาประการแรกของถังปัองู้คือคิดร้องไห้
แต่ว่ามันอ้าปากค้าง กลับร้องไม่ออก
ร้องไห้ไม่ออกแม้สักคำเดียว
ยามนั้นผ้าคลุมหน้าสีชมพูของนางหลุดลุ่ยลงมา เผย.หินดริ่งซึกหน้าของนาง
ริมฝีปากขาวซีดของนางแปดเปื้อนโลหิต
ดวงตาดริ่งหลับดริ่งลืม คล้ายแฝงความอับจนปัญญาที่เหร้าหมองอยู่บ้าง ในความสวยชั้งแฝงความเกียจคร้านชนิดหนึ่ง

บัณฑิตคลื่นพิโรธพอลงมือประสบผล ตัวเองก็ตะลึงลาน
มันมองดูสองมือตัวเอง
สีสันอันเฉิดฉายค่อยๆ จางหาย
สีหน้ามันแปลกประหลาดยิ่ง
...ไม่ทราบเป็นความกระหยิ่มยินดี หรือสำนึกเสียใจ หรือคับข้องคืองขุ่น?
สองมือของมันพอกระแทกถูกจูเซี่ยวเอียได้ยินสุ้มเสียงหนึ่งชู่คำรามว่า
"เจ้าสุนัขรับใช้"
คนร่ำร้องค่าทอคือฮวยโกวฮวด
มันกวัดแกว่งใบไม้ทั้งคู่ กวาดจู่โจมเข้ามา
แต่ว่าอุนมั่งเช้งด่าทอรุนแรงกว่า และเดือดดาลดลั่งแค้นกว่า มันด่าว่า
"เจ้าสุนัขดุ เราเพียงแค้นใจที่เมื่อครู่ดอนปิดประตูกักขังเจ้าเอาไว้

ไม่ได้ฟาดเจ้าจนตาย ปล่อยให้เจ้าทำร้ายคนถึงแก่ชีวิต"

ผู้นำหมู่คณะสร้างฝันทั้งสองแค้นบัณฑิตคลื่นพิโรธจับใจ ทางหนึ่งตวาดว่า ทางหนึ่งโหมจู่โจมใส่

อุนยิ้วเพิ่งถูกกระแทกถอย ขณะที่นางรั้งตาบกลับ ก็แลเห็นนักศึกษาเลวร้ายผู้นี้ทำร้ายจูเซี่ยวเอียบาดเจ็บสาหัส พลอยชุ่นเคืองใจ จู่โจมตาบใส่อีกครา

แต่คราครั้งนี้บัณฑิตคลื่นพิโรธคล้ายจิตใจไม่อยู่กับตัว

มันเพียงมองดูมือของตัวเองทั้งคู่...มือคู่นี้สะอาดสะอ้าน ขาวละเอียดอ่อน ทั้งไว้เล็บยาว คล้ายเป็นมือของสตรีมากกว่าบุรุษ แต่ดูไปคล้ายมือทมิฬตำข้างหนึ่ง เป็นมือโลหิตข้างหนึ่ง

สีหน้ามันก็แปลกประหลาดยิ่ง

ถึงกับพึมพำกับตัวเอง

มันแสดงว่าเคลิบเคลิ้มงมงายอยู่บ้าง

"ท่าร่ายรำที่สวยงาม..."

ผู้คนที่จู่โจมโหมใส่มันคล้ายได้ยินมันพึมพำเบาๆ ว่า

"สตรีที่สวยงามนัก..."

บัณฑิตคลื่นพิโรธแม้จิตใจไม่อยู่กับตัว แต่ยังสามารถหลบรอดจากการจู่โจมของผู้นำหมู่คณะสร้างฝันทั้งสองกับอุนยิ้ว

มาตรว่าแฝงความหวุดหวิดหวาดเสียวอยู่บ้างก็ตาม

มันเป็นบุรุษที่รักชอบสตรี แต่เมื่อดูมันกลับลงมือฆ่าสตรีที่ร่ายรำอย่างสวยงามนางหนึ่ง

มันรู้สึกอารมณ์ชุ่นมัว

สภาพเช่นนี้กลับสร้างความดื่นตัวแก่ผู้นำหมู่คณะสร้างฝันทั้งสอง

เมื่อดูพวกมันทั้งห้าปิดประตูร้านย้วยขุนดิ้ง กลุ้มรุมจู่โจมใส่บัณฑิตคลื่นพิโรธ ผ่านไปเนิ่นนานยังไม่ประสบผล นักศึกษาผู้นี้พอได้ยิน

เสียงชลุย กิลงมือดอบเต้ ถอนตัวออกจากร้านฮวยชุนตง

นี่คล้ายพิสูจน์ยืนยันเรื่องประการหนึ่ง...อาศัยพวกมันทั้งห้า ยังไม่อาจสยบนักศึกษาที่เลอะเลือนงมงายผู้นี้

นี่ย่อมไม่ใช่เรื่องดี

ที่ย่ำแย่ยิ่งกว่าคือ หลวงจีนไว้ผมมากนิ้วผ่านการพักผ่อนหอบหายใจเดินอ้อมไปหมายลอบทำร้ายถังป้อฮู้

ถังป้อฮู้ดกอยู่ในห้วงความเศร้าโศกถึงขีดสุด

มันโอบอุ้มจูเซี่ยวเอีย

หัวเข่าของมันคล้ายหักไป ต้องคุกลงกับพื้น

มันอ้าปากกว้าง ปล่อยให้น้ำตาเม็ดโป้งๆ เกลือกกลิ้งลงมา

มันแหงนมองท้องฟ้า

...ฟ้าหากมีรัก ฟ้าก็ชรา

อุนมั่งเซ้งกับฮวยโกวฮวตยามร้อนรุ่มใจ ไม่คำนึงถึงการจู่โจมใส่บัณฑิตคลื่นพิโรธอีกต่อไป

ทั้งสองฉุดดึงคุนกิ้ว เปลี่ยนเป็นพุ่งปราดเข้าหาถังป้อฮู้ ทางหนึ่งร้องเตือนว่า

"อย่าได้เลื่อนลอย ระวังศัตรูที่ด้านหลัง"

"ถังกื่อเฮียบ (ผู้กล้ามหึมาแซ่ถัง) รีบช่วยเหลือจูโกวเนี้ยไป"

ทั้งสองยังไม่บรรลุถึง ใบไม้คู่กับพลังลมปราณก็แยกย้ายครอบคลุมใส่หลวงจีนไว้ผมมากนิ้ว

ทางด้านถังป้อฮู้ยังไม่ถือว่าดุเดือด ที่ดุเดือดรุนแรงเป็นการต่อสู้ทางด้านปิงหึงเสี้ยว

เมื่อครู่เส้งโป๊ยไท้เอ้ยถูกถังป้อฮู้ร้องชู่ขวัญจนล่าถอยหลบหนี กลับหอดทิ้งปิงหึงเสี้ยวอยู่ที่เดิม

ปิงหึงเสี้ยวจนใจที่ถูกสยบจุด บนร่างก็ถูกมัดพันธนาการ ไม่อาจขยับเคลื่อนไหวได้

ขอย้อนกล่าวถึงบัณฑิตคลื่นพิโรธพุ่งถอยออกจากร้านฮ้วยชุนดิ้ง ผู้ที่ไล่กวดติดตามออกมานอกจากอุนยิ้ว อุนมั่งเซ้งและฮวยโกวฮวดแล้ว ยังมีหนึ่งชายชราหนึ่งสตรีชราอีกสองคน

เป็นตั้งปุกเตี่งกับปังปุกโป๊ย

ทั้งสองความจริงคิดแก้มัดคลายจุดให้แก่ปิงหึงเสี้ยว กลับเห็นฮวย-โกวฮวดกับอุนมั่งเซ้งโลดแล่นมา ดอนแรกจู่โจมใส่บัณฑิตคลื่นพิโรธ จากนั้นหันไปกลุ้มรุมหลวงจีนไว้ผมมากนิ้ว คลี่คลายสถานการณ์ให้กับถังป้อฮู้

ยามนั้นปรากฏคนชุดขาว คลุมหน้าด้วยผ้าขาวผู้หนึ่งคุมกระบี่เหินจู่โจม ทำร้ายทหารและบริวารของฉั่วเกียสิบเจ็ดสิบแปดคน ขณะจะเข้ามาช่วยเหลือปิงหึงเสี้ยว กลับกระตุ้นโทสะของผู้คนทกคน

คนทั้งทกพากันลงมือต่อมัน

ทั้งทกล้วนเป็นยอดฝีมือในชิงกระบี่

เป็นเทพกระบี่ เซียนกระบี่ ภูตกระบี่ มารกระบี่ ปิศาจกระบี่และกระบี่ประหลาด

พวกมันความจริงไม่ลงมือ คล้ายกับยังไม่รอจนพบพานผู้ที่น้ำหนักเพียงพอให้พวกมันลงมือ

ดอนนี้พวกมันรอจนพบพานแล้ว

ในที่สุดคนทั้งทกลงมือโดยพร้อมเพรียง จู่โจมใส่มือกระบี่ชุดขาวนั้น

มือกระบี่ชุดขาวอาศัยหนึ่งต้านรับทก ใช้กระบี่เล่มเดียวหักหาญกับกระบี่ทกเล่ม กลับปราศจากความหวาดหวั่น ยิ่งต่อสู้ยิ่งห้าวหาญ

พริบตานั้นพลังกระบี่เกลื่อนกล่น ผู้คนต่อสู้อย่างไม่คิดชีวิต

ตั้งปุกเตี่งกับปังปุกโป๊ยคิดฉวยโอกาสนี้ตามล่าสังหารเส้งโป๊ยให้เอี้ยและช่วยเหลือปิงหึงเสี้ยวไป

แต่แล้วพวกมันพลันบังเกิดความรู้สึกประการหนึ่ง

เป็นลางสังหรณ์ประการหนึ่ง

ตั้งปุกเต็งกับปังปุกโปยปรกติทะเลาะวิวาท แท้ที่จริงสองส
ภรรยามีความรักผูกพัน ตรงกับคำกล่าวที่ว่าทุบตีเพราะรัก ด่าว่าเพราะห่วง

แต่พริบตานั้น ทั้งสองบังเกิดความรู้สึกตรงกัน

หนึ่ง มีศัตรูรุกราน

สอง ทั้งสองประสานสบตากันแวบหนึ่ง

สาม จากนั้นค่อยหันไปรับมือศัตรู

...ที่ว่า "มีศัตรูรุกราน" เป็นความตื่นตัวประการหนึ่ง

...การหันไปรับมือศัตรูเป็นปฏิกิริยาอย่างหนึ่ง

...ความรู้สึกที่ตรงกันคือการประสานสบตากัน

คล้ายกับว่าการสบตากันครั้งนี้ คิดจดจำจารึกอีกฝ่ายถึงชาติภพห
ราวกับว่าการประสานสบตากันครั้งนี้ เป็นคราครั้งสุดท้ายของชั่วชีวิตนี้

ศัตรูมาแล้ว

ศัตรูมีเพียงคนเดียว

ศัตรูเพียงหนึ่งเดียวผู้นี้ ไม่สูงใหญ่นัก

มันเหินละลิ่วมา ปล่อยปอยผมปรกหน้าผาก ปลายผมแกว่งไก
ปลายจมูก

ดวงตามันดำขลับ ยังแฝงเค้าความไร้เดียงสาอยู่บ้าง

มันผงกศีรษะต่อตั้งปุกเต็งกับปังปุกโปย ถือเป็นการทักทาย จ
นั้นจึงลงมือ

ขณะที่มันผงกศีรษะต่อสองสามีภรรยา ยังอยู่ห่างหนึ่งวาสองเชื
แต่ขณะที่องมือ ก็บรรลุถึงระหว่างกลางของตั้งปุกเต็งกับปังปุกโปย จากก
ใช้กระบี่

กระบี่ทำลายเงากรงเล็บของตั้งปุกเต็ง

กระบี่แทงใส่เงาไม้เท้าของปักปุกโปย
แต่ว่าในมือมันปราศจากกระบี่ชัดๆ
...กระบี่ของมันเล่า?
กระบี่ของมันเป็นเท้า
มันคือกระบี่หลอสุยกัก
สำหรับกับมัน เท้าของมันคือกระบี่
...มิหนำซ้ำเป็นกระบี่สองเล่ม
สำหรับกับศัตรูของมัน เท้าของมันทั้งคู่ไม่เพียงเป็นกระบี่
หากทว่าเป็นความตาย

ก่อนที่ตั้งปุกเตียงจะใช้ท่ากรงเล็บออกอย่างสุดกำลัง ขณะที่เพลงไม้เท้าของปังปุกโปยเพิ่งชะงักขาดตอน เท้าขวาของมันก็ตวัดดุจคมกระบี่เชือดใส่ลำคอของตั้งปุกเตียง ขณะเดียวกัน เท้าซ้ายยืดเหยียดออกดุจปลายกระบี่แทงใส่ทรวงอกปังปุกโปย

สองสามีภรรยาคร่างหนักๆ คำหนึ่ง จากนั้นกระบี่หลอสุยกัก "ถอนกระบี่" โดยการชักเท้าทั้งสองกลับ โลหิตพลันเฉียดกระจาย พื้นที่ใกล้เตียงปกคลุมด้วยหมอกโลหิตกลุ่มหนึ่ง

กระบี่หลอสุยกักสำเร็จเสร็จสิ้น
...สำเร็จกิจการที่สวยงามประการหนึ่ง
งานที่น่าคน
มันพอใจต่องานที่ตัวเองกระทำยิ่ง
มันเป็นผู้ชำนาญการโดยเฉพาะ
...หากมันมิใช่ผู้ชำนาญการที่เฉพาะเจาะจงคงไม่ขนานฉายาว่ากระบี่
ทั้งนี้เพราะมันคือกระบี่
กระบี่คือมัน
...มันเป็นตัวแทนของกระบี่

กระบเบนทุกลงทุกอยางของมน

ตั้งปุกเด็งกรำศึกอย่างโชกโชน ปังปุกโป๊ยยังนิยมต่อสู้ยิ่งกว่าสามีสองสามีภรรยาพอลงมือ จะรวมใจเป็นหนึ่งเดียว มีพลังฝีมือสูงล้ำกว่าตั้งปุกเด็งกับปังปุกโป๊ยคนใดคนหนึ่งถึงสามเท่า

แน่นอน สองสามีภรรยามิใช่พิชิตโดยไร้ผู้ต่อต้าน หากทว่าในยุทธจักรมีคนสามารถเอาชัยกรงเล็บเหล็กกับไม้เท้าหัวพยัคฆ์ไม่มากนัก

แต่ว่ากระบี่ล้อสุยกักเพียงใช้กระบวนเพลงเดียวสองท่วงท่า

ไม่เพียงเอาชนะสองสามีภรรยา ทั้งยังฆ่าสองสามีภรรยา

เป็นฝีมือที่รวบรัดหมดจด คล้ายกับมันเกิดมาเพื่อฆ่าสองสามีภรรยา ส่วนสองสามีภรรยาเกิดมาเพื่อให้มันฆ่าทิ้ง

ตั้งปุกเด็งกับปังปุกโป๊ยตายแล้ว จูเซี่ยวเอียก็รับบาดเจ็บสาหัส ความคิดต่อสู้ของเหล่าผู้กล้าถูกสะกดไว้วูบหนึ่ง

กระบี่หลอสุยกักพอสังหารสองสามีภรรยา "เท้า" ของมันก็กลับคืนเป็นท้าธรรมดาคู่หนึ่ง ล่าถอยกลับเข้าขบวนของหกกระบี่อย่างช้าๆ

มันดูไปปลอดโปร่ง

ทั้งไม่นำพาอยู่บ้าง

ปอยผมของมันยังปรกอยู่ช้างแก้มขาวผ่อง และดูน่ารักยิ่งอย่างมากแฝงความลึกลับอยู่บ้าง ไม่คล้ายเป็นนักฆ่าผู้น่ากลัวแม้แต่น้อย

อย่าว่าแต่คนที่มันฆ่าเป็นชนชั้นยอดฝีมือ

มันดูไปคล้ายไม่มีเรื่องราวใด ราวกับไม่ได้เกิดเรื่องใดมาก่อน

แต่มีเรื่องสองประการที่มันทราบกระจ่างแก่ใจ

หนึ่งมันปวดกระเพาะ

กระเพาะของมันคล้ายมีแมวป่าตัวหนึ่งซ่อนอยู่ภายใน ตะกุยกรงเล็บวุ่นวาย สร้างความเจ็บปวดแก่มันสุดทนทาน

สอง มันเจ็บหัวใจ

หัวใจของมันสันกระตุก คล้ายถูกคนจับบิดและบดเค้น สร้างความรวดร้าวแก่มันแทบตาย

ทุกครั้งที่มันฆ่าคนล้วนเป็นเช่นนี้ หากมิใช่แขนขาปวดกระตุกราวหลุดจากข้อต่อ ก็เป็นหายใจสะดุดคิดชัด สรุปแล้วต้องเผชิญการเคี่ยวกรำทางร่างกาย

ดังนั้นทุกครั้งที่มันฆ่าคน มีสภาพไม่ต่างกับทรมานตัวเอง

มันคล้ายเป็นบุคคลต้องคำสาปก็มิปาน

แต่ว่ามันมิอาจไม่ฆ่าคน

ดังนั้นมันจำต้องกล้ำกลืนความเจ็บปวดเช่นนี้

ทั้งไม่อาจให้ผู้คนล่วงรู้ได้

...จุดอ่อนของนักฆ่าผู้หนึ่ง ไม่อาจให้ผู้คนล่วงรู้เด็ดขาด

ผู้ทำการต่อสู้หากปล่อยให้ผู้คนล่วงรู้จุดอ่อน เท่ากับขายจุดชีวิตให้แก่ศัตรู

โดยเหตุผลเดียวกัน หากนักฆ่าผู้หนึ่งปล่อยให้ท่านพบเห็นจุดอ่อนของมัน อย่างนั้นท่านควรระวังว่า นั่นอาจเป็นภาพลวงถึงกับเป็นจุดแข็งที่แท้จริงของมัน

ดังปัอง้ขอบเอาชนะคะคาน
มันเห็นว่าตัวเองเป็นลูกผู้ชายที่ยืนหยัดท้าฟ้าดิน
ที่แล้วมามันกระทำแต่เรื่องราวระบือลือลั่น
แต่ตอนนี้มันเต็มไปด้วยจุดอ่อน
มันกลายเป็นเปราะบาง หักได้โดยง่าย
ทั้งนี้เพราะหัวใจของมันแตกสลายแล้ว
มันไม่ได้หลั่งน้ำตา
มันโอบกอดจูเซี่ยวเถียไว้

จูเชี่ยวเอียดูไปเหนื่อยล้ากว่า เกียจคร้านกว่า อ่อนเพลียกว่าปรกติ

ดูจากท่าทีของนาง คล้ายกับผ่านโลกมามากมาย นางคิดละทิ้ง คิดวางมือไม่ยุ่งเกี่ยวอีกแล้ว

ถังป้อฮู้เรียกเบาๆ ว่า

"เชี่ยวเอีย..."

กล่าวไปประหลาดนัก สีหน้าจูเชี่ยวเอียกลับไม่ขาวซีด สองแก้มแดงเฉิดฉายยิ่ง

แววตาของนางก็ไม่ดุร้ายอีกต่อไป

หลังจากที่รับบาดเจ็บ ภายใต้การโอบกอดของถังป้อฮู้ นางยิ่งแบบบางกว่าเดิม เอวยิ่งเล็กเรียวกว่าเดิม

ถังป้อฮู้เรียกเสียงสั่นเครือว่า

"...เชี่ยวเอีย"

จูเชี่ยวเอียลืมตาเล็กน้อย ขยับเขยื้อนริมฝีปากคล้ายคิดกล่าววาจา ถังป้อฮู้รีบปลดผ้าคลุมหน้าสีชมพูที่หลุดลุ่ยลงมา คำพูดประโยคแรกที่จูเชี่ยวเอียกล่าวคือ

"...เหนื่อยล้ายิ่ง"

จากนั้นเพ่งตาคู่งามจ้องจับบนใบหน้าถังป้อฮู้ คล้ายคิดใช้ประกายตาลูบไล้ชายฉกรรจ์ผู้หยาบกร้านนี้ ชั่วครู่จึงกล่าวว่า

"...ครั้งแรกที่ท่านพบพานเรา หมวกหญ้าของเราถูกฟันหลุดออกมา ยังจำได้หรือไม่?"

ถังป้อฮู้หลุดคำพูดออกมาอย่างยากเย็นว่า

"จำได้ เรายังหยอกล้อท่าน ตอนนั้นเรา...ยังไม่ทราบว่า...ไม่ทราบว่าท่าน...ท่านเป็นสตรี..."

จูเชี่ยวเอียยิ้มอย่างระโหยโรยแรง

ลำคอของนางซบไปด้านข้าง

หัวใจถังป้องู้คล้ายถูกบิดหักตาม ได้ยินจูเชียวเอียกล่าวเสียงอ้อยอิงว่า

"...ตอนนั้นท่านยังบอกว่า..."

ถังป้องู้ใช้สุ้มเสียงที่แม้กระทั่งมันยังไม่เคยได้ยินมาก่อน หากทว่าแฝงความจริงใจเปล่งคำพูดออกมาสามคำ ทั้งยังกล่าะย้ำถึงสามเที่ยวว่า

"เรารักท่าน"

"เรา รัก ท่าน"

"เรา รัก ท่าน"

...ใช่แล้ว ตอนที่อยู่บนเหลาซาอะ ถังป้องู้พบกับจูเชี่ยวเอียมันต้องการหยอกเย้านาง จึงกล่าวคำ "เรารักท่าน" แต่ตอนนั้นมันยังไม่ทราบว่านางเป็นจูเชี่ยวเอีย ยังไม่ทราบว่านางเป็นสตรี

จูเชี่ยวเอียยิ้มเล็กน้อยอย่างอ่อนล้า คล้ายมองดูเด็กชายผู้หนึ่งกล่าวกับเด็กชายผู้หนึ่งว่า

"...หน้าโง่ มากรักมักถูกไร้น้ำใจทำร้าย เราต้องไปแล้ว ง้วนเหลา (ผู้เฒ่าแซ่ง้วน) กำลังรอเราอยู่ ท่านเองอยู่ในโลกอย่างเดียวดาย ต้องจดจำว่ามากรักมักถูกความไร้น้ำใจพาให้ขมขื่น..."

ต่อจากนั้นนางไม่กล่าววาจาอีก

ตาสุกใสของนางสะท้อนสีแดงเล็กน้อย

ถังป้องู้งงงันวูบหนึ่ง จากนั้นค่อยมองตามสายตาของนาง

นั่นเป็นสุนัขจิ้งจอกตัวหนึ่ง

เป็นสุนัขจิ้งจอกแดง

...มันไม่ทราบลอบเร้นเข้ามาในสนามการฆ่าฟันตั้งแต่เมื่อใด เอียงคอเล็กน้อยขยับปลายจมูกแหลม เบิ่งตาสีแดงเพลิง ราวกับแสงไฟที่มืดหม่นสองจุด แววตาคล้ายแฝงอารมณ์ความรู้สึกของคน แสดงออกถึงความเศร้าสลด ทั้งยังส่งเสียงร้องครวญคร่ำเบาๆ

มันมองดูนาง

มันกำลังเรียกหานางหรือ?

...สุนัขจิ้งจอกตัวนี้ เป็นสุนัขจิ้งจอกแดงที่นางเคยปลดปล่อยออกจากร้านเซี่ยวจักอุ้ย

มันมาได้อย่างไร?

มันมาทำอะไร?

ถังป้อฮู้นึกถึงการศึกที่เหลาซาฮะ ที่ร้านเซี่ยวจักอุ้ย และที่เก๋งบ้วนป้อเกาะ ทุกเหตุการณ์ล้วนแจ่มชัด มันรู้สึกหัวใจคล้ายถูกฉีกกระชากคิดร้องไห้โฮออกมา

แค่มันยังร้องไห้ไม่ออก

เมื่อมันเหลียวหน้ากลับมา จูเซี่ยวเอียก็สิ้นใจตายแล้ว

น้ำตาสองสายไหลผ่านข้างแก้มแดงซ่านของนาง แม้แต่น้ำตาก็เหนื่อยล้าถึงเพียงนั้น

คำพูดประโยคสุดท้ายของนางคล้ายกล่าวว่า

"...รอไว้ชาติหน้าค่อยร่ายรำด้วยกันเถอะ"

สำนึกแห่งคำพูดคล้ายเกลือหิมะ พัดพลิ้วลงทับถมหัวใจถังป้อฮู้ไม่หยุดยั้ง

นางยอมตายเพื่อมัน

ตอนนี้นางตายเพราะมันจริงๆ

นางชดใช้น้ำใจของมันแล้ว

...นางเป็นสตรีที่มีบุญคุณต้องตอบแทน

แต่ว่ามันเล่า?

เมื่อมันกวาดตามองดูใหม่ สุนัขจิ้งจอกแดงตัวนั้นหายสาบสูญไปแล้ว

...เช่นเดียวกับเมื่อชามา ไม่ว่าผู้ใดก็นึกไม่ออกว่ามันมาได้อย่างไร? และไปได้อย่างไร? เหตุใดสูญหายไป?

คนลาลับ
จิ้งจอกจากไป
คงเหลือแต่ถังป้อสู้
และความวิโยคถึงที่สุด
มันยังไม่หลั่งน้ำตา
มันร้องไห้ไม่ออก

ถังป้อสู้ที่เต็มเปี่ยมด้วยอารมณ์ความรู้สึก กลับไม่หลั่งน้ำตาแม้สักหยดเดียว ไม่ร้องไห้ออกเสียงแม้สักคำเดียว

มันแม้ร้องไห้ไม่ออก ไม่มีน้ำตา แต่มันยังมีชีวิต ยังเป็นนักโทษประหาร

ปรากฏยอดฝีมือไม่น้อยรุดมาช่วยเหลือมัน

ยังมียอดฝีมือมากมายยิ่งกว่ารุดมาฆ่ามัน

ปิงหึงเสี้ยวซึ่งอยู่ถัดไปไม่ไกล ก็ตกอยู่ในห้วงคับขันดุจเดียวกัน

ยามนั้น พลันได้ยินเสียงม้าเร็วควบตะบึงมา คนผู้หนึ่งส่งเสียงร้องก้องกังวานว่า

"เสี่ยงเอี้ย (ท่านมหาเสนาบดี) มีคำสั่ง ให้ทั้งหมดหยุดมือ"

ทั้งหมดหยุดมือจริงๆ

...ซึ่งความจริงต่อให้เสี่ยงเอี้ยมีคำสั่ง ผู้ที่หยุดมือเพียงเป็นไพร่พลทหารที่อยู่ใต้บังคับบัญชา นักสู้ผู้กล้าที่มาชิงตัวนักโทษไม่แน่ว่าจะเห็นแก่หน้าฉั่วเกียยินยอมหยุดมือ

แต่พวกมันที่หยุดการต่อสู้ เพียงเพราะคนร้องบอกเป็นเล่าชา (อันดับสาม) ในสี่ยอดมือปราบ

...ตุยเมี่ย (ล่าชีวิต) ชุยเลียกเชียง

บทที่ ๙

กระบองแผลงฤทธ

ดุจเมื่อกับแนช้วยสองชีอเฮียดี้ สมควรรุดถึงแถบพั่วปั้งมึ้งกับตล-
ผักแล้ว

เพียงไม่ทราบพี่น้องทั้งหลายบาดเจ็บล้มตายสาหัสหรือไม่?

ยิ่งไม่ทราบว่าสามารถยับยั้งการประหารของถังกื่อเฮียบ (ผู้กล้ามหึม
แซ่ถัง) กับปิงใหญ่ทันเวลาหรือไม่?

แต่ว่าเฮ้งเซี่ยวเจียะยังประจันหน้ากับฉั่วเกีย

ยามนี้ฉั่วเกียเป็นห่วงยิ่ง

มันน้อยครั้งจะห่วงใยผู้ใด เนื่องด้วยมันแก่งแย่งชิงอำนาจโดยไม่เลือ
วิธีที่ใช้ ดังนั้นแทบไม่ยอมรับนับญาติ แม้แต่ญาติสนิทมิตรสหาย ขอเพียงเ
ผลเสียต่อมัน มันล้วนกำจัดให้พ้นทาง

มีแต่ทำเช่นนี้ มันค่อยรักษาตำแหน่งไว้จนถึงบัดนี้ โดยที่ไม่มีพ

อันใดโยกคลอนมันได้

ฉั่วเกียถึงกับเห็นว่านี่จึงเป็นปมเด่นของมัน

แต่ตอนนี้ฉั่วเกียกลับห่วงใยต่อพลังสมาธิและสภาพร่างกายคนผู้หนึ่ง

คนที่มันเป็นห่วงเป็นใยกลับเป็นเฮ้งเชี่ยวเจียะ

นี่เป็นเรื่องอับจนปัญญา

นับตั้งแต่เฮ้งเชี่ยวเจียะบุกเข้าที่พักร้อนเปียกเอี๊ย น้าวคันเกาทัณฑ์พาดลูกเกาทัณฑ์ใส่มัน ชะตากรรมของมันก็เกี่ยวพันกับสมรรถนะร่างกายของเฮ้งเชี่ยวเจียะ ขอเพียงเอ็นมือเฮ้งเชี่ยวเจียะเต้นกระตุก หัวใจของมันก็สั่นสะท้าน เฮ้งเชี่ยวเจียะพอกะพริบตา ลมหายใจของมันก็ขาดห้วงไปวูบหนึ่ง

...ทั้งสองกลับผูกชะตาชีวิตร่วมกัน

วิธีที่ฉั่วเกียรับมือกับความตึงเครียดคือการยิ้ม

...คนยามเบิกบานใจจึงยิ้ม

ดังนั้นขอเพียงท่านรักษารอยยิ้มเอาไว้ ผู้อื่นจะเข้าใจว่าท่านเบิกบานใจเหตุใดเบิกบานใจ?

...ย่อมสืบเนื่องจากชัยชนะ

ดังนั้นฉั่วเกียพยายามรักษารอยยิ้มเอาไว้ ถึงแม้ว่ามันจะวิตกกังวลและเขม็งตึงเครียดจนแทบยิ้มไม่ออกก็ตาม

ทั้งนี้เพราะฉั่วเกียเหลือบเห็นนิ้วมือของเฮ้งเชี่ยวเจียะเต้นระริกเล็กน้อย เส้นเอ็นกล้ามเนื้อบนท่อนแขนของเฮ้งเชี่ยวเจียะก็สั่นกระตุกอยู่บ้าง

นี่มิใช่คันเกาทัณฑ์ที่น้าวได้โดยง่ายดาย

ยิ่งไม่ใช่ลูกเกาทัณฑ์พาดได้โดยง่ายดาย

อย่าว่าแต่เป้าหมายของเฮ้งเชี่ยวเจียะ ยิ่งมิใช่บุคคลที่จัดการได้

ฉั่วเกียย่อมยากจัดการได้

มิหนำซ้ำยังลึกซึ้งยิ่ง น่ากลัวยิ่ง

...จนบัดนี้เฮ้งเชี่ยวเจียะยังไม่แน่ใจว่า คนผู้นี้รู้จักวิทยายุทธ์หรือไม่?

หากรู้จัก วิทยายุทธ์ของมันต้องสูงเยียมยิง

...มีแต่คนที่มีวิทยายุทธ์สูงเยี่ยม จึงสามารถชุกงำฝีมือแท้จริง หาร่ำเรียนวิชาแมวสามขา กลับกลัวว่าไม่มีผู้ใดล่วงรู้

หากไม่รู้จัก ฉั่วเกียต้องเป็นบุคคลที่มองทะลุซึ้งถึงจิตใจของชาวยุทธจักร

...มีแต่มองทะลุซึ้งถึงจิตใจของชาวยุทธจักร จึงสามารถทำให้พวกมันระแวงสงสัยต่างๆ นานา

อย่าว่าแต่ผู้ที่เฮ้งเซี่ยวเจียะต้องเผชิญหน้าไม่เพียงฉั่วเกีย ยังมีเหล่ายอดฝีมือที่โอบล้อมเขาเอาไว้อย่างแน่นหนา

เพียงที่เจ็ดแห่งแผ่นดินท่านน้ำมันวิเศษและเจ่กเอี้ยกียากที่จะรับมือไ

อย่าว่าแต่ตอนนี้ยังมีกำลังหนุนมาอีก

เป็นแม่ทัพใหญ่ทังก่วง

...ซึ่งความจริง แม่ทัพใหญ่ผู้นี้ ไม่มีเกียรติประวัติการรบอันใด เพียงแต่ได้รับความไว้วางพระทัยจากฮ่องเต้ ได่เต้าขึ้นมาไม่หยุดยั้ง

ลักษณะพิเศษของทังก่วงคือ ได้แต่ปราบความไม่สงบภายใน ไม่กล้าต่อกรกับอริราชศัตรู ทัพซ้องอยู่ที่แนวหน้าต่อสู้จนซากศพสุมซ้อนดั่งขุนเขา มันอยู่ที่แนวหลังกลับหมกมุ่นกับสุรานารี มาตรว่ากองกำลังในสังกัดจะปราชัย ก็จะเสาะหาผู้ได้บังคับบัญชาแบกรับโทษแทน

ที่น่าประหลาดคือ ผู้บัญชาการเช่นทังก่วงกลับได้เลื่อนตำแหน่งตลอดเวลา ความสามารถเฉพาะตัวของมันคือรู้จักผูกสัมพันธ์กับฉั่วเกีย และเรียนรู้วิธีการเท็จทูลฮ่องเต้

คนผู้นี้แม้มิใช่ยอดฝีมือใหญ่ พานกุมอำนาจใหญ่ ผู้ที่กุมอำนาจใหญ่ย่อมมียอดฝีมืออยู่ในสังกัดมากมาย

ทังก่วงมีห้าแม่ทัพอยู่ข้างกาย

แม่ทัพทั้งห้าแม้เป็นขุนศึก เฮ้งเซี่ยวเจียะยังไม่เห็นอยู่ในสายตา

ผู้ที่เฮ้งเซี่ยวเจียะกริ่งเกรงเป็นอีกคนหนึ่ง

คนผู้นี้ยืนอยู่ด้านหลังฉั่วเกีย หันหน้าหาเขา แต่ว่าเขาไม่อาจเห็นโฉมหน้า ไม่อาจเห็นองคาพยพของฝ่ายตรงข้ามชัดตา เพียงเห็นประกายกลุ่มหนึ่ง ประกายกลุ่มนั้นกลับคล้ายเป็นสีดำ

...เป็นประกายดำ

เมื่อเฮ้งเซี่ยวเจียะตัดสินใจลอบเข้าที่พักร้อนเปียกเอี้ย ลงมือสยบช่มชู่ฉั่วเกีย ในใจนึกหวั่นวิตกอยู่หลายประการ เช่นสามารถสะกดฉั่วเกียหรือไม่ รับมือที่เจ็ดแห่งแผ่นดินและพวกได้หรือไม่?

แต่บุคคลแรกที่หวาดหวั่นวิตกคือ ผู้วิเศษประกายดำเจียมเปียกเอี้ย

ยุคสมัยนั้นลัทธิเต๋าได้รับความนิยมอย่างแพร่หลาย นับตั้งแต่เจ้าชีวิตจนถึงชุนนางใหญ่ ล้วนเชื่อว่าหากสักการะฟ้ากราบไหว้เทพเจ้า จะเป็นอมตะไม่แก่เฒ่า สำเร็จเป็นเซียนเหินชั้นสู่สรวงสวรรค์ ในจำนวนนี้นับผู้วิเศษประกายดำเป็นยอดฝีมือของสำนักบู๊ดิ้งที่ยากพบพานในรอบห้าร้อยปี

ตามคำร่ำลือ ผู้วิเศษประกายดำมิเพียงมีพลังฝีมือสูงเยี่ยม มิหนำซ้ำมีอิทธิปาฏิหาริย์ สามารถสื่อสารกับภูตเทพ ดังนั้นฮุยจงซ่องเต้ทรงแต่งตั้งเป็นราชครู ฉั่วเกียก็ประจบเอาใจ จัดให้พำนักอยู่ที่พักร้อนแห่งนี้ ทั้งยังตั้งชื่อเป็นที่พักร้อนเปียกเอี้ย

แต่ว่าก่อนหน้านี้ผู้วิเศษประกายดำก่อกรรมทำเข็ญไว้ไม่น้อย จนกระทุ้นโทสะของมหาสมณะเกียจคร้านพิการ ซึ่งเป็นศิษย์ผู้พี่ของผู้สันโดษภูษาฟ้ากับจูกัวะชิงแซ ดังนั้นลงมือสั่งสอนผู้วิเศษประกายดำครั้งหนึ่ง นับแต่นั้นท่านราชครูผู้แซ่เจียมทอนความโอหังลงไม่น้อย ไม่กล้ากำเริบเสิบสานเช่นกาลก่อน ฟังว่าการต่อสู้ครั้งนั้น ผู้วิเศษประกายดำได้รับบาดเจ็บกระทบกระเทือนถึงพื้นฐานพลังฝีมือไม่น้อย

หลายปีมานี้ ผู้วิเศษประกายดำแทบสาบสูญไร้ร่องรอย ผู้คนส่วนใหญ่เข้าใจว่านักพรตรูปนี้กลับตัวกลับใจ ทั้งไม่มีผู้ใดพบหน้าค่าตาอีก

แต่ไม่ว่าอย่างไร ทินิเป็นทิพักร้อนชิงดังชิอตาม "เจียมเปียกเอิย"

...ในเวลาและสถานที่นี้ ฉั่วเกียกล้านั่งบัญชาการให้กองกำลังส่วนตัวล้มล้างเหล่านักสู้ผู้กล้า ต้องมีความเชื่อมั่นอย่างเต็มเปี่ยม

เหตุผลที่เฮ้งเซี่ยวเจียะวิตกกังวลคือ

ผู้วิเศษประกายดำเจียมเปียกเอี้ยยังอยู่ที่นี้ ทั้งยังทำงานรับใช้ฉั่วเกีย ตอนนี้ที่ด้านหลังฉั่วเกียมีบุคคลที่ปกคลุมด้วย "ประกายสีดำ" กลุ่มหนึ่งอยู่คนหนึ่ง ความวิตกกังวลของเขาอาจกลายเป็นจริง

ดังนั้นเฮ้งเซี่ยวเจียะจับตามองฉั่วเกียแน่วนิ่ง หากมีความเคลื่อนไหวผิดปรกติใด เขาจะยิงสังหารฉั่วเกียก่อน

ฉั่วเกียคล้ายดูออกว่าเฮ้งเซี่ยวเจียะคล้ายบังเกิดความประหวั่นอยู่บ้างอย่างน้อยไม่เยือกเย็นเช่นตอนแรกดังนั้นยิ้มอย่างเป็นธรรมชาติกว่าเดิมกล่าวว่า

"ต่อให้ท่านช่วยเหลือพวกมันสำเร็จ ท่านจะถอนตัวจากไปได้อย่างไร?"

เฮ้งเซี่ยวเจียะไม่ตอบคำ ฉั่วเกียกล่าวสืบต่อ

"ท่านมิสู้วางเกาทัณฑ์ลง เข้าสังกัดเรา เราจะชุบเลี้ยงท่านเป็นพิเศษหากได้ตัวท่าน อย่าว่าแต่ปล่อยตัวนักโทษสองคน ต่อให้แลกกับนักสู้ผู้กล้าทั้งนครหลวงก็คู่ควร"

เฮ้งเซี่ยวเจียะยังไม่ตอบคำ ฉั่วเกียจึงกล่าว

"ท่านไม่ต้องกลัว มาตรว่าวันนี้ท่านจ่อเกาทัณฑ์ใส่เรา แต่เรามิใช่คนจดจำความแค้น หากแต่ทำดีต่อศัตรู ทำความรู้จักผู้กล้า ให้ความสำคัญกับผู้กล้า รับรองว่าจะไม่แก้แค้นต่อทุกสิ่งที่ท่านกระทำไปในวันนี้"

เฮ้งเซี่ยวเจียะหัวร่อออกมา ฉั่วเกียกล่าวว่า

"ท่านไม่เชื่อ? อย่างนั้นคนที่ข้างกาย ที่ด้านหลังเรา ตลอดจนทุกผู้คนในที่นี้สามารถเป็นพยานให้กับเรา"

พริบตานั้นผู้คนในห้องโถงพากันเป็นพยานให้กับฉั่วเกีย บ้างบอกว่าเสี่ยงเอี้ยมีพฤติการณ์อันเปิดเผย บ้างบอกว่าฉั่วเกียยกย่องเชิดชู

ยามนั้นเหล่านางระบำหนีหายไปสิ้น ฉั่วช้วงและพวกก็ล่าถอยเข้าห้องด้านใน เฮ้งเซี่ยวเจียะรับฟังจนหัวร่อพลางกล่าวว่า

"ท่านอาศัยอะไรให้ข้าพเจ้าเชื่อ? อาศัยคนเหล่านี้หรือ? วันนี้ท่านครองอำนาจ ผู้คนในที่นี้พูดจาให้กับท่าน วันหน้าหากท่านสูญเสียอำนาจ ยังจะแก้ต่างให้กับท่านหรือไม่?"

คนในห้องโถงนิ่งเงียบไปชั่วขณะ หลังจากนั้นกล่าววาจาประจบสอพลอฉั่วเกียอีกครา

ฉั่วเกียยกมือขึ้น ทั้งหมดค่อยหุบปากลง

เฮ้งเซี่ยวเจียะยิ้มอีกครา เผยเห็นฟันขาวสะอาดราวกับมุก กล่าวว่า

"ตอนนี้ท่านรวบรวมสมัครพรรคพวก กระจายอยู่ในบ้านเมือง รวบอำนาจทางทหาร เชื้อพระวงศ์ ท้องพระคลัง กิจการค้า ส่วยอากรและกสิกรรมการเลี้ยงสัตว์ทั้งหมดเอาไว้ มอบให้คนสนิทดูแล พวกมันย่อมต้องพูดจาแทนท่าน วันใดที่ท่านเสื่อมยศสิ้นอำนาจ คนเหล่านั้นจะต้องใช้วิธีที่ท่านจัดการกับผู้คนมุ่งจัดการกับท่าน"

ฉั่วเกียทวนคำว่า

"เราจัดการกับผู้คน? เราถามใจตัวเองไม่ละอาย กระทำการใดไม่นึกเสียใจ"

เฮ้งเซี่ยวเจียะสวนคำว่า

"ท่านไม่ละอายเพราะท่านไม่มีหิริโอตตัปปะ ไม่นึกเสียใจเพราะท่านไม่เคยนึกทบทวน ท่านยังบอกว่าไม่ได้จัดการกับผู้คนอีก ขุนนางปิงเจี๋ยงกฎปรด้วยธาตุทระนง ไม่ยอมก้มหัวให้แก่ท่าน กราบทูลฮ่องเต้กล่าวโทษท่านท่านก็ถอดยศตำแหน่งของเขา เนรเทศไปยังแดนเนี่ยน้ำทางใต้ ทั้งยังส่งคนไปลอบสังหารเขา นี่เรียกว่าทำความดีต่อศัตรูหรือ?"

ฉั่วเกียแค่นเสียงอย่างเย็นชา กล่าวว่า

"เราความจริงคิดชุบเลี้ยงปิงเจี๋ยง เป็นมันไม่รู้จักดีชั่วไป"

เฮ้งเซี่ยวเจียะกล่าวอย่างโกรธแค้นว่า

"ตกลง ถือว่านี่เป็นบุญคุณความแค้นส่วนตัว แต่ว่าเส้าคุ้ยเล่า? เส้าคุ้ยเพียงไม่ยอมสุมหัวรวมกับท่าน ท่านก็กล่าวหาว่าเขากับเครือญาตินามเจียงเอี่ยง มีส่วนเกี่ยวข้องกับคดียักยอกเงินหลวงที่เมืองโซวจิว จับเข่นคุมขังพวกเขา ใช้ให้เจ้าเมืองไคฮงนามลี้เฮ่าชิ่วไปไต่สวนคดี บังคับลี้เฮ่าชิ่วประหารฆ่าผู้คนพันกว่าคน ระหว่างลงทัณฑ์มีผู้ตายมากกว่าอีกสามเท่า ท่านยังเห็นว่าเมตตาเกินไป จัดส่งผู้ตรวจการนามเซียวฮกกับซิมกีไปเปลี่ยนตัวกับลี้เฮ่าชิ่ว"

เขากล่าวด้วยความพลุ่งพล่านว่า

"ผู้ตรวจการแซ่เซียวแซ่ซิมยังมีมโนธรรมเห็นว่าหูตาของโอรสสวรรค์ไหนเลยคล้อยตามผู้มีอำนาจได้ ดังนั้นปล่อยตัวผู้ไม่มีความผิดไปเจ็ดร้อยกว่าคน"

ฉั่วเกียแค่นเสียงดังเฮอะกล่าวว่า

"นั่นมิใช่ประเสริฐยิ่งหรอกหรือ? เราพอเปลี่ยนตัวผู้ไต่สวน ก็ปล่อยตัวคนไม่มีความผิดไป"

เฮ้งเซี่ยวเจียะกล่าวว่า

"ท่านกลับกล่าวอย่างน่าฟัง แต่ผู้ตรวจการเซียวฮกถูกท่านโยกย้ายไปยังซู่จิว ผู้ตรวจการซิมกีถูกลดตำแหน่งไปที่ซิ่งจิว ล้วนแต่ไปแล้วไม่กลับมา เจียงเอี่ยงถูกเนรเทศไปปล่อยเกาะ กระทั่งซากศพโครงกระดูกยังหาไม่พบ ยังมีเจียงไจ..."

ฉั่วเกียกลับนึกไม่ออก พึมพำว่า

"ผู้ใดเป็นเจียงไจ?"

เฮ้งเซี่ยวเจียะกระชากเสียงว่า

"ท่านทำร้ายคนมากเกินไป กลับลืมเลือนชื่อแซ่บุคคลที่ถูกท่านทำ

ลายบ้านช่องพินาศผู้คนล้มตาย เจียงไจเป็นขุนนางารมราชทัณฑ์ เห็นว่าท่านแก้ไขกฎจัดพิมพ์ธนบัตรเกลือตามอำเภอใจ พอใจยกเลิกธนบัตรเก่าก็ยกเลิก คิดพิมพ์ธนบัตรใหม่เพิ่มก็พิมพ์เพิ่ม สร้างความเสียหายใหญ่หลวง จึงทำหนังสือกราบทูล ท่านยามโกรธแค้นมิเพียงปลดเขาออกจากตำแหน่งยังลงโทษโดยการสักใบหน้า ทั้งครอบครัวถูกลดฐานะเป็นบ่าวทาส เนรเทศไปยังชายแดน"

ฉั่วเกียมีสีหน้าเลอะเลือนสงสัย กล่าวว่า

"มีเรื่องเช่นนี้หรือ? เรากลับจำไม่ได้ ท่านมีความทรงจำเป็นเลิศลองจาระไนออกมา"

เฮ้งเซี่ยวเจียะกล่าวว่า

"เรื่องของเจียงไจ ท่านจำไม่ได้ อย่างนั้นชาวเผ่าเย้าที่เชี่ยงโดยไม่อาจทนรับการเรียกเก็บภาษีของท่าน ลุกฮือขึ้นก่อการ ท่านก็สั่งให้สังหารชาวเย้าทั้งหมด ผู้รักษาเขตแดวันเกิงน่ำกุงทักท้วงว่า ชาวเย้ามีหลายเผ่าพันธุ์ที่ก่อการเพียงเป็นเผ่าเดียว แต่ท่านยังสั่งการให้เข่นฆ่าสิ้น และถอดตำแหน่งของผู้รักษาเขตแดวันเ ทำร้ายครอบครัวของเขา นี่คือการทำความรู้จักผู้กล้าให้ความสำคัญกับผู้กล้าของท่านหรือ?"

ฉั่วเกียกล่าวว่า

"เหล่านี้ล้วนเป็นเรื่องของชาติบ้านเมือง พวกท่านที่เป็นสามัญชนคนธรรมดาไหนเลยเข้าใจได้? หากเราไม่ได้รับการสนับสนุนจากชุนนางบ้านเมือง ยังจะอยู่ในอำนาจถึงตอนนี้ได้อย่างไร?"

เฮ้งเซี่ยวเจียะกล่าวแดกดันว่า

"ท่านหยั่งรากฝังลึก นับเป็นความสามารถของท่าน ชุนนางบ้านเมืองมิใช่ไม่คัดค้านท่าน หากแต่คัดค้านไม่สำเร็จสำหรับกับชุนนางที่มีมโนธรรมหากไม่คัดศีรษะก็ปลดออกจากตำแหน่ง มิใช่เนรเทศก็จับไปปล่อยเกาะ สรุปแล้วถูกท่านกำจัดไปจนหมดสิ้น"

ฉั่วเกียฝืนหัวร่อกล่าวว่า

"ตกลง ท่านคิดกล่าวกระไรก็กล่าวเช่นนั้น... ประการสำคัญคือขอ
ท่านน้าวคันเกาทัณฑ์ให้ดี ยึดลูกเกาทัณฑ์ให้มั่น อย่าได้พลั้งมือเป็นเหตุ
ทั้งหมด..."

เฮ้งเซี่ยวเจียะยิ้มอย่างเยินชา กล่าวว่า

"มิใช่ทั้งหมด หากแต่เป็นท่าน...ข้าพเจ้ามาถึงที่นี้ ก็ตัดใจไม่นึกถึงชี
คิดใช้ชีวิตที่จำกัด ต่อสู้กับกาลเวลาซึ่งไม่มีที่สิ้นสุด โดยมุ่งเป้าไปที่ท่าน"

ฉั่วเกียกริ่งเกรงเฮ้งเซี่ยวเจียะคืนคำ รีบกล่าวว่า

"เฮ้งได้เฮียบรับปากว่า ขอเพียงเราถอนกำลังที่ตลาดผักกับแ
พั่วปั้งมิ้ง และปลดปล่อยคนบ้าคลั่งทั้งสอง ท่านจะ...ไม่ฆ่าเร เฮ้งได้เฮี
เป็นได้เฮียบ (วีรบุรุษ) ย่อมไม่คืนคำ"

เฮ้งเซี่ยวเจียะยิ้มพลางกล่าวว่า

"ท่านไม่ต้องใช้คำพูดบีบบังคับข้าพเจ้า ท่านเมื่อชั่วข้า ข้าพเจ้
สามารถใช้แผนอุบาย ต่อให้ข้าพเจ้าไม่ฆ่าท่าน แต่ข้าพเจ้าไม่ได้รับรองว่า
ไม่ทำร้ายท่าน"

ฉั่วเกียกล่าวด้วยความตระหนกว่า

"ท่าน...ท่านหมายความอย่างไร? ท่านกล้าทำร้ายเร?"

เฮ้งเซี่ยวเจียะหัวร่อฮาๆ กล่าวว่า

"มีอันใดไม่กล้า? เมื่อสี่ปีก่อนข้าพเจ้าก็คิดฆ่าท่าน สุดท้ายเพี
ฆ่าโป้วจงจือ ขอเพียงข้าพเจ้าทำร้ายท่านบาดเจ็บสาหัส ปล่อยให้ท่านเสียชี
ข้าพเจ้าทั้งไม่ถือว่าฆ่าท่านกับมือ และไม่ถือว่าผิดคำพูดแล้ว"

ฉั่วเกียหน้าเปลี่ยนสีไม่สามารถรักษาความเยือกเย็นอีกต่อไปกล่าว
"...ท่านคิดคดโกงอย่างตื้อด้าน..."

เฮ้งเซี่ยวเจียะกล่าวว่า

"ตกลง พวกเราสนทนาหัวข้อสำคัญกัน หากให้ข้าพเจ้าไม่ทำร้ายท่

นอกจากท่านรับปากข้าพเจ้าเรื่องหนึ่ง"

ฉั่วเกียรีบกล่าวว่า

"อย่าว่าแต่เรื่องหนึ่ง ต่อให้เป็นสิบเรื่องร้อยเรื่อง เราล้วนรับปาก"

เฮ้งเซี่ยวเจียะกล่าวว่า

"ข้าพเจ้าไม่ต้องการให้ท่านรับปากร้อยเรื่องพันเรื่อง ขอเพียงให้ท่านรับปากว่า จะไม่เอาผิดกับคนที่บุกแดนประหารวันนี้"

ฉั่วเกียกล่าวในบัดดลว่า

"นี่ไม่มีปัญหา..."

จากนั้นบังเกิดความตื่นตัว มันความจริงคิดถูไถไปก่อน รอจนเอาตัวรอด ค่อยเป็นอีกเรื่องหนึ่ง จากนั้นฉุกคิดว่าหากรับปากง่ายดายเกินไป เฮ้งเซี่ยวเจียะต้องไม่ยอมเชื่อ ดังนั้นแสร้งกล่าวอย่างลำบากใจว่า

"....แต่เรื่องนี้ลุกลามใหญ่โต มีคนบาดเจ็บล้มตายไม่น้อย เกรงว่า...ไม่อาจกราบทูลต่อฝ่าบาท ทางด้านกรมราชทัณฑ์...คงไม่ยอมเลิกรา"

เฮ้งเซี่ยวเจียะกล่าวว่า

"ท่านสามารถสืบสาวเอาความ แค่เพียงเอาผิดต่อผู้บงการ"

เขากล่าวอย่างอาจหาญว่า

"...ข้าพเจ้าเป็นคนบงการ"

ฉั่วเกียย่อมเข้าใจจิตเจตนาของเฮ้งเซี่ยวเจียะ

...เฮ้งเซี่ยวเจียะเป็นคนอวดอ้างตนเป็นผู้กล้า ไม่ว่าเรื่องราวใดล้วนแบกรับไว้

...เช่นนี้ก็ดี ขอเพียงหลอกเฮ้งเซี่ยวเจียะไปได้ ดูว่าเผ่าแซ่จูกัวะยังจะปกป้องคนอย่างไร?

...อีกประการ มันทางด้านนี้ตอบตกลง ขอเพียงเฮ้งเซี่ยวเจียะวางคันเกาทัณฑ์ลง มันจะออกคำสั่งตามล่าเฮ้งเซี่ยวเจียะ ในเมื่อเฮ้งเซี่ยวเจียะยอมรับว่าเป็นคนบงการ มันจะมีข้ออ้างกำจัดเฮ้งเซี่ยวเจียะแล้ว

...ต่อให้ไม่สามารถสำเร็จโทษเฮ้งเชียวเจียะ ก็สามารถบีบบังคับค
ออกจากนครหลวง ยามใดที่เฮ้งเชี่ยวเจียะออกจากนครหลวง คนของหอลม
พิรุณโปรยจะช้าเร็วต้องยอมสยบต่อมัน

...คำพูดต้องย้อนกลับมากล่าว ต่อให้มันกุมอำนาจมากกว่านี้ ก็ไ
คิดเป็นศัตรูกับชาวยุทธจักรทั้งแผ่นดิน ดราครั้งนี้มันยืมเหตุการณ์ประหาร
ชีวิตถังป้อผู้กับปิงหึงเสี้ยว กำจัดกวาดล้างเหล่านักสู้ผู้กล้า โดยสั่งการผ่าน
หน่วยงานสะพาน กับค่ายสำนักที่ขึ้นตรงต่อมัน นี่เรียกว่า "ใช้คนเถื่อนปราบ
คนเถื่อน" มันจึงไม่คิดผูกพันความแค้นกับคนเดนตายโดยตรง

...แค่ว่าวันนี้เฮ้งเชี่ยวเจียะมาถึงที่นี้ ต้องไม่อาจหนีรอดออกไป
หรือว่าเฮ้งเชี่ยวเจียะลำพังคนเดียว สามารถต่อกรกับผู้วิเศษประกายดำ ที่
เจ็ดแห่งแผ่นดิน ท่านน้ำมันวิเศษและเจ่กเอี้ย?

...เป็นไปไม่ได้

เมื่อเฮ้งเชี่ยวเจียะใกล้ตายแล้ว ไม่ว่าอันใดล้วนรับปากได้ แต่
รับปากเร็วเกินไป กลับสะกิดความสงสัยแก่ผู้คน

ดังนั้นฉั่วเกียกล่าวอย่างครุ่นคิดว่า

"...เช่นนี้ก็ดี แต่ว่าท่านคนเดียวยังไม่พอ นอกจาก...ผู้ที่บุกปล้น
แดนประหารหากเผยโฉม ต้องลงโทษตามกฎหมาย หากไม่ได้เปิดเผยโฉมหน้า
พวกเราจะลืมตาข้างหลับตาข้าง ถือว่าเลิกแล้วกันไป"

เฮ้งเชี่ยวเจียะแค่นเสียงอย่างเย็นชากล่าวว่า

"หวังว่าท่านรักษาคำพูด"

ฉั่วเกียยืดอกขึ้นกล่าวว่า

"ทุกคำพูดของเราล้วนปฏิบัติตาม"

เฮ้งเชี่ยวเจียะกล่าวอย่างเยือกเย็นว่า

"ท่านสั่งฆ่าขุนนางตงฉิน เปลี่ยนแปลงตัวบทกฎหมาย ยักยอกเงิน
หลวง ประกอบธุรกิจส่วนตัว เข้าใจว่าตัวเองก่อกรรมทำเข็ญ ไม่มีผู้คนรู้เห็น

ชนชาวเราเก็บรวบรวมหลักฐานเป็นเวลานาน ข้าพเจ้าถือราชโองการปลอมของท่านไว้อย่างน้อยเจ็ดฉบับ"

ฉั่วเกียบังเกิดความคื่นตระหนกขึ้นมา กล่าวว่า

"ท่าน...พวกท่านเหล่าโจรกบฏ..."

เฮ้งเชี่ยวเจียะสวนคำว่า

"ผู้ใดเป็นกบฏ? ผู้ใดเป็นโจร? ฮ่องเต้มีราชโองการ ท่านกลับกล้าแก้ไข ทำการปลอมแปลง ขอเพียงท่านไม่รักษาคำพูด ข้าพเจ้าจะใช้คนถวายต่อฮ่องเต้ ดูว่าฮ่องเต้ยังทรงเชื่อท่านอีกหรือไม่?"

พริบตานั้นฉั่วเกียถึงกับปากอ้าตาค้าง ทราบว่าคราครั้งนี้เฮ้งเชี่ยว-เจียะมาด้วยจุดมุ่งหมาย ต่อให้สามารถจู่โจมสังหารเฮ้งเชี่ยวเจียะ เกรงว่าฝ่ายตรงข้ามเตรียมการอยู่ก่อน จะอย่างไรเป็นภัยใหญ่หลวง ยามกะทันหันนึกหาแผนการรับมือไม่ได้

เฮ้งเชี่ยวเจียะคล้ายดูออกว่าฉั่วเกียว้าวุ่นใจ ดังนั้นกล่าวเสียงเย็นชาว่า

"คนคนเดียวไม่อาจเป็นวีรบุรุษผู้กล้า วันนี้ข้าพเจ้าน้าวคันเกาทัณฑ์เลิงลูกเกาทัณฑ์ใส่ท่าน แต่เบื้องหลังข้าพเจ้ายังมีผู้คนอันเที่ยงธรรมอีกนับพันนับหมื่นสนับสนุนข้าพเจ้า"

เขากล่าวด้วยความเชื่อมั่นว่า

"วันนี้ท่านครองอำนาจ สามารถเหิมเกริมชั่วขณะ แต่เมื่อถึงตอนท้ายท่านต้องถูกผู้คนนับหมื่นรุมสาปแช่ง ไม่มีผลบั้นปลายที่ดี"

ฉั่วเกียความจริงมีนิสัยดุร้าย กลับถูกคำพูดเหล่านี้กระตุ้นเพลิงโทสะขึ้นมา ชู่คำรามว่า

"ผลบั้นปลาย? เราจึงไม่สนใจผลบั้นปลายอันใด"

เพิ่งขาดคำ รู้สึกคล้ายมีวัตถุสิ่งใดพุ่งเฉียดผ่านศีรษะ เบื้องหน้าสายตาปรากฏลำแสงสายหนึ่งวูบชื้น รอจนเพ่งตามอง กลับมืดสลัวลง ดำมืดลง

...ถึงกับแทบสิ้นสติไป

บี้กงกงพอถือกระบองไว้ มือหนึ่งก็กำเป็นหมัดยกชูขึ้นฟ้า ดวาดว่า

"หากไม่คิดตายก็หยุดมือ"

เสียงดวาดดอนแรกเข้มแข็งเปี่ยมพลัง พอถึงดอนท้ายกลายเป็

แหลมเล็กระคายหู

เหล่านักสู้ผู้กล้าในบริเวณหาได้หยุดการต่อสู้ เพราะเสียงดวาดขอ

มันไม่

หนึ่ง คนของหน่วยงานสะพานกับฉั่วเกียมิใช่ไม่คิดหยุดมือ หากแ

ฝ่ายตรงข้ามไม่ยอมเลิกรามือ

สอง เหล่านักสู้ผู้กล้าเมื่อบุกแดนประหารก็ตัดใจไม่เสียดายชีวิต ไ

สนใจว่าผู้ใดลงมือ ผู้ใดไม่ลงมือ

สาม ในยุทธจักรมีคำเล่าลือว่าบี้กงกงมีฝีมือสูงเยี่ยม บ้างบอกว่

มันมีเวทมนตร์คาถา บ้างบอกว่ามันฝึกเพลงกระบองอันดับหนึ่งแห่งแผ่นดิ

ฟังว่าเพลงกระบองนี้เป็นปรมาจารย์ตักม้อ* บัญญัติขึ้น แต่ก็มีคนบอกว่

บี้กงกงไม่มีวิชาฝีมือติดตัว เพียงชู่ขวัญผู้คนเท่านั้น ดังนั้นแหล่านักสู้ผู้กล้

ต้องการดูว่า บุคคลผู้นี้สามารถใช้ยอดวิชาอันใด

สี่ ยามนี้ทั้งหมดเท่ากับบุกถึงท้องพระโรง ไม่ใช่บอกว่าคิดหยุดมือ

หยุดมือ ได้แต่รุกคืบหน้า ต่อสู้เสี่ยงตายสถานเดียว

ห้า อย่าว่าแต่เสียงดวาดของบี้กงกงครั้งนี้ขาดพลังลมปราณเสม

ต้นเสมอปลาย ทั้งหมดล้วนไม่เห็นอยู่ในสายตา

แต่ความเคลื่อนไหวหลังจากนั้นของบี้กงกง กลับดึงดูดความสนใ

ของผู้คนในบริเวณ

บี้กงกงควงกระบองมุ่งสักการะฟ้า ก่อเกิดเป็นเงากระบองเก้าวง

กระบองที่ร่ายรำบังเกิดเป็นเสียงหวีดหวิวเสียดประสาท

---

*ท่านโพธิธรรม

พริบตานั้น หมอกภายในเมืองล้วนถูกดูดรั้งเข้ามาในกระบองของมัน

กระบองของมันยาวยิ่ง ส่วนหัวเรียวแหลม คล้ายวัตถุมีชีวิตที่ยากควบคุมบังคับ ส่งเสียงต่างๆ ออกมา คล้ายราชสีห์คำราม คล้ายพยัคฆ์คำรน คล้ายสุนัขป่าหอนโหย คล้ายนกเหยี่ยวกู่ร้อง ขณะเดียวกัน กระบองขยับเคลื่อนไหวดุจมังกร ดั่งงูยาวตัวหนึ่ง

บี้กงกงพอควงกระบอง คล้ายกลับกลายเป็นมนุษย์มหึมาคนหนึ่ง สร้างความคื่นตระหนกแก่ทุกผู้คน

มันสืบเท้าติดต่อกัน กระพือเสื้อกางเกงผู้คนโชยพัด ดึงดูดความสนใจของทั้งหมด

มีคนเห็นว่าเคราขาวดอกเลาของมันกลายเป็นสีเหลือง คล้ายหนวดของฝักข้าวโพด

ยังมีคนสังเกตเห็นว่า ลูกตาของมันกลายเป็นสีคราม คล้ายกับสีเคลือบของชามโบราณแตกแหลกละเอียด ฝังอยู่ในลูกตาของมัน

ทั้งหมดถูกมันสะกดจนตะลึงลานไปชั่วขณะ

เห็นบี้กงกงลอยตัวขึ้น เหินข้ามศีรษะทุกผู้คน ยกชูกระบองขึ้นฟ้า

มันคิดทวดใส่ผู้ใด?

ยังมีผู้ใดทนทานรับท่ากระบองของมันได้?

พริบตานั้น เหล่าทหารและนักสู้ผู้กล้าในบริเวณบังเกิดความรู้สึกประการหนึ่ง

เป็นความรู้สึกที่ "ดุร้าย"

...ความดุร้ายที่คล้ายกับ "ความตาย" ไม่สามารถต่อต้านแข็งขืน ไม่สามารถทนทานรับได้

อย่างนั้นไยมิใช่เป็นความรู้สึกของ "ความตาย"?

ขันทีชราผมหงอกขาวผู้นี้เพียงร่ายรำกระบอง ยังไม่ได้กำหนดว่าจะทวดใส่ศีรษะผู้ใด เหตุใดผู้คนนับร้อยนับพันในบริเวณล้วนบังเกิดความ

รู้สึกของ "ความตาย?"

ขณะที่ทุกผู้คนถูกสภาวะอัน "ดุร้าย" ซึ่งเกิดจากท่ากระบอง สักการะฟ้าของบี้กงกงสะกดไว้ มีเพียงคนผู้หนึ่งที่อยู่เหนือกฎเกณฑ์

เป็นยิ่มอ่วง

ยิ่มอ่วงฉวยโอกาสเหลือบมองปิงเอ่งโทย

เห็นใบหน้าที่เสมือนสลักเสลาจากหยกของปิงเอ่งโทยปรากฏเป็นสีแดงซ่าน คล้ายร่ำสุราเข้าไปและคล้ายคนป่วยที่พิษไข้ขึ้นสูง แต่หน้าผากเป็นประกาย แต่ในดวงตา ในรอยยิ้มก็ซ่อนประกายชนิดหนึ่ง

ปิงเอ่งโทยชมดูกระบองนี้จนเคลิบเคลิ้ม

ทั้งยังลิงโลด

...ลิงโลดจนมือที่จับด้ามกระบี่ของมันสั่นระริกเล็กน้อย คล้ายกับบุรุษหนุ่มแรกสัมผัสกับหน้าอกของสตรีที่คนรักเป็นครั้งแรก

ยิ่มอ่วงในฐานะผู้สังเกตการณ์เพียงเหลือบมองแวบเดียวก็พอ

มันสามารถรายงานต่อท่านมหาเสนาบดีแล้ว

อิ่มอ่วงมองเพียงแวบเดียว ก็รั้งสายตากลับมา

แต่ยิ่มอ่วงหาทราบไม่ว่า ขณะที่มันรั้งสายตากลับ ปิงเอ่งโทยคล้ายรู้สึกตัว กวาดตามองตามสายตาของยิ่มอ่วง

ยามนั้นสีหน้าปิงเอ่งโทยเป็นสีเขียวหม่น

แม้แต่ประกายตาก็เช่นกัน

น่าเสียดายยิ่มอ่วงไม่ทันสังเกตเห็น

บี้กงกงยังลอยตัวอยู่กลางอากาศ

มันจับกระบองด้วยสองมือ

กระบองบังเกิดเสียงหวีดหวิวแหลมคม

ส่วนปลายของกระบองชี้ขึ้นฟ้า คล้ายคิดดึงดูดพลังธาตุศักดิ์สิทธิ์และอำนาจการฆ่าฟันบนฟ้าจนหมดสิ้น แล้วจึงหวดกระบองลง

...มันตระเตรียมทวดกระบองใส่ผู้ใด?

...ไม่ว่าทวดใส่ผู้ใดล้วนเป็นเช่นเดียวกัน ขอเพียงบรรลุเป้าหมาย "เชือดไก่ชู่ขวัญวานร" ก็พอ

การบุกแดนประหารครั้งนี้ มีมือดีรุดมามากมาย

แต่หากให้คัดเลือกชนชั้นหัวหน้ากลุ่มที่บุกถึงแดนประหารมีเพียงสามคน

เป็นถังฉิกบี่กับอุนปัอที่นำกำลังของหอลมพิรุณโปรยบุกเข้ามา

และเตียซาปาแห่งหน่วยปฏิภาณฟ้าที่นำเหล่านักสู้ผู้กล้าจากทุกสารทิศรุดมา

...ตกลง มันจะทวดใส่หัวหน้าหน่วยปฏิภาณฟ้า ดูว่าทั้งหมดปราศจากหัวหน้าใหญ่ ยังจะกระทำการใดได้?

บี้กงกงหวดกระบองใส่เตียซาปา

เตียซาปายังเศร้าเสียใจไม่คลาย

มันหลั่งน้ำตาให้แก่ฉั่วเล่าโต๊ะ...มันกำลังครุ่นคิด แต่ละคนล้วนมีญาติสนิทมิตรสหาย คนที่ตายแล้วล้วนมีคนเศร้าเสียใจ ฉั่วเล่าโต๊ะก่อนตายฆ่าเมี้ยวโป๊ยฮวง มันฆ่าเชียวซัวะเชียวแป๊ะแก้แค้นให้กับฉั่วเล่าโต๊ะ เมื่อมีคนตายมากมายเพียงนี้ ต้องมีคนมากมายยิ่งกว่าที่หดหู่ใจ แต่เหตุใดในโลกหล้ายังเกิดการฆ่าฟันไม่หยุดหย่อน...

มันเพียงนึกถึงตอนนี้ บี้กงกงก็มาถึงแล้ว

มาพร้อมกับกระบอง

เป็นกระบองเทิดฟ้า

กระบองนี้สักการะฟ้า จากนั้นทวดกระแทกลง

เตียซาปาเป็นผู้นำหน่วยปฏิภาณฟ้า

หน่วยปฏิภาณฟ้าดำเนินการทวงถามความอยุติธรรม เสนอหน้าให้แก่ราษฎรที่เดือดร้อนลำเข็ญ ทั้งลอบสังหารขุนนางที่ฉ้อราษฎร์บังหลวง

ตลอดจนอันธพาลครองเมือง

เดียซาปาเป็นผู้นำมาหลายสิบปี ย่อมมีประสบการณ์อันชำชอง

มันเคยประสบความสำเร็จ และพบกับความล้มเหลว

มันเป็นบุคคลที่ผ่านคลื่นลมมาอย่างโชกโชน มาตรว่าอายุสูงวัย มีโรคภัยไข้เจ็บตามวัย แต่พลังฝีมือยังไม่เสื่อมถอย

เพียงแต่ปฏิกิริยาชักช้าไปบ้างเท่านั้น

...นั่นเป็นความ "เฉื่อยช้า" ที่มาพร้อมกับอายุสูงวัย แต่ว่าชิงแก่ยังเผ็ดร้อน ด้านประสบการณ์ยุทธจักรและความสามารถในการรับมือเหตุการณ์กลับช่ำของชำนาญและสันทัดจัดเจนกว่าเดิม

ดังนั้นมันฆ่าคน

เชียวชัวะกับเชียวแปะเพียงตายใต้เงื้อมมือมัน

แต่ว่ามันไม่ชมชอบฆ่าคน

...ตัวเองก็ไม่ชมชอบถูกฆ่า ขณะที่ผู้อื่นก็ไม่คิดตาย ซึ่งความจริงการฆ่าคนเพียงเป็นเรื่องที่ตัวเองไม่ต้องการให้เกิดขึ้น มีแต่สัตว์เดรัจฉานกับบุรุษหนุ่มอ่อนเยาว์ที่ไม่เคยฆ่าคน จึงหลงใหลใฝ่ฝันกับการฆ่า

เดียซาปาเพียงชมชอบช่วยคน

...การช่วยคนให้ความรู้สึกที่ดียิ่ง

ความรู้สึกของการฆ่าคนเฉกเช่นสัตว์ป่า แต่การช่วยคนจึงเป็นการกระทำของคนผู้หนึ่ง หากคนผู้หนึ่งสามารถช่วยคนอยู่เสมอ ความรู้สึกนั้นไม่เพียงเป็นคนเท่านั้น

หากแต่คล้ายเป็นเทพเจ้า

แต่ว่าในความเป็นจริง ช่วยคนง่ายดายช่วยคนยากเย็น มิหนำซ้ำคิดช่วยคนมักต้องฆ่าคน

อย่าว่าแต่ท่านไม่ฆ่าคน คนจะฆ่าท่าน

ตอนนี้นับเป็นตัวอย่างที่ชัดแจ้ง

บี้กงกงหวดกระบองลง

...มิใช่ท่านตาย ก็เป็นราสิ้น

ย่อมเป็นท่านตาย มิใช่เราสิ้น

เดียซาปาพลัน "สาบสูญไป" คล้ายกับถูกผู้คนเตะไส่เท้าหนึ่ง ถูกผลักใส่คราหนึ่ง พลันเซถลาออกไป ราวกับถูกลมไม้เท้าม้วนกวาดออกไป

ขณะเดียวกันมันใช้ออกด้วยดรรชนีผนึกเทพ นิ้วหัวแม่มือลอดผ่านร่องนิ้วกลางกับนิ้วนาง จู่โจมตอบโต้ออกไป

...มันความจริงจับตาดูว่า ขันทีชรานั้นจะลงมือหรือไม่? และลงมือต่อผู้ใด?

ตอนนี้บุคคลที่มีพลังฝีมือลึกล้ำสุดจะหยั่งที่สุดกายในวังลงมือแล้ว

ทั้งยังลงมือใส่มัน

เดียซาปาระวังป้องกันแต่แรก

แต่แล้วเดียซาปากลับบังเกิดความรู้สึกที่ไม่เคยมีมาก่อนประการหนึ่ง

นั่นมิใช่ความ "ทุร้าย"

หากแต่เป็นความ "ว่างเปล่า"

ทุกประการล้วนว่างเปล่า ไม่มีความรู้สึกใดทั้งสิ้น

ไม่มีความคิดต่อสู้ ไม่มีการต่อสู้ขัดขืน ทั้งไม่มีเรี่ยวแรง ไม่มีกระบอง ไม่มีดรรชนี ไม่มีศัตรูหรือตนเอง ไม่มีอันใดทั้งสิ้น

...ดังนั้นไม่มีชัยชนะไม่มีพ่ายแพ้ ไม่มีความเป็น ไม่มีความตาย

เดียซาปาคิดไม่ถึงว่าฝ่ายตรงข้ามพอหวดกระบองลง กลับบังเกิดประสิทธิผลเช่นนี้

บังเกิดเป็นพลังอันน่ากลัวถึงเพียงนี้

นั่นมิใช่พลังที่คงอยู่

หากทว่า "ไม่คงอยู่"

นั่นเป็นพลังที่ไม่คงอยู่ แต่คงอยู่ทุกแห่งหน

...มันเป็นความ "ว่างเปล่า"

เป็นจตุรธาตุ*ล้วนว่างเปล่า มิหนำซ้ำในความ "ว่างเปล่า" ซ่อนความ "ตุร้าย"

จตุรธาตุล้วนตุร้าย

เตียซาปาปลุกปลอบสมาธิ

มันต้องรับมือกระบองนี้อย่างเต็มสติกำลัง

...คนผู้หนึ่งอาจร่ำเรียนนานปี ฝึกฝนนานวัน เพียงเพื่อแสดงออกครั้งเดียว หรือชั่ววูบเดียว

แต่สำหรับกับเตียซาปา ช่วงเวลาที่สะสมกำลังเพียงเพื่อแสดงออกคราเดียว ยังกระชั้นกว่า เร่งร้อนยิ่งกว่า

ทั้งนี้เพราะชนชั้นยอดฝีมือต่อให้พิสูจน์ความเป็นตาย ก็เป็นเรื่องราวในชั่วพริบตา

...ชั่วพริบตาแห่งความสำเร็จล้มเหลวและรุ่งเรืองเสื่อมโทรม

ก้าวแรกของเตียซาปาคือก้าวพิโรธ

มันพิโรธเดือดดาลก่อน . .

...ความพิโรธเดือดดาลนำมาซึ่งรังสีการฆ่าฟัน

ทั้งยังเป็นรังสีการฆ่าฟันอันเกรี้ยวกราด

มันใช้ความพิโรธเดือดดาลในรูปแบบของการจุดประทุ เร่งเร้าพลังซ่อนเร้นและพลังงานทั้งมวลภายในกายออกมา

ท่าเท้าของมันตอนแรก "พิโรธ" ตามด้วย "พิสดาร"

ไม่เพียงพิสดาร ทั้งยังกะทันหัน

มันคล้ายถูกลมไม้เท้าหอบพัดออกไป...ศัตรูที่ประมือกับเตียซาปาล้วนบังเกิด "ปมปริศนา" ที่แก้ไม่ออก บังเกิดเป็น "ฝันร้าย" ดื่นหนึ่ง นั่นคือ

---

* หมายถึงธาตุดิน น้ำ ไฟ ลม

ไม่อาจกระทบถูกมัน

ขอเพียงฝ่ายตรงข้ามตวัดอาวุธ ต่อยหมัดออก หรือแม้เพียงกระดิกนิ้ว เดียซาปาจะ "สาบสูญไร้ร่องรอย" หรือว่าตลอดทั้งร่างถูก "หอบพัด" ถูก "กระพือ" จน "พัดพลิ้ว" ไป "กระดอน" ขึ้นไป

หลังจากนั้นเดียซาปาจะดอบโต้ใส่แล้ว

นี่คือ "ก้าวพิโรธ" ของมัน

ผู้อื่นพอดวัดเท้าขึ้น มันก็หยิบยืมพลัง "พัดพลิ้ว" ออกไป ยิ่งอย่าว่าแต่ท่ากระบองดุจพายุร้ายของบี้กงกง

มาดรว่าท่ากระบองพอใช้ออก หัวใจของมันจะกลายเป็นว่างเปล่าก็ตาม

ถึงกับสูญเสียความคิดต่อสู้ บังเกิดความคิดตกตายก็ตาม

เดียซาปาพลันหายสาบสูญ จากนั้นใช้ตรรชนีผนึกเทพดอบโต้ใส่ล้วนเหนือความคาดหมายของผู้คนนัก

แต่การแสดงออกที่เหนือความคาดหมายยิ่งกว่าคือบี้กงกง

และกระบองเทิดฟ้าของมัน

ขณะที่ร่างของเดียซาปาพลันเปลี่ยนแปลง ร่างของบี้กงกงก็เกิดการเปลี่ยนแปลงอย่างรุนแรง

มันเปลี่ยนทิศทางโดยสิ้นเชิง

เปลี่ยนแปลงโดยปราศจากวี่แววล่วงหน้ามาก่อน

มันพลันเปลี่ยนเป็นหันหาอุนป้อ

ท่าร่างของมันเกิดการเปลี่ยนแปลง แต่เพลงกระบองไม่เปลี่ยนแปลง หวดกระแทกลงยังศีรษะของอุนป้อ

อุนป้อเพิ่งปลิดชีวิตเชี้ยงกอยี้ ซึ่งปลอมตัวเป็นปิงหึงเสี้ยว

บี้กงกงความจริงคิดจัดการกับอุนป้อ เพื่อสอนความฮึกเหิมของเหล่าผู้กล้าที่มาชิงตัวนักโทษ

อุนป้อแม้ยิ้มแย้มแจ่มใสตลอดเวลา แท้ที่จริงเป็นยอดฝีมืออายุเยาว์ของร้านเล่ายี่ห้อ

มันก็จับตาดูการลงมือของบี้กงกง

รอจนบี้กงกงลอยตัวขึ้น หวดกระบองใส่เดียชาปา มันกริ่งเกรงเดียชาปารับมือไม่ได้ ขณะจะรุดไปช่วยเหลือ คิดไม่ถึงบี้กงกงเปลี่ยนเป็นจู่โจมใส่มันอย่างกะทันหัน

มันไม่ทันถลันหลบ ได้แต่ด้านรับอย่างหักโหม

อุนป้อตวัดตาบหัวตัดในมือด้านรับอย่างหักโหม

ฉังฉิกบี่ที่อยู่ข้างกายมันก็รุดมาช่วยเหลือ

...ไม่ว่าผู้ใดล้วนดูออกว่า กระบองของบี้กงกงนี้ยากที่จะรับไว้

กระบองนี้มิเพียงยากที่จะรับไว้ คล้ายยังผนึกความไร้ไมตรี ความอยุติธรรม ความคิดฆ่าฟันและพลังอันป่าเถื่อนทั้งมวล เป็นเหตุให้อุนป้อพอยกตาบขึ้น กลับสูญเสียความคิดต่อสู้ เพียงคิดใคร่ตายโดยเร็ว

นี่เป็นกระบองอันใด?

นี่เป็นเพลงกระบองที่ผู้ใดถ่ายทอดให้?

พริบตานั้น อุนป้อมีความรู้สึกคล้ายต้านทานการกลุ้มรุมจู่โจมของศัตรูสองทาง

ทางหนึ่งเป็นกระบองที่คล้ายแหวกพุ่งลงจากสวรรค์ชั้นฟ้าครา ฟ้าแลบฟ้าร้อง

ทางหนึ่งเป็นความคิดแสวงหาความตายอย่างรุนแรง

พลังการจู่โจมทั้งสองประการนี้ล้วนมาจากคนผู้หนึ่ง

เป็นบี้กงกง

...เราไม่คิดตาย เราไม่คิดตาย

...เราไม่อาจตาย

ดังนั้นอุนป้อเงยหน้าขึ้น

ไข้ผาบชวางกันกระบอง

...กระบองที่หมายชีวิต

อย่างน้อยมันต้องด้านทานกระบองนี้เอาไว้ หลังจากนั้นกำลังหนุนค่อยมาถึง

คนมีชีวิตยู่ในโลก ต้องด้านทานรับกระบวนท่าคิบชันที่สุดด้วยตัวเอง เช่นเดียวกับบรรยากาศอันสุขสันต์ของการร่วมรักเป็นตัวเองเสพรับ ขณะที่การเดี่ยวกรำจากโรคภัยไข้เจ็บก็เป็นตัวเองกล้ำกลืนรับไว้

เพื่อด้านรับท่ากระบองนี้ อุนป้อไม่เสียดายกับการดวาดก้อง

มันดวาดปลุกเรียกความคิดต่อสู้ของตัวเองขึ้นมา

การดวาดครั้งนี้ มันค่อยพบเห็นเรื่องราวที่น่าดระหนกประการหนึ่ง

มันกลับไม่ได้ยินสุ้มเสียงของตัวเอง

...หรือว่ามันสูญเสียความสามารถในการส่งเสียงไป?

มันไม่ได้เป็นใบ้

หากทว่าเสียงกระบองของบี้กงกงฟังดูแหลมเล็ก แต่ไม่ดังเกินไป กลับกลบสุ้มเสียงที่เปล่งจากปากของตัวเองไป

เสียงกระบองของบี้กงกงกลับชิงสยบผู้คนก่อนกระบองและท่ากระบองจู่โจมใส่เยื่อหูและโสดประสาทของศัตรู ควบคุมความสามารถในการต่อสู้ของศัตรูเอาไว้

บี้กงกงหวดกระบองลง

อุนป้อขวางดาบด้านรับไว้

มันด้านกระบองนี้ไว้ได้

แต่ไม่อาจรักษาชีวิตตัวเอง

ท่าขวางดาบของมันเรียกว่าถามฟ้า

ท่าดาบถามฟ้าของมันด้านทานรับสภาวะกระบองของฝ่ายตรงข้ามไว้ ฉวยโอกาสจู่โจมตอบโต้กลับไปดาบหนึ่ง

เป็นท่าเย้ยฟ้า

แต่ว่าดาบนี้เพิ่งฟันออก มันพบว่าพลังที่ "จริงแท้" ของกระบองนี้แม้ทุ่มเทใช้ออก แต่พลังที่ "ว่างเปล่า" ยังไม่ปล่อยออก

ขณะที่พลังอัน "ว่างเปล่า" ยังยิ่งกว่าพลังที่ "จริงแท้" อีก

หมายความว่าที่มันต้านทานรับไว้เพียงเป็นพลังเลื่อนลอย หลังจากนั้นพลังว่างเปล่าค่อยเข้ามาแทนที่ ทะลักหนุนเนื่องเข้ามาไม่ขาดสาย

มันได้แต่แปรสภาวะจู่โจมของท่าดาบเย้ยฟ้า เป็นท่าถามฟ้าอีกครั้ง

ท่าดาบถามฟ้าความจริงเป็นท่าตั้งรับ

แต่ว่าพริบตานั้น กลับบังเกิดเรื่องประการหนึ่งขึ้น

อุนป้อพลันรู้สึกขาวูบที่จุดย้วงเถี่ยว

...คล้ายกับมีวัตถุสิ่งใดพุ่งใส่จุดดังกล่าว ทำให้ท่าดาบถามฟ้าที่ควงดาบพลางรอยร่นพลาง กลายเป็นสะอึกกายออกไป

เมื่อรุดหน้าไป ท่าถามฟ้าก็มิใช่ท่าตั้งรับอีก

มันได้แต่จู่โจมตอบโต้

เหตุแปรเปลี่ยนเกิดขึ้นอย่างกะทันหัน มันไม่ทันขบพิศไตร่ตรวญใช้ดาบออกด้วยท่าภู่ร้องฟ้า

การตอบโต้ของมันทำให้บี้กงกงไม่มีทางเลือกอื่นอีก

บี้กงกงความจริงคิดคุกคามอุนป้อล่าถอย จากนั้นกระแทกทำร้ายถังฉิกบี่ ให้ทั้งหมดทราบความร้ายกาจสักตรา

บี้กงกงยังไม่คิดเพาะความแค้นกับเหล่าผู้กล้า

แต่ตอนนี้มันไม่อาจเลือกได้

ทั้งนี้เพราะอุนป้อแทนที่จะล่าถอยกลับสะอึกเข้ามา

ทั้งยังจู่โจมดาบออก

บี้กงกงทราบว่าอุนป้อใช้ดาบพิษ

มันล่วงรู้พิษร้ายของร้านเล่ายี่ห้อเป็นอย่างดี

หากมันไม่ฆ่าคนผู้นี้ ปล่อยให้อุนป้อเข้าประชิดติดตัว เกรงว่าจะตอแยความยุ่งยากมากมาย

ดังนั้นบี้กงกงหวดกระบอง

ใช้ออกด้วยพลัง "ว่างเปล่า" ชนิดหนึ่ง

เป็นพลังว่างเปล่าจริงแท้

โลหิตแดงเลือด

โลหิตของชาตินักรบแดงเป็นพิเศษ

...อาจบางทีโลหิตของลูกหลานตระกูลอุนร้านเล่ายี่ห้อ ทั้งแดงเลือดทั้งรุนแรงยิ่งกว่า

เป็นโลหิตที่เดือดดาลชนิดหนึ่ง

โลหิตที่เดือดดาลสาดกระจาย

อุนป้อล้มลงกับพื้น ราวกับอุนป้อที่ถูกทุบแหลกอันหนึ่ง

ถังฉิกบี่คิดประคองมันขึ้น

แต่ว่าประคองไม่สำเร็จ

...มีผู้ใดกอบประคองถ้วยชามที่ถูกทุบแตกละเอียดชิ้นได้?

โลหิตสีแดงเลือดกระตุ้นเพลิงโทสะของถังฉิกบี่ขึ้น

มันลงมือด้วยความเดือดดาล

มันสาดซัดอาวุธลับใส่บี้กงกง

...อาวุธลับเหล่านี้มีลักษณะน่ารัก บ้างคล้ายแมลงปีกแข็ง บ้างคล้ายแมลงปอ คล้ายถึงกับคล้ายแก้มแดง ลูกตาและจมูกของเด็กทารก

แต่ว่าประสิทธิผลของอาวุธลับเหล่านี้น่ากลัวยิ่ง

ทั้งนี้เพราะมันล้วนแตกระเบิดออก

แต่ระเบิดอย่างรุนแรง

อาวุธลับที่แตกระเบิดล้วนระเบิดใส่บี้กงกง

...คล้ายกับกลางนภาหมอกเลือนราง ปรากฏบุปผาบานแค่ งกพี่เว
กลุ่มหนึ่ง

บี้กงกงพบว่านับตั้งแต่มันลงมือ ร่ายรำกระบองออก ทุกประการไม่
ทางเลือกอื่นอีก

มันคู่ร้องเสียงแหลมเล็ก

ใช้กระบองออก

กระบองแข็งกระด้าง ส่วนปลายเรียวแหลม

แต่สภาวะกระบองกลับว่างเปล่า และไร้ตัวตน

ถังฉิกบี่พลันพบว่าอาวุธที่ตัวเองสาดซัดออกไม่ได้ระเบิด

...หากจะกล่าวตามความเป็นจริง มิใช่ไม่ได้ระเบิด แต่ว่าปราศจา
เสียงระเบิด

มันเห็นอาวุธลับแตกระเบิดออก แต่ปราศจากสุ้มเสียงใด

มันทราบว่าหากมิใช่เยื่อหูตัวเองถูกฝ่ายตรงข้ามกระแทกทำลายไ
แสดงว่าเสียงระเบิดถูกเสียงกู่ซึ่งฟังดูไม่ก้องกังวานเท่าใดของฝ่ายตรงข้าม
กลบบดบังไป

มันพลันรู้สึก "ว่างเปล่า"

...ว่างเปล่าราวกับอวัยวะภายในถูกควักคว้านไปจนหมดสิ้น

เบื้องหน้าสายตาก็ถูกปล่อยว่างทั้งแถบ

ยามนั้นบี้กงกงหวดกระบองลง

ขณะเดียวกัน ถังฉิกบี่ส่งกลิ่นชนิดหนึ่งออกไป

เป็นกลิ่นเหมีน

ขอเพียงฝ่ายตรงข้ามสูดได้กลิ่นเหมีนนี้ มันก็จะแพร่พิษมอมทำร้า
ฝ่ายตรงข้าม

ทั้งนี้เพราะ "กลิ่น" เป็นอาวุธลับของมันเช่นกัน

ในบริเวณมีผู้คนมากมาย แต่ถังฉิกบี่เพียงส่งกลิ่นต่อบี้กงกง ผู้อื่นล้วนสูดไม่ออก

ทั้งนี้เพราะถังฉิกบี่ฉายาเพียงหนึ่งรสเดียว

เพียงหนึ่งรสเดียวจากตระกูลถังแดนเสฉวน

...เป็นถังฉิกบี่แพร่พิษมอมทำร้ายบี้กงกง หรือว่าถูกบี้กงกงหวดกระบองเสียชีวิต?

ไม่ทราบได้

ทั้งนี้เพราะระหว่างนี้เกิดการเปลี่ยนแปลง

ระหว่างคนทั้งสองเพิ่มคนผู้หนึ่ง

เป็นเดียซาปา

เดียซาปากล่าวได้ว่าเฮื่อมเสียหน้านัก

มันเข้าใจว่าบี้กงกงจู่โจมใส่มัน ดังนั้นตอบโต้อย่างสุดกำลัง สุดท้ายกลับหลงกล

บี้กงกงหาได้มุ่งเป้ามาที่มันไม่

ดังนั้นอุนป้อตายอย่างอนาถ เดียซาปารู้สึกว่าตนเองเป็นต้นเหตุ

ดังนั้นมันไม่อาจปล่อยให้ถังฉิกบี่ตกตายอีกคนหนึ่ง

มันสะอึกเข้ารับหน้าบี้กงกง

เผชิญหน้ากับกระบองเทิดฟ้า

เดียซาปายิ่งเข้าใกล้กระบอง ยิ่งบังเกิดความรู้สึกอันรุนแรงประการหนึ่ง

นั่นคือทุกประการล้วนว่างเปล่า

ไม่ได้ดำรงคงอยู่

...เฉกเช่นฝันมายาดอกไม้อากาศธาตุ

พวกมันคล้ายศัตรูคู่แค้นแต่บางบรรพ์ วันนี้กลับประสบพบพาน

ได้แต่พิสูจน์ความเป็นตาย ไม่ว่าผู้ใดก็ไม่มีทางถอย

เดียซาปาไม่ได้ใช้อาวุธ

มาดรว่ามันจนจบศัสตราวุธทั้งสิบแปดชนิด

มันใช้ดรรชนี

...ดรรชนีผนึกเทพที่เป็นหนึ่งไม่มีสอง

ดราดรั้งนี้เดียซาปาแทนที่จะใช้นิ้วหัวแม่มือ กลับใช้นิ้วก้อยเข้าต่อกรกับกระบองเทิดฟ้า

บี้กงกงใช้กระบองมุ่งใส่เดียซาปา

อาวุธของมันเกรี้ยวกราดรุนแรง ยิ่งประชิดใกล้เดียซาปา ยิ่งมีความรู้สึกประการหนึ่ง

ความรู้สึกที่ถึงแก่ชีวิต

กระบองของบี้กงกงยาวหนึ่งวาสองเชียะ

มันคล้ายยืดได้หดได้ สามารถยืดยาวออกไป

หากยืดยาวเหยียดตรง จะมีความยาวถึงหนึ่งวาแปดเชียะ

นั่นเป็นอาวุธที่ยาวยิ่งชนิดหนึ่ง

นิ้วมือของเดียซาปาอย่างมากสามสี่นิ้ว

มันกลับใช้นิ้วมือด้านรับกระบองยาว

กระบองกวัดแกว่งเป็นเสียงดัง กระแทกลงยังศีรษะ

เดียซาปากลับใช้ปลายนิ้วรับเอาไว้

นิ้วมือเลือดเนื้อไหนเลยด้านทานรับกระบองอันบ้าคลั่งได้?

แต่ทุกครั้งที่กระบองใกล้หวดถูกร่างเดียซาปา เดียซาปาก็ใช้ปลายนิ้วดีดใส่ ยันใส่ส่วนหัวของกระบองพลังอันมหาศาลที่แฝงมากับกระบองล้วนถูกสลายถูกเสื่อมคลายไป

...หากใช้อาวุธชนิดอื่น ต้องไม่สามารถทำได้อย่างแยบคายถึงเพียงนี้

เดียซาปากลับกระทำได้แล้ว

ทุกครั้งที่บี้กงกงรั้งกระบองกลับ มันแทนที่จะล่าถอยกลับสะอีกเข้าหา

รอจนถึงกระบองที่สิบเอ็ดเดียซาปาก็อยู่ห่างจากบี้กงกงเพียงสามเชียะ

เมื่อเป็นเช่นนี้ ทั้งสองแทบต่อสู้กันในระยะประชิดติดพัน ทุกกระบวนท่ามุ่งใส่จุดชีวิด

กระบองที่ยาวที่สุดปะทะกับนิ้วมือที่สั้นที่สุด

ซึ่งความจริง เดียซาปามิใช่ไม่รู้สึกถึงแรงกดดันที่น่ากลัว ความคิดใคร่ตายที่สยองขวัญตลอดจนความว่างเปล่าที่น่าครั่นคร้าม

แต่ว่ามันถูกสภาวะจู่โจมอันเกรี้ยวกราดคุกคามจนปราศจากหนทางถอย ได้แต่ตอบโต้ และตอบโต้กลับไป

บี้กงกงก็อับจนปัญญา

เดียซาปายิ่งเข้าใกล้มัน มันยิ่งอันตราย กระบองของมันเหมาะกับการจู่โจมระยะไกล ไม่เหมาะกับการตั้งรับระยะใกล้ แต่เดียซาปากลับเข้าประชิดถึงตัว

ตอนแรกที่ใช้ปลายแหลมของกระบองจู่โจม

พอถึงท่าที่เจ็ด มันเปลี่ยนเป็นใช้ตัวกระบอง

เมื่อถึงท่าที่สิบเอ็ด มันได้แต่ใช้ส่วนปลายของกระบอง

แต่ว่าดรรชนีของเดียซาปา สามารถทิ่มสกัดใส่จุดชีวิตของมันได้ทุกเมื่อ

เดียซาปายิ่งเข้าใกล้บี้กงกง ยิ่งรู้สึกถึงชัยชนะ

มันทุ่มเทอย่างสุดกำลัง

...มันออกท่องยุทธจักรห้าสิบกว่าปีไม่เคยทุ่มเทแรงกายแรงใจจัดการกับศัตรูผู้หนึ่งถึงเพียงนี้มาก่อน

มันยิ่งรู้สึกว่าขันทีชราผู้นี้เป็นศัตรูแต่ชาติปางก่อน เป็นสวรรค์ชักนำให้มาพบกันเพื่อสะสางบุญคุณความแค้นเมื่อชาติก่อน

ในห้วงคับขันเป็นตายเช่นนี้ พลันบังเกิดเสียงหวีด กระบองในมือ

บี้กงกงพลันแหวกพุ่งขึ้นฟ้าราวกับมังกรเทพยดาตัวหนึ่ง

พริบตานั้น แสงอาทิตย์ถูกตัดขาดไปมากมายหลายชั้น

หมอกก็ถูกกระแทกแตกกระจายไปหลายก้อน

กระบองหมุนควงอยู่กลางอากาศ ก่อเกิดเป็นเงากระบองมากมายหลายกลุ่ม คล้ายบุปผาที่เบ่งบานอย่างฉับพลัน

เดียซาปาอดเงยหน้ามองดูกระบองที่กลางฟ้ามิได้

...เมื่อใดมันจึงตกลงมา?

...ขณะที่มันตกลง บังเกิดเป็นความเสียหายเพียงไหน?

...บี้กงกงจงใจชัดกระบองหลุดจากมือ หรือว่าถูกท่ัครรชนีคู่ของตัวเองนามภูตเทพพิโรธ กระแทกจนไม่อาจถือกระบองมั่น?

พริบตาดุจประกายไฟ เดียซาปามีทางเลือกสองประการ

หนึ่งคือรีบถอย

...บี้กงกงปล่อยกระบองหลุดจากมือ มันช่วงชิงเป็นฝ่ายมีเปรียบ อภัยคนได้ควรอภัย

...หลังจากที่บี้กงกงละทิ้งกระบอง ไม่แน่ว่ายังมีท่าตามหลัง สมควรล่าถอยไปสังเกตการณ์

สองคือรุกไล่

...ฉวยโอกาสที่บี้กงกงสูญเสียอาวุธ ลงมือฆ่าอีกฝ่าย

...สำหรับกับบี้กงกง โอกาสฆ่าทิ้งจะผ่านไปโดยเร็ว ไม่อาจปล่อยปละละเว้นเด็ดขาด

...อย่าว่าแต่บี้กงกงยังฆ่าอุนป้อ

เดียซาปาตกลงใจในบัดดล

รุกแทนตั้งรับ

บุกแทนการถอย

แต่แล้วยามนั้นเกิดเรื่องประการหนึ่งดูไปคล้ายเกิดขึ้นอย่างกะทันหัน

กลับเปลี่ยนแปลงการตัดสินใจของเดียซาปา

และตัดสินชะตากรรมของคนทั้งสอง

พลันปรากฏวัตถุสิ่งหนึ่งพุ่งใส่จุดยกโถ่วที่เท้าขวาของเดียซาปา

แต่ที่ข้างกายเดียซาปามีมือดีคนหนึ่งคุมเชิงให้แก่มัน

คนผู้นี้คือถังฉิกบี่

ถังฉิกบี่มีหูตาปราดเปรียวเพียงไหนอย่าว่าแต่มันยังเป็นมือดีตระกูลถัง ทำความเข้าใจกับอาวุธลับทั้งมวลโดยกระจ่างดุจนิ้วบนฝ่ามือ

ถังฉิกบี่ตวาดคำ "สารเลว" ใช้สองมือหนีบ "อาวุธลับ" ชิ้นนั้นเอาไว้

ขณะที่มันรับอาวุธลับ ได้สวมถุงมือสีดำคู่หนึ่ง เป็นถุงมือที่หมี่นพิษยากกล้ำกราย แต่ถึงแม้ว่ามันหนีบอาวุธลับเอาไว้ ร่างยังถูกกระชากดึงไปหนึ่งก้าวครึ่ง

เพียงหนึ่งก้าวครึ่งก็สร้างความตื่นตระหนกแก่มันนัก มือดีด้านอาวุธลับตระกูลถังขณะที่ผนึกสมาธิรับอาวุธลับไว้ ยังตกเป็นเบี้ยล่าง

แต่ที่สร้างความตื่นตระหนกแก่ถังฉิกบี่ยิ่งกว่าคือ

มันไม่เคยเห็น "อาวุธลับ" เช่นนี้มาก่อน

นั่นเพียงเป็นพู่ระย้าเส้นหนึ่ง

...พู่ระย้าที่ผูกติดกับด้ามกระบี่เส้นหนึ่ง

พู่กระบี่สีแดงเส้นหนึ่ง

พู่กระบี่เส้นหนึ่งกลับสามารถชัดฝ่าอากาศ ทั้งยังกระแทกถังฉิกบี่เคลื่อนที่ไปหนึ่งก้าวครึ่ง

...ถังฉิกบี่ยังหาตัวคนที่ชัดพู่กระบี่ไม่พบ

นั่นเป็นใคร?

นี่เป็นพลังฝีมือที่น่าตระหนกเพียงไหน?

เป็นวิชาชัดอาวุธลับของค่ายสำนักใด?

อาวุธลับไม่ได้ชัดถูกเดียซาปา

ถังฉิกบี่ใช้สองมือหนีบรับอาวุธลับให้กับเดียซาปา

....มาตรว่านั่นเพียงเป็นพู่กระบี่เส้นหนึ่งก็ตาม

พู่กระบี่เส้นนี้ ยังเปลี่ยนแปลงชะตาชีวิตของเดียซาปา

สาเหตุเพราะเดียซาปารู้สึกถึงอาวุธลับซัดจู่โจมจากด้านหลัง มุ่งใส่ส่วนล่างของตน

ตอนนั้นมันกำลังตัดสินใจว่าจะรุกหรือถอยดี

...รุกหรือล่าถอย?

...รับหรือจู่โจม?

แต่ตอนนี้เมื่อปรากฏอาวุธลับจู่โจมจากด้านหลัง มันไม่อาจเลือกทางถอยอีก

ได้แต่รุกหน้า

...มีแต่รุกจู่โจม จึงสามารถปล่อยให้ถังฉิกบี่ที่คุ้มกันให้แก่มันคลี่คลายสถานการณ์ให้แก่มันได้ทันท่วงที

เดียซาปาเชื่อมันว่า มือดีด้านอาวุธลับเช่นถังฉิกบี่สามารถรับอาวุธลับนี้ได้

ถังฉิกบี่ไม่เสียทีที่มันให้ความไว้วางใจจริงๆ

แต่มันเองกลับพาตัวสู่จุดอับ

เดียซาปาแทนที่จะล่าถอยกลับรุกหน้า ความจริงประชิดใกล้บี้กงกงอยู่แล้ว ยามนี้ยิ่งเข้าใกล้ขันทีชราผู้นี้กว่าเดิม

กระบองเทิดฟ้ายังบินวนอยู่กลางอากาศ

แต่บี้กงกงกลับลงมือ

ใช้ดรรชนีลงมือ

มันยื่นนิ้วกลางข้างขวาดุจกระบองทิ่มสกัดใส่

...เป็นกระบองดรรชนี

เพลงกระบองสังหารที่แท้จริงของมันเป็นกระบองดรรชนี

เดียฯชาปายามร้อนรุ่มคิดล่าถอยหลบเลี่ยง แค่บี้กงกงใช้นิ้วชี้ข้างซ้าย กรีดใส่ตำแหน่งทรวงอกท้องน้อยคราหนึ่ง

เพียงกรีดใส่คราหนึ่ง

...แผ่วเบาราวกับปาดใส่คราหนึ่ง

จากนั้นบี้กงกงถอยปราดไป

ขณะที่บี้กงกงล่าถอย ขันทีน้อยที่คุมเชิงอยู่ด้านหลังทั้งสี่พากันรับกระบองที่ดกวูบลงมาเอาไว้

บี้กงกงถอยกายปราด ยืนหยัดมั่น ผมเผ้ามันเป็นสีเหลือง ดวงตาฟ้าคราม มือซ้ายชี้ขึ้นฟ้า มือขวาชี้ลงดิน ตลอดทั้งร่างแผ่ซ่านหมอกควันสีขาวกลิ่นอายของผู้ชรา ระเหยออกไป จนผู้คนในบริเวณล้วนสูดได้

...คล้ายกับนั่นมิใช่ผู้คน หากแต่เป็นสัตว์ร้าย ไม่เช่นนั้นก็เป็นอสูรหรือเป็นผีป่าภูตพราย

แต่ต้องมิใช่ผู้คนเดือดขาด

เดียฯชาปาคล้ายงงงันวูบหนึ่ง ถึงกับตะลึงลานไปชั่วขณะ

มันใช้สองมือกุมทรวงอกท้องน้อย

ไม่ได้เคลื่อนไหว และไม่ได้ส่งเสียง

ทั้งหมดล้วนเงียบสงบลง จับจ้องมองมันเป็นจุดเดียว ทุกคนพากันกลั้นลมหายใจ บรรยากาศคล้ายผนึกตัวเป็นน้ำแข็ง

ทุกผู้คนต้องมีช่วงเวลาที่เดือดดาล

วิธีการแสดงความเดือดดาลของแต่ละคนแตกต่างกัน

แต่ว่าเดียฯชาปากลับเลือกวิธีนี้

มันยิ้มออกมา

แน่นอน รอยยิ้มของมันเต็มไปด้วยความคับแค้นเดือดดาล

เป็นยิ้มอย่างเดือดดาล

"...เพลงกระบองที่ดี"

เดียซาปาพอกล่าวจบ ก็ส่ายร่างโงนเงนแทบล้มลง

ศิษย์สตรีของมันนามย่อไต่ฮุ้งและเนี่ยเชี่ยวปุย บุตรีของมันนาม เดียเจ่กนึ่งพากันพุ่งตัวเข้ามาประคองมันไว้ เห็นที่ทรวงอกท้องน้อยของมัน ปรากฏโลหิตไหลหลั่งออกมา ได้ยินมันกล่าวเสียงอ่อนล้าว่า

"เราตายได้การต่อสู้ ไม่ต้องล้างแค้นให้แก่เรา...อย่าได้เพาะสร้างศัตรูเข้มแข็ง..."

โลหิตฉีดพุ่งจากปากแผลดุจน้ำพุ เดียเจ่กนึ่งคิดใช้มืออุดไว้ นิ้วมือก็ถูกย้อมจนแดงฉาน โลหิตยังไหลไม่หยุด และไหลทะลักมากกว่าเดิม

โลหิตไหลราวกับลำธารน้อยสายหนึ่ง

ย่อได้ฮุ่งรีบพอกทายาสมานแผลลงบนปากแผล

แต่ว่าไม่มีประโยชน์

ยาสมานแผลถูกโลหิตชะล้างหลุดหายไป

เนี่ยเชี่ยวปุยรีบปิดสกัดจุดบนร่างเดียซาปาหลายแห่ง

แต่ก็ไม่ได้ผล

โลหิตยังไหลออกมาเป็นเสียงดัง คล้ายกับเด็กซุกซนตามน้ำลดย่างสนุกสนาน

คล้ายกับต้องหลั่งโลหิตเป็นห้องธาร ไม่ไหลจนเหือดแห้งไม่เลิกรา

ถังฉิกบี่มองปราดเดียวก็ทราบว่าจบสิ้นแล้ว

...ไม่อาจรักษาเยียวยาแล้ว

ที่มันดิ้นเค้นสงสัยยิ่งกว่าคือ

ชายชราผู้หนึ่งไฉนหลั่งโลหิตมากมายปานนี้ แดงสดปานนี้ และรุนแรงถึงเพียงนี้?

มากมายจนกระทั่งไม่เคยพบเห็น และไม่เคยได้ยินมาก่อน

โลหิตย้อมชโลมเสื้อผ้าของเดียซาปา แปดเปื้อนมือของเดียเจ่กนึ่ง จากนั้นไหลผ่านพื้นศิลา ไหลไปตลอดทาง เมื่อไหลผ่านซากศพอุนเป่ก กลาย

ผสมผันเชาเกศพพลิกหมุนเปลี่ยนทิศ ทั้งยังไหลเข้าหาบี้กงกงที่ยืนหยัดท้าฟ้าดิน

...อาจบางทีในชีวิตเดียชาปาช่วยคนมากเกินไป ช่วยชีวิตมากเกินไป สร้างกุศลมากเกินไป จึงมีโลหิตมากมายเพียงนี้แดงเลือดถึงเพียงนี้ และมีแรงขับเคลื่อนถึงเพียงนี้

ถังฉิกบี่ได้แต่อธิบายต่อตัวเอง สำหรับภาพสะท้อนที่เหลือเชื่อเฉพาะหน้านี้

แต่ว่าเดียชาปาสิ้นลมปราณแล้ว
ใบหน้าของมันคล้ายประดับด้วยรอยยิ้ม
อย่างน้อยเป็นรอยยิ้มอันลี้ลับวูบหนึ่ง
ชีวิตของมันคล้ายไม่ได้ดับสูญ หากแต่ไหลเลื่อนลับ
ไหลเลื่อนลับไปพร้อมกับโลหิต

บี้กงกงรั้งดรรชนีที่ชี้ฟ้าลงดินกลับมาช้าๆ
ผมเผ้าของมันยังเป็นสีเหลืองชีด
แต่ลูกตาไม่เป็นสีฟ้าครามอีก ร่างกลับสั่นระริกเล็กน้อย
มันรับกระบองที่ขันทีน้อยทั้งสี่ยื่นส่งให้เอาไว้
มันขวางกระบองยืนหยัด ไม่คล้ายสัตว์ป่ากระหายเลือดตัวหนึ่ง กลับคล้ายคนชราที่เผชิญหน้ากับสัตว์ร้ายผู้หนึ่ง
คนชราที่ไม่มีหนทางถอยผู้หนึ่ง
บี้กงกงฆ่าเดียชาปา
เท่ากับล่วงเกินชาวยุทธจักรทั้งหมด
และเพาะความแค้นกับหน่วยปฏิภาณฟ้า
ทั้งเป็นศัตรูกับทอลมพิรุณโปรย
มันไม่ต้องการให้เป็นเช่นนี้

มันยิ่งไม่ชมชอบสภาพเช่นนี้

...ที่แล้วมามัน "กลอกกลิ้งเจ้าเล่ห์" ถึงกับยึดถือคำพูดสี่คำนี้ เป็นคำชมเชยอย่างสูงต่อนักเลงเก่าเช่นมัน

แต่แล้วมันกลับประพฤติตรงกันข้าม

มันมิใช่คิดฆ่าฟัน

มันทราบว่าเป็น "วัตถุ" ใดทำให้มันตกอยู่ในสภาพเช่นนี้

...พู่กระบี่เส้นนั้นสามารถตบตาทุกผู้คนในบริเวณ แต่ไม่อาจปิดบังมัน

มันทราบว่าเป็นผู้ใดชัด "อาวุธลับ" ออกมา

มันล่วงรู้ว่าเป็นผู้ใดบีบบังคับมันเดินสู่เส้นทางสายนี้

ดังนั้นมันโกรธแค้นยิ่ง

มันกู่ร้องด้วยโทสะ

มันไม่ยินยอมพร้อมใจ

แต่ทว่าคนของหน่วยปฏิภาณฟ้าไม่ยินยอมพร้อมใจยิ่งกว่า

และโกรธแค้นยิ่งกว่า

ทั้งนี้เพราะขันทีชราเจ้าผู้นำของพวกมัน

พวกมันกู่ร้อง คำรนคำราม ทั้งยังฮือเข้ามา

พวกมันหมายมั่นสับสังหารโจรเฒ่าผู้นี้ แยกสังขารขันทีชราผู้นี้ค่อยระบายความแค้นในอกได้

ดวงตาของบี้กงกงเป็นสีตรามเข้มอีกครา

มันตวงกระบองบังเกิดเป็นเสียงก้องกังวานดุจระฆังมหึมาในวัดโบราณกลางขุนเขา

มันไม่มีหนทางถอย

มันคิดฆ่าคน

มันฆ่าผู้ตนสองคน เท่ากับเพาะความแค้นกับหอลมพิรุณไปรวมร้านเล่าขี่ห้อคระกูลอุนและหน่วยปฏิภาณฟ้าอย่างลึกล้ำ ไม่มีทางยุติเสีย

ได้แต่ฆ่าฟันต่อไป

ขณะที่สมควรหลั่งน้ำตา ก็ไม่เสียดายกับการหลั่งน้ำตาผู้ชรา ขอเพียงโยกคลอนจิตใจผู้คนได้เท่านั้น

แต่เมื่อถึงเวลาต้องหลั่งโลหิต ก็ปล่อยให้โลหิตไหลหลั่งเป็นห้องธารเถอะ

ผู้ที่สังเกตแววตาสีครามของบี้กงกงก่อนคือปิงเอ่งโทย

ท่านเจ้าน้อยเลื่อนมือแตะกระบี่สีแดงเลือดที่หว่างเอว กลับยิ้มออกมา

หัวร่อดิกคักเบาๆ ออกมา

คล้ายกับว่ามันเพิ่งรับประทานเต้าหู้ที่น่ารับประทานที่สุด และจำหน่ายโดยหญิงม่ายที่งามผุดผาดที่สุดลงไปก้อนหนึ่ง ทั้งยังกลืนกินลงไปทั้งก้อน

ทั้งยังไม่มีผู้ใดทราบ

แค่ยังคงมีคนทราบ

อย่างน้อยบี้กงกงทราบ

บี้กงกงเท่ากับลูกเกาทัณฑ์ที่ถูกพาดสาย ไม่ว่ามันเยินเยอมปล่อยออกไปหรือไม่ ได้แต่ปล่อยออกไป

เพียงแต่บี้กงกงไม่เข้าใจ

ไม่เข้าใจว่าอีกฝ่ายไฉนพาดมันกับสายเกาทัณฑ์?

กระบองของมันไม่ได้ยกชูขึ้นฟ้า

หากแต่หันหาผู้คน

ฝูงชนที่โถมเข้ามา

มันพลันสูดได้กลิ่นชนิดหนึ่ง

กลิ่นโสโครกของคนชราคล้ายกับจะกลบบดบังมัน จนมันแทบกลายเป็นซากศพเน่าเปื่อยที่ส่งกลิ่นเหม็นคลุ้งซากหนึ่ง

แต่แล้วยามนั้น พลันบังเกิดเสียงฝีเท้าม้าเร่งร้อน มีคนตู่คำรามว่า

"หยุดมือ"

ทั้งสองฝ่ายหยุดยั้งชะงักมือวูบหนึ่ง

ทั้งนี้เพราะผู้ที่สั่งให้หยุดมือ นอกจากเป็นบุตรชายของฉั่วเกียน ฉั่วเทาแล้ว ยังมีบุคคลที่ชาวธัมมะและอธรรมให้ความเคารพผู้หนึ่ง

เป็นหนึ่งในสี่ยอดมือปราบ...แนฮ้วย (เลือดเย็น) แนเล่งตี่

ทั้งสองมิเพียงถือป้ายประจำตัวของฉั่วเกีย ยังมีป้ายปราบความ วายของฮ่องเต้

ไพร่พลทหารและคนของหน่วยงานสะพานไม่ลงมือสืบต่อ แต่ ของหน่วยปฏิภาณฟ้ากับร้านเล่ายี่ห้อหมายมั่นล้างแค้น ไม่ยอมเลิกรา

...ขอเพียงพวกมันไม่ยอมหยุดมือ เหล่านักสู้ผู้กล้าได้แต่เคลื่อนไ ตามแล้ว

...พวกมันไม่กล้ากระทำเรื่องราวที่ "ฝืนคุณธรรมธัมมะ" และ "ท ทิ้งยามคับขัน"

นี่อาจเป็นข้อแตกต่างระหว่างฝ่ายธัมมะและอธรรม มาดรว่าต่ เป็นชาวยุทธจักร สังกัดคนละหน่วยงาน แต่พวกมันหนึ่งนั้นไม่ลงมือเ ประโยชน์ส่วนตัว สองไม่กระทำเรื่องราวไร้คุณธรรมไร้ความยุติธร เนื่องจากยึดมั่นข้อห้ามทั้งสองประการ ยุทธจักรจึงมีการแบ่งแยกฝ่ายธัม และอธรรม

...เพียงแต่มิใช่ผู้อื่นแบ่งแยกให้ มิใช่ยกยอตัวเอง หากแต่ควา ยุติธรรมเกิดจากใจคน

แนฮ้วยเข้าใจความรู้สึกของ "แค้นลึกล้ำดั่งมหาสมุทร" และเข้า ความโกรธแค้นของ "หนี้โลหิตต้องใช้โลหิตชำระล้าง"

แนฮ้วยทราบว่าตัวเองไม่สมควรขวางกันคนเหล่านี้

แต่แนฮ้วยไม่มีทางเลือกอื่นอีก

...การสูญเสียเกิดขึ้นมากพอแล้ว ไม่ว่าฝ่ายใดก็ไม่สมควรสูญเสียต่อ

แนฮ้วยเป็นมือปราบ

หน้าที่ของเขาคือจับกุมคนร้ายรับโทษตามกฎหมาย ปราบภัยพาลอภิบาลคนดี

แต่ตอนนี้มิใช่เวลาใช้ความรุนแรงเข้ากำราบปราบปราม

ภารกิจสำคัญยิ่งกว่าในตอนนี้คือ ระงับยับยั้งการฆ่าฟันที่รุนแรงกว่านี้ หยุดการหลั่งโลหิตที่มากมายกว่านี้ ยุติการสูญเสียที่น่ากลัวกว่านี้

ฉั่วเทาพอเห็นฝูงชนที่ตาแดงฉานด้วยสายเลือด ถืออาวุธครบมือ เพียงหยุดชะงักวูบหนึ่งก็โถมเข้ามาอีก สร้างความแตกตื่นจนรีบบังคับม้าถอยห่างไปเจ็ดแปดวา

แต่แนฮ้วยไม่อาจล่าถอย

หากแนฮ้วยล่าถอย เหล่าผู้กล้าจะเผชิญหน้ากับบี้กงกงแล้ว

...ขันทีชรานี้เป็นบุคคลที่มีพลังฝีมือลึกล้ำสุดจะหยั่งในนครหลวง

ต่อให้เหล่าผู้กล้าสามารถกลุ้มรุมสังหาร แต่ต้องจ่ายค่าตอบแทนที่น่าสะพรึงกลัวออกไป

...ค่าตอบแทนนี้ใหญ่หลวงไปแล้ว

...ค่าตอบแทนนี้ไม่สมควรจ่าย

...หากเช่นฆ่าต่อไป รังแต่ทำลายเจตนารมณ์ของเฮ้งเซี่ยวเจียะที่สยบฉั่วเกียเอาไว้

ดังนั้นแนฮ้วยมิเพียงไม่ล่าถอย ทั้งยังยืดกายขวางหน้าฝูงชนไว้ ก่ร้องพลางกล่าวว่า

"อย่าได้บุกเข้ามา อย่าได้ฆ่าฟันอีกต่อไปแล้ว..."

แต่ว่าเหล่าผู้กล้าตกอยู่ในห้วงความโกรธแค้น

ในสายตาของพวกมันตอนนี้ ผู้ที่ขัดขวางมิให้พวกมันสังหารศัตรูพลอยเป็นคู่แค้น ในโสตประสาทของพวกมัน ขอเพียงได้ยินเสียงร้องห้ามปรามมิให้ทั้งหมดล้างแค้นพลอยเป็นศัตรูด้วย

พวกมันยอมหยุดมือหรือ?

ไม่ทราบได้

แนฮ้วยได้แต่ทดสอบเสี่ยงดู

ครั้งกระโน้นจูกัวะชิงแซเคยฝึกอบรมแนฮ้วยพร้อมกับราชองครัเ
วังหลวง มีหัวข้อหนึ่งเรียกว่าลุยไฟด้วยเท้าเปล่า

นั่นเป็นเส้นทางสายหนึ่ง ปูลาดเต็มไปด้วยถ่านไฟแดง ทั้งหมดต้
เดินเท้าเปล่าข้ามไป

นั่นเป็นประสบการณ์ที่น่ากลัว

ทั้งยังน่าตระหนกนัก

...ไม่ว่าผู้ใดก็ห้ามมิให้ใช้วิชาตัวเบาโลดข้าม หรือโคจรพลังลมปร
ต่อต้าน ได้แต่สาวเท้าก้าวปราดผ่านไป

ผู้คนส่วนใหญ่ไม่กล้าเดิน บ้างเข่าอ่อนระทวย บ้างประหวั่นพรั่น
บ้างขอถอนตัว

แต่ว่าแนฮ้วยไม่

เขาเดินเข้ามไป

ไม่เพราะเหตุใด

...เพียงเพราะแนฮ้วยเชื่อมั่นจูกัวะชิงแซ

เขาเชื่อมั่นว่า "ท่านอา" ต้องไม่ลงโทษคนที่ปราศจากความผิด

ดังนั้นเขาเดินเท้าเปล่าไป

ผู้คนจำนวนมากนับถือเลื่อมใสกำลังขวัญของเขา ยังมีผู้คนมากม
ยิ่งกว่าเข้าใจว่า แนฮ้วยเป็นเช่นเดียวกับคนทรงเจ้าในพิธีกรรมเซ่นไหว้เทพเ
ได้รับความคุ้มครองจากสิ่งศักดิ์สิทธิ์

จูกัวะชิงแซอธิบายต่อทั้งหมดว่า

"เราไม่ได้ใช้เล่ห์กลใดในกองไฟ และไม่มีสิ่งศักดิ์สิทธิ์คุ้มครอง เล่
สามารถเดินข้าม ล้วนอาศัยกำลังขวัญและความเชื่อมั่นของมัน ขอเพี

กล้าที่จะเผชิญหน้า ก้าวย่างอย่างอาจหาญ พริบตาที่ใต้เท้าพวกเราแตะสัมผัสกับด่านไฟ จะมีหยาดเหงื่อไหลซึมออกมา บังเกิดเป็นเกราะป้องกันชั้นหนึ่ง ขณะที่หยาดเหงื่อไม่ทันเหือดแห้ง พอก้าวเท้าที่สองออก หยาดเหงื่อจะดูดซับพลังความร้อนในดอนแรกกลับกลายเป็นไอน้ำ ดังนั้นส้นเท้าไม่ถูกลวกบาดเจ็บ"

จูกัวะชิงแชกล่าวว่า

"ไม่ว่าข้อจำกัดอันใด ล้วนเป็นท่านกำหนดขึ้นเอง ต้องพิชิตจิตใจตัวเองก่อน ค่อยผ่านข้อจำกัดได้"

แนฮ้วยเข้าใจคำพูดของจูกัวะชิงแช

ในชีวิตของแต่ละคนล้วนมีข้อจำกัดบังเกิดความกลัวต่อเรื่องที่ทำไม่ได้ แท้ที่จริงเป็นการ "สร้างรั้วล้อมเอง" ชนิดหนึ่ง

แนฮ้วยจึงไม่

เขาต้องการเผชิญหน้า

...ชีวิตมีเพียงครั้งเดียว ท่านไม่เผชิญหน้ากับมัน ถือว่าผิดต่อชีวิตและไม่ถือว่ามีชีวิตอย่างแท้จริง

เขาตัดสินใจเผชิญหน้า

ดังนั้นเพลงกระบี่ของเขาดุดันยิ่ง

ทั้งนี้เพราะทุกครั้งที่เขาเผชิญศัตรู เพียงรุกหน้าโดยไม่ล่าถอย

...แต่วันนี้มิใช่เผชิญหน้ากับ "ศัตรู"

หากแต่เป็นเหล่าผู้กล้า

...ถึงกับเป็น "พวกเดียวกัน"

หากฝูงชนที่คาแดงฉานด้วยสายเลือด ตัดใจไม่ต้องการชีวิตเหล่านี้ยังไม่ยอมวางมือ เขาจะเผชิญหน้าอย่างไร? ขัดขวางอย่างไร? คลี่คลายอย่างไร? จัดการอย่างไร?

เขาทราบดีว่าไม่อาจต้านทานกลุ่มคนที่คล้ายคลุ้มคลั่ง ยังจะต้านทาน

มาดรว่าต้านทานได้เพียงครั้งเดียวก็ตาม

ยามนั้นในเหล่าขายฌกรรจ์ที่โถมเข้ามามีคนชู่คำรามว่า

"สี่ยอดมือปราบก็เป็นสุนัขรับใช้ทางการ แนช้วยเป็นตัวอะไว คนที่กินเงินเดือนหลวงไม่มีคนดี พวกเราจัดการมันก่อน ค่อยฆ่าสุนัขที่ถูกจับตอน"

ผู้ที่กล้าหาญที่สุดในโลกต้องเป็นคนที่โดดเดี่ยวที่สุด

...เพียงแค่คนที่โดดเดี่ยวที่สุดในโลกไม่แน่ว่าเป็นคนกล้าหาญที่สุด

คอนนี้แนช้วยไม่ถือเป็นคนกล้าหาญที่สุด

เขาเป็นความกล้าหาญ

,พราะยังมีคนหาญกล้าเช่นเดียวกับเขา

ดังนั้นเขายังไม่ถึงกับโดดเดี่ยว

ยังมีคนผู้หนึ่งยืนเดียงคู่กับเขาดวาดห้ามเหล่าผู้กล้าที่หนุนเนื่องเข้ามา

เป็นถังฉิกบี่

มันยกมือดึงผ้าดลุมหน้าสีเขียวลงมา

ยามนี้มันต้องลุกขึ้น ทั้งยังต้องเผยโฉม

...ไม่เช่นนั้นฝูงชนที่ถูกความโกรธแค้นครอบงำสดิสัมปชัญญะ อาจเคลือบแคลงสงสัยค่อจุดประสงค์ของมัน ไม่ยอมรับคำเดือนของมัน

ถังฉิกบี่ร้องว่า

"หยุดไว้ ยังไม่ถึงคราคับขัน อย่าได้เสียสละโดยพลการ หากเป็นผู้กล้าควรดำนึงถึงสถานการณ์โดยรวม"

มันร่างผอมซูบ ปรกดิสุ้มเสียงแผ่วเบา ยามนี้พอร้องคำราม กลับคล้ายเหล็กหมาดทิ่มแทงใส่รูหู

...ปัญหาอยู่ที่คำพูดของมันสามารถพิชิดจิดใจคนหรือไม่?

ที่แล้วมาหากให้ผู้ดนได้ยินง่ายดาย ต้องการให้ผู้ดนรับฟังยากเย็น

ถังฉิกบี่ลุกขึ้นมาเพราะถือเป็นภาระ

ทั้งนี้เพราะมันประมือกับบี้กงกง

มันล่วงรู้ชิดความสามารถของฝ่ายตรงข้าม

...ต่อให้เหล่าผู้กล้าสังหารคนผู้นี้ได้ เกรงว่ามีคนรอดชีวิตไม่ถึงครึ่ง อย่าว่าแต่ต่อให้เสียสละผู้คนครึ่งหนึ่ง ไม่แน่ว่าจะสังหารขันทีชราผู้นี้ได้

ที่น่ากลัวยิ่งกว่าคือ ที่นี้มี "ยอดฝีมือ" อีกคนหนึ่งลอบคุมเชิงอยู่

...เป็นพู่กระบี่เส้นนั้น

ผู้ที่ชักพู่กระบี่เส้นนั้นออกได้ ต้องมีพลังฝีมือและพลังลมปราณสูงล้ำ ขอเพียงคนผู้นี้ผนึกกำลังกับบี้กงกง เกรงว่าต่อให้ทุกคนในที่นี้ล้วนไม่ต้องการชีวิต ก็ไม่แน่ว่าจะปลิดชีวิตฝ่ายตรงข้ามได้

ถังฉิกบี่เป็นคนของตระกูลถังแห่งเสฉวน

มันได้รับการฝึกอบรมว่า "วีรบุรุษเกิดจากเสียงปรบมือ"

...ได้เสียงปรบมือเกิดวีรบุรุษ

ท่านปรบมือให้แก่คนผู้หนึ่ง มันจะกลายเป็นวีรบุรุษ มาตรว่าต้องพลีชีวิตก็ไม่เสียดาย

หากท่านตะโกนขับไล่มัน มันจะบังเกิดความรู้สึกไร้ค่ากว่าตุกรตุนัข

ดังนั้นมันต้องลุกขึ้นมา ไม่ให้ร้องขมเชยเหล่าผู้คนที่คิดใคร่แก้แค้นให้แก่เตียซาปากับอุนป้อ หากแต่สาดน้ำเย็นใส่ กระตุ้นเตือนสติพวกมัน

มีบ้างบางคนหยุดชะงักลง

พวกมันได้ยินเสียงร้องของถังฉิกบี่ มาตรว่าไม่ยอมรับนับถือต่อให้ไม่รับฟังถังฉิกบี่ สมควรเชื่อเนี่ยอาอู้ที่วิ่งกระหืดกระหอบมาส่งข่าว

แต่ยังมีคนโถมเข้ามาโดยไม่คำนึงถึงทุกสิ่งมีคนร้องดังๆ ว่า

"มันฆ่าท่านผู้นำของพวกเรา ความแค้นนี้ไม่ชำระล้าง ยังนับเป็นศิษย์หน่วยปฏิภาณฟ้าหรือ?"

ตีที่ยามนั้นปรากฏผู้คนอีกคนหนึ่งเดินออกมา ยืนเคียงคู่กับแนฮ้วยและถังฉิกบี่ ตวาดว่า

ศิษย์หน่วยปฏิภาณฟ้ารับฟังไว้ห้ามมิให้ลงมือ เหลือขุนเขาแรงกไ
ไม่วิตกไร้ฟินไฟ ล้วนหยุดมือทั้งสิ้น"

คนกล่าววาจาเป็นเนื่ยเชี่ยวปุย

เนื่ยเชี่ยวปุยได้แต่ถือเป็นศิษย์ครึ่งคนของเดียชาปา มันกะ
อาจารย์โดยที่มิฝีมืออยู่ก่อน เป็นหัวหน้าคนที่สี่ของหน่วยปฏิภาณฟ้า

มันถนัดในการรบทัพจับศึก ความจริงเป็นเสนาธิการทัพฟ
เนื่องจากล่วงเกินฉั่วเกียกับเฮ้งโพ่วและพวก ถูกลดตำแหน่งแล้วตำแหน่ง
ดนในครอบครัวถูกเนรเทศ เนื่องจากไม่อาจทนลำบากตรากตรำ คา
ครอบครัวเสียชีวิตหมดสิ้น ส่วนมันได้รับการช่วยเหลือจากเดียชาปา ง
จากนั้นมุ่งฆ่าเหล่าขุนนางที่ฉ้อราษฎร์บังหลวง

มันมีลักษณะพิเศษอย่างหนึ่งคือ พลัน "ถอนตัว" ออกมาสังเกตกา

นี่เป็นลักษณะพิเศษที่ติดตัวมาแต่กำเนิด

เมื่อวัยเด็กมันไปที่ศาลเจ้า ชมดูงิ้วประจำปี ขณะที่เสียงล่อโก
สะเทือนเลื่อนลั่น ทั้งหมดชมการแสดงจนคลิบเคลิ้มหลงใหล มันดูถึงก
ดันเพลัน "ถอนตัวออกมา" เห็นว่างิ้วคืองิ้ว เราคือเรา ดังนั้นมันเป็นฝ่ายเ
คนที่ดูงิ้ว มีความสุขที่ผู้อื่นไม่อาจมีได้

พอย่างเข้าวัยฉกรรจ์ มันเกิดการทุ่มเถียงกับผู้คน ขณะที่ด่าทอ
หน้าแดงคอพอง มันพลันได้คิดว่าพวกเราทุ่มเถียงอันใด วัฏสงสารไม่เ
ทุกสิ่งไม่จีรัง จักรวาลกว้างไพศาล ชีวิตคนกระชั้นสั้น พวกเราโต้เถียงง
เรื่องกะจิริดทำอะไร?

ดังนั้นมันหยุดการด่าทอ ปล่อยให้ผู้คนด่าทอไป

ผู้อื่นเหินมันไม่โต้เถียง ก็ไม่ด่าสบต่อ

ดังนั้นขณะที่มันถูกเนรเทศพร้อมกับครอบครัว เวลาที่ถูกล่ามโซ่ค
ขื่อคา ได้รับความเจ็บปวดทางร่างกาย ยังปลอบโยนตัวเอง 'ร่างกายของ
ถูกจองจำ แต่ความคิดอ่านยังโบยบินโดยเสรี'

เมื่อคนในครอบครัวไม่อาจทนรับการเคียวกร่ำ ล้มตายไปทีละคน ขณะที่ผู้อื่นดือกชกหัวร่ำไห้ มันพลันได้คิด

...เศร้าเสียใจไปก็ไม่มีส่วนช่วยต่อเรื่องราว

คนมีชีวิตอยู่ในโลก ไม่ว่าผู้ใดล้วนต้องตาย ขึ้นอยู่กับผู้ใดตายเร็วกว่าและตายช้ากว่าเท่านั้น

ดังนั้นมันกลับไม่เศร้าเสียใจ

และไม่ร่ำไห้

เพราะเหตุนี้ มันรักษาพลังชีวิตเอาไว้

เหตุการณ์วันนี้ก็ใกล้เคียงยิ่ง

เดียชาปาตายอย่างอนาถ

ทั้งหมดคิดโถมเข้าไปล้างแค้น

แต่มันพลันได้คิดเรื่องราวประการหนึ่ง

คิดล้างแค้นต้องล้างแค้นให้สำเร็จ ไม่เช่นนั้นรังแต่หาที่ตาย

มันดูออกว่านี่ไม่ใช่เวลาล้างแค้น

ดังนั้นมันลุกขึ้นมา อาศัยศักดิ์ฐานะของหัวหน้าคนที่สี่แห่งหน่วยปฏิภาณฟ้าตวาดห้ามศิษย์ที่โถมออกไป

เพียงแต่หน่วยงานของเนี่ยเซี่ยวปุยเน้นที่วางแผนอยู่หลังฉาก น้อยครั้งจะรับหน้าที่รบพุ่ง คนของหน่วยปฏิภาณฟ้าที่พลุ่งพล่านตาลเดือด มีอยู่กว่าครึ่งที่ไม่ยอมเชื่อฟังคำสั่งมัน

ดีที่ยังมีอีกคนหนึ่งสนับสนุนความคิดของมัน โดยประกาศว่า

"อย่าได้เคลื่อนไหว ล่าถอยกลับไป"

คนกล่าววาจากลับเป็นบุตรีโทนของเดียชาปา นามเดียเจ่กนึ่ง

นางเพิ่งสูญเสียบิดาบังเกิดเกล้า เมื่อกล่าววาจานี้เท่ากับเป็นการออกคำสั่ง ศิษย์ของหน่วยปฏิภาณฟ้าไม่กล้าไม่ปฏิบัติตาม

เดียเจ่กนึ่งที่กล้ำกลืนความเศร้าโศก หนุนหลังเนี่ยเซี่ยวปุย เพราะ

บิดานางก่อนที่จะสิ้นลมปราณ ได้กระซิบที่ข้างหูนางว่า

"...อานึ่ง หากคอนนี้ศิษย์ของหน่วยปฏิภาณฟ้าคิดล้างแค้นให้แก่เรา ต้องพินาศย่อยยับได้เงื้อมมือศัตรู...เจ้าต้องยับยั้งทั้งหมดเอาไว้"

เพราะคำสั่งเสียนี้ เดียเจ่กนึ่งจึงสั่งห้ามมิให้ศิษย์ของหน่วยปฏิภาณ-ฟ้าชำระล้างแค้น

ดังนั้นแนช้วย ถังฉิกบี่ เนี่ยเซี่ยวปุย เดียเจ่กนึ่งและเนี่ยอาฮู้ ร่วมกันยับยั้งมิให้เหล่าผู้กล้าลงมือต่อบี้กงกง

บี้กงกงค่อยระบายลมหายใจอย่างโล่งอก

ขันทีน้อยที่ด้านหลังมันทั้งสี่ความจริงสอดมือไปในอกเสื้อ ยามนี้ค่อยชักมือกลับออกมา

ขันทีน้อยทั้งสี่ความจริงรอคอยบี้กงกงออกคำสั่ง

...พวกมันพอได้รับคำสั่ง จะยิงพลุไฟสี่สีขึ้นฟ้า เมื่อถึงเวลานั้น ทหารรักษาพระองค์สองพันสามร้อยนาย กับมือดีสังกัดหน่วยงานสะพานอีกเจ็ดสิบเก้านายที่ซุ่มกำลังอยู่ จะฮือกันออกมาเข่นฆ่าสังหารชาวยุทธจักรทั้งหมด

กองทหารรักษาพระองค์จะอย่างไรไม่อาจดูแคลน มือดีสังกัดหน่วยงานสะพานยิ่งเป็นเหล่าเชื้อพระวงศ์เพาะสร้างขึ้น เพื่อต่อต้านกับอิทธิพลของฉั่วเกีย

คอนนี้บี้กงกงไม่ต้องการเพาะความแค้นกับชาวยุทธจักรนครหลวง ปล่อยให้ฉั่วเกียตักตวงผลประโยชน์ไป

บทที่ 1

ลอกม้ฉากถ้ำ

สี่ยอดมือปราบมีวิธีการติดต่อกัน

ตุยเมี่ยยับยั้งการประหารฆ่าฟันที่แถบพั่วปั้งมึ้ง

แนฮ้วยยุติการต่อสู้นองเลือดที่ตลาดผัก

การต่อสู้พอเปิดฉากขึ้น ยากที่จะสงบลงได้

...ยังดีที่สามารถสงบศึกชั่วคราว ถือเป็นสันติภาพชั่วคราว ถึงอย่

ยังดีกว่าประหัตประหารกัน

ตุยเมี่ยกับแนฮ้วยใช้วิธีการพิเศษเฉพาะของพวกเขา ส่งข่าวมา

รวดเร็ว

ทิชิ่ว (มือเหล็ก) แทบได้รับข่าวทั้งสองประการพร้อมกัน

ทิชิ่วพอได้รับข่าวครบถ้วน ก็เข้าสู่ที่พักร้อนเปียกเอี๊ยในบัดดล

ไม่มีผู้ใดกล้าขัดขวางทิชิ่ว

...ทั้งนี้เพราะชีวิตของฉั่วเกียคล้ายกับยังอยู่ในมือเฮ้งเซี่ยวเจียะ

ที่ใช้คำ "คล้ายกับ" เพราะว่า หากเฮ้งเซี่ยวเจียะปล่อยลูกเกาทัณฑ์ทั้งสามดอกออก ใช่จะปลิดชีวิตฉั่วเกีย หรือว่าเฮ้งเซี่ยเจียะเองต้องหลั่งโลหิตในที่พักร้อนเปียกเอี้ย? ยังเป็นที่เคลือบแคลงสงสัยของผู้คน

ทิชิ่วก้าวยาวๆ เข้ามา

ทุกผู้คนจับจ้องมองดูเขา

ในจำนวนนี้ประกอบด้วยฉั่วเกีย เฮ้งเซี่ยวเจียะ ที่เจ็ดแห่งแผ่นดินเจ่กเอี้ย ท่านน้ำมันวิเศษ ผู้วิเศษประกายดำ ทังก่วง เฮ้งโพ่ว ฉั่วฮิว...

ทั้งหมดรอฟังคำกล่าวของทิชิ่ว

คำกล่าวนี้เกี่ยวข้องกับชีวิตของนักโทษประหารทั้งสอง และเกี่ยวพันถึงความเป็นความตายของมหาเสนาบดีแห่งยุค

ทิชิ่วพอเข้าสู่ห้องโถง ก็กวาดตาเจิดจ้าดุจสายฟ้าไปรอบบริเวณ จากนั้นสูดลมหายใจลึกๆ กล่าวว่า

"ถังป้อสู้กับปิงทึงเสี้ยวไม่ตาย ทั้งได้รับการปลดปล่อย ผู้ที่บุกชิงตัวนักโทษอยู่ระหว่างการล่าถอย ทหารทางการไม่ได้ไล่ติดตาม"

ที่แล้วมาทิชิ่วมีคำพูดหนักแน่นดุจขุนเขา ไม่ว่าศัตรูหรือสหายล้วนเชื่อคำพูดของเขา

ในชีวิตคนผู้หนึ่งรักษาคำพูด ถือสัตยธรรม ความประพฤติและคำพูดคำจาตรงกัน ผู้อื่นย่อมเคารพต่อคำพูดของมัน ถึงกับมีผลน่ากลัวการกำหนดกฎเกณฑ์อีก

ทิชิ่วเป็นบุคคลเช่นนี้

ฉั่วเกียลอบระบายลมหายใจอย่างโล่งอก

จากนั้นใจเต้นระทึกขึ้นมาอีก

เฮ้งเซี่ยวเจียะก็เช่นกัน

...แม้แต่เหล่ายอดฝีมือที่จับจ้องคุมเชิงในที่พักร้อนเปียกเอี้ยก็มีจิตใจ

เช่นนี้ เกิดความรู้สึกเช่นนี้

ฉั่วเกียหัวร่อฮาๆ แสร้งกล่าวอย่างโอ่อ่าว่า

"ปัญหาได้รับการแก้ไข ดีที่คนของท่านยังไม่ตาย ไม่กลายเป็นโศกนาฏกรรม...หลังจากนี้พวกเรากลับกลายจากอาวุธเป็นแพรพรรณคบหาเป็นสหายกันเถอะ"

เฮ้งเซี่ยวเจียะยิ้มแล้ว

ยิ้มด้วยความขมขื่นอยู่บ้าง

เฮ้งเซี่ยวเจียะฝืนยิ้มพลางกล่าวว่า

"มาดว่าหยุดการต่อสู้ คนได้รับการช่วยเหลือ แต่คาดว่าคงเกิดการสูญเสียอย่างใหญ่หลวง"

เขาเรียกหาชื่อรองของฉั่วเกียว่า

"ฉั่วง้วนเชี้ยง ท่านเป็นมหาเสนาบดี มีศักดิ์ฐานะเพียงรองจากคนคนเดียว แต่อยู่เหนือกว่าผู้คนนับหมื่น หากประกอบความดีจะได้รับการแซ่ซ้องสรรเสริญ มาดว่ากระทำความชั่วจะถูกก่นด่าสาปแช่งไปร้อยพันปี ระหว่างความดีกับความชั่ว อยู่ที่การเลือกเฟ้นของท่านแล้ว"

กล่าวพลางน้าวคันเกาทัณฑ์จนสุดล้า หากมิใช่รั้งจนคันเกาทัณฑ์หักคงปล่อยลูกเกาทัณฑ์ออกไปแล้ว

ฉั่วเกียและเหล่ายอดฝีมือชมดูจนหน้าแปรเปลี่ยนไป

ฉั่วเกียรีบร้องว่า

"เฮ้งเซี่ยวเจียะ ท่านมิอาจไม่รักษาคำพูด เรารับปากท่านทุกประการ ปฏิบัติตามทุกประการ ท่านไม่อาจคืนคำ..."

เฮ้งเซี่ยวเจียะหลับตาลง จากนั้นลืมขึ้นสองตาสาดประกายเจิดจ้า ถามว่า

"ท่านรักษาคำพูด?"

ฉั่วเกียละล่ำละลักว่า

"หากเราไม่รักษาคำพูด ขอให้ตายอย่างอนาถ..."

เฮ้งเซี่ยเจียะร้องคำ "ประเสริฐ" ตวาดว่า

"ข้าพเจ้าปลดปล่อยท่าน..."

ไม่ทันกล่าวจบ ก็ปล่อยลูกเกาทัณฑ์หลุดจากแหล่ง

ปล่อยลูกเกาทัณฑ์ไล่สุริยันทั้งสามดอกออกจากคันธนูยิงอาทิตย์

ลูกเกาทัณฑ์ทั้งสามดอกยิงใส่ฉั่วเกีย มิคาดยิงถึงกลางคัน ลูกเกา-ทัณฑ์ทั้งสามดอกพลันเปลี่ยนทิศทาง แยกย้ายยิงใส่เป้าหมายสามจุด

ดอกหนึ่งยิงใส่ที่เจ็ดแห่งแผ่นดิน

ดอกหนึ่งยิงใส่ผู้วิเศษประกายดำ

ดอกหนึ่งยิงใส่เจ่กเอี้ย (นายท่านที่หนึ่ง)

เหตุแปรเปลี่ยนเกิดขึ้นอย่างกะทันหัน

ที่เจ็ดแห่งแผ่นดินความจริงถือห่อผ้าที่คิดแก้ออก ยังไม่ได้แก้ออกใบหนึ่ง

พริบตานั้นในมือมันแปล่งประกายอันเรืองรองออก

...คล้ายกับย·าทิตย์พันห·วง

ประกายเกาทัณฑ์สายนั้นคล้ายเกาทัณฑ์สีทองที่ยิงใส่อาทิตย์ยามเที่ยง พะยิงไปในประกายอันเรืองรองของที่เจ็ดแห่งแผ่นดิน พลันกลืนหายไป สาบสูญไป คล้ายกับถูกหลอมกลืน และคล้ายถูกหลอมสะลาย

ส่วนร่างของผู้วิเศษประกายดำคล้ายกลับกลายเป็นพลังสีดำกลุ่มหนึ่ง

คล้ายกลิ่นอายปีศาจอันชั่วร้าย

ตลอดทั้งร่างของมันคล้ายกลับกลายเป็นพายุหมุนหอบหนึ่ง ลูกเกา-ทัณฑ์ไล่สุริยันดอกนั้นพอยิงไปในเขตแดนสีดำ ก็สูญสิ้นประกายที่มีอยู่ สูญสิ้นพลังที่มีอยู่โดยสิ้นเชิง

เจ่กเอี้ยหาเป็นเช่นนั้นไม่

มันพลันเงยหน้าส่งเสียงจามออกมา

ลูกเกาทัณฑ์ไล่สุริยันดอกนั้นยิงมาถึงในบัดดล มันพลันชักดาบจาก
ใช้ดาบที่ยาวยิ่งฟันลูกเกาทัณฑ์หักในดาบเดียว

ลูกเกาทัณฑ์พอหักไป คล้ายเสือร้ายที่พุ่งกระโจนตัวหนึ่งพลันสูญ
ส่วนหัว และสูญเสียชีวิต สูญเสียพลังทั้งมวล

ลูกเกาทัณฑ์ร่วงหล่นลงสู่พื้น

สูญเสียอำนาจการทำลายโดยสิ้นเชิง

เฮ้งเซี่ยวเจียะปล่อยลูกเกาทัณฑ์ทั้งสามดอกออก

ลูกเกาทัณฑ์ทั้งสามดอกแยกย้ายยิงใส่ยอดฝีมือสามคน

แต่ลูกเกาทัณฑ์ทั้งสามดอกล้วนยิงล้มเหลว

ไม่อาจทำร้ายคนได้

ยิ่งไม่อาจสังหารคน

แต่จุดประสงค์ของเฮ้งเซี่ยวเจียะ ไม่ได้อยู่ที่สังหารคนทำร้ายคน

หากแต่ขัดขวางคน

...ขัดขวางมิให้ศัตรูสกัดตัวเขาเอาไว้

เฮ้งเซี่ยวเจียะพอปล่อยลูกเกาทัณฑ์ทั้งสามดอกออก พลันยิ้มต่อ
มิใช่ฝืนยิ้มอีก

หากแต่คล้ายรอยยิ้มพยัคฆ์

เฮ้งเซี่ยวเจียะค่อยหมัดกระแทกพ่อบ้านที่พักร้อนเปียกเอี้ยว
ซุนชิวพ้วยปลิวกระเด็น ตวัดเท้ายันหัวหน้าหน่วยจ้างวานหลีฮื้อดิ้งที่คิด
เข้ามากระดอนกลับไป เสียงหัวร่อดุจพยัคฆ์คำรนของเขาคุกคามหัวใจ
หน่วยค้ำยันนามชุกอ้วงเซถอยไปเจ็ดแปดก้าว จากนั้นใช้คันเกาทัณฑ์
อาทิตย์ในมือกวาดกระแทกผู้คนที่กรูมจู่โจมเข้ามาถอยห่างไป

ยามนั้นทังก่วงกับเฮ้งโพ่วถลันเข้าคุ้มครองฉั่วเกียซึ่งยังอกสั่นขวัญ
หายไม่คลาย

เฮ้งเชียวเจียะชิงผละจากไป

ฉวยโอกาสที่ที่เจ็ดแห่งแผ่นดิน ผู้วิเศษประกายดำกับเจ่กเอี้ยแยกย้ายรับมือลูกเกาทัณฑ์ทั้งสามดอกผละจากไป

...หากให้เฮ้งเซี่ยวเจียะทะลวงฝ่าวงล้อม ต่อให้เฮ้งเซี่ยวเจียะร้ายกาจปานใด มีวิชาตัวเบาสูงเยี่ยมเพียงไหน ก็ต้องถูกยอดฝีมือวังหลวงที่เรียกระดมมาสกัดเอาไว้

เฮ้งเซี่ยวเจียะไม่อาจหนีรอดได้เด็ดขาด

แต่ว่าเฮ้งเซี่ยวเจียะไม่หลบหนีออกไป

หากแต่บุกเข้าด้านใน

นี่เป็นที่พักร้อนเปียกเอี้ย

และเป็นตำหนักเคลื่อนที่ของฉั่วเกีย

...เฮ้งเซี่ยวเจียะบุกเข้าด้านใน เท่ากับพาตัวเข้าสู่จุดอับ

ทั้งนี้เพราะที่นั้นไม่มีทางผ่าน

แต่ว่าเฮ้งเซี่ยวเจียะยังบุกเข้าไป

เขาคล้ายไม่ต้องการมีชีวิตสืบไป

ยามนี้เขาแทนที่จะล่าถอยกลับรุกหน้า

รุกหน้าเข้าสู่ใจกลางที่บัญชาการของฉั่วเกีย

คราครั้งนี้เหนือความคาดหมายของฉั่วเกียและเหล่าสมุนบริวารนักยามกะทันหันไม่ทันสกัดขัดขวาง

มีเพียงคนผู้หนึ่งที่อยู่เหนือกฎเกณฑ์

เป็นท่านน้ำมันวิเศษเอี๊ยบฮุ้นมิก

ท่านน้ำมันวิเศษแค้นเฮ้งเซี่ยวเจียะแทบตาย

มันจับตาดูทุกความเคลื่อนไหวของเฮ้งเซี่ยวเจียะโดยไม่คลาดคลา

มันเห็นว่าเฮ้งเซี่ยวเจียะเป็นก้อนหินก็ดขวางอนาคตของมัน หากมิใช่เฮ้งเซี่ยวเจียะ ฉั่วเกียคงแต่งตั้งมันอยู่ในตำแหน่งสูงแล้ว

แต่มันเห็นว่าโอกาสยังไม่หลุดลอยไป

ขอเพียงจับตัวเฮ้งเซี่ยวเจียะ หรือว่าฆ่าเฮ้งเซี่ยวเจียะ ความดีความชอบอันยิ่งใหญ่นี้ยังตกเป็นของมัน

ดังนั้นเฮ้งเซี่ยวเจียะยิ่งทุ่มเทเรี่ยวแรงสมองจัดการกับฉั่วเกีย มันทราบว่าตัวเองยิ่งมีความดีความชอบใหญ่โต เพราะเหตุนี้ยิ่งผนึกสติสมาธิตระเตรียมจู่โจมสังหารในคราเดียว

ในที่สุดมันรอจนสบโอกาสแล้ว

เฮ้งเซี่ยวเจียะยิงลูกเกาทัณฑ์ใส่เจ่กเอี้ย ผู้วิเศษประกายดำและที่เจ็ดแห่งแผ่นดิน

แต่ว่าตกหล่นมันไป

ดังนั้นมันลงมือ

มันค่อยหมัดใส่กลางหลังเฮ้งเซี่ยวเจียะ

สถานการณ์ชัดแจ้งยิ่ง

หากมันค่อยเฮ้งเซี่ยวเจียะล้มลง หรือค่อยตายคาหมัด มันเท่ากับมีความดีความชอบใหญ่หลวง ต่อให้ไม่อาจโค่นคนล้มลง ขอเพียงตรึงเฮ้งเซี่ยวเจียะไว้วูบหนึ่ง ภายใต้การผนึกกำลังจู่โจมของเหล่ายอดฝีมือ เฮ้งเซี่ยวเจียะไม่มีทางรอดชีวิตได้ อย่างนั้นความดีความชอบยังตกเป็นของมัน

มันค่อยหมัดพลั้งมือออก

ท่าจู่โจมที่ตั้งท่าเตรียมพร้อมเป็นเวลานาน กลับค่อยออกราวกับพลั้งมือพลาดเท้า

หมัดนี้คล้ายไม่มีอันใด

ซึ่งความจริง วัตถุเรื่องราวในโลกหล้าคล้ายกับ "ไม่มีอันใด" ท่านลองเก็บก้อนหินขึ้นจากพื้นก้อนหนึ่ง ดูเหมือนไม่มีอันใด แต่หากท่านทำการศึกษาแยกแยะโดยละเอียดจะพบว่า ก้อนหินก้อนนี้ผ่านการเปลี่ยนแปลงจากเปลือกโลก ผ่านการกัดกร่อนของลมน้ำแข็งนับพันๆ หมื่นปี เห็นเช่นนี้

ความแปลี่ยนแปลงทางโลก ความไม่เที่ยงแท้ของวัฏสงสาร ค่อยกลายเป็นก้อนหินเล็กๆ ที่ท่านหยิบจับขึ้นมาได้โดยง่าย

นับตั้งแต่ท่านน้ำมันวิเศษฝึกหมัดพลั้งมือสำเร็จ ตัวมันก็เป็นศัสตราวุธเล่มหนึ่ง ไม่ต้องพึ่งพาอาวุธมีคมอันใดอีก

มันเฝ้ารอโอกาสค่อยหมัดนี้ออก

ตอนนี้มันค่อยหมัดนี้ออก

ท่านน้ำมันวิเศษเห็นว่า ผลแห่งความเพียรพยายามแต่ละครั้ง จะได้รับการทดแทนเป็นเท่าตัว

ดังนั้นมันยอมรอคอย

รอคอยที่จะแสดงฝีมือออกมา

มันยังกล้าที่จะทดลอง

ทดลองใช้รูปแบบและวิธีการที่แตกต่าง ครั้งแรกไม่สำเร็จ ก็กระทำซ้ำสอง จวบกระทั่งตัวเองได้รับชัยชนะค่อยยุติ

มันผ่านการทดสอบและการเคี่ยวกรำของความล้มเหลว ผู้คนหัวร่อเย้ยหยันกับความล้มเหลวพ่ายแพ้ของมัน โดยไม่แสดงความเห็นใจหรือให้กำลังใจ ขณะที่มันต้องอยู่โดดเดี่ยวโดยไม่ได้รับการเหลียวแลอันใด มันมีความรู้สึกว่าสวรรค์อยุติธรรมต่อมัน

ทุกครั้งที่มันเผชิญกับการท้าทายครั้งสำคัญ มันแทบถึงกับละทิ้งสุดท้ายไม่ได้ละทิ้ง

ทั้งนี้เพราะตอนนั้นมันจะครุ่นคิด

...ครั้งกระโน้นหัวหน้าพรรคอำนาจลี้ดิ้มจิวตอนก่อตั้งพรรค พี่น้องร่วมสาบานทั้งเจ็ดล้วนสละชีวิต ลี้ดิ้มจิวยังบุกบั่นต่อไป ในที่สุดก่อตั้งพรรคอันดับหนึ่งแห่งแผ่นดินเป็นผลสำเร็จ

...หัวหน้าหน่วยปฏิภาณฟ้าเดียชาปาในปัจจุบัน เมื่อวัยฉกรรจ์เคยปะสบความพ่ายแพ้ หนีกระเซอะกระเชิง สุดท้ายยังจัดตั้งหน่วยปฏิภาณฟ้า

อันเข้มแข็งขึ้นมา

...หัวหน้าทอลมพิรุณโปรยคนก่อนโชวมั่งจิ้มป่วยเป็นโรคเจ็ดสิบสองชนิด ทั้งยังตัดเท้าข้างหนึ่ง ถูกแปะโซ้วปวยที่เป็นผู้ได้บังคับบัญชายึดอำนาจไป แต่ยังรักษาชีวิตไว้ รอจนแปะโซ้วปวยพ่ายแพ้สิ้นตาย ตัวเองค่อยฆ่าตัวตาย

ท่านน้ำมันวิเศษเห็นว่า พริบตาที่ชีวิตเผชิญกับการทดสอบ เอาแต่ตัดพ้อต่อหนิ หรือย่นย่อท้อถอยหามีความหมายไม่ บางคนสามารถผ่านการเคี่ยวกรำเหล่านี้ บางคนไม่สามารถ บางคนสามารถพิชิตอุปสรรคขวากหนามชุบสร้างตัวเองจนกล้าแกร่ง บางคนกล้าละล้าละลัง ท้อแท้สิ้นหวัง มีชีวิตด้วยความคับแค้น

มันไม่สนใจ
มันขอต่อสู้ดิ้นรนถึงที่สุด
มันเชื่อมั่นว่าขอเพียงยืนหยัดถึงที่สุด จะได้สมมาดปรารถนา
มันเชื่อมั่นในข้อนี้ตลอดมา

ดังนั้นมันสามารถอดทนและรอคอย ใช้ความตั้งใจอย่างเด็ดเดี่ยว เมื่อฝึกวิชาหนึ่งไม่สำเร็จก็ฝึกปรืออีกชนิดหนึ่ง

เนื่องจากมันอดทน
มันรอคอย
มันรอจนค่อยหมัดนี้ออก
เป้าหมายของมันอยู่ที่โค่นเฮ้งเซี่ยวเจียะล้มลง
มันคิดโค่นเฮ้งเซี่ยวเจียะล้มลง
หากมิใช่ยังมีคนผู้หนึ่งและฝ่ามือข้างหนึ่ง สอดแทรกเข้ามายังห่างกลางของท่านน้ำมันวิเศษกับเฮ้งเซี่ยวเจียะอย่างฉับพลันทันด่วน ท่านน้ำมันวิเศษไม่แน่ว่าจะโค่นเฮ้งเซี่ยวเจียะล้มลงในหมัดเดียว

คนที่ขวางกั้นอยู่หว่างกลางพวกมัน กลับเป็นทิชิ่ว (มีดเหล็ก) ทิ่งแต่

ทิชิ่วคล้ายคิดจู่โจมลงมือต่อเฮ้งเชี่ยวเจียะเช่นกัน

ทิชิ่วยังร้องตวาดว่า

"เฮ้งเชี่ยวเจียะ ท่านหนีไม่รอดหรอก"

พลางสืบเท้าก้าวปราดไปข้างหน้า ฟาดฝ่ามือออก

ฝ่ามือนี้ฟาดใส่กลางหลังเฮ้งเชี่ยวเจียะ

ฝ่ามือพอใช้ออก ลมฝ่ามือก็ปกคลุมทั่วห้องโถง พลังฝ่ามือถึงกับสั่นคลอนที่พักร้อนเปียกเอี้ยทั้งหลัง

ด้วยนิสัยอันหนักแน่นและอ่อนน้อมถ่อมตนของทิชิ่ว น้อยครั้งจะใช้ท่าฝ่ามือและพลังลมปราณที่หนักหน่วงแกร่งกร้าวถึงเพียงนี้

อาจบางทีวันนี้ทิชิ่วบังเกิดความโกรธแค้นต่อเฮ้งเชี่ยวเจียะ จึงบันดาลโทสะถึงเพียงนี้ ใช้พลังฝีมือรุนแรงถึงเพียงนี้

แต่เฮ้งเชี่ยวเจียะยังหลบหนีต่อไป

ทั้งยังหลบลี้รวดเร็วกว่าเดิม

เฮ้งเชี่ยวเจียะคล้ายกลับกลายเป็นก้อนหินที่ถูกผู้คนทุ่มเหวี่ยงออกไปโดยแรง มิเพียงรวดเร็ว ทั้งยังเร่งร้อน

ทิชิ่วฟาดฝ่ามือพลาดผิด ไม่ทราบเพราะเหตุใด กลับรับหมัดของท่านน้ำมันวิเศษเอาไว้

สมควรบอกว่าหมัดของท่านน้ำมันวิเศษค่อยใส่ฝ่ามือของทิชิ่ว คล้ายกับทิชิ่วต้านทานรับท่าจู่โจมนี้ให้แก่เฮ้งเชี่ยวเจียะก็มิปาน

เสียงโครมเมื่อหมัดฝ่ามือปะทะกัน

ทั้งสองคนหนึ่งส่ายร่างโงนเงน คนหนึ่งถอยไปหนึ่งก้าว

ล้วนไม่มีเรื่องราวใด

ค่ำคืนนั้นท่านน้ำมันวิเศษอาเจียนสิ่งที่รับประทานเข้าไปออกมาจนหมดสิ้น กระเพาะไม่อาจรองรับอาหารใดอีก

มีอยู่ครั้งหนึ่งตอนที่อาเจียน มันพบว่าในเศษอาหารเจือปนฟันซี่หนึ่
เป็นเช่นนี้รวมสามครั้ง
มันฟันหักทั้งหมดสามซี่
...เพียงเพราะฝ่ามือเดียวเท่านั้น
ท่านน้ำมันวิเศษไม่ต้องการมีศัตรูเช่นทิชิ่ว
มันต้องปลิดปลงสังหารศัตรูเช่นทิชิ่วให้จงได้
ทิชิ่วคล้ายไม่มีเรื่องราวใด
แต่นับตั้งแต่วันนั้นเป็นต้นมา ผมเผ้าของมันอย่างน้อยหลุดร่วงวั
ละร้อยเส้น เป็นเช่นนี้ติดต่อกันนานสามเดือน
ช่วงเวลานั้นทิชิ่วแทบกลายเป็นคนศีรษะล้านไปครึ่งหัว
มิหนำซ้ำนับตั้งแต่คืนนั้นเป็นต้นมา ทิชิ่วพอหลับตาลงต้องฝันร้าย
ฝันว่าตัวเองจมอยู่ในทรายดูด
เขาไม่อาจดิ้นรนหลุดรอด ร่างจมลงทีละน้อย
ฝันร้ายเช่นนี้ติดต่อกันเจ็ดคืน
ทิชิ่วก็ไม่ต้องการเพาะศัตรูเช่นท่านน้ำมันวิเศษ
เขาต้องพิชิตศัตรูเช่นท่านน้ำมันวิเศษและหมัดพลั่งมือแชนงนี้

ขณะที่ท่านน้ำมันวิเศษกับทิชิ่วปะทะหมัดฝ่ามือกัน เฮ้งเซี่ยวเจียะก็พุ่
ฝ่าวงล้อมไปอย่างรวดเร็ว
พุ่งโถมเข้าสู่ดึกใน
โถมเข้าห้องทับหลังแรกในดึกใน
เขาเตะประตูห้องออก บุกรุกเข้าไป
ยามนั้นที่เจ็ดแห่งแผ่นดิน เจ่กเอี้ยกับผู้วิเศษประกายคำล้วนเดิดด เว
ไป
แต่ไม่ว่าผู้ใดก็ไม่โถมเข้าไป

ทั้งนี้เพราะห้องหลังนี้มีประตูทางเข้าเพียงบานเดียว

เฮ้งเซี่ยวเจียะถูกกักอยู่ภายใน

มาตรว่าคนทั้งสามล้วนมีฝีมือสูงเยี่ยม แต่หากให้บุกเข้าไปจัดการกับเฮ้งเซี่ยวเจียะเพียงลำพัง ไม่ว่าผู้ใดไม่คิดรับหน้าที่นี้

ดังนั้นทั้งหมดเหลียวมองฉั่วเกีย รอให้ฉั่วเกียออกคำสั่ง

ฉั่วเกียยังไม่อาจระงับขวัญอันแตกตื่น

ทิชิ่วกลับดวาดใส่ท่านน้ำมันวิเศษว่า

"ท่านไฉนต้านทานท่าฝ่ามือของเราให้กับเฮ้งเซี่ยวเจียะ?"

ท่านน้ำมันวิเศษขณะจะดวาดตอบ พออ้าปากรู้สึกลำคอหวานวูบโลหิตคำหนึ่งพลุ่งขึ้นมา ยามกะทันหันไม่อาจโต้ตอบได้

ทังก่วงประคองฉั่วเกียไว้ คนผู้นี้เป็นชนชั้นแม่ทัพ ปรกติถืออำนาจบาตรใหญ่ ดังนั้นดวาดใส่ทิชิ่วว่า

"เจ้าไฉนปล่อยให้เด็กน้อยนั้นหลบหนีไป? เจ้าไม่คิดมีชีวิตสืบไปหรือไร?"

ทิชิ่วพานยกมือไพล่หลัง กล่าวว่า

"ทุกท่านเห็นแล้วว่าเราฟาดฝ่ามือใส่เฮ้งเซี่ยวเจียะ หากมิใช่มันพุ่งหมัดสอดแทรกเข้ามา เฮ้งเซี่ยวเจียะคงล้มลงแต่แรกแล้ว"

ทังก่วงทราบว่า "ภาพที่เห็น" เป็นเช่นนี้ ดังนั้นมีโทสะกว่าเดิม แค่นเสียงดังเฮอะกล่าวว่า

"มือปราบของเฒ่าแซ่จูกัวะกลับคิดจับกุมเฮ้งเซี่ยวเจียะ? ช่างน่าหัวร่อเทบตายแล้ว"

ทิชิ่วกล่าวอย่างปลอดโปร่งว่า

"แม่ทัพทังขออย่าได้หัวร่อ ยิ่งอย่าได้หัวร่อจนตาย ไม่เช่นนั้นเราอาจถูกตั้งข้อหาว่าจี้จุดเชี่ยเอียของแม่ทัพทังจนถึงแก่ความตาย"

ทังก่วงเบิกตาโปนโตดุจกระดิ่ง ขณะจะอาละวาด เฮ้งโพ่วกลัวว่า

ฝ่ายตรงข้ามใช้แผนหลอกล่อซ้ายจู่โจมขวา ล่อให้พวกมันหลงกล รีบกล่าวว่า

"แม่ทัพทั้งอย่าได้มีโทสะ เฮ้งเชี่ยวเจียะเมื่อเข้าสู่ที่พักร้อนเปียกเอี๊ย ต่อให้ติดปีกก็ไม่อาจบินหนีรอดได้ ตอนนี้มันขังตัวเองอยู่ในห้อง พวกเราจะดำเนินการจับตะพาบในไห ไม่ต้องทุ่มเถียงกับเจ้าหน้าที่มือปราบมากความ"

ฉั่วเกียค่อยระงับขวัญอันแตกตื่นลง ร้องว่า

"ไม่ได้"

ทุกผู้คนไม่เข้าใจ ฉั่วเกียกล่าวสำทับว่า

"ไม่อาจทิ้งมันอยู่ภายในห้อง"

ผู้วิเศษประกายดำได้คิดเป็นบุคคลแรก กล่าวว่า

"ใช่แล้ว ภายในห้องมี..."

ไม่ทันขาดคำ บนร่างเปล่งประกายสีดำกว่าเดิม

คล้ายกับเมฆดำกลุ่มหนึ่งบดบังจันทร์ดารา

ชณะเดียวกัน ในมือที่เจ็ดแห่งแผ่นดินพวยพุ่งลำแสงอันเจิดจ้าบาดตาสายหนึ่งออก

พร้อมกันนั้นเจ่กเดี๊ยชักดาบยาว สะบัดดาบวูบหนึ่ง

ห้องหลังนั้นพังทลายลง

ยุบครืนลงมา

ประตูห้องอันครธานไป กระจกทองเหลืองภายในห้องก็ถูกกระแทกแตกละเอียด

...ห้องทับที่ปราศจากประตู เครื่องเรือนที่ใช้เป็นเครื่องกำบังล้วนถูกกระแทกทำลาย พังทลายหมดสิ้น เฮ้งเชี่ยวเจียะยังไม่เผยโฉมอีกหรือ?

เฮ้งเชี่ยวเจียะกลับหายสาบสูญ

คราครั้งนี้แม้แต่ฉั่วเกียซึ่งควบคุมสีหน้าความรู้สึกตลอดมา ยังมีสีหน้าหัวร่อมิออกร้องไห้ไม่ได้

ที่หัวร่อมิออกเพราะว่า เฮ้งเซี่ยวเจียะกลับเร้นกายเข้ามายังที่พักร้อนของมัน ข่มขู่มันปล่อยตัวนักโทษประหาร ไม่สืบสาวเอาผิดเหล่าผู้กล้าที่บุกแดนประหาร หลังจากนั้นยังฝ่าวงล้อมของยอดฝีมือหลายนายหนีรอดไปได้

...ด้วยความสุขุมรอบคอบของมัน บวกกับมาตรการป้องกันอันเข้มงวดในถิ่นที่อยู่ของมัน บัดนี้อำนาจและภาพลักษณ์ทั้งมวลกลับถูกเฮ้ง-เซี่ยวเจียะก่อกวนทำลายไปสิ้น

อำนาจมักเป็นเช่นนี้ ขอเพียงถูกผู้คนจู่โจมทำลาย จะเสื่อมถอยลงสะเนาะเนาะนาด เกรงว่ากระทั่งอำนาจบารมีจุดสุดท้ายยังไม่เหลือหลอ

ดังนั้นผู้ครองอำนาจต้องไม่ยอมปล่อยมือ ไม่อาจล่าถอยแม้สักก้าวเดียว ได้แต่รักษาอำนาจ ทั้งยังเสริมสร้างอำนาจให้มั่นคงกว่าเดิม

อำนาจได้แต่รุกหน้า ไม่อาจล่าถอย หรือว่าระจนอำนาจพังภินท์ลงต่อยยุติ

ฉั่วเกียยังร้องไห้ไม่ได้

มาดว่าเมื่อครู่มันหวาดกลัวจนแทบหลั่งน้ำมูกน้ำตาออกมา แต่ยามอยู่เบื้องหน้าผู้ให้การสนับสนุนและเหล่าสมุนบริวารไม่อาจร้องไห้

หากร้องไห้จะถูกผู้คนหยั่งความตื้นลึกหนาบางออกได้

สำหรับผู้ครองอำนาจกระทั่งรอยยิ้มและน้ำตาเพียงเป็นละครฉากหนึ่งการแสดงครั้งหนึ่ง นอกจากเพื่อช่วงชิงทุนรอนทางการเมือง ไม่สมควรยินดีโศกศัลย์เกินไป

คนคร่ำโลกเช่นฉั่วเกียไม่แสดงความยินดีเดือดดาลออกทางสีหน้าสำหรับกับนักการเมือง นี่เป็นแนวป้องกันแนวแรกที่ไม่อาจสูญเสียไปเด็ดขาด

...มาดว่าเมื่อครู่เฮ้งเซี่ยวเจียะสยบข่มขู่มัน มิหนำซ้ำเช้าออกราวกับเป็นสถานที่ไร้ผู้คน ไม่ว่าคนในบริเวณจะดื่นเต้นตระหนก และเคลือบแคลงสงสัยเพียงไหน แต่มันต้องไม่เปิดเผยพิรุธออกไป

ทั้งนี้เพราะนี่เป็นวิกฤตการณ์ มันต้องก้าวข้ามไปให้จงได้

หลายปีมานี้ มันอยู่ในแวดวงทางการเมือง ทราบว่าขณะที่ประ
ปัญหา ขั้นตอนแรกต้องทำให้มันเย็นลง

...สภาพที่จนมุมแฝงคลื่นความร้อน เป็นคลื่นความร้อนที่ดุกคาม
ทั้งยังเกิดการระเบิดอย่างรุนแรง จึงต้องทำให้มันเย็นลงก่อน

ยามใดที่เย็นลง มันจะกลับคืนสู่ "สภาพดังเดิม" ไม่ว่าปัญห
ความยุ่งยากเพียงไหน ขอเพียงกลับคืนสู่สภาพดังเดิม ก็จะรับมือและจัด
ได้ไม่ยากนัก

คิดทำให้ปัญหาเย็นลง ก่อนอื่นตัวเองต้องเยือกเย็นลง หากต้อง
ให้ตัวเองเยือกเย็นลง ต้องไม่แตกตื่นลนลานอันใด

จุดสำคัญของการแก้ไขสภาพที่จนมุม ต้องไม่แตกตื่นลนล
เป็นอันขาด

ทั้งนี้เพราะแตกตื่นลนลานไม่มีส่วนช่วยต่อเรื่องราว ความแตก
ตระหนกและประหวั่นลนลาน รังแต่เป็นเหตุให้วิกฤตการณ์รุกคืบเข้ามา
มีคนที่เขม็งตึงเครียด สมาธิจิตใจจะพังทลาย ไม่อาจแสดงฝีไม้ลายมืออย่างเต็
มีแต่รักษาความเยือกเย็น จึงสามารถมองเห็นตัวปัญหาและแก้ไขปัญ
อย่างทันท่วงที

ดอนนี้ฉั่วเกียเป็นเช่นนี้

หนึ่ง ดอนแรกมันหวาดหวั่น สงสัยและเดือดดาล

...ชีวิตมันเคยถูกแขวนอยู่ในมือเฮ้งเชี่ยวเจียะ คนที่ขลาดเขลาก
ตายเช่นมันย่อมหวาดหวั่น

...ห้องหับหลังแรกนี้จัดสร้างอุโมงค์ลับเป็นหนทางถอยที่มันใช้หลบ
เมื่อคนสนิททรยศ เฮ้งเชี่ยวเจียะกลับชิงเป็นฝ่ายใช้อุโมงค์ลับนี้ สร้างค
ดื่นเต้นสงสัยแก่มันยิ่ง

...เฮ้งเชี่ยวเจียะล่วงรู้อุโมงค์ลับสายนี้ได้อย่างไร? เป็นผู้ใดข
โดยการบอกความลับนี้ต่อเฮ้งเชี่ยวเจียะ? เรื่องนี้สร้างความเคลือบแคลงสง

แค้นแก่ฉั่วเกียยิ่ง

สอง เมื่อมันพบว่าเฮ้งเซี่ยวเจียะอาศัยอุโมงค์ลับหลบหนีจากไป มันก็กลับคืนสู่ความสงบเยือกเย็น คล้ายกับล่วงรู้แต่แรกว่าเฮ้งเซี่ยวเจียะต้องหนีรอดไปได้กีมิปาน

ฉั่วเกียยิ้มพลางกล่าวว่า

"มันเร็วกว่าก้าวหนึ่งจริงๆ...หลานแซ่บุ้น เจ่กเอี้ย พวกท่านนำกำลังไปที่เก๋งนกร้องภูเขาหมื่นปี...ดูว่าสกัดมันได้หรือไม่?"

ที่เจ็ดแห่งแผ่นดินที่แซ่บุ้นกับเจ่กเอี้ยรับคำจากไป

สาม ฉั่วเกียนึกถึงปัญหาสองประการ

...เฮ้งเซี่ยวเจียะเมื่อทราบว่าห้องใจสั่นสะท้านที่ดึกในมือุโมงค์ลับอย่างนั้นต้องวางสายอยู่ในที่พักร้อนเปียกเอี้ย ที่ข้างกายมันมีไส้ศึกแอบแฝงอยู่

...มันยังนึกถึงเรื่องที่เฮ้งเซี่ยวเจียะรับคำสั่งจากมันให้ลอบสังหารจูกัวะชิงแซ แท้ที่จริงคิดหาโอกาสฆ่ามัน ส่วนโซวมั่งจิ้มยังไม่ตาย แต่ได้รับการปกป้องจากศัตรู จนวางแผนกำจัดฆ่าแปะโซ้วปวยที่ทรยศเป็นผลสำเร็จ

เรื่องสองประการนี้พอรวมเข้าด้วยกัน ในห้วงสมองฉั่วเกียบังเกิดปมปัญหาขึ้น

...เฮ้งเซี่ยวเจียะจากไปแล้วหรือ?

...เฮ้งเซี่ยวเจียะใช่ซ่อนตัวในอุโมงค์ รอจนมันส่งกำลังออกตามล่าค่อยย้อนกลับมาจู่โจม

ดังนั้นฉั่วเกียสับเปลี่ยนกำลังคนในบัดดล

มันให้ท่านน้ำมันวิเศษไปแทนที่เจ็ดแห่งแผ่นดิน

มันต้องมีคนสนิทที่ไว้เนื้อเชื่อใจ ทั้งมีฝีมือสูงเยี่ยมอยู่ข้างกาย

มันไว้วางใจที่เจ็ดแห่งแผ่นดินกับผู้วิเศษประกายดำ

...ทั้งนี้เพราะความสัมพันธ์กับภายนอกของที่เจ็ดแห่งแผ่นดินไม่ดีนัก บิดามันเคยรับราชการ แต่วางแผนทำร้ายผู้คนไม่น้อย สุดท้ายถูกยอดฝีมือ

ของกรมเมืองทีเป็นคู่อริฆ่าตาย ทีเจ็ดแห่งแผ่นดินเองไม่ลงรอยกับบิ
แต่ผู้ที่เคยถูกบิดามันคุกคามทำร้าย ขอเพียงล่วงรู้ความสัมพันธ์พ่อลูกฯ
ต้องไม่ปล่อยปละละเว้นที่เจ็ดแห่งแผ่นดินแน่นอน

อย่าว่าแต่ที่เจ็ดแห่งแผ่นดินแม้มีฝีมือสูงเยี่ยม แต่ขาดมนุษยสัมพั
ทั้งก่อกรรมทำเข็ญให้กับฉั่วเกียไม่น้อย หากสูญเสียที่พึ่งเช่นฉั่วเกีย มันต้
ถูกชาวยุทธจักรตามล่าแน่นอน

ผู้วิเศษประกายดำยิ่งควรแก่การไว้วางใจ

...ทั้งนี้เพราะตำแหน่งราชครูของผู้วิเศษประกายดำ ต้องได้รับก
สนับสนุนจากฉั่วเกีย

ทั้งสองพึ่งพากันและกัน หากฉั่วเกียได้รับการเสริมสร้างบารมีจ
ราชครูผู้นี้ จะมีสภาพเฉกเช่นพยัคฆ์ติดปีก สำหรับผู้วิเศษประกายดำหาก
ได้รับการสนับสนุนจากฉั่วเกีย ลวดลายปาที่ต่างๆ ต้องถูกเปิดโปง ไม่
ความศักดิ์สิทธิ์อีกต่อไป

...ฮุยจงฮ่องเต้วันนี้ทรงศรัทธาต่อผู้วิเศษประกายดำ วันพรุ่งนี้อ
หันไปกราบไหว้บรรพชิตรูปอื่น

อย่าว่าแต่สถานที่แห่งนี้จัดสร้างเพื่อผู้วิเศษประกายดำเจียมเปียกเ
ทั้งยังตั้งชื่อตามท่าน ตอนนี้เกิดเรื่องอับอายขายหน้า ผู้ที่เสื่อมเสียหน้าเป
คนแรกคือผู้วิเศษประกายดำ

ดังนั้นฉั่วเกียรั้งตัวผู้วิเศษประกายดำกับที่เจ็ดแห่งแผ่นดินไว้

ฉั่วเกียใช้ให้ท่านน้ำมันวิเศษกับเจ่กเอี้ยออกตามล่าเฮ้งเซี่ยวเจี
ก่อนออกเดินทางยังกุมมือท่านน้ำมันวิเศษไว้ กล่าวว่า

"ท่านแม้เพิ่งทำงานกับเรา วันนี้ก็ไม่ได้จู่โจมสังหารเฮ้งเซี่ยวเจี
แต่เรายังไว้วางใจท่าน"

มันกล่าวอย่างจริงจังว่า

"ต่อให้ตามถึงสุดหล้า ท่านจับตัวมันกลับมาให้แก่เรา หรือไม่เท่

นั้นก็ฆ่ามัน"

ท่านน้ำมันวิเศษผงกศีรษะรับอย่างแข็งขัน

มันต้องกระทำเรื่องนี้ให้จงได้

...เพื่อตอบแทนพระคุณท่านมหาเสนาบดีที่ "ไว้วางใจ"

เจ่กเอี้ยกับท่านน้ำมันวิเศษนำกำลังไปแล้ว ฉั่วเกียกีสั่งให้ที่เจ็ดแห่งแผ่นดินนำคนงัดแงะกระจกทองเหลืองบานใหญ่ที่ข้างตู้เสื้อผ้า เผยเห็นปากทางเข้าอุโมงค์ลับ สั่งให้ห้าขุนพลของทั้งก่วงลงไปสะสางสถานที่ ป้องกันว่าเฮ้งเชี่ยวเจียะซ่อนตัวอยู่ภายใน

ยามนั้นฉั่วเกียกับทั้งก่วง เฮ้งโพ่ว ผู้วิเศษประกายดำและบรรดาบุตรชายได้ข้อสรุปประการหนึ่งว่า

"เฮ้งเชี่ยวเจียะรู้จักหลบหนีไปทางอุโมงค์ลับสายนี้ ต้องมีสายภายในแน่นอน"

ดังนั้นทั้งหมดควานหาตัวไส้ศึก

ควรทราบว่าคนเหล่านี้ไม่ถนัดในการทำศึกกับอริราชศัตรู แต่จัดเจนในการต่อสู้ ช่วงชิงภายใน ผู้ที่พวกมันกลัวเกรงที่สุดคือศัตรูช้างกายบังเกิดความกริ่งเกรงเป็นพิเศษ

ทั้งหมดค้นหาเบาะแส วิเคราะห์สาเหตุ ตรวจสอบผู้คน คัดหัวข้อที่เป็นไปไม่ได้ทิ้งไป หลังจากนั้นห้าขุนพลรายงานว่าในอุโมงค์ลับไม่มีร่องรอยศัตรู แต่ร่องรอยที่ทิ้งไว้ยื่นขยายถึงสระห่านป่าภูเขาร้อยปีเขตพระราชวัง พวกมันก็นึกสงสัยบุคคลผู้หนึ่งขึ้นมา

...ฉั่วช้วงเอง

ก่อนที่จะหา "เบาะแส" สายนี้พบ ฉั่วเกียสั่งให้ที่เจ็ดแห่งแผ่นดินกับผู้วิเศษประกายดำเฝ้าอยู่ข้างกายตลอดเวลา...หากส่งคนใดคนหนึ่งออกไปอีกคนหนึ่งต้องสังเกตการณ์อยู่ด้านข้าง

สมมติเช่นดอนที่ที่เจ็ดแห่งแผ่นดินส่งคนเข้าอุโมงค์ไปค้นหาเฮ้ง-เชี่ยวเจียะ ผู้วิเศษประกายดำจะอยู่ข้างกายฉั่วเกีย ขณะที่ผู้วิเศษประกายดำออกค้นหาร่องรอยฉั่วช้วง ที่เจ็ดแห่งแผ่นดินจะอารักขาฉั่วเกีย

ผู้วิเศษประกายดำเป็นบุคคลแรกที่บังเกิดความระแวงสงสัยว่าฉั่วช้วงเป็นสายให้กับเฮ้งเชี่ยวเจียะ

ผู้วิเศษประกายดำรับใช้อุยจงฮ่องเต้กับฉั่วเกียมานาน ทราบว่าคนเหล่านี้ชอบรับฟังอันใด ไม่ชอบรับฟังอันใด ทั้งล่วงรู้ความรักชอบชิงชังของแต่ละคนโดยกระจ่างดุจนิ้วบนฝ่ามือ

ผู้วิเศษประกายดำรู้ชี้งว่า เหล่าคนบุญหนักศักดิ์ใหญ่เปลือกนอกเคร่งขรึมสำรวม แท้ที่จริงกระทำทุกเรื่องราว ทั้งลักลอบเป็นชู้ ประพฤติผิดศีลธรรม ข่มเหงสตรีอ่อนแอ จนถึงกับชุบเลี้ยงเด็กชายเพศเดียวกัน

คนในวังหลวงยึดถือผู้วิเศษประกายดำเป็นเซียนเดินดิน ขุนนางบ้านเมืองทั้งเคารพและยำเกรงผู้วิเศษประกายดำ แต่ผู้วิเศษประกายดำทราบแน่แก่ใจว่า ตัวเองเป็นคนเห็นชี้งถึงทางโลก มองทะลุถึงธาตุแท้ใจคอผู้คน

ดังนั้นผู้วิเศษประกายดำดูออกว่า ฉั่วเกียกับฉั่วช้วงมีสัมผัสเสมอมในกันย่อมไม่เพียงฉั่วช้วง ฉั่วเกียยังมีความสัมพันธ์กับบุตรีหลายคนและเหล่าวงศาคณาญาติ

แต่ผู้วิเศษประกายดำเพียงจับตาดู

ไม่ได้กล่าวเปิดโปง

ผู้วิเศษประกายดำสังเกตดูฉั่วช้วง ทั้งนี้เพราะนางมีลักษณะพิเศษ

นางยังงามผุดผาดยิ่ง

แต่นี่มิใช่สาเหตุที่ผู้วิเศษประกายดำจับตาดูนางเป็นพิเศษ

ที่จับตาดูฉั่วช้วง เพราะว่าในสมาชิกครอบครัวของฉั่วเกีย นางเป็นสตรีที่รู้จักเก็บซ่อนที่สุด

ผู้วิเศษประกายดำจับตาดูท่าร่ายรำของฉั่วช้วง เห็นว่านางค่อนข้างมี

พื้นฐานวิชาตัวเบาค่อยร่ายรำได้

นางยังกำลังวังชา มือยู่ครั้งหนึ่งหญิงรับใช้นางหนึ่งพลาดพลั้งตกลงในบ่อ นางก็ใช้ถังไม้บรรทุกร่างหญิงรับใช้ สาวดึงขึ้นมา

กล่าวได้ว่านอกจากเรื่องที่รักชอบการร้องเพลงขับกล่อม และร้องขับกล่อมได้ดีที่ไม่ปิดบังอำเพราะแล้ว ฉั่วชั่วงซุกง่าซ่อนเร้นความสามารถด้านอื่นเอาไว้ โดยไม่แสดงออกมา ในทางกลับกัน นางแสดงอารมณ์เจ้าแง่แสนงอน เฝ้าคอยจับผิดของคุณหนูตระกูลใหญ่ออกมา

ดังนั้นผู้วิเศษประกายดำเห็นว่านางน่าสนใจยิ่ง

เหตุใดฉั่วชั่วงจึงปิดบังเรื่องเหล่านั้นไว้?

นี่ไม่คล้ายเป็นครุณาแรกรุ่นที่บริสุทธิ์ไร้เดียงสานางหนึ่ง

ผู้วิเศษประกายดำเพียงนึกสงสัยในใจ ไม่ได้บอกจากปาก

...ผู้ใดทราบว่าการแสดงออกของฉั่วชั่วงไม่ได้รับมอบหมายจากฉั่วเกีย?

หากผู้วิเศษประกายดำกล่าวเปิดโปง สะกิดโทสะของฉั่วเกีย เห็นว่าตัวเองแส่มากเรื่อง ไยมิใช่เป็นที่รังเกียจของผู้คน?

ดังนั้นผู้วิเศษประกายดำเพียงสังเกตการณ์

วันนี้เฮ้งเซี่ยวเจียะกลับฝ่าออกจากวงล้อมของเหล่ายอดฝีมือไปได้ ผู้วิเศษประกายดำทราบว่าต้องมีสายภายใน ดังนั้นนึกถึงฉั่วชั่วง หลังจากที่ย่อเซี่ยวย้อคลายการสยบนาง นางก็เดินเข้าสู่เขตตึกใน กลับเดินเข้าห้องหลังแรกที่เฮ้งเซี่ยวเจียะใช้หลบหนีไป

ผู้วิเศษประกายดำออกเสาะหาฉั่วชั่วง

ฉั่วชั่วงไม่อยู่ในที่พักร้อนเปียกเอี้ย

ไม่ว่าผู้ใดก็ไม่พบเห็นนางอีก

...นางจากไปพร้อมกับเฮ้งเซี่ยวเจียะ

ผู้วิเศษประกายดำทราบว่าไม่อาจนิ่งเงียบอีกต่อไป

...หากไม่เอ่ยปาก คงต้องแบกหม้อก้นดำแทนแล้ว

ดังนั้นผู้วิเศษประกายดำแจ้งต่อฉั่วเกีย

ฉั่วเกียพอทราบข่าว ถึงกับหัวร่อไม่ออก

มันกับฉั่วซ้วงมีความสัมพันธ์อย่างลับๆ จริง...มันรักเอ็นดูบุตรี
เป็นพิเศษ แต่เนื่องจากฉั่วเกียระมัดระวังตัวตลอดมา ดังนั้นมีโอกาสอยู่ร่
กับนางสองต่อสองไม่มากนัก

ฉั่วเกียยังจงใจให้ผู้วิเศษประกายดำล่วงรู้เรื่องราวของมันกับน
มันทราบว่าผู้วิเศษประกายดำเป็นคนชาญฉลาด ต้องไม่เปิดเผยเรื่องร
ออกไป...ค่อให้บอกออกไป มันก็ไม่กลัว มันใช้มือเดียวบดบังฟ้า ยังกลัว
ใด?

เพียงแต่พอฟังว่าสายภายในของเฮ้งเซี่ยวเจียะเป็นฉั่วซ้วง ฉั่วเ
ต้องลอบร้องคำหวาดเสียวในใจ บังเกิดเป็นรสชาติสุดบรรยาย

ฉั่วเกียสั่งการให้ตรวจสอบข้อมูลของฉั่วซ้วง

ขณะเดียวกัน พ่อบ้านซุนชิวฟ้วยพบเห็นทหารคนสนิทสองน
ถูกจี้สกัดจุดทิ้งอยู่หลังผ้าม่าน พวกมันถูกลอบคราบถอดเครื่องแบบอ
ตอนแรกพ่อบ้านซุนยังเข้าใจว่าเป็นศัตรูภายนอกเสียอีก

ฉั่วเกียสั่งคนตบตลายจุดให้แก่พวกมัน ค่อยทราบว่าพวกมันคว
จริงเฝ้าอยู่หน้าห้องสะท้านใจ แต่ถูกเฮ้งเซี่ยวเจียะจี้จุดล้มลง

ฉั่วเกียพอเห็นพวกมัน ต้องกระทืบเท้ากล่าวว่า

"เจ่กเอี้ยและพวกไปเสียเที่ยวเปล่าแล้ว"

ทั้งก่วงไม่เข้าใจ กล่าวว่า

"ยังไม่แน่ว่าจะตามไม่ทัน"

ฉั่วเกียกล่าวว่า

"หมื่อครู่เฮ้งเซี่ยวเจียะกับอาซ้วงไม่ได้จากไปจริงๆ หากแต่ฟังแ

อยู่ภายในห้อง หลอกล่อให้พวกเราเข้าใจว่ามันอาศัยอุโมงค์ลับหลบหนี เป็นเหตุให้พวกเรากระจายกำลังคนไป คว้าน้ำเหลวสูญเปล่า"

ทังก่วงใจหายวาบ เฮ้งโพ่วเลื่อนมือแตะด้ามดาบ กวาดตามองหา กล่าวว่า

"มัน...มันอยู่ที่นี้? อยู่ที่ใด?"

ฉั่วเกียกล่าวว่า

"เมื่อครู่มันยังอยู่ แต่ตอนนี้จากไปแล้ว"

เฮ้งโพ่วกล่าวอย่างเคลือบแคลงสงสัยว่า

"ท่านทราบได้อย่างไรว่ามันจากไปแล้ว?"

ฉั่วเกียกล่าวว่า

"มันจึงไม่รั้งอยู่ที่นี้ให้พวกเราพบเห็น มันเห็นช้างกายเรามียอดฝีมือเฝ้าคุ้มครอง ไม่มั่นใจว่าฆ่าเราได้ จึงถอนตัวจากไป"

ทังก่วงเบิกตาโปนโตปานกระดิ่ง ขู่คำรามว่า

"มันอยู่ที่ใด? เรียกมันไสหัวออกมา เราแม่ทัพจะให้มันตายอย่างอนาถ"

ฉั่วเกียยิ้มเล็กน้อย สั่งให้ตรวจค้นทุกแห่งโดยละเอียด

เฮ้งโพ่วยังไม่ยอมเชื่อ กล่าวว่า

"มันไปได้อย่างไร? ไหนเลยเดินผ่านหน้าพวกเราไปได้?"

ฉั่วเกียกล่าวว่า

"เมื่อครู่เจ่กเอี้ยนำทหารออกติดตาม สองในจำนวนนั้นเป็นเฮ้ง-เซี่ยวเจียะกับอาช้วงสวมรอยปลอมแปลง ทั้งหมดรีบร้อนออกตามหามัน หาทราบไม่ว่าผู้ที่ทั้งหมดออกติดตามเป็นมันเอง"

เฮ้งโพ่วค่อยคลายใจลง ปากกระซากเสียงว่า

"มันขวัญกล้าบังอาจนัก"

ฉั่วเกียไม่กล่าวกระไร กลับได้รับรายงานว่า บนก้าอี้มีที่เท้าแขนกับพนักพิงที่ฉั่วเกียเคยนั่งอยู่ ทิ้งกระดาษขาวแผ่นดิน บนกระดาษเขียน

ข้อความว่า

"ฝากศีรษะสุนัขไว้ชั่วคราว

ไม่รักษาคำพูดต้องตกตาย"

ฉั่วเกียแค่นเสียงอย่างเดือดดาล สะบัดมือชักกระดาษออก แ
กระดาษกลับจมลงบนพื้นโต๊ะ

ทั้งหมดดื่นตระหนกยิ่ง ค่อยทราบว่าฉั่วเกียมีพลังฝีมือลึกล้ำนัก

ฉั่วเกียกลับลอบประหวั่นพรั่นใจ

เมื่อครู่เฮ้งเซี่ยวเจียะอยู่ที่นี้จริง ทั้งยังอยู่ห่างจากมันไม่ไกล ห
ต้องการชีวิตมันไม่ยากนัก ดีที่ตนเองรั้งยอดฝีมืออยู่ข้างกาย ไม่เช่นนั้นห
ทุ่มเทกำลังออกตามล่าตน ผลสุดท้ายคงเลวร้ายสุดคาดคิด

ที่น่ากลัวยิ่งกว่าคือฉั่วช้วง

...คนที่อยู่ข้างกายมันตลอดเวลาผู้หนึ่ง

ฉั่วเกียพอนึกถึง "เภทภัย" เช่นเฮ้งเซี่ยวเจียะกับฉั่วช้วง ค่อยได้
ว่าหลังจากนี้ตัวเองต้องเพิ่มความระวัง เพิ่มการป้องกันกว่าเดิม ไม่อ
สะเพร่าเดินเล่อเด็ดขาด

...หากเดินผิดก้าวเดียว ต้องเสียใจจวบชีวิตวาย

อย่าว่าแต่การเดินผิดเช่นนี้ยังต้องถูกหัวร่อเยาะไปตราบนานเท่าน

ข้อมูลของฉั่วช้วงถูกส่งมาโดยเร็ว

บันทึกรายละเอียดเหล่านี้ เป็นพ่อบ้านชุนจัดเก็บรวบรวมให้แก่ม
หน้าที่ของพ่อบ้านชุนเฉกเช่นกับโชวมั่งจิ้มมีเอี้ยบ้อเชี้ยอยู่เคียงข้าง

ฉั่วเกียพออ่านดู ค่อยทราบว่าฉั่วช้วงมิใช่บุตรีในสายเลือด

นี่ย่อมเป็นเรื่องเหลวไหลยิ่ง คนผู้หนึ่งไหนเลยจำไม่ได้ว่าบุตรีข
ตนเองมิใช่เลือดเนื้อเชื้อไขของตัวเอง ยิ่งอย่าว่าแต่ด้วยความฉลาดหลักแหล
ของฉั่วเกีย ต้องไม่เลอะเทอะถึงเพียงนี้

...คนที่โฉดชั่วสามานย์มักชาญฉลาดกว่าคนสัตย์ซื่อเที่ยงตรง

หมายความว่าขุนนางกังฉินเจ้าความคิดว่าขุนนางดงฉิน

ยุคสมัยนั้นถึงแม้มีเส้นแบ่งระหว่างบุรุษสตรี ถือความสัมพันธ์ระหว่างมนุษยชาติอย่างเคร่งครัด แต่เนื่องจากฮ่องเต้ปัจจุบันไม่ตั้งอยู่ในทศพิธราชธรรม เป็นเหตุให้ทั้งหมดพูดอย่างทำอย่าง กล่าวคือชาวบ้านร้านถิ่นยึดถือกฎเกณฑ์โดยเคร่งครัด แต่ผู้มีอำนาจกลับกระทำตามอำเภอใจ ขอเพียงถูกความใคร่ครอบงำ ไม่ว่าศีลธรรมจรรยาอันใดล้วนไม่คำนึงถึง

ฉั่วเกียถือเป็นผู้กุมอำนาจสูงสุด นอกจากฮุยจงฮ่องเต้แล้ว ไม่มีผู้ใดจำกัดอำนาจของมันได้ ดังนั้นกระทำการตามใจปรารถนา มีภรรยานางบำเรอคับคั่ง

เมื่อมีภรรยานางบำเรอมากมาย ยิ่งมีบุตรธิดามากจนนับไม่ถ้วน

มากจนกระทั่งฉั่วเกียเองยังจำได้ไม่หมด

มันไม่ทราบกระจ่าง แต่ไม่เลอะเลือน คล้ายกับในวังหลวงมีขันทีจดบันทึกเรื่องราวใหญ่น้อยด้านชีวิตความเป็นอยู่ รายละเอียดปลีกย่อยในครอบครัวของมัน ล้วนมีคนจดบันทึกไว้อย่างละเอียด

ผู้ที่ควบคุมการจดบันทึกคือพ่อบ้านซุน

ฉั่วช้วงคือตัวอย่างที่พิลึกพิลั่น

นางความจริงเป็นเลือดเนื้อเชื้อไขของขุนนางกรมราชทัณฑ์เจียงไจเจียงไจเพราะทำหนังสือกราบทูลฮ่องเต้ กล่าวโทษฉั่วเกียจัดพิมพ์ธนบัตรค้าเกลือ สร้างความเดือดร้อนแก่ส่วนรวม ขอให้เจ้าชีวิตทรงระงับยับยั้ง แต่ฮุยจงฮ่องเต้ไม่ทรงดำเนินการ มอบเรื่องราวให้แก่ฉั่วเกีย ฉั่วเกียยามบันดาลโทสะจึงถอดยศเจียงไจ สักใบหน้าลงโทษ เนรเทศไปแดนไกล สุดท้ายเจียงไจถูกพิษเสียชีวิตระหว่างทาง ตอนที่เฮ้งเซี่ยวเจียะกล่าวประณามฉั่วเกีย ก็เอ่ยถึงคนผู้นี้

ส่วนคนในครอบครัวเจียงไจ ถูกลดฐานะกลายเป็นบ่าวไพร่หญิงรับใช้

เนื่องจากบุตรีของเจียงไจ ซึ่งประกอบด้วยเจียงช้วงยี้กับเจียงเฮียงโก
หน้าตาน่ารัก เป็นที่ต้องตาของนางตั้งสี ซึ่งเป็นนางบำเรอคนที่ห้าของฉั่วเ
กอปรกับนางตั้งสีไม่มีบุตรธิดา จึงรับไว้เป็นบุตรีบุญธรรม

ดอนนั้นเจียงช้วงยี้กับเจียงเฮียงโกวอายุยังเยาว์ คนหนึ่งอยู่ใน
แปดขวบ คนหนึ่งเจ็ดขวบ ทุกคนเข้าใจว่าพวกนางไม่รู้ความ จึงไม่ใส่ใจ
ความจริง สมาชิกในครอบครัวฉั่วเกียขยับขยายพองโต มันเองไม่ทราบว่
ใดเป็นบุตรี ผู้ใดเป็นเด็กหญิงที่ติดตามมารดามาอยู่ได้ชายคาตระกูลฉั่ว

ซึ่งความจริง เจียงช้วงยี้กับเจียงเฮียงโกวล้วนรู้ความ พวกนางเ
บิดาถูกทำร้ายทั้งครอบครัว ตัวเองถูกขายให้แก่ตระกูลฉั่ว เพื่อความอยู่ร
ได้แต่กลั้นกลืนฝืนมีชีวิตอยู่

นางตั้งสีให้ลองศรีพี่น้องเปลี่ยนเป็นแซ่ฉั่ว แต่ตัดชื่อหลังออก
กลายเป็นฉั่วช้วงกับฉั่วเฮียง ดังนั้นฉั่วเกียมี "บุตรี" เพิ่มอีกคู่หนึ่ง

เวลาพอนานเข้า ฉั่วเกียลืมเลือนว่าเด็กหญิงคู่นี้ใช่เป็นเลือดเ
เชื้อไขหรือไม่

ประการสำคัญคือ พวกนางใช่เป็นลูกหลานทดงศัตรูหรือไม่

ทั้งนี้เพราะนี่เป็นเรื่องหนักหนาถึงแก่ชีวิต

ดอนนี้กลับตรวจสอบทราบแล้ว

...ฉั่วช้วงเป็นบุตรีของเจียงไจ

มิน่าเล่าในช่วงเวลาอันคับขันเช่นนี้ ตัวเองจึงพลาดท่าเสียที

ฉั่วเกียเป็นคนรู้จักเตือนสติตัวเอง คนผู้หนึ่งพอกุมอำนาจใหญ่
เฉลียวฉลาดพอ นอกจากวางแผนดำเนินการเสริมสร้างความมั่นคงทางอำน
สิ่งที่ให้ความสำคัญอีกประการหนึ่งคือ จะรักษาชีวิตและยืดอายุขัยอย่างไ

ฉั่วเกียเห็นว่าหลังจากนี้ตัวเองต้องเพิ่มการระวังป้องกัน เฮ้งเซี่ย
เจียะกลับสามารถปะปนเข้าที่พักร้อนเปียกเอี้ย ฉั่วช้วงกลับแฝงตัวอยู่ข้างก
หากตัวเองยังชะล่าใจอีกต่อไป เกรงว่าไม่อาจรักษาชีวิตชราไว้นล้ว

...หากไม่มีชีวิต ยังเอ่ยถึงยศศักดิ์อันใด? นึกถึงการเสพสุขอันใด?

นับแต่นั้นฉั่วเกียเพิ่มมาตรการรักษาความปลอดภัยของตัวเอง จนเหล่าวีรบุรุษผู้กล้าไม่สามารถลอบสังหารมันได้

นี่กลับเป็นผลตรงข้ามของปฏิบัติการที่เฮ้งเซี่ยวเจียะใช้เกาทัณฑ์บีบบังคับฉั่วเกียปล่อยตัวนักโทษประหาร

ฉั่วเกียยังสั่งการให้พ่อบ้านซุนตามล่าไล่ตีกอีกคนหนึ่ง...ฉั่วเฮียงนั่นเอง

พ่อบ้านซุนรับคำสั่งไปดำเนินการ

ที่แล้วมามันพบว่าฉั่วเกียมีความสัมพันธ์กับฉั่วช้วงอย่างลับๆ จึงไม่สะดวกกับการตรวจสอบประวัติของฉั่วช้วงโดยละเอียด ตอนนี้เมื่อเกิดเรื่องเช่นนี้ มันทราบว่าฉั่วเกียต้องโทษว่ามัน เพื่อความปลอดภัยของชีวิตและครอบครัว มันจึงตรวจสอบอย่างแข็งขันเป็นพิเศษ ถึงกับสืบสาวถึงชาติตระกูลของนางตั้งสี

แต่ว่าฉั่วเฮียง "หายสาบสูญ" ไปตั้งแต่เจ็ดปีก่อนแล้ว

ตอนนี้ฉั่วช้วงหลบหนีไปพร้อมกับเฮ้งเซี่ยวเจียะ

...เบาะแสของทายาทรุ่นหลังของเจียงไจถึงขาดสะบั้นแต่เพียงนี้

ฉั่วเกียทราบว่ายามอยู่เบื้องหน้าผู้คน ไม่อาจแสดงท่าทีเพลี่ยงพล้ำออกมา

ดังนั้นมันคิดยิ้ม

รอยยิ้มเป็นตัวแทนของความสำเร็จและชัยชนะ

แต่ว่ารอยยิ้มของมันออกจะหัวร่อมิออกร้องไห้ไม่ได้อยู่บ้าง

...ไม่ว่าผู้ใดพลันพบว่าบุตรีตัวเองทรยศต่อตัวเอง ล้วนบังเกิดเป็นรอชาติสุดทนทาน

อย่าว่าแต่ผู้ที่ตัวเองชุบเลี้ยงไว้นานปีกลับมิใช่ "บุตรี" ตัวเอง

ยังดีที่พ่อบ้านซุนเป็นคนฉลาดหลักแหลม และรู้ใจผู้เป็นนาย

ขอมูลทมนรายงานตอฉวเกย ลวนรายงานเบนลวนตว

ขณะที่ฉั่วเกียดรวจทานข้อมูลเหล่านั้น พ่อบ้านซุนก็หันไปพูดจากั
ทั้งหมด เป็นการพูดจาอย่างแข็งขัน

มันดึงดูดความสนใจของคนทั้งหมด เปิดโอกาสให้ฉั่ว.กียกลบเกลื่อ
กลับคืนสู่สภาพเดิม

...อาจบางทีพ่อบ้านซุนมีจุดเด่นข้อนี้ ฉั่วเกียจึงว่าจ้างมัน มันควา
จริงเป็นพ่อบ้านทวนวิเศษตระกูลซุนแถบชานตุง ฉั่วเกียกลับดึงตัวมาเป็
พ่อบ้านใหญ่ของมัน

ผู้ช่วยที่ดีคนหนึ่งเรียนรู้ว่าเมื่อใดค่อยออกมารับหน้าแทนผู้เป็นนา

...ทั้งหมดความจริงคิดสังเกตดูสีหน้าของฉั่วเกียขณะที่อ่าน "ร
งาน" เหล่านั้น แต่พ่อบ้านซุนชวนสนทนานั่นสนทนานี่ ก่อกวนสมาธิข
ทั้งหมดไป

ผู้ดูแลที่ดีคนหนึ่งย่อมทราบว่า เมื่อใดควรช่วงชิงเวลา "หยุดพั
ให้กับเถ้าแก่คนเอง

...ในช่วงเวลาสำคัญเช่นนี้ พ่อบ้านซุนยอมไม่หายใจหายคอ แต่ไ
นายเหนือหยุดพักเปลี่ยนลมหายใจ

มันกระทำสำเร็จแล้ว

ฉั่วเกียค่อยๆ กลับคืนเป็นปรกติดังเดิม

ซึ่งความจริงเรื่องนี้ไม่ลำบากยากเย็นเท่าใด

มันมีนายเหนือที่ไม่แสดงความยินดีเดือดดาลออกทางสีหน้า แ
รักษาสภาพที่ลึกล้ำสุดหยั่งคาดคนหนึ่ง

ฉั่วเกียโยน "ข้อมูล" และ "รายงาน" ทิ้งไป หัวร่อฮาๆ กล่าวว่า

"เสียทีที่เรามีใจเป็นกุศล ชุบเลี้ยงบุตรีของซุนนางเจียงไจจนเติบให
นางกลับทรยศเนรคุณ สมคบคิดกับโจรกบฏเฮ้งเซี่ยวเจียะ คิดร้ายหมายชี
ต่อเรา นับว่ารู้จักคนรู้จักหน้าไม่รู้จักใจจริงๆ"

ทั้งก่วงกล่าวอย่างขุ่นแค้นว่า

"ช่างน่าชังนัก เสี่ยงเอี้ย (ท่านมหาเสนาบดี) มีใจเมตตา กระทำดีแต่ไม่ได้รับการตอบแทนที่ดี พวกเราสมควรจัดการกับพวกมันอย่างไรดี?"

ฉั่วเกียกล่าวว่า

"เราจะกราบทูลขอให้ฝ่าบาทมีพระบัญชา ให้นักสู้ผู้กล้าทุกสารทิศ เจ้าหน้าที่กรมเมืองและพนักงานมือปราบทั้งหมด ติดตามจับเป็นหรือจับตาย เฮ้งเซี่ยวเจียะ ส่วนเราจะสั่งการถึงแม่ทัพรักษานครหลวง ห้ามมิให้เฮ้งเซี่ยว-เจียะเหยียบย่างเข้านครหลวงแม้สักครึ่งก้าว"

เฮ้งโพ่วกล่าวว่า

"เฮ้งเซี่ยวเจียะย่อมไม่ปล่อยปละละเว้น แค่การสำเร็จโทษผู้ต้องหาสำคัญที่ตลาดผักกับแถบพั่วปั้งมึ้ง ถูกเหล่าโจรร้ายก่อกวนรังควาน หากไม่กำจัดกวาดล้างให้สิ้นซาก นครหลวงไหนเลยมีวันสุขสงบได้?"

ฉั่วเกียหัวร่อเฮอะฮะ คิดกล่าวกระไรแค่กล้ำกลืนไว้

มันย่อมคิดกำจัดกวาดล้างผู้ที่เป็นปฏิปักษ์ต่อมันให้หมดสิ้น

แค่มันยังนึกถึงคำพูดของเฮ้งเซี่ยวเจียะ

...ท่านสามารถสืบสาวเอาความ แค่เพียงเอาผิดค่อผู้บงการ

...ข้าพเจ้าเป็นคนบงการ

...ข้าพเจ้าถือราชโองการปลอมของท่านไว้อย่างน้อยเจ็ดฉบับ

...ขอเพียงท่านไม่รักษาคำพูด ข้าพเจ้าจะใช้คนถวายต่อฮ่องเต้ ดูว่าฮ่องเต้ยังทรงเชื่อท่านอีกหรือไม่?

ดังนั้นฉั่วเกียหรุบตาลง คล้ายมองว่าที่จอนหูตัวเองมีแมงมุมเล็กๆ ตัวหนึ่งชักใยอยู่ เพียงหัวร่อเฮอะฮะไม่ตอบคำ พ่อบ้านซุนชิงกล่าวว่า

"นั่นย่อมแน่นอน แต่ว่าจับโจรจับหัวหน้า ขอเพียงจับตัวหัวหน้าโจรกบฏไว้ ที่หลงเหลือยังไม่เข้ามอบตัวอีกหรือ?"

ทั้งก่วงกับเฮ้งโพ่วส้วนกลอกกลิ้งจนกลมเกลี้ยง พอฟังก็เข้าใจอยู่

สามสีส่วน หลังจากมองดูยิงเข้าใจห้าหกส่วน พากันกล่าวว่า

"ใช่แล้ว จู่โจมสังหารตัวการร้ายเฮ้งเซี่ยวเจียะแล้วค่อยว่ากล่าว"

"ถูกต้อง หากไม่กำจัดเฮ้งเซี่ยวเจียะ ต่อให้จัดการกับไพร่ราบทหารเลวนับพันนับหมื่นก็ไร้ความหมาย"

ฉั่วเกียค่อยยิ้มออกมา ติดตามทั้งหมดออกจากที่พักร้อนเปียกเอี้ยหารือว่าจะร่วมกันทำหนังสือกราบทูลย่องเต้ ให้มีพระบัญชาตามล่าเฮ้งเซี่ยว-เจียะ และถือโอกาสกล่าวโทษจูกัวะชิงแซว่าสมรู้ร่วมคิดกับโจรกบฏ โดยมีคันเกาทัณฑ์ยิงอาทิตย์กับลูกเกาทัณฑ์ไล่สุริยันที่ทิ้งอยู่ในที่พักร้อนเปียกเอี้ยเป็นหลักฐานมัดตัวจูกัวะชิงแซ

หากบอกว่าฉั่วเกียแค้นเฮ้งเซี่ยวเจียะ มิสู้บอกว่า "กลัว" เฮ้งเซี่ยวเจียะ

...มหาเสนาบดีที่อยู่สูงเลิศลอยเช่นมัน กลับถูกเฮ้งเซี่ยวเจียะประชิดติดตัว ลงมือช่มขู่ สร้างความเสื่อมเสียแก่มันนัก

ผู้ที่มันแค้นยิ่งกว่าคือจูกัวะชิงแซ

มัน "กลัว" เฮ้งเซี่ยวเจียะ เพียงหาทางกีดกันเฮ้งเซี่ยวเจียะไปให้ไกลแสนไกล ก็ไม่ต้องวิตกว่าเฮ้งเซี่ยวเจียะจะจัดการกับมัน

แต่ผู้ที่ช่มขู่คุกคามต่อมัน กลับเป็นจูกัวะชิงแซ

...การกำจัดเฒ่าแซ่จูกัวะ จึงเป็นเรื่องรีบด่วนเฉพาะหน้า

หลังจากที่ทั้งหมดออกจากที่พักร้อนเปียกเอี้ย พ่อบ้านซุนค่อยสั่งคนเก็บกวาดสถานที่

ซึ่งความจริงไม่ว่าเหตุการณ์ใดก็ตาม ก่อนหน้าและภายหลังต้องมีบุคคลเช่นมันทำการเก็บกวาด และชำระสะสาง

มันเก็บรวบรวมข้อมูลของฉั่วช้วงสองพี่น้อง ซึ่งฉั่วเกียโยนยิ้งลงกับพื้นขึ้นมา

มันทราบว่าฉั่วเกียยังจะตรวจสอบข้อมูลเหล่านี้อีกแต่นอกจากมันแล้วห้ามมิให้ผู้ใดเห็นเด็ดขาด

ประการนี้สำคัญที่สุด

ผู้ที่ไม่เข้าใจข้อนี้ ถือว่าไม่มีส่วนช่วย "ผู้ยิ่งใหญ่" และไม่ได้รับความไว้วางใจให้อยู่ข้างกาย

พ่อบ้านซุนยังเก็บรักษาจดหมายที่เย้งเชี่ยวเจียะทิ้งเอาไว้ และถูกผู้วิเศษประกายดำพบเห็น

มันทดลองเคาะกระดาษแผ่นนั้น ดั้งใจดูเป็นพิเศษ

กระดาษมีน้ำหนักเป็นพิเศษ

...ที่แท้ขอบกระดาษเลี่ยมคมมีดโดยรอบทั้งสี่ด้าน

เมื่อใช้คมมีดฝังขอบกระดาษไว้ ย่อมมีน้ำหนักเพิ่มขึ้น ต่อให้โยนกระดาษแผ่นนี้ลงกับพื้น จะปักตรึงติดกับพื้นราวลูกดอกอันหนึ่ง

ฉั่วเกียย่อมไม่เขียนกระดาษแผ่นดินหยามเหยียดตัวเอง

การที่ศัตรูสามารถเข้าออกคฤหาสน์ของฉั่วเกีย กระทำการตามอำเภอใจ ถึงอย่างไรไม่ใช่เรื่องมีหน้ามีตานัก

แต่ผู้ที่พบเห็นกระดาษแผ่นนี้ก่อนเป็นผู้วิเศษประกายดำ

เป็นผู้วิเศษประกายดำยื่นส่งต่อฉั่วเกีย

ฉั่วเกียอ่านดูแล้วโยนลงบนโต๊ะ กระดาษกลับจมอีกไปในพื้นโต๊ะ

ฉั่วเกียแสดงฝีมือให้ทั้งหมดเห็นเป็นขวัญตา

ทั้งหมดล้วนนับถือเลื่อมใสฉั่วเกียมีพลังฝีมือลึกล้ำ เห็นว่าต่อให้เย้งเชี่ยวเจียะยิงเกาทัณฑ์ออก ไม่แน่ว่าจะทำร้ายท่านมหาเสนาบดีได้

พ่อบ้านซุนมองดูกระดาษแผ่นนี้ ในใจกลับนับถือเลื่อมใสอีกคนหนึ่ง

...ผู้วิเศษประกายดำเอง

....มิน่าผู้วิเศษประกายดำได้รับแต่งตั้งเป็นท่านราชครู ส่วนมันเพียงเป็นพ่อบ้านของท่านมหาเสนาบดี

เฮ้งเซี่ยวเจียะหลังจากยิงลูกเกาทัณฑ์ทั้งสามดอก ใส่ยอดฝีมือ
สามคน ฉวยโอกาสที่ทิชิ่วรับท่าจู่โจมของท่านน้ำมันวิเศษ พาตัวบุกเข้าดีก
พอเข้าสู่ดีกใน ก็เห็นฉั่วซ้วงกวักมือเป็นเชิงเรียกหา
เฮ้งเซี่ยวเจียะหลบเข้าห้องสะท้านใจ เห็นฉั่วซ้วงจี้จุดสยบทหาร
สนิทของฉั่วเกียสองคน จากนั้นนางลอยตัวขึ้นเตียง บอกไบ้ให้เขาขึ้นมา
เฮ้งเซี่ยวเจียะไม่รีรอลังเล
ฉั่วซ้วงเปิดประตูลับที่ใต้เตียง
นางกระโดดลงไป และร้องบอกให้เขากระโดดลงไป
เฮ้งเซี่ยวเจียะไม่ชะลอชักช้า
อุโมงค์ลับคับแคบยิ่ง
ทั้งสองกลั้นลมหายใจ ผิวกายเสียดสีสัมผัสกัน
เฮ้งเซี่ยวเจียะหาได้คิดฟุ้งซ่านไม่
ฉั่วซ้วงไม่ได้หลบหนีไปตามทางอุโมงค์
นางหยุดอยู่ที่นั้น ชม้ายมองดูเขา กล่าวว่า
"ข้าพเจ้าบอกให้ท่านลงมา ท่านก็ลงมา?"
"ใช่"
"ข้าพเจ้าไม่ไปท่านก็ไม่ไป?"
"ถูกแล้ว"
"ท่านเชื่อถือข้าพเจ้า?"
"เชื่อถือ"
"ท่านไฉนเชื่อถือข้าพเจ้า?"
"ข้าพเจ้าเชื่อถือท่านอาจูกัวะ ท่านผู้เฒ่าบอกให้ข้าพเจ้าเชื่อถือท่
ข้าพเจ้าก็เชื่อถือท่าน อย่าว่าแต่เมื่อครู่ท่านร้องเพลงได้ไพเราะน่าฟัง คน
ร้ายไม่สามารถร้องเพลงเช่นนั้น"
ฉั่วซ้วงบังเกิดความดื่นเต้นสงสัยต่อคำพูดท่อนหลังของเฮ้งเซี่ย

เจียะยิง แต่อดถามมิได้ว่า

"ข้าพเจ้าร่ายรำไม่ดีหรือ?"

เฮ้งเชี่ยวเจียะตอบว่า

"ดีนั้นดีอยู่ แต่ยังมีคนที่ร่ายรำได้ดีกว่านี้"

ในเวลาเช่นนี้ เขายังกะใจสนทนาถึงเรื่องนี้ เซากล่าวเสริมว่า

"ข้าพเจ้ารู้จักสตรีนางหนึ่ง นางร่ายรำได้ดีกว่าท่าน"

เขาย่อมหมายถึงจูเชี่ยวเอ๋ย

...เขาหาทราบไม่ว่าก่อนหน้านี้จูเชี่ยวเอ๋ยกรีดกรายร่ายรำรอบหนึ่งจวบจนเสียชีวิตไป

ฉั่วซ้วงพอฟัง ตอนแรกไม่ยินดี จากนั้นใช้สายตาอีกชนิดหนึ่งมองดูบุรุษหนุ่มที่กล่าววาจาตามความสัตย์ผู้นี้ นางก็เป็นสตรีแปลกพิสดาร ในเวลาเช่นนี้ยังมีอารมณ์สนทนาถึงการร่ายระบำรำฟ้อน กระทั่งเสียงอ้อยอิ่งว่า

"หวังว่าข้าพเจ้ามีโอกาสพบกับนาง"

นางเข้าใจว่าท่านเป็นหญิงคนรักของเฮ้งเชี่ยวเจียะ จากนั้นนางออกคำสั่งว่า

"พวกเราทิ้งกลิ่นอายอยู่ในอุโมงค์ลับ ตอนนี้ออกไปได้แล้ว"

เนื่องด้วยทางอุโมงค์มืดครึ้ม ศัตรูฝีมือเข้มแข็ง เป็นเหตุให้เฮ้งเชี่ยวเจียะไม่ทันสังเกตว่า ใบหน้าที่ความจริงประดับด้วยรอยยิ้มของนางกลับแฝงแววเศร้าสร้อยที่อับจนปัญญา

เฮ้งเชี่ยวเจียะไม่ได้ถามว่าเพราะเหตุใด

เขาลอยตัวขึ้นจากอุโมงค์ลับ

ทั้งสองหมอบฟุบบนชื่อห้อง ดีดคลานกลับมายังห้องโถงที่เกิดเหตุโดยไม่บังเกิดสุ้มเสียงผิดปรกติใด

เฮ้งเชี่ยวเจียะล้วงกระดาษที่เขียนข้อความไว้ก่อนแผ่นหนึ่ง ดีดนิ้วบังคับกระดาษพัดพลิ้วถึงเก้าอี้ที่ฉั่วเกียเคยนั่งอยู่ ยามนั้นฉั่วเกียกำลังนำ

เหล่ายอดฝีมือบุกเข้าห้องสะท้านใจ

เฮ้งเซี่ยวเจียะกับฉั่วช้วงยังฟุบร่างบนขื่อ ไม่ฉวยโอกาสที่ชุลมุนหลบหนีจากไป

ทั้งสองซุบซิบสนทนากันอย่างแผ่วเบา

ฉั่วช้วงกล่าวว่า

"ท่านไปก่อน"

เฮ้งเซี่ยวเจียะถามว่า

"ท่านเล่า?"

"ข้าพเจ้าจะดูว่ายังมีโอกาสหรือไม่?"

"ข้าพเจ้าก็เช่นกัน"

"ขอเพียงมันทุ่มเทยอดฝีมือออกตามล่าพวกเรา ข้าพเจ้าจะมีโอกาสลงมือ"

"ในความเห็นข้าพเจ้า มันต้องไม่เลินเล่อถึงเพียงนี้"

ฉั่วช้วงพอฟัง ต้องต้อนเฮ้งเซี่ยวเจียะวงหนึ่ง

แววตานั้นงดงามยิ่ง

...ในห้องเขมืงดึงเครียดเช่นนี้ สำนึกในดวงตายังเกียจคร้าน คล้ายบังเกิดความแหนงหน่ายต่อทางโลก

ทั้งความอับจนปัญญา

โดยเฉพาะความรู้สึกที่อับจนปัญญา

ฉั่วเกียความจริงจัดส่งยอดฝีมือช้างกายออกตามล่าเฮ้งเซี่ยวเจียะแต่แล้วพลันเปลี่ยนความตั้งใจ

ฉั่วเกียรั้งตัวที่เจ็ดแห่งแผ่นดินกับผู้วิเศษประกายดำไว้

ดราครั้งนี้ฉั่วช้วงไม่กล่าววาจา

นางใช้ประกายตาถ่ายทอดบอกแทน

ดวงตาของนางเล็กยิ่ง

หากแต่เรียวยาว
ทั้งยังพูดได้
นางคล้ายพูดว่า
'ท่านกล่าวถูกต้อง มันไม่ได้เลินเล่อจริงๆ'
ต่อจากนั้นนางใช้แววตาบอกไบ้ว่า
'สมควรไปแล้ว หากยังไม่ไป เกรงว่าไปไม่ได้'

เฮ้งเชี่ยวเจียะเข้าใจคำพูดในแววตานาง คล้ายยังได้ยินสำเนียงในใจนาง

ทั้งสองเคลื่อนไหวอย่างแนบเนียน

ทั้งสองปะปนอยู่ในกองกำลังที่เจ่กเอี้ยยกออกไปตามล่าพวกเขา

แน่นอน นั่นต้องผ่านการปลอมแปลงโฉม

ทั้งยังจี้สกัดจุดของทหารคนสนิทของฉั่วเกียสองคน สวมใส่เครื่องแบบของพวกมันแทน

เฮ้งเชี่ยวเจียะค่อยพบว่า ฉั่วช้วงนับเป็นยอดฝีมือในการปลอมแปลงโฉม

นางใช้เวลาที่กระชั้นสั้น และความไม่สะดวกรอบด้าน ทั้งปลอมแปลงให้แก่นางและคัวเขา แต่ยามกะทันหันไม่มีผู้ใดจดจำออก

ท่านน้ำมันวิเศษย่อมดูไม่ออก

ทั้งนี้เพราะท่านน้ำมันวิเศษยังไม่ทำความรู้จักกับกองกำลังของฉั่วเกีย ไม่ทราบว่าผู้ใดเป็นไพร่พลของท่านมหาเสนาบดี

แต่เจ่กเอี้ยคล้ายสังเกตไม่ออก

หัวหน้าราชองครักษ์ที่มีสิทธิ์พกพาดาบหน้าพระพักตร์ คล้ายคุ้นกับการ "พกพาดาบ" ไม่ได้ "พกพาลูกดา" เท่าใด ควรทราบว่ายอดฝีมือในการปลอมแปลงโฉมสามารถพลิกโฉมคนผู้หนึ่ง จนผู้ที่รู้จักคุ้นเคยจดจำไม่ออก แต่ในเวลาและสถานการณ์ที่กระชั้นเร่งร้อนเช่นนี้ คิดปลอมแปลงโฉมพล

ทหารผู้หนึ่งดบตายอดฝีมือในที่พักร้อนเปียกเอี้ย คล้ายไม่ง่ายนัก

แค่ว่าวิชาปลอมแปลงโฉมของฉั่วซ้วงสูงเยี่ยมยิ่ง บวกกับกา
ทหารองครักษ์ส่วนหนึ่งอยู่ในความปกครองของเจ่กเอี้ย เป็นเจ่กเอี้ยชัก
เข้าที่พักร้อนเปียกเอี้ย เมื่อเจ่กเอี้ยดูไม่ออก บุคคลอื่นก็ไม่สามารถจำแ
แยกแยะได้

มาดรว่าฉั่วเกียเจ้าปัญญาความคิด วางแผนอย่างแนบเนียน แต่
อย่างไรเป็นชุนนางชั้นผู้ใหญ่ มีความเป็นอยู่อย่างเลิศลอย หาได้ถือกำเ
จากชาวยุทธจักรไม่ ไม่ทราบว่าชาวยุทธจักรมีขวัญกล้าเทียมฟ้า เลือดลมร
ดุกรุ่น ดังนั้นอาศัยชุนนางกังฉินที่ขวัญอ่อนราวมุสิก ไม่อาจคำนวณพฤติกา
ของชาวยุทธจักรได้

อาจบางทีเจ่กเอี้ยเป็นคนชาญฉลาด มากด้วยไหวพริบ ทำหน้
ถวายการอารักขาฮ่องเต้ มีตำแหน่งหน้าที่ไม่ธรรมดา คนชาญฉลาดผู้ท
เพียงเห็นเรื่องที่มันสมควรเห็น และ "ไม่เห็น" วัตถุเรื่องราวที่มันไม่สมค
เห็น

...มิใช่คอกหรือ? แม้แต่เปาบุ้นจิ้นที่ซื่อสัตย์สุจริตถือยุติธรรม
วายชนม์ไปหลายสิบปีแล้ว

ชุนนางคงฉินเสนาบดีใจภักดิ์ เพียงหวังได้รับการจารึกชื่อในประว
ศาสตร์ แต่สำหรับกับผู้ที่หวังประโยชน์โภคผล เพียงเห็นแค่ผลประโย
เฉพาะหน้า

สำหรับกับชาวยุทธจักรที่พิสูจน์ความเป็นตายในกระบวนท่าเดี
กลับช่วงชิงเวลาชั่วพริบตา

แต่ว่าฮุยจงฮ่องเต้กลับพระราชทานอุทยานตะวันตกหลังนี้แก่ฉั่วเ
เพียงแต่ฉั่วเกียต้องก่ารประจบเอาใจผู้วิเศษประกายดำเจียมเปียกเอี้ยจึง
ชื่อสถานที่ว่าที่พักร้อนเปียกเอี้ย

อุทยานตะวันตกหลังนี้ แทบไม่ได้ด้อยกว่าอุทยานตะวันออกของฮ่อง

แต่เขี่ยเกียยังทำการขยับขยาย รื้อถอนบ้านเรือนรอบข้างหลายร้อยหลังคาเรือน ทั้งแอบอ้างราชโองการ ให้ถนนหนทางที่อยู่ติดกับอุทยานตะวันตกทั้งเจ็ดสายเป็นสมบัติของมัน

เมื่อเป็นเช่นนี้ อุทยานตะวันตกยิ่งกว้างใหญ่กว่าเดิม มีทวิชาติจัตุบาทที่หายาก พันธุ์ไม้ดอกนานาพันธุ์ เช้งเชี่ยวเจียะกับฉั่วช้วง ซึ่งแท้ที่จริงคือเจียงช้วง คิดปะปนอยู่ในกองกำลังปลีกตัวออกไป ต้องใช้เวลาไม่น้อย

เช้งเชี่ยวเจียะห่วงใยความปลอดภัยของพี่น้องชิบุกตลาดผักแถบพั่วปั้งมึ้ง แต่ร้อนรุ่มส่วนร้อนรุ่ม ไม่อาจทำอย่างไรได้

...หากเขาลำพังคนเดียว คิดไปก็ไปได้ สามารถทะลวงฝ่าวงล้อมออกไป แต่ที่ข้างกายมีเจียงช้วง สตรีนางนี้มีบุญคุณต่อเขา เขาไม่อาจเคลื่อนไหวโดยพลการ

เขาเป็นบุคคลที่ไม่ยอมเสียสละญาติสนิทมิตรสหายที่ข้างกาย

เขาเป็นชาวยุทธจักร หากถึงคราจำเป็น สามารถใช้ความรุนแรงปราบความรุนแรง สังหารศัตรูโดยไม่ใจอ่อน

แต่เขาจะไม่คำนึงถึงผลประโยชน์ส่วนตัว หรือความเห็นแก่ตัวทำร้ายผู้อื่น ต่อให้เป็นสหายหรือศัตรู แม้กระทั่งคนไม่รู้จักมักคุ้น ก็ปฏิบัติอย่างเท่าเทียมกัน

เขายอมรับว่านี่เป็นจุดอ่อนและข้อเสียในนิสัยใจคอของเขา

ดังนั้นเขาไม่อาจสำเร็จกิจการใหญ่

เขารู้สึกตัวว่ามิใช่บุคคลกระทำการใหญ่ แต่ว่าเขาถือกำเนิดเกิดมาเพียงคิดทำหน้าที่ของคนผู้หนึ่ง ช่วยเหลือผู้คนได้เท่าใดก็ช่วยเหลือเท่านั้น กระทำคุณงามความดีได้เท่าใดก็กระทำเท่านั้น โดยส่วนตัวแล้วเขาไม่คิดทำการใหญ่ หรือสำเร็จกิจการใหญ่

...หากต้องทำร้ายคนไร้ความผิดมากมายก่อยสำเร็จกิจการ เขาไหนเลยสบายใจได้? เขาเพียงคิดมีชีวิตอย่างเบิกบานใจ และอิสรเสรี

สำหรับกับเขา กิจการใหญ่เช่นนี้ ยังคงอย่าได้กระทำ

ดังนั้นเขาเดินทางเข้าสู่นครหลวง เพียงเพื่อบรรลุปณิธานค
หวังของคนที่มาจากสถานที่เล็กๆ ลองใช้ชีวิตในนครใหญ่ที่ประกอบ
บุคคลทุกชนชั้น หลังจากนั้นเข้าสังกัดหอลมพิรุณโปรย เพียงเพื่อตอบแ
บุญคุณน้ำใจของไชวมั่งจิ้ม ต่อมาเขาออกจากหอลมพิรุณโปรย เพราะไม่
การแย่งชิงอำนาจกับพี่น้องตัวเอง เขาจู่โจมสังหารขุนนางกังฉิน ใช้
เตลิดเปิดหนี แต่ก็ไม่นึกเสียใจ เมื่อกลับเข้านครหลวง เรื่องแรกที่กระทำ
สืบหาร่องรอยของพี่น้องร่วมสาบานและล้างแค้นให้ ตอนนี้เขาบุกรุกที่
ร้อนเปียกเอี้ย ข่มขู่ดุกคามฉั่วเกีย เพื่อช่วยเหลือถังป้อสู้กับปิงหึงเสี้ยว
ทั้งพี่น้องที่บุกแดนประหาร เขาจะอย่างไรเป็นคนที่ไม่อาจทนเห็นผู้คน
สละเพื่อเขา และไม่อาจทนเห็นผู้คนเสียสละต่อหน้าเขา

หลายปีมานี้เขาผ่านการก่อร่างสร้างตัว เตลิดหลบหนี หากยังไม่เปลี่
แปลงปณิธาน ไม่เปลี่ยนผันความตั้งใจ

อย่าได้เห็นว่าเขาเป็นคนระบือนาม มีฝีมือสูงล้ำ กลับทะนุถน
สัตว์เล็กทั้งแมวสุนัขไก่ปลา รักประทานผักผลไม้ บางครั้งรับประทาน
แต่จะไม่ฆ่าสัตว์ใหญ่เพื่อนำมาเป็นอาหาร

หากไม่มีความจำเป็น เขาจะไม่ทำร้ายสัตว์โลกด้วยกัน

ทั้งหมดมีชีวิตร่วมกัน ไยต้องเข่นฆ่าทำร้ายอีกฝ่ายเพื่อความส
ใจของตัวเอง?

เขาไม่กระทำเรื่องเช่นนี้

มาดรว่าเขาร้อนรุ่มใคร่ทราบว่าพี่น้องทั้งหลายหลุดพ้นจากภ
อันตรายหรือไม่ แต่ก็ไม่คิดฉุดลากเจียงซ้วงไปเสี่ยงภัย อย่าว่าแต่เมื่อครู่
เพราะช่วยเหลือเขา เป็นเหตุให้เปิดเผยศักดิ์ศรี ไม่อาจแฝงกายอยู่ในเ
ครัวของฉั่วเกียต่อไป

ดังนั้นเขาอดทนรอคอย

ในที่สุดรอจนเจ่กเอี้ยนำกำลังออกจากอุทยานตะวันตก เฮ้งเซี่ยวเจียะค่อยบอกไบ้ให้เจียงช้วงฉวยโอกาสออกจากขบวน แต่เจียงช้วงชิงพุ่งตัวไปไเกลุ่มคนบนท้องถนน

เฮ้งเซี่ยวเจียะกลัวเจียงช้วงเกิดเรื่องขึ้น รีบติดตามไป แต่ก็ไม่กล้าเอิกเกริกเกินไป ได้แต่เบียดตัวอยู่ท่ามกลางฝูงชน โดยไม่กล้าใช้วิชาตัวเบา

บนท้องถนนนอกอุทยานตะวันตกมีร้านรวงแน่นขนัด ผู้คนสัญจรขวักไขว่ เพราะฉั่วเกียต้องการให้ที่อยู่ของมันคึกคักครึกครื้น แสดงออกถึงความภูมิฐาน จึงบีบบังคับกิจการต่างๆ มารวมตัวอยู่ที่นี้ ไม่ว่ากำไรหรือขาดทุนล้วนเรียกเก็บภาษีในอัตราสูง ไม่เช่นนั้นจะดำเนินการยึดทรัพย์เข้ากระเป๋าฉั่วเกียสถานหนักถึงขั้นบ่ระหารชีวิต

เมื่อเป็นเช่นนี้ แม้ทราบว่าค้าขายขาดทุน พ่อค้าทั่วไปได้แต่เปิดร้านค้าที่นี้ และตั้งราคาแพรพรรณ ข้าวสาลี ใบชา ข้าวสารที่ทาซื้อจากตลาดแหล่งอื่นไม่ได้จนสูงลิบลิ่ว

ดังนั้นละแวกนี้แม้เจริญรุ่งเรือง แต่เพียงสร้างความมั่นคงแก่ฉั่วเกียและพวก

ซึ่งความจริง หากต้องการดูสภาพความรุ่งเรือง เพียงดูจากคนค้าขายและผู้สัญจรว่า มีความสงบสุขและหฤหรรษ์ยินดีหรือไม่ ก็จะทราบได้

ผู้คนสัญจรละแวกนี้หามีความปิติยินดีไม่

แต่พวกมันยังบังเกิดความสงสัยอยากรู้

พวกมันความจริงคิดหนีหน้าไปให้ไกลแสนไกล แต่มิใช่คิดไปก็ไปได้ เมื่อหนีไม่พ้น ทั้งไม่อาจแขวงข้อ ได้แต่กล้ำกลืนฝืนทน เพื่อความอยู่รอดต่อไป

พวกมันแม้สิ้นหวัง แต่บังเกิดความสงสัยอยากรู้

ใคร่อยากรู้ว่าชุนนางกังฉินใหญ่ที่ฉ้อราษฎร์บังหลวง สร้างความเดือดร้อนแก่ผู้คนอย่างแสนสาหัสจะมีจุดจบอย่างไร?

วันนี้พวกมันได้ยินว่าที่อุทยานตะวันตกเกิดเรื่องขึ้น ทั้งยังมีข่า
ท่านมหาเสนาบดีถูกผู้คนสยบไว้ ทั้งหมดล้วนตั้งหน้าตั้งตารอฟังข่าวคืบห
...เมื่อพวกมันฟังว่าผู้ที่ใช้คันเกาทัณฑ์พาดลูกเกาทัณฑ์เล็งใส่ฉั่วเ
กลับเป็นเฮ้งเซี่ยวเจียะ ที่ทั้งหมดให้ความนิยมเลื่อมใส ยิ่งดื่นเต้นยินดีกว่าเ
...พวกมันยังฟังว่ามีคนบุกปล้นชิงตัวนักโทษประหารที่คลาดผัก
แถบพั่วปั้งมึ้ง จู่โจมลงมือต่อสมุนบริวารของฉั่วเกียกับหน่วยงานสะพาน
ทราบว่าเป็นนักสู้ผู้กล้าทั้งแผ่นดินลุกฮือขึ้นก่อการหรือไม่?

น่าเสียดายที่ผลสุดท้ายคล้ายมิใช่

ผู้ที่บุกชิงตัวนักโทษประหารทั้งสองจุดล้วนล่าถอยไป ฟังว่ามี
บาดเจ็บล้มตายมากมาย

ฉั่วเกียก็คล้ายยังไม่ตาย

...เฮ้งเซี่ยวเจียะเล่า?

เขาอยู่ที่ใด?

...เหตุใดไม่กำจัดฆ่าฉั่วเกีย เพื่อความสันติสุขของแผ่นดิน?

แต่ผู้คนส่วนใหญ่ไม่ตัดพ้อตำหนิ เพียงหวังว่าเฮ้งเซี่ยวเจียะอยู่ร
ปลอดภัยก็พอ

พวกมันหาทราบไม่ว่าเฮ้งเซี่ยวเจียะออกจากอุทย่านตะวันตกแล้
อุทยานตะวันตกหรือมีอีกชื่อหนึ่งว่าที่พักร้อนเปียกเอี้ย กลับไม่อ
สกัดกั้นก้อนหินเล็กๆ ที่มาจากสถานที่เล็กๆ ก้อนหนึ่งได้

ตอนนี้เฮ้งเซี่ยวเจียะอยู่ที่เบื้องหน้าทั้งหมดแล้ว

แต่พวกมันจดจำไม่ออก

เช่นนี้ก็ดี ในโลกหล้ามีผู้ยิ่งใหญ่บางท่านมีเกียรติประวัติอันเลื่อง
เป็นที่นิยมเลื่อมใสของผู้คน แต่ไม่แน่ว่าต้องพบหน้าค่าตา

...ผู้ยิ่งใหญ่ส่วนใหญ่หากได้รู้จัก ทำการคบหาอาจไม่มีชื่อเสียง
คำร่ำลือ หรือเป็นไปตามที่ท่านคาดคิดคำนวณไว้

อย่าว่าแต่เฮ้งเซี่ยวเจียะไม่เห็นว่าตัวเองเป็น "ผู้ยิ่งใหญ่" อันใด

เฮ้งเซี่ยวเจียะยินดีเป็น "ตัวละครเล็กๆ" มีแต่ตัวละครเล็กๆ จึงมีอิสรเสรี ไม่ถูกควบคุมบังคับ และปราศจากความห่วงพะวง

...การเป็น "ผู้ยิ่งใหญ่" ออกจะลำบากไปแล้ว

แต่ผู้คนไม่ว่าใหญ่หรือเล็ก ควรที่มีจิตปณิธาน มีความแน่วแน่ไม่แปรผันเพื่อเป็น "บุคคล" คนหนึ่ง

คนถือกำเนิดเกิดมา มิอาจไม่เป็น "บุคคล"

...บุคคลที่แท้จริงคนหนึ่งจึงมีความกล้าที่จะแบกรับ

หากไม่มีไหล่บ่าที่แบกรับคุณธรรม ไม่อาจนับเป็น "บุคคล" ได้

ดังนั้นในสายตาของเฮ้งเซี่ยวเจียะไม่ว่าเป็นผู้ยิ่งใหญ่หรือตัวละครเล็กๆ ล้วนไม่สำคัญ เขาเพียงคิดเป็น "บุคคล" คนหนึ่ง ยังมีเขาคบหาสหายโดยไม่คำนึงถึงชื่อเสียงและศักดิ์ฐานะ เพียงหวังว่าอีกฝ่ายทางที่ดีก็เป็น "บุคคล" คนหนึ่ง

ยามนี้ฝูงชนจดจำ "บุคคล" เช่นเฮ้งเซี่ยวเจียะไม่ออก ทำให้เฮ้ง-เซี่ยวเจียะไล่ตามเจียงซ้วงทัน

เงาหลังของเจียงซ้วงน่าดูยิ่ง

ผอมเล็กอย่างน่าดู

นางปลอมตัวเป็นบุรุษ แฝงความสดใสชนิดหนึ่ง ทำให้เฮ้งเซี่ยว-เจียะนึกถึงสตรีนางหนึ่ง

...ก้วยตังชิ้งหรืออีกนัยหนึ่งสุ้ยมี้

นี่เป็นสตรีที่เฮ้งเซี่ยวเจียะไม่มีวันเข้าใจ และหยั่งคำนวณไม่ออกนางหนึ่ง

เขาไม่เข้าใจว่านางไฉนฆ่าสุ้ยซุ่ง?

และไม่ทราบว่านางไฉนทรยศโซวมั่งจิ้ม?

ถึงกับไม่ล่วงรู้ว่าสุดท้ายนางไฉนลงมือฆ่าแปะโซ้วปวย?

...นางคล้ายเป็นสตรีที่มีนิสัยทรยศ ชมชอบลอบสังหารนางหนึ่ง

นึกถึงสตรีเยี่ยงนี้ เฮ้งเชี่ยวเจียะอดสะท้านหวั่นไหวมิได้
แต่พานึกถึงนาง
เจียงช้วงเดินด้วยความระมัดระวัง แต่เดินไม่เร็วนัก
นางคล้ายมีเจตนารอคอยเขา
รอให้เขาตามทัน
เมื่อเฮ้งเชี่ยวเจียะคิดตามทัน นางก็ไม่ได้สนใจเขา มิหนำซ้ำฝูงชนที่มาชมดูเหตุการณ์ความวุ่นวายมีมากมาย พวกเขายังไม่สะดวกกับการสนทนากัน

รอจนเจียงช้วงเดินอ้อมมุมกำแพงที่ชำรุดทรุดโทรม เดินถึงข้างต้นไม้ที่ปรากฏดอกไม้สีชมพูร่วงพร่างพรูต้นหนึ่ง นางค่อยหยุดยั้งลง ยกมือปิดหน้าหัวร่อคิกคัก ใบหน้ายิ้มปรากฏสีแดงซ่านขึ้น

เฮ้งเชี่ยวเจียะชมดูจนชื่มเชาวูบหนึ่ง จากนั้นค่อยเหลียวซ้ายแลขวา

เจียงช้วงกล่าวถามว่า

"ดูอะไร?"

"กลัวคนเห็น"

"กลัวอะไร? พวกมันไม่พบเห็น"

"มิใช่กลัวศัตรูหรือกองทหาร หากแต่กลัวราษฎร"

"ราษฎรมีอันใดน่ากลัว?"

เฮ้งเชี่ยวเจียะกล่าวอย่างจริงจังว่า

"ราษฎรเป็นน้ำ เป็นมหาสมุทร อุยจงย่องเต้และฉั่วเกียเพียงเป็นเรือเป็นนาวา ได้แต่อาศัยแรงลมแหวกกระแสคลื่นชั่วขณะ สักวันหนึ่งน้ำสามารถรองรับเรือ และคว่ำเรือได้"

เอ่ยถึงตอนนี้ยิ้มออกมา กล่าวว่า

"ที่ข้าพเจ้ากลัวไม่มีสิ่งเกี่ยวข้องกับสิ่งเหล่านี้...หากแต่ท่านยิ้มอย่างน่าดูนัก ผู้อื่นพบเห็นเข้า เห็นว่าฉั่วเกีย เจ่กเอี้ยและพวกมีบุคคลที่โสดเท่าเ

เช่นเนี้ยอยู่ในสังกัด แย่งกันสวามิภักดิ์ต่อพวกมัน ใยมิใช่เป็นเหตุการณ์ให้ทำร้ายคน?"

เจียงซ้วงหยีตายิ้มออกมา

นางถอดหมวกลงมา ความงามสดใส ความผุดผาดท้าทายแสงอาทิตย์ของหญิงสาวแรกรุ่นนางหนึ่ง ล้วนปรากฏแก่สายตา

นางกล่าวว่า

"คิดไม่ถึงได้เฮียบ (วีรบุรุษ) เช่นท่าน กลับรู้จักพูดจาหยอกเย้าให้อิสตรีเบิกบานใจ"

นางคล้ายยิ้มคล้ายไม่เชิงยิ้ม แค่ขอเพียงหยีตาลง สองข้างแก้มจะปรากฏรอยลักยิ้มจางๆ ขึ้น ปากกล่าวว่า

"ข้าพเจ้าช่วยคนไม่ผิด ดูไม่ออกว่าท่านยังมีมโนธรรม รู้จักสร้างความยินดีแก่ข้าพเจ้า"

เย้งเชี่ยวเจียะผ่านการระหกระเหินไปตามสถานที่ต่างๆ พูดจาหยอกเย้ากับชาวบ้านร้านถิ่นจนเคยชิน เห็นสตรีนางนี้ยามแย้มยิ้ม สองแก้มเบ่งพองขึ้น คล้ายกับซาลาเปาที่นึ่งสุกใบหนึ่ง จึงหยอกเย้าอีกว่า

"ระวังว่าจะช่วยคนผิด บางครั้งแม้แต่ข้าพเจ้ายังค้นหามโนธรรมของตัวเองไม่พบ"

เจียงซ้วงยิ้มไปๆ รอยลักยิ้มเปลี่ยนเป็นจางเบาบาง จวบกระทั่งจางหายไป ได้ยินนางกล่าวเสียงกระด้างว่า

"หวังว่าท่านไม่หลอกลวงข้าพเจ้า ข้าพเจ้าเพราะเพื่อท่าน กลับสูญเสียโอกาสล้างแค้นให้แก่บิดามารดาไป"

เย้งเชี่ยวเจียะงงงันวูบหนึ่งเงยหน้าขึ้น เห็นบนใบหน้าซึ่งความจริงประดับด้วยเครื่องหมายรอยยิ้ม กลับเพิ่มรอยน้ำตาสองสาย ทั้งยังมีน้ำตาไหลหลั่งลงมา

เย้งเชี่ยวเจียะสะท้านใจกว่าเดิม

สตรีนางนี้ ไฉนร้องไห้ง่ายดายถึงเพียงนี้?

...เพิ่งเผยอแย้มยิ้ม กลับกลายเป็นหลั่งน้ำตา

เฮ้งเซี่ยวเจียะรีบกล่าวว่า

"ท่านอย่าได้ขุ่นเคืองใจ ข้าพเจ้าเพียงล้อเล่น วันนี้ท่านยื่นมือช่วเ
ด้วยคุณธรรม ข้าพเจ้า..."

เจียงซ้วงแค่นเสียงอย่างเย็นชา กล่าวด้วยสีหน้ากระด้างไม่คลายว่

"ข้าพเจ้าไม่ชมชอบฟังคำโป้ปด"

เฮ้งเซี่ยวเจียะกล่าวว่า

"ข้าพเจ้าไม่พูดปด"

เขากริ่งเกรงชาวบ้านละแวกใกล้เคียงมองมาทางด้านนี้ จึงกล่าว

"ท่านแม้ช่วยเหลือข้าพเจ้า แต่ก็ต้องถือเหตุผล"

เขาลดสุ้มเสียงแผ่วเบาลง ดีที่ผู้คนเดินสวนไปมาบดบังพวกเขาไป

เขาความจริงคิดขอบคุณเจียงซ้วงที่ช่วยเหลือ หากมิใช่คำนึงถึ
ความปลอดภัยของเจียงซ้วง หลังจากที่ฉั่วเกียสั่งให้ปล่อยตัวถังป้องกู้กั
ปิงหึงเสี้ยว เขาคิดลงมือดูว่าสามารถจู่โจมสังหารขุนนางกังฉินอันดับหนึ่
เช่นฉั่วเกียหรือไม่ หากจู่โจมสังหารสำเร็จ ถือเป็นการขจัดภัยแก่แผ่นดิ
มาตรว่าลงมือไม่สำเร็จ อย่างมากเพียงพลีชีวิต

แต่ว่าเฮ้งเซี่ยวเจียะทำไม่ได้

เขามิใช่คนที่ปล่อยให้สหายต้องเสียสละชีวิตเพื่อเขา

เขาไม่อาจเสียสละเจียงซ้วง

ดังนั้นเขาได้แต่สะกดอดกลั้น

ถึงกับไม่บุกทะลวงฝ่าออกจากสถานที่ของฉั่วเกีย

เขาตั้งใจกล่าวขอบคุณเจียงซ้วงสักหลายคำ แต่เห็นสตรีนางนี้ก้ม
เดี๋ยวแย้มยิ้ม บัดเดี๋ยวร้องไห้ ต้องกลั้นกลืนคำพูดเอาไว้

แต่เขาพอกล่าวเช่นนี้ ยิ่งเป็นเหตุให้เจียงซ้วงขยี้เท้าร้องว่า

"ท่านขอบคุณข้าพเจ้าด้วยคำพูดนี้?"

นางน้ำตาเอ่อคลอหน่วยอีกครา กล่าวว่า

"ท่านบอกว่าข้าพเจ้าไร้เหตุผล?"

นางคิดร้องไห้ออกมาอีก

ลมหอบหนึ่งโชยพัดผ่าน ต้นไม้ดอกที่ด้านหลังนางปรากฏบุปผาพิรุณพร่างพรูลงมา ตกลงบนเสื้อผ้า ผมเผ้าและหัวไหล่ของเขากับนาง

คล้ายกับตกลงยังกลางดวงใจด้วย

บุปผาร่วงราวพิรุณ เกลื่อนกล่นทั่วพสุธา

ทั้งสองความจริงเกิดความขัดแย้ง แต่สายลมและบุปผาหอบนี้ทำให้จิตใจเย็นสงบราวหิมะ และพิสุทธิ์ใสดั่งจันทร์เพ็ญ

ชั่วครู่ให้หลัง เฮ้งเซี่ยวเจียะค่อยกล่าวว่า

"ข้าพเจ้าไม่ได้หมายความเช่นนั้น"

เจียงซ้วงยิ้มเล็กน้อยกล่าว

"ซึ่งความจริงท่านกล่าวไม่ผิด เพียงแต่ไยต้องพูดจาอย่างรีบร้อนเอาแต่จ้องมองผู้อื่น?"

นางกล่าวราวกับดูแคลนตัวเองว่า

"อาจบางทีข้าพเจ้าเป็นสตรีที่ไม่คู่ควรให้ท่านจดจ่อด้วย"

คำพูดนี้กล่าวหนักเกินไป เฮ้งเซี่ยวเจียะรีบกล่าวว่า

"ข้าพเจ้ามิใช่ไม่จดจ่อ..."

เจียงซ้วงหัวร่อเบาๆ กล่าวว่า

"ท่านไยต้องปลอบโยนข้าพเจ้า? เราท่านไม่รู้จักมักคุ้น ท่านความจริงไม่ต้องพูดจาจดจ่อกับข้าพเจ้า"

เฮ้งเซี่ยวเจียะร้อนใจขึ้นมา กล่าวว่า

"ข้าพเจ้ากลัวชาวบ้านเหล่านั้น"

เจียงซ้วงกล่าวด้วยความประหลาดใจอยู่บ้างว่า

"กลัวพวกมัน? ในพวกมันมียอดฝีมือปะปนอยู่หรือ?"

เฮ้งเซี่ยวเจียะกล่าวว่า

"นั่นกลับมิใช่ ข้าพเจ้าเพียงกลัวว่าชาวบ้านบังเกิดความสงสัยอย่
รู้ เห็นว่าพวกเราหลุดพ้นจากขบวน ท่านยังเป็นสตรี คงต้องห้อมล้อมเข้า
อย่างนั้นก็วุ่นวายมากแล้ว"

เจียงซ้วงกลอกตาตลบหนึ่ง กล่าวว่า

"ข้าพเจ้าทราบแล้ว ท่านมีชื่อเสียง เคยยุ่งเกี่ยวกับเรื่องราว ข
บ้านไม่น้อยรู้จักหน้าค่าตาท่าน ท่านกลัวพวกมันพบว่าท่านอยู่ร่วมกับส
เช่นข้าพเจ้า..."

เฮ้งเซี่ยวเจียะขยี้เท้าทอดถอนใจ กล่าวว่า

"ท่านช่างเฉลียวฉลาด แต่ออกจะระแวงไป...ตอนแรกกล่าวถูกต้
ตอนหลังกลับผิดเพี้ยนไป"

เจียงซ้วงเม้มปากหัวร่อ

นางชมชอบเห็นบุรุษร้อนอกร้อนใจ

...โดยเฉพาะบุรุษที่หมดจดแจ่มใสเช่นเฮ้งเซี่ยวเจียะยามร้อนใจน่าดู

นางกล่าวอย่างปลอดโปร่งว่า

"ท่านลองขยายความมาฟังดู"

เฮ้งเซี่ยวเจียะกล่าวอย่างร้อนรุ่มว่า

"ชาวบ้านพอเกิดความสงสัยอยากรู้ คงสะกิดความสนใจข
เจ่กเอี้ยกับท่านน้ำมันวิเศษ หากชักนำพวกมันมา เกิดการต่อสู้ในที่นี้ ห
เจ้าเองไม่สนใจถึงความเป็นความตาย อาจพลาดพลั้งถูกทำร้าย ที่ข้าพเ
เป็นห่วงคือเรื่องนี้"

นี่เป็นคำพูดจากใจจริงของเขา

เขามีนิสัยชมชอบความครึกครื้น แต่เป็นความครื้นเครงระดับช
บ้านร้านถิ่น มิใช่ไชว่คว้าแสงสีที่ฟุ้งเฟ้อฟุ่มเฟือย เขายังชมชอบเดินเล่น

ตลาด ทางหนึงรับประทานสาลี ทางหนึงลากรองเท้าเก่าขาด นับเป็นความปลอดโปร่งและอิสรเสรีสุดเปรียบปาน

เขายังชมชอบต่อรองราคา เขามีความสามารถในการต่อรองเป็นพิเศษ มีอยู่ครั้งหนึ่งเคยต่อรองกับพ่อค้าหน้าเลือดถึงหนึ่งชั่วยาม ในที่สุดสามารถซื้อสินค้าในราคาครึ่งหนึ่ง เขาทราบว่าพ่อค้านั้นยังได้กำไร...ที่ควรกำไร เขาจะให้อีกฝ่ายได้กำไร

ต่อมาเขามีชื่อเสียงในนครหลวง ผู้คนมากมายรู้จักเขา เขาขึ้นเหลาสุราไม่ต้องชำระเงิน เขาซื้อเนื้อย่าง ผลไม้ สุรา อาหารทะเล ทุกคนล้วนให้เปล่า แค่เขาปฏิเสธไม่ยอมรับ

เขายังเป็นคนที่สงสัยอยากรู้ ก่อนหน้านี้ขอเพียงเห็นผู้คนหลายคนจับกลุ่มกัน พอส่งเสียงดังขึ้น เขาจะวิ่งเข้าไปดู หากผู้คนตามจับโจร เขาต้องมีส่วนร่วม หากเป็นโจรลักขโมย เพียงแย่งชิงสิ่งของกลับมา จากนั้นปลดปล่อยไป มาดรว่าเป็นโจรร้าย จะจับตัวส่งให้แก่กรมเมือง หากเกิดเรื่องขึ้น เขาจะแบกรับไว้เป็นบุคคลแรก

มิหนำซ้ำเขากระทำเรื่องราวเหล่านี้โดยไม่ทิ้งชื่อไว้

...ได้รับการจารึกนามมีประโยชน์ใด ทุกเรื่องราวในโลกหล้า เฉกเช่นควันเมฆพันผ่าน

บางครั้งเขามองดูเด็กเล็กดีดลูกหินที่ข้างน้ำครำ ใช้มีดผ่าฟืน ขามแคกสะท้อนแสงอาทิตย์ ผ่านเวลาไปวันๆ

เขาเพียงรู้สึกน่าเล่น

บางคราอยู่ที่ชนบท ได้ยินนกน้อยร้องเชิงแซ่บนกิ่งไม้ รับฟังเสียงวัวร้องมอจากที่นา ผ่านช่วงเวลาบ่ายอันเกียจคร้านไป

บางครั้งเขาเห็นผู้คนหลายคนทะเลาะวิวาทกัน ท่านด่าคำหนึ่ง เราด่าคำหนึ่ง ท่านผลักคราหนึ่ง มันผลักคราหนึ่ง แต่แล้วเอิกราแยกย้ายกันไป เขากลับรู้สึกไม่สมใจ ปรารถนาให้ทั้งหมดต่าทอตบตีสักรอบหนึ่ง

นี่คือเฮ้งเชี่ยวเจียะ

เขาเห็นว่าตัวเองเป็นบุคคลที่ไม่ทำการใหญ่ ไม่เป็นผู้ยิ่งใหญ่

...แต่ว่าผู้ที่ทำการใหญ่เป็นใคร? คนมีชื่อมิใช่ไม่มีชื่อมาก่อนห
หรือ? ผู้ยิ่งใหญ่ก่อนที่จะ "ยิ่งใหญ่" ล้วนเป็นตัวละครเล็กๆ ทั้งสิ้น

เขาล่วงรู้นิสัยใจคอผู้คน ที่ชมชอบชมดูความครึกครื้นสนุกสนา

ดังนั้นเขากลัวทั้งหมดพบเห็นเขากับเจียงช้วง

...หากเปิดฉากฆ่าฟันในสถานที่เช่นนี้ ยากที่จะหลีกเลี่ยงจาก
ทำร้ายคนไร้ความผิด

เจียงช้วงคิดไม่ถึงว่า สิ่งที่บุรุษหนุ่มผู้นี้ห่วงพะวง ล้วนมิใช่ค
ปลอดภัยตัวเอง หากแต่เป็นชีวิตของชาวบ้านร้านถิ่น

...นี่มิใช่พฤติการณ์ของยอดขุนพลและวีรบุรุษผู้กล้าหรอกห
แต่บรรดาบุคคลที่ยกตนว่าสูงส่งเพียงกล่าวทางลมปาก ไม่ได้กระทำตาม

เจียงช้วงอยู่ในทำเนียบมหาเสนาบดีนานปี ประสบทบเห็นผู้คน
นี้กับเรื่องราวเหล่านี้มาจนชาชิน

...คิดไม่ถึงว่ายังมีบุคคลเช่นนี้

...ที่เบื้องหน้ามีอยู่คนหนึ่ง

...ดูจากเปลือกนอกของเขา คนผู้นี้สัตย์ซื่อโง่งม แต่ก็โง่งมอย่า
นิยม

ดังนั้นเจียงช้วงยักไหล่ครานึ่ง เผยอยิ้มเล็กน้อยกล่าวว่า

"อย่างนั้นหรือ? ต่อให้เป็นเช่นนี้จะเป็นไร? ขอเพียงไม่เกิดการ
เจ็บสั้มตายก็ใช้ได้แล้ว"

นางคล้ายลืมความขุ่นข้องหมองใจ ไม่สืบสาวเรื่องที่เฮ้งเชี่ยวเ
ไม่ให้ความสำคัญแก่นางอีก

ดูท่านางเป็นสตรีที่ขุ่นข้องใจได้โดยง่าย และเกิดความปีติโดยเร็

เฮ้งเชี่ยวเจียะกล่าวว่า

"ท่านไม่ถือสาก็ประเสริฐ"

เขานับว่าคลายใจลงครึ่งหนึ่ง ปากยังกล่าวว่า

"ข้าพเจ้าก็มีเรื่องไม่เข้าใจ"

เจียงช้วงส่งเสียงดังอืมม์ เฝ้ามองบุปผาร่วงหล่น

นางเห็นร่องน้ำเล็กๆ สายหนึ่งพัดพาบุปผาร่วงไปไกล อดฮัมเพลงออกมามิได้

ดังนั้นนางไม่ได้ตั้งใจฟังว่าเฮ้งเซี่ยวเจียะกล่าวกระไรและถามว่ากระไร

เฮ้งเซี่ยวเจียะกล่าวถามว่า

"ท่านปะปนอยู่ข้างกายฉั่วเกียระยะเวลาหนึ่ง หากรั้งอยู่สืบไปสมควรมีโอกาสฆ่ามัน...ท่านเพราะช่วยเหลือข้าพเจ้า ต้องสูญเสียโอกาสอันดีเช่นนี้ ใช่นึกเสียใจหรือไม่?"

เจียงช้วงได้ยินไม่ชัดเจน ดังนั้นส่งเสียงดังอืมม์อีกครา

หลังจากนั้นนางคล้ายได้ยินคำ "นึกเสียใจ" จึงกล่าว

"นึกเสียใจ? ข้าพเจ้าจึงไม่"

นางกล่าวเสริมว่า

"บุปผาร่วงสูญหายไร้ร่องรอย ในโลกหล้ายังมีเรื่องใดต้องนึกเสียใจ?"

เฮ้งเซี่ยวเจียะย่อมไม่เห็นด้วยกับคำคอบที่ไม่ตั้งใจของนาง

เขาได้แต่ฝืนยิ้ม ทดลองเลียบเคียงถามว่า

"อย่างนั้นท่านไม่ขุ่นข้องใจต่อข้าพเจ้าแล้ว"

เจียงช้วงย้อนถามว่า

"ขุ่นข้องใจ? ขุ่นข้องใจอันใด?"

เฮ้งเซี่ยวเจียะงงงันวูบหนึ่งจึงกล่าว

"ขุ่นข้องใจที่ข้าพเจ้าไม่ได้ตั้งใจฟังท่านอย่างจดจ่อ"

เจียงช้วงยักไหล่คราหนึ่งกล่าวว่า

"จดจ่อ? ไยต้องจดจ่อ?"

นางคล้ายจำไม่ได้แล้ว

เฮ้งเซี่ยวเจียะได้แค่ฝืนยิ้ม ดูท่าสตรีนางนี้ไม่เพียงลืมความชุ่นช้องได้โดยง่าย ทั้งยังสูญเสียความทรงจำอย่างรวดเร็ว เกรงว่าแปรปรวนยิ่งกว่าอุนยิ้วเสียอีก ยามนั้นได้แค่กล่าวว่า

"ท่านเมื่อไม่ชุ่นช้องใจ พวกเราสมควรไปแล้วหรือไม่?"

เจียงชั่วงทวนคำ "ไป?" กวาดตามองรอบข้าง เห็นผู้สัญจรล้วนเป็นคนแปลกหน้า หลายปีมานี้นางใช้ชีวิตอยู่ในอุทยานตะวันตก ซึ่งมีสภาพไม่ต่างกับวังใน มีโอกาสสัมผัสกับโลกภายนอก ได้พบเห็นคนเบื้องนอกน้อยกว่าน้อย ยามนี้เป็นอิสรเสรี เมื่อมองดูผู้คนที่ไม่รู้จัก กลับบังเกิดความสนิทสนมยิ่งกว่า

นางย้อนถามว่า

"ไปยังที่ใด?"

เฮ้งเซี่ยวเจียะร้อนใจขึ้นมา กล่าวว่า

"ข้าพเจ้าต้องรีบรุดไปสมทบกับพี่น้องทั้งหลาย เดินทางออกจากนครหลวงแต่เนิ่นๆ"

เจียงชั่วงกล่าวว่า

"ข้าพเจ้าเข้าใจแล้ว ท่านคิดหลบหนี แต่ท่านทางที่ดีให้เข้าใจเรื่องหนึ่ง"

เฮ้งเซี่ยวเจียกะพริบตากล่าวว่า

"ท่านบอก"

เจียงชั่วงยิ้มออกมา เฮ้งเซี่ยวเจียะถูกรอยยิ้มนี้ก่อกวนจนหัวหมุน นางก็กล่าวตรงๆ ว่า

"ข้าพเจ้าเพื่อช่วยเหลือท่าน เป็นเหตุให้เปิดเผยศักดิ์ศรี สูญเสียโอกาสฆ่าชุนนางโฉด ข้าพเจ้าต้องการให้ท่านตอบแทนข้าพเจ้า"

เฮ้งเซี่ยวเจียะความจริงคิดบอกว่า ช่วยคนไหนเลยหวังสิ่งตอบแทน? สมมติเช่นเขาช่วยเหลือถังป้อสู้กับปิงหึงเสี้ยวไม่ได้คาดหวังให้ผู้ใดสำนึกบุญคุณ

แต่แล้วครุ่นคิด เขาคาดคิดท่านเช่นนี้ ผู้อื่นไม่แน่ว่าจะคาดคิดเช่นนี้ อย่าว่าแต่เจียงช้วงมีชะตาอาภัพ ต้องอยู่เคียงข้างศัตรูคู่แค้นตลอดเวลา ดังนั้นสะกดอดกลั้นไว้ไม่กล่าวจากปาก เพียงกล่าวว่า

"ข้าพเจ้าต้องตอบแทนแน่นอน"

เจียงช้วงกล่าวว่า

"อย่างนั้นประเสริฐสุด บอกต่อท่าน ข้าพเจ้าเป็นสตรีกำพร้า ได้แต่ใช้ชีดความสามารถที่จำกัด กระทำเรื่องราวที่ไม่ประมาณตน ท่านอย่าได้โทษว่าข้าพเจ้าเห็นแก่ตัว สตรีความจริงสมควรเห็นแก่ตัว ข้าพเจ้ารู้สึกว่าสวรรค์ติดค้างข้าพเจ้ามากมายยิ่ง"

เฮ้งเชี่ยวเจียะฝืนยิ้มพลางกล่าวว่า

"ซึ่งความจริงไม่ว่าผู้ใดก็ไม่ติดค้างผู้ใด ฟ้าประทานทุกสิ่งให้แก่คน คนไม่มีสิ่งใดมอบต่อฟ้า หากจะบอกว่าติดค้าง มีแต่ผู้คนที่ติดค้างท่าน"

เจียงช้วงเม้มริมฝีปาก กล่าวอย่างไม่ยินยอมพร้อมใจว่า

"ท่านกลับกล่าวอย่างน่าฟังผู้คนทางโลกผู้ใดไม่อยู่ในภระแสต่อสู้ช่วงชิงชัยชนะ พลอยยอมรับกำหนดกฎเกณฑ์ที่ว่าผู้ชนะเป็นเจ้า ผู้ฟายแพ้เป็นโจร ท่านคิดช่วยเหลือสหาย คิดฆ่าฉั่วเกีย ย่อมไม่มีข้อยกเว้น"

เฮ้งเชี่ยวเจียะเห็นว่าก่อนที่จะแยกทางกับนาง สมควรเกลี้ยกล่อมนางสักหลายคำ จึงกล่าว

"นั่นก็ไม่ผิด คนผู้หนึ่งถือกำเนิดเกิดมา ไม่ควรมาเสียเที่ยวเปล่า หากเพียงบำเพ็ญตนไปชั่วชีวิต ไร้ซึ่งการกระทำ ไยมิใช่เฉกเช่นต้นไม้ก้อนหิน? ขณะที่ต้นไม้ก้อนหินยังใช้ประโยชน์ได้ คนกลับรับประทานข้าว ผลาญทรัพยากรตามธรรมชาติ ไยมิใช่สู้ต้นไม้ก้อนหินไม่ได้เสียอีก? ดังนั้นพุทธะที่จริงแท้ ต้องกอปรด้วยมหากรุณา และมหาเมตไตรย มิใช่ซ่อนตัวในวัดวาอาราม เพียงสวดมนต์เคาะไม้บักฮื้อ ก็สำเร็จเป็นพุทธได้"

เจียงช้วงหยีตามองดูคนที่เบื้องหน้า ก่อนหน้านี้นางอยู่ในที่พัก

ร้อนเปียกเอี้ย เมื่อนางหยีตาลง แสดงว่านางคิดยั่วยวนผู้คน ทุกครั้งคราส
สำเร็จสมความปรารถนา แต่ยามนี้พอฟังเหตุผลเหล่านี้ กลับพบว่าตัวเอง
พลังที่ไม่เคยเผชิญมาก่อนชนิดหนึ่งดึงดูดไป

นางสะท้านหวั่นไหวอยู่บ้าง แทบเข้าใจว่าผู้ที่ยืนอยู่เบื้องหน้าก
วาจาต่อนาง มิใช่ "มนุษย์" ผู้หนึ่ง ดังนั้นอดกล่าวมิได้ว่า

"มหากรุณามหาเมตไตรยอันใด? ในเมื่อสวรรค์ไร้ซึ่งความกรุ
โลกหล้าไร้ซึ่งความกรุณา ข้าพเจ้าไยต้องคำนึงถึงมหากรุณามหาเมตไตร

เฮ้งเชี่ยวเจียะมักได้ยินผู้คนตีความของ "เมตตากรุณา" ผิดไป จึงก

"มหากรุณาเป็นความรักที่จริงแท้ ปราศจากประโยชน์โภคผลชนิดา
ข้าพเจ้ารักเขา เขารักข้าพเจ้าหรือไม่ ล้วนไม่สลักสำคัญ ข้าพเจ้ายังคงรัก
ข้าพเจ้ากับเขาไม่เกี่ยวข้องไม่มีวาสนา ข้าพเจ้ารักเขาโดยไม่หวังสิ่งตอบแ
นี่คือมหากรุณา"

เขากล่าวอีกว่า

"ชนชาวโลกกับพวกเรามิใช่ญาติมิใช่มิตร แต่ข้าพเจ้ายึดถือค
เจ็บปวดของพวกเขา เป็นเช่นความเจ็บปวดของตัวเอง เห็นความทุกข์
ของพวกเขา ประหนึ่งความปวดร้าวของตัวเรา เขาบาดเจ็บเราเจ็บ
เขาทุกข์ยากเราห่วงใย นี่คือมหาเมตไตรย"

เจียงช้วงคิดกล่าวกระไร แต่แล้วกล้ำกลืนไว้

เฮ้งเชี่ยวเจียะเห็นว่าตนเองสมควรกล่าวสืบต่อ ดังนั้นกล่าวว่า

"ท่านอย่าได้เห็นว่าความคิดนี้โง่เขลาเกินไป ซึ่งความจริงเมื่อก
ด้วยความรักของมหากรุณามหาเมตไตรย ด้านอารมณ์ความรู้สึกกลับไ
คิดกับผลได้ผลเสีย เมื่อไม่หวังผลตอบแทน ก็ไม่กลัดกลุ้มว้าวุ่น ไม่มีเรื่อ
เกิดขึ้น การที่ดีต่อผู้คนเป็นเรื่องที่สมควร หากผู้อื่นไม่ดีต่อท่าน ท่า
ปฏิบัติต่อผู้คนดุจเดิม นับเป็นบททดสอบประการหนึ่ง"

เจียงช้วงหัวร่อออกมา กล่าวว่า

"ท่านเพียงหวังให้ข้าพเจ้าไม่เรียกร้องสิงตอบแทน กลับกล่าววาจามากมายถึงเพียงนี้"

นางความจริงยังคิดกล่าวต่อ แต่เห็นเฮ้งเชี่ยวเจียะเพ่งตากระจ่างสุกใสจ้องมองนาง แววตาทั้งเป็นมิตร ทั้งจริงใจ ปราศจากความขุ่นเคืองแม้แต่น้อย นางกล่าวถึงกลางคัน เห็นว่าขาดเหตุผล ดังนั้นไม่กล่าวสืบต่อ

เฮ้งเชี่ยวเจียะกล่าวว่า

"ชีวิตคนกระชั้นสั้น จึงงดงามเป็นพิเศษ คนสมควรเร่งฝีเท้า รุดไปยังข้างหน้า ระหว่างทางอย่าลืมชมวิวทิวทัศน์ หาความสำราญบานใจมาตรว่าก้าวขาหน้าออกไป ขาหลังอย่าได้ยึดยาดชักช้า สภาพของท่านตอนนี้เป็นเช่นนี้เอง เมื่อหลุดพ้นจากเงื้อมมือมารของฉั่วเกีย ถือว่าเป็นอิสระแล้ว เรื่องของเมื่อวานสมควรปล่อยให้ผ่านพ้น ทุ่มเทสมาธิจิตใจอยู่ที่เรื่องในวันนี้"

เจียงชั่วงกล่าวอย่างลังเลว่า

"ข้าพเจ้า...ข้าพเจ้าควรทำอะไร?"

นางแม้เฉลียวฉลาด ระหว่างที่อยู่ในทำเนียบมหาเสนาบดี พบพานผู้คนหลากหลาย เรียนรู้การระวังป้องกันคน จัดการกับผู้คนเจนถึงการทำร้ายคน แต่ไม่เคยได้ยินได้ฟังคำพูดเช่นนี้มาก่อน

เฮ้งเชี่ยวเจียะกล่าวว่า

"ท่านอย่าได้ดูแคลนพลังของตัวเอง ในโลกหล้ามิใช่ไม่มีเรื่องยากลำบาก มีบางประการยากที่จะกระทำได้ แต่ยากที่จะกระทำได้มิใช่หมายความว่าไม่ได้ หากคนผู้หนึ่งทำไม่ได้ เมื่อเพิ่มเป็นหลายคนจะสำเร็จลุล่วง มีแต่คนที่ไม่ยอมกระทำ จึงทำไม่ได้ หากพวกเราเป็นหยดน้ำหยดลงในโอ่งน้ำ จะเป็นโอ่งหนึ่งแล้ว เพราะจำแนกไม่ออกว่าหยดใดเป็นท่านหยดไหนเป็นข้าพเจ้า โดยเหตุผลเดียวกัน ไม่ว่าหยดลงในท่อระบายน้ำหรือห้วงมหาสมุทร ก็บังเกิดผลเฉกเช่นกัน พลังของท่านความจริงยิ่งใหญ่จนไม่มีขีดคั่นจำกัด"

เขายังกล่าวอีกว่า

"พวกเราไม่สมควรทุ่มเทเพื่อตัวเอง หรือขีดวงจำกัด คลอดจนลุ่มหลงกับความสำเร็จที่แล้วมา เมื่อหยิบยื่นให้แก่ผู้คน อย่าได้หวังตอบแทน อย่าได้นึกถึงน้ำจิดน้ำใจ ที่ผ่านพ้นปล่อยให้ผ่านพ้น อนาคตจะอย่างไรยังเป็นอนาคต ควรยึดมั่นกับปัจจุบัน รักถนอมคุณค่า และรักต่อตัวเอง"

เจียงซ้วงเงียบงันชั่วขณะ จึงถามเสียงอ้อยอิ่งว่า

"ทุกประการที่ท่านกล่าวมา ท่านเองใช่กระทำได้หรือไม่?"

เฮ้งเซี่ยวเจียะหัวร่อออกมา กล่าวว่า

"ข้าพเจ้ายังอยู่ห่างไกลอีกมากนัก ได้แต่วิ่งวุ่นไปมา สุดท้ายยังคงว่างเปล่า"

เขากล่าวอย่างเปิดอกว่า

"ข้าพเจ้ายังต่อสู้ช่วงชิงไม่เลิกรา"

เขาพอสารภาพออกมา สร้างความปลอดโปร่งโล่งใจแก่เจียงซ้วง พลอยเบิกบานใจขึ้นมากล่าวว่า

"ท่านกล่าวเช่นนี้ ทำให้ข้าพเจ้าตกลงใจเรื่องหนึ่ง"

"เรื่องอันใด?"

"ข้าพเจ้าตกลงใจไปกับพวกท่าน"

"ว่า...กระไร?"

"ท่านไม่ต้อนรับหรือ?"

เฮ้งเซี่ยวเจียะกล่าวคำ "ข้าพเจ้า..." รู้สึกศีรษะพองโตขึ้นอีกเจ็ดเท่า เจียงซ้วงกล่าวว่า

"หากข้าพเจ้าไม่หลบหนีไปพร้อมกับท่าน ข้าพเจ้ายังมีสถานที่ไปหรือ? โลกหล้าแม้กว้างใหญ่ แต่ไม่มีที่ใดพักพิงกาย ท่านไม่คำนึงถึงความเป็นตายของข้าพเจ้าหรือ?"

...นั่นก็มิผิด แต่ว่าเขาอยู่ในระหว่างการหลบหนี

เจียงซ้วงกล่าวสืบต่อ

"เมื่อมีท่านอยู่ด้วย สามารถคุ้มครองข้าพเจ้า อย่าว่าแต่ท่านกล่าววาจาน่าฟังถึงเพียงนี้ ข้าพเจ้าคิดรับฟังต่อไป"

เฮ้งเซี่ยวเจียะได้คร่ำครวญในใจ

...ผู้ใดให้เขากล่าววาจายืดยาวถึงเพียงนั้น?

เจียงซ้วงกล่าวถามว่า

"ท่านคิดกลับคำหรือ? ที่ว่ามหากรุณามหาเมตไตรย ล้วนเป็นวาจาหลอกลวงคน ท่านหักใจทนดูข้าพเจ้าไปหาที่ตายหรือ?"

"ย่อมไม่ แต่ว่า..."

"อย่าได้แต่ว่าแล้ว รีบไปสมทบกับสหายของท่านเถอะ"

พลางฉุดดึงเฮ้งเซี่ยวเจียะไป

เฮ้งเซี่ยวเจียะขยับดิ้นรนคามสัญชาตญาณ เป็นเหตุให้หมวกเกราะบนศีรษะเจียงซ้วงร่วงหล่นลงมา เผยเห็นผมยาวสยาย ใบหน้าเฮ้งเซี่ยวเจียะก็ปรากฏยาปลอมแปลงโฉมร่วงหลุดลงมา

ทั้งสองกลัวถูกผู้คนพบเห็น ปรากฏผู้คนชบวนหนึ่งห้อมล้อมเข้ามา ขณะที่เดินเข้าใกล้ มีคนกล่าวเบาๆ ว่า

"เฮ้งเส้าจู้ (หัวหน้าทอแซ่เฮ้ง) ท่านไปซองท่าน พวกเราจะปิดบังให้แก่ท่าน"

เฮ้งเซี่ยวเจียะงงงันวูบหนึ่ง ค่อยประคับประคองเจียงซ้วงไป โดยมีขบวนผู้คนคอยปกปิดอำพรางให้ ไปได้ไม่กี่ก้าว ปรากฏสตรีชรานางหนึ่งเดินสวนมา กระซิบบอกว่า

"เซี่ยวเจียะอย่าได้ไปทางด้านนั้นทางด้านนั้นมีเชี้ยวเสือบสุนัขมากมาย"

เฮ้งเซี่ยวเจียะรีบเปลี่ยนทิศทาง เร่งวุดอีกครู่หนึ่ง เห็นผู้คนกลุ่มหนึ่งแทรกตัวเข้ามา ชายฉกรรจ์ที่ลับมีดให้แก่ผู้คน จงใจใช้มีดเสียดสีกันทางหนึ่งกล่าวว่า

"ก้อนหินน้อยรีบไป พวกเราสนับสนุนท่าน"

เฮ้งเชี่ยวเจียะกับเจียงช้วงหันไปมองหน้ากันอย่างงุนงง พอเ
ถึงประตูเมืองตะวันตก นายทหารที่เฝ้าประตูกลับไม่ตรวจค้นพวกเขา เ
กระซิบบอกอย่างรีบร้อนว่า

"เฮ้งเสียวเฮียบ (ผู้กล้าอายุเยาว์แซ่เฮ้ง) ไปรดถนอมตัว
ติดตามขบวนบรรทุกฟืนนั้นไป เพื่อดบตาผู้คน"

เฮ้งเชี่ยวเจียะกับเจียงช้วงเร่งรุดไปสมทบกับขบวนบรรทุกฟื
ชายชราร่างผอมซูบแต่แบกฟืนเต็มหลังผู้หนึ่งหันมาแยกเขี้ยวหัวร่อให้แ

เฮ้งเชี่ยวเจียะอดถามมิได้ว่า

"พวกท่านไฉนทราบว่าข้าพเจ้าเป็นเฮ้งเชี่ยวเจียะ?"

ชายชรานั้นกล่าวว่า

"ท่านมีดวงตาดุจลูกหิน ใบหน้าดั่งก้อนหิน ยังมีขวัญที่เข้มแข็
หินใหญ่ ท่านมิใช่เฮ้งเชี่ยวเจียะ ผู้ใดเป็นเฮ้งเชี่ยวเจียะ?"

พลางชี้มือไปยังหินกรวดที่ใต้เท้า กล่าวสืบต่อ

"ท่านเปูทางให้พวกเราเดินผ่านอย่างปลอดภัย วันนี้ท่านต้องไ
พวกเราแม้ตายก็ต้องช่วยเหลือท่านไป"

เฮ้งเชี่ยวเจียะรู้สึกมีโลหิตสายหนึ่งพลุ่งขึ้น รู้สึกว่าสิ่งที่เขาก
ไม่ได้สูญเปล่า ตัวเองก็ไม่ได้มีชีวิตโดยเปล่าประโยชน์ สวรรค์ยังเ
กรุณาต่อเขา หยิบยื่นสิ่งที่เขาสมควรได้รับแก่เขา

เจียงช้วงกลับกระซิบบอกว่า

"ท่านเจ้าทุกข์หม่นหมอง ใช่โทษว่าข้าพเจ้าปลอมแปลงโฉมให้แ
ไม่แนบเนียนพอกระมัง?"

เฮ้งเชี่ยวเจียะค่อยได้สติ อ้าปากหมายกล่าววาจา เจียงช้วงชิงกล่
"ท่านคงไม่กล่าววาจาอย่างยืดยาวอีกกระมัง?"
เฮ้งเชี่ยวเจียะได้แต่ฝืนยิ้ม

เจียงชัวงพลันร้องว่า "ท่านดู" เฮ้งเซี่ยวเจียะมองตามปลายนิ้วของนาง เห็นที่ข้างทางมีต้นไม้ออกดอกสีแดงอีกต้นหนึ่ง สายลมโชยพัดผ่านกลีบดอกบินคว้างลงมา เป็นความงามที่เฉิดฉันและเศร้าสร้อยขนิดหนึ่ง

เฮ้งเซี่ยวเจียะฝันยิ้มอีกครา

เขารู้สึกว่าตัวเองคล้ายกำลังท่องเที่ยวมากกว่าหนีเอาชีวิตรอด

เจียงชัวงหยีตาลงอีกครา กล่าวว่า

"ข้าพเจ้ายังไม่เข้าใจ ท่านไฉนเอาแต่ฝันยิ้มไม่หยุดยั้ง?"

เฮ้งเซี่ยวเจียะพบว่า ขณะที่นางเอ่ยปากถาม ได้เอียงหน้ามา ทั้งออกเสียงจากทางจมูก

แสงอาทิตย์สาดทะลุชั้นเมฆลงมา ภายใต้แสงอาทิตย์สาดส่องปลายจมูกและช่วงคอของนางขาวผ่องนัก

คล้ายกับสุนัขจิ้งจอก

สุนัขจิ้งจอกขาว

จบเล่ม 1

ชุดสุดยอดศิลตราวุธตอนที่ห้า

กระบี่

เดี่ยว

ใจ

2

(จบ)

อุนสุขอัน ประพันธ์

น.นพรัตน์ เรียบเรียง

B2S

นักสู้มีบ้างพึงกระทำ มีบ้างไม่พึงกระทำ

ภาคหลัง

ผลงานของท่าน

จำต้องควงขวานเบื้องหน้าสำนักปัน หมายถึงความกล้าที่จะแสดงความโฉดเขลา ทั้งยังต้องทุบหม้อข้าวจมเรือ มีความตั้งใจสละตัวเองเพื่อผู้อื่น จึงสามารถสร้างสรรค์ และกระทำการใหญ่ได้

บทที่ 11

ไขว่คว้าหาความรัก

คนผู้นี้คล้ายกับไม่มีทุกสิ่ง คงเหลือแต่ความปวดร้าวรันทด

ตลอดรายทางนางเฝ้าสังเกตถังป้องู้ แสดงแน่ชัด คนผู้นี้ต่างกับถังป้องู้ที่ก่อหวอดสร้างเรื่องราว

แต่อุนยิ้วพานทราบว่า แท้จริงแล้ว "มัน" กับมันเป็นบุคคลคนเดียวกัน หากทว่านางยังรู้สึกว่า มันมิใช่ถังป้องู้คนเดิม

...ทั้งนี้เพราะมันเปลี่ยนไปแล้ว

ถังป้องู้เมื่อกาลก่อนมีฉายานามอันยืดยาว หน้าตาใหญ่โตเท่าแผ่นฟ้า ต่อให้ฟ้าถล่มลงมา ก็ถือเป็นผ้าห่มให้ตลุมกาย

มันไม่เคยรอคอย เห็นว่าการรอคอยรังแต่ลดศักดิ์ศรีตัวเอง ต่อให้รอคอยโอกาส มิสู้ให้ตัวเองสร้างโอกาส

มันไม่เคยเกรงใจ มันไม่กลัวฟ้าไม่กลัวดิน ทางที่ดีฟ้ากลัวมัน ดินกลัวมัน

มันไม่กล้ำกลืน มันเห็นว่าการกล้ำกลืนฝืนทนเป็นเรื่องอันโฉดเขลา ยอมรับก็ยอมรับ ไม่ยอมรับก็ไม่ยอมรับ มีอันใดต้องกล้ำกลืน อีกประการ ท่านอดทนกล้ำกลืน ผู้อื่นไม่แน่ว่าจะอ่อนข้อให้ ตรงกันข้ามกลับรุกคืบเข้ามา ทั้งยังหัวร่อท่านเป็นเต่าหดหัว

ดังนั้นมันไม่กล้ำกลืน ไม่เกรงกลัว ไม่รอคอย

ทั้งนี้เพราะมันเป็นถังปัองู้ถังกื่อเฮียบ (ผู้กล้ามหีมาแซ่ถัง)

นอกจากพบพานบุคคลที่มันนับถือเลื่อมใส มันค่อยกล้ำกลืน ค่อยรอคอย ค่อยเกรงกลัว

ที่แล้วมามันเพียงกลัวว่าอีกฝ่ายมีเหตุผล พบเห็นคนดีค่อยกล้ำกลืน เมื่อเป็นสตรีงดงามค่อยรอคอย

นี่คือถังปัองู้ที่อุนยิ้วรู้จักคุ้นเคย

แต่คนที่เบื้องหน้ากลับเปลี่ยนไปโดยสิ้นเชิง

มันยังองอาจ สูงใหญ่ แต่เหลือเพียงสภาพ ไม่มีชีวิตจิตใจ ดงเหลือแต่คราบร่าง กลายเป็นคนที่ไร้วิญญาณ

มันสูญเสียความกระดือรือร้น ไม่ตอแยเรื่องราว ตลอดรายทางที่หลบหนี หนึ่งร้อยลี้แรกเป็นเช่นนี้ สองร้อยลี้ถัดมาเป็นเช่นนี้ สามร้อยลี้หลังจากนั้นเป็นเช่นนี้ เอาแต่ก้มหน้าท้อแท้ ไม่เอ่ยปากไม่ว่ากล่าว ไม่ดื่มกินไม่นอนหลับ

นางเคยชักชวนปิงทึงเสี้ยว เนี่ยอางู้ ฮ่อเชี่ยวฮ้อและพวก หาทางทำให้ถังปัองู้กลับคืนสู่สภาพเดิมที่สรวลเสเฮฮา และยิ้มแย้มแจ่มใส

แต่ว่าไม่มีประโยชน์

ถังปัองู้ไม่ยิ้มไม่แย้ม

มันยิ้มไม่ออก

มีอยู่ครั้งหนึ่งอุนยิ้วถามตรงว่า

"ท่านทราบหรือไม่ว่า ท่านไม่ได้ยิ้มนานเท่าใดแล้ว?"

ตอนนั้นสีหน้าถังป้อง้ปรากฏแววเลื่อนลอยขึ้น

คล้ายกับมันไม่เพียงลืมว่ายิ้มอย่างไร ถึงกับไม่ทราบว่ายิ้มเป็นอะไร

ทั้งหมดเตลิดหลบหนีเป็นแรมเดือน อาการบาดเจ็บทุเลาหายดีเจ็ดแปดส่วน มีแต่ถังป้องู้ที่มีข้อยกเว้น

มันความจริงรับบาดเจ็บไม่หนักหนานัก เพียงแต่หลังจากที่ทำร้ายม่องเต้ ถูกผู้คนทุบตี และถูกยิ่มเส้ายิ่มอ่วงลงทัณฑ์ สำหรับกับมันที่เคยรับบาดเจ็บนับครั้งไม่ถ้วน หลั่งโลหิตมากมายก่ายกอง ความจริงไม่นับเป็นอย่างไร

แต่คราครั้งนี้มันกลับไม่ทุเลาหายดิ

ที่ปากแผลของมันยังหลั่งโลหิต มีหนองไหลออกมา ทั้งยังขยายลุกลามบางแห่งเห็นเส้นเอ็น บางแห่งเห็นกระดูก ส่งกลิ่นเหม็นออกมา

มิเพียงไม่ทุเลา ทั้งยังทรุดหนักกว่าเดิม นอกจากบาดเจ็บภายนอกยังบอบช้ำภายใน

ตลอดรายที่หลบหนีแปดร้อยลี้ ทั้งหมดเผชิญการตามล่าและซุ่มโจมตีจากทหารทางการ และมือดีฝ่ายอธรรม เกิดการบาดเจ็บล้มตาย แต่ทั้งหมดคอยคุ้มครองถังป้องู้ มิให้มันลงมือ และไม่ให้มันได้รับอันตรายใด

ตามเหตุผลภายใต้การคุ้มครองเอาใจใส่จากทั้งหมด ไม่มีเหตุผลที่อาการบาดเจ็บของถังป้องู้จะไม่ทุเลาหายดี

แม้กระทั่งปิงหิงเสี้ยวที่เปลือกนอกอ่อนแอกว่ามากนัก ยังทุเลาจากอาการบาดเจ็บแต่แรก

แต่ถังป้องู้มิเพียงไม่ทุเลาเบาบาง มิหนำซ้ำอาการบาดเจ็บยิ่งมากยิ่งทรุดหนักลง

มีอยู่วันหนึ่ง ทั้งหมดพบว่ากระดูกซี่โครงของมันหักไปสองซี่

อีกครั้งหนึ่งทั้งหมดพบว่า กระดูกนิ้วมือของมันหักไปสองนิ้ว ตัวมันกลับไม่รู้สึกตัว ราวกับว่านั่นมิใช่นิ้วมือของมัน หรือว่ามันไม่ทราบว่าความเจ็บปวดเป็นฉันใด

อุนยิ้วและพวกชมดูจนเจ็บปวดใจ

นางแทบไม่อาจหักใจทนดูได้

ค่ำคืนนี้ทั้งหมดค้างแรมกลางป่าร้าง อุนยิ้วได้ยินสุนัขป่าหอนโหยก่อนรับฟังจนหวั่นไหวไม่สบายใจ จากนั้นถูกสุ้มเสียงประหลาดชนิดหนึ่งปลุกตื่นขึ้น พบว่าเฮ้งเชี่ยวเจียะกับถังป้องู้กอดรัดฟัดเหวี่ยงกัน

ทั้งหมดล้วนตื่นขึ้นมา ช่วยกันกดถังป้องู้เอาไว้ พบว่ากระดูกซี่โครงของมันหักไปอีกสองซี่ ภายใต้แสงจันทร์ซีดจางสาดส่อง กระดูกแทงทะลุกล้ามเนื้อหน้าอกที่แบะอ้าออก คล้ายกับลิ้นสีขาวซีดแลบออกจากปากสีแดงเลือด

ทุกผู้คนไม่ทราบว่าเฮ้งเชี่ยวเจียะไฉนลงมือรุนแรงถึงเพียงนี้ จากนั้นค่อยทราบว่าทั้งหมดนี้เป็นถังป้องู้ทำร้ายตัวเอง

มันกลับสอดมือไปในปากแผล คว้าจับกระดูกซี่โครงตัวเอง บิดหักโดยแรง เสียงกระดูกหักปลุกจนเฮ้งเชี่ยวเจียะตื่นขึ้นมา

เฮ้งเชี่ยวเจียะบันดาลโทสะ ร้องถามว่า

"ท่านไฉนปฏิบัติต่อตัวเองเช่นนี้?"

ถังป้องู้กลับถามว่า

"ท่านไฉนไม่ปล่อยให้เราตาย?"

เฮ้งเชี่ยวเจียะกระชากเสียงว่า

"ท่านเข้าใจว่าทำเช่นนี้ จะมีคำว่ากล่าวกับพี่น้องที่ตายเพื่อช่วยเหลือพวกท่านหรือ?"

มุมปากถังป้องู้ปรากฏริ้วรอยคล้ายยิ้มอย่างเศร้าสลด กล่าวว่า

"เราความจริงไม่สมควรมีชีวิตสืบต่อ"

ปิงหึงเสี้ยวอดกล่าวมิได้ว่า

"อย่างนั้นเราเล่า? พวกมันก็ช่วยเหลือเราเช่นกัน หากท่านไม่มีชีวิตสืบต่อ ไม่มีชีวิตด้วยดี พวกมันเท่ากับตายเปล่า"

ถังปัอง้ก้มศีรษะกล่าวว่า

"แต่ว่า..."

เฮ้งเซี่ยวเจียะคาดคั้นถามว่า

"แต่ว่าอะไร? ท่านนึกเสียใจต่อการตายของจูเซี่ยวเอียกระมัง? ท่านเข้าใจว่าเมื่อทรมานตัวเองเช่นนี้ จูเซี่ยวเอียสามารถตายตาหลับหรือ?"

ถังปัอง้ร่างสั่นระริกขึ้นมา

เฮ้งเซี่ยวเจียะตวัดมือตบหน้ามันฉาดหนึ่ง

ถังปัอง้ร้องคำรามว่า

"ปล่อยให้เราตายเถอะ"

เฮ้งเซี่ยวเจียะขบเขี้ยวเคี้ยวฟันกล่าวว่า

"ตกลง ท่านตายเถอะ จูเซี่ยวเอียตายเพราะช่วยเหลือท่าน กลับช่วยเหลือสวะที่ใช้การไม่ได้ นางเท่ากับตายเปล่า ท่านหอตกตาย จะให้ผู้ใดฆ่าบัณฑิตคลื่นพิโรธ ฆ่าเสนาบดีโฉดฉั่วเกีย ล้างแค้นให้แก่นาง?"

ถังปัอง้กลับคืนสู่สุ้มเสียงที่ดังปานฟ้าร้อง ร่ำร้องว่า

"เราต้องล้างแค้นให้แก่นาง"

เฮ้งเซี่ยวเจียะใช้น้ำเสียงที่เหยียดหยามกล่าวคำ "ท่าน?" จากนั้นเน้นเสียงว่า

"อย่างนั้นท่านมีชีวิตให้ได้ก่อนเถอะ"

ถังปัอง้สะท้านขึ้นคราหนึ่ง คล้ายกับค่ำคืนนี้ต่ออได้ยินคำว่า "มีชีวิต" เป็นครั้งแรก สร้างความสะท้านหวั่นไหวแก่มัน จนร่ำไห้ออกมา

ร่ำไห้ออกเสียง

บุรุษร่างสูงใหญ่ผู้หนึ่งส่งเสียงร่ำไห้ นับเป็นเรื่องราวที่สร้างความฉงนาบากใจยิ่ง

แต่ว่าไม่

ทั้งหมดกลับบังเกิดความปลาบปลื้มประโลมใจ

ทั้งนี้เพราะทั้งหมดไม่ได้ยินมันร่ำไห้เป็นเวลานาน เช่นเดียวกับที่ไม่เห็นมันเผยอยิ้มเป็นเวลานาน

นับแต่นั้นเป็นต้นมา อุนยิ้วรู้สึกเปลี่ยวเหงาเป็นพิเศษ

...ชายฉกรรจ์ที่ไม่หวาดหวั่นไม่พรั่นพรึงผู้หนึ่ง กลับถูกคำ "ความรัก" เดี่ยวกรำจนเศร้าสลดถึงเพียงนี้ อ่อนแอถึงเพียงนี้

....แสดงแน่ชัดการตายของจูเชี่ยวเอ๋ย ทำลายความคิดมีชีวิตสืบไปของมัน

ความรักกลั่นแกล้งคนถึงเพียงนี้จริงๆ?

อุนยิ้วมองดูบุรุษเหล็กผู้นี้ ในใจบังเกิดความนุ่มละมุนสุดเปรียบปาน

ดังนั้นนางนึกถึงตัวเอง

นางเติบโตเต็มสาวแล้ว นางยังเคยรักชอบผู้คน

...นางเคยคลอเคลียอยู่ข้างกายบิดานาง ภายหลังพบว่า โลกของนางกับบิดามีข้อแตกต่างอย่างมาก รอจนนางออกท่องยุทธจักร ก็ลุ่มหลงต่อมรสุมภายนอก จนลืมกลับคืนสู่บ้านช่อง

...นางเคยลุ่มหลงต่อบุคลิกภาพของพี่ใหญ่เจ็ดมหาโจรซิมโฮ้วเชี้ยง นี่จึงเป็นลูกผู้ชายที่แท้จริง แต่แล้วนางตื่นจากความฝัน

...นางยังนิยมชมชื่นต่อศิษย์พี่คนโต...หัวหน้าหอลมพิรุณโปรยโชว-มั่งจิ้ม แต่นั่นเพียงเป็นความฝันใฝ่ชนิดหนึ่ง เมื่อตอนที่นางพบกับศิษย์พี่โชวมั่งจิ้มก็ป่วยหนัก แบกรับภาระหนักอึ้ง ไม่อาจสะกิดน้ำใจอันอุ่นระอุขึ้นมา

...จากนั้นเป็นแป๊ะโช้วปวย บุรุษที่นางทั้งรักทั้งแค้น ทั้งไม่เห็นผู้ใดอยู่ในสายตา จนบัดนี้นางยังไม่เข้าใจว่าบังเกิดความรู้สึกต่อมันอย่างไร ที่แท้เป็นรักหรือแค้น ค่ำคืนที่แป๊ะโช้วปวยพ่ายแพ้สิ้นตาย มันไฉนปฏิบัติต่อนางเช่นนั้น?

สรุปแล้ว นางถูกผู้คนยึดถือเป็น "น้องชายคนเล็ก" แต่ในใจนางบัง

เกิดความนุ่มละมุน ซ่อนใยรักอยู่เต็มอก กลับไม่มีที่ระบายออก

นางเห็นว่าถึงแม้ตัวเองเคยเคลิบเคลิ้มหลงใหล และบังเกิดน้ำใจ แต่ยังไม่เคยมีรักแท้ และพบกับรักแท้มาก่อน

...หรือว่าพบพาน หากทว่านางยังไม่ทราบ?

ดังนั้นอุนยิ้วพอพบเห็นความรักที่ถังปัองู้มีต่อจูเชี่ยวเอีย ถึงกับยอมตายร่วมกัน ไม่ขอมีชีวิตเพียงลำพัง รู้สึกว่าขุนเขาเหน็บหนาว แสงจันทร์เยียบเย็น หัวใจก็เย็นเฉียบ

แม้แต่ตอนที่สุนัขป่าหอนโหย นางสะดุ้งตื่นขึ้นมา ที่ข้างกายมีแต่เสียงกำไลหยกที่สวมบนข้อมือกระทบกันเอง กระตุ้นให้อุนยิ้วรู้สึกเปลี่ยวเหงาเป็นพิเศษ

ตอนแรกความรู้สึกนั้นเพียงเป็นจุดเล็กๆ คล้ายท่วงทำนองหนึ่ง เหมือนเนื้อร้องประโยคหนึ่ง อดฮัมเพลงออกมามิได้ แต่เพียงเป็นท่อนสั้นๆ พอร้องผ่านก็ลืมเลือน

แต่ไม่นานให้หลัง ท่วงทำนองที่คุ้นเคยก็ผุดขึ้นมาในห้วงสมอง ทั้งร้องปะติดปะต่อกัน จนกลายเป็นบทเพลงเพลงหนึ่ง ดังสะท้อนอยู่ในใจไม่เลิกรา

คล้ายกับแรกวสันต์ปีนี้ สำนึกแห่งวสันต์เข้มข้นเป็นพิเศษ

อุนยิ้วเห็นบนลำต้นของต้นท้อ มีดอกตูมดิดเบ่งบาน บนกิ่งไม้แตกหน่ออ่อน จนผู้คนคิดรับประทานลงไป

เมื่อลมหอบหนึ่งโชยพัดผ่าน นางเหลือบเห็นดอกผูกงอิง* คล้ายขนแกะบินผ่านทุ่งหญ้า ค้นหาที่ยึดเกาะ และที่ฝากชีวิต พริบตานั้น นางพบว่าดอกตูมบนต้นท้อบานเป็นสีแดงสดแล้ว เป็นความงามจับใจจนนางต้องร้องไห้ออกมา

ดอกท้อบานในชั่วข้ามคืนเดียว วันที่สองใต้แสงอาทิตย์สาดส่อง กลีบแบ่งบานนับร้อยนับพันดอก คล้ายมือนับร้อยนับพันข้างโบกไหวไปมา

---

* พืชตระกูลหญ้าชนิดหนึ่ง ใบเป็นรูปขนนก ดอกสีเหลือง ออกผลสีน้ำตาล มีขนอ่อนสีขาว

เหตุใดบานสะพรั่ง?
เพราะสายลม
เหตุใดขันแข่งกัน?
เพราะวสันต์
วสันตฤดูมาแล้ว
ไม่เพียงแต่ดอกท้อบาน น้ำแข็งบนแม่น้ำเริ่มละลาย นกน้อยร้องขับขานอีกครั้ง พสุธากลับคืนสู่ชีวิตชีวา

ทั้งยังบานที่ใจ
ที่ใจของอุนยิ้ว
ระหว่างนี้จิตใจของอุนยิ้วนุ่มนวลยิ่ง

นางความจริงไม่ชมชอบชมดูบุปผา ร้องเพลงขับขาน ใช้ผ้าเช็ดหน้า มาบัดนี้นางชมชอบดูบุปผา ชมชอบร้องเพลง ชมชอบใช้ผ้าเช็ดหน้าเช็ดใบหน้า ซับริมฝีปาก

แต่บางครานางหงุดหงิดใจยิ่ง

โดยเฉพาะเมื่อนางเห็นฝีเสื้อบินคู่ นกเป็ดน้ำตัวผู้ตัวเมียเล่นน้ำด้วยกัน สร้างความรุ่มร้อนแก่นางขนิดหนึ่ง

ชีวิตนางคล้ายกำลังรอคอย

...ไม่ ที่แท้ในชีวิตนางคล้ายขาดสิ่งใด

คล้ายกับว่านางขาดสิ่งนี้ จึงเจ้าแง่แสนงอน ราวกับว่านางออกท่องยุทธจักร เพื่อค้นหาสิ่งนี้ ทำให้นางรุ่มร้อนขึ้นมา

เมื่อนางอาละวาดเป็นครั้งคราว โดยไร้ต้นสายปลายเหตุ ทั้งหมดบังเกิดความตระหนกอยู่บ้าง แต่ก็คุ้นกับการอ่อนข้อแก่นาง คล้อยตามนาง

...ยังคงยึดถือนางเป็น "น้องชายคนเล็ก" เป็น "น้องสาวคนเล็ก" ทำให้นางรู้สึกว่าตัวเองมิใช่บุคคลที่สมบูรณ์ อย่างน้อยมิใช่สตรีที่แท้จริง

นางถึงกับบังเกิดความเสียใจต่อกล่องชาดที่ตัวเองพกติดตัว

ทั้งนี้เพราะนางแทบไม่มีโอกาสใช้มัน สีสันอันสดใสนั้นยังอยู่ในกล่อง

นอกจากตอนที่นางเดินทางไปพบกับแป๊ะโช้วปวยที่หอลมพิรุณโปรย ต่อยใช้ประทินโฉมครั้งหนึ่ง...ครานั้น ค่ำคืนนั้น การตึกนั้นมีคนตาย เพราะนาง นางเองแทบสูญเสียความบริสุทธิ์ แม้แต่ "กังวลบินจาก" ก็เสียชีวิต

อย่าได้เห็นนางไม่มีความวิตกทุกข์ร้อน ปราศจากคำตัดพ้อต่ำหนิ

นางความจริงมี

นางถึงกับเคลือบแคลงสงสัยว่าตัวเองเป็นนางปีศาจ พานปลอมตัวเป็นบุรุษ ปล่อยให้ผู้คนยึดถือเป็น "น้องชายคนเล็ก" ยามใดที่กลับคืนสู่รูปโฉมของสตรี ก็เผชิญเหตุการณ์ข่มขืนในตรอกสกปรก แทบถูกย่ำยีบนหอขาว

นางความจริงคิดปล่อยวางความรู้สึกฉันบุรุษสตรี หนีเอาชีวิตรอดก่อนแล้วค่อยว่ากล่าว

นางยังคิดรั้งอยู่ที่นครหลวง ไม่ยอมจากไป

แต่ว่านางต้องจากไป

ทั้งนี้เพราะนางเผยโฉมที่แคนประหาร

...ฉั่วเกียสั่งการให้สืบสาวเอาผิดกับคนที่เปิดเผยโฉมหน้าในเหตุการณ์ชิงตัวนักโทษ

ในปฏิบัติการครั้งนั้น นางไม่ยอมคลุมหน้า ไม่ว่าผู้ใดล้วนทราบว่าคุณยิ้วและดาบของนางทั้งปรากฏกาย ทั้งยังลงมือ

หากนางไม่ออกจากนครหลวง ฉั่วเกียจะส่งคนมาจับตัวนาง

จับตัวนางยังพอทำเนา หากยังกระทบกระเทือนถึงหอลมพิรุณโปรย

หากรอถึงตอนนั้น นางค่อยหลบหนี ต่อให้หนีรอดได้ ฉั่วเกียจะใช้เป็นข้ออ้างจัดการกับบิดานางที่เมืองลกเอี๋ยง

นางไม่คิดสร้างความลำบากแก่บิดาชรา

ดังนั้นนางหลบหนี

อย่าว่าแต่นางคิดลิ้มลองรสชาติของการหลบหนีดู

นางยังคิดติดตามเฮ้งเซี่ยวเจียะออกมา
จะอย่างไรนางอยู่ที่นครหลวงจนเบื่อหน่ายแล้ว
อย่าว่าแต่เฮ้งเซี่ยวเจียะ ถังป้องู้และปิงทึงเสี้ยวล้วนหลบหนี หากทิ้งให้นางอยู่ที่นครหลวงคนเดียว จะทนทานได้อย่างไร?
ดังนั้นนางเลือกเส้นทางหลบหนี
เหตุผลที่นางหลบหนีต่างกับเฮ้งเซี่ยวเจียะและพวก
สำหรับกับลูกผู้ชายชาตรีคนหนึ่ง การ "หลบหนี" เป็นการเลือกเพื่อหนีรอดจากความตาย และการสูญเสียอิสรภาพ
แต่สำหรับกับอุนยิ้ว อาจเป็นการเดินทางที่ตื่นเต้นกว่าเดิม เป็นประสบการณ์ที่มีอันตรายอยู่บ้าง
เพียงแต่นางคิดไม่ถึงว่า วัววิเศษและปิงใหญ่ที่ชมชอบก่อเรื่องราวคนหนึ่งคล้ายศพเดินได้ อีกคนหนึ่งแม้ดีกว่าบ้าง กลับท้อแท้รันทดฝืนใจแย้มยิ้ม
ดังนั้นนางซึ่งแปรความนุ่มละมุนในใจเป็นคมดาบตลอดมา บางครั้งเอื้อนคำร้อง บางคราร้องขับขานเป็นบทเพลง
สุดท้ายนางกลับร้องไม่ออก
เพราะว่านางคล้ายขาดสิ่งใด
นางกำลังค้นหาสิ่งใด
นางคิดระบายบอกต่อผู้คน
แต่ว่าช่วงเวลานี้ เฮ้งเซี่ยวเจียะที่มองโลกในแง่ดีตลอดมา กลับทอดอาลัยกว่าเดิม
เฮ้งเซี่ยวเจียะทางหนึ่งหารือเส้นทางหลบหนีกับถังฉิกบี่และพวก ทางหนึ่งรับมือกับการซุ่มโจมตีตามรายทาง อีกทางหนึ่งยังต้องจับตาดูความเปลี่ยนแปลงของถังป้องู้ อีกทางหนึ่งยิ่งต้องสดับตรับฟังข่าวการต่อสู้ช่วงชิงของยุทธจักรนครหลวงกับทางบ้านเมือง
เรื่องเหล่านี้คล้ายหินใหญ่ก้อนแล้วก้อนเล่า กดทับลงบนไหล่บ่า

ของเฮ้งเซี่ยวเจียะ ต่อให้เป็นไหล่บ่าที่หลอมจากเหล็ก ยังต้องยุบลง

หากท่านต้องการให้คนผู้หนึ่งไม่เบิกบานใจ สูญเสียอิสรเสรีง่ายดายยิ่ง ขอเพียงท่านมีอำนาจ ท่านก็แต่งตั้งตำแหน่งให้แก่คนผู้นั้น

บางครั้งการหยิบยื่นชื่อเสียงลาภยศแก่ผู้คน จะบังเกิดผลเช่นนี้

อุนยิ้วหาทราบเรื่องเหล่านี้ไม่

นางไม่สนใจ

นางเพียงคิดเสาะหาวัตถุเรื่องราวที่นางไม่มี หรือว่าสูญเสียไป มิให้ตัวเองผ่านช่วงเวลาดอกไม้บาน ช่วงฤดูวสันต์นี้ไปโดยสูญเปล่า

มิใช่หรอกหรือ?

ขณะที่ทั้งหมดแวะพักที่หมู่บ้านสาลี่ นางพบว่าสาลี่ยังไม่สุก ยังเขียวฝาด มีขนาดเล็กกว่าผลจ๊อ (พุทราจีน) ต้องนึกตัดพ้อตำหนิในใจ

ตลอดรายทางที่หลบหนี ผลจากการรอนแรมเป็นเหตุให้หญิงสาวที่ผุดผาดต้องมอมแมม แปดเปื้อนผงธุลี นางที่เป็นธิดาโทนของเจ้าเมืองลกเอี้ยง ตอนนี้กระทั่งผลสาลี่ ลูกพลับยังไม่ได้รับประทาน

ขณะที่นางซอกซอนอยู่ท่ามกลางใบสาลี่ ยังหาผลสาลี่ให้กัดกินสักใบไม่ได้ กลับพบเห็นแมลงปีกแข็งที่สวยงามตัวหนึ่ง

แมลงปีกแข็งมีปีกบินได้ ยังมีลวดลายคล้ายเปลือกหอย มีขาเดินได้ ทั้งไม่กัดคนหรือต่อยคน เชื่องเชื่อราวกับลูกเต่าตัวหนึ่ง

มันแม้ชื่ออาย แต่ไม่สามารถหดหัว

นางถึงกับหัวร่อด้วยความเบิกบานใจ

...ซึ่งความจริงขอเพียงผู้คนเบิกบานใจ ขอเพียงหัวร่อออก หัวใจจะเป็นสุข

ลักษณ์เกิดจากใจ แต่ทางกลับกันก็เช่นเดียวกัน คนที่ไม่มีมโนธรรมบังคับตัวเองกระทำเรื่องดีงาม จะกลายเป็นคนใจบุญแล้ว

อุนยิ้วเห็นแมลงปีกแข็งขยับปีกคิดบินหนี จึงใช้ปลายนิ้วยับยั้งการ

บินของมัน วางมันไว้บนใจกลางฝ่ามือ กล่าวว่า

"แม้แต่เจ้าก็ไม่สนใจเราแล้ว?"

นางเป่าลมหายใจใส่แมลงปีกแข็งเบาๆ กล่าวว่า

"เจ้าไม่มีหัวจิตหัวใจ ผู้อื่นพูดจากับเจ้า ติดตามเจ้าครึ่งค่อนวัน เจ้าคิดบินก็บิน คิดไปก็ไป ไม่เห็นผู้อื่นอยู่ในสายตาเลย"

นางร้องขับขานเป็นบทเพลงที่กลั่นจากใจว่า

"ลูกเต่าน้อย ให้เรามีความรัก เกิดความรักชอบสักครั้ง ได้หรือไม่?"

ที่เหนือความคาดหมายคือ มีคนร้องอุทานออกมาคำหนึ่ง

คนผู้หนึ่งคล้ายประสบพบเหตุแผ่นดินไหว ส่งเสียงร้องราวกับพบเห็นผีสางก็มิปาน

ผู้ที่ขานตอบนางย่อมมิใช่แมลงปีกแข็งตัวหนึ่ง

"หลอแป๊ะไหน"

อุนยิ้วร้องเสียงแหลมเล็กออกมาว่า

"ท่านอยู่ในพงหญ้าทำอะไร?"

เห็นในกิ่งใบกลางพงหญ้าเปว่าเกฏศีรษะหัวหนึ่ง โผล่พ้นขึ้นมา มันตากลม ใบหูกลม จมูกกลม เหม่อมองนางอย่างซึมเซา

บุรุษหนุ่มนั้นกะพริบตากล่าวว่า

"อึงกง (ท่านผู้มีพระคุณ) ขออภัยที่สร้างความตื่นตกใจแก่ท่าน ข้าพเจ้าสมควรตาย สมควรตี ข้าพเจ้าขอขมาท่าน ขอเชิญท่านรับประทานสาลี่"

กล่าวพลางยื่นส่งผลสาลี่ให้ผลหนึ่ง

ผลสาลี่เริ่มสุกแล้ว

อุนยิ้วพอเห็นผลสาลี่ โทสะก็สลายคลายไปครึ่งหนึ่ง นางแย่งชิงผลสาลี่มากัดกินคำหนึ่ง ค่อยถามว่า

"ท่านไฉนซ่อนตัวในพุ่มไม้แอบฟังข้าพเจ้ากล่าววาจา? คิดหาที่ตาย

หรือ?"

บุรุษหนุ่มหลอแป๊ะไหนรีบกล่าวว่า

"หามิได้ ข้าพเจ้ามายังที่นี้เพื่อหาสิ่งของให้แก่อึงกง"

อุนยิ้วขมวดคิ้ว ผลสาลี่นี้รสฝาด แต่ยังดีกว่าไม่มีให้รับประทาน นางกล่าวว่า

"อึงกง? ช่างเป็นคำที่ระคายหูนัก"

หลอแป๊ะไหนกล่าวอย่างขึงขังว่า

"หากไม่ได้รับการช่วยเหลือจากอึงกง เราหลอแป๊ะไหนคงถูกลบชื่อออกจากยุทธจักร ข้าพเจ้าไม่เรียกท่านว่าอึงกง ไยมิใช่ทรยศเนรคุณ?"

"ท่านทรยศเนรคุณเถอะ ข้าพเจ้ามิใช่เพศกง (เพศผู้) ท่านอย่าได้เรียกข้าพเจ้าเป็นอึงกง ข้าพเจ้าไม่ชมชอบ"

"อย่างนั้น...เรียกว่าอะไรดี? เรียกอึงพั้ว (ท่านย่าผู้มีพระคุณ) ดีหรือไม่?"

อุนยิ้วร้องเพ้ยคำหนึ่ง กล่าวว่า

"ยย่าเรียก หากจะเรียกให้เรียกข้าพเจ้าเป็นโกวไหนไน่"

หลอแป๊ะไหนไม่ถือสาแค่อย่างไร เรียก "โกวไหนไน่" คำหนึ่ง

อุนยิ้วงงงันวูบหนึ่ง ได้แค่เลยตามเลย เห็นผลสาลี่ถูกกัดกินเหลือแต่เมล็ดใน กลับไม่เหลือให้แก่อีกฝ่ายแม้สักคำเดียว รู้สึกกระดากอยู่บ้าง ปากถามว่า

"เมื่อครู่ท่านบอกว่าหาอะไร?"

"หาผลสาลี่ที่สุกแล้วผลหนึ่ง"

"ท่านหาพบได้อย่างไร ข้าพเจ้ากลับหาไม่พบ?"

"ผลสาลี่ที่สุกมีเพียงผลเดียว ข้าพเจ้าความจริงตั้งใจหามาให้แก่อึงกง...ไม่ หามาให้แก่โกวไหนไน่ ข้าพเจ้าทราบว่าโกวไหนไน่คอแห้ง คิดรับ

• คำเรียกตรีที่มีสายสุไล่เปลี่ยนกับท่านย่า หากหากว่าแปลความหมายตกตกลงท่านย่าท่าน

ประทานดับกระหาย"

อุนยิ้วพอฟัง รู้สึกตื้นตันใจอยู่บ้าง แต่นั้นสะกิดความสงสัยขึ้น ถามว่า

"ท่านหาผลสาลี่ สมควรขึ้นต้นไม้ไป ไฉนย่อตัวอยู่ในพงหญ้า?"

หลอแป๊ะไหนบังเกิดความกระอักกระอ่วนตะกุกตะกักไม่สามารถตอบคำ

อุนยิ้วเห็นเช่นนั้น ยิ่งซักไซ้ว่า

"รีบบอกมาว่าทำอะไร?"

"ข้าพเจ้าความจริงหาผลสาลี่ที่สุกแล้ว เพิ่งหาได้ผลหนึ่งกี..."

"ก็อะไร บอกมา"

"ข้าพเจ้า...ปวดขี้นมา"

"ปวดอันใด?"

"เป็น...ปวดถ่าย"

อุนยิ้วค่อยเข้าใจในบัดดล กล่าวว่า

"ดังนั้นท่านย่อตัวอยู่ในพงหญ้า ช่างสกปรกแทบตายแล้ว"

หลอแป๊ะไหนกล่าวด้วยใบหน้าแดงก่ำว่า

"เสียมารยาทแล้ว"

อุนยิ้วกลับซักถามว่า

"ปวดหนักหรือปวดเบา?"

"ปวดหนัก"

อุนยิ้วพลันนึกได้เรื่องหนึ่ง ร้องออกมาว่า

"ท่านถ่ายหนัก?"

"ถูก...ถูกแล้ว"

อุนยิ้วหน้าแปรเปลี่ยนกลับกลาย ร้องว่า

"มือของท่าน...ถือผลสาลี่..."

"ข้าพเจ้า...ข้าพเจ้าไม่ทันล้างทำความสะอาด โกวไหนไน่ก็แย่งชิง...

หยิบฉวยผลสาลี่ไป"

อุนยิ้วถึงกับแทบคายสาลี่ที่รับประทานลงไปออกมา ร้องว่า

"ปีศาจโสโครก"

จากนั้นนางนึกถึงอีกเรื่องหนึ่ง เปลี่ยนเป็นถามว่า

"เมื่อครู่ท่านแอบฟังคำพูดข้าพเจ้าหรือไม่?"

หลอแป๊ะไหนมองดูสีหน้าอันดุร้ายของอุนยิ้ว ต้องแลบลิ้นออกมา กล่าวว่า

"คำพูดที่ท่านกล่าวกับแมลงปีกแข็งหรือ?"

หัวใจอุนยิ้วเย็นวาบลง คำพูดนั้นไม่อาจปล่อยให้ลูกเต่านี้เผยแพร่ออกไป ไม่เช่นนั้นวีรสตรีเช่นนางจะรักษาหน้าไว้ได้อย่างไร ยามนั้นชี้หน้าอีกฝ่าย ตวาดถามว่า

"ท่านได้ยินว่าอะไร?"

หลอแป๊ะไหนเลียนเสียงแหลมเล็กของนางกล่าวว่า

"ท่านบอกว่า...ลูกเต่าน้อย ให้เรานึกยินดี เกิดความยินดีสักครั้งได้หรือไม่?"

อุนยิ้วรับฟังจนตะลึงลาน

หลอแป๊ะไหนถามอย่างโง่งมว่า

"ขอถามโกวไหนไน่ ท่านยินดีอันใด?"

อุนยิ้วไม่ตอบคำ พานร้องว่า

"ท่านกล้าให้หยิบยื่นผลสาลี่โสโครกให้โกวไหนไน่รับประทาน ดูเข้าข้าพเจ้าจะฆ่าท่านหรือไม่?"

หลอแป๊ะไหนแลบลิ้นออกมากล่าวว่า

"ไม่กล้าแล้ว ครั้งหน้าไม่กล้าแล้ว"

อุนยิ้วยกมือเท้าสะเอว กล่าวว่า

"ยังมีครั้งหน้าอีก?"

หลอแป๊ะไหนสะดุ้งเฮือกใหญ่ รีบกล่าวว่า

"ไม่มี ไม่มีครั้งหน้าแล้ว ครั้งหน้าข้าพเจ้าหาผลสาลี่ ผลเกาลัด ผลท้อพบ จะรับประทานเอง ไม่กล้าให้โกวไหนไน่รับประทานแล้ว"

อุนยิ้วอดหัวร่อมิได้ ร้องเพ้ยกล่าวว่า

"ดูท่านคล้ายเสียสติไปก็มิปาน"

หลอแป๊ะไหนมองดูรอยยิ้มของนาง คล้ายมองดูจนซึมเซา ทอดถอนใจกล่าวว่า

"รอยลักยิ้มนี้ลึกได้พอดี หากแม้นโกวไหนไน่ยิ้มให้มากกว่านี้ ผลสาลี่ภายในสวนคงสุกแต่แรก ทั้งหอมและหวานกว่าเดิมอีก"

คำชมเชยเหล่านี้ ชมเชยจนอุนยิ้วหัวร่อคิกออกมา กล่าวว่า

"เจ้าวานรรู้จักแต่ปากพล่อย"

นางพลันทอดถอนใจ กล่าวเสียงอ้อยอิ่งว่า

"หากกังวลบินจากและก้อนหินโง่งมนั้นรู้จักประจบเอาใจข้าพเจ้าสักครึ่งหนึ่งก็ประเสริฐ"

หลอแป๊ะไหนกล่าวถามว่า

"โกวไหนไน่ ท่านว่าอะไร?"

ยามนั้นที่ห่างไปบังเกิดสุ้มเสียงหนึ่งร้องเรียกว่า

"อุนยิ้ว อุนยิ้ว ท่านอยู่ที่ใด?"

อุนยิ้วพอฟัง ทราบว่านั่นเป็นย่อเชี่ยวฮ้อ

...ในชบวนผู้คนที่หลบหนีครั้งนี้ มีแต่ย่อเชี่ยวฮ้อกับนางเป็นสตรีย่อมใกล้ชิดสนิทสนมเป็นพิเศษ

หลังจากนั้นอุนยิ้วทำความเข้าใจว่า ย่อเชี่ยวฮ้อมีลักษณะนิสัยประการหนึ่งตรงกับตัวเอง

ย่อเชี่ยวฮ้อมีชื่อว่าเชี่ยวฮ้อ (แม่น้ำสายน้อย) แต่คนกลับคล้าย "แม่น้ำยาว"

ฉายาสวรรค์เบื้องบนของนางยิ่งคล้ายคลึงกับตัวนาง
นางไม่นุ่มละมุนแม้แต่น้อย
...สตรีจ่าต้องนุ่มละมุนหรือ?
อุนยิ้วรับคำคราหนึ่ง เดินไปยังต้นเสียง
หลอแป๊ะไหนเหม่อมองเงาหลังของอุนยิ้วชั่วขณะ ค่อยพึมพำว่า
"ให้เรานึกยินดี เกิดความยินดีสักครั้ง..."
มันหัวร่อออกมา กล่าวว่า
"ยากนักที่เรารู้จักดัดแปลงถ้อยคำได้"
จากนั้นมันพึมพำกับตัวเองว่า
"ให้เรามีความรัก เกิดความรักชอบสักครั้ง ได้หรือไม่?"
ทันใด ศีรษะมันถูกเคาะใส่คราหนึ่ง สร้างความเจ็บปวดแก่มันจนร้องโอยออกมา พอเหลียวหน้ามอง เห็นเป็นซือแป๋เอง
เป็นฟ้ากว้างดินไพศาลปันซือ
หลอแป๊ะไหนบังเอิญล่วงรู้ความในใจอุนยิ้ว ตัวเองพลอยตกอยู่ในห้วงอารมณ์อันนุ่มละมุน คิดไม่ถึงมีคนแอบได้ยินคำรำพึงรำพันของมัน
...ดีที่มิใช่ศัตรู
หากแต่เป็นอาจารย์ที่ชวนให้ปวดเศียรเวียนเกล้ากว่าศัตรู
ปันซือคล้ายยิ้มคล้ายไม่เชิงยิ้ม กล่าวถามผู้เป็นศิษย์ว่า
"เจ้าพึมพำอันใด?"
"ไม่มีใค"
ปันซือยื่นมือแตะหน้าผากผู้เป็นศิษย์กล่าวอีกว่า
"อย่างนั้นเจ้าไฉนยืนเหม่อลอยอยู่ข้างกองอุจจาระของตัวเอง? หรือว่าเจ้าถูกกลิ่นอันเหม็นคลุ้งของตัวเองรมจนศีรษะเลอะเลือน?"
หลอแป๊ะไหนตกอยู่ในห้วงความคิดคะนึงหา ดังนั้นอดถามมิได้ว่า
"ซือแป๋ ท่านเห็นว่าโกวไหนไนใช่งามเพริศพริ้งหรือไม่?"

ปันซือร้องออกมาว่า

"เจ้าว่าอะไร?"

หลอแป๊ะไหนถูกเสียงร้องของอาจารย์สั่นสะเทือนจนแก้วหูปวดแปลบขึ้นมา ต้องกล่าวอย่างชุ่นเคืองว่า

"ท่านหูหนวกหรือไร? กลับไม่ได้ยิน?"

ปันซือบันดาลโทสะร้องว่า

"เจ้าเห็นความงามเกิดราคะจิต กลับกล้ากล่าวกับซือแป๋ ลบหลู่กฎเกณฑ์ของบูรพาจารย์?"

"มิกล้า"

"คาดว่าเจ้ามิกล้า อาจารย์ปู่ของเจ้าฉายาพญามังกรหัตถ์ใหญ่บอกว่าผู้ไม่เชื่อฟังคำสอนอาจารย์ ไม่เคารพผู้อาวุโสกว่า ต้องรับโทษสถานหนักถูกจองจำสี่เดือนกับอีกเจ็ดวัน ไม่เช่นนั้นโบยก้นสามสิบสองครั้ง หรือชำระค่าปรับเป็นเงินสองร้อยแปดสิบตำลึง"

หลอแป๊ะไหนก้มศีรษะกล่าวว่า

"ถูกแล้ว แต่ในบันทึกหัตถ์วิเศษของอาจารย์ปู่ก็มีความตอนหนึ่งว่าหากอาจารย์ไม่ครองตัวเป็นอาจารย์ ผู้อาวุโสประพฤติไม่เหมาะสมกับผู้อาวุโสสมควรที่ศิษย์ผู้เที่ยงธรรมดำเนินการชำระสำนัก"

ปันซือใจหายวาบ กล่าวว่า

"เราประพฤติไม่เหมาะสมที่ใด? เจ้าอย่าได้กล่าวเหลวไหล"

"ท่านหยิบยืมเงินข้าพเจ้าไม่ชดใช้"

"...เราหยิบยืมเงินของเจ้า เพื่อช่วยเหลือผู้ประสบอุทกภัย เป็นการสร้างบุญกุศล"

"ตกลง อย่างนั้นท่านหยิบยืมเงินของศิษย์น้องที่สองจนถึงศิษย์น้องที่สิบเก้า ไม่ทราบบริจาคให้กับอะไร?"

"เรา...เรานำไปลงทุนทำการค้า"

"อย่างนั้นเงินที่กำไรได้เล่า?"

หน้าผากของปันซือปรากฏหยาดเหงื่อผุดขึ้น กล่าวว่า

"ทำการค้าย่อมมีทั้งกำไรและขาดทุน..."

"ต่อให้ขาดทุน อย่างนั้นต้นทุนเล่า?"

"ต้นทุน..."

หลอแป๊ะไหนตัดบทว่า

"ท่านนำเงินไปปรนเปรอเถ้าแก่เนี้ยแซ่ตั้ง ผู้อื่นไม่แยแสเหลือบแลท่านพานเข้าบ่อนพนันศุภมงคล ปรากฏว่าเล่นเสียหมดเนื้อหมดตัว"

พลางร้องถามว่า

"ท่านจะตอบต่อข้าพเจ้าอย่างไร? ตอบต่อศิษย์น้องทั้งหลายอย่างไร?"

ปันซือยกมือปาดเหงื่อ ยิ้มประจบกล่าวว่า

"ใช่แล้ว เราเล่นเสียหมดสิ้น จะให้ชดใช้อย่างไร? ได้แต่รออีกสักระยะหนึ่งแล้วค่อยว่ากล่าว"

หลอแป๊ะไหนแบะปากคล้ายจะร่ำไห้ กล่าวว่า

"ทุนวอนใช้ตบแต่งภรรยาของข้าพเจ้า ถูกท่านผลาญจนหมดสิ้นแล้ว"

ปันซือกลับเป็นฝ่ายอ้อนวอนว่า

"ศิษย์อันประเสริฐ ทั้งสองฝ่ายเป็นอาจารย์กับศิษย์ ทั้งยังอยู่ระหว่างการหลบหนี ไยต้องเอ่ยถึงเงินๆ ทองๆ ด้วย?"

หลอแป๊ะไหนยิ้มออกมา ยิ้มราวกับลูกวัวตัวหนึ่ง กล่าวว่า

"ซือแป๋ ท่านก็ไม่ต้องยึดถือจริงจังไป ข้าพเจ้าเพียงล้อท่านเล่น อาจารย์ปู่เคยบอกว่า พบเห็นความงามไม่หวั่นไหวคือวิญญูชนที่แท้ ไม่ควรหมกมุ่นกับอิสตรี อันว่าสุรา นารี สมบัติ โทโส ทุกประการล้วนว่างเปล่า โดยเฉพาะฝุ่นหอมคือโครงกระดูก โครงกระดูกคือฝุ่นหอม...ซือแป๋ ข้าพเจ้าท่องถูกต้องหรือไม่?"

ปันซือชมเชยว่า

"มารดาเจ้ามีความทรงจำดียิ่ง"

"แต่คำพูดแม้กล่าวเช่นนี้ อาจารย์ปู่กลับมีภรรยาสามนาง นางบำ,รอสี่นาง..."

ปันซือกระซิบบอกว่า

"สมควรเป็นห้านาง"

"นั่นก็ใช่แล้ว อาจารย์ปู่กำลังบอกต่อทายาทรุ่นหลังว่า นิสัยใจคอของคนสามารถโอนอ่อนผ่อนตาม ขอเพียงรักษาจิตวิญญาณไว้ พวกเราเดินตามเชิมมุ่งของท่านผู้เฒ่าก็ใช้ได้แล้ว"

ปันซือคล้อยตามผู้เป็นศิษย์ทุกประการ เพียงไม่ได้ปรบมือเป็นสัญญาเท่านั้น

หลอแปะไหนพานโอบไหล่ของอาจารย์ กล่าวว่า

"ซือแป้ มีเรื่องหนึ่งไม่ทราบว่าศิษย์สมควรบอกหรือไม่?"

"เจ้าบอก"

"ซือแป้ ข้าพเจ้าคิดเอ่ยถึงเรื่องการมีครอบครัวของท่านผู้เฒ่า"

ปันซือทวนคำ "เรา?" อย่างงุนงง หลอแปะไหนชี้มือไปที่ขอบฟ้ากล่าวว่า

"ลมวสันต์โชยพัด ดอกไม้บานสะพรั่ง วิหคร้องเริงร่า หัวใจพลอยหวั่นไหว"

"เจ้าเล่า?"

"ข้าพเจ้ากำลังเอ่ยถึงซือแป้ต่างหาก ด้วยอายุของท่าน สมควรย่างเข้าฤดูสารท หากท่านยังไม่ตบแต่งภรรยา ข้าพเจ้าจะทำอย่างไร?"

ปันซือยังไม่เข้าใจ ทวนคำ "เจ้า?" หลอแปะไหนจมอยู่ในห้วงความคิด พึมพำว่า

"วัยหนุ่มสาวมีเพียงครั้งเดียว ยินยอมตายเพราะรัก ไม่ขออยู่อย่างชืดชา โกวไหนไน่เอย ท่านไยไม่พานรักอย่างระบือลือลั่นสักครั้ง?"

ปันซือมองดูผู้เป็นศิษย์อยู่ครึ่งค่อนวัน คล้ายกำลังตรวจสอบว่ามันใช่เป็นตัวประหลาดตนหนึ่งหรือไม่ สุดท้ายค่อยกล่าวอย่างได้คิดว่า

"มิน่าเล่าลมวสันต์โชยพัดดอกไม้บานสะพรั่งที่แท้วสันต์ฤดูมาแต่แรกแล้ว"

"หมายความว่าอย่างไร?"

ปันซือ์ชี้นิ้วมือทิ่มใส่ตำแหน่งหัวใจผู้เป็นศิษย์ กล่าวว่า

"เจ้าหวั่นไหวใจแต่แรกแล้ว เจ้าหวั่นไหวใจต่ออุนโกวเนี้ยใช่หรือไม่?"

หลอแป๊ะไหนมองดูซือแป๋ ชั่วครู่ค่อยหัวร่อฮาๆ กล่าวว่า

"ซือแป๋อันร้ายกาจ ขิงแก่เผ็ดร้อนกว่า โปรดแนะนำข้าพเจ้าว่ามีแผนอันแยบคายใด?"

ปันซือหน้าเคร่งขรึมลง กล่าวว่า

"เกรงว่าเจ้า...ยากจะพิชิตชัยได้"

หลอแป๊ะไหนกล่าวอย่างเชื่อครึ่งไม่เชื่อครึ่งว่า

"ข้าพเจ้าทราบได้อย่างไรว่าท่านกล่าวถูกต้อง?"

"เพราะว่าเราแซ่ปัน บรรพบุรุษเราคือยอดสถาปนิกลู่ปัน ทั้งยังเป็นมือพิสดารตระกูลปัน คำพูดของเราต้องมีเหตุผลแน่นอน"

หลอแป๊ะไหนสูดลมหายใจเข้าไปคำหนึ่ง จากนั้นถามไถ่รายละเอียด ปันซือกล่าวอย่างเคร่งขรึม ราวกับกำลังถ่ายทอดเคล็ดวิชาประจำสำนักว่า

"เจ้ามีศัตรูความรัก"

"ผู้ใด?"

ปันซือกล่าวว่า

"เฮ้งเชี่ยวเจียะ"

จากนั้นกล่าวสรุปว่า

"เจ้ามิใช่คู่มือของมัน"

หลอแป๊ะไหนครุ่นคิดอย่างจริงจังชั่วขณะ ค่อยถามว่า

"ด้านพลังฝีมือข้าพเจ้าสู้มันไม่ได้ แต่ในสนามรักข้าพเจ้าก็ไม่อาจเทียบเปรียบกับมันหรือ?"

ปันชือพอเผชิญกับคำถามนี้ กลับไม่อาจตอบได้

หลอแป๊ะไหนกล่าวว่า

"ข้าพเจ้าไม่สนใจ ขอเพียงมีโอกาส ข้าพเจ้าจะทดลองดูสักครั้ง ข้าพเจ้าเป็นคน มันก็เป็นคน มีอันใดที่มันกระทำได้ ข้าพเจ้าทำไม่ได้? อย่าว่าแต่ข้าพเจ้าชมชอบนาง นางชมชอบข้าพเจ้าหรือไม่ หาได้ส่งผลกระทบต่อความรักชอบที่ข้าพเจ้ามีต่อนางไม่"

ปันชือกล่าวว่า

"มีจิตปณิธาน น่าเสียดายที่เจ้าไม่ใช้ในวิถีทางอันเที่ยงธรรม"

หลอแป๊ะไหนยิ้มออกมา

ยิ้มจนเผยเห็นฟันขาวสะอาด

คนก็เบิกบานแจ่มใส

มันกล่าวว่า

"นี่คือความสุขของการเป็นผู้คนของข้าพเจ้า"

บทที่ 12

สตรีที่ตบตีบุรุษ

นับตั้งแต่มันถือกำเนิดเกิดมา เมื่อจิแซพั้ว (หมอดำแย) ตบก้นของมัน มันค่อยร้องไห้จ้าออกมา จิแซพั้วก็ลงความเห็นว่า

"เด็กผู้นี้มีกลิ่นคาวเลือดรุนแรงยิ่ง"

ตอนนี้แม้แต่ชาวยุทธจักรก็เห็นว่ามันเป็นบุรุษที่มีกลิ่นคาวเลือดรุนแรง แต่ว่ามันไม่เห็นด้วย

มันมักต่อสู้กับผู้คน แสวงหาความรุดหน้าจากการต่อสู้ มันย่อมเคยฆ่าคน แต่ในความเป็นจริง มันฆ่าคนไม่มากนัก

...เปรียบกับชาวยุทธจักรที่ยึดถือการฆ่าคนเป็นความสุข มันฆ่าคนน้อยกว่ามากนัก

มันแม้มีหน้าตาดุร้าย แต่น้อยครั้งจะเตียดแค้นผู้คนจนลงมือฆ่าทิ้ง เพียงโต่นอีกฝ่ายล้มลงเท่านั้น

มันแม้เจ้าอารมณ์ แต่ยังไม่ถึงกับพรากชีวิตผู้คน หากเป็นบุคคลที่

มันนึกรังเกียจ เพียงลงมือสังสอนฝ่ายตรงข้ามเทียวหนึง ก็เลิกแล้วกันไป

มันชมชอบต่อสู้ แต่ไม่กระหายเลือด

กล่าวโดยสรุปคือ มันชมชอบมีหน้ามีตา

การมีหน้ามีตาเป็นที่เกรงขามเป็นเป้าหมายและเข็มมุ่งในชีวิตของมัน

ภายหลังการต่อสู้กับบัณฑิตคลื่นพิโรธ กลิ่นน้ำมันวิเศษจากชมพูทวีปของมันยังฉุนเฉียวกว่ากลิ่นคาวเลือดอีก

ดังนั้นมันถูกผู้คนขนานฉายาเป็นท่านน้ำมันวิเศษ

แต่มันยังหวังให้ตัวเองเป็นบุรุษคาวเลือด

...คล้ายกับว่าบุรุษที่สองมือแปดเปื้อนคาวเลือด จึงถือเป็นลูกผู้ชายที่แท้จริง

สำหรับลูกผู้ชายที่แท้จริงตัวเองเพียงหลั่งเหงื่อส่วนศัตรูต้องหลั่งโลหิต

มันต้องฆ่าพวกมัน

มันรอนแรมเดินทางอย่างลำบากยากเย็น ค่อยได้รับรายงานจากสี่ยินดีใหญ่ว่าพบเห็นร่องรอยคนเหล่านั้น คราครั้งนี้มันจะไม่ปล่อยปละละเว้น.ดีดขาด

มันมีอายุสูงวัยแล้ว

มันไม่อาจสัมเหลวในขั้นสุดท้าย

มันยิ่งไม่อาจปล่อยให้คนที่ขวางเส้นทางอันรุ่งเรืองของมันมีชีวิตสืบไป

มันต้องขจัดสิ่งกีดขวางรายนี้ เพื่อแลกกับความไว้วางใจของท่านมหาเสนาบดี

มาตรว่ามันกับคนผู้นี้ไม่มีความแค้นส่วนตัว แต่มันมิอาจไม่ฆ่าคนผู้นี้นี่เป็นศัตรูหมายเลขหนึ่งของมัน

ศัตรูในสายตาของท่านน้ำมันวิเศษเอี๊ยบฮุ้นมิก ย่อมเป็นเฮ้งเซี่ยว-เจียะ

แต่ว่ามันจะจู่โจมสังหารเฮ้งเซียวเจียะได้อย่างไร?

มันอยู่ในเหตุการณ์ที่เฮ้งเซี่ยวเจียะข่มขู่ฉั่วเกียในที่พักร้อนเปียกเอี้ย จนกระทั่งบุกฝ่าออกจากอุทยานตะวันตก

มาตรว่ามันยังไม่ได้ประมือกับเฮ้งเซี่ยวเจียะ แต่ก็หยั่งคำนวณระดับฝีมือของอีกฝ่ายได้

มันไม่หวาดหวั่น กลับบังเกิดความลิงโลด

ทุกครั้งที่เผชิญกับเรื่องสำคัญ หรือทำศึกกับยอดฝีมือ มันล้วนลิงโลดสุดเปรียบปาน

ในเวลาเช่นนี้ มันต้องการสตรีเป็นพิเศษ

แต่ทุกครั้งที่มันต้องตัดสินใจครั้งสำคัญมันจะควบคุมตัวเองเป็นพิเศษ เพราะด้วยเหตุผลสามประการหนึ่ง มันไม่อาจสำเร็จใหญ่ และไม่สามารถใหญ่โต สำหรับกับบุรุษผู้หนึ่ง ความ "สำเร็จ" กับ "สามารถ" เป็นเรื่องสำคัญยิ่ง มาตรว่ามันมีฝีมือสูงเยี่ยม แต่บางครั้งไม่สำเร็จ เวลาส่วนใหญ่ก็ไม่สามารถจะทำเรื่องเช่นนั้น

สอง มันมีความเชื่อว่าเพราะปลดปล่อยหยาดน้ำ จะกระทบถึงพลังธาตุ ยังมีพลังการฆ่าฟันจะเสื่อมถอย ยังคงรักษาพลังธาตุเอาไว้

สาม มันไม่ต้องการบังคับขืนใจสตรีกระทำเรื่องเช่นนั้น สตรีก็ไม่ยินยอมเสนอตัวมาเอง เมื่อเป็นเช่นนี้ ได้แต่เสาะหานางคณิกา แต่มันตั้งข้อรังเกียจว่านางคณิกาสกปรก

ดังนั้นมันลิงโลดส่วนลิงโลด อย่างมากได้แต่ปลดปล่อยทางใจ

เมื่อเป็นเช่นนี้ มันยิ่งหงุดหงิดใจกว่าเดิม

มันพอหงุดหงิดใจ จะเกิดอาการปวดฟัน

เมื่อเป็นเช่นนี้ กลายเป็นการหมุนเวียนอย่างต่อเนื่อง ทำให้มันมีเหี้ยมโหดร้ายน่าชัง นับเป็นอีกตัวอย่างหนึ่งของลักษณ์เกิดจากใจ

...ไม่ว่าผู้ใดก็ไม่ทราบว่าบุรุษคาวเลือดเช่นมันน้อยครั้งจะฆ่าคน

น้อยครั้งจะยุ่งเกี่ยวกับเพศตรงข้าม แม้กระทั่งช่องนางโลมยังไม่เหยียบย่างเข้าไป

บางครั้งมันเองก็นึกสะท้อนใจ...บุรุษคาวเลือดฺ,หนเลยเป็นเช่นนี้ได้?

แต่โดยเปลือกนอก มันยิ่งต้องประโคมโอ่โอ้อวดว่า คราก่อนที่หอกล้วยไม้คิมหันต์ มันพิชิตโดยไร้ผู้ต่อต้านอย่างไร เมื่อวานสร้างปรากฏการณ์ยิ่งใหญ่ที่บ้านน้อยวัววสันต์อย่างไร ค่ำคืนนี้ยังตระเตรียมเรียกตัวสตรีที่หอเบญจมาศฤดูสารทคราเดียวสี่นาง

มันประกาศตัวเช่นนี้ แต่คู่หูทั้งสี่ของมันหาเป็นเช่นนั้นไม่

คนทั้งสี่ประกอบด้วยไท่ก้ำต่ง ยักอิมกง แป๊ะเกาเฮ่ง โง้วไคชิม

พวกมันเป็นสมุนคู่ใจของท้งก่วง มีฉายานามว่าสี่ยินตีใหญ่

เฮ้งโพ่ว ทั่งก่วงและพวกคิดระบายโทสะให้แก่ฉั่วเกีย ล้วนเรียกระดมมือดีในสังกัด หมายมั่นสังหารเฮ้งเซี่ยวเจียะให้จงได้

กองกำลังที่พวกมันจัดส่งไปบ้างลงมือแล้ว บ้างคว้าน้ำเหลวกลับมา มีแต่คนทั้งสี่นี้ยังคงติดตามเฮ้งเซี่ยวเจียะและพวกโดยไม่คลาดคลา ไม่ว่าเฮ้งเซี่ยวเจียะและพวกปลอมแปลงโฉมอย่างไร คนทั้งสี่ยังจดจำออก

ทั้งนี้เพราะคนทั้งสี่นี้จำเดิมเป็นเจ้าหน้าที่มือปราบ ถนัดในการสืบเสาะสะกดรอย

พวกมันความจริงสังกัดกรมราชทัณฑ์เป็นมือดีฺจูงง้วยเม้งฝึกอบรมขึ้นต่อมาถูกท้งก่วงดึงตัวมาเป็นพวก

เช่นเดียวกับบุคคลอื่น พวกมันที่รับหน้าที่ล่าสังหารเฮ้งเซี่ยวเจียะและพวก ย่อมได้รับข้อเสนอที่เย้ายวนใจ

สมมติเช่นท่านน้ำมันวิเศษ ฉั่วเกียให้คำมั่นต่อมันว่า

"หากท่านฆ่าเฮ้งเซี่ยวเจียะได้ จะได้รับตำแหน่งหน้าที่ของง้วนจับ-ซาหังเมื่อครั้งกระโน้น"

สำหรับสี่ยินตีใหญ่ ท้งก่วงให้คำมั่นสัญญาว่า

"พวกท่านฆ่าเฮ้งเซียวเจียะ พวกท่านจะได้เป็นสี่ยอดมือปราบ ท่านมหาเสนาบดีต้องส่งเสริม เราก็จะช่วยผลักดัน"

...สี่ยอดมือปราบมีนามกระเดื่องเลื่องแผ่นดิน หากได้รับแต่งตั้งเป็นสี่ยอดมือปราบ ไม่ทราบประเสริฐเพียงไหน

น่าเสียดายพวกมันคิดเป็นสี่ยอดมือปราบ แต่ไม่เจริญรอยตามสี่ยอดมือปราบ กลับรับใช้ผู้มีอำนาจบาตรใหญ่ ทำหน้าที่นักฆ่า เป็นมือเพชฌฆาตแทน

พวกมันศึกษาเส้นทางหลบหนีของเฮ้งเซี่ยวเจียะโดยละเอียด ในที่สุดเสาะพบเบาะแส หลังจากนั้นพวกมันสำรวจตรวจสอบตัวเอง แน่ใจว่ากำลังของพวกมัน ไม่แน่ว่าจะจัดการกับเฮ้งเซี่ยวเจียะและพวกได้ ดังนั้นต้องเรียกระดมผู้ช่วยอันเข้มแข็ง

...ผู้ช่วยอันเข้มแข็งพึงมี แต่ไม่ควรมีมากไป

หากมีคนมาก ความดีความชอบต้องถูกแบ่งเฉลี่ยไป

ดังนั้นพวกมันเพียงเสาะหาคนผู้หนึ่ง

คนเข้มแข็งที่แท้จริงคนหนึ่ง

พวกมันเลือกท่านน้ำมันวิเศษ

สี่ยินดี,หญ่อมุ่งเป้าเป็นมั่นเหมาะ ล้วนอดทนกล้ำกลืน

พวกมันไม่เสาะหาสตรี ไม่ทะเลาะวิวาท ไม่ร่ำดื่มสุรา กลายเป็นนายพรานที่มาตรฐานสี่คน

นายพรานที่ดีรู้จักสะกดอดกลั้น

แม้แต่ท่านน้ำมันวิเศษยังเลื่อมใสพวกมัน

คนทั้งสี่นี้แม้หนุ่มฉกรรจ์ ยังรู้จักควบคุมตัวเอง ไม่หุนหันไม่วู่วาม

มันเองกลับลิงโลด

ทั้งยังหงุดหงิดใจ

เป็นเหตุให้ปวดฟัน

....ปวดจนคิดถอนฟันออกมาให้หมดปาก

มันหาทราบไม่ว่า ก่อนหน้าที่คนทั้งสี่จะทำงานครั้งนี้ ได้ข่มขืนย่ำยีสตรีไม่น้อย มิหนำซ้ำเป็นทั้งก่วงบอกไบ้ให้พวกมันกระทำ

เมื่อมีผู้ถืออำนาจบาตรใหญ่เช่นนี้หนุนหลัง พวกมันย่อมก่อกรรมทำเข็ญอย่างชั่วช้า

แม้แต่ในระหว่างทาง พวกมันยังกระทำการไม่น้อย

แปะเกาเฮ่งชมชอบหญิงสาวบริสุทธิ์

มันข่มขืนพวกนาง

โง้วไคชิมชมชอบสตรีที่มีสามี

มันข่มขู่ว่าจะฆ่าสามีพวกนาง ดังนั้นสตรีทุกนางล้วนยินยอม

ไท่ก้ำตึงไม่ชมชอบสตรี

มันเพียงรักชอบเด็กหนุ่มเยาว์วัย

ส่วนฮักอิมกงชมชอบสตรีทุกรูปแบบ

มันชมชอบทรมานพวกนาง

สตรีที่ปูเผ่งเมันข่มขืนย่ำยี น้อยคนที่รักษาชีวิตไว้ได้ รวมทั้งคนในครอบครัวของพวกนาง

แต่เมื่อพวกมันทำงานสำคัญ จะควบคุมข่มกลั้นตัวเอง มุ่งทำงานให้สำเร็จแล้วค่อยว่ากล่าว

...ขอเพียงทำงานสำเร็จ ยังกลัวไม่มีสตรีหรือ? ต่อให้เป็นพฤติการณ์ที่ชั่วช้าลามกเพียงไหนล้วนกระทำได้

นี่เป็นสิ่งที่ท่านน้ำมันวิเศษหาล่วงรู้ไม่

มันยังเข้าใจว่าบุรุษหนุ่มเหล่านี้รู้จักอดทนอดกลั้น ไม่ร่ำสุราไม่เที่ยวสตรี

เพียงทำงานสถานเดียว

การร่วมงานกับผู้คน สิ่งสำคัญคือทำความเข้าใจกับคู่หู

หากไม่สามารถทำความเข้าใจก็ไม่อาจไว้วางใจได้

เมื่อไม่สามารถไว้วางใจก็ทำงานไม่สำเร็จ

ดังนั้นหัวข้อสำคัญของการทำงานร่วมกันเป็นหมู่คณะ คือปัญหาตัวบุคคล

...ทำอย่างไรจึงฆ่าเฮ้งเซี่ยวเจียะได้?

คนทั้งห้ามีความเห็นที่แตกต่างกันห้าประการ

ท่านน้ำมันวิเศษเห็นว่าตัวเองมีอาวุโสสูงพลังฝีมือก็สูงเยี่ยมกว่าคนทั้งสี่จึงกล่าว

"ชักน้ำมันมา สู้กันตัวต่อตัว เราคนเดียวก็จัดการมันได้"

ยักอิมางไม่เห็นด้วย มันกล่าวว่า

"ท่านคิดฆ่าคนผู้หนึ่ง จุดประสงค์เพียงเพื่อให้มันตกตาย ท่านต้องการให้คนผู้หนึ่งตกตาย การสู้กันตัวต่อตัวเป็นวิธีที่ย่ำแย่ที่สุด"

มันความจริงคิดใช้คำ "โง่งม" สุดท้ายเปลี่ยนเป็น "ย่ำแย่" แต่ยังสร้างความขุ่นข้องใจแก่ท่านน้ำมันวิเศษจนชู่คำรามเบาๆ กลิ่นน้ำมันยายิ่งฉุนเฉียวกว่าเดิม

สี่ยินดีใหญ่จะอย่างไรเป็นชาวยุทธจักร พวกมันคยรับบาดเจ็บ พอสูดได้กลิ่นน้ำมันยา อาการบาดเจ็บของพวกมันคล้ายกำเริบขึ้นมา

ไท่ก้ำต่งกีแสดงความเห็นว่า

"ผู้อาวุโสเป็นวีรบุรุษแห่งยุค พวกเราไม่อาจเทียบเปรียบได้ แต่เฮ้งเซี่ยวเจียะเป็นคนต่ำช้า หากสู้กับมันอย่างเปิดเผย จะถูกมันฉกฉวยโอกาสได้ พวกเราอยู่ในที่มืด มันอยู่ในที่สว่าง หากไม่ใช้ความได้เปรียบนี้ให้เป็นประโยชน์ เกรงว่าไม่สามารถปฏิบัติภารกิจของท่านมหาเสนาบดีกับท่านแม่ทัพได้"

ท่านน้ำมันวิเศษนิ่งเงียบงัน

และปั้นหน้าเคร่งเครียด

คำพูดเหล่านี้น่าฟังกว่าเดิม มิหนำซ้ำคำพูดท่อนหลังอ้างถึงฉั่วเกียกับหังก่วง มันไม่คิดแบกความรับผิดชอบนี้

โง้วไคชิมกล่าวว่า

"ผู้ที่หลบหนีมากับเฮ้งเซี่ยวเจียะล้วนเป็นคนต่ำช้าสามานย์ พวกเราพานใช้พิษ วางยาในอาหารน้ำดื่ม กำจัดพวกมันให้หมดสิ้น"

ท่านน้ำมันวิเศษเลิกคิ้วดกหนาขึ้น

แป๊ะเกาเฮ่งกลับกล่าวว่า

"สมควรใช้ยาสลบ ฉวยโอกาสที่พวกมันหยุดพักผ่อน เราพ่นยาสลบเข้าไป มอมทำร้ายพวกมัน เมื่อถึงเวลาพวกเราจะจัดการได้ตามอำเภอใจ"

เมื่อครู่ฮักอิมกงเพียงวิจารณ์วิธีการของท่านน้ำมันวิเศษ ยังไม่ได้เสนอความเห็น ดังนั้นกล่าวเสริมว่า

"ระเบิดพวกมันให้สิ้นซาก ฝังดินระเบิดบนเส้นทางที่พวกมันต้องผ่าน เราเมื่อหนทางจัดหาดินระเบิดได้"

ไท่ก้ำตงกลับเสนอแผนแยบคายว่า

"ในเจ็ดแปดวันนี้ พวกมันต้องข้ามแม่น้ำอย่างน้อยสามสาย เรารู้จักวิชาทางน้ำ ขอเพียงเจาะใต้ท้องเรือพวกมัน พวกมันต้องฝังสังขารอยู่กันแม่น้ำแน่นอน"

สรุปแล้ว วิธีการประกอบด้วยแพร่พิษ วางยา ระเบิด จมเรือ

นี้ล้วนเป็นวิธีที่ดี และเป็นวิธีอันชั่วร้าย

พวกมันมองดูท่านน้ำมันวิเศษจะอย่างไรท่านน้ำมันวิเศษเป็นผู้อาวุโสกว่า หวังว่าสามารถเลือกวิธีใดวิธีหนึ่ง หรือว่าใช้ทั้งสี่วิธี

ท่านน้ำมันวิเศษพลันบังเกิดความรู้สึกประการหนึ่ง นั่นเป็นประกายรัศมีชนิดหนึ่ง และเป็นสิ่งที่คนทั้งสี่ไม่มี มันกล่าวว่า

"เราทราบว่าเฮ้งเซียวเจียะมิใช่ตัวดี แต่เราคิดฆ่ามันก็ต้องฆ่ามัน ไม่ขอกระทำเรื่องลับๆ ล่อๆ เรื่องเหล่านั้นเพียงเหมาะกับพวกท่าน ส่วนเราเหมาะกับการต่อสู้"

สี่ยินดีใหญ่หันไปมองหน้ากัน แป๊ะเกาเฮ่งกล่าวโน้มน้าวว่า

"ผู้อาวุโสไยต้องคำนึงถึงหน้าตา เพียงฆ่าเฮ้งเซี่ยวเจียะก็ใช้ได้แล้ว"

ท่านน้ำมันวิเศษกล่าวว่า

"มิใช่คำนึงถึงหน้าตา คิดฆ่าคนต้องมีรังสีการฆ่าฟัน มีแต่คนลักเล็กขโมยน้อยจึงกระทำลับๆ ล่อๆ"

โง้วไคชิมกล่าวเกลี้ยกล่อมว่า

"ผู้อาวุโส จะอย่างไรบรรลุถึงเป้าหมายก็ใช้ได้แล้ว ไยต้องสนใจว่าใช้วิธีการอันใด?"

ท่านน้ำมันวิเศษย้อนถามว่า

"หากว่าท่านต้องการเงิน จะให้มารดาท่านไปเป็นนางคณิกาหรือ?"

ไท่ก้ำดังรีบหันเหหัวเรื่องว่า

"พวกมันมีพวกมาก...พวกเรามีกำลังน้อยกว่า ย่อมต้องใช้วิธีพลิกแพลง"

ท่านน้ำมันวิเศษกล่าวว่า

"คนผู้หนึ่งใช้วิธีการพลิกแพลง ยากสำเร็จกิจการใหญ่ได้"

ยักอิมางกล่าวอย่างเยือกเย็นว่า

"เฮ้งเซี่ยวเจียะมิใช่บุคคลที่ตอแยได้โดยง่าย ท่านลองนับดู...ง้วนจับ-ชาหัง มังกรเขียวหกบรรจบ โป่วจงจือล้วนจบสิ้นในเงื้อมมือมัน ท่านคิดต่อสู้กับมันจริงๆ?"

ท่านน้ำมันวิเศษกล่าวด้วยความฮึกเหิมว่า

"เราเทียงกลัวไม่มีคู่มืออันเข้มแข็งเท่านั้น"

สี่ยินดีใหญ่หันไปสบตากันอีกครา

พวกมันสะกดรอยตามเย้งเซี่ยวเจียะและพวกต่อไปทั้งยังพบว่ามีผู้คนอีกขบวนหนึ่งตามรอยเย้งเซี่ยวเจียะและพวกเช่นกัน

เพียงไม่ทราบเป็นศัตรูหรือสหาย?

พวกมันตกลงใจลงมือก่อน มิให้ผู้อื่นแย่งชิงความดีความชอบไป

พวกมันยังวิพากษ์วิจารณ์ถึงการต่อสู้ตัวต่อตัวของท่านน้ำมันวิเศษไท่ก้ำต่งยามอยู่ต่อหน้าท่านน้ำมันวิเศษมีท่าทีอ่อนโยนพอลับหลังกลับกล่าวอย่างเผ็ดร้อนว่า

"เฒ่าโสโครกนั้นเข้าใจว่าตัวเองเป็นวีรบุรุษ แท้จริงแล้วมันเพียงเป็นหมีหมาของมารคามัน"

ยักอิมกงก็กล่าวอย่างชุ่นแค้นว่า

"สุนัขดีไม่ขวางทาง มันคิดตายก็ไปตาย พานขวางทางโชคลาภและอนาคตของพวกเรา"

โง้วไคซิมกล่าวว่า

"มันไม่ประมาณตน ปล่อยให้มันต่อสู้ของมันไป พวกเรายังคงดำเนินตามแผนเดิม จัดการกับเย้งเซี่ยวเจียะ"

แป๊ะเกาเฮ่งพลันย้อนถามว่า

"หากมันลงมือประสบผลก่อนเล่า?"

คนทั้งสามงงงันวูบหนึ่ง เป็นโง้วไคซิมกล่าวว่า

"หากมันกระทำได้ พวกเราจะเชือดมัน สุดท้ายความดีความชอบยังตกเป็นของพวกเรา"

แป๊ะเกาเฮ่งผงกศีรษะกล่าวว่า

"เราต้องการคำพูดนี้เอง"

สี่ยินดีใหญ่หารือสืบต่อ

"เฒ่าโสโครกเมื่อคิดลงมือเอง พวกเรามิสู้จัดการกับมันก่อน"

"ใช่แล้ว หากมันพลาดพลั้ง ถือเป็นเรื่องของมัน หากมันลงมือสำเร็จจะเป็นความดีความชอบของพวกเรา"

"คิดฆ่าเฮ้งเซี่ยวเจียะยากเย็น คิดกำจัดเต่าชรางง่ายดายยิ่ง"

"อย่างนั้นไยไม่ปล่อยให้พวกมันต่อสู้ชิงชัยกันก่อน พวกเราค่อยจะสางในภายหลัง"

หลังจากที่สี่ยินดีใหญ่ตกลงให้ท่านน้ำมันวิเศษเป็นทัพหน้า วันที่สองท่านน้ำมันวิเศษกลับถามพวกมันว่า

"พวกท่านตกลงใจแล้วหรือไม่?"

"ตกลงใจอันใด?"

"ตกลงใจว่าจะใช้วิธีใดจัดการกับโจรกบฏเฮ้งเซี่ยวเจียะ พวกท่านจะไช่หารือกันตลอดทั้งคืนหรอกหรือ?"

สี่ยินดีใหญ่หันไปมองหน้ากัน ยังคงเป็นแป๊ะเกาเฮ่งกล่าวว่า

"พวกเราตกลงทำตามเจตนารมณ์ของผู้อาวุโส ปล่อยให้พวกท่านทั้งสองต่อสู้อย่างยุติธรรม ผู้อาวุโสองอาจหาญกล้า ต้องได้รับชัยชนะแน่นอน ต่อให้เพลี่ยงพล้ำ พวกเราทั้งสี่จะเป็นกำลังหนุนเอง"

ท่านน้ำมันวิเศษกล่าวเสียงเครียดว่า .

"เมื่อวานเราเสนอให้ต่อสู้กับเฮ้งเซี่ยวเจียะตัวต่อตัว เพียงเพื่อทดสอบว่าพวกท่านมีกำลังชวัญหรือไม่ คิดไม่ถึงพวกท่านหนุ่มฉกรรจ์กำลังวังชาสมบูรณ์ กลับไม่กล้าต่อสู้ซึ่งหน้า เรายังแย่งชิงอันใด? พวกท่านแพร่พิษส่วนแพร่พิษ วางยาส่วนวางยา เราจะหนุนหลังให้แก่พวกท่าน เข้าใจแล้วหรือไม่?"

สี่ยินดีใหญ่ท่านมองดูเรา เรามองดูท่าน พากันรับคำว่า

"เข้าใจแล้ว"

เมื่อลับหลังท่านน้ำมันวิเศษ คนทั้งสี่พากันต่าทอว่า

"คราครั้งนี้เข้าใจแล้วจริงๆ"

"ชิงแก่จะอย่างไรเผ็ดร้อนกว่า"

"ไม่ เฒ่าโสโครกนี้ทั้งคิดมีหน้ามีตา ทั้งอวดโอ่ความสามารถ แต่กลับไปครุ่นคิดคืนหนึ่ง ยังรักตัวกลัวตาย ตกลงใช้แผนของพวกเรา กลับวางท่าเป็นปราชญ์สูงส่ง"

"ช่างต่ำช้าสามานย์นัก"

พวกมันกลับลืมเลือนว่า แผนร้ายอุบายชั่วทั้งหมดเป็นพวกมันครุ่นคิดขึ้นมา และบอกจากปากเอง

ซึ่งความจริง ท่านน้ำมันวิเศษมีความคิดอ่านในใจประการหนึ่ง

หากจะจัดการกับเฮ้งเซี่ยวเจียะ วิธีที่ดีที่สุดอาจมิใช่ต่อสู้หรือลอบสังหาร

มันเห็นว่าจุดอ่อนของเฮ้งเซี่ยวเจียะเป็นเหล่าสหายที่สาหัสสากรรจ์คือเฮ้งเซี่ยวเจียะเป็นคนรักสหายและชมชอบคบหาสหาย

ท่านน้ำมันวิเศษเห็นว่า ยอดฝีมือที่แท้จริงไม่สมควรมีความรัก มีอารมณ์ความรู้สึกมากเกินไป เพราะรังแต่ทำร้ายตัวเอง สร้างความพะวักพะวนแก่ตัวเอง

สุดยอดฝีมือสมควรจดจ่อกับวิชาฝีมือของตัวเอง หากแบ่งสมาธิจิตใจไปที่เรื่องอื่น อย่างนั้นเรื่องที่ตัวเองสมควรทำได้ดีที่สุดต้องไม่ดีพอ

ท่านน้ำมันวิเศษแม้ถือดี แต่มิใช่คนที่ไม่สำนึกตัว มันเห็นว่าตัวเองอาจสามารถโค่นเฮ้งเซี่ยวเจียะพ่ายแพ้ แต่ไม่มีความมั่นใจอย่างเต็มเปี่ยม ดังนั้นยิ่งต้องเสริมสร้างความเชื่อมั่นแก่ตัวเองว่า มันสามารถโค่นเฮ้งเซี่ยวเจียะพ่ายแพ้

แต่ผู้คนที่ข้างกายเฮ้งเซี่ยวเจียะมีฝีมือดีเลวดละเคล้ากัน ถึงกับมั่นใจได้ว่า ในคนเหล่านั้นไม่มีผู้ใดเป็นคู่มือของมัน

หากแม้นเป็นมัน ไม่ว่าอยู่ระหว่างการหลาเหนือหรือท่องยุทธจักร

ภาเจ็งไม่แบกรับภาระเช่นนี้ใส่ตัว

ดังนั้นมันเห็นว่าเฮ้งเซี่ยวเจียะ "ยกชี้นได้ วางไม่ลง" อย่างมาก เพียงเป็นผู้มีฝีมือ ไม่อาจนับเป็นสุดยอดฝีมือ

...สุดยอดฝีมือผู้หนึ่งเพื่อบรรลุเป้าหมาย ไม่ว่าสิ่งใดล้วนละทิ้งและสละได้

สมมติ,ช่นมันเป็นต้น

มันเมื่อวัยหนุ่มกลัวคำ "สำเร็จกิจการเมื่อสายเกิน" ที่สุด แต่พอล่วงเลยอายุสามสิบห้าปีจนถึงบัดนี้ มันเห็นว่าหลังจากนี้ตัวเองจะมีความสำเร็จกว่านี้ และมีความสำเร็จต่อไป

โดยเฉพาะหลังจากที่ฆ่าเฮ้งเซี่ยวเจียะสำเร็จ จึงเป็นช่วงเวลาแห่งความสำเร็จสูงสุด มีตำแหน่งสูงส่งที่สุด

หากต้องการชีวิตเฮ้งเซี่ยวเจียะ ขอเพียงจัดการกับสหายที่ข้างกายของอีกฝ่าย เฮ้งเซี่ยวเจียะจะเหนื่อยเหนื่อยจนสายตัวแทบขาด

ตลอดรายทางมันยังศึกษาข้อมูลเกี่ยวกับเฮ้งเซี่ยวเจียะ

มันแม้เยอหยิ่งถือดี ยังไม่นึกดูแคลนว่าเฮ้งเซี่ยวเจียะยากเย็นเข็ญใจ

มันเห็นกับตาว่าเฮ้งเซี่ยวเจียะน้าวคันเกาทัณฑ์พาดลูกเกาทัณฑ์ข่มขู่ฉัวเกีย ในใจนึกเลื่อมใสจนจับจิดจับใจ

ตอนนั้นมันตั้งใจว่าจะพิสูจน์ความเป็นตายกับเฮ้งเซี่ยวเจียะให้จงได้

แต่ว่าเฮ้งเซี่ยวเจียะไม่เหลือบแลมัน ไม่แยแสสนใจมัน

ท่านน้ำมันวิเศษยึดถือตนเองเป็นบุคคลพิเศษในโลกหล้า แต่ในสายตาของเฮ้งเซี่ยวเจียะหามีข้อแตกต่างกับเหล่ายอดฝีมือในบริเวณไม่

...เฮ้งเซี่ยวเจียะกลับไม่เห็นมันอยู่ในสายตา

วันที่อยู่ในที่พักร้อนเปียกเอี้ย มันไม่มีโอกาสลงมือต่อเฮ้งเซี่ยวเจียะมาตรว่ามันต่อยออกหมัดหนึ่ง กลับถูกทิชั่วรับเอาไว้ แต่ในใจมันกลับต่อสู้กับเฮ้งเซี่ยวเจียะเจ็ดแปดร้อยกระบวนท่าแล้ว

น่าเสียดายที่เฮ้งเซี่ยวเจียะหันหลังให้แก่มันตลอดเวลา

กระทั่งโอกาสต่อสู้กันซึ่งหน้ายังไม่มี

มันรู้สึกว่านี่เป็นการหยามอัปยศอันยิ่งใหญ่

มันไม่ประมาทศัตรู ยิ่งไม่ดูแคลนที่เฮ้งเซี่ยวเจียะอายุเยาว์ ก่อนหน้านี้มันลิ้มรสความพ่ายแพ้จากบัณฑิตคลื่นพิโรธที่อายุอ่อนกว่ามันมาแล้ว

มันเมื่อคิดจัดการกับคนผู้นี้ย่อมต้องศึกษาข้อมูลเกี่ยวกับเฮ้งเซี่ยวเจียะผู้อื่นเข้าใจว่าท่านน้ำมันวิเศษเย่อหยิ่งถือดี แท้ที่จริงมันลงแรงแข็งขันไม่น้อย

บางครั้งความเย่อหยิ่งเป็นความจำเป็นที่ต้องหลอกตัวเอง ความถือดีก็เช่นกัน ทั้งนี้เพราะมีบ้างบางคนหากกระทั่งสิ่งเหล่านี้ยังไม่มี เท่ากับไม่มีทุกสิ่ง

เกิดปมด้อยจนน่าเวทนา

ปมด้อยความจริงเป็นเรื่องที่น่าเวทนา

สำหรับกับท่านน้ำมันวิเศษ มันได้แต่คาดคิดว่าตัวเองสู้ชนะ เห็นว่าตัวเองโค่นอีกฝ่ายพ่ายแพ้ มันค่อยมีชีวิตสืบไปได้

มีคนชนิดหนึ่งเป็นเช่นนี้ มันต้องคาดคิดว่าตัวเองได้รับชัยชนะ และพบกับความสำเร็จ ไม่เช่นนั้นจะสูญเสียความคิดต่อสู้ไป

มันต้องคาดคิดว่าตัวเองต่อยฝ่ายตรงข้ามจนฟันร่วงหมดปากกลืนลงท้องไป มาดว่าผลสุดท้ายมันอาจต้องถูกผู้อื่นต่อยฟันหักทั่วทั้งปาก กลืนลงท้องตัวเองไป แต่หากกระทั่งจินตนาการเช่นนี้ยังไม่มี คงต้องพบกับจุดจบโดยการถูกผู้คนต่อยฟันหักทั่วทั้งปาก

การคาดคิดว่าตัวเองพบกับความสำเร็จ เป็นหนทางลัดที่ทอดสู่ความสำเร็จ การจินตนาการว่าตัวเองจะได้รับชัยชนะ เป็นเส้นทางนำไปสู่ความสำเร็จ

ถึงแม้ว่ามันบอกต่อตัวเองว่า ...เราต้องชนะ เราต้องโค่นเฮ้งเซี่ยว-จียะล้มลง แต่ขณะเดียวกัน มันทำการศึกษานิสัยใจคอและพฤติการณ์ของ

เย้งเซี่ยวเจียะ

ฉั่วเกียเมื่อสั่งการให้ล่าสังหารเย้งเซี่ยวเจียะก็สั่งคนส่งมอบข้อมูลเกี่ยวกับเย้งเซี่ยวเจียะมาไม่น้อย อย่าว่าแต่สี่ยินดีใหญ่สะกดรอยตามเย้งเซี่ยวเจียะมาตลอดทาง ย่อมมีข้อมูลล่าสุดและตรงกับความเป็นจริงของเย้งเซี่ยวเจียะ

สมมติเช่นเย้งเซี่ยวเจียะชมชอบรับประทาน และพิถีพิถันอาหารการกิน ที่ว่าพิถีพิถัน มิใช่อาหารเอมโอชที่หายาก เพียงแต่รับประทานสิ่งที่เขาชมชอบรับประทาน ขอเพียงผัดผักได้ดี เขาล้วนรับประทาน ผักที่เขาชมชอบรับประทาน ยังรวมถึงเง่าบัว ถั่วงอก ผักคอง ผักกูไช่ ดอกกูไช่

แต่เย้งเซี่ยวเจียะไม่ยอมรับประทานสัตว์ที่ฆ่าสำหรับเขา ขณะที่เย้ง-เซี่ยวเจียะกล้ารับประทานทุกอย่าง ทั้งไม่เลือกอาหาร ไม่ว่าเป็นสิ่งที่บินได้ สิ่งที่คืบคลาน มีหางหรือไม่มีหาง มีเปลือกหรือไม่มีเปลือก ทั้งยังสามารถรับประทานสิ่งที่ยากกลืนลงคอจนเกิดรสชาติ และรู้จักเพิ่มเติมเครื่องปรุงรสบางอย่างเช่นซีอิ๊ว ขิงซอยและต้นหอม ที่หายากยิ่งคือ ไม่ว่าตอนที่เขาสมหวังหรือผิดหวัง ล้วนไม่ลืมรับประทานอาหาร

เขาชมชอบรับประทาน จนระหว่างนี้ร่างกายอ้วนท้วนขึ้น คนกีดีกดักแจ่มใส แต่ไม่ยอมกินทิ้งกินขว้าง

ไม่ใช้ชีวิตอย่างฟุ่มเฟือย

เขาเห็นว่าความฟุ่มเฟือยเป็นความผิดประการหนึ่ง

...ไม่ว่าผู้ใดฟุ้งเฟ้อฟุ่มเฟือย ล้วนแต่มีความผิด

ดังนั้นเขาไม่พอใจฉั่วเกีย เย้งโพ่ว ทังก่วงและพวกที่ฟุ้งเฟ้อฟุ่มเฟือยถึงที่สุด

อาจบางทีเพราะเหตุนี้ ฉั่วเกียจึงวางแผนให้เขาฆ่าจูก๊วะซิงแซ แต่สุดท้ายเย้งเซี่ยวเจียะกลับจู่โจมลงมือสังหารโป่วจงจือ ที่ช่วยกระทือความชั่วร้ายให้แก่ฉั่วเกีย

ฟังว่าเฮ้งเชี่ยวเจียะที่ไม่ยอมรับประทานสัตว์ทุกชนิดที่ฆ่าเพื่อเขา เพราะไม่ต้องการสร้างบาป เขาแม้ชมชอบรับประทานเจ แต่ไม่ถือศีลกินเจ เขายังรับประทานเนื้อ หากทว่าไม่ต้องการให้ฆ่าสัตว์ตัดชีวิต โดยชี้นิ้วให้จับปลาที่แหวกว่ายอย่างอิสระ ตกเต่าตะพาบที่น่ารักขึ้นมา เพื่อสนองความอยากของตัวเอง ในโลกมีสิ่งที่รับประทานได้มากมาย ไม่จำเป็นต้องฆ่าสัตว์เล็กเหล่านั้น พวกมันไม่เคยทำร้ายผู้คนมาก่อน ทั้งไม่กินจุเท่ากับคน ผู้ใดมีอำนาจชี้เป็นชี้ตายพวกมัน?

เฮ้งเชี่ยวเจียะเห็นว่าคนจึงเป็นสัตว์โลกที่อำมหิตที่สุด ทั้งกุมอำนาจการฆ่าฟันสิ่งมีชีวิตอื่นมากไป

ท่านน้ำมันวิเศษศึกษาเรื่องเหล่านี้ ทั้งยังครุ่นคิดตามหลักเหตุผลของตัวเอง

แนวความคิดของมันต่างกับสี่ยินดีใหญ่

พวกมันทั้งสี่รวบรวมความรักชอบเกลียดชังด้านอาหารการกินของเฮ้งเชี่ยวเจียะ เพื่อแพร่พิษวางยาต่ออีกฝ่าย

ท่านน้ำมันวิเศษกลับบังเกิดความกระตือรือร้นสนใจต่อบุรุษหนุ่มผู้นี้ขึ้นมา

...คนจิตใจดีงามเช่นนี้ อยู่ในยุทธจักรที่มากเล่ห์เพทุบาย สามารถอยู่รอดปลอดภัย และมีชีวิตสืบไปได้หรือ?

แน่นอน ข้อมูลเหล่านี้มาจากแหล่งต่างๆ ฉั่วเกียสั่งให้ผู้คนรวบรวมเรื่องราวของเฮ้งเชี่ยวเจียะตั้งแต่แรก โดยเฉพาะช่วงเวลาที่เฮ้งเชี่ยวเจียะทำงานในหอลมพิรุณโปรย สามารถเก็บรายละเอียดได้โดยง่าย

ฉั่วเกียสั่งคนคัดลอกข้อมูลบางส่วน จัดส่งให้แก่ท่านน้ำมันวิเศษ พร้อมทั้งบอกว่า

"นี่เป็นข้อมูลที่มีค่า เมื่อมีสิ่งเหล่านี้ การฆ่า,เฮ้งเชี่ยวเจียะคล้ายกับการค้นหาตราประทับของตัวเองจากลิ้นชักโต๊ะภายในบ้าน เราไว้วางใจท่าน

จึงมอบสิ่งเหล่านี้ให้ คนคัดลอกคือพ่อบ้านซุน มันมีลายมือทึ่งดงาม ใช้เวลาคัดลอกไม่น้อย ขอให้ท่านใช้เป็นประโยชน์อย่างเต็มที่"

คำกล่าวเช่นนี้ คล้ายกับบอกว่า "หากยังฆ่าเฮ้งเซี่ยวเจียะไม่ได้ ก็เสมือนตายแล้ว"

ตอนนั้นท่านน้ำมันวิเศษพึมพำในใจ...หาตราประทับไม่ยากนัก แต่หากให้ควานหาเข็มหรือเม็ดกระดุมจากในลิ้นชัก บางครั้งหาไม่ง่าย บางครามีเลือนว่าทิ้งอยู่ที่ใด

ในรายละเอียดด้านอาหารการกินของเฮ้งเซี่ยวเจียะ มีส่วนเอื้อกับการให้สี่ยินดีใหญ่แพร่พิษวางยา แต่มีข้อมูลอื่นที่น่าสนใจยิ่ง สมมติเช่น...

เฮ้งเซี่ยวเจียะชมชอบสะสมก้อนหิน

...นี่อาจเป็นเพราะเกี่ยวข้องกับชื่อของเขาฟังว่าคนที่เรียกว่าเจี่ยป้าฮวย (ดอกลายเสือดาว) หรือลิ้มเต้าฮวย (หย่อนบุปผา) ชมชอบบุปผาเป็นพิเศษ ส่วนเดียตั่วโหว (ครัวเรือนใหญ่) หรือเฮ้งแป๊ะบ้วน (ร้อยหมื่น) มั่งมีเงินทองเป็นพิเศษ

แต่ท่านน้ำมันวิเศษที่ฝึกวิชามู๊อย่างยากเย็น จนค้นพบเส้นทางของตัวเอง กลับตั้งข้อสังเกตเป็นพิเศษ

เฮ้งเซี่ยวเจียะรักชอบก้อนหิน แต่ไม่เคยเก็บสะสมก้อนหินที่มีค่า ทั้งไม่เคยประพฤติเช่นฮุยจงฮ่องเต้หรือฉั่วเกีย ที่พอทราบว่าที่ใดมีหยกงามหินแปลก ต้องหาทางครอบครองโดยไม่เลือกวิธีที่ใช้

เฮ้งเซี่ยวเจียะเก็บสะสมหินแปลกที่หายาก แต่ไม่แน่ว่าต้องเป็นก้อนหินที่มีชื่อ ยิ่งมิใช่ก้อนหินราคาแพง

ต่อให้เป็นหินก้อนเล็กๆ ที่ธรรมดา ขอเพียงเห็นว่าสีสัน ลักษณะและเนื้อหินพิเศษกว่าที่เห็นดาษดื่น จะเก็บสะสมไว้ ตรงกันข้ามกับหยกงามหินแปลกที่มีค่าควรเมือง เขาไม่แยแสเหลือบแล ยิ่งไม่แย่งชิงจากผู้คน

ขณะที่เขาทำงานในหอลมพิรุณโปรย ยังนำหินแปลกใหญ่น้อยที่เขา

เก็บสะสมไว้มาปูทางของหอลมฝนที่เขาดูแลรับผิดชอบ ทั้งนำก้อนหินที่มีค่าไปต่อเติมหอขาวอีกสองชั้น

เขานำก้อนหินที่เก็บสะสมมานานปีใช้ปูทาง ผู้คนจำนวนมากเห็นว่าไม่คู่ควร เย้งเชี่ยวเจียะกลับกล่าวว่า

"คู่ควร ในโลกนอกจากน้ำใจไมตรีที่มีค่าที่สุดแล้ว ทรัพย์สินที่สำคัญที่สุดคือข้อมูลกับหนังสือ หากไม่มีข้อมูล เท่ากับขาดประสบการณ์ของบรรพชนรุ่นก่อน นับเป็นเรื่องที่น่าเสียดายยิ่ง ชีวิตคนเป็นเส้นทางที่เริ่มจากผิดจนถึงถูก ตอนแรกไม่ว่าอะไรล้วนผิดหมด หลังจากใช้ความพยายามชั่วชีวิตค่อยแก้ไขให้ถูกต้อง คนผู้หนึ่งค้นพบทางเล็กๆ หลายสาย จนบัดนี้ทั้งหมดค่อยมีทางหลวงกว้างใหญ่เช่นนี้ ส่วนหนังสือเป็นผลึกแห่งภูมิปัญญาของผู้คน ข้าพเจ้านำก้อนหินอันเป็นที่รัก ใช้ปูทางและต่อเติมสิ่งอันมีค่าเหล่านี้ นับว่าคู่ควรที่สุด"

ตอนนั้นคนในบริเวณนอกจากเอี้ยบ้อเชี้ยแล้ว ไม่ว่าผู้ใดก็ฟังคำพูดของเย้งเชี่ยวเจียะไม่เข้าใจ

หลังจากนั้น คำพูดเหล่านี้ถูกแย่เยทอดถึงหูฉั่วเกีย ฉั่วเกียแค่นเสียงอย่างเย็นชา กล่าวว่า

"เย้งเชี่ยวเจียะกำลังซื้อใจผู้คน"

พ่อบ้านซุนก็ไม่เข้าใจ ทำบันทึกเรียนถามฉั่วเกียว่า เย้งเชี่ยวเจียะไฉนใช้ก้อนหินซื้อใจผู้คน? ก้อนหินไหนเลยซื้อใจผู้คนได้? คำตอบของฉั่วเกียคือ

"มันไม่ได้ซื้อใจผู้คนทั่วไป มันทราบว่านักประวัติศาสตร์ที่ผ่านมาให้การยกย่องบัณฑิตนักศึกษา ตลอดจนผู้คนเก็บรวบรวมบันทึกเรื่องราวต่างๆ ขณะเดียวกันก็ด่าประณามผู้ที่เผาตำรับตำรา และฝังบัณฑิตนักศึกษาทั้งเป็น ดังนั้นนักศึกษาใจแคบที่สุด ไม่ยอมรับการวิพากษ์วิจารณ์ที่สุด มันนำก้อนหินที่ตัวเองเก็บสะสมไว้ใช้ต่อเติมสถานที่เก็บรักษาข้อมูลและหนังสือหนังหา ใช้จ่ายเงินไม่กี่เหรียญ สร้างความพึงพอใจแก่ผู้คน และซื้อใจเหล่าผู้

ทงแก่เรียน"

แต่ตามบันทึกที่จดไว้ เฮ้งเซี่ยวเจียะเก็บสะสมก้อนหินตั้งแต่เล็ก

เขายังรักการอ่านตั้งแต่วัยเด็ก

เฮ้งเซี่ยวเจียะถือกำเนิดในตระกูลยากจน บิดามารดาไม่สนับสนุนให้เล่าเรียนหนังสือ แต่เขามีนิสัยชมชอบฝึกวิชาบู๊ อ่านหนังสือ คบหาสหาย สะสมก้อนหิน ถึงกับชักชวนสหายรอบกายอ่านหนังสือให้มาก ล่อลวงพวกมันเหยิบยืมหนังสือจากเขา

ค่าตอบแทนของการ "หยิบยืมหนังสือ" คือจ่ายด้วยก้อนหินแปลกก้อนหนึ่ง

ก้อนหินเช่นนั้นเก็บจากที่ใดก็ได้ จุดประสงค์ของเฮ้งเซี่ยวเจียะคล้ายไม่ได้อยู่ที่ก้อนหิน หากแต่ต้องการให้ผองเพื่อนเข้าสู่ขั้นตอนของการใช้ "ก้อนหิน" แลก "หนังสือ" ให้ความสำคัญกับหนังสือ และทำความเข้าใจว่าทุกสิ่งในโลกต้องจ่ายค่าตอบแทนออกไปค่อยได้มา

จวบกระทั่งตอนนี้ ระหว่างที่หลบหนี เฮ้งเซี่ยวเจียะพบเห็นก้อนหินที่สวยงามและแปลกพิเศษ ยังจะหยุดเท้ายืนดู

เขาคล้ายกับทอดถอนรำพึงว่า หินแปลกเช่นนี้ไฉนตกอยู่ที่นี้ โดยไม่มีผู้คนสนใจ? เขาสามารถพบเห็นมัน ใช่ซ่อนความนัยใดหรือไม่?

เฮ้งเซี่ยวเจียะยังชมชอบเข้าพักโรงเตี๊ยม

เขากลับอาลัยอาวรณ์ต่อโรงเตี๊ยม

ไม่ว่าโรงเตี๊ยมใหญ่หรือเล็ก เลิศหรูหรือซอมซ่อ เขาล้วนไม่รังเกียจยินดีเข้าพัก

เขาชมชอบความสู้สึกของการเข้าพักโรงเตี๊ยม

...อาจบางทีเขาเป็นคนระเหเร่ร่อน เป็นคนไม่มีบ้าน ดังนั้นโรงเตี๊ยมเป็นบ้านของคนพเนจรเช่นเขา

เฮ้งเซี่ยวเจียะเคยบอกต่อพี่น้องของเขาว่า

"โรงเตี๊ยมทุกแห่งล้วนมีตำนาน ห้องพักทุกห้องล้วนมีรายละเอียดปลีกย่อย ประกอบด้วยความสุขเศร้าอยู่ร่วมพลัดพราก ท่านดู ตามโรงเตี๊ยมใหญ่คืนหนึ่งจุดโคมไฟกี่ดวง ภายในมีตำนานมากน้อยเพียงไหน? ตามโรงเตี๊ยมขนาดเล็กแต่ละวันมีคนเข้าออกเท่าใด มีข้อปลีกย่อยมากน้อยเพียงไหน? เมื่อเข้าพักห้องหับ คล้ายกับหลอมรวมเข้ากับคนที่เข้าพักก่อน เพียงแต่นึกก็ชวนให้หวนรำลึกถึง"

นั่นเป็นความเห็นของเฮ้งเซี่ยวเจียะ

...สำหรับกับท่านน้ำมันวิเศษ นั่นเป็นเรื่องเหลวไหล

เข้าพักโรงเตี๊ยมคือเข้าพักโรงเตี๊ยม มีอันใดให้ทบทวนหวนนึก?

ที่น่าประหลาดคือ มาตรว่าเฮ้งเซี่ยวเจียะชมชอบเข้าพักโรงเตี๊ยมแต่น้อยครั้งจะนอนกลางดินกินกลางทราย

ก่อนอาทิตย์ตกดิน คนพเนจรไม่แน่ว่าจะหาที่พักแรมได้

คนพเนจรไม่แน่ว่าจะมี "บ้าน" รองรับเสมอไป

...เหตุใดเฮ้งเซี่ยวเจียะไม่ถือพสุธาเป็นดั่งเตียงใช้แผ่นฟ้าเป็นผ้าห่ม? นั่นมิใช่เป็นความสุนทรีย์ยิ่งกว่าหรอกหรือ?

...หรือว่าก่อนหน้านี้เขานอนกลางดินกินกลางทราย เคยถูกผึ้งบินลอดกระโจมเข้าไปต่อยใส่จมูก? หาไม่ก็ก่อไฟหน้ากระโจม ไฟลามเลียเข้าไปเผาก้นของเขา?

ท่านน้ำมันวิเศษอ่านดูข้อมูลเกี่ยวกับเฮ้งเซี่ยวเจียะ พลอยถูกเรื่องราวที่ทั้งแปลกพิสดาร ทั้งน่าเล่นของคนผู้นี้ระบาดใส่ กลับตั้งข้อสันนิษฐานที่เหลวไหลเช่นนี้สองประการ

สำหรับกับท่านน้ำมันวิเศษที่คร่ำครึงมงาย และฉุนเฉียววู่วาม นี่นับเป็นความคิดอันฟุ้งซ่านอย่างมาก

ความคิดคำนึงของมันพอหลุดจากกรอบ ก็เตือนสติตัวเอง...ไฉนจิตใจเลื่อนลอยขึ้นมา? ยังคงอย่าได้ถูกพิษของเด็กน้อยคลุ้มๆ คลั่งๆ ผู้นี้

เฮ้งเซียวเจียะยังมีลักษณะพิเศษประการหนึ่ง

นั่นคือความป่าเถื่อน

ฟังดูช่างขัดแย้งกันเอง ไม่ว่าผู้ใดล้วนทราบว่าเฮ้งเซี่ยวเจียะเป็นบุคคลที่ไม่ถือเนื้อถือตัว

...ความป่าเถื่อนกับความไม่ถือเนื้อถือตัวเป็นลักษณะที่ตรงข้ามกัน

เฮ้งเซี่ยวเจียะพานมีลักษณะพิเศษสองประการนี้อยู่ในตัว

เขา "ป่าเถื่อน" ยิ่ง

...เป็นความ "ป่าเถื่อน" ของเด็กชนิดหนึ่ง

ความ "ป่าเถื่อน" ที่ไม่ทำร้ายคน แฝงความดื้อรั้น ความคิดอาชนะคะคาน

เขา "ป่าเถื่อน" ต่างกับโชวมั่งจิ้มและแปะโช้วปวย

แปะโช้วปวยก็ป่าเถื่อน

แปะโช้วปวยยังเย่อหยิ่งถือดี

ความป่าเถื่อนของแปะโช้วปวยมาจากความเย่อหยิ่งถือดี

...เป็นความรู้สึกที่ "ไม่มีผู้ใดเสมอเหมือนเรา" และ "ไม่ยินยอมให้ผู้คนในโลกทรยศต่อเรา"

ความป่าเถื่อนของมันเกรี้ยวกราดดุจกระบี่

สะบัดคราเดียวขาดเป็นสองท่อน

กระบี่เดียวก็ปลิดปลงชีวิต

โชวมั่งจิ้มก็ "ป่าเถื่อน"

ความป่าเถื่อนของมันไม่แสดงออกมา หากแต่ซึมเปื้อน และรุกล้ำเข้าไป

มันไม่เพียงชาเย็น ถึงกับเยียบเย็น

คำพูดของมันคือคำสั่ง ไม่เปิดโอกาสให้ต่อรองทั้งสิ้น

มาตรว่ามันแสดงท่าทีว่าคิดหารือกับท่าน แท้ที่จริงแล้วที่มันกล่าว

ออกมาคือการตัดสินใจ คือบทสรุป ยิ่งเป็นคำสั่ง

ความ "ป่าเถื่อน" ของโชวมั่งจิ้ม เกิดจาก "ไฟปีศาจ"

เป็นประกายไฟในดวงตามัน

ประกายของมันไม่ลวงทำร้ายคน

แต่พอลุกไหม้จะไม่มอดดับ จวบกระทั่งเผาผู้คนจนตายค่อยยุติ

ไม่ว่าผู้ใดกียากที่จะโน้มน้าวการตัดสินใจของมัน นอกจากมีความเห็นที่ดีกว่ามัน

ดังนั้นมันถนัดในการใช้คน

รู้จักเลือกใช้คน

เพราะเหตุนี้มันสามารถสร้างหอลมพิรุณโปรยขึ้นสู่จุดสูงสุด

แปะโข้วปวยเย่อหยิ่งเกินไป

มันถือดีในสติปัญญา ยากที่จะหารือร่วมกับผู้ใด แต่มันก็มีคุณสมบัติพิเศษของตัวเอง คล้ายกับขอเพียงมันยืนอยู่ที่ใด ไม่ว่าผู้ใดก็ไม่อาจเทียบเคียงด้วย ทุกผู้คนกลายเป็นตัวประกอบทั้งสิ้น

มันน้อยครั้งจะปรึกษาหารือกับผู้คน

ทั้งนี้เพราะมันเห็นว่า การถกเถียงกับคนคร่ำครึธรรมดา รังแต่เสียเวลา และสูญเสียแรงใจของตัวเอง

มิสู้เคลื่อนไหวเพียงลำพัง

มันเพียงออกคำสั่ง ไม่ปรึกษาหารือ

มันเห็นว่าไม่มีเรื่องที่มันคลี่คลายไม่ได้ และไม่มีผู้คนเสมอเหมือนมัน ดังนั้นหากให้หารือกับผู้คน มิสู้ให้มันแบกรับคนเดียว

ความป่าเถื่อนของเฮ้งเซี่ยวเจียะกลับเกิดจากความรักสนุก

หากเป็นเรื่องใหญ่โต เขาไม่ป่าเถื่อน ส่วนเรื่องเล็กน้อย เขากลับป่าเถื่อน

สงเงติเช่นเสตรีที่เดินผ่านหน้าไปงดงามหรือไม่งดงาม? สมควรสวม

เด็กชาย หรือใส่กระโปรงยาว? กลับทุ่มเถียงกับพวกพ้อง ไม่เสียดายกับการได้เถียงจนหน้าตำหน้าแดง

เมื่อมีการโต้เถียง ต้องรับฟังความเห็นของอีกฝ่าย

...หากไม่รับฟังความเห็น ก็ไม่อนุญาตให้โต้เถียงแล้ว

หากเป็นเรื่องใหญ่โต เฮ้งเซี่ยวเจียะจะรับฟังความเห็นจากทุกฝ่าย แต่เมื่อถึงเวลาตัดสินใจ เขาจะเป็นตัวของตัวเอง

มิหนำซ้ำมีความเห็นของตัวเองอยู่ก่อน

หากเฮ้งเซี่ยวเจียะเห็นว่าตัวเองผิด จะยอมรับความผิดพลาด แต่หากเห็นว่าตัวเองถูก จะทุ่มเถียงถึงที่สุด

เขาไม่ไหลไปตามกระแส

แต่ยินดีเข้าร่วมกิจกรรมอันดีงาม

เขาไม่ว่าตามคนอื่นเสมอไป

แต่รับฟังวาจาที่สุภาพ

...ในหอลมพิรุณโปรย เฮ้งเซี่ยวเจียะ แป๊ะโข้วปวยและโซวมั่งจิ้มส้วน "ป่าเถื่อน" แต่เป็นความป่าเถื่อนที่แตกต่างกัน

ท่านน้ำมันวิเศษพลิกอ่านข้อมูลถึงตอนนี้ต้องแค่นเสียงหนักๆออกมา

ป่าเถื่อน?

หากเอ่ยถึงความป่าเถื่อน เด็กน้อยเหล่านี้นับเป็นอย่างไรได้?

มันจึงป่าเถื่อนอย่างแท้จริง

มันทราบว่าการต่อสู้กับเฮ้งเซี่ยวเจียะตัวต่อตัวเป็นเรื่องที่ไม่ชาญฉลาด ทั้งยังเปิดโอกาสให้สี่ยินดีใหญ่ฉกฉวย มันยังทราบว่าการจัดการกับสหายของเฮ้งเซี่ยวเจียะโดยเฉพาะอย่างยิ่งอุนยิ้วเท่ากับจู่โจมจุดชีวิตของเฮ้งเซี่ยวเจียะ แต่มันยังคิดต่อสู้กับเฮ้งเซี่ยวเจียะสักครา

มันอายุสูงวัย ผ่านการพ่ายแพ้นับครั้งไม่ถ้วน ยังกอปรด้วยความฮึกหาญคิดต่อสู้พิสูจน์ผลแพ้ชนะ ตัดสินความเป็นความตายกัน

มันเห็นว่าตัวเองจึงป่าเถื่อนอย่างแท้จริง
มันไม่ยอมประพฤติเช่นคนต่ำช้า
ทั้งนี้เพราะมันคือหนึ่งในหกสุดยอดฝีมือแห่งยุค...ท่านน้ำมันวิเศษ

ซึ่งความจริง สี่ยินดีใหญ่ก็ค้นพบ "จุดชีวิต" ของเฮ้งเซี่ยวเจียะ
นั่นคือเฮ้งเซี่ยวเจียะให้ความสำคัญกับสหาย รักปกป้องสหาย

เขาจะดูแลท่านไปชั่วชีวิต หากท่านมีภัย เขาจะช่วยเหลือ หากท่านต้องการความอบอุ่น เขาจะหยิบยื่นให้แก่ท่าน หากท่านถูกผู้คนดูหมิ่นเกลียดชัง เขาจะสนับสนุนท่าน ผู้ใดคบหาสหายเช่นเขา คล้ายกับไม่มีวันที่จะสู้ศึกเพียงลำพัง

ดังนั้นแป๊ะเกาเฮ่งกล่าวว่า

"นี่เป็นจุดอ่อนของเฮ้งเซี่ยวเจียะ หากมิใช่จุดอ่อนข้อนี้ ตอนนี้มันยังครองตำแหน่งหัวหน้าหอลมพิรุณโปรย ไยต้องหนีเตลิดเปิดเปิงเช่นนี้ มันรักษาชีวิตของสัดไส่ข้าวสองคน ตัวเองกลับต้องหลบหนีถึงสุดหล้า"

โง้วไทซิมเห็นด้วยกับความเห็นข้อนี้ กล่าวเสริมว่า

"ดังนั้นพวกเราไม่อาจให้ท่านน้ำมันวิเศษล่วงรู้ถึงข้อนี้ ไม่เช่นนั้นมันจะใช้เป็นเครื่องข่มขู่เฮ้งเซี่ยวเจียะ"

ฮักอิมกงกลับมีความเห็นที่แตกต่าง มันกล่าวว่า

"นี่แม้เป็นจุดอ่อนของเฮ้งเซี่ยวเจียะ แต่ก็เป็นจุดเด่นของมัน ท่านไม่เห็นนักสู้ผู้กล้าจำนวนมากยินยอมขายชีวิตให้กับเฮ้งเซี่ยวเจียะหรอกหรือ?"

ไท่ก้ำตังก็มีมุมมองใหม่ กล่าวว่า

"อย่าได้เห็นว่าสหายของเฮ้งเซี่ยวเจียะสามารถจัดการได้ เนี่ยอาฮู้เป็นมือดีสำนักสันติ ฮ่อเซี่ยวฮ้อแม้เป็นสตรี แต่เป็นนักเลงเก่าอันช่ำชอง ไงหึงเสี้ยวมีท่าร่างพลังฝีมือแผ่วพลิ้วพิสดาร ถังป้อฮู้แม้กลายเป็นปัญญาอ่อน แต่ยามอาละวาดคล้ายวัวใหญ่ ถังฉิกบี่ยิ่งถนัดในการใช้อาวุธลับ นอกจาก..."

คนทั้งสี่สบสายตากัน กล่าวโดยพร้อมเพรียง

"อุนยิ้ว"

แปะเกาเฮ่งกล่าวว่า

"ในคนเหล่านั้น อุนยิ้วอ่อนแอที่สุด"

ฮักอิมกงกล่าวว่า

"อุนยิ้วพานเป็นผู้ที่เฮ้งเซี่ยวเจียะห่วงใยที่สุด"

โง้วไคซิมกล่าวว่า

"ดังนั้นพวกเราสมควรลงมือต่ออุนยิ้ว"

ไท่ก้ำตึ่งกลับกล่าวว่า

"แต่เราพบเห็นเป้าหมายที่เหมาะกับการลงมือยิ่งกว่า"

ผู้คนอีกสามคนพากันถามว่าผู้ใด ไท่ก้ำตึ่งกล่าวว่า

"อาจารย์กับศิษย์ที่เข้าร่วมขบวนหลบหนีกับเฮ้งเซี่ยวเจียะคู่นั้น"

"เพราะเหตุใด?"

"พวกมันกับเฮ้งเซี่ยวเจียะและพวกไม่มีการคบหากันลึกซึ้ง พวกเราซื้อตัวพวกมันทั้งสอง ใช้ให้แพร่พิษวางยา เฮ้งเซี่ยวเจียะและพวกเท่ากับให้ที่พักพิงแก่งูพิษ สุดท้ายต้องถูกฉกกัดใส่"

แปะเกาเฮ่งเห็นพ้องด้วย กล่าวว่า

"หากพวกมันขัดแย้งกันเอง พวกเราฉวยโอกาสลงมือ อย่างนั้นก็ประหยัดสนานมากแล้ว"

ฮักอิมกงกลับกล่าวว่า

"ในความเห็นเรา คิดซื้อตัวคนทั้งสอง รังแต่แหวกหญ้าให้งูตื่น มิสู้กำจัดฆ่าทิ้ง กลับเป็นอุนยิ้วและฮ่อเซี่ยวฮ้อรั้งตัวเอาไว้ เสพสุขให้เต็มที่สักรอบหนึ่ง"

กล้ามเนื้อใบหน้าไท่ก้ำตึ่งสั่นกระตุก กล่าวว่า

"สตรีเป็นเภทภัย ฮ่อเซี่ยวฮ้อเป็นนางคณิกา อุนยิ้วเป็นเหตุให้คนใน

หลงเพ้รุณโปรยเสียชีวิตไปหลายคน ไม่อาจแตะต้องตอแย"

โง้วไคซิมกล่าวว่า

"ผู้ใดว่าไม่อาจแตะต้องตอแย? พวกนางถือเป็นรางวัลพิเศษของปฏิบัติการของพวกเราครั้งนี้ ไม่ควรปล่อยปละละเว้น"

ไท่ก้ำตังคิดกล่าวกระไร แป๊ะเกาเฮ่งชิงกล่าวว่า

"อย่าได้ทุ่มเถียงแล้ว ขอเพียงฆ่าเฮ้งเซี่ยวเจียะ พวกเราจะหาความสุขจากสตรีทั้งสองนาง หลังจากนั้นค่อยฆ่าทิ้ง"

ไท่ก้ำตังปั้นหน้าเคร่งเครียด กล่าวว่า

"พวกท่านมักมากกามคุณไปแล้ว สักวันหนึ่งพวกเราคงต้องแตกหักกันเพราะสตรี"

ฮักอิมกงแค่นหัวร่ออย่างเย็นชา กล่าวว่า

"เราทราบว่าท่านไม่ชมชอบสตรี พวกเราจึงไม่ เราชมชอบจัดการกับสตรี หามีจิตวิตถารเช่นท่านไม่"

ไท่ก้ำตังชู่คำรามในลำคอ ขณะจะอาละวาด โง้วไคซิมพลันส่งเสียงขู่คำหนึ่ง กล่าวเบาๆ ว่า

"พวกท่านดู"

...มิเพียงแต่ดู ยังให้สดับฟัง

เสียงฉาดดราหนึ่ง มีคนอยู่ที่ห่างไปตบหน้าผู้คนอย่างถนัดถนี่

คนที่ถูกตบกลับเป็นเฮ้งเซี่ยวเจียะ

ผู้ที่ลงมือกลับเป็นอุนยิ้ว

สี่ยินดีใหญ่ตื่นตระหนกอยู่บ้าง

อุนยิ้วกลับตบตีคน

นางกลับเป็นสตรีที่ตบตีบุรุษ

คนที่นางตบตียังเป็นเฮ้งเซี่ยวเจียะ

สี่ยินดีใหญ่ซ่อนตัวอยู่ในเจดีย์โบราณสูงเก้าชั้น ที่ห่างไปมีศาลเจ้า

หนึ่งหนึ่ง

อุนยิ้วกับเฮ้งเซี่ยวเจียะอยู่ในลานที่ว่างของวัดวาอยู่ใต้ต้นโพธิ์ต้นหนึ่ง ไม่ทราบซุบซิบอันใด หรือโต้เถียงอันใด

จากนั้นอุนยิ้วตวัดมือตบหน้าเฮ้งเซี่ยวเจียะฉาดหนึ่ง

เสียงตบดังสดใสยิ่ง

สี่ยินดีใหญ่ไม่ทราบว่าอุนยิ้วไฉนตบหน้าเฮ้งเซี่ยวเจียะ และไม่เข้าใจว่าเฮ้งเซี่ยวเจียะกล่าววาจาใด เป็นเหตุให้ถูกอุนยิ้วตบหน้าใส่ ยิ่งไม่เข้าใจว่าเฮ้งเซี่ยวเจียะไฉนไม่เลี่ยงหลบ?

...อาจบางทีเฮ้งเซี่ยวเจียะหลบไม่พ้น มีแต่อุนยิ้วสามารถตบหน้าเขา

...อาจบางทีอุนยิ้วไม่สามารถตบหน้าผู้ใด มีแต่เฮ้งเซี่ยวเจียะที่ปล่อยให้นางตบใส่

เหตุการณ์ครั้งนี้เป็นเหตุให้สี่ยินดีใหญ่ที่ซ่อนตัวในเจดีย์ จับตาดูความเคลื่อนไหวของเหล่านักสู้ผู้กล้า พากันขบคิดคาดเดาต่างๆ นานา

อุนยิ้วกลับเป็นสตรีที่ตบหน้าบุรุษ

เฮ้งเซี่ยวเจียะกลับเป็นผู้นำที่ถูกสตรีตบหน้า

...นางไฉนตบหน้าเขา?

...เขาไฉนปล่อยให้นางตบหน้า?

บทที่ 13

บุรุษที่ดบดีสตรี

ผู้ที่ดบหน้าเฮ้งเชี่ยวเจียะเป็นอุนอี้ว

นาง•งใจดบเขา

ผู้ที่มี,จดนาทำร้ายคนมีความผิด...ไม่ว่าอยู่ในยุคสมัยใด ขอเพียงเป็น
งเกานที่ที่มีตัวบทกฎหมาย ล้วนเป็นเช่นเดียวกัน

แต่ว่าสตรีมีข้อยกเว้น

โดยเฉพาะสตรีที่งดงาม

บางครั้งความแง่งอนของสตรีหมายถึงยินดี บางคราการตัดพ้อของ
นางหมายถึงสนิทสนม บางครั้งนางดุด่าท่าน อาจเป็นเพราะนางห่วงใยท่าน
นางดบหน้าท่าน ไม่แน่ว่านางชมชอบท่าน

ความขุ่นเคืองแง่งอนหรือเศร้าโศกยินดีของสตรี หามีบรรทัดฐานไม่

ขณะที่นางไม่ยินดี อาจแสดงออกอย่างหม่นหมอง ขณะที่นางเศร้า
เสียใจ กลับยิ้มอย่างเฉิดฉัน

นันเป็นเรืองราวทีอับจนปัญญา

บุรุษประสบเรื่องราวที่ไม่เบิกบานใจ สามารถร่ำสุรา เล่นพนัน เที่ยวสตรี หากเผชิญผู้ที่ไม่นิยม สามารถต่อยหมัดใส่ ชี้หน้าด่าทอ หรือยิ้มแล้วเลิกรา สตรีเล่า? หรือจะให้นางทุบตีบุรุษของนาง?

การกลบเกลื่อนความจริงเป็นอาวุธของสตรี สำหรับสตรีที่อยู่ดีๆ ก็แสดงความยินดีเดือดดาลหรือเศร้าโศกสุขสันต์ออกทางสีหน้า หนึ่งนั้นนางบริสุทธิ์ไร้เดียงสา สอง นางบกพร่องปัญญาอ่อน สาม นางไม่มีคุณสมบัติเป็นสตรี

ความยินดีเดือดดาลของสตรีมักพูดอย่างทำอย่าง ดังนั้นเฮ้งตั่วเนี้ยกล่าวกับเถ้าแก่ตั้งว่า "นั่งนั้งบ้านท่านเฉลียวฉลาดกว่า น่ารักกว่าเกี่ยเกี้ยบ้านเรามากนัก"...เถ้าแก่ตั้งก็อย่าได้เข้าใจว่าเฮ้งตั่วเนี้ยจะยกบุตรชายของนางแลกกับบุตรีสาวของท่าน

สตรีเป็นเช่นนี้ สตรีที่งดงามยิ่งเป็นเช่นนี้

สตรีที่งดงามก็เป็นคน หากทำร้ายคนฆ่าคนล้วนผิดกฎหมาย แต่สตรีที่งดงามมักมีวิธีการของนาง

มีวิธีการทำให้ผู้คนยินยอมตาย ยอมลำบากเพื่อนางโดยปราศจากคำตัดพ้อตำหนิ

โดยใช้ความงดงาม ความนุ่มนวลและความไร้เดียงสา

...ไร้เดียงสาจนแทบเป็นความอ่อนเยาว์

ในสายตาของทั้งหมด อุนยิ้วเป็นความ "อ่อนเยาว์" หาใช่ไร้เดียงสาไม่

แต่ว่าอุนยิ้วไม่สนใจ

นางไม่สนใจสิ่งเหล่านี้

นางไม่ได้มีชีวิตอยู่เพื่อพวกมัน

อย่างนั้นนางมีชีวิตอยู่เพื่อผู้ใด?

นางไม่ทราบ

อย่างน้อยสำหรับกับนางในตอนนี้ ยังขาดเป้าหมายของการมีชีวิต
ผู้เพราะสาเหตุใด

เมื่อไม่มีชีวิตอยู่เพราะเรื่องใหญ่อันใด ในใจก็ปราศจากข้อยึดเหนี่ยว
นางคิดมี

อย่างน้อยคิดมีความรัก

ความรู้สึกของการมีความรักช่างประเสริฐยิ่ง

ความรู้สึกของการถูกรักยังประเสริฐยิ่งกว่า

นางยังไม่มีความรู้สึกเช่นนี้

...อาจบางทีนางบังเกิดความรู้สึกเช่นนี้แล้ว เพียงแต่นางยังไม่ทราบ

ชีวิตมักเป็นเช่นนี้ ท่านครอบครองวัตถุเรื่องราว ไม่แน่ว่าจะทราบ
ถึงไม่รักถนอม ยามเมื่อสูญเสียไป ค่อยพบว่าไม่มีแล้ว คิดเสียใจก็สายเกิน

แสงอาทิตย์ส่องหล้าทุกวัน ท่านไม่สำนึกขอบคุณ ยามใดที่ฝนตก
พรำไม่สร่างซา ท่านค่อยพบว่าไม่อาจไร้ซึ่งแสงอาทิตย์ มาตรว่าเลี้ยงลา
ไว้ตัวหนึ่งทุกวี่วันใช้ให้ลากรถบรรทุกสินค้า ผู้คนยังตั้งข้อรังเกียจว่ามันสกปรก
ยามใดที่มันล้มตายไป ค่อยพบว่าเมื่อปราศจากมันช่างวุ่นวายนัก

อุนยิ้วคิดค้นหาความรู้สึกนี้

แต่ความรักเป็นสิ่งที่ยากหาพบได้

...ปรกติแล้วมันมาโดยไม่เรียกหา หากค้นหามันกลับหลบซ่อนไว้

ไม่ค้นหายังพอทำเนา

พอค้นหากลับสร้างความกลัดกลุ้มแก่อุนยิ้ว

นางไฉนหาไม่พบ?

ผู้ใดซ่อนความรักไว้?

...สตรีที่ดีงามเพียงนี้เลอเลิศเพียงนี้งดงามถึงเพียงนี้กลับไม่มีความรัก

สตรีที่ไม่มีความรักหล่อเลี้ยง ใช่จะงดงามต่อไปหรือไม่?

นางมิอาจไม่ร้อนใจ

เมื่อร้อนใจก็อารมณ์ไม่ดีแล้ว

ไม่ทราบเพราะเหตุใด ระหว่างนี้นางอารมณ์หงุดหงิด อยู่ดีๆ ก็ด่าทอคน ถึงกับชี้หน้าด่าว่าเนี่ยอาสู้สามครั้ง เกิดการขัดแย้งกับปิงหึงเสี้ยวสองครา สำหรับหลอแป๊ะไหน ยิ่งกลายเป็นเครื่องรองรับอารมณ์ของนาง ถูกด่าว่าอย่างสาดเสียเทเสีย

กาลก่อนตอนอยู่บ้าน เมื่อนางอารมณ์ไม่ดี อย่างมากก็ถอนขนนกแก้ว ร้องชู่สุนัขที่หลับไปจนสะดุ้งตื่น ขว้างปาแจกันถ้วยถาดใส่บ่าวไพร่หญิงรับใช้ อย่างมากก็เดิมน้ำลงในหมึกซิ่วซัวที่บิดานางเก็บรักษาไว้จนท่วมทัน แม้แต่คอนอยู่ในหอลมพิรุณโปรย นางพอไม่พอใจ จะกระตุกผ้าโพกศีรษะของปิงหึงเสี้ยว กัดใบหูของถังป้อสู้ และขว้างก้อนหินใส่เฮ้งเซี่ยวเจียะ แต่คราครั้งนี้นางไม่แล้ว

ก่อนหน้านี้นางเห็นไม้ดอกเพียงออกดอกตูม ก็เฝ้าครุ่นคิด เมื่อดอกไม้บานคงสวยงามยิ่ง

เมื่อดอกไม้บาน นางเห็นว่าดอกไม้สวยงามจริงๆ เห็นว่าคู่ควรยิ่ง

เมื่อยอกไม้โรยรา นางยังเบิกบานใจ เห็นว่าวันหน้าดอกไม้จะบานอีก

ยามเมื่อดอกไม้ร่วง นางยังยิ้มแย้มรอคอยดอกไม้บานอีกครั้ง

ดังนั้นนางไม่ชมชอบให้ผู้คนส่งดอกไม้ เมื่อหักช่อดอกไม้ออกมา ไม้ดอกก็ไม่เจริญเติบโต มิสู้เพาะปลูกไว้ที่เดิม ปล่อยให้ดอกไม้บานดอกไม้ร่วงจึงเป็นความสวยงาม

ต่อให้ไม้ดอกไม่ออกดอก มีแต่ใบสีเขียวนางก็ยินดีเช่นกัน

ทั้งนี้เพราะใบสีเขียวก็สวยงาม ไยต้องผลิดอกออกมา?

นางเห็นไม้ดอกมีแต่ผล แต่ไม่เห็นผลิดอก ยังครุ่นคิด...เนื่องจากออกผล เพาะเมล็ดใหม่ อีกไม่นานดอกไม้จะบานสะพรั่งอีกครา

นางเป็นสตรีเช่นนี้

ต่อให้เป็นเรื่องยิ่งใหญ่เทียมฟ้า นางมักครุ่นคิดไปในทางดี

การครุ่นคิดเช่นนี้ จะสร้างความสุขใจแก่ผู้คน

นางเห็นฝนตก จะนึกถึงความสุขของการตากฝน เมื่อหิมะตกจะกอบหิมะลูบใบหน้าต่อให้ปลายนิ้วถูกเชือดแทง นางยังชื่นชมกับโลหิตที่แดงสดใส แม้นใส่รองเท้าจนทะลุ นิ้วเท้าโผล่พื้นออกมา ยังเห็นว่านิ้วเท้าขาวกลมกลึงยิ่ง

นั่นเป็นเรื่องเมื่อกาลก่อน

ตอนนี้ ไม่แล้ว

ตอนนี้นางเห็นดอกไม้บาน จะนึกถึงดอกไม้ร่วงโรย พอเห็นใบไม้เขียวชอุ่ม จะนึกถึงความอ้างว้างที่ปราศจากไม้ดอก นางทั้งไม่ทุบตีคน กลั่นแกล้งคน เพียงหงุดหงิดใจ ทุ่มเถียงกับผู้คนไม่เลิกรา

นางในตอนนี้เห็นฝนตกลงจากฟ้า จะสูดได้กลิ่นอับชื้น เห็นหิมะเปลี่ยวโปรย จะรู้สึกมือเท้าเยือนเฉียบ ยามค่ำคืนหลับฝันเห็นเท้าของตัวเอง มีโลหิตไหลหลั่งออกมา เมื่อมองดูหัวรองเท้า รู้สึกสั่นเท้าบาดเจ็บจากการเดินทางไกล

สรุปแล้วนางไม่เบิกบานใจ

นอกจากนางรอคอยความรักแล้ว ในใจนางยังถูกปกคลุมด้วยเงาทะมึนชั้นหนึ่ง

รอบเดือนของนางล่วงเลยกำหนดไม่มาครึ่งเดือนแล้ว

รอบเดือนไม่มา ความจริงไม่ใช่เรื่องใหญ่โตอันใด

สตรีทั้งหลายไม่ได้มีรอบเดือนมาตรงตามกำหนดทุกคน

สำหรับกับอุนยิ้ว นี่ไม่ใช่เป็นครั้งแรก

แต่ตอนนี้นางกลับวิตกกังวล

นางไม่ทราบตัวเองถูกผู้คนรุกล้ำอันใดหรือไม่?

"ผู้คน" หมายถึงแป๊ะโซ้วปวย

"รุกล้ำอันใด" หมายถึง...

นี่จะให้นางกล่าวกระไรดี?

นางพอนึกถึง รู้สึกใบหน้าร้อนผ่าว หัวใจเต้นถี่เร็ว

ล้วนเป็นเพราะค่ำคืนนั้น

ค่ำคืนแห่งการฆ่าฟัน อบอวลด้วยกลิ่นคาวเลือดนั้น

...แป๊ะโซ้วปวยที่แท้ "รุกล้ำ" อันใดนางหรือไม่?

นางไม่แน่ใจ

นางไม่แน่ใจ

ค่ำคืนนั้นนางถูกจี้สกัดจุดสิ้นสติไป

หลังจากที่ฟื้นคืนสติมา ตัวเองอยู่ในสภาพเปลือยเปล่า ฉั่วจุ้ยโต๊ะหลั่งโลหิตเสียชีวิต รอจนนางทราบว่านั่นเป็นฝีมือของแป๊ะโซ้วปวย แป๊ะโซ้วปวยก็เสียชีวิตแล้ว

เตียถั่วอ้ำๆ อึ้งๆ ไม่ได้บอกต่อนางตรงๆ

นางก็ไม่สะดวกกับการถาม

...นางเป็นอิสตรี จะให้นางออกปากได้อย่างไร?

แต่ว่านางนึกประหวั่นใจตลอดมา

เจ้ากังวลบินจากนั้นที่แท้ทำอะไรนางหรือไม่?

นางกำพร้ามารดาตั้งแต่เล็ก มาตรว่าบิดานางรักถนอมนาง แต่ก็ไม่อาจแก้ปัญหาส่วนตัวของนางหลายประการ

สมมติเช่นครั้งแรกที่นางมีรอบเดือน นางลูบคลำพบโลหิต ตอนแรกเข้าใจว่าตัวเองรับประทานอาหารมีพิษ ต่อมาโลหิตไหลไม่หยุด สร้างความหวาดกลัวจนร้องไห้ออกมา

นางถามบิดาว่าตัวเองต้องตายหรือไม่?

บิดานางไม่ทราบอธิบายต่อนางอย่างไร ปลอบโยนนางอย่างไร ได้แต่โอบกอดนางไว้กล่าวว่า

"ยิ้วยี้ไม่ตาย ต่อให้บิดาตาย ยิ้วยี้ก็ไม่ตาย มาตรว่ามีเรื่องใด บิดา

ะ...แทนยิ้วยี่"

ดีที่บิดานางมีสตรีรับใช้นางหนึ่ง เรียกว่าตั้งซาโกว นางช่วย
...เรื่องราว" ให้แก่อุนยิ้ว

หลังจากครั้งนั้น อุนยิ้วค่อยได้คิดว่าตัวเองเป็นสตรี สตรีกับบุรุษจะ
...ไรแตกต่างกัน

ตั้งซาโกวก็ทยอยสอนเรื่องราวเกี่ยวกับสตรีให้แก่นาง
แต่นางไม่ชมชอบเรียนรู้
นางปฏิเสธความจริงที่ว่าตัวเองเป็นสตรี
นางไม่เข้าใจว่าผู้คนไยต้องแบ่งแยกบุรุษสตรี
นางหวังว่าตัวเองเป็นบุรุษ
...เป็นบุรุษช่างประเสริฐนัก
สามารถไปที่ใดก็ได้
ทั้งไม่กลัวถูกบุรุษหากำไร
ทั้งไม่ต้องร่ำเรียนวิชาเย็บปักถักร้อย หุงหาอาหาร ทำงานบ้าน
...อันใด

และไม่ต้องคลอดบุตร
หลีกเลี่ยงความทุกข์ทรมานของการตั้งครรภ์
...ใช่แล้ว การตั้งครรภ์เป็นเรื่องราวใด?
ตอนนั้นตั้งซาโกวเคยอธิบายต่อนาง
แต่นางปฏิเสธที่จะรับฟัง
นางถึงกับอุดหูร้องว่า "ต่ำช้า ต่ำช้า ข้าพเจ้าไม่ฟัง"
ตั้งซ-โกวยังคิดบอกต่อ นางกลับถามว่า "ท่านใช่มีอะไรกับท่านพ่อ
...หรือไม่ จึงทราบกระจ่างถึงเพียงนี้..."

ตั้งซาโกวหน้าแปรเปลี่ยนไป หมุนตัวผละจากไป
ตอนนั้นนางนึกกระหยิ่มยินดี ที่ชู่ชวัญตั้งซาโกวเป็นผลสำเร็จ

รอจนนางเดิบโตเต็มสาว ต้องการทราบรายละเอียด กลับไม่ทราบถามผู้ใดดี

หากให้ถามผู้คน นางหน้าเปราะบาง กลัวถูกหัวร่อเยาะ

ดังนั้นจนบัดนี้ นางยังไม่ทราบว่า บุรุษสตรีทำอย่างไรจึงเป็นสามีภรรยา และตั้งครรภ์ จวบจนกำเนิดบุตร?

...ใช่ปากต่อปาก จมูกต่อจมูก สิ่งนั้นคู่กับสิ่งนี้หรือ? ยังมีเด็กทารกมาจากที่ใด?

เมื่อเป็นเช่นนี้ นางไม่ทราบว่าแป๊ะโซ้วปวยรุกล้ำอันใดนางหรือไม่?

ฟังจากปากคำเตียถั่ว แป๊ะโซ้วปวยที่น่าตาย คล้ายไม่ได้ทำลายความบริสุทธิ์ของนาง แต่นางเมื่อยังรักษาความบริสุทธิ์ไว้ เหตุใดรอบเดือนยังไม่มา?

มาตรว่านี่มิใช่ครั้งแรกที่รอบเดือนของนางไม่มาตามกำหนด แต่ในช่วงเวลาสำคัญเช่นนี้ พานเกิดเหตุการณ์เช่นนี้ มิหนำซ้ำล่วงเลยกำหนดเนิ่นนานถึงเพียงนี้

น่าเสียดายที่เตียถั่วเจ้าถ่านดำไม่อยู่ที่นี้

นางไม่อาจสอบถามจากผู้อยู่ในเหตุการณ์

นางเพียงคิดสอบถามคนผู้หนึ่งดู มาตรว่าไม่ใช่ผู้อยู่ในเหตุการณ์ก็ได้

นางกลัดกลุ้มกังวลใจยิ่ง

ดีที่ในขบวนผู้คนที่หลบหนีครั้งนี้ ยังมีสตรีนางหนึ่ง...ย่อเชี่ยวฮ้อเอง

ย่อเชี่ยวฮ้อสังเกตเห็นอุนยิ้วตอนแรกรู้สึกน่าเล่น เกิดความสงสัยอยากรู้ สุดท้ายกลายเป็นหงุดหงิดฉุนเฉียว

นางจะอย่างไรผ่านโลกมาก่อน

นางเคยเป็นนางคณิกาที่หอนกยูงได้รับขนานฉายาว่าสวรรค์เบื้องบน

นางพบว่าอุนยิ้วขอบตาดำคล้ำ มีอารมณ์ฉุนเฉียว ทั้งยังอึดอัดคิดอาเจียน ดังนั้นเพิ่มความห่วงใยอุนยิ้วกว่าเดิม

อาจบางทีเป็นเพราะทั้งหมดลงเรือลำเดียวกัน ทั้งยังเป็นสตรีด้วยกัน

ดังนั้นนางคิดทำความเข้าใจว่าเป็นเรื่องราวใด แล้วค่อยหาทางคลี่คลาย

...ได้แค่ทำความเข้าใจก่อน แล้วจึงคลี่คลาย

คิดทำความเข้าใจคนผู้หนึ่งไม่ใช่เรื่องง่ายดาย

ทั้งนี้เพราะไม่ว่าต้องการความเข้าใจจากผู้คนเพียงไหน คนยังป้องกันตัวเองมิให้ผู้คนทำความเข้าใจ

...บางครั้งกลับชมวดเงื่อนปมที่มีอยู่ก่อนจนเป็นเงื่อนตาย

เมื่อกลายเป็นเงื่อนตาย ก็แก้ไม่ได้แล้ว

...ท่านใช่มีเงื่อนปมในใจหรือไม่? ต้องการให้ผู้คนแก้ไขหรือไม่?

ผู้ใดไม่มีเงื่อนปมในใจ?

ผู้ใดไม่ต้องการให้ช่วยแก้ไข?

นอกจากย่อเชี่ยวย้อแล้ว ในผู้คนที่ร่วมทางอย่างน้อยยังมีคนผู้หนึ่งคิดแก้ปมหัวใจของอุนยิ้ว

แต่ว่ามันไม่สะดวก

ทั้งนี้เพราะมันเป็นบุรุษ

...บุรุษผู้หนึ่งหากคิดแก้ปมหัวใจของสตรี บางครั้งยังยากเย็นกว่าแก้เงื่อนผูกกางเกงของนางอีก

มันได้แต่ห่วงใย

และได้แต่หยอกเย้าให้อุนยิ้วเบิกบานใจ

...แต่ระหว่างนี้อุนยิ้วไม่เบิกบานใจ

มันย่อมเป็นหลอแป๊ะไหน

การได่ถามคนผู้หนึ่งใช้ปาก

การมองดูคนผู้หนึ่งใช้ดวงตา

การรักคนผู้หนึ่งใช้หัวใจ

หลอแป๊ะไหนใช้ทั้งปาก หูตา รวมทั้งหัวใจต่ออุนยิ้ว

แต่ต่อให้ทุ่มเทจิตใจเพียงไหน ก็ไม่สะดวกเท่ากับย่อเชี่ยวฮ้อ

ต่างฝ่ายต่างเป็นสตรี สามารถสอบถามและบอกกล่าวอย่างเต็มที่

ย่อเชี่ยวฮ้อดูออกว่าอุนยิ้วหงุดหงิดฉุนเฉียว ดังนั้นใช้รูปแบบสนทนากับอุนยิ้วเป็นพิเศษ โดยถามตรงๆ ว่า

"เราดูไปใช่แก่ชราหรือไม่?"

หากเป็นคำถามอื่น อุนยิ้วอาจไม่ตอบก็ได้

แต่เมื่อเป็นคำถามเช่นนี้ ย่อเชี่ยวฮ้อกลายเป็นสตรีที่ต้องการคำปลอบโยนจากนาง ดังนั้นนางตอบว่า

"หากท่านชรา ก็ไม่มีหญิงสาวแล้ว"

ทั้งสองเริ่มต้นสนทนาในลักษณะนี้

คนพอเปิดฉากสนทนา จะทำความเข้าใจกันและกัน นำไปสู่การแก้ปมหัวใจ

ย่อเชี่ยวฮ้อยิ้มพลางกล่าวว่า

"เราหมายถึงหัวใจ เป็นความชราของหัวใจ มิใช่เปลือกนอก เราอิจฉาเสี่ยมไสท่านจริงๆ"

อุนยิ้วกล่าวอย่างสงสัยใจว่า

"อิจฉาเลื่อมใสข้าพเจ้าอันใด?"

ย่อเชี่ยวฮ้อกล่าวด้วยความเป็นมิตรว่า

"อิจฉาเลื่อมใสท่านบริสุทธิ์ สดใส ร่าเริง...บุคคลเช่นนี้หัวใจจะไม่มีวันชรา"

อุนยิ้วดาเป็นประกายในบัดดล

คล้ายกับโคมไฟสองดวงสว่างวูบขึ้น แต่สว่างไม่นานก็มืดหม่นลง

ขนตาของอุนยิ้วหลุบลง กล่าวว่า

"ข้าพเจ้าอารมณ์ไม่ดี"

"เหตุใดไม่ดี?"

อุนยิ้วคิดกล่าวกระไร แต่แล้วเปลี่ยนเป็นกล่าวว่า

"ไม่มีใด"

ย่อเซี่ยวฮ้อชำเลืองมองอุนยิ้วใช้นิ้วมือพันชายเสื้อตัวเอง ในใจล่วงรู้เรื่องราวหลายประการ

หนึ่ง หญิงสาวที่มีชีวิตอย่างสุขสันต์หรรษานางนี้ คงเกิดเรื่องราวทางร่างกายและจิตใจอันใด

สอง เรื่องเหล่านี้อาจไม่มีความสำคัญกับผู้อื่น แต่มีความสำคัญต่ออุนยิ้วอย่างยิ่ง

สาม หากเป็นเรื่องราวที่มีความสำคัญต่ออุนยิ้ว คงกระทบกระเทือนถึงจิตใจ เป็นเหตุให้คุณหนูใหญ่นางนี้อารมณ์ไม่ดี

สี่ นางต้องทำความเข้าใจว่าอุนยิ้วมีความในใจอันใด

ห้า หากคิดล่วงรู้ความในใจของอุนยิ้ว เกรงว่าต้องใช้ความพยายามไม่น้อย

ดังนั้นย่อเซี่ยวฮ้อไม่ซักถาม เพียงกล่าวว่า

"อารมณ์ไม่ดีไม่นับเป็นเอย่างไร เรามักอารมณ์ไม่ดี แต่เช้งเซี่ยวเจียะแนะนำวิธีสามวิธี กลับใช้ได้ผลยิ่ง"

อุนยิ้วร้องเพ้ยกล่าวว่า

"ก้อนหินน้อยมักมีหลักเหตุผลมากมาย ยังมีวิธีอันใด?"

ย่อเซี่ยวฮ้อกล่าวว่า

"หนึ่งเขาเห็นว่าความสุขหรือความเศร้าเพียงเป็นความคิดของตัวเอง ความคิดเป็นสิ่งที่ควบคุมได้ หากท่านเศร้าโศก ขอเพียงท่านไม่นึกถึงเรื่องเศร้าโศกนั้น หันไปนึกถึงเรื่องราวที่สุขสันต์ ท่านจะบังเกิดความสุข ดังนั้นเขาบอกว่าคนควรแสวงหาความสุข ไม่แส่หาความกลัดกลุ้มใส่ตัว"

นางโน้มหน้าไปกระซิบบอกต่ออุนยิ้วว่า

"หากที่บ้านท่านมีแมวตายตัวหนึ่ง ท่านคิดถึงมัน มิสู้หันไปรัก

เอ็นดูสุนัขภายในบ้านอีกตัวหนึ่ง"

อุนยิ้วกล่าวว่า

"แต่หากข้าพเจ้าเห็นสุนัขตัวนั้น คงคิดถึงแมวของข้าพเจ้ากว่าเดิม"

ย่อเซี่ยวฮ้อยิ้มพลางกล่าวว่า

"หากท่านลืมไม่ลง เขายังมีวิธีอื่น ท่านลองแปรความทุกข์ยาก อุปสรรค ขวากหนาม ตลอดจนถึงการพลัดพรากตายจากไปในทางที่ดี จะคลิคลายได้เอง"

อุนยิ้วกล่าวอย่างไม่ยินยอมพร้อมใจว่า

"ทุกข์ยากคือทุกข์ยาก อุปสรรคคืออุปสรรค สร้างความกลัดกลุ้มแทบตาย ไหนเลยเป็นเรื่องดีได้?"

"เขาบอกว่าไม่ผ่านความทุกข์ยาก ไหนเลยสำเร็จกิจการใหญ่ได้ อุปสรรคยิ่งมาก โอกาสที่พบกับความสำเร็จยิ่งมาก ขอเพียงท่านไม่ย่นย่อท้อถอย ภายภาคหน้าต้องพบกับความสำเร็จ หากท่านเปลี่ยนแปลงท่าทีและความรู้สึกมองดูเรื่องเดียวกัน ย่อมมีความเห็นที่แตกต่าง"

อุนยิ้วกล่าวราวกับพึมพำว่า

"ข้าพเจ้าไม่ต้องการความสำเร็จอันใด ต่อให้เขากล่าวถูกต้อง เรื่องของการพลัดพรากตายจาก สามารถสลัดลืมเลือนได้หรือ?"

"ความหมายของเฮ้งเซี่ยวเจียะคือการพลัดพรากก่อให้เกิดความคิดถึงวันหน้าเมื่อได้อยู่ร่วมกัน จะเพิ่มความปีติยินดี ส่วนการตายจาก ให้ถือว่าไม่ต้องทุกข์ยากลำบากอีก อย่างนั้นถือว่าเป็นเรื่องดี เฮ้งเซี่ยวเจียะก็บอกว่าเขาเพียงแต่ได้คิด ไม่แน่ว่าจะกระทำได้"

อุนยิ้วกลับรับฟังจนบังเกิดความสนใจ ซักถามว่า

"ยังมีอีกวิธีหนึ่งเล่า?"

"เขาบอกว่าคนที่ถลำไปในความชั่วร้าย เป็นเพราะมันถลำลงไปเอง คนที่เสื่อมโทรมเหลวแหลก เป็นเพราะตัวเองเสื่อมโทรมเหลวแหลก..."

"เหลวไหล ไหนเลยมีคนถลำลงในความชั่วร้ายเสื่อมโทรมเหลวแหลกเอง?"

ย่อเชี่ยวฮ้อกล่าวว่า

"ตอนนั้นเราก็ไม่เห็นด้วย แต่ในมุมมองของเฮ้งเชี่ยวะเจียะคือนอกจากภัยพิบัติธรรมชาติ และความวิบัติที่มนุษย์ก่อขึ้น ซึ่งไม่อาจต่อต้านแข็งขืนแล้ว ความล้มเหลว ความเปลี่ยนแปลงในทางร้ายเป็นผู้คนก่อขึ้นเองอาจบางทีมันเอาแต่เสพสุข อาจบางทีมันทะเยอทะยาน หรืออาจบางทีตัวเองกระทำผิด พานถลำลงในความชั่วร้าย ขณะเดียวกัน พฤติการณ์ของคนได้รับผลสะท้อนจากความนึกคิดและนิสัยใจคอ หมายความว่าหากท่านบอกต่อตัวเองว่าเราสุขกายสบายใจ เราเป็นคนดีงาม จากนั้นยิ้มแย้มแจ่มใสกระทำแต่ความดี อย่างนั้นท่านจะกลายเป็นคนดีที่มีความสุขอย่างแท้จริง"

อุนยิ้วเบิกตาค้าง กล่าวว่า

"เขาบอกว่าขอเพียงตัวเองเข้าใจว่าตัวเองเบิกบานสำราญใจ ก็จะเบิกบานสำราญใจหรือ?"

"ใช่แล้ว นี่พ้องกับหลักเหตุผลที่ว่าปลูกแตงได้แตง ปลูกถั่วได้ถั่ว"

อุนยิ้วแลบลิ้นออกมา กล่าวว่า

"ก้อนหินน้อยช่าง...ไร้เดียงสาไปแล้ว ในโลกผู้ใดไม่หวังให้ตัวเองมีความสุข หากคาดคิดเช่นนั้น โลกนี้ก็ไม่มีคนทุกข์ยากแล้ว"

"คำพูดมิใช่กล่าวเช่นนั้น ในโลกมีผู้คนไม่น้อยที่วิตกทุกข์ร้อน แส่หาความยุ่งยากใส่ตัว มาตรว่าความล้มเหลวยังไม่ถึงเศษเสี้ยวหนึ่งของชีวิต แต่บางคนกลับปล่อยให้ความไม่สมปรารถนาเพียงส่วนเสี้ยวนี้ทำลายไปทั้งชีวิต"

อุนยิ้วอดกล่าวมิได้ว่า

"หากเป็นเรื่องปรกติธรรมดา ขอเพียงปรับเปลี่ยนจิตใจถือว่าผ่านไป แต่หากร่างกายได้รับบาดเจ็บ ท่านไม่นึกถึงมัน จะไม่เจ็บปวดหรือ? หากท่านถูกผู้คนฟันเท้าขาดข้างหนึ่ง ท่านพอยิ้มแย้มแจ่มใส จะเดินเหินได้อย่าง

คล่องแคล่วหรือ? ก้อนหินน้อยนับว่าบรรจุก้อนหินเต็มสมองจริงๆ"

ย่อเชี่ยวฮ้อหัวร่อออกมา กล่าวว่า

"ผู้คนล้วนบอกว่าเฮ้งเชี่ยวเจียะแม้อายุเยาว์แต่ชาญฉลาดปราดเปรื่องคิดอ่านมองการณ์ไกล แต่ในสายตาท่าน เขาคล้ายเป็นตัวโง่งม"

ปากกล่าววาจา ในใจแยกแยะคำพูดของอุนยิ้ว ค่อยได้ติดว่าปัญหาคงเกิดจากร่างกายของเด็กหญิงนางนี้

การสนทนาถือว่าเข้าสู่หัวข้อสำคัญแล้ว

แต่ว่าไม่อาจรีบร้อนเกินไป

ย่อเชี่ยวฮ้อเคยอยู่ในหอนางโลม ทราบว่าเรื่องใดรีบร้อนได้เรื่องใดรีบร้อนไม่ได้ นางมิใช่สตรีที่มีความอดทนเท่าใด แต่เป็นสตรีที่ทราบว่าเวลาใดต้องมีความอดทน

อุนยิ้วกล่าวพึมพำว่า

"ความจริงเป็นเช่นนั้น ข้าพเจ้าบอกแต่แรกว่าจอมโง่เชลาคือก้อนหินน้อย"

ย่อเชี่ยวฮ้อกล่าวคล้อยตามว่า

"นั่นก็ใช่แล้ว ไม่เช่นนั้นเขาไหนเลยไม่ทราบว่าท่านมีความในใจ?"

อุนยิ้วอุทานดังอา กล่าวว่า

"เขาทราบอันใดเกี่ยวกับข้าพเจ้า?"

ย่อเชี่ยวฮ้อใช้วิธีโยนหินถามทางโดยกล่าวว่า

"เรื่องของร่างกายท่าน"

อุนยิ้วใจหายวาบ กล่าวว่า

"ท่านทราบได้อย่างไร?"

ย่อเชี่ยวฮ้อทราบว่าตัวเองคาดเดาไม่ผิดจึงกล่าว

"เราไหนเลยไม่ทราบ?"

มิคาดอุนยิ้วแบะปากคราหนึ่ง ร้องไห้โฮออกมา กล่าวว่า

"แม้แต่ท่านก็ดูออก อย่างนั้นคงเป็นความจริงแล้ว"

ย่อเชี่ยวฮ้อคิดไม่ถึงว่าจะหนักหนาถึงเพียงนี้ อุนยิ้วพอร้องไห้ออกมา นางพลอยว้าวุ่นใจ รีบโอบกอดอีกฝ่ายไว้ ปลอบโยนว่า

"อย่าได้ร้องไห้ มีเรื่องใดสามารถหารือกัน"

อุนยิ้วสะอึกสะอื้นพลางกล่าวว่า

"...เรื่องน่าอับอายเช่นนี้ไหนเลยหารือได้?"

ย่อเชี่ยวฮ้อกล่าวอย่างเคลือบแคลงสงสัยว่า

"หรือว่า...เฮ้งเชี่ยวเจียะรังแกท่าน?"

อุนยิ้วร้องออกมาว่า

"ที่แท้ท่านไม่ทราบ"

ย่อเชี่ยวฮ้องุนงงสงสัยขึ้นมา กล่าวว่า

"ที่แท้เป็นเรื่องราวใด ลองบอกต่อเรา ให้เราผู้พี่คิดอ่านแทนท่าน"

อุนยิ้วกล่าวด้วยความเอียงอายอยู่บ้างว่า

"ไม่มีใด...ข้าพเจ้าเองก็ไม่แน่ใจ..."

ย่อเชี่ยวฮ้อทราบว่าไม่อาจรีบร้อนใจ เมื่อหวู่นางเกามโพส่งยยกไป เกิดความผิดพลาดขึ้น ต้องตั้งต้นกันใหม่ ดังนั้นกล่าวว่า

"ตกลง ท่านไม่บอกก็ไม่เป็นไร พวกเราเพียงพูดคุยกัน..."

นางคาดว่าเรื่องราวมีส่วนเกี่ยวข้องกับสุขภาพร่างกายของอุนยิ้ว แต่ว่าอุนยิ้วละอายต่อการบอกต่อผู้คน จึงชวนสนทนาว่า

"เราผู้พี่เป็นคนผ่านโลกมาก่อน บุรุษล้วนเลวร้าย หวังว่าท่านอย่าได้ถูกคนเลวข่มเหงรังแก"

ขนตางอนยาวของอุนยิ้วเต้นระริก กล่าวว่า

"เจ้เจี๊ (พี่สาว) ข้าพเจ้า...คิดถามท่าน..."

ย่อเชี่ยวฮ้อตบหลังมือของนางเบาๆ กล่าวว่า

"ท่านถามได้อย่างเต็มที่ เราผู้พี่มีชะตาอาภัพ ล่วงรู้เรื่องราวของ

เ รุพเป็นอย่างดี"

...ท่านถามเถอะ

...ขอเพียงท่านถาม เราจะทราบว่าปัญหาของท่านอยู่ที่ใด

อุนยิ้วปลุกปลอบความกล้าหาญกล่าวว่า

"เจ้เจ๊ บุรุษใช่หรือไม่ว่า..."

"ใช่หรือไม่อันใด?"

"...ใช่หรือไม่ว่า..."

สุ้มเสียงของนางแผ่วเบาราวกับยุง ความกล้าหาญคล้ายสิ้นสูญไป

ย่อเชี่ยวย้อกลอกตาคลบหนึ่งแล้วกล่าว

"เช่นนี้เถอะ เราจะบอกเล่าเรื่องราวของบุรุษเลวร้ายภายในหอท่านถือว่าเป็นเรื่องชวนหัวดีหรือไม่?"

"...บุรุษเลวร้าย...ภายในหอ?"

ย่อเชี่ยวย้อหัวร่อออกมา กล่าวว่า

"ย่อมมิใช่หอลมพิรุณโปรยหากแต่เป็นหอนกยูงที่เราเคยรั้งอยู่รับแขก"

อุนยิ้วกลับบังเกิดความกระตือรือร้นสนใจ กล่าวว่า

"ใช่แล้ว ข้าพเจ้าเคยคิดถามท่าน ท่านรั้งอยู่ในสถานที่ต่ำช้าเช่นนั้นทำอะไร?"

ย่อเชี่ยวย้อกล่าวด้วยน้ำเสียงอับจนปัญญาว่า

"ล้วนเพื่อการดำรงชีวิต"

อุนยิ้วไม่เข้าใจ

...เพื่อการดำรงชีวิต ไยต้องฝากกายในหอนางโลม?

ย่อเชี่ยวย้อสังเกตสีหน้าอุนยิ้ว ทราบว่าอีกฝ่ายไม่เข้าใจ จึงกล่าว

"ท่านกับเรามิใช่คนประเภทเดียวกัน พวกเราความจริงอยู่คนละโลก ท่านไม่ต้องห่วงใยเรื่องข้าวปลาอาหาร เราต้องคำนึงถึง วันใดไม่ทำงาน วันนั้นไม่มีข้าวสารกรอกหม้อ"

อุนยิ้วแบะปากกล่าวว่า

"แต่ว่าข้าพเจ้าคิดเห็นเช่นเดียวกับพวกท่าน...พวกท่านมีในสิ่งที่ข้าพเจ้าไม่มี"

ย่อเซี่ยวฮ้อยื่นมือปิดปากของนาง กล่าวว่า

"อย่าได้กล่าวเช่นนี้ ท่านเท่ากับคาบช้อนทองมาเกิด มีพร้อมทุกสิ่ง ดังนั้นกลับไม่ถนอมบุญวาสนานี้ หนีออกจากบ้านมา"

"แต่ว่าข้าพเจ้าต้องการเป็นเช่นพวกท่าน ซึ่งคล้ายเป็นคนที่สมบูรณ์แบบ"

ย่อเซี่ยวฮ้อระบายลมจากปากคำหนึ่ง กล่าวว่า

"พวกเราไม่มีศักดิ์ฐานะอันสูงส่งเช่นท่าน ดังนั้นเกลือกกลั้วอยู่ในโลกียวิสัย ผ่านอารมณ์ทั้งเจ็ดกามคุณทั้งหก ลิ้มรสกับความทุกข์สุขเศร้าโศกหรรษา ถือว่าไม่เสียทีที่เกิดมา"

"ใช่แล้ว...ข้าพเจ้าเห็นว่าพวกท่านมีชีวิตอย่างมีสีสัน เต็มไปด้วยเลือดและน้ำตา ดังนั้นข้าพเจ้า..."

"ดังนั้นท่านหนีออกจากบ้าน คลุกคลีอยู่กับพวกเราเหล่าอันธพาลร้านถิ่น ใช่หรือไม่?"

กล่าวพลางหัวร่อออกมา

อุนยิ้วก็หัวร่อ หัวร่อจนเผยเห็นรอยลักยิ้มอันลึกล้ำ

ย่อเซี่ยวฮ้อต้องยกมือหยิกแก้มของอีกฝ่าย สัพยอกว่า

"ช่างน่ารักนัก หากท่านถูกผู้คนรังแก เราคงเจ็บปวดใจยิ่ง"

อุนยิ้วหน้าแดงวูบหนึ่ง จากนั้นกล่าวว่า

"เจ้เจ๊ ท่านอยู่ในสถานที่นั้นเป็นเวลานาน ไยมิใช่...รู้จักบุรุษอย่างลึกซึ้ง?"

ย่อเซี่ยวฮ้อหัวร่อออกมา ที่แท้เด็กหญิงนี้ต้องการทราบเรื่องราวของเพศตรงข้าม แต่พานหน้าบาง ไม่สะดวกกับการถามไถ่ จึงกล่าว

"ในชุมชนอันสับสนเช่นนั้น เราผู้พี่ย่อมทำความเข้าใจมากกว่าท่านต้องการฟังหรือไม่?"

"ต้องการ"

"ท่านไม่กลัวระคายหู?"

อุนยิ้วอุดหูทั้งสอง กล่าวอย่างยิ้มแย้มว่า

"ข้าพเจ้าไม่กลัว หากไม่น่าฟังข้าพเจ้าจะล้างหู"

ย่อเชี่ยวฮ้ออดยิ้มมิได้ยกมือลูบคลำจอนผมที่ยุ่งเหยิงเล็กน้อยกล่าวว่า

"ช่างเป็นความนุ่มละมุนที่ชวนให้ผู้คนนึกรักเวทนาจริงๆ"

อุนยิ้วกล่าวอย่างไม่ยินยอมว่า

"นั่นเป็นความนุ่มละมุนที่แสดงต่อเจ้เจ๊ สำหรับผู้อื่น โดยเฉพาะบุรุษข้าพเจ้าดุร้ายยิ่ง"

ย่อเชี่ยวฮ้อยิ้มออกมากล่าวว่า

"อย่างนั้นเราผู้พี่ต้องขอบคุณท่านอย่างมากแล้ว ผู้อื่นกลับไม่มีวาสนาเช่นนี้"

อุนยิ้วเหม่อมองดูย่อเชี่ยวฮ้อ เห็นนางพอแย้มยิ้ม มุมปากเชิดขึ้นเล็กน้อย ชวนให้นึกถึงผลกระจับที่เคยรับประทานในคืนไหว้พระจันทร์ ต้องกล่าวว่า

"เจ้เจ๊ ท่านยามยิ้มน่าดูยิ่ง"

ย่อเชี่ยวฮ้องงงันวูบหนึ่ง คล้ายคิดไม่ถึงว่าอุนยิ้วจะชมเชยนาง จากนั้นกล่าวเสียงอ้อยอิ่งว่า

"อย่าได้หยอกเย้าเราแล้วเราผู้พี่ไม่เรียนรู้ด้านอื่นเพียงพิถีพิถันการยิ้มอย่าลืมว่าเราผู้พี่มีอาชีพขายยิ้ม"

อุนยิ้วกะพริบตากล่าวว่า

"ยิ้มยังพิถีพิถันด้วย? มิใช่คิดยิ้มก็ยิ้มหรือ? ยิ้มยังขายได้หรือ? ขายชั่งละเท่าใด?"

ฮ่อเซี่ยวฮ้อเห็นนางไร้เดียงสาถึงเพียงนี้ ต้องยิ้มพลางทอดถอนใจ กล่าวราวเล่านิทานให้เด็กฟังว่า

"พวกเรายิ้ม เพื่อยิ้มให้บุรุษชมดู จุดประสงค์เพื่อกระชากวิญญาณพวกมัน กระชากอย่างไรต้องขึ้นอยู่ความสามารถแล้ว"

อุนยิ้วฉุดดึงแขนเสื้ออีกฝ่าย กล่าวว่า

"ใช่แล้ว ยิ้มอย่างไรค่อยกระชากวิญญาณของบุรุษ?"

"วิธีกระชากวิญญาณมีอยู่มากหลาย บุรุษมองดูสตรี ต่างกับที่พวกเรามองดูกัน ที่พวกมันต้องการคือความงามที่ชวนให้เคลิบเคลิ้มไหลหลง ท่านต้องยิ้มเหือกระชากขวัญวิญญาณพวกมันออก"

อุนยิ้วลืมตากลมกว้าง กล่าวว่า

"ชวนให้เคลิบเคลิ้มไหลหลงอย่างไร?มิใช่มาเผยอยิ้มก็ใช้ได้แล้วหรือ?"

"ไม่ ท่านต้องยิ้มอย่างเฉิดฉัน ให้พวกมันคิดฟุ้งซ่าน แต่ไม่อาจกรุ้งกริ่งเกินไป หากกรุ้งกริ่งก็กลายเป็นต่ำช้าแล้ว บุรุษมีนิสัยใฝ่ต่ำ ต้องการให้ท่านยิ้มไม่ว่ายิ้มจริงหรือแสร้งยิ้มขอเพียงท่านยิ้มจนพวกมันเคลิบเคลิ้มซึมเซาพวกมันจะควักกระเป๋าออกมาจนหมดสิ้น ท่านยังยิ้มไม่เชิงยิ้ม แย้มยิ้มแต่เห็นห่าง เพียงแต่ไม่อาจยิ้มอย่างเยินชาเกินไป หรือยโสเกินไป"

อุนยิ้วรับฟังอย่างมีรสชาติ อดถามมิได้ว่า

"เหตุใดไม่อาจยิ้มอย่างเย่อหยิ่งยโส?"

"ทั้งนี้เพราะหากยโสเย็นชา จะสะกิดปมด้อยของบุรุษขึ้นมา บุรุษที่ยิ่งเกิดปมด้อย ยิ่งมีการแสดงออกที่น่าชัง เพื่อประกาศศักดาต่อท่าน ควรทราบว่าบุรุษที่ย่างกรายไปยังหอนางโลมล้วนไม่มีตัวดี มีทั้งสัมมาชีพและมิจฉาชีพ ห้าบุปผาแปดสำนักสารพัดสารพัน"

"ห้าบุปผาแปดสำนัก? เป็นบุปผาอันใด และสำนักไหน?"

ฮ่อเซี่ยวฮ้อหัวร่อออกมา กล่าวว่า

"นี่เป็นสุภาษิตบทหนึ่ง ผู้คนทั่วไปมักกล่าวถึง แต่ส่วนใหญ่ไม่เข้าใจ

ที่ว่าห้าบุปผาแปดสำนัก มาจากค่ายกลห้าบุปผากับค่ายกลแปดสำนักสมัยโบราณ ใช้เปรียบเปรยแต่ละสาขาอาชีพ ห้าบุปผาประกอบด้วยดอกเบญจมาศทอง ใช้เปรียบเปรยสตรีที่ขายน้ำชา ดอกต้นฝ้ายที่ใช้เปรียบเปรยหมดเร่ร่อนรักษาโรค ดอกสุ่ยเซียนที่ใช้เปรียบเปรยนักร้องหญิงตามเหลาสุรา ดอกพุทราแดงที่หมายถึงนักแสดงปาที่ ดอกวัวตินที่หมายถึงผู้แบกหามคนแบกเกี้ยว สำหรับแปดสำนัก สำนักหนึ่งหมายถึงหมอดูพยากรณ์ สำนักสองหมายถึงคนขายสมุนไพร สำนักสามหมายถึงนักกายกรรม สำนักสี่หมายถึงนักแสดงเร่ร่อน สำนักห้าหมายถึงคนเล่านิทาน สำนักหกหมายถึงคนร้องเพลงริมทาง สำนักเจ็ดหมายถึงคนสร้างเพิงพัก สำนักแปดหมายถึงนักเล่นงิ้ว"

อุนยิ้วทบทวนเที่ยวหนึ่ง กล่าวว่า

"จนบัดนี้ข้าพเจ้าค่อยทราบว่าห้าบุปผาแปดสำนักหมายถึงอะไร... หมายความว่าท่านผ่านพบผู้คนแปลกประหลาดมากมาย ไยมิใช่น่าเล่นยิ่ง?"

ย่อเซี่ยวฮ้อพอฟัง บังเกิดความขุ่นเคืองกล่าวว่า

"ท่านเข้าใจว่าเราตกอยู่ในหอนางโลม เป็นเรื่องน่าเล่นหรือ?"

คำพูดพอกล่าว ต้องทบทวนหวนนึก หากเปลี่ยนมุมมอง สตรีในหอนางโลมก็มีด้านที่สนุกสนาน แทนที่จะตกเป็นเครื่องเล่นของบุรุษ กลับสามารถยั่วเย้าแขกเหรื่อ

อาจบางทีสำหรับกับผู้ที่ตกอยู่ในแดนโลกีย์โดยที่ไม่อาจไถ่ถอนตัวเอง ความคิดเช่นนี้นับเป็นการปลอบใจประการหนึ่ง

ได้ยินอุนยิ้วกล่าวเสียงอ้อยอิ่งว่า

"ข้าพเจ้าทราบว่าพวกนางได้รับความลำบาก แต่ผู้คนส่วนใหญ่เหยียดหยามพวกนางต่ำช้า หากแต่ไม่เข้าใจว่าพวกนางไฉนต่ำช้า จะอย่างไรสตรีเหล่านั้นรู้ความกว่าข้าพเจ้า..."

ย่อเซี่ยวฮ้อยิ้มเพลางกล่าวว่า

"สมมติเช่น..."

อุนยิ้วกล่าวเสียงแผ่วเบาว่า

"เรื่องของบุรุษสตรี...ข้าพเจ้าล้วนไม่เข้าใจ..."

ย่อเซี่ยวฮ้อหัวร่อออกมา กล่าวว่า

"ในโลกมีบุรุษทุกชนิด ทั้งแข็งนอกอ่อนใน ทั้งทวนเทียนไข ทั้งต้มๆ ล่อๆ แอบฟังสตรีสนทนากัน"

เอ่ยถึงตอนนี้สอดมือไปในอกเสื้อ ตวาดว่า

"หากไม่ไสหัวออกมา เราจะให้ท่านจบชีวิตในที่นี้"

ใต้ตั่งที่นอน* ที่ห่างไปบังเกิดสุ้มเสียงหนึ่งร้องคำ "อย่าใจ้ลงมือ" จากนั้นปรากฏศีรษะหัวหนึ่ง ซึ่งประกอบด้วยตากลมโตคู่หนึ่งโผล่พ้นออกมา

อุนยิ้วเห็นเช่นนั้นร้องว่า

"ล้อแปะไหน เป็นท่านอีก ท่านมิใช่ย่อตัวอยู่ในพงหญ้า ก็ซ่อนตัวใต้ตั่งที่นอน แอบฟังคำสนทนาของผู้อื่น"

หลอแปะไหนแก้ต่างว่า

"ข้าพเจ้าอยู่ใต้ตั่งที่นอนเพื่อความอบอุ่น เก่านไฟในที่นี้เพิ่งมูเาพียงออกไป ยังมีความอบอุ่นหลงเหลือ"

ย่อเซี่ยวฮ้อแค่นเสียงออกทางรูจมูก กล่าวว่า

"ในความเห็นเรา ท่านป่วยหนักไม่เบา ฤดูหนาวนี้ไม่แน่ว่าจะเหน็บหนาว"

หลอแปะไหนกล่าวว่า

"ท่านไม่หนาว ข้าพเจ้ากลัวหนาว เมื่อถึงฤดูหนาว ทางที่ดีกระทำเรื่องสามประการ หนึ่ง คือรับประทานข้าว สองคือเข้านอน สามโอบกอด..."

เอ่ยถึงตอนนี้ คล้ายกลืนไข่ลงไปทั้งฟอง ไม่กล่าวสืบต่อ

---

* หมายถึง เตียงนอนของชาวจีนทางภาคเหนือ ก่อด้วยอิฐทนไฟบนเตียงปูที่นอน ข้างล่างมีรู ต่อกะทุกับปล่องไฟ เมื่อเข้าสู่ฤดูหนาว จะก่อไฟให้อุ่นไหลเข้าไปในห้อง

อุนยิ้วถามว่า

"โอบกอดอันใด?"

ฮ่อเซี่ยวฮ้อชิงกล่าวว่า

"นั่นเป็นคำพูดลามก อย่าได้รับฟัง หากรับฟังต้องล้างหู"

อุนยิ้วกล่าวด้วยความชื่นชมว่า

"ข้าพเจ้าบอกแล้วว่าท่านรู้ความกว่าข้าพเจ้า บุรุษไม่ทันกล่าวจบท่านก็ฟังออก เหตุใดข้าพเจ้าฟังไม่ออก?"

หลอแป๊ะไหนอดกล่าวมิได้ว่า

"ท่านเป็นคนดี ดังนั้นฟังไม่เข้าใจ"

ฮ่อเซี่ยวฮ้อกล่าวอย่างขุ่นเคืองแง่งอนว่า

"เจ้าลูกเต่ากลับอ้อมค้อมค่าเราผู้เป็นจ้เจ๊ ปีนี้ท่านอายุเท่าใด?"

หลอแป๊ะไหนยืดอกขึ้น กล่าวว่า

"ไม่มากไม่น้อย ยี่สิบปีพอดี"

ฮ่อเซี่ยวฮ้อร้องเพ้ยกล่าวว่า

"ท่านยังคงกลับบ้านไปอุ้มทารกหาความอบอุ่นเถอะ เหตุหนาวมาถึงแล้ว ฤดูใบไม้ผลิยังอยู่ห่างไกล"

หลอแป๊ะไหนกล่าวอย่างชึงชังว่า

"ข้าพเจ้าไม่คาดคิดเช่นนั้น ฤดูหนาวมาแล้ว ฤดูใบไม้ผลิยังอยู่ห่างไกลหรือ?"

อุนยิ้วกลับกล่าวว่า

"ล้วนไม่ถูกต้อง ข้าพเจ้าไม่ทราบว่าฤดูหนาวผ่านมา หากทว่าเป็นฤดูใบไม้ผลิตลอดเวลา"

ทั้งสองอึ้งไปวูบหนึ่ง ฮ่อเซี่ยวฮ้อแค่นเสียงดังเฮอะกล่าวว่า

"ฤดูหนาวฤดูใบไม้ผลิ เป็นเรื่องของดินฟ้าอากาศ แต่หากผู้ใดแอบฟังพวกเราสนทนากัน ครั้งหน้าถูกจับได้ เราจะเชือดมันกับมือ"

หลอแป๊ะไหนกล่าวว่า

"ข้าพเจ้าไม่มีเจตนาแอบฟัง หากแต่..."

ฮ่อเซี่ยวฮ้อกล่าวเสียงเย็นชาว่า

"เนื่ออาฮู้ ถังฉิกบี่ยังมีหลวงจีนวัดลักเล้งยี่แห่งนี้ล้วนมีงานวุ่นวาย ท่านอยู่ที่นี้ทำอะไร?"

หลอแป๊ะไหนตีฝีปากตอบว่า

"พวกเขามีงานวุ่นวาย พวกท่านกลับอยู่ที่นี้ พูดจากันครึ่งค่อนวัน"

อุนยิ้วรับฟังจนขุ่นเคืองใจ กล่าวว่า

"ท่านเป็นสตรีหรือไม่?"

อุนยิ้วพอเอ่ยปากถาม หลอแป๊ะไหนต้องตอบตามความสัตย์ว่า

"มิใช่"

อุนยิ้วกล่าวว่า

"เมื่อทราบว่าไม่ใช่ ทราบหรือไม่ว่าสตรีมีเรื่องมากมายที่กระทำได้ ส่วนบุรุษทำไม่ได้?"

หลอแป๊ะไหนตอบว่าทราบ จากนั้นกล่าวเสริมว่า

"มีเรื่องมากมายที่บุรุษทำได้ แต่สตรีทำไม่ได้"

คราครั้งนี้อุนยิ้วถือเหตุผลยิ่ง นางกล่าวว่า

"ท่านทราบก็ประเสริฐ พวกเรากำลังสนทนาเรื่องสำคัญ ท่านอย่าได้แอบฟัง มิสู้ไปช่วยงานของปิงใหญ่"

หลอแป๊ะไหนรับคำว่า

"ทราบแล้ว ปิงตั่วกอ (พี่ใหญ่แซปิง) มีวิชาความรู้ หากมีที่ใดใช้สอยข้าพเจ้า ข้าพเจ้าจะกระทำอย่างเต็มที่"

อุนยิ้วงงงันวูบจึงกล่าว

"ปิงหึงเสี้ยวมีวิชาความรู้ นี่กลับเพิ่งได้ยินเป็นครั้งแรก"

ฮ่อเซี่ยวฮ้อเร่งรัดว่า

"รีบไปเถอะ ถังฉิกบีเจ้าอารมณ์ หากท่านคิดเกียจคร้าน ระวังมันจะซัดโคกกระสุนเหล็กใส่แก้มก้นของท่าน"

หลอแป๊ะไหนยักไหล่กล่าวว่า

"นั่นจึงไม่ ถังตั่วกอ (พี่ใหญ่แซ่ถัง) กับข้าฯเจ้าต่างนิยมยกย่องกันและกัน"

ย่อเซี่ยวฮ้อร้องเพ้ยกล่าวว่า

"นี่ก็ตั่วกอ (พี่ใหญ่) นั่นก็ตั่วกอ ท่านพบผู้ใดล้วนเรียกเป็นตั่วกอ"

หลอแป๊ะไหนกล่าวด้วยสีหน้าเป็นปรกติว่า

"ข้าพเจ้ามีกำลังเพียงลำพัง ออกนอกบ้านพึ่งพาสหาย ย่อมไปได้ทั่วแผ่นดิน"

ย่อเซี่ยวฮ้อแค่นเสียงดังเฮอะกล่าวว่า

"ไปได้ทั่วแผ่นดิน? คราครั้งนี้หากท่านไม่ติดตามเฮ้งถะจู้ (เจ้าของเจดีย์แซ่เฮ้ง) มา เกรงว่าจบสิ้นไปก่อนแล้ว"

หลอแป๊ะไหนทุ่มเถียงว่า

"คราครั้งนี้ข้าพเจ้าสามารถมีชีวิต ล้วนพึ่งพาอุนนึ่งเฮียบ (วีรสตรีแซ่อุน) ชิงตัวข้าพเจ้าออกจากลานประหาร เกี่ยวข้องใดกับก้อนหินน้อย?"

ย่อเซี่ยวฮ้อบังเกิดความสงสัยใจ กล่าวว่า

"ท่านพบผู้ใดล้วนเรียกตั่วกอ ผู้ที่สมควรเรียกที่สุดกลับไม่เรียก นับว่าประหลาดแท้"

หลอแป๊ะไหนร้องดังๆ ว่า

"ข้าพเจ้าไม่ยอมรับนับถือมัน ดังนั้นไม่เรียก"

ย่อเซี่ยวฮ้อเอียงคอมองดูอีกฝ่าย ถามว่า

"เขาไม่คู่ควรให้ท่านยอมรับนับถือ?"

"ไม่คู่ควร"

"ดังนั้นท่านไม่ยอมเรียก?"

หลอแป๊ะไหนสวนคำว่า

"ไม่เรียก"

จากนั้นกล่าวด้วยสีหน้ากะลิ้มกะเหลี่ยว่า

"หากท่านต้องการให้ข้าพเจ้าเรียกจริงๆ ไม่เห็นจะไม่ได้ เพียงแต่มีเงื่อนไขข้อหนึ่ง"

ย่อเชี่ยวฮ้อความจริงไม่มีเจตนาบีบบังคับหลอแป๊ะไหนเรียกเฮ้งเชี่ยวเจียะเป็นตั่วกอ...จะอย่างไรเรียกหรือไม่ ไม่เกี่ยวข้องกับนาง เฮ้งเชี่ยวเจียะก็ไม่นำพาเพียงแต่นางบังเกิดความประหลาดใจที่หลอแป๊ะไหนไม่ยอมเรียกเฮ้งเชี่ยวเจียะเป็นตั่วกอ จึงถามว่า

"มีเงื่อนไขอันใด?"

หลอแป๊ะไหนคิดกล่าวกระไร แต่แล้วเปลี่ยนเป็นกล่าวว่า

"ข้าพเจ้าไม่สะดวกกับการบ่งบอก"

คราครั้งนี้แม้แต่อุนยิ้วก็เข้ามาร่วมวง กล่าวว่า

"มีอันใดไม่สะดวกกับการบ่งบอก?"

หลอแป๊ะไหนกล่าวอย่างลังเลว่า

"ข้าพเจ้ากลัวว่าบอกไปพวกท่านจะตบตีข้าพเจ้า"

อุนยิ้วกล่าวว่า

"พวกเราล้วนเป็นสตรีที่นุ่มนวล จึงไม่ตบตีคน"

หลอแป๊ะไหนแลบลิ้นเลียริมฝีปากที่แห้งผาก กล่าวว่า

"หากให้ข้าพเจ้าเรียกเฮ้งเชี่ยวเจียะเป็นตั่วกอ อุนนึ่งเฮียบต้องให้ข้าพเจ้าจูบคราหนึ่ง..."

มันกล่าวไม่จบความ อุนยิ้วกับย่อเชี่ยวฮ้อพากันลงมือตวัดมือตบใส่

หลอแป๊ะไหนชิงสะบัดหน้าจากไป ปากร้องดังๆ ว่า

"ข้าพเจ้าทราบแต่แรกว่าสตรีไม่รักษาคำพูดบอกว่าไม่ตบตียังตบตี..."

ย่อเชี่ยวฮ้อมองดูเงาหลังของหลอแป๊ะไหน กล่าวอย่างขุ่นแค้นว่า

"คนดื้อด้านนัก หากไปช้ากว่านี้ก้าวหนึ่ง ดูว่าเราจะตบตีมันจนตายหรือไม่?"

อุนยิ้วกล่าวอย่างอัดอั้นตันใจว่า

"บุรุษช่างน่ารำคาญนัก คนผู้นี้กับคนผู้นั้นไม่คล้ายเหมือนกัน"

ย่อเชี่ยวฮ้อหัวร่อออกมา กล่าวว่า

"คนผู้นี้คนผู้นั้น ที่แท้เป็นผู้ใด?"

อุนยิ้วกล่าวอย่างขุ่นข้องรำคาญว่า

"สมมติเช่นก้อนหินน้อย มือยู่ครั้งหนึ่งเนี่ยอาฮู้กับปันซือซุบซิบกันที่ห้องข้างดิดกัน ข้าพเจ้าคิดแอบฟังดูว่าพวกมันกล่าวว่ากระไร ก้อนหินน้อยที่คร่ำครึบอกว่า 'อย่าได้แอบฟัง เช่นนี้ไม่ดี' ข้าพเจ้าไม่ยินยอม บอกว่า 'ฟังดูสักคราจะเป็นไร ไม่แน่ว่าจะได้ยินความลับอันใด' ก้อนหินน้อยกลับปั้นหน้าเคร่งเครียด บอกว่า 'หากมีความลับจริง ท่านแอบได้ยิน ถือว่ากระทำผิดต่อสหาย' ปรกติเขาหน้าตาโง่งม พอปั้นหน้าเคร่งเครียด ยังหน้าดำกว่าบิดาเราอีก"

ย่อเชี่ยวฮ้อยิ้มพลางกล่าวว่า

"บุรุษเช่นเฮ้งเชี่ยวเจียะถือเป็นวิญญูชน บุรุษอื่นกลับไม่อาจทนทานรับได้"

อุนยิ้วโต้แย้งว่า

"ก้อนหินน้อยเคยบอกต่อข้าพเจ้าว่า 'ข้าพเจ้าไม่ต้องการเป็นวิญญูชนอย่างมากเป็นลูกผู้ชายก็พอ ไม่เช่นนั้นขอเป็นก้อนหินก้อนหนึ่ง' ซึ่งความจริงระหว่างวิญญูชน ลูกผู้ชาย บุรุษเพศ หรือว่ามุสิก ไม่ทราบมีข้อแตกต่างที่ใด?"

ย่อเชี่ยวฮ้อกลั้นหัวร่อกล่าวว่า

"วิญญูชนกับลูกผู้ชายล้วนเป็นบุรุษที่มีบุคลิกมีความหาญกล้า

แต่ว่าวิญญูชนน่าเบื่อไปบ้าง ลูกผู้ชายน่าเล่นอยู่บ้าง"

อุนยิ้วซักถามว่า

"อย่างนั้นบุรุษที่ไม่อาจทนทานรับได้ที่ท่านเอ่ยถึงเป็นอย่างไร?"

"หากบอกออกมา กลัวว่าจะระคายหูของท่าน"

อุนยิ้วบังเกิดความกระตือรือร้นสนใจขึ้นมา กล่าวว่า

"ลองบอกมาฟังดู ตอนนี้บุรุษแซ่หลอนั้นถูกขับไล่ไปแล้ว"

ฮ่อเชี่ยวฮ้อชบคิดแล้วกล่าว

"ตกลง ท่านทราบหรือไม่ว่าเราผู้พี่ไฉนตกอยู่ในหอนางโลม ทำงานรับแขก?"

"มิใช่เพื่อการดำรงชีวิตหรอกหรือ?"

ฮ่อเชี่ยวฮ้อทอดถอนใจกล่าวว่า

"เราเจ้เจ็ความจริงถือกำเนิดจากตระกูลขุนนาง เป็นกุลสตรีในหอห้อง แต่ถูกพวกพ้องของฉั่วเกียทำร้าย เป็นเหตุให้บ้านช่องพินาศผู้คนล้มตาย คนถูกขายเข้าหอนางโลม มีชีวิตมิสู้ตกตาย"

อุนยิ้วอดถามมิได้ว่า

"เจ้เจ็มีวิชาฝีมือติดตัว ไยต้องทนทุกข์ทรมานอยู่ที่นั่น?"

"เราความจริงไม่รู้จักวิทยายุทธ์ ตกอยู่ในหอนกยูงสามปี ต่อมาตึกหกหุนครึ่งคิดขยายอิทธิพล วางกำลังอยู่ตามสถานที่ต่างๆ เห็นว่าเราฉลาดเฉลียว จึงซื้อตัวเรา ถ่ายทอดวิทยายุทธ์ให้ ใช้ให้สืบความลับ เราค่อยบุกบั่นสร้างชื่อจนได้รับขนานฉายาสวรรค์เบื้องบน"

อุนยิ้วกล่าวด้วยความชื่นชมว่า

"บุรุษที่ไปยังหอนกยูงล้วนมิใช่ตัวดี เจ้เจ็สามารถรับมือได้ นับว่าร้ายกาจยิ่ง"

"นี่ไหนเลยเรียกว่าร้ายกาจ หากแต่เป็นความเศร้าสลด ท่านทราบหรือไม่ว่าบุรุษเข้าหอนางโลมด้วยจุดประสงค์ใด?"

อุนยิ้วขบคิดแล้วกล่าว

"...มิใช่เพื่อเรื่องนั้นหรอกหรือ?"

"เพื่อเรื่องนั้นจริง แต่ว่าบุรุษมีทั้งดีและเลว ทั้งเฉกเช่นเดียรัจฉานและเลวชาติกว่าเดียรัจฉาน"

อุนยิ้วกล่าวถามว่า

"หลังจากที่เจ้เจิร่ำเรียนวิทยายุทธ์ ใช่ฆ่าพวกมันเป็นการแก้แค้นหรือไม่?"

"เราไม่ ซึ่งความจริงพวกมันจับจ่ายใช้เงิน เพื่อหาความสุขจากเพศตรงข้าม หากมิใช่บังคับขืนใจ ก็ไม่ต้องฆ่าคนทำร้ายคน"

อุนยิ้วกล่าวถามว่า

"บุรุษที่ทั้งโสโครกทั้งน่าตายเหล่านั้นพบพบเห็นสตรีก็...เช่นนั้นหรือ? ช่างไร้ยางอายจริงๆ"

"นี่ไม่อาจโทษว่าพวกมัน บุรุษกับสตรีมีข้อแตกต่าง ขอเพียงพวกมันบังเกิดความต้องการ ไม่ว่ากับผู้ใดก็ได้ แต่พวกเราเหล่าสตรีหากไม่ชมชอบจะไม่ยินยอม ยังมี ท่านอย่าได้เห็นพวกมันวางอำนาจใหญ่โต บางคนกลับประหลาดพิกล แสดงความทุเรศออกมา"

อุนยิ้วรบเร้าถามด้วยความสนใจ ย่อเชี่ยวย้อจึงกล่าว

"มีบุรุษประเภทหนึ่งดูไปเป็นบุรุษ ความจริงหาเป็นเช่นนั้นไม่"

"พวกมันเป็นสตรีปลอมเป็นบุรุษหรือ?"

"บุรุษกลับเป็นบุรุษ เพียงแต่มิใช่บุรุษที่แท้จริง"

"เหตุใดบุรุษไม่ใช่บุรุษ?"

ย่อเชี่ยวย้อกล่าวว่า

"หมายถึงบุรุษที่เวลากระทำเรื่องเช่นนั้น ไม่อาจปลุกปลอบความแข็งขัน กลายเป็นอ่อนระทวย"

อุนยิ้วหน้าแดงสดใส ชั่วครู่จึงตะกุกตะกักว่า

"...อย่างนั้นพวกมันไฉนยังเข้าหอนางโลม?"

"ยิ่งเป็นบุรุษเช่นนั้น ยิ่งเข้าหอนางโลม มันต้องการให้บุรุษอื่นทราบว่ามันใช้การได้ ได้แต่มาหาสตรี แต่แล้วใช้การไม่ได้ ดูไปช่างน่าสมเพชนัก"

อุนยิ้วรับฟังจนปากอ้าตาค้าง ย่อเซี่ยวฮ้อกล่าวว่า

"พวกมันเป็นคนที่น่าเวทนา ทางที่ดีให้ปลอบใจพวกมันว่า 'ท่านคงดื่มสุรามากเกินไป จึงเป็นเช่นนี้' หาไม่ก็บอกว่า 'เมื่อครู่นายท่านคงออกแรงแข็งขันกับเจ้เจ้อื่น ไม่เหลือให้แก่เรา เราไม่ยินยอม'...พวกมันพอฟังค่อยบังเกิดความสบายใจ ยินดีจ่ายเงินให้ ทั้งยังให้มากกว่าเดิม ต่อให้สูญเสียความเข้มแข็งต่อหน้าท่าน ครั้งหน้ายังจะมาใหม่ ไม่สมควรกล่าววาจาเยาะเย้ยทำร้ายจิตใจอีกฝ่ายเด็ดขาด"

อุนยิ้วเบิกตาค้าง ไม่อาจกล่าววาจาใดได้

ซึ่งความจริงย่อเซี่ยวฮ้อจงใจกล่าวคำพูดเหล่านี้ นางต้องการให้อุนยิ้วทำความเข้าใจเรื่องราวเพิ่มมากกว่าดิม

...คนต้องเติบโตเจริญวัย ขณะที่ยังไม่เติบใหญ่ การไม่รู้ความถือเป็นความไร้เดียงสา เมื่อเติบใหญ่ยังไม่รู้ความ ถือเป็นความอ่อนเยาว์

นางดูออกว่าเฮ้งเซี่ยวเจียะ ปิงหึงเสี้ยว หลอแป๊ะไหน หรืออาจมีมากกว่านี้ ล้วนบังเกิดความรู้สึกต่ออุนยิ้วเป็นพิเศษ

...แต่คุณหนูใหญ่นางนี้ดูไปคล้ายเข้าใจ แท้ที่จริงไม่รู้ความอันใด

จนบัดนี้ยังไม่ทราบว่าอุนยิ้วกลัดกลุ้มใจด้วยเรื่องใด

นางที่เป็นเจ้เจ้ได้แต่บ่งบอกเรื่องราวของบุรุษให้ทราบไม่ว่าเป็นเรื่องดีเรื่องร้าย ยังมีเรื่องที่แฝงความบัดสี จะอย่างไรล้วนเป็นเรื่องราวของบุรุษที่สตรีสมควรทราบ

อุนยิ้วกล่าวอย่างตะลึงลานว่า

"ช่างน่ากลัวนัก ในโลกกลับมีบุรุษประเภทนี้"

ย่อเซี่ยวฮ้อกล่าวว่า

"นี่ไม่น่ากลัว ยังมีบุรุษบางคนกรอกสุราใส่สตรี ตบตีสตรี เวลากระทำเรื่องเช่นนั้น เต็มไปด้วยความวิปริตวิตถาร จัดการท่านจนแทบขาดใจตาย..."

นางฝีนยิ้มพลางกล่าวว่า

"ที่อุจาดกว่านี้ เราผู้เป็นเจ้เจ้ไม่อาจกล่าวจากปาก เราขบคิดไม่เข้าใจ มันก็เป็นคน รู้จักความเจ็บปวด หากเห็นว่าเช่นนั้นจึงมีความสุข จะช้าเร็วต้องด้านชาจนถึงกับฆ่าตัวเอง ค่อยแก้ปัญหาของมันได้"

อุนยิ้วคล้ายรับฟังจนตะลึงลาน กระทั่งดวงตายังไม่กะพริบ ลูกตาก็ไม่กลิ้งกลอก

ย่อเซี่ยวฮ้อรีบยื่นมือโยกคลอนนาง กล่าวว่า

"ท่านเป็นไรแล้ว?"

อุนยิ้วค่อยสะท้านตื่นจากภวังค์ ระบายลมจากปากกล่าวว่า

"ที่แท้บุรุษมีทั้งใช้การไม่ได้ ทั้งวิปริตวิตถาร ทั้งเลวชาติกว่าเดียรัจฉาน...อย่างนั้นสตรีคนเดียวไยมิใช่ต้องกลายเป็นสามคนค่อยรับมือได้?"

ย่อเซี่ยวฮ้อหัวร่อพลางกล่าวว่า

"ไหนเลยเพียงสามคน บางครั้งถึงกับต้องมีพันมือพันถันและพัน...ค่อยรับมือได้?"

เอ่ยถึงตอนนี้พลันสลายรอยยิ้ม กล่าวอย่างจริงจังว่า

"น้องเราบริสุทธิ์ราวผ้าขาว เราผู้พี่กล่าวโดยไม่ยั้งคิด ก่อนที่เราจะร่ำเรียนวิทยายุทธ์ แขกต้องการให้เราทำอะไร เราก็ทำเช่นนั้น หลังจากที่มีวิทยายุทธ์ หากพึงพอใจก็ให้การต้อนรับ หากไม่พึงพอใจพานปฏิเสธ หากเผชิญกับผู้ที่ชวนสะอิดสะเอียน จะให้พวกมันเห็นดี ดังนั้นได้รับขนานฉายาว่าสวรรค์เบื้องบน พวกเรามีชาติตระกูลแตกต่าง เราบอกเล่าเรื่องราวเหล่านี้หวังท่านอย่าได้ตำหนิ"

อุนยิ้วหลุบสายตาลง กล่าวเบาๆ ว่า

"สมควรมีคนบอกเรื่องเหล่านี้ต่อข้าพเจ้า ไม่เช่นนั้นข้าพเจ้ามิเพียง

ไม่คล้ายเป็นสตรี แทบไม่นับเป็นผู้คน"

ย่อเชี่ยวย้อฉวยโอกาสกล่าวว่า

"ดังนั้นเรามองปราดเดียวก็ดูออกว่าน้องเรามีความในใจ เราผู้พี่จะขอกเล่าเรื่องราวต่อท่านจนหมดสิ้น ท่านกลับไม่ยอมเปิดเผยต่อเรา"

อุนยิ้วรีบกล่าวว่า

"ข้าพเจ้าความจริงคิดถามเจ้เจ๊..."

"ถามอะไร?"

อุนยิ้วกล่าวเสียงแผ่วเบาที่มีแต่ยุงจึงได้ยินว่า

"ข้าพเจ้าวิตกว่า..."

"อะไรหรือ..."

"เป็นเช่นนั้นหรือไม่?..."

"ท่านที่แท้มีหรือไม่?..."

พวกนางกระซิบกระซาบอย่างแผ่วเบา ต่อให้เดินถึงข้างกายพวกนางก็ไม่ได้ยินข้อความที่พวกนางสนทนากัน เพียงทราบว่าตอนแรกย่อเชี่ยวย้อเป็นฝ่ายฟัง อุนยิ้วเป็นคนระบายบอก หลังจากนั้นเป็นย่อเชี่ยวย้อแนะนำ ถึงรยบอุนยิ้วสดับฟัง

นั่นเป็นคำพูดของสตรี

และเป็นเรื่องราวของสตรี

ชั่วครู่ให้หลัง อุนยิ้วค่อยลดความเอียงอาย คลายความตื่นเต้นลงตลอดทั้งร่างคล้ายผ่อนคลาย

สุดท้ายย่อเชี่ยวย้อปลอบโยนนางว่า

"ภายหลังเหตุการณ์ท่านเมื่อไม่ได้...ก็ไม่ต้องเป็นห่วง หากว่ามาแล้วให้บอกต่อเราผู้พี่"

อุนยิ้วค่อยยิ้มออก กล่าวว่า

"เจ้เจ๊กล่าวเช่นนี้ ข้าพเจ้าค่อยคลายใจลง"

ย่อเชี่ยวฮ้อกะพริบตากล่าวว่า

"หากท่านคิดเป็นห่วง ยังคงเป็นห่วงเฮ้งเชี่ยวเจียะ"

อุนยิ้วคล้ายไม่เห็นว่าคนผู้นี้มีอันใดน่าเป็นห่วง จึงกล่าว

"เขามีอันใดน่าเป็นห่วง?"

ย่อเชี่ยวฮ้อเม้มปากหัวร่อกล่าวว่า

"เขาเป็นคนดีถึงเพียงนี้ ท่านไม่กลัวเขาถูกผู้อื่นแย่งชิงไปหรือ?"

อุนยิ้วร้องเพ้ยเบาๆ กล่าวว่า

"เขามีอันใดดี? ตัวโง่งมเจ็ดแปดคนรวมกัน ยังไม่โง่งมเท่ากับเขาคนเดียว พวกท่านยึดถือเขาเป็นตั่วกอ (พี่ใหญ่) ข้าพเจ้าเพียงยึดถือเขาเป็นก้อนหินน้อย"

ย่อเชี่ยวฮ้อความจริงคิดเกลี้ยกล่อมอุนยิ้วดีต่อเฮ้งเชี่ยวเจียะ จากนั้นฉุกคิดว่า อาจบางทีเฮ้งเชี่ยวเจียะดีต่ออุนยิ้วเกินไป ใส่ใจเกินไป อุนยิ้วจึงไม่สนใจเขา

...เช่นนี้ก็ดี หากนางบอกให้อีกฝ่ายดีต่อเฮ้งเชี่ยวเจียะ คุณหนูใหญ่นางนี้คงยิ่งไม่เห็นเฮ้งเชี่ยวเจียะอยู่ในสายตา

ดังนั้นย่อเชี่ยวฮ้อกล่าวว่า

"ท่านเป็นคุณหนูตระกูลใหญ่ ไยต้องออกท่องยุทธจักร? ต่อให้ทางการจับตัวท่าน ขอเพียงท่านกลับไปยังเมืองลกเอี้ยง ฉั่วเกียยังไม่กล้าแตะต้องบิดาท่าน"

อุนยิ้วกล่าวอย่างยืนกรานว่า

"ข้าพเจ้าจึงไม่กลับไป ข้าพเจ้าติดตามพวกท่านกระโดดโลดเต้น ไม่ทราบอิสรเสรีเพียงไหน ยังมีความสุขกว่ากลับไปยังเมืองลกเอี้ยงอีกสิบเท่า"

...ในเมื่อมีความสุข ผู้อื่นก็ไม่สะดวกกับการเกลี้ยกล่อมแล้ว

ย่อเชี่ยวฮ้อได้แต่ลอบทอดถอนใจ

อุนยิ้วพลันถามว่า

"ไม่ทราบต้องทดสอบอย่างไร ค่อยทราบว่าบุรุษจริงใจต่อท่าน?"

ย่อเชี่ยวฮ้อคิดไม่ถึงว่าอุนยิ้วพลันถามคำถามนี้ ดังนั้นย้อนถามว่า

"บุรุษประเภทใดหรือ?"

อุนยิ้วเอียงหน้าขบคิดแล้วกล่าว

"บุรุษที่เข้าใจว่าตัวเองเป็นบุรุษผู้ยิ่งใหญ่ เป็นวีรบุรุษผู้กล้า"

"วิธีทดสอบมีอยู่มากหลาย สมมติเช่น..."

อุนยิ้วกล่าวด้วยความกระตือรือร้นยินดีว่า

"ข้าพเจ้าต้องการวิธีที่รวบรัดที่สุด ชัดเจนที่สุด"

"อย่างนั้นก็ตบหน้ามันฉาดหนึ่ง"

อุนยิ้วกะพริบตาสุกใส ทวนคำว่า

"ตบหน้ามัน? เพราะเหตุใด?"

"ไม่.พราะเหตุใด ท่านตบหน้ามันฉาดหนึ่ง หากมันไม่ตอบโต้ ไม่หลบเลี่ยง แสดงว่ามันชมชอบท่าน ค่อยตามท่าน"

นางกล่าวคำพูดเหล่านี้ โดยไม่ยึดถือจริงจังอันใด

นางไม่ทราบว่าอุนยิ้วจะกระทำจริงๆ

อุนยิ้วจะตบหน้าผู้คนจริงๆ

ตบหน้าเฮ้งเชี่ยวเจียะ

ย่อเชี่ยวฮ้อพอยุติการสนทนา ก็ไปหาเนี่ยอาฮู้ หารือถึงเส้นทางเดินทาง เฮ้งเชี่ยวเจียะกลับแวะมาหาอุนยิ้ว สอบถามถึงคุณสมบัติของสมุนไพรขจัดพิษหลายขนาน หลังจากนั้นกลัวว่านางพำนักในวัด บังเกิดความเบื่อหน่ายจึงหยิบยื่นประทัดแก่นางหลายพวง รวมทั้งผลไม้เคลือบน้ำตาลแก่อุนยิ้ว

มิคาดอุนยิ้วชบริมฝีปาก พลันตวัดมือตบหน้าเขาฉาดหนึ่ง

เขาคาดคิดไม่ถึง

และไม่ได้หลบเลี่ยง
เสียงฉาดดังสดใส เฮ้งเซี่ยวเจียะกลับถูกสตรีตบหน้าใส่
อุนยิ้วกลับเป็นสตรีที่ตบหน้าบุรุษ

บทที่ 14

กระเรียนฝังเพ่า

เฮ้งเชี่ยวเจียะยกมือกุมแก้ม

ได้แต่ฝืนยิ้ม

อุนยิ้วที่ตบหน้าบุรุษ ยังกระหยิ่มยินดี มองดูเฮ้งเชี่ยวเจียะ คล้ายรอ
คอยอันใด แย้มยิ้มดุจดอกไม้แรกตูมดอกหนึ่ง

เฮ้งเชี่ยวเจียะตระเตรียมรับฝ่ามือฉาดที่สอง ชั่วครู่ยังไม่มา จึงถาม

"ไม่มีแล้ว?"

คำถามนี้กลับถามจนอุนยิ้วงงงันวูบหนึ่งกล่าวว่า

"ไม่มีอันใด?"

"เพียงตบครั้งเดียวหรือ?"

อุนยิ้วกล่าวด้วยความประหลาดใจว่า

"ท่านไม่ถามข้าพเจ้าไฉนตบหน้าท่าน กลับถามข้าพเจ้าไฉนไม่ตา

ท่านอีกหลายฉาด?"

เฮ้งเซี่ยวเจียะครุ่นคิด...มีอันใดต้องถาม คุณหนูใหญ่พอมีโทสะ จะไม่ถามผิดถูก ได้แต่ปล่อยให้นางตบหน้าระบายโทสะ จึงกล่าว

"ที่แท้ตบเพียงครั้งเดียว อย่างนั้นก็ดี"

อุนยิ้วกลอกตาตลบหนึ่ง พลันหัวร่อเฮอะฮะกล่าวว่า

"ข้าพเจ้าทราบแล้ว ท่านอย่าคิดหมายหลอกข้าพเจ้า"

คราครั้งนี้ ถึงรอบเฮ้งเซี่ยวเจียะมึนงงสงสัย กล่าวว่า

"หลอกท่านอันใด?"

อุนยิ้วกล่าวด้วยความเฉลียวฉลาดว่า

"ท่านคงกระทำผิดต่อข้าพเจ้า กระทำเรื่องราวที่ไม่อาจเปิดเผยได้ จึงไม่กล้าตอบโต้ ไม่กล้าโต้แย้งข้าพเจ้า"

เฮ้งเซี่ยวเจียะรู้สึกน่าหัวร่อ กล่าวว่า

"ไหนเลยมีเรื่องเช่นนี้?"

อุนยิ้วโน้มหน้ามา กล่าวราวกับกำลังสอบสานผู้ต้องหาว่า

"ไม่มี?"

เฮ้งเซี่ยวเจียะรู้สึกมีลมหายใจหอมกรุ่นดุจกล้วยไม้พุ่งมาปะทะหน้า สร้างความวาบหวามใจ ตอบอย่างจริงจังว่า

"ไม่มี"

อุนยิ้วมองดูรอยนิ้วบนใบหน้าเฮ้งเซี่ยวเจียะสร้างความลำบากใจขึ้นมา กล่าวว่า

"ก้อนหินน้อย ตอนนี้ข้าพเจ้าค่อยทราบ ที่แท้ท่าน..."

กล่าวไปกล่าวไป ขอบตาเปียกชุ่มโชก น้ำเสียงกลายเป็นสั่นเครือ

เฮ้งเซี่ยวเจียะมองดูอุนยิ้วด้วยความตระหนก เข้าใจว่านางได้รับความกระทบกระเทือนใจอันใดเสียอีก

อย่างลำบากยากเย็น อุนยิ้วค่อยกล่าวสืบต่อ

"...ตอนนี้ข้าพเจ้าค่อยทราบว่า ท่านเป็น 'ก้อนหินน้อยจอมโง่เขลา' จริงๆ ผู้อื่นอยู่ดีๆ ตบหน้าท่าน ท่านไม่ตอบโต้ ยังรอคอยฝ่ามือที่สอง ท่านผู้นี้หากมิใช่เส้นเอ็นในสมองมีปัญหา คงเป็นโรคอันใด บุคคลเช่นท่านยังสามารถท่องยุทธจักร สามารถมีชีวิตอยู่ ช่างเป็นปาฏิหาริย์จริงๆ"

นางรู้สึกเศร้าเสียดายแทนเฮ้งเซี่ยวเจียะ

...คล้ายกับเห็นบุรุษหล่อเหลาสตรึงตงามเป็นคนปัญญาอ่อน นึกเศร้าเสียดายนัก

นางย่อมไม่ทราบว่า ด้วยพลังฝีมือ สติปัญญา ไหวพริบ ปฏิกิริยาของเฮ้งเซี่ยวเจียะทุกวันนี้ หากเขาระวังป้องกัน หรือว่าไม่ยินยอม เกรงว่าไม่มีผู้ใดสามารถตบหน้าเขาได้

ดังนั้นอุนยิ้วสามารถตบหน้าเขาฉาดหนึ่ง จึงเป็นปรากฏการณ์ปาฏิหาริย์ที่แท้จริง

อุนยิ้วกล่าวราวกับกำลังอบรมสั่งสอนเฮ้งเซี่ยวเจียะว่า

"ผู้อื่นตบท่าน ท่านต้องตอบโต้ ต่อให้ไม่ตอบโต้ก็ต้องกลั้นหลบ ไม่เช่นนั้นผู้อื่นบรรจุพลังเข้าไป ใยมิใช่ตบท่านตายคามือ?"

เฮ้งเซี่ยวเจียะได้แต่ตอบว่า

"ทราบแล้ว ข้าพเจ้าจะระวัง"

อุนยิ้วค่อยพึงพอใจ กล่าวว่า

"ถึงรอบของท่านแล้ว"

"ถึงรอบข้าพเจ้าอันใด?"

"ถึงรอบท่านกล่าววาจา ท่านรีบรุดมามิใช่เรื่องคิดเรียนถามข้าพเจ้าหรอกหรือ อย่างนั้นก็บอกมา"

เฮ้งเซี่ยวเจียะงงงันวูบหนึ่งจึงกล่าว

"ข้าพเจ้าความจริงมายังที่นี้ เพื่อเรียนถามคุณสมบัติของสมุนไพรหลายชนานจากท่าน แต่ว่า..."

"แต่ว่าอะไร รีบบอก"

เฮ้งเซี่ยวเจียะก้มสายตาลง ขนตาของเขาก็งอนยาวเช่นเดียวกับอุนยิ้ว ทั้งสองล้วนมีขนตาที่งอนยาว

เฮ้งเซี่ยวเจียะบังเกิดความขวยเขิน ในที่สุดปลุกปลอบกำลังขวัญกล่าวว่า

"อุนโกวเนี้ย"

อุนยิ้วส่งเสียงดังอืมม์ กล่าวว่า

"เรียกข้าพเจ้าว่าอุนยิ้วเถอะ เรียกหาเช่นนี้ช่างไม่คุ้นหู ท่านคิดกล่าวกระไร รีบบอกกล่าวออกมา"

เฮ้งเซี่ยวเจียะลอบระบายลมจากปากคำหนึ่ง กัดฟันกล่าวว่า

"อุนยิ้ว พวกเรารู้จักกันระยะเวลาหนึ่ง ใช่หรือไม่?"

อุนยิ้วคล้ายทบทวนหวนนึกผงกศีรษะรับ

เฮ้งเซี่ยวเจียะแลบลิ้นเลียริมฝีปากที่แห้งผาก ต่อยกล่าวสืบต่อ

"พวกเราอยู่ร่วมกันด้วยดี ใช่หรือไม่?"

สีหน้าอุนยิ้วคล้ายแง่งยนหส้ เยยินดี คล้ายกับรอคอยอันใด และคล้ายกับมีวาจายากกล่าวจากปาก

เฮ้งเซี่ยวเจียะเห็นนางไม่ตอบ ได้แต่รุกคืบอีกก้าวหนึ่งว่า

"...ท่านมีความทรงจำต่อข้าพเจ้าอย่างไร?"

อุนยิ้วกลอกตาคู่งาม ไม่ตอบคำถามโดยตรงเพียงกล่าวว่า

"ท่าน...ดียิ่ง เป็นไรหรือ?"

เฮ้งเซี่ยวเจียะกวาดตามองตามหางตานาง เห็นลานวัดชุดสระน้ำภายในสระมีดอกบัวชูช่อมิใช่สีขาวก็เป็นสีม่วง ยังมีเต่าสามสี่ตัว บ้างแหวกว่ายบ้างชูคอ ยังมีกระเรียนจะงอยปากแดงขายาวสีเหลืองสองตัว

ฝั่งตรงข้ามกับสระน้ำมีมนุษย์หิมะสองตัว ตัวหนึ่งผอมสูง ตัวหนึ่งอ้วนเตี้ย คาดว่าสุมไว้เป็นเวลานาน หิมะเริ่มละลายแล้ว

มาตรว่าย่างเข้าฤดูใบไม้ผลิ อากาศยังเหน็บหนาว อาจเป็นเพราะที่เขาอยู่บนภูเขาสูง

เฮ้งเซี่ยวเจียะเห็นเช่นนั้น พอดีกล่าวเปรียบเปรยว่า

"ดอกบัวนั้นงามยิ่ง คล้ายกับ...ท่าน"

อุนยิ้วคล้ายงงงันวูบหนึ่งจึงกล่าว

"คล้ายข้าพเจ้า? ไฉนคล้ายข้าพเจ้า?"

เฮ้งเซี่ยวเจียะชี้มือไปยังดอกบัวขาวที่กลางสระ กล่าวว่า

"ดอกบัวเกิดจากโคลนตมแต่ไม่แปดเปื้อน ท่านคลุกคลีอยู่กับพวกเราแต่ท่านยังคงเป็นท่าน มีข้อแตกต่างกับพวกเรา"

อุนยิ้วขยี้เท้ากล่าวว่า

"ข้าพเจ้าไม่ต้องการ ข้าพเจ้าคิดเป็นเช่นเดียวกับพวกท่าน เป็นชาวยุทธจักรประกอบวีรกรรม ข้าพเจ้าจึงไม่ต้องการให้ท่านใช้ดอกไม้เปรียบเปรยข้าพเจ้า ช่างคร่ำครียิ่ง"

เฮ้งเซี่ยวเจียะได้แต่กล่าวด้วยใบหน้าแดงฉานว่า

"แต่ว่าท่าน...ยังคล้ายดอกไม้ มีกลิ่นเหอมเชนิดหนึ่ง"

คราวนี้อุนยิ้วค่อยพึงพอใจอยู่บ้าง กล่าวว่า

"อย่างนั้นหรือ? ข้าพเจ้ากลับไม่ทราบ"

พลางยื่นจมูกสูดดมชอกรักแร้ตัวเอง กล่าวอย่างยิ้มแย้มว่า

"เมื่อวานข้าพเจ้าไม่ได้อาบน้ำ ระหว่างการเดินทางไม่สะดวกกับการสรงสนาน ข้อเสียของชาวยุทธจักรเป็นข้อนี้ การกินการนอนการอาบน้ำมักไม่เป็นไปตามใจนึก"

เฮ้งเซี่ยวเจียะแทบหัวร่อออกมา ท่านคิดเป็นชาวยุทธจักร กลับตั้งข้อรังเกียจว่ายุทธจักรลำบากยากเข็ญ ไหนเลยเป็นชาวยุทธจักรได้?

อุนยิ้วกล่าวสืบต่อ

"แต่ข้าพเจ้ายังไม่ชมชอบเปรียบกับดอกไม้ ข้าพเจ้ามิใช่สตรีธรรมดา

ข้าพเจ้าเป็นวีรสตรี หาใช่ดอกไม้ทีอ่อนแอไม่"

ถึงแม้เฮ้งเซี่ยวเจียะไม่เห็นว่าตอกไม้อ่อนแอ ตรงกันข้ามไม่ว่าตกอยู่ในสภาพแวดล้อมเลวร้ายเพียงไหน ดอกไม้ยังผลิดอกอย่างเฉิดฉัน แต่เขาไม่คิดถกเถียงกับอุนยิ้ว เปลี่ยนเป็นกล่าวว่า

"อย่างนั้นท่านคล้ายกระเรียนที่สูงสง่าและรินรมย์ ถึงกับข่มฝูงเต่าที่ด้านข้างลง เฉกเช่นกระเรียนกลางฝูงเต่าก็มิปาน"

อุนยิ้วมองดูอย่างจดจ่อชั่วขณะ จึงกล่าว

"กระเรียนกลางฝูงเต่าอันใดข้าพเจ้าจึงไม่คล้ายกระเรียนที่ทั้งสูงชะลูดทั้งมีจะงอยปากยาวที่นี้กลับมีสิ่งที่คล้ายกับข้าพเจ้าไหทราบท่านดูออกหรือไม่?"

เฮ้งเซี่ยวเจียะกวาดตาสำรวจมอง จากนั้นโห่ร้องว่า

"ข้าพเจ้าทราบแล้ว คล้ายกับ..."

"คล้ายกับอะไร?"

"มนุษย์หิมะ"

อุนยิ้วงงงันอีกครา กล่าวว่า

"ท่านบอกว่าข้าพเจ้าคล้ายกับมนุษย์หิมะ?"

นางชี้จมูกตัวเอง กล่าวอีกว่า

"มนุษย์หิมะชี้ริ้วถึงเพียงนั้น ข้าพเจ้าไหนเลยคล้ายมนุษย์หิมะ?"

เฮ้งเซี่ยวเจียะก็งงงันวูบใหญ่ มนุษย์หิมะชี้ริ้วที่ใด?

อุนยิ้วแจกแจงว่า

"มนุษย์หิมะสองตัวนี้หนึ่งอ้วนหนึ่งผอม ทั้งขี้ริ้วทั้งเรียบง่าย มิใช่สีขาวก็เป็นสีเทาไหนเลยคล้ายข้าพเจ้า?"

ในชีวิตของนาง ไม่ชมชอบผู้คนชมเชยว่านาง "เรียบง่าย" นางมุ่งหวังให้ตัวเองเป็นบุคคลที่ "ซับซ้อน" แต่เมื่อเผชิญปัญหาที่นางแก้ไม่ได้ มักบอกว่า "ความจริงเป็นเรื่องราวที่รวบรัด พวกท่านไฉนก่อกวนจนซับซ้อนถึงเพียงนี้?"

เฮ้งเซียวเจียะโต้แย้งว่า

"แต่ว่ามนุษย์หิมะสองตัวนี้ปั้นได้ราวกับมีชีวิต ลูกตาของพวกมันคล้ายกลิ้งกลอกได้..."

อุนยิ้วร้องเพ้ยกล่าวว่า

"มีชีวิตอันใด ที่นี้สิ่งที่คล้ายกับข้าพเจ้าที่สุด มิใช่กระเรียนคอยาวหรือกบัวไส้ขม มนุษย์หิมะที่ใกล้ละลาย หากแต่เป็น...เต่า"

นางหยีตาลง กล่าวอย่างยิ้มแย้มว่า

"เต่าคล้ายกับข้าพเจ้า สามารถยืดได้หดได้ สามารถแบกบรรทุกจิตใจดีงาม รับประทานแต่ผัก ข้าพเจ้าชมชอบมัน เห็นว่ามันอ่อนโยน สวยงาม น่ารัก มีอายุยืน หากจะเปรียบเปรย ให้เปรียบเปรยข้าพเจ้าเป็นเต่าจะเหมาะสมกว่า"

เมื่อ.ผชิญกับหญิงสาวเช่นนี้ เฮ้งเซี่ยวเจียะก็อับจนปัญญา

ไม่ว่าผู้ใดล้วนอับจนปัญญา

เฮ้งเซี่ยวเจียะถูกโต้แย้งติดต่อกัน รู้สึกท้อใจอยู่บ้าง อุนยิ้วกลับถามว่า

"เมื่อครู่ท่านคิดบอกอันใดต่อข้าพเจ้า?"

เฮ้งเซี่ยวเจียะฝืนยิ้มพลางกล่าวว่า

"ไม่มีใด"

อุนยิ้วกล่าวอย่างขุ่นข้องใจว่า

"มีอันใดก็บอกมา ไหนเลยไม่มีอันใด?"

เฮ้งเซี่ยวเจียะเห็นว่าในเวลานี้ ไม่สะดวกกับการบ่งบอก มิหนำซ้ำยังสูญเสียความกระตือรือร้นคิดบอกกล่าวไป ดังนั้นไม่มีคำพูดจะกล่าว

อุนยิ้วยังเร่งรัดว่า

"บอกมา ท่านไฉนเปรียบเปรยข้าพเจ้าเป็นดอกไม้เอย กระเรียนเอย มนุษย์หิมะเอย...แสดงว่าต้องไม่มีเจตนาดี"

เฮ้งเซี่ยวเจียะฝืนแย้มยิ้มกล่าวว่า

"ไม่มีอันใด ในอาณาจักรของเต่า ทั้งมนุษย์หิมะ กระเรียน ดอกบัว...ล้วนเป็นสิ่งที่แปลกแยก"

อุนยิ้วยังไม่พอใจ กล่าวว่า

"ข้าพเจ้าทราบว่าท่านมีคำพูดคิดกล่าว รีบบอกกล่าวออกมา"

เฮ้งเซี่ยวเจียะไม่ทันบอกกล่าวพลันปรากฏเงาร่างสายหนึ่งพุ่งปราดมา คนยังไม่ทันมาถึงก็กระทบกระเทือนใบไม้แห้งหลายใบร่วงหล่นลง

ผู้มามีวิชาตัวเบาสูงเยี่ยม ใช้ปลายเท้าแตะหยั่งกลีบดอก ก็โลดข้ามสระบัวมา ทางหนึ่งร้องว่า

"ย่ำแย่แล้ว คราครั้งนี้ พวกเราขึ้นมายังพยัคฆ์พบพานภูเขามากมาย"

เฮ้งเซี่ยวเจียะทอดถอนใจกล่าวว่า

"ปิงใหญ่ตอแยเรื่องราวใดอีก? สมควรบอกว่าขึ้นภูเขาพบพานพยัคฆ์จึงถูกต้อง"

ผู้มาคือปิงหึงเสี้ยว มันทิ้งตัวลงยังหว่างกลางของเฮ้งเซี่ยวเจียะกับอุนยิ้ว หัวร่อฮิฮะ กล่าวว่า

"จะอย่างไรยังคงเป็นพยัคฆ์ เป็นภูเขาเช่นเดิม"

อุนยิ้วจงใจร้องทักทายว่า

"อย่างนั้นปิงป้อง้ (วัววิเศษแซ่ปิง) จากม~สบายดี?"

ปิงหึงเสี้ยวกล่าวเสียงละห้อยว่า

"อย่าได้เรียกข้าพเจ้าเป็น 'ป้อง้' (วัววิเศษ) ข้าพเจ้ายังไม่มีบุคลิกต่ำต้อยถึงเพียงนั้น"

อุนยิ้วสบอารมณ์ยิ่ง กล่าวว่า

"ผู้ใดสนใจบุคลิกของท่าน? ท่านมิใช่บอกว่าเป็นเช่นเดียวกันหรอกหรือ?"

ปิงหึงเสี้ยวตีฝีปากตอบว่า

"ท่าน ข้าพเจ้าเรียกท่านเบนอุนที่เจ็ดหรือเปล่า?"

"อุนที่เจ็ด?"

"หมายถึงที่เจ็ดแห่งแผ่นดิน"

อุนยิ้วหน้าแปรเปลี่ยนไป ร้องว่า

"ท่านกล้าเปรียบเปรยเราโกวเนี้ยที่บริสุทธิ์ผุดผาดกับตัวที่ต่ำช้าเล
ทรามเช่นนั้น?"

ในเสียงร้อง ตวัดมือตบใส่ใบหน้าปิงหึงเสี้ยว

แต่ว่าปิงหึงเสี้ยวมิใช่เฮ้งเซี่ยวเจียะ

พลังผีมือของมันไม่สูงเยี่ยมเท่ากับเฮ้งเซี่ยวเจียะ

ปฏิกิริยาก็ไม่รวดเร็วเท่ากับเฮ้งเซี่ยวเจียะ

หากทว่าอุนยิ้วตบไม่ถูก

มันย่อตัวลง ก็หลบรอดจากฝ่ามือนี้

จากนั้นมันตวัดมือตบกลับไป

เสียงฉาดดราหนึ่ง ผู้ที่ถูกตบหน้ากลับเป็นอุนยิ้ว

ถึงรอบอุนยิ้วถูกตบหน้าบ้าง

ปิงหึงเสี้ยวตบถูกอุนยิ้วคล้ายยังดื่นตระหนกกว่าอุนยิ้วเจ็ดแปดสิบเท่
บอธิบายว่า

"ไม่ๆ ข้าพเจ้าไม่มีเจตนาตบท่าน เพียงแต่ท่านตวัดตบมา ข้าพเจ้
ตามรีบร้อนลนลาน พอหลบเลี่ยงก็ตบกลับไป"

อุนยิ้วถูกตบใส่หนึ่งฝ่ามือ ถึงกับตะลึงลานกว่าผู้ใด

เฮ้งเซี่ยวเจียะก็ตะลึงลาน ในความตะลึงลานกลับครุ่นคิด...คนที่ชม
ตอบตบหน้าผู้คนตั้งแต่เช้าจรดค่ำ ดราครั้งนี้รับกรรมสนอง ถูกผู้คนตบใส่บ้าง

อุนยิ้วที่ตะลึงลาน เพราะนางตบหน้าผู้คนตลอดมา น้อยครั้งจะถูก
ผู้คนตบใส่ ดังนั้นลืมถลันหลบเลี่ยง พริบตานั้นในดวงตาปรากฏประกายน้ำต
ขึ้น

ปิงหึงเสี้ยวเห็นเช่นนั้น ยิ่งร้าวุ่นใจกว่าเดิม กล่าวว่า

"ท่านอย่าได้ร้องไห้ได้หรือไม่? ข้าพเจ้าไม่ได้ตั้งใจ ข้าพเจ้าเพียงแต่..."

อุนยิ้วกลั้ำกลืนน้ำตาไว้ กล่าวว่า

"ท่านตบหน้าข้าพเจ้า ยังบอกว่าไม่ได้ตั้งใจ หากแม้นตั้งใจ ข้าพเจ้าไยมิใช่ไม่มีชีวิตอยู่สืบไป?"

ปิงหึงเสี้ยวคิดอธิบาย พลันเห็นอุนยิ้วยิ้มออกมา กลับยิ้มทั้งน้ำตา กล่าวว่า

"คราครั้งนี้เรียกว่าชื้นมายังพยัคฆ์พบพานภูเขามากมาย...ปรกติบหน้าผู้คน ครั้งนี้ถูกตบใส่ นับเป็นกรรมสนอง"

ปิงหึงเสี้ยวแก้ไขว่า

"เป็นชื้นภูเขาพบพานพยัคฆ์ อย่าได้ใช้คำพังเพยผิดเช่นข้าพเจ้า"

จากนั้นกล่าวถามว่า

"ข้าพเจ้าตบท่าน...ท่านไม่มีโทสะ?"

อุนยิ้วกล่าวอย่างเปิดเผยว่า

"ข้าพเจ้าตบคน คนตบข้าพเจ้า บุตวอิตามู้ลิ้มหยอกล้อเล่นกัน ตบหน้าคราหนึ่งไม่ถึงตาย ข้าพเจ้าจึงไม่มีโทสะ เพียงแต่..."

นางกล่าวอย่างขุ่นเคืองว่า

"ข้าพเจ้าไม่พอใจผู้คนแก้ไขคำพูดข้าพเจ้า เราโกวเนี้ยคิดบอกว่าชื้นมายังพยัคฆ์พบพานภูเขามากมายไม่ได้หรือ?"

ปิงหึงเสี้ยวรีบกล่าวว่า

"ท่านบอกว่าอะไรก็เป็นเช่นนั้น ท่านบอกว่าแดงกวา ข้าพเจ้าจะไม่บอกว่าแดงโม ท่านบอกว่าบิดาโจร ข้าพเจ้าจะไม่บอกว่ามารดาโจร"

อุนยิ้วหัวร่อทั้งน้ำตา กล่าวว่า

"เจ้าโจรผลแดงพานรุดมารับการตบตี"

ปิงหึงเสี้ยวคล้ายค่อยนึกถึงภารกิจการมาครั้งนี้ รีบสะอึกเข้าไป

กระซิบกระซาบที่ข้างหูเฮ้งเซี่ยวเจียะอยู่ครู่หนึ่ง

อุนยิ้วเห็นนางไม่มีส่วนรับรู้ ก็ขุ่นข้องใจขึ้นมากล่าวว่า

"เป็นไร มาด้วยเรื่องราวที่ไม่อาจพบพานคนหรือ?"

เห็นเฮ้งเซี่ยวเจียะผงกศีรษะรับ กล่าวว่า

"ข้าพเจ้าพบเห็นแต่แรก ขอบคุณที่ปงบอก"

ปิงหึงเสี้ยวค่อยตอบคำของอุนยิ้วว่า

"ไม่มีใด ไม่มีเรื่องใหญ่โตใดต้องรบกวนอุนนึ่งเฮียบ (วีรสตรีแซ่อุน) เพียงแต่ได้ยินพวกท่านเอ่ยถึงเต่ากระเรียนมนุษย์หิมะ จึงกล่าวเสริมเพิ่มเติมสอดคล้องกับบรรยากาศ"

อุนยิ้วเห็นว่าทั้งสองยึดถือพาเป็นคนนอก ต้องกล่าวอย่างเคืองขุ่นว่า

"ข้าพเจ้าเชื่อ ท่านอยู่ว่างแทบไม่มีเรื่องกระทำ"

ปิงหึงเสี้ยวหามีโทสะไม่ กล่าวว่า

"ท่านกล่าวถูกต้อง ข้าพเจ้าว่างแทบตาย คิดหาเรื่องราวกระทำ"

อุนยิ้วเห็นเต่าสองสามตัวพลิกหงายท้องที่ริมขอบสระ ไม่สามารถพลิกกลับขึ้นมา จึงกล่าว

"ท่านอยู่ว่างก็ไปพลิกตัวเต่าให้แก่ข้าพเจ้า"

ปิงหึงเสี้ยวยินดีพลิกตัวเต่า ไม่ต้องการเห็นอุนยิ้วร้องไห้ แต่ก่อนไปยังกระซิบบอกต่อเฮ้งเซี่ยวเจียะว่า

"ดูท่าอุนโกวเนี้ยอยู่ว่างจริงๆ สมควรหาอะไรให้นางทำ ไม่แน่ว่าเป็นไปตามคำบอกของสวรรค์เบื้องบนเมื่อครู่ ให้นางมีเหย้าเรือนแล้ว"

เฮ้งเซี่ยวเจียะยิ้มพลางกล่าวว่า

"นางอยู่ว่าง แต่ว่าผู้อื่นไม่ว่าง..."

ไม่ทันกล่าวจบ ภายในบริเวณพลันเกิดการเปลี่ยนแปลงอย่างใหญ่หลวง เป็นความเปลี่ยนแปลงตุจฟ้าแลบฟ้าร้อง เมฆดำบดบังจันทร์ เงาคราสบังอาทิตย์หาใช่การเปลี่ยนแปลงตามธรรมชาติของอาทิตย์ลับฟ้าจันทราแทนที่

หรือวสันต์กรายหิมะละลายไม่

หิมะละลายจริงๆ

แต่มิใช่ละลายทีละเล็กละน้อย

หากทว่ามนุษย์หิมะทั้งสองตัวพลันกะเทาะหลุดร่วงพร้อมกันอย่างราดเรี่ว

มนุษย์หิมะทั้งสองตัวยังดีดปราดขึ้นมา

จะอย่างไรมนุษย์หิมะกอปรขึ้นจากหิมะ มิใช่มนุษย์จริง

...หิมะไหนเลยเคลื่อนไหวได้เอง?

มีแต่มนุษย์จึงเคลื่อนไหวได้

ที่แท้ "มนุษย์หิมะ" ทั้งสองตัวนี้เป็นคนจริงๆ

มิเพียงเป็นคน ทั้งยังเป็นบุคคลอันร้ายกาจ

ทั้งสองทะลึ่งตัวขึ้น ปึงหึงเสี้ยวกำลังจะก้มกายลงพลิกตัวเต่าให้แก่อุนยิ้ว

หากไม่ระวังป้องกัน ไม่ว่าผู้ใดก็ไม่อาจหลบรอดจากการจู่โจมของทั้งสกง...ต่ดให้ระวังป้ดงกัน เกรงว่าฆากหนีรดดจากเงื้ดมมีดคนทั้งสดง

พวกมันพอลงมือ คำตอบมีเพียงหนึ่งเดียว...ดือไม่มี

...เป้าหมายจู่โจมของพวกมันต้อง "ไม่มีชีวิต"

ทั้งนี้เพราะพวกมันใช้ออกด้วยไม้ตายประจำตัว

พวกมันมีเพียงสองคน กลับใช้ออกด้วยไม้ตายสามแขนง

เป็นกรงเล็บหงส์ร่วง

ฝ่ามือไร้ดรรชนี

ดรรชนีใจพิสุทธิ์

ท่าไม้ตายทั้งสามแขนงนี้ ประกอบด้วยความดุร้าย ชั่วร้าย และร้ายแรง

มิหนำซ้ำเป็นวิชาดรรชนีทั้งสิ้น

ในจำนวนนี้นับกรงเล็บหงส์ร่วงเป็นวิชาฝีมือชั่วร้ายที่สตรีจึงฝึกปรือได้

ผู้ที่ฝึกปรือวิชาฝีมือนี้ หากฝึกปรือผิดแนวทาง จะมีสภาพไม่ชายไม่หญิง

ฝ่ามือไร้ตรรชนีดุร้ายยิ่งกว่า มิเพียงดุร้ายต่อศัตรู ทั้งยังร้ายต่อตัวเอง หากฝึกวิชาฝีมือนี้ถึงขั้นลึกล้ำ นิ้วมือจะหดสั้นลง นิ้วมือยิ่งสั้น พลังฝีมือยิ่งลึกล้ำ

ยังมีตรรชนีใจพิสุทธิ์เป็นวิชาฝีมืออันร้ายแรงสำหรับให้บุรุษฝึกปรือ แต่หากฝึกผิดวิธี จะกลับตาลปัตร บุรุษนั้นมีสภาพคล้ายขันที

ควรทราบว่าไม่ว่าผู้ใดต่อให้เฉลียวฉลาดหลักแหลมพากเพียรฝึกปรือแต่การฝึกวิชาปู้เฉกเช่นกับเรียนวิชาแพทย์ เรียนงานฝีมืออาจเกิดความผิดพลาดได้ แต่วิชาฝีมือทั้งสามแขนงนี้ แขนงหนึ่งเท่ากับทำร้ายตัวเอง อีกสองแขนงไม่อาจฝึกรวมกัน ไม่เช่นนั้นจะมีสภาพเป็นมนุษย์บัณเฑาะก์ แต่พานมีคนยอมฝึกปรือ

พวกมันเมื่อมีเพียงสองคน กลับใช้ออกด้วยวิชาตรรชนีฝ่ามือสามแขนง แสดงว่ามีคนผู้หนึ่งฝึกวิชาฝีมือสองแขนง

คนผอมสูงใช้ออกด้วยกรงเล็บหงส์ร่วงกับตรรชน์ใจพิสุทธิ์

คนเอ้วแต้ยใช้ออกด้วยฝ่ามือไร้ตรรชนี

มือซ้ายขวาของมันเหลือเพียงนิ้วมือนิ้วเดียว

นิ้วมือนั้นแทบไม่คล้ายเป็นนิ้วมือ จำแนกไม่ออกว่าเป็นนิ้วหัวแม่มือ นิ้วชี้ นิ้วกลาง นิ้วนางหรือว่านิ้วก้อย

แต่ถอให้มิใช่นิ้วมือ ยังคงใช้ออกด้วยวิชาตรรชนี ทั้งยังเป็นวิชาตรรชนีอันชั่วร้าย

เฮ้งเซี่ยวเจียะจดจำ "มนุษย์หิมะ" ทั้งสองนี้ออก

พวกมันคือเตียเลียกซิมกับเตียทิชิ่ว ซึ่งได้รับขนานฉายาร่วมกันว่าบุปผาบานต้นไม้เหล็ก

คนทั้งสองพอเผยโฉม ก็ลงมือในบัดดล

ล้วนลงมือต่ออุนยิ้ว

อุนยิ้วกำลังตั้งอกตั้งใจพลิกตัวเต่ากลับมา

อุนยิ้วไม่มีความแค้นกับผู้ใด

อุนยิ้วยังมิใช่ผู้ต้องหาอันดับหนึ่ง ในประกาศนำจับที่ติดอยู่ตามตัวเมืองต่างๆ ตั้งค่าหัวไว้ต่ำยิ่ง มิเพียงต่ำกว่าเฮ้งเชี่ยวเจียะ ยังต่ำกว่าฉั่วซ้วง ซึ่งมีชื่อจริงว่าเจียงซ้วงและฮ่อเชี่ยวฮ้อ บางครั้งถึงกับไม่มีภาพเหมือนของนาง

ดังนั้นอุนยิ้วมีโทสะยิ่ง เห็นว่าตัวเองไม่ได้รับความสำคัญ

แต่ว่าศัตรูพานลงมือด้วยอำมหิตต่อสตรีที่ไม่มีความแค้นกับผู้คน

ตามเหตุผลอุนยิ้วไม่ได้ระวังป้องกันต้องไม่อาจหลบรอดจากการลอบทำร้ายอย่างกะทันหัน

มิหนำซ้ำวิธีการลงมือของ "มนุษย์หิมะ" ทั้งสองตัวนี้แปลกพิเศษยิ่ง

พวกมันล้วนใช้ออกด้วยวิชาดรรชนี

แต่ว่านิ้วสั้นพลังยืดยาว นิ้วมือยังไม่บรรลุถึง ปรากฏพลังดรรชนีหนึ่งเชียวหนึ่งครามหนึ่งดำรามสามสายจู่โจมใส่อุนยิ้ว

พลังดรรชนียืดยาวหนึ่งวา อุนยิ้วโน้มตัวไปพลิกตัวเต่า พลังดรรชนีทั้งสามสายพอจี้พุ่งออกก็บรรลุถึง แทบไม่เปิดโอกาสให้อุนยิ้วถลันหลบได้

พริบตาดุจประกายไฟ ปิงหึงเสี้ยวคล้ายล่วงรู้แต่แรกว่าจะเกิดเหตุการณ์จู่โจมทำร้าย พลันยื่นมือคว้าไหล่ของอุนยิ้ว ตวาดว่า

"ขึ้น"

มันลอยตัวขึ้น พลอยฉุดดึงอุนยิ้วขึ้นไป

ตลอดทั้งร่างของมันคล้ายถูกพลังดรรชนีที่ใกล้จู่โจมถึงกระตุ้นลอยขึ้นกึ่งปาน

ที่ว่าใกล้จู่โจมถึง หมายความว่ายังไม่จู่โจมถึง

ปิงหึงเสี้ยวพอใช้ออกด้วยท่าร่างม้าขาวลอดช่องว่าง พลอยกระตุ้นให้อุนยิ้วใช้วิชาตัวเบาชั่วพริบตาพันลี้ตามไปด้วย

เนื่องจากลอยตัวขึ้นอย่างเร่งร้อน อุนยิ้วเพิ่งพลิกตัวเต่าตัวหนึ่งถึงกลางคัน ยังไม่สำเร็จเสร็จสิ้น ก็ลอยลิ่วไป ความรู้สึกประการแรกของอุนยิ้วมิใช่แตกตื่น หากแต่เป็นเสียใจ

ท่าร่างม้าขาวลอดช่องว่างแปลกประหลาดยิ่ง ท่านไม่แตะต้องมันมันจะหยุดนิ่งลง หากท่านต่อยใส่มัน มันคล้ายถูกท่าน "ต่อย" ลอยขึ้นสุดท้ายท่านต่อยไม่ถูก

ตัวเบาชั่วพริบตาพันลี้กลับรวดเร็วรวดเร็วถึงขั้นนางพอไร้วิชาตัวเบาท่านไม่ทันลงมือ นางก็เหินละลิ่วไปก่อน

วิชาตัวเบาท่าร่างทั้งสองนี้พอใช้ออก พลังตรรชนีทั้งสามสายล้วนจู่โจมพลาดผิด

ขณะเดียวกัน บังเกิดเสียงโครมคราม ประตูข้างซ้ายขวาของวัดทั้งสองบานถูกกระแทกเปิดออก เงาร่างสามสายพุ่งปราดออกมา

ผู้ที่มาจากทางซ้ายคือเนี่ยอางู้แห่งสำนักสันติ

ผู้ที่มาจากทางขวาคือสวรรค์เบื้องบนย่อเชี่ยวฮ้อ

ทั้งสองพากันพุ่งปราดถึงก่อน จู่โจมใส่เตียทิชิ่วกับเตียเลียกซิมที่ลงมือล้มเหลว

เตียทิชิ่วกับเตียเลียกซิมสวมรอยเป็นมนุษย์หิมะเพื่อลงมือลอบทำร้าย

....พียงแต่พวกมันไฉนมุ่งเป้าไปที่อุนยิ้วก่อน?

หรือว่าอุนยิ้วมีความสำคัญเป็นพิเศษ?

หาไม่เข้าใจว่าอุนยิ้วจัดการได้โดยง่าย?

เตียทิชิ่วกับเตียเลียกซิมพอลอบทำร้ายล้มเหลว คล้ายคิดถอนตัวจากไป

...อย่างน้อยมีท่าทีคิดถอนตัวจากไป

แต่ว่าย่อเชี่ยวฮ้อกับเนี่ยอางู้สกัดพวกมันไว้

พวกนางซุ่มรอคนลอบทำร้ายอยู่ก่อน

...แต่พวกนางทราบได้อย่างไรว่ามีคนคิดลอบทำร้าย?

เหตุผลรวบรัดยิ่ง...ผู้ที่พบเห็นคือย่อเชี่ยวฮ้อ

ขณะที่นางตวาดสั่งให้หลอแป๊ะไหนที่แอบฟังออกมา พบว่ามนุษย์หิมะทั้งสองตัวเข้าใจว่าร่องรอยถูกพบเห็น ล้วนสะท้านขึ้นคราหนึ่ง

ผลจากการสะท้านขึ้นคราหนึ่ง ปรากฏเกล็ดหิมะร่วงหล่นลงหลายจุด

เพียงนี้ก็พอแล้ว

ย่อเชี่ยวฮ้อไม่เปิดโปงออกมา

นางส่งรหัสลับไปก่อน...ในยุทธจักรมีรหัสลับที่แตกต่าง รหัสลับของย่อเชี่ยวฮ้อไม่ได้เปล่งจากปาก

นางทางหนึ่งสนทนากับอุนยิ้วอย่างเปิดอก ทางหนึ่งใช้ดินสอเขียนคิ้วเขียนข้อความลงบนกระดาษ

นางฉวยโอกาสที่ป้อนข้าวเปลือกแก่นก ,ห้ไกวไกวคาบกระดาษโบยบินไป

ไกวไกวเป็นสัตว์เลี้ยงของเฮ้งเชี่ยวเจียะ มันย่อมบินไปหาเฮ้งเชี่ยว-เจียะ

ดังนั้นเฮ้งเชี่ยวเจียะรีบรุดมา

ย่อเชี่ยวฮ้อหาข้ออ้างจากไป พร้อมกับแจ้งต่อปิงหึงเสี้ยว

ปิงหึงเสี้ยวสมทบกับเฮ้งเชี่ยวเจียะ หน้าที่ของมันมิใช่อารักขาเฮ้ง-เชี่ยวเจียะ เฮ้งเชี่ยวเจียะไม่ต้องการการอารักขาจากนักศึกษาผู้นี้ แต่เมื่อมีปิงหึงเสี้ยวอยู่ด้วย อุนยิ้วจะปลอดภัยกว่าเดิม

ย่อเชี่ยวฮ้อยังตามตัวเนี่ยอาง้มา

พวกนางคลี่ตาข่ายไว้ตระเตรียมจับกุมคน

...จับกุม "มนุษย์หิมะ" ทั้งสองตัว

ดังนั้นบุปผาบานต้นไม้เหล็กพอลงมือ ย่อเชี่ยวฮ้อกับเนี่ยอาง้ก็พุ่งปราดออกมา

พวกนางคิดจัดการผู้ที่มาลอบทำร้ายพวกนาง

พวกนางหมายมั่นสังหารนักฆ่าที่คิดฆ่าพวกนาง

โดยเฉพาะหลังการตีกที่ตลาดผักกับแถบพั่วปั้งมึ้ง พวกนางไม่มีทางถอย

พวกนางเหยียบย่างสู่เส้นทางแห่งการหลบหนี

พวกนางยังคิดแก้แค้นให้แก่พี่น้องที่เสียชีวิต

มีความแค้นบางประการไม่อาจคลี่คลาย

หากคิดคลี่คลาย ได้แต่ใช้โลหิตชำระล้าง

...วันใดที่เห็นเลือด เกิดการเสียชีวิต นอกจากกาลเวลาแล้ว เกรงว่ายากจะขจัดคลี่คลายได้

ความรักก็เช่นเดียวกัน

...ยามใดที่แตกหัก ความรักที่สร้างความรวดร้าวใจ จะกลายเป็นความแค้นได้โดยง่าย

ความแค้นแปลงมาจากสุดรัก

หากว่าความรักในโลกไม่กลายเป็นแค้น ความแค้นไม่กลายเป็นศัตรูทางประเสริฐเลิศยิ่ง หากเป็นเช่นนั้น โลกหล้าคงมิใช่โลกมนุษย์แล้ว

ทั้งนี้เพราะโลกมนุษย์กอปรด้วยความรักความแค้น

จากรักกลายเป็นแค้น ทะเลแค้นทับถมไม่เต็ม

เตียหิ่วกับเตียเสี่ยกชิมใช้ท่าไม้ตายทั้งสามแขนงล้มเหลว ก็คิดถอนตัวถ่าถอย

แต่เนี่ยอางู้กับฮ่อเซี่ยวฮ้อมาถึงแล้ว

อาวุธของเนี่ยอางู้เป็นเขาวัวคู่หนึ่ง

เป็นเขาของวัวที่มันเลี้ยงไว้จนแก่ตาย ค่อยตัดออกมา

มันร่ายรำเขาวัวทั้งคู่ ให้ดูดกด้วยกระบวนท่าอันหวาดเสียว รุกไล่

ถึงที่สุด

ซึ่งความจริงกระบวนท่ากลัวใช้ถึงที่สุดการ์ชักกำลังกลัวทุ่มเทถึงขีดสุด หากใช้ถึงที่สุด ทุ่มเทถึงขีดสุด มาตรว่าจู่โจมล้มเหลว ก็ไม่อาจรับเหตุแปรเปลี่ยนทันท่วงที

แต่ว่าเนี่ยอาจู๋ไม่กลัว

มันหาญกล้า

หาญกล้าไม่กลัวเกรง

มันเหี้ยมหาญ

ทั้งนี้เพราะมันมีความคิดต่อสู้อย่างเต็มเปี่ยม

ทุกกระบวนท่าของมันผ่านการซักซ้อมและเพียรพยายามอย่างยาวนาน ดังนั้นมันกล้าปะทะ กล้าเสี่ยงชีวิต

เมื่อเผชิญศัตรูมีแต่เสี่ยงชีวิต ค่อยรักษาชีวิตไว้ได้

มีแต่เสี่ยงชีวิต ค่อยปลิดชีวิตศัตรูได้

เตียเลียกชิมใช้ออกด้วยวิชาดรรชนีของฮตรี เป็นแนวทางอันเยือกเย็นและความชั่วร้าย

แต่ไม่กล้าหาญพอ

และไม่เหี้ยมหาญพอ

ดังนั้นมันพอใช้กระบวนท่าล้มเหลว ก็ถูกเนี่ยอาจู๋ประชิดติดตัวยามกะทันหันถูกจู่โจมโหมรุก ได้แต่ปิดป้องต้านรับฝ่ายเดียว

แต่ย่อเชี่ยวฮ้อกลับตรงข้าม

ย่อเชี่ยวฮ้อฉายาสวรรค์เบื้องบน ปฏิบัติต่อผู้คนอย่างเผ็ดร้อนดุร้าย

นางใช้ออกด้วยวิชาแขนเสื้อเมฆพลิ้ว เท้าใต้กระโปรง คมมีดในปกเสื้อ หน้าไม้จากกลางหลัง ล้วนแต่ชั่วร้ายยากป้องกัน

เตียทิชิ่วฝึกปรือฝ่ามือไร้ดรรชนี

ฝ่ามือไร้ดรรชนีเป็นวิชาดรรชนีอันชั่วร้าย ผู้ที่ฝึกปรือไม่เสียดายเกง

การฝึกจนดรรชนีกุดด้วน ดังนั้นความคิดค่อนข้างกระด้าง ปฏิกิริยาค่อนข้างแข็งทื่อ

มันไม่อาจต้านรับสภาวะจู่โจมของย่อเชี่ยวฮ้อ

แขนเสื้อนางโบกวูบ อาวุธลับก็ชัดจู่โจมถึง กระโปรงตลบวูบ เท้าเว่ยวงามก็เตะใส่หัวใจ

ปกเสื้อแบะอ้าออก ที่ปรากฏมิใช่หน้าอกแต่เป็นมีดคมกล้า

ผมดำขลับกวาดวูบ เพิ่งกวาดผ่านไป ปรากฏหน้าไม้ยิงออกจากกระบอกขดอวดที่กลางหลัง

เตียทิชิ่วเพิ่งรับมือหมดสิ้น ย่อเชี่ยวฮ้อก็พลิกข้อมือ ทิ่มแทงหนามแหลมออก

พริบตานั้น หน้าผากของเตียทิชิ่วปรากฏหยาดเหงื่อผุดพรายเช่นเดียวกับเตียเลียกซิม

คนทั้งสี่พอประมือกัน ก็พิสูจน์ความเหลื่อมล้ำต่ำสูงในบัดดล

หากมิใช่เกิดความเปลี่ยนแปลงตามมา บุปผาบานต้นไม้เหล็กอาจจบสิ้นในเงื้อมมือเนี่ยอาจู่กับย่อเชี่ยวฮ้อแล้ว

ความเปลี่ยนแปลงมาจากดอกบัว .

ดอกบัวบานกลางสระพลันพ้นจากน้ำ ดีดพุ่งขึ้นสู่ท้องฟ้า

กลายเป็นบุปผาบิน

ในสระบัวพลันปรากฏคนผู้หนึ่งผุดโผล่ขึ้นมา

เป็นชายหนุ่มรูปงามผู้หนึ่ง

เสื้อผ้าของมันแม้เปียกชุ่ม แต่ขณะที่ผุดโผล่ขึ้นจากน้ำขุ่นมัว ยังคงสวมมงกุฎหยก คนคล้ายต้นไม้หยกกลางสายลม ใบหน้าหล่อเหลาราวสลักจากหยก ดวงตาหงส์เรียวงาม ริมฝีปากปานแต้มชาด ขณะที่ลอยตัวขึ้นจากน้ำท่วงท่าประดุจกระต่ายป่า หากแต่สีหน้ายังสงบราวสาวพรหมจรรย์ถึงกับยังบริสุทธิ์กว่าดอกบัวอีก

มันพอปรากฏกายก็ลงมือ
ลงมือใส่ซ่อเชี่ยวฮ้อ เนี่ยอางู้และปิงหึงเสี้ยวจากทางด้านหลัง
มันพอลงมือ เฮ้งเชี่ยวเจียะก็ลงมือ
เฮ้งเชี่ยวเจียะไม่ได้ลงมือตลอดมา
สาเหตุที่เฮ้งเชี่ยวเจียะไม่ได้ลงมือ เพราะรอคอยคนผู้นี้ลงมือ
ในที่สุดเฮ้งเชี่ยวเจียะรอจนพบพานแล้ว
ดังนั้นเฮ้งเชี่ยวเจียะลงมือ

เมื่อเห็นมีเสือจะทราบว่าละแวกใกล้เคียงมีดอกไม้ พบเห็นแมลงวันจะทราบว่าช้างเคียงมีความสกปรก หากลอยคออยู่กลางทะเลเห็นนกโบยบินจะทราบว่าห่างจากแผ่นดินใหญ่ไม่ไกล มาตรว่าอยู่กลางทะเลทรายเห็นต้นหญ้าเขียวชอุ่ม จะทราบว่าใต้พื้นทรายมีแหล่งน้ำ

เฮ้งเชี่ยวเจียะพอพบเห็นเตียทิชิ่วกับเตียเลียกชิม พลันฉุกคิดถึงเรื่องหนึ่ง
ท่านเจ้าน้อยผู้สูงศักดิ์คงอยู่ที่นี้เช่นกัน
เฮ้งเชี่ยวเจียะมิเพียงได้คิดถึงข้อนี้ ทั้งยังรู้สึกได้
รู้สึกได้ว่าที่นี้มีศัตรูเข้มแข็ง
...แต่ว่าบุปผาบานต้นไม้เหล็กยังไม่นับเป็นศัตรูเข้มแข็ง
นั่นเป็นความรู้สึกที่คล้ายเคยรู้จักชนิดหนึ่ง คล้ายกับว่าเขาถูกกักขังอยู่ในกรงพร้อมกับสัตว์ป่าที่เปลี่ยวเหงา และดุร้ายตัวหนึ่ง วันหน้าถูกปล่อยออกมา ต่อให้มันเดินย่องถึงด้านหลังของเขา เขายังสูดกลิ่นของมันออก
กลิ่นสาบสัตว์นั้น
...กลิ่นอายอันดุร้ายนั้น
ความรู้สึกโชกเลือด กลิ่นของคาวเลือด
มันต้องอยู่ที่นี้

...มันอยู่ที่นี้จริงๆ

ในที่ซ่อนตัวอันมิดชิดยากถูกผู้คนพบเห็น สี่อินดีใหญ่และท่านน้ำมันวิเศษ ซึ่งซ่อนตัวติดตามดูความเคลื่อนไหวของเฮ้งเชี่ยวเจียะและพวกที่วัดลักเล้งยี่ พอเห็นบุรุษหนุ่มรูปงามทะยานขึ้นจากสระบัว ล้วนแตกตื่นตะลึงงานพากันร้องโพล่งว่า

"ท่านเจ้าน้อยปึงเอ่งไทย"

"ผู้ทิถนัดในการดำเนินอุบาย ทั้งกุมอำนาจไว้ในมือนี้ไฉนมาด้วย?"

"ท่านเจ้าน้อยทวนเทพยดากระบี่โลหิตมาทำอะไร?"

ใช่แล้ว บุคคลที่ได้ชื่อว่าเป็นมังกรหงส์แห่งนครหลวง บากบั่นมายังงานที่อันรกร้างเช่นนี้ทำอะไร? มีจุดประสงค์อันใด?

ดอกบัวถูกถอนทั้งราก ตราบดินโคตนกระเซ็นซ่าน ปันดว้างขึ้นกลางอากาศ

ท่านเจ้าน้อยปึงเอ่งไทยทะยานขึ้นจากสระ

มันพอปรากฏกายก็ลงมือ

ลงมือด้วยความประหลาดพิสดาร

ยามนั้นเสื้อผ้าของมันขาวสะอาด ผิวพรรณก็ขาวผ่อง ให้ความรู้สึกที่ขาวบริสุทธิ์แก่ผู้คน แต่พริบตาที่มันลงมือ ใบหน้ามันปรากฏประกายสีทองขึ้น ดวงตาก็เป็นสีเขียวปัด

...คล้ายกับกะโหลกศีรษะของมันถูกคนจุดไฟสีทอง ที่ลูกตาถูกคนจุดโคมสีเขียวสองดวงก็มิปาน

เฮ้งเชี่ยวเจียะรู้สึกคุ้นตาอยู่บ้าง

...ความคุ้นเคยนี้กลับสร้างความแตกตื่นพรั่นพรึงแก่เขา

มาตรว่าเขามกะทันหันเขานึกไม่ออกว่า ความรู้สึกคุ้นเคยนี้มาจาก

ทีใดก็ตาม

ปิงเอ่งโทยลงมือ แต่ว่าไม่ได้จู่โจมใส่เฮ้งเซี่ยวเจียะ

หากแต่จู่โจมใส่ปิงหึงเสี้ยว ฮ่อเซี่ยวฮ้อและเนี่ยอาฮู้

ปิงเอ่งโทยไม่ได้จู่โจมใส่คนทั้งสามคห่างตรงๆ

มันลอยตัวขึ้น ใช้มือขวากุมมือซ้าย ยื่นน้ำชี้ นิ้วกลาง นิ้วนางข้างซ้ายออก คล้ายกำลังร่ายเวทมนตร์ ปากท่องบ่นพึมพำ ยามนั้นมือซ้ายของมันกลับกลายเป็นแดงเลือด เสียงเชียะเมื่อแผ่พุ่งประกายสีแดงสายหนึ่งออกจากตรรชนี แยกย้ายเป็นสามทาง พุ่งใส่เดียทิชิ่วกับเดียเลียกซิม

...มันไฉนจู่โจมใส่ผู้ช่วยอันเข้มแข็งของมัน?

หากพลังตรรชนีของมันจู่โจมใส่เฮ้งเซี่ยวเจียะ เฮ้งเซี่ยวเจียะระวังป้องกันอยู่ก่อน สามารถรับเอาไว้ได้

แต่ว่ามิใช่

นี่อยู่เหนือความคาดหมายของเฮ้งเซี่ยวเจียะนัก

แต่เฮ้งเซี่ยวเจียะยังรู้สึกได้ว่า เนี่ยอาฮู้ ฮ่อเซี่ยวฮ้อกับปิงหึงเสี้ยวอันตรายแล้ว...

ความรู้สึกของเขายังรวดเร็วกว่าปฏิกิริยาอีก

เฮ้งเซี่ยวเจียะตวาดก้อง ใช้ฝ่ามือออกด้ายดาบคะนึงหาฝ่าอากาศคิดสกัดกระแสลมตรรชนีที่ประหลาดลี้ลับทั้งสามสายเอาไว้

เขาสกัดได้หรือ?

เขาสมควรสกัดไว้

หากมิใช่มีคนลงมือขัดขวาง

คนที่ขัดขวางเป็นผู้ที่พุ่งปราดออกจากประตูข้างเดียวกับที่ฮ่อเซี่ยว-ฮ้อวุดมา

เป็นคนที่ผอมเล็ก คล่องแคล่ว อ้อนแอ้นผู้หนึ่ง

นางตัวเบาเพียงนั้น ประเปรียวเพียงนั้น เป็นเหตุให้ฮ่อเซี่ยวฮ้อหา

ทราบไม่ว่า ที่ด้านหลังนางตามติดด้วยบุคคลเช่นนี้คนหนึ่ง

แม้แต่เฮ้งเซี่ยวเจียะยังไม่สะกิดใจสงสัย

...เขายังเข้าใจว่าเป็นพวกเดียวกัน

อย่างน้อยเข้าใจว่าเป็นคนที่ย่อเซี่ยวฮ้อชักนำมา

แต่ในความเป็นจริงหาเป็นเช่นนั้นไม่

ยามนี้ ผู้มาเป็น "พวกเดียวกัน" หรือว่าเป็น "ศัตรู" สามารถเปลี่ยนแปลงสถานการณ์

อย่าว่าแต่นี่มิใช่ศัตรูธรรมดา

หากแต่เป็นศัตรูชั้นแนวหน้า

...คนผู้นี้ทั้งมิใช่หัวหน้าพรรคหนึ่ง ผู้นำหน่วยงานหนึ่ง ทั้งมิใช่คนแข็งฉั่วเกีย รุเมี่ยงและพวก

นางเพียงเป็นสตรีนางหนึ่ง

สตรีที่หมดจดสดใส ซ่อนความงามเฉิดฉายนางหนึ่ง

สตรีที่แฝงความทะนงองอาจกว่าบุรุษหนุ่มรูปงามนางหนึ่ง

แต่ว่านางเคยเป็นเหตุให้ตีเหเหตุหนึ่งแตกออกเป็นเสี่ยงๆ ทอลม-พิรุณโปรยมีสภาพง่อนแง่น และจบชีวิตของผู้ยิ่งใหญ่เช่นแป๊ะโช้วปวยไป

ในมือนางไม่มีกระบี่

แต่ว่านางเป็นมือกระบี่ชั้นแนวหน้า

นางคือสุ้ยมี้

ในมือสุ้ยมี้ยังไม่มีกระบี่

แต่นางพอยื่นมือ พลังกระบี่ก็แผ่พุ่งออก

ตล้ายกับในมือนางถือกระบี่ไว้ ทั้งยังเป็นยอดศัสตราที่คมกล้าสุดเปรียบปราน

นาง "แทง" กระบี่ใส่หน้าเฮ้งเซี่ยวเจียะ

นางไม่มีกระบี่

แต่นางเป็นมือกระบี่
เป็นยอดมือกระบี่ที่ไร้กระบี่

ลุ้ยมี้เป็นสตรีที่แปลกพิเศษ นางไม่มีชื่อเสียงกระเดื่องดังเท่าใด และไม่มีศักดิ์ฐานะในยุทธจักรสักเท่าใด แต่ยอดฝีมือที่มีชื่อเสียง มีศักดิ์ฐานะ และมีอำนาจมากกว่านางล้วนตายใต้เงื้อมมือนาง

มิหนำซ้ำนางคล้ายไม่เคยลงมือสังหารมาก่อน นับตั้งแต่นางกระตุ้นโทสะลุ้ยหึง จนกระทั่งจู่โจมสังหารลุ้ยซุ่ง ลอบทำร้ายโซวมั่งจิ้ม ชิงลงมือต่อแป๊ะโซ้วปวย เป้าหมายของนางยิ่งมายิ่งเข้มแข็ง นางกลับจัดการสำเร็จทุกคน

นางมิเพียงแปลกพิเศษ ทั้งยังแปลกประหลาดยิ่ง
ทั้งนี้เพราะนางไปถึงที่ใด ก็รับใช้ผู้นั้น ทรยศต่อผู้นั้น
นางเพียงท่องเที่ยวโดยลำพัง
ในมือนางกระทั่งกระบี่ยังไม่มี
นางแทง "กระบี่" ใส่เฮ้งเชี่ยวเจียะ
แทงออกอย่างไม่คาดหมาย
ในมือนางไม่มีกระบี่
มีแต่พลังกระบี่
พลังกระบี่ดุจแม่น้ำใหญ่
พลังกระบี่ที่คล้ายรวมตัวจากกระแสเชี่ยวสามพันสาย ธารน้ำตกสี่ร้อยสาย และประกายสายฟ้าห้าสิบสาย

เฮ้งเชี่ยวเจียะพอเห็นคนผอมเล็กนั้น ถึงกับใจสั่นสะท้าน
...เป็นนาง
ท่าฝ่ามือตาบคะนึงหาฝ่าอากาศของเขาถูกตัดขาดสะบั้น
แต่เขาชักดาบในบัดดล

ดาบของเขาอยู่บนด้ามกระบี่

ด้ามกระบี่ของเขายาวเป็นพิเศษ ดาบสั้นยิ่ง

สวยงามยิ่ง

งามอย่างเฉิดฉัน

รวดเร็วดุจดาวตกกรีดผ่านนภากาศ

ดาบในมือขวาของเขาด้านทานรับกระบี่ของนางทันเวลา

เป็นกระบี่ที่ไม่มีตัวกระบี่

เป็นพลังกระบี่

...พลังกระบี่ที่น่ากลัวกว่ากระบี่คมกล้าอีก

ดาบกระบี่ไขว้ปะทะกัน

ดาบคำรงคงอยู่

ทั้งสวยงาม ทั้งคมกล้า และรวดเร็วดุจไล่ลมขับสายฟ้า

ส่วนกระบี่ไร้สภาพ

พริบตาที่ดาบกระบี่กระทบกัน เย้งเซี่ยวเจียะต้องสะท้านใจอีกครา

...พลังกระบี่ที่ไร้สภาพแทงใส่ตัวดาบ กลับทะลุผ่านตัวดาบ จู่โจมใส่ทรวงอกของเขา

ดาบของเขากลับต้านทานกระบี่ของนางไม่ได้

นี่เป็นครั้งแรกที่ดาบคะนึงหาของเขาต้านรับอาวุธของศัตรูไม่ได้

ศัตรูเพียงเป็นสตรีนางหนึ่ง

ในมือนางมีแต่กระบี่ที่ไร้สภาพเล่มหนึ่ง

ขณะเดียวกัน ดอกบัวที่พวยพุ่งถึงกลางอากาศขึ้นถึงจุดสุด เกิดแรงชะงักงันวูบหนึ่ง จากนั้นร่วงลงมาพร้อมกับดินโคลนหยดน้ำ ภายใต้แสงอาทิตย์สาดส่อง สะท้อนประกายหลากสีสันงามตา

เห็นแน่ชัดว่าพลังกระบี่จะทะลุผ่านตัวดาบ เย้งเซี่ยวเจียะไม่ทันการณ์

หลบ ไม่ทันพลิกแพลงเปลี่ยนแปลง ขณะที่ลุ้ยมี้บังเกิดความอินดี ตระเตรียมรับความรู้สึกสาแก่ใจที่ปรากฏยอดฝีมืออีกคนหนึ่งตายใต้กระบี่นาง ร่างของเฮ้งเซี่ยวเจียะพลันเกิดการเปลี่ยนแปลงประการหนึ่ง

เป็นการเปลี่ยนแปลงที่เตรียมการอยู่ก่อน มิใช่ประสบเหตุแล้วค่อย .เปลี่ยนแปลง ไม่เช่นนั้นคงไม่ทันการณ์

พลังกระบี่ที่แทงใส่ดาบคะนึงหาพลัน "สาบสูญไป"

เหตุใด "สาบสูญไป"?

คำตอบคือไม่ทราบ

พลังกระบี่นั้นคล้ายแสงอาทิตย์เจ็ดพันสายรวมตัวที่จุดๆ หนึ่ง ขณะจะหลอมละลายดาบในมือเฮ้งเซี่ยวเจียะ เจาะทะลวงเป็นรูๆ หนึ่ง เพื่อจู่โจมสังหารฝ่ายตรงข้าม แต่แล้วพลังขุมนั้นพลันถูกเคลื่อนย้ายไป

...เคลื่อนย้ายไปยังที่ใด?

เฮ้งเซี่ยวเจียะพลันตวาดเสียงสดใส มือซ้ายประกบนิ้วดุจกระบี่ จี้จู่โจมออก

เสียงปงดราหนึ่ง ก้อนอิฐบนกำแพงวัดที่ห่างไปหนึ่งวาสองเชียะก้อนหนึ่งถูกกระแทกหลุดลอยไป ไม่ทราบหายลับไปถึงที่ใด

ลุ้ยมี้ค่อยทราบว่าพลังกระบี่ของนางถูกชักจูงไป

นางค่อยได้คิดว่านางลงมือล้มเหลว

...อย่างน้อยไม่เคยล้มเหลวเช่นนี้มาก่อน

นางแทบบังเกิดความรู้สึกสาแก่ใจที่ปลิดปลงสังหารยอดฝีมือเป็นผลสำเร็จ

แต่แล้วนางกลับล้มเหลวในนาทีสุดท้าย

ยามนี้ลุ้ยมี้ค่อยนึกออกว่า เฮ้งเซี่ยวเจียะใช้ออกด้วยลมปราณตอนต่อบุปผา

...ครั้งกระโน้นเฮ้งเซี่ยวเจียะรับหน้าที่ดึงดูดความสนใจของลุ้ยหึง

เพื่อเปิดโอกาสให้นางจู่โจมสังหาร เฮ้งเซี่ยวเจียะก็ใช้ลมปราณตอนต่อบุปผาสลายวิชาอสนีสะท้านคีรีของสุ้ยหึง

นางพอทิ่มแทงกระบี่ล้มเหลว เฮ้งเซี่ยวเจียะก็ชักกระบี่

เป็นกระบี่สลายวิญญาณ

กระบี่ที่ปราศจากด้าม แต่แฝงความเฉิดฉันสามส่วน ความงามสง่าสามส่วน ความโศกศัลย์สามส่วน และความยิ่งใหญ่อีกหนึ่งส่วน

นั่นเป็นเพลงกระบี่ทั้งเฉิดฉัน ทั้งงามสง่า ทั้งโศกศัลย์ และยิ่งใหญ่ยุดหนึ่ง

เฮ้งเซี่ยวเจียะตอบโต้ใส่นางหนึ่งกระบี่

กระแสลมกระบี่เพิ่งก่อเกิด ประกายกระบี่เพิ่งเรืองรอง สุ้ยมี้เห็นประกายกระบี่วาบเข้าสู่คลองจักษุ คมกระบี่ก็บรรลุถึงด้านหลังแล้ว

...นั่นเป็นกระบี่อันใด?

...นั่นเป็นเพลงกระบี่อันใด?

กลับเฉิดฉัน งามสง่า โศกศัลย์และยิ่งใหญ่ถึงเพียงนี้?

สุ้ยมี้รักกระบี่ชื่นชมกระบี่ พบเห็นเพลงกระบี่เช่นนี้ ไม่ทันนึกหาวิธีรับมือ ก็โห่ร้องชมเชยในใจ

....าระบี่ที่ดี

....มือกระบี่ที่ดี

เฮ้งเซี่ยวเจียะกลับลอบร้องในใจ

...ทวาดเสียวนัก

ชะเพียงเขาใช้ลมปราณตอนต่อบุปผาชักช้ากว่านี้วูบหนึ่ง ตัวเองก็อาจถูกพลังกระบี่ทะลุอกไป

"พลังกระบี่" ของสตรีนางนี้ ฝากรอยบุ๋มที่ตัวดาบของเขารอยหนึ่ง

ขอเพียงอีกวูบเดียว พลังกระบี่ก็จะทะลุตัวดาบออกมา

ดีที่เขาเคลื่อนย้าย "พลังกระบี่" ทันท่วงที

ทั้งยังชักกระบี่

...ใช้กระบี่สลายวิญญาณ จู่โจมท่ากระบี่ตอบโต้ใส่นาง

ขณะเดียวกัน เต่าที่ถูกอุนยิ้วจับพลิกตัวถึงกลางคันสามารถพลิกตัวเป็นผลสำเร็จ

ฮามนั้นในมือสุยมี้พลันเพิ่มกระบี่เล่มหนึ่ง

เป็นกระบี่ที่เล็กเรียว สวยงาม เย็นเฉียบ ราวกับแกะสลักจากแท่งน้ำแข็งเล่มหนึ่ง

...ที่แท้นางพกกระบี่

เฮ้งเซี่ยวเจียะเคยเห็นกระบี่เล่มนี้

ขณะที่สุ้ยหึงกับแปะโช้วปวยเสียชีวิต เขาเห็นกระบี่ที่เล็กเรียวสวยงามเล่มนี้วูบขึ้นที่เบื้องหน้าแวบหนึ่ง

หลังจากนั้นคนก็ตายแล้ว

ผู้ตายล้วนเป็นยอดฝีมือ

ยอดฝีมือที่พอเสียชีวิต เป็นเหตุให้ยุทธจักรสูญเสียความสมดุลไป

สุ้ยมี้ชักกระบี่ ต้านทานรับกระบี่ของเฮ้งเซี่ยวเจียะเอาไว้

เสียงติงคราหนึ่ง ทั้งสดใสทั้งเสนาะหูยิ่ง

สุ้ยมี้พอรับท่ากระบี่ของเฮ้งเซี่ยวเจียะไว้ ก็หมุนตัวดุจนกฮุ้นเชียบ* ที่คล่องแคล่วตัวหนึ่ง ถอยปราดไปหนึ่งวา ส่งเสียงหอบหายใจเบาๆ ปอยผมกระจุกหนึ่งหลุดลุ่ยลงมา แสดงว่านางรับท่ากระบี่ของเฮ้งเซี่ยวเจียะอย่างหวุดหวิดหวาดเสียวนัก

ผมเผ้าของนางพอหลุดลุ่ยลงมา ยิ่งขับเน้นสตรีนางนี้เจิดจรัสกว่าทิวทัศน์ที่แดนกังหนำถึงเจ็ดส่วน และงดงามกว่าอีกสามส่วน บวกกับเสียงหอบหายใจเบาๆ ของนาง ยิ่งบันดาลให้ผู้คนเพิ่มความรักเวทนากว่าเดิม

* นกฮีรีบูน

นางกลับต้านทานรับกระบี่ของเฮ้งเซี่ยวเจียะได้ทันเวลา
มาครว่ารับไว้อย่างหวุดหวิดก็ตาม
เฮ้งเซี่ยวเจียะกับลุ้ยมี้ประมือกันหนึ่งกระบวนท่า
ต่างใช้ออกหนึ่งกระบี่
ทั้งสองฝ่ายมีสภาพหวุดหวิดหวาดเสียว
สุดท้ายต่างรอดพ้นจากอันตราย
...คนคบหาด้วยสื่อภาษา
...ผู้รู้ใจคบหาด้วยใจ
...มือกระบี่คบหาด้วยกระบี่
หลังปะทะกระบี่ ลุ้ยมี้ใจสั่นสะท้าน ปากหอบหายใจและทอดถอนใจ
เฮ้งเซี่ยวเจียะกลับไม่อาจนิ่งเฉย
เพราะไม่อาจนิ่งเฉยได้
พันธมิตรของเขาตกอยู่ในห้วงอันตราย
ยามนั้น ดอกบัวและดินโคลนหยาดน้ำล้วนตกลงยังสระน้ำ

ปิงเอ่งโทยใช้ดรรชนีธารโลหิตที่แปลงจากกระบี่ธารโลหิตใส่ย่อเซี่ยวฮ้อปิงหึงเสี้ยวและเนี่ยอาฮู้ แต่พลังดรรชนีพุ่งใส่เตียทิชิ่วกับเตียเลียกชิมก่อน

ท่าจู่โจมที่ประหลาดพิกล พลิกแพลงและลี้ลับของปิงเอ่งโทย บันดาลให้ผู้คนคาดคำนวณไม่ออก

เฮ้งเซี่ยวเจียะขณะจะลงมือขัดขวางปิงเอ่งโทย ลุ้ยมี้ชิงลงมือขัดขวางเขา

ปิง.เอ่งโทยเมื่อจี้พุ่งดรรชนีธารโลหิตออก ต้องมีจุดมุ่งหมายแน่นอน
จุดมุ่งหมายปรากฏ
พลังดรรชนีแรกของปิงเอ่งโทยจี้พุ่งใส่ดรรชนีใจพิสุทธิ์ที่มือซ้ายของเตียเลียกชิม ค่อยหักเหพุ่งใส่ปิงหึงเสี้ยว
กระแสดรรชนีที่สองของมันพุ่งใส่กรงเล็บหงส์ร่วงที่มือขวาของ

เตียเลียกซิม จากนั้นพุ่งย้อนใส่เนี่ยอางู้

ลมครรชนีสายที่สามของมันพุ่งถูกฝ่ามือไร้ครรชนีของเตียทิชิ่ว แล้วค่อยย้อนจู่โจมใส่ฮ่อเชี่ยวฮ้อ

พร้อมกันนั้น พลังครรชนีของปิงเอ่งโทย ทั้งสามสายล้วนเปลี่ยนสีไป

เปลี่ยนเป็นหนึ่งเขียวหนึ่งครามหนึ่งดำสามสี คล้ายตัวหนอนนับพันตัวหลอมรวมเป็นงูยาวตัวหนึ่ง พุ่งฉกใส่เนี่ยอางู้ ฮ่อเชี่ยวฮ้อกับปิงหึง-เสี้ยว

เนี่ยอางู้พอพบเห็น ยังคิดหลบหลีก

แต่ขณะที่พบเห็น ก็ถูกครรชนีจี้พุ่งใส่แล้ว

...เป็นครรชนีธารโลหิตของปิงเอ่งโทย ที่ผสมผสานกรงเล็บหงส์ร่วงของเตียเลียกซิม

ยามนั้น เฮ้งเชี่ยวเจียะพบว่าปิงหึงเสี้ยว เนี่ยอางู้ และฮ่อเชี่ยวฮ้อตกอยู่ในห้วงคับขันอันตราย

เขาคิดลอยตัวเข้าช่วยเหลือก็ไม่ทันการณ์

เขาพลันกระทำเรื่องหนึ่ง

เขารวบดาบกระบี่เข้าด้วยกัน สองมือซัดวัตถุออกสองสิ่ง

วัตถุทั้งสองสิ่งซัดพุ่งใส่ปิงเอ่งโทย

นี่เป็นยุทธวิธีล้อมวุ่ยช่วยจ้าว*

เฮ้งเชี่ยวเจียะความจริงไม่คิดเป็นศัตรูกับคุณชายสูงศักดิ์ ที่คล้ายเทพบุตรคล้ายมัจจุมารผู้นี้ แต่ยามนี้ไม่มีเวลาครุ่นคิดมากความและไม่ห่วงพะวงมากความแล้ว

*ล้อมวุ่ยช่วยจ้าวเป็นยุภาษิตบทหนึ่ง และจัดอยู่หนึ่งในสามสิบหกกลยุทธ์ กล่าวคือในยุคเลือดกึก รัฐวุ่ยบุกตีนครหลวงรัฐจ้าว เจ้ารัฐจ้าวขอความช่วยเหลือจากรัฐฉี เจ้ารัฐฉีมอบหมายให้เถียนจี๋กับซุนปิ๋นนำทัพไปช่วยรัฐจ้าว แต่ซุนปิ๋นออกอุบายให้ยกทัพล้อมนครหลวงรัฐวุ่ยไว้ รัฐวุ่ยจึงถอนทหารจากรัฐจ้าวมาคลายสถานการณ์ฝ่ากดน

เขาต้องสกัดการจู่โจมของปิงเอ่ยโทยก่อนแล้วค่อยว่ากล่าว
สุ้ยมี่เหินเช่นนั้น ต้องถอนใจเบาๆ อีกครา
นางฯล้ายเป็นสตรีที่ชมชอบทอดถอนใจ

ฮ่อเชี่ยวฮ้อก็คิดถลันหลบ

นางขณะจะถลันหลบ ยังไม่ทันถลันหลบ ก็ถูกตรรชนีของปิงเอ่งโทยจู่ใส่

นั่นเป็นตรรชนีธารโลหิตที่แฝงฝ่ามือไร้ตรรชนีของเตียทิชิ่ว
เฮ้งเชี่ยวเจียะก็ซัดพุ่งวัตถุสองสิ่งใส่ปิงเอ่งโทยอย่างรวดเร็วเร่งร้อน
นั่นเป็นก้อนหินสองก้อน
เขาคือเฮ้งเชี่ยวเจียะ
ก้อนหินได้รับการยอมรับจากยุทธจักรว่าเป็นอาวุธที่ร้ายกาจที่สุดของเขา

และเป็นอาวุธลับประจำตัวของเขา
ยังมีอีกตรรชนีหนึ่ง ซึ่งผสานกับตรรชนีใจพิสุทธิ์ของเตียเลียกซิมจี้พุ่งใส่ปิงหึงเสี้ยว

ปิงหึงเสี้ยวก็คิดถลันหลบเช่นเดียวกับฮ่อเชี่ยวฮ้อและเนี่ยอาฮู้
ที่แตกต่างคือมันพอคิดถลันหลบ ร่างก็เคลื่อนไหวแล้ว
เป็นท่าร่างม้าขาวลอดช่องว่าง
มันถลันวูบเดียวก็หลบรอดจากท่าตรรชนี
ตรรชนีรวดเร็ว
ท่าร่างมันรวดเร็วยิ่งกว่า
ดังนั้นหลบรอดจากท่าตรรชนีอย่างหวุดหวิด
ท่าร่างของปิงหึงเสี้ยวแม้รวดเร็วพิสดารแต่พลังตรรชนีกลับหักโค้งได้
ตรรชนีสีดำนั้นพอจู่โจมพลาดผิด กลับบังเกิดเสียงแตกระเบิดหนัก

หักโค้งจู่โจมออกอีกคราา

ครั้งนี้จู่โจมใส่ลำคอปิงหึงเสี้ยว

ครรชนีนี้จู่โจมออกด้วยความกราดเกรี้ยว คล้ายคิดจัดการกับปิงหึง-เสี้ยวในคราเดียว

ปิงหึงเสี้ยวหลบรอดจากครรชนีแรกไม่อาจหลบรอดจากครรชนีที่สอง

อย่าว่าแต่ท่าร่างมันรวดเร็วกว่าจิตสำนึก ดังนั้นมันเพียงบังเกิดจิตสำนึกหลบรอดจากท่าครรชนี เมื่อครรชนีที่สองหักโค้งมาถึง มันยังไม่ทันบังเกิดความคิดขึ้น

เมื่อไม่ทันบังเกิดความคิด ก็ถูกครรชนีจี้ใส่

หากถูกครรชนีนี้จี้ใส่ต้องตาย

ยอดฝีมือชาวยุทธจักรเน้นที่ปฏิกิริยา

ปฏิกิริยาต้องรวดเร็ว แม่นยำ ดุดัน ทางที่ดีต้องเหนือความคาดหมายผู้คน

หากกระทำได้จะพลิกสภาพจากพ่ายแพ้เป็นได้ชัย มาตรว่าทำไม่ได้จะช้าเร็วต้องตายสถานเดียว

ซึ่งความจริงแม้แต่ในแวดวงชุนนาง มหาบัณฑิตและพ่อค้าวาณิชล้วนเป็นเช่นเดียวกัน

แต่ว่าปิงหึงเสี้ยวไม่ตาย

เพราะว่าอุนยิ้ว

มันไม่ทันบังเกิดปฏิกิริยา แต่อุนยิ้วบังเกิดปฏิกิริยาก่อน

ขณะที่ครรชนีแรกจู่โจมใส่ปิงหึงเสี้ยว อุนยิ้วยังไม่ทันระงับขวัญอันแตกตื่นจากการจู่โจมของเตียทิชิ่วกับเตียเลียกซิม แต่พอถึงครรชนีที่สองนางก็บังเกิดความตื่นตัวขึ้น

ปิงหึงเสี้ยวไม่ทันถลันหลบ นางก็ฉุดดึงปิงหึงเสี้ยวลอยตัวถลันร่าง

นางจะอย่างไรมีฉายานางแอ่นภูเขาเซี่ยวฮั้งชัว

วิชาตัวเบาของนางเป็นที่เลื่องลือในยุทธจักร

นางฉุดดึงปิงหึงเสี้ยวเคลื่อนไหว กลับหลบรอดจากดรรชนีที่สองของปิงเอ่งโทย

เรื่องนี้แม้แต่ปิงหึงเสี้ยวกับปิงเอ่งโทยล้วนคาดคิดไม่ถึง

ดระชนีที่สองของปิงเอ่งโทยก็จู่โจมพลาดผิด

ปิงเอ่งโทยแค่นเสียงอย่างเย็นชา ใบหน้าเปล่งประกายสีทอง ดิดรวมพลังดรรชนีที่สอง ใช้ดรรชนีที่สามออก คิดจู่โจมสังหารปิงหึงเสี้ยวให้จงได้แล้วค่อยเลิกรา

พริบตาดุจประกายไฟ ก้อนหินของเฮ้งเซี่ยวเจียะบรรลุถึงแล้ว

ก้อนหินทั้งสองก้อนแยกย้ายเป็นหนึ่งหน้าหนึ่งหลังพุ่งใส่ปิงเอ่งโทย

ปิงเอ่งโทยชักกระบี่

กระบี่สีแดงเลือด

กระบี่พอชักออก น้ำในสระสะท้อนประกายโลหิตออกมา

ลานวัดก็ถูกปกคลุมด้วยสีแดงเลือด

นี่เป็นครั้งแรกที่ปิงเอ่งโทยประมือกับเฮ้งเซี่ยวเจียะ

...พวกเขาย่อมมิใช่พบกันเป็นครั้งแรก แต่เพิ่งประมือกันเป็นครั้งแรก

ระหว่างพวกเขาไม่เคยพิสูจน์ผลแพ้ชนะ

ไม่ทราบว่าผู้ใดสูงล้ำผู้ใดต่ำต้อยกว่า

ผู้ใดเป็น?

ผู้ใดตาย?

ไม่เป็น

ไม่ตาย

ปิงเอ่งโทยพอชักกระบี่ สีหน้า แววตา สีผิวล้วนเป็นสีแดง กระบี่แดงปานจะหยด พลังกระบี่คล้ายโลหิตฉีดพุ่ง ตลอดทั้งร่างมันคล้ายหลุดพ้นจาก

ความเป็น หลุดพ้นจากความตาย มีแต่มันและกระบี่ของมันกำหนดเป็นตาย

ตัวมันกับกระบี่หลอมรวมเป็นหนึ่งเดียว

แต่ไม่ได้เหินบินขึ้น

ทั้งไม่มีทีท่าขยับลอยขึ้น

มันยืนแน่วนิ่งไม่เคลื่อนไหว

เพียงจ่อกระบี่ไปเบื้องหน้า

ปลายกระบี่จ่อจี้ใส่เฮ้งเซี่ยวเจียะแต่ไกล

ก้อนหินแรกของเฮ้งเซี่ยวเจียะแหวกพุ่งมาถึง

เสียงปงคราหนึ่ง ก้อนหินแตกออกเป็นชิ้นเล็กชิ้นน้อย

จากนั้นเป็นเสียงปงๆ ติดต่อกัน ล้วนตกลงในสระ ราวกับหยาดฝนอันถี่ยิบ

กระบี่แดงเลือดยังจ่อจี้ใส่เฮ้งเซี่ยวเจียะแต่ไกล

พลังกระบี่ยืดขยายออกหนึ่งวา กลายเป็นมันผชิญหน้ากับเฮ้งเซี่ยว-เจียะ

ยามนั้นก้อนหินก้อนที่สองของเฮ้งเซี่ยวเจียะจู่โจมมาถึง

เสียงเพียะเมื่อก้อนหินแหลกสลาย

...เป็นการแหลกสลายกลายเป็นผุยผง

พลังกระบี่เจิดจ้ากว่าเดิม

สีแดงเลือดคลุกโชนกว่าเดิม

ทั้งยังร้อนแรง

ประกายโลหิตแช่ร่างเฮ้งเซี่ยวเจียะเอาไว้ ขอเพียงปิงเอ่งโทยคุมกระบี่เหินจู่โจม เฮ้งเซี่ยวเจียะต่อให้เทาะเหินชั้นฟ้าชำแรกลงดิน ก็ไม่อาจหลบรอดพ้น

เฮ้งเซี่ยวเจียะคิดชักกระบี่

กระบี่ชักไม่ออก

...หรือว่าพลังแดงเลือดพรากวิญญาณของกระบี่สลายวิญญาณไป?

เขาคิดชักดาบ

ดาบดึงไม่ออก

...หรือว่าพลังโลหิตเชื่อมร่องดาบติดกับโกร่งกระบี่แล้ว?

เส้นผมของเฮ้งเชี่ยวเจียะพลันปรกลงยังหน้าผาก ปิดบังดวงตาของเขาไปข้างหนึ่ง

พริบตานั้น เฮ้งเชี่ยวเจียะตอบโต้กลับไป

เขาซัดก้อนหินก้อนที่สามใส่ศัตรูสำคัญในชีวิตของเขา

ก้อนหินแรกแตกสลาย

ก้อนหินที่สองเป็นผุยผง

...ก้อนหินที่สามสามารถพลิกสถานการณ์ได้หรือ?

เป็นไปไม่ได้

เป็นไปได้

...ความเป็นไปได้ทั้งหมดมาจากความเป็นไปไม่ได้

เช่นเดียวกับเรื่องราวที่ถูกต้องเรียนรู้จากเรื่องราวที่ผิดพลาด

เฮ้งเชี่ยวเจียะซัดก้อนหินออกไป

ขณะที่กระบี่ในมือปิงเอ่งโทยเปล่งประกายสีแดงเลือด ก้อนหินพอซัดขว้างมา ก็ถูกพลังกระบี่ดูดรั้งเอาไว้ เห็นแน่ชัดว่าจะถูกกระแทกแหลกสลายเป็นผุยผงแล้ว

ก้อนหินแตกแหลกสลายจริงๆ

แต่ก่อนที่จะแหลกสลาย แผ่นฟ้าแผ่นดินพลันกลับกลายสีม่วงวูบหนึ่ง

นั่นเป็นหินผลึกก้อนหนึ่ง

เป็นหินผลึกสีม่วง

มันาระแทกถูกปลายกระบี่

หินผลึกแหลกสลาย

แต่พลังกระบี่สีเลือดคล้ายถังที่บรรจุน้ำเปี่ยมล้น พลันปรากฏผู้คนทุ่มหินใหญ่ลงไป พลังสีแดงเลือดจึงเอ่อล้นท่วมทันออกมา

หลังจากนั้นแตกซ่านสลายสิ้น

พลังกระบี่อ่อนโทรมลง

ประกายกระบี่เสื่อมถอย

ปึงเอ่งโทยรั้งกระบี่กลับในบัดดล

มงกุฎหยกบนศีรษะมันหลุดร่วงลง แต่ลืมเก็บขึ้นมา เพียงสอดกระบี่แดงเลือดคืนฝัก กระบี่ยังสั่นระริกอยู่ในฝัก ส่งเสียงอู้อี้ดุจเสียงครวญคราง

...คล้ายกับคนป่วยผู้หนึ่งนอนครวญครางอยู่บนเตียง

ปึงเอ่งโทยมีสภาพทุลักทุเลอยู่บ้าง ดวงตาทอแววดุร้าย กล่าวว่า

"ในที่สุดเราบีบบังคับท่านใช้ท่าไม้ตายออกมาแล้ว"

หลังจากกล่าวจบ มันกลับยิ้มออกมา

รอยยิ้มครั้งนี้บันดาลให้โลกอันคร่ำครึกลายเป็นดินแดนเลิศวิไล ผีเสื้อโบยบิน นกเปิดน้ำว่ายเคียงคู่

รอยยิ้มของมันคล้ายความฝันอันวาบหวามของหญิงสาว มันกล่าวว่า

"ไม้ตายของท่านมิใช่ก้อนหิน แต่เป็นหินผลึก หินผลึกม่วง วิชาฝีมือที่ท่านใช้ออกมิใช่ลมปราณภูษาฟ้า หากแต่เป็นเกาทัณฑ์รันทดของง้วนจับซาหัง"

ยามนั้น ปึงหึงเสี้ยวที่หลบรอดจากพลังดรรชนีถึงสองคราค่อยสังเกตเห็นเรื่องหนึ่ง

ดอกบัวดอกนั้นตกลงยังกึ่งกลางสระ

อยู่บนผิวน้ำ

มันยังเป็นมัน ดอกบัวยังเป็นดอกบัว

แต่ดอกบัวมิใช่สีขาว

หากทว่าเป็นสีม่วง
เป็นดอกบัวม่วง
พริบตานั้น ดอกบัวขาวถูกย้อมเป็นดอกบัวม่วง
เฮ้งเซี่ยวเจียะใช้อาวุธอันใด?
เขาร่ายเวทอันใด?
นั่นเป็นก้อนหินอันใด?

บทที่ 15

ขอได้โปรดตำหนิ

เฮ้งเซี่ยวเจียะไม่ได้ฉวยโอกาสรุกโจม เพียงก้มกายลงเก็บเศษหินขึ้นมาอย่างเงียบงัน

สีหน้าของเขารักถนอมเพียงนั้น เศร้าเสียใจเพียงนั้น ดวงตาทอแววแห่งความรักและความรู้สึก คล้ายกับนั่นมิใช่ก้อนหิน หากแต่เป็นเด็กทารกของเขา

แม้แต่อุนยิ้วที่ปรกติเป็นที่ขัดตา กล่าววาจาโต้แย้งเสมอมา ยังชมดูงนตื้นตันใจอยู่บ้าง

เฮ้งเซี่ยวเจียะกล่าวด้วยน้ำเสียงที่เศร้าเสียดายว่า

"ก้อนหินก็มีชีวิต มันมีความรู้สึก"

ปิงเอ่งโทยกลับกล่าวอย่างจริงจังว่า

"ขออภัย มันกล้าแข็งเกินไป เราหยุดมันไม่ได้ จึงต้องทำลายทิ้ง"

ซึ่งความจริงมันไม่เพียงแต่จริงจัง

หากแต่ยกย่อง

ยกย่องเฮ้งเซี่ยวเจียะให้การยกย่องก้อนหิน

...ทั้งนี้เพราะก้อนหินเป็นอาวุธ เป็นเทพศัสตราของเฮ้งเซี่ยวเจียะ

มือกระบี่ผู้หนึ่งสมควรยึดถือกระบี่ตัวเองเร่นชีวิต

เฮ้งเซี่ยวเจียะมีความรู้สึกเช่นนี้ต่อก้อนหินของเขา

ประการนี้ปึงเอ่งโทยเข้าใจ

ดังนั้นจึงยกย่อง

เฮ้งเซี่ยวเจียะยังกล่าวด้วยความเศร้าเสียใจว่า

"เพราะเพื่อช่วยคน ข้าพเจ้าได้แต่เสียสละมัน ก้อนหินแต่ละก้อนผิดแผกแตกต่าง หินผลึกยิ่งเป็นของที่หายาก แตกสลายไปก้อนหนึ่งก็ลดน้อยลงไปก้อนหนึ่ง"

จากนั้นเขาเงยหน้าขึ้น มองดูปึงเอ่งโทยกล่าวว่า

"กระบี่ของท่านก็เป็นกระบี่ที่ดี มันรับบาดเจ็บแล้ว ท่านสมควรดูแลมันให้ดี"

ปึงเอ่งโท่ยกล่าวอย่างสำรวมว่า

"ทราบแล้ว ขอบคุณ"

เฮ้งเซี่ยวเจียะถามว่า

"ท่านไฉนรุดมา?"

ปึงเอ่งโทยตอบว่า

"เพื่อบีบบังคับท่านลงมือ"

เฮ้งเซี่ยวเจียะฝืนยิ้มพลางกล่าวว่า

"เพื่อบีบบังคับข้าพเจ้าใช้ท่าไม้ตายประจำตัว พวกท่านไม่เสียดายกับการเดินทางมาเป็นพันลี้?"

ปึงเอ่งโทยเลิกคิ้วกล่าวว่า

"และเพื่อดูว่าสามารถฆ่าท่านหรือไม่...หากเราฆ่าท่านสำเร็จ เราจะ

ได้เปลี่ยนชื่อตัวเอง"

เฮ้งเซี่ยวเจียะกล่าวด้วยความสนใจอยู่บ้างว่า

"เปลี่ยนชื่อ? เปลี่ยนเป็นชื่ออะไร?... ปึงเอ่งโทย* ทั้งหมดมิใช่สมควรมองดูท่านหรอกหรือ?"

ปึงเอ่งโทยยิ้มแล้ว ยิ้มพลางกล่าวว่า

"ทั้งหมดเมื่อมองดูเราเป็นจุดเดียว เรายิ่งสมควรเปลี่ยนชื่อ"

"ชื่อนี้ไม่สมควรเปลี่ยน"

"เราเปลี่ยนแล้ว"

"สามารถประทานบอกหรือไม่?"

ปึงเอ่งโทยผงกศีรษะ กล่าววาจาสองคำว่า

"ซิบแช"**

เฮ้งเซี่ยวเจียะสะท้านขึ้นคราหนึ่ง สะท้านขึ้นทั้งร่าง สีหน้าก็เคร่งเครียดลง

พริบตานั้นเนี่ยอาง้ ปิงหึงเสี้ยวและฮ่อเซี่ยวฮ้อล้วนรู้สึกได้

นับตั้งแต่พวกมันคบหากับเฮ้งเซี่ยวเจียะ ไม่เคยเห็นเฮ้งเซี่ยวเจียะสะท้านหวั่นไหวถึงเพียงนี้มาก่อน

...นั่นเป็นเพราะเหตุใด?

ชื่อ "ซิบแช" มีความหมายเป็นพิเศษอันใด?

ได้ยินเฮ้งเซี่ยวเจียะกล่าวเสียงเย็นชาว่า

"ปณิธานอันยิ่งใหญ่นัก"

ปึงเอ่งโทยกล่าวด้วยความปลาบปลื้มใจว่า

"ลูกผู้ชายสมควรเป็นเช่นนี้"

---

* ปึงเป็นแซ่ เอ่งโทยแปลว่าสมควรมองดู

** แปลตรงตัวว่าเก็บเรือ แมลงเป็นเก็บผู้เรือ

อุนยิ้วพลันกล่าวว่า

"ข้าพเจ้าไม่เข้าใจ ชื่อซิบแชมีความยิ่งใหญ่อันใด? มีปณิธานที่ใด?"

นางกล่าวเป็นเชิงเยาะเย้ยว่า

"ซิบแชมิสู้ซิบกิม (เก็บทอง) ซิบงิ่น (เก็บเงิน) ซิบปี้ซิบ (เก็บคัมภีร์) ยังสนุกสนานน่าสนใจกว่ามากนัก..."

เฮ้งเซี่ยวเจียะหน้าแปรเปลี่ยนไป พลันตวาดว่า

"หุบปาก"

คราครั้งนี้อุนยิ้วหุบปากจริงๆ

นางเชื่อฟังวาจายิ่ง

...นางมิใช่เชื่อฟังวาจา หากแต่นางไม่เคยเห็นเฮ้งเซี่ยวเจียะมีโทสะและคิดไม่ถึงเฮ้งเซี่ยวเจียะจะดุร้ายต่อนางถึงเพียงนี้

ดังนั้นนางไม่กล่าววาจา

มาตรว่าดวงตาเอ่อคลอด้วยน้ำตา

ในใจบังเกิดความคับแค้นก็ตาม

แต่นางต้องมองดูเฮ้งเซี่ยวเจียะยึกแบบหนึ่ง

...ที่แท้คนผู้นี้มีอารมณ์ความรู้สึกต่อก้อนหิน ยามมีโทสะขึ้นมา กลับดุร้ายเพียงนั้นอำมหิตเพียงนั้น

อุนยิ้วไม่ร้องไห้ออกเสียง ถือว่าหายากยิ่งแล้ว

ถือว่าให้เกียรติแก่เฮ้งเซี่ยวเจียะมากแล้ว

มาตรว่านางยังไม่เข้าใจ

เรียกว่าปิงซิบแชมีอันใดยิ่งใหญ่ด้วย?

ปิงเอ่งโทยคล้ายขอบคุณเฮ้งเซี่ยวเจียะที่ตวาดห้ามอุนยิ้วไว้กล่าวอีกว่า

"หินผลึกของท่านบวกกับวิชาเกาทัณฑ์รันทดและเคล็ดอักษรคีรี นับว่าไร้ผู้ต้านติดจริงๆ"

เฮ้งเซี่ยวเจียะกล่าวถ่อมตนว่า

"ท่านชักกระบี่โลหิต ยังไม่ใช้ทวนวิเศษ ได้รับการออมมือมากแล้ว"

ปึงเอ่งโทยกลับไม่ยอมรับ กล่าวว่า

"ท่านเป็นคนชาญฉลาด ย่อมทราบว่าเราไฉนไม่สู้สืบต่อ...เราไม่อาจสู้สืบต่อ"

เฮ้งเซี่ยวเจียะก็กล่าวตามความสัตย์ว่า

"สู้สืบต่อท่านไม่แน่ว่าฆ่าข้าพเจ้าไม่ได้ แต่มีอุปสรรคทางร่างกาย"

ปึงเอ่งโทยทอดถอนใจกล่าวว่า

"เรามีอุปสรรคจริง"

จากนั้นกล่าวอย่างเปิดอกว่า

"แต่เราไม่ได้หมายมั่นสังหารท่าน"

เฮ้งเซี่ยวเจียะยิ้มพลางกล่าวว่า

"ท่านเพียงรุดมาทดสอบพลังฝีมือข้าพเจ้า?"

"เรารุดมาคบหาท่านเป็นสหาย"

"คบหาสหาย? อย่างนั้นสหายของข้าพเจ้าต้องรับดรรชนีของท่านก่อน?"

ปึงเอ่งโทยหัวร่อฮาๆ ออกมา ทั้งสองโอภาปราศรัยราวกับเป็นสหายไม่คล้ายกับเพิ่งผ่านการต่อสู้พิสูจน์เป็นตาย หรือคล้ายกับไม่เกิดการต่อสู้อย่างเอาเป็นเอาตายมาก่อน

ทั้งหมดล้วนไม่เข้าใจว่า ในน้ำเต้าของทั้งสองขายยาอันใด

ที่น่าแปลกที่สุดคือ เนี่ยอาฮู้กับฮ่อเซี่ยวฮ้อที่ถูกปึงเอ่งโทยจี้ใส่คนละดรรชนีนอกจากบังเกิดความรู้สึกหนึ่งเย็นหนึ่งร้อนที่ห่างคิ้วและกระดูกก้นกบแล้ว หามีอาการผิดปรกติใดไม่

...หรือว่าปึงเอ่งโทยจี้พุ่งดรรชนีโดยไม่หวังผล?

ปึงเอ่งโทยเห็นเฮ้งเซี่ยวเจียะยังวางเศษชิ้นส่วนของหินผลึกไว้บนใจกลางฝ่ามือ คล้ายกับทะนุถนอมหวงแหนยิ่ง จึงกล่าวสัพยอกว่า

"ท่านคล้ายกำลังเก็บเศษสังขารของผู้คน"

เฮ้งเซี่ยวเจียะกล่าวอย่างขึงขังว่า

"ไม่ เป็นเศษสังขารและมือเท้าข้าพเจ้า"

ปิงเอ่งโทยสลายรอยยิ้มบนใบหน้า กล่าวด้วยความหมายลึกซึ้งว่า

"ก่อนที่ท่านจะออกจากนครหลวง เราพบว่าบุคคลที่มีพลังฝีมือลึกล้ำสุดหยั่งคาดสามคนมีความเหมือนประการหนึ่ง ท่านทราบหรือไม่?"

เฮ้งเซี่ยวเจียะรอให้ปิงเอ่งโทยกล่าวต่อ

เขาทราบว่าปิงเอ่งโทยเมื่อเอ่ยปาก ต้องกล่าวสืบต่อ

จริงดังคาดหมาย ปิงเอ่งโทยกล่าวว่า

"นั่นคือท่าน เด็กปวยเกียแห่งตึกหกหุนครึ่ง และบัณฑิตคลื่นพิโรธโง้วคี้ยัง"

มันกล่าวสืบต่อ

"พวกท่านทั้งสามล้วนมีส่วนเกี่ยวข้องกับพลังของหินผลึก"

เฮ้งเซี่ยวเจียะคล้ายประหลาดใจอยู่บ้าง ส่งเสียงดังอ้อคำหนึ่ง

ปิงเอ่งโทยยิ้มพลางกล่าวว่า

"เราระแวงสงสัยว่าก้อนหินที่ทรงพลังที่สุดของท่านเป็นหินผลึก เราคาดเดาไม่ผิดกระมัง?"

เฮ้งเซี่ยวเจียะยอมรับว่า

"ท่านคาดเดาไม่ผิด ฟังว่าฝ่ามือหอมหลากสีสันของบัณฑิตคลื่นพิโรธฝึกปรือที่ถ้ำหินผลึก พลังธาตุของหินผลึกมีส่วนเสริมพลังฝ่ามือของมัน"

ปิงเอ่งโทยกล่าวเสริมว่า

"เด็กปวยเกียคล้องหินผลึกที่หน้าอกตลอดเวลา ตัวมันงำประกายมิดชิด ไม่ว่าผู้ใดก็ไม่ล่วงรู้ขีดความสามารถของมัน"

มันทอดถอนใจแล้วกล่าว

"คราก่อนแปะโซ้วปวยขึ้นเทลาชาอะ หากมิใช่มันประเมินเด็กปวยเกีย

ต่าทรามไป คงไม่ใช้ดรรชีสะท้านเทพจี้ทำลายหินผลึกที่คล้องคอมังกรกัมหัว เหลกสลาย ขอเพียงมันไม่กระตุ้นโทสะของบุคคลที่ลึกล้ำสุดจะหยั่งผู้นี้ ในการศึกกับโชวมั่งจิ้มและสุ้ยซุ้งที่หอลมพิรุณโปรย หากเด็กปวยเกียช่วยเหลือมันอีกแรงหนึ่ง มันไม่แน่ว่าจะจบสิ้นชีวิต"

เฮ้งเซี่ยวเจียะชำเลืองมองสุ้ยมี้แวบหนึ่ง กล่าวว่า

"นปิะยี่กอ (พี่รองแซ่แป๊ะ) ความจริงไม่สมควรตาย"

ปึงเอ่งโทยกล่าวว่า

"สุ้ยมี้ มีเพลงกระบี่ยอดเยี่ยมยิ่ง"

เฮ้งเซี่ยวเจียะกล่าวว่า

"นางยังรู้จักคำนวณช่วงเวลาลอบทำร้ายคน"

ปึงเอ่งโทยกล่าวถามว่า

"...ดังนั้นหากวันนี้พวกเราทั้งสองผนึกกำลังจัดการกับท่าน ท่านมีโอกาสรอดชีวิตสักเท่าใด?"

เฮ้งเซี่ยวเจียะกล่าวว่า

"หากต้องการทราบ เมื่อครู่ท่านไม่ควรหยุดมือ"

เขากล่าวเสริมว่า

"เมื่อครู่ท่านไม่ควรรั้งกระบี่กลับ หากว่าพวกท่านทั้งสองสามารถผนึกรวมกำลัง"

ปึงเอ่งโทยพอฟัง ใบหน้าที่คล้ายสลักเสลาจากหยกพลันปรากฏสีแดงซ่านขึ้น

กระทั่งดวงตาก็ทอประกายสีทอง

มันเลื่อนมือแตะด้ามกระบี่

บนฝักกระบี่ปรากฏสีแดงซ่านขึ้น คล้ายกับภายในฝักมิใช่กระบี่หากแต่บรรจุด้วยโลหิตที่เดือดพล่าน

เป็นโลหิตนกกาฬเขดงปึงเอ่งโทย

เป็นกระบี่สีแดงเลือด
เป็นโลหิตรูปกระบี่
ชั่วครู่ให้หลัง ปึงเอ่งโทยค่อยคลายมือออก
ประกายสีแดงซ่านบนฝักกระบี่กลับคืนสู่ความหมองมัว
ปึงเอ่งโทยหัวร่อฮาๆ กล่าวว่า
"กล่าวประเสริฐครั้งกระโน้นผู้นำหอลมพิรุณโปรยทั้งสามแรกเผยโฉม บี้กงกงบอกว่าโชวมั่งจิ้มเจนจัดคร่ำโลก เจ้าอุบายความคิด แป๊ะโช้วปวยใจทะเยอทะยาน เย่อหยิ่งยโส ส่วนท่านซ่อนคมหลบหน้า ไม่มีจิตปณิธานใด บี้กงกงบอกว่าหากประชันชันแข่งกัน ผู้เข้มแข็งกลืนคนอ่อนแอ ท่านต้องปราชัยแน่นอน เรากลับไม่เห็นด้วย"

มันกล่าวราวกับยินดีแทนเฮ้งเซี่ยวเจียะว่า
"ผลสุดท้ายเราเป็นฝ่ายถูก"
เฮ้งเซี่ยวเจียะกล่าวว่า
"เป็นข้าพเจ้าโชคดี"

"ซึ่งความจริง ท่านเป็นอัจฉริยะบุรุษที่ว่า 'มีแต่ผู้ที่ไม่ช่วงชิง ได้หล้าจึงไม่สามารถช่วงชิงด้วย'"

"แต่ท่านเป็นผู้เหี้ยมหาญที่ว่า 'ผู้เป็นปัญญาชนไม่ใช้กำลัง ผู้ชำชองการศึกไม่โกรธชี้ง ศัตรูที่ถนัดทำศึกไม่ต่อกรด้วย ผู้ที่รู้จักใช้คนด้วยอยู่เบื้องล่าง อันว่าจริยะแห่งการไม่ช่วงชิง เป็นพลังในการใช้สอยคน"

ปึงเอ่งโทยหามีโทสะไม่ กลับยิ้มพลางกล่าวว่า
"หากว่าอย่างนั้นมิเพียงเป็นผู้เหี้ยมหาญ ถึงกับเป็นจอมโฉดชั่วแล้ว"
เฮ้งเซี่ยวเจียะกล่าวว่า
"ขอได้โปรดตำหนิ"
"ผู้คนทั่วไปมักชอให้ผู้อื่นอย่าได้ตำหนิ ท่านกลับขอให้ผู้คนตำหนิ"
เฮ้งเซี่ยวเจียะกล่าวว่า

"เมื่อกระทำเรื่องแปลกประหลาด ยังขอให้ผู้คนอย่าได้ตำหนิ นับเป็นเรื่องอันจอมปลอม มิสู้ขอให้ผู้คนตำหนิ ไม่ต้องให้อภัย"

"กล่าวประเสริฐ พวกเรานับเป็นวีรบุรุษยกย่องวีรบุรุษอย่างแท้จริง"

เฮ้งเซี่ยวเจียะกล่าวว่า

"ข้าพเจ้ามิใช่วีรบุรุษ พวกเราส่วนใหญ่เพียงประสบพบกันโดยบังเอิญ แสดงความรู้ความสามารถให้ปรากฏ ความจริงแล้วไม่มีบุคคลอันยิ่งใหญ่ มีแต่เรื่องราวอันยิ่งใหญ่"

ปิงเอ่งโทย่หัวร่อฮาๆ กล่าวว่า

"เฮ้งเฮียกล่าวผิดแล้ว ไม่มีบุคคลอันยิ่งใหญ่ ไหนเลยมีเรื่องราวอันยิ่งใหญ่ เรื่องราวขึ้นอยู่กับการกระทำของคน ไม่มีเรื่องที่ทำไม่ได้ ครั้งกระโน้นเฮ้งเส้าจู้ (หัวหน้าหอ) จู่โจมสังหารแม่ทัพรักษานครหลวง ระหว่างนี้เฮ้งกะจู้ (เจ้าของเจดีย์แซ่เฮ้ง) บุกถ้ำเสือข่มขู่ผู้กุมอำนาจใหญ่ที่สุดของบ้านเมือง พี่น้องของเฮ้งซากอ (พี่ที่สามแซ่เฮ้ง) ยังทำร้ายย่องเต้เจ้าชีวิต ยังมีเรื่องใดที่ทำไม่ได้?"

เฮ้งเซี่ยวเจียะยิ้มพลางกล่าวว่า

"ท่านมิใช่ไม่มีขอบเขตจำกัดด้วยหรือ? นับตั้งแต่ยอดฝีมือวังหลวงจนถึงนักสู้ผู้กล้าในยุทธจักร ล้วนอยู่ในสังกัดท่าน คุณชายปิงมีจิตปณิธานใหญ่ ท่านเจ้าน้อยคิดการณ์ไกล เซี่ยวเจียะยังอยู่ห่างไกลมากนัก"

ดวงตายิ้มของปิงเอ่งโทยคล้ายบึงน้ำอันเลื่อมพราย กล่าวว่า

"กล่าวประเสริฐ กล่าวประเสริฐ พวกเราเกรงอกเกรงใจไยกัน?"

หลันสลายรอยยิ้ม ที่มุมหน้าผาก ในเบ้าตาและเส้นสายรอยยิ้มฉาบด้วยสีทองเลือนราง ประสานมือกล่าวว่า

"วีรบุรุษล้วนแพ้พ่ายใต้มือแห่งน้ำใจ เจียะเฮียระวังให้มากไว้ ตอนนี้ขออำลา โอกาสหน้าพบกันใหม่"

เนี่ยอาจู่ขู่คำรามว่า

"ข้าก่อน คิดไปแล้วหรือ?"

ปึงเอ่งโทยไม่แยแสเหลือบแลมัน สาวเท้าหมายจากไป บุปผาบานต้นไม้เหล็กรีบสะอึกมาอารักขาอยู่ทางซ้ายขวา

ฮ่อเซี่ยวฮ้อก็ตวาดว่า

"ครรชนีนั้นของท่าน...นับเป็นอย่างไรได้?"

ปึงเอ่งโทยยิ้มพลางกล่าวว่า

"ไม่นับเป็นอย่างไร...เพียงเป็นของขวัญชิ้นหนึ่ง"

เนี่ยอาฮู้งงงันวูบ ทวนคำ "ของขวัญ?" ปึงเอ่งโทยยิ้มราวเด็กชายอายุอ่อนเยาว์ และบริสุทธิ์ราวดอกบัว กล่าวว่า

"ใช่แล้ว ของขวัญที่มอบต่อเฮ้งเซี่ยวเจียะ"

มันกล่าวอย่างจริงจังว่า

"วันหน้าให้มันมอบของขวัญกลับคืนแก่เรา"

เนี่ยอาฮู้มึนงงสงสัย กล่าวว่า

"มารดามันเถอะ...เราไม่เข้าใจ"

ปึงเอ่งโทยกล่าวอย่างปลอดโปร่งว่า

"ท่านไม่เข้าใจไม่เป็นไร เฮ้งเซี่ยวเจียะเข้าใจก็พอ"

เฮ้งเซี่ยวเจียะเพียงรับฟัง นิ่งครุ่นคิดไม่กล่าววาจา

เห็นแน่ชัดว่าปึงเอ่งโทยจะไปแล้ว เฮ้งเซี่ยวเจียะทั้งไม่ชัดชวางและไม่น้อมส่ง

พลันได้ยินสุ้มเสียงหนึ่งดังว่า

"เป็นท่าน"

สุ้มเสียงกล่าวชัดถ้อยชัดคำ คล้ายตัดหยกฟันก้อนน้ำแข็ง

คนกล่าววาจาคืออุนยิ้ว

นางกล่าวกับสตรีนางหนึ่ง

สตรีนั้นย่อมเป็นลุ้ยมี้

หรืออีกนัยหนึ่งก๊วยตังชิ้ง
สุ้ยมี้ซึ่งเคยสวมบทเป็นก๊วยตังชิ้ง
อุ่นยิ้วขบเขี้ยวเคี้ยวฟันกล่าวว่า
"ท่านทรยศต่อศิษย์พี่ข้าพเจ้า และฆ่ากังวลบินจาก"
สุ้ยมี้ยิ้มแล้ว
ยิ้มอย่างอ่อนหวาน พลางยื่นมือออก
ยื่นมือมาที่ใบหน้าของอุนยิ้ว
ความเคลื่อนไหวของนางเชื่องช้ายิ่ง
อุ่นยิ้วต้องถอยกายไปหนึ่งก้าว
สุ้ยมี้ลอกเลียนสุ้มเสียงของนาง กล่าวว่า
"มิต้องกลัว เราเพียงคิดหยิกแก้มท่าน... เราก็รู้จักท่าน ท่านเป็นวีรสตรีอุนยิ้ว เป็นสตรีที่แปะโซ้วปวยก่อนตายยังคิดครอบครอง ทั้งยังเป็นที่ปฏิพัทธ์ของลูกผู้ชายที่องอาจท้าฟ้าดิน"
กล่าวพลางชำเลืองมองเย้งเซี่ยวเจียะแวบหนึ่ง ค่อยวกสายตากลับมาสำรวจดูอุนยิ้ว กล่าวว่า
"ช่างหมดจดงดงามนัก วีรสตรียุทธจักรน้อยคนที่น่ารักถึงเพียงนี้ และเลอะเลือนงมงายถึงเพียงนี้"
อุ่นยิ้วกล่าวอย่างสงสัยใจว่า
"ท่านทราบได้อย่างไรว่าข้าพเจ้าเลอะเลือนงมงาย? ท่านว่าผู้ใดเป็นลูกผู้ชายที่องอาจท้าฟ้าดิน? ท่านก็หมดจดงดงามยิ่ง"
นางกล่าวเสริมเพิ่มเติมว่า
"แต่ว่าจิตใจชั่วร้ายเกินไป"
สุ้ยมี้หาได้ถือสาหาความไม่ กล่าวว่า
"น้องเรา สตรีนางหนึ่งออกท่องยุทธจักรไม่ชั่วร้ายไม่อำมหิต ไม่อาจโดดเด่นเหนือผู้คน"

อุนยิ้วชี้มือมาที่จมูกตัวเอง กล่าวว่า

"ข้าพเจ้าไม่ชั่วร้าย ไม่อำมหิต ยังมีชื่อเสียงในยุทธจักร"

สุ้ยมี้ยิ้มเล็กน้อยกล่าวว่า

"นั่นเป็นเพราะโชคดี ท่านมีบิดาที่ครองเมืองลกเอี้ยง ท่านถือกำเนิดจากตระกูลอุนเล่าขี่ห้อ จากเหนือจรดใต้ ตะวันออกจรดตะวันตก ผู้ใดไม่กลัวเกรง? ท่านยังมีซือแปฉายาแม่ชีเทพยดาแขนสื้อแดง ได้รับยกย่องเป็นสุดยอดฝีมือแห่งยุค ยังมีศิษย์พี่เป็นผู้นำหอลมพิรุณโปรยโชวมั่งจิ้ม ทานยังมีพี่ร่วมสาบาน ซึ่งเป็นพี่ใหญ่เจ็ดมหาโจรซิมโฮ้วเชี้ยง นอกจากนั้นยังมีเจ้าเจ๊อันประเสริฐสุ้ยซุ้ง รวมทั้งพี่น้องร่วมสาบานแซ่นถังป้อง้ ปิงทึงเสี้ยวเตียถั่ว เตียทั่ง...เนื่องจากท่านงดงาม แม้แต่แปะโซ้วปวยกับเฮ้งเซี่ยวเจียะตางก็..."

เฮ้งเซี่ยวเจียะพลันกล่าวว่า

"สุ้ยโกวเนี้ย ท่านทรยศต่อโชวตั่วกอ (พี่ใหญ่แซ่โชว) ลอบสังหารเปะยี่กอ (พี่รองแซ่แปะ) หนี้บัญชีนี้ต้องชำระสะสาง"

สุ้ยมี้แย้มยิ้ม ยิ้มจนเผยเห็นฟันที่เรียบร้อย ยังมีเหงือกสีแดงสด ดูไปไม่ขัดตา ตรงกันข้ามยังสร้างความฟุ้งซ่านแก่ผู้คน

นางเอียงหน้ามองดูเฮ้งเซี่ยวเจียะ กล่าวว่า

"ตอนนี้ท่านกล่าวคำพูดนี้ ไม่กลัวส่งผลไม่ดีต่อท่านหรือ?"

เฮ้งเซี่ยวเจียะกล่าวอย่างเปิดเผยว่า

"ข้าพเจ้าเข้าใจ แต่ข้าพเจ้าไม่คิดเป็นหนี้บุญคุณท่าน"

สุ้ยมี้ทอดถอนใจกล่าวว่า

"ท่านอย่าได้บีบบังคับข้าพเจ้าผนึกกำลังกับคุณชายปิงฆ่าท่าน"

เฮ้งเซี่ยวเจียะกล่าวตามความสัตย์ว่า

"อย่างน้อยข้าพเจ้าตอนนี้จะไม่ลงมือต่อท่าน"

สุ้ยมี้เอียงหน้ามองดูเฮ้งเซี่ยวเจียะ จากนั้นเหลือบมองตรงๆ กล่าวว่า

"ท่านผู้นี้ราบเรียบเที่ยงธรรม ข้าพเจ้าดูไปพลอยบังเกิดความรู้สึกที่เที่ยงธรรมขึ้นมา"

จากนั้นหันไปทางอุนยิ้ว ชมเชยว่า

"ส่วนท่านยิ่งดูยิ่งน่ารัก"

อุนยิ้วรับฟังจนหน้าร้อนผะผ่าวขึ้นมา กล่าวว่า

"อย่างนั้นหรือ?"

สุ้ยมี้กล่าวด้วยน้ำใสใจจริงว่า

"ท่านบริสุทธิ์ถึงเพียงนั้น ข้าพเจ้าดูไปพลอยเกิดความรู้สึกเที่ยงธรรมขึ้นมา"

นางกล่าวด้วยความสะท้อนใจว่า

"พวกท่านทั้งสองเป็นที่ชวนมองยิ่ง"

ปิงหึงเสี้ยวสอดคำขึ้น

"ท่านไยไม่มองดูข้าพเจ้า ข้าพเจ้าก็สร้างความรื่นรมย์แก่ผู้คน"

สุ้ยมี้ไม่แยแสสนใจมัน เพียงกล่าวกับอุนยิ้วว่า

"สตรีที่มีความสุขเช่นท่าน ย่อมต้องทรมานคนที่รักท่าน"

จากนั้นกล่าวกับเฮ้งเซี่ยวเจียะว่า

"บุรุษที่ตีงามเช่นท่าน ย่อมต้องลำบากลำบนเพราะสตรีที่ตนรัก"

อุนยิ้วอดกล่าวมิได้ว่า

"ท่านก็งามยิ่ง...ข้าพเจ้ามีความงามเพียงครึ่งหนึ่งของท่านก็ประเสริฐ"

นางเชื่อมั่นตัวเองตลอดมา ไม่เคยถ่อมตนถึงเพียงนี้ ยิ่งไม่ลดตัวเองถึงเพียงนี้ กล่าวไปกระทั่งขอบตาก็เปียกชุ่มขึ้นมา กล่าวว่า

"หากท่านไม่ได้ฆ่าแป๊ะยี่กอ (พี่รองแซ่แป๊ะ) ก็ประเสริฐ...ดูไม่ออกว่าท่านเป็นสตรีที่หักใจลงมือด้วยอำมหิตจริงๆ"

สุ้นมี้มองดูอุนยิ้วด้วยความรักเวทนา ยื่นมือออกแตะสัมผัสอีกฝ่าย คราครั้งนี้อุนยิ้วไม่ได้เลี่ยงหนี

เฮ้งเซี่ยวเจียะคิดเคลื่อนไหว
แต่แล้วสะกดกลั้นใจไว้
ปิงหึงเสี้ยวก็คิดเคลื่อนไหว
แต่มันเห็นเฮ้งเซี่ยวเจียะไม่เคลื่อนไหว มันก็ไม่เคลื่อนไหว
ย่อเซี่ยวฮ้อกลับพุ่งตัวมาถึงข้างกายอุนยิ้ว
นิ้วมือของสุ้ยมี่กระทบถูกใบหน้าอุนยิ้ว นางลูบไล้อย่างแผ่วเบาครา
หนึ่ง ก็หดมือกลับไป เพ่งตามองดูอุนยิ้ว กล่าวเสียงอ่อนโยนว่า

"อาจบางทีท่านครุ่นคิดว่าเราดุร้าย เราลงมือด้วยอำมหิต กลับฆ่าคนมีชื่อเสียงในยุทธจักร แต่ท่านลองนึกทบทวนดูว่าเราฆ่าผู้ใด บุคคลแรกคือสุ้ยหึง คนบ้าคลั่งนี้ตายแล้ว ผู้คนมากมายกลับมีชีวิตอยู่ ยังมีสุ้ยซุ่ง หากคนผู้นี้ยังคงอยู่ ชาวมิจฉาชีพในนครหลวงจะเหิมเกริมต่อไป โดยส่วนตัวและส่วนรวมเราต้องฆ่ามัน สำหรับแป๊ะโช้วปวย หากมันครองอำนาจ จะใจอ่อนกว่าสุ้ยซุ่งหรือ? เราฆ่าคนเหล่านี้ เท่ากับขจัดภัยแก่ส่วนรวม เราไม่เคยฆ่าคนที่ไม่รู้จักวิชาฝีมือมาก่อน"

ปิงเอ่งโทยพลันกล่าวว่า
"มี้ยี้ วันนี้ท่านพูดมากเกินไปแล้ว"
สุ้ยมี้แย้มยิ้ม ชม้ายมองปิงเอ่งโทยแวบหนึ่ง คล้อยตามว่า
"ถูกแล้ว วันนี้ข้าพเจ้าพูดมากไปแล้ว"
จากนั้นขยิบตาให้กับอุนยิ้ว กล่าวเบาๆ ว่า
"น้องเรา วันหน้าพวกเราค่อยสนทนาให้มากว่านี้"
ไม่ทราบเพราะเหตุใด อุนยิ้วกลับบังเกิดความอาลัยอาวรณ์ต่อสุ้ยมี้
ยามนั้นเฮ้งเซี่ยวเจียะกล่าวถามย้ำว่า
"ท่านเดินทางเป็นพันลี้ ที่แท้เพื่ออะไร?"
ปิงเอ่งโทยตอบว่า
"ย่อมเพราะท่าน"

เฮ้งเซี่ยวเจียะทวนคำ "เพราะข้าพเจ้า?" ปึงเอ่งโทยกล่าวว่า

"ฉั่วเกียตกลงใจตามล่าท่าน มันตั้งรางวัลหมื่นตำลึงทอง บวกกับผลประโยชน์อีกมากมาย ตอนนี้นักสู้ผู้กล้าทุกสารทิศที่ต้องการศีรษะท่าน มีจำนวนมากมายสุดคณานับ"

เฮ้งเซี่ยวเจียะกล่าวว่า

"ภายใต้รางวัลล่อใจ มีคนต้องการศีรษะบนบ่าข้าพเจ้ามากมาย แต่หากเป็นเหตุให้ท่านเจ้าน้อยบากบั่นเป็นพันลี้ไม่เสียดายกับการลงมือต้องมีเบื้องหลังอื่นอีก"

ปึงเอ่งโทยกล่าวว่า

"อาจบางทีเราก็คิดฆ่าท่าน อาจบางทีเราคิดช่วยเหลือท่าน คบหาท่านเป็นสหาย"

เฮ้งเซี่ยวเจียะกล่าวว่า

"หรืออาจบางทีฉั่วเกียต้องการให้ท่านเจ้าน้อยลงมือด้วยตัวเองเพื่อพิสูจน์ยืนยันท่าทีของหน่วยงานสะพานสำหรับเรื่องของเซี่ยวเจียะ..."

ปึงเอ่งโทยหัวร่อออกมา กล่าวว่า

"นั่นต้องให้เราลงมือหรือ? อย่างมากบี้กงกงก็ทำงานแทนเรา"

เฮ้งเซี่ยวเจียะฝืนยิ้มพลางกล่าวว่า

"นับว่าลึกล้ำสุดหยั่งคาดจริงๆ"

ปึงเอ่งโทยกล่าวว่า

"เฮ้งเฮียมิต้องถ่อมตนไป ขณะที่ท่านบอกว่าไม่เข้าใจ ในใจคงทราบกระจ่างแก่ใจยิ่งกว่าผู้ใด ทั้งหมดล้วนเป็นคนกระจ่าง สักวันหนึ่งจะเข้าใจกระจ่าง..."

จากนั้นประสานมือกล่าวว่า

"ตอนนี้ขออำลา ยังหวังให้ตำหนิ ไม่ขอให้อ้อภัย"

กล่าวจบหัวร่อฮาๆ กุมมือสุ้ยมี้จากไป

สุ้ยมี่คล้อยตามแต่โดยดี ก่อนจากไปเหลียวหน้ามา ไม่ทราบแย้มยิ้มให้แก่เฮ้งเซี่ยวเจียะหรืออุนยิ้ว

นางรวบผมยาวขึ้น ยิ่งทำให้ช่วงคอขาวผ่องกว่าเดิม เอวอ้อนแอ้นเพียงหยิบมือเดียว เยื้องย่างด้วยอิริยาบถอันแช่มช้อย เมื่อเดินคู่กับปิงเอ่งโทยนับเป็นคู่อันเหมาะสมนัก

ปิงเอ่งโทยไปแล้ว

บุปผาบานดันไม้เหล็กก็ไปแล้ว

...พวกมันเพาะหิมะบนร่างกาย พอขยับเคลื่อนไหวจึงร่วงพรูลงสู่พื้น จากนั้นละลายกลายเป็นน้ำ ไหลลงยังสระน้ำ

ดอกบัวภายในสระกลับคืนเป็นสีขาว

ยังขาวยิ่งกว่าเดิม

ไม่เพียงแต่ขาว ทั้งยังสกาว

นั่นไม่เพียงเป็นสีขาว ทั้งยังแฝงประกาย

ที่แท้อาทิตย์ทอแสง

แสงอาทิตย์ส่องต้องกลีบบัว

แสงอาทิตย์สวยงามยิ่ง

ดอกบัวก็งดงามยิ่ง

คนที่เพิ่งจากไปก็งามงดยิ่ง

เนี่ยอาอู้พลันร้องเพ้ยออกมา กล่าวว่า

"มารดามันเถอะ แสร้งเป็นผู้สูงศักดิ์อันใด รับรองไม่มีเจตนาดีแน่นอน"

เฮ้งเซี่ยวเจียะพลันถามว่า

"อาอู้ ท่านมีอันใดผิดปรกติหรือไม่?"

เนี่ยอาอู้เห็นเฮ้งเซี่ยวเจียะหน้าตาเคร่งขรึม จึงหยุดนิ่งเล็กน้อยค่อยตอบว่า

"ไม่มีความรู้สึกใดเป็นพิเศษ เพียงแต่ที่กระดูกก้นกบแสบร้อนอยู่บ้าง"

เฮ้งเซี่ยวเจียะถามว่า

"ท่านฝึกลมปราณท่องหลีกลี้ของสำนักสันติกระมัง?"

สีหน้าเนี่ยอาฮู้ปรากฏแววเลื่อมใส กล่าวว่า

"ถูกแล้ว...กระทั่งเรื่องนี้ท่านยังทราบได้?"

เฮ้งเซี่ยวเจียะกล่าวว่า

"ท่านลองโคจรลมปราณท่องหลีกลี้ ตอนแรกตั้งจิตโอบจันทร์ จากนั้นใช้สมาธิดึนสุริยัน ตอนแรกส่งเสียงไฮ้ถ่วงลงสู่จุดศูนย์ แล้วเปล่งเสียงฮาออกจากปาก สุดท้ายแค่นเสียงเฮอะออกจากจมูก"

เนี่ยอาฮู้เห็นเฮ้งเซี่ยวเจียะกล่าวรีบร้อน จึงไม่กล่าวมากความ โคจรพลังลมปราณประจำสำนักสันติ เปล่งเสียงดังไฮ้ ดังฮาและดังเฮอะออกมา

ตอนแรกไร้เรื่องราว แต่เมื่อเปล่งถึงเสียงที่สาม เนี่ยอาฮู้พลันร้องเสียงพิกล ใบหน้าเผือดขาว ล่ายร่างโงนเงนแทบล้มลง

มันความจริงไม่สูงใหญ่เท่าใด แต่แข็งแรงยิ่ง ทรวงอกคล้ายแผ่นหินสี่เหลี่ยมก้อนหนึ่ง ไร้เคราสั้นชี้ชัน ไร้ขนคิ้วริมฝีปากหนา แต่ยามนี้คล้ายถูกเราะกระดูกดึงเส้นเอ็นออก หากมิใช่ปิงหึงเสี้ยวรีบประคองเอาไว้ คนแทบพลัดตกลงในสระน้ำ

เฮ้งเซี่ยวเจียะหาประหลาดใจไม่ เพียงถามว่า

"ร่างกายเกิดเรื่องแล้ว?"

เนี่ยอาฮู้ขบกรามกรอด หน้าผากปรากฏหยาดเหงื่อผุดพราย ชั่วครู่ค่อยกล่าวว่า

"มีปัญหาที่ชีพจรยิ่ม...จุดชิ้งเดียก ฮั้วก่ายและช้วงกี้ พอผนึกพลังกีแตกซ่าน พอแตกซ่านก็ปวดราวถูกเข็มทิ่มแทง พอเจ็บปวดก็กระจายไปทั่วร่าง ทั่วร่างคล้ายกับจะหลุดสลาย ทรมานยิ่งนัก"

เฮ้งเชียวเจียะผงกศีรษะกล่าวว่า

"นั่นก็ใช่แล้ว เชี่ยวฮ้อท่านเล่า?"

ฮ่อเชี่ยวฮ้อเห็นสภาพของเนี่ยอาฮู้ ทราบว่าตัวเองคงไม่อาจรอดพัน ดังนั้นเตรียมตัวเตรียมใจไว้ ถามว่า

"เราสมควรทดสอบอย่างไร?"

เฮ้งเชี่ยวเจียะถามว่า

"ท่านฝึกปรือวิชาฝีมือใด?"

ฮ่อเชี่ยวฮ้อกล่าวว่า

"ลุ้ยซุ่งให้ฮ่อเต็กและฮ่อเล้งถ่ายทอดวิชาฝีมือชั้นพื้นฐานของสำนักชั้นต่ำที่สาม นามกระทุ้งหัวใจแก่เรา"

เฮ้งเชี่ยวเจียะส่งเสียงดังฮ้อ กล่าวว่า

"อย่างนั้นท่านโคจรพลังตามแนวทางกระทุ้งหัวใจ ตรวจสอบภายในร่างกายดู"

ฮ่อเชี่ยวฮ้อปฏิบัติตาม ประนมมือจรดอก โคจรพลังภายในกาย ชั่วครู่ค่อยลืมตาช้าๆ กล่าวว่า

"คล้ายไม่มีความผิดปรกติใด..."

เฮ้งเชี่ยวเจียะกล่าวอย่างโล่งอกว่า

"ปึงเอ่งโทยอาจคำนวณเส้นทางโคจรพลังของท่านไม่ออก จึงไม่สามารถตัดเส้นชีพจรที่ลมปราณโคจรผ่าน..."

ฮ่อเชี่ยวฮ้อพลันกรีดร้องคำหนึ่ง

นางยกสองมืออุดหู

ใบหน้าเปลี่ยนเป็นซีดขาวอมเขียว

ถึงกับเจ็บปวดจนน้ำตาเล็ดออกมา

เฮ้งเชี่ยวเจียะรอจนนางระงับปวดได้ ค่อยถามว่า

"เจ็บใบหู?"

ย่อเชียวฮ้อยังอุดหูไว้ เจ็บปวดจนย่อกายลง

เฮ้งเชี่ยวเจียะรีบกล่าวว่า

"หยุดการโคจรพลัง"

ชั่วครูให้หลัง ย่อเชี่ยวฮ้อค่อยลุกขึ้นยืนได้ บนหน้าผากเพิ่มหยาดเหงื่อชั้นหนึ่ง"

เฮ้งเชี่ยวเจียะถามว่า

"บริเวณชิ้งมิ้ง เกาถ้ำและจุกก็กรู้สึกปวดแปลบกระมัง?"

ย่อเชี่ยวฮ้อตอบว่า

"แม้แต่เท้ายุ่ย ปิ้งชิ้งและเอี้ยงแป๊ะก็ปวดแสบ"

เฮ้งเชี่ยวเจียะค่อยกล่าวว่า

"ครรชนีธารโลหิตของปิงเอ่งโทย กลับหลอมรวมลมปราณฝืนอัปยศเข้ากับพลังครรชนีฝ่ามือไร้ครรชนีและกรงเล็บหงส์ร่วงแฝงความชั่วร้ายอำมหิตยากแก่การคลี่คลาย"

ย่อเชี่ยวฮ้อแค่นหัวร่ออย่างเย็นชา กล่าวว่า

"ตายเป็นตาย ไม่นับเป็นอย่างไร แต่งันแดินทางนับพันลี้ เพียงเพื่อจี้จุดใส่เราหรือ?"

พลันได้ยินคนผู้หนึ่งกล่าวว่า

"มันมายังที่นี้ ต้องยกหน่วยงานสะพานให้บี้กงกงดูแล หากมิใช่ผลประโยชน์อันยิ่งใหญ่ ไหนเลยคู่ควรให้มันเดินทางมา?"

คนกล่าววาจาคือถังฉิกบี่ มันยังคงกล่าวเสียงกระด้างเย็นชาดุจเดิม

เนี่ยอาง้บันตาลโทสะ กระชากเสียงว่า

"ท่านไม่มาก่อน รอจนศัตรูจากไปค่อยมา"

ปิงหึงเสี้ยวแค่นเสียงดังเฮอะ กล่าวว่า

"หากเมื่อครู่ท่านอยู่ด้วย ชัดลูกดอกพิษใส่มัน ไม่แน่ว่ามันอุจจาระไม่ออก ถือว่าแก้แค้นให้แก่พวกเราบ้าง"

เฮ้งเชียวเจียะรีบกล่าวว่า

"เป็นข้าพเจ้าให้ฉิกกอ (พี่เจ็ด) ดูแลถังกื่อเฮียบ (ผู้กล้ามหึมาแซ่ถัง) หากไม่ถึงคราจำเป็นอย่าได้เผยโฉม"

ถังฉิกบี่ไม่แยแสสนใจปิงหึงเสี้ยวกับเนี่ยอาง้ กล่าวสืบต่อ

"ตอนนี้เหล่านักสู้ผู้กล้าในนครหลวงล้วนแค้นบี้กงกงจับใจ เพราะมันเป็นคนฆ่าอุนป้อกับเตียซาปา"

เฮ้งเชี่ยวเจียะเข้าใจความหมายในวาจาถังฉิกบี่

...เพราะเหตุนี้ปิงเอ่งโทยจึงสามารถออกจากนครหลวง กระทำการตามอำเภอใจ

...เพราะว่าบี้กงกงตกเป็นเป้าหมายของทั้งหมด ไม่สามารถเป็นผู้นำของทางการกับชาวยุทธจักรอีกต่อไป

เฮ้งเชี่ยวเจียะกำลังใคร่ครวญเจตนาการมาของปิงเอ่งโทย พลันได้ยินสุ้มเสียงสดใสไพเราะเสียงหนึ่งดังว่า

"ท่านว่าวันนี้ข้าพเจ้าใช่เคราะห์ร้ายหรือไม่?'

เฮ้งเชี่ยวเจียะช้อนตาขึ้น ก็เห็นใบหน้าที่ครึ่งยิ้มครึ่งบึ้งใบหนึ่ง ดูไปคล้ายดอกรักเรไนม่านควัน คล้ายนงคราญในภาพวาดก็มิปาน

นอกจากอุนยิ้วแล้ว ยังมีผู้ใดมีใบหน้าเช่นนี้?

เฮ้งเชี่ยวเจียะยามกะทันหันคำนวณความหมายในวาจานางไม่ออก จึงกล่าว

"เป็นไรหรือ?"

เนี่ยอาง้ชิงกล่าวว่า

"ท่านเคราะห์ร้าย อย่างนั้นพวกเรานับเป็นอย่างไร? วันนี้พวกเราถูกคนไม่ชายไม่หญิงนั้นจี้ใส่คนละดรรชนี ไม่ทราบจะนอนหงายเท้าชี้ฟ้าเมื่อใด หากท่านเคราะห์ร้าย พวกเรายังโชคดีได้หรือ?"

อุนยิ้วเบิกตากลมโตมองดูเนี่ยอาง้ ยามกะทันหันไม่อาจตอบคำ

ที่แล้วมานางไม่กลัวฟ้าไม่กลัวดิน เพียงกลัวคนรูปร่างสีเหลี่ยม ทั้งมุทะลุทั้งเปิดเผยผู้นี้เท่านั้น

ตีที่ปิงหึงเสี้ยวเสนอหน้ากล่าววาจาแทนนางว่า

"วันนี้อุนโกวเนี้ยย่อมเคราะห์ร้าย นางถูกข้าพเจ้าตบหน้าฉาดหนึ่ง"

อุนยิ้วกล่าวเสริมว่า

"ใช่แล้ว ข้าพเจ้ายังถูกเขาตวาดใส่"

เมื่อครู่เฮ้งเชี่ยวเจียะตวาดสั่งให้หุบปากจริงๆ

เฮ้งเชี่ยวเจียะไม่กล้าตอแยนาง เพียงกล่าวว่า

"เมื่อครู่มีความจำเป็น"

อุนยิ้วแบะปากกล่าวว่า

"ข้าพเจ้าก็ไม่ได้ให้ท่านขอโทษ"

จากนั้นนางยื่นหน้าเข้าใกล้เฮ้งเชี่ยวเจียะ เฮ้งเชี่ยวเจียะต้องหดตัวไปด้านหลัง รู้สึกมีกลิ่นหอมราวเครื่องหอมของชะมดเชียงโชยกระทบจมูกชวนให้สูดดมยิ่ง

อุนยิ้วกลับกระซิบที่ข้างหูว่า

"ท่านเป็นผู้นำของทั้งหมดยามอยู่ต่อหน้าผู้คน ข้าพเจ้าได้แต่อ่อนข้อให้แก่ท่าน ท่านตวาดว่าข้าพเจ้าหากมีเหตุผลข้าพเจ้ารับเอาไว้ ไม่มีเหตุผลข้าพเจ้าได้แต่ฝืนทน แต่หากไม่มีผู้คนข้าพเจ้าต้องคิดบัญชีกับท่าน"

เฮ้งเชี่ยวเจียะคิดไม่ถึงว่าอุนยิ้วจะชิดเส้นแบ่งเขตเช่นนี้ กลับไม่ทราบรับมืออย่างไรดี ที่น่าประหลาดคือ เขาเผชิญศัตรูเข้มแข็ง ไม่ประหวั่นพรั่นพรึง แต่พอพบกับอุนยิ้ว กลับกลายเป็นโง่ทึบ

รู้สึกว่าปอยผมของอุนยิ้วเฉียดผ่านข้างหู รู้สึกคันยุบยิบ ถึงกับคิดรวบปอยผมของนางเอาไว้สูดดมสักครา

อุนยิ้วกล่าวเสียงกังวานว่า

"ท่านตวาดว่าข้าพเจ้า ข้าพเจ้าไม่ถือสา แต่ท่านไฉนสั่งให้ข้าพเจ้า

หุบปาก?"

เฮ้งเซี่ยวเจียะกล่าวอย่างกระตากว่า

"ข้าพเจ้าหวังดีต่อท่าน"

"หวังดี?"

"ข้าพเจ้ากลัวพวกมันลงมือต่อท่าน"

อุนยิ้วยังไม่เข้าใจ กล่าวว่า

"ข้าพเจ้าไม่กลัวพวกมันลงมือ เมื่อมีท่านอยู่ด้วย ท่านไม่ขับไล่พวกมันไปหรือ?"

คำพูดนี้สะกิดความสงสัยของทั้งหมด เนี่ยอาง้กล่าวเสริมว่า

"ซากอ (พี่สาม) ท่านไฉนไม่กำจัดฆ่าเภทภัยทั้งสองนี้ไป จะได้ไม่เกิดปัญหาตามหลัง?"

เฮ้งเซี่ยวเจียะทอดถอนใจตอบว่า

"เพียงคนเดียวยังยากจัดการ เมื่อเพิ่มเป็นสองคน ข้าพเจ้ามิใช่คู่มือด้วย"

ย่งเซี่ยวฮ้ยกล่าวถามว่า

"อย่างนั้นพวกมันไฉนไม่ผนึกกำลังกันฆ่าท่าน?"

เฮ้งเซี่ยวเจียะตอบว่า

"ปัญหาอยู่ที่พวกมันสามารถร่วมมืออย่างจริงใจหรือไม่"

ย่อเซี่ยวฮ้อพอเข้าใจอยู่หกส่วน กล่าวว่า

"ท่านหมายความว่าปิงเอ่งโทยไม่ไว้วางใจสุ้ยมี้..."

เฮ้งเซี่ยวเจียะกล่าวว่า

"สุ้ยมี้ก็ไม่แน่ว่าจะเชื่อปิงเอ่งโทยโดยสนิทใจ ท่านเจ้าน้อยพบเห็นเหตุการณ์ที่สุ้ยมี้ฆ่าผู้เป็นนายหลายครั้ง ด้วยนิสัยที่ดิ่นตัวมากระแวงของมันก็ไม่เปิดโอกาสให้นางฉกฉวยได้"

ย่อเซี่ยวฮ้อนิ่งเงียบงันไป ถังฉิกบี่กลับกล่าวว่า

"สุ่ยมี่สังหารสุ่ยซุ่ง ทรยศโชวมั่งจิ้ม จู่โจมสังหารแป๊ะโช้วปายเพื่ออะไร พฤติการณ์เหล่านี้นอกจากเสี่ยงอันตราย คล้ายไม่เป็นประโยชน์ต่อนาง"

เฮ้งเซี่ยวเจียะฝืนยิ้มพลางกล่าวว่า

"กล่าวตามความสัตย์ ศักดิ์ศรีแท้จริงและจุดประสงค์ของสุ่ยมี่ ล้วนเป็นความลับสุดจะหยั่ง เช่นเดียวกับตระกูลของฉิกกอ"

ดังฉิกบี่ถือกำเนิดจากตระกูลถัง ตระกูลถังแดนเสฉวนนับเป็นค่ายงานักลึกลับที่สุด ขุมกำลังยิ่งใหญ่ที่สุด พลังซ่อนเร้นลึกล้ำที่สุด น้อยคนที่ทราบว่าตระกูลถังมีจุดประสงค์ใด มีเป้าหมายอย่างไร

ดังฉิกบี่ผงกศีรษะ ไม่กล่าวกระไรอีก

อุนยิ้วกลับกล่าวว่า

"แต่ว่าข้าพเจ้าไม่ได้พูดผิด ชื่อปิงชิบแชยิ่งใหญ่ตรงไหน เหตุใดท่านจึงห้ามไม่ให้ข้าพเจ้าเอ่ยปาก?"

ซึ่งความจริง ทุกผู้คนก็คิดถามเช่นนี้ เฮ้งเซี่ยวเจียะก็กล่าวอย่างจริงจังว่า

"ยิ้วยี้ ท่านชะล่าใจไปแล้ว ชื่อปิงชิบแชปงบอกถึงความทะเยอทะยานความมักใหญ่ใฝ่สูง ไม่อาจล้อเล่นได้"

อุนยิ้วไม่เข้าใจ

เฮ้งเซี่ยวเจียะเปลี่ยนเป็นกล่าวว่า

"ท่านยังจำฉายานามของซือแป๋ข้าพเจ้าได้หรือไม่" คราครั้งนี้อุนยิ้วตอบอย่างชัดเจนว่า

"เป็นผู้สันโดษภูษาฟ้า" เฮ้งเซี่ยวเจียะถามอีกว่า

"ซือแป๋ของซือแป๋ข้าพเจ้าเล่า?" อุนยิ้วตอบโดยไม่ขบคิดว่า

"เป็นอุ้ยแชแชแช"

"อุ้ยแชแชแช ปิงชิบจิว ท่านอุ้ยแชแชแช ไม่มีชีวิตอยู่ในโลกมนุษย์กลับคิดตั้งตัวเป็นผู้ยิ่งใหญ่แทน"

นางพอตอบเช่นนี้ ผู้คนหลายคนล้วนตากระจ่างวูบ
ที่ตากระจ่างเริ่มเข้าใจแล้ว
ย่อเชี่ยวย้อระบายลมจากปากคำหนึ่ง
ปิงหึงเสี้ยวกลืนน้ำลายคำหนึ่ง กล่าวว่า
"มันกำหนดเป้าหมายว่าจะสร้างกิจการให้ ยิ่งใหญ่กว่าท่าน อุ้ยแชแชแชอีก"
ถังฉิกบึ่แค่นเสียงอย่างเย็นชา กล่าวว่า
"คำพูดที่เชื่องโชนัก เป้าหมายที่โอ้อวดนัก มิน่าเล่า..."
หลังคำ "มิน่าเล่า" ของมัน แฝงความหมายไม่มีที่สิ้นสุด
...มิน่าเล่าท่านจึงสะท้านหวั่นไหว
...มิน่าเล่าท่านพอได้ยินชื่อนี้ จึงหน้าเคร่งเครียดลง
...มิน่าเล่านับตั้งแต่ปิงเอ่งโทยเผยโฉม ท่านจึงหน้านิ่วคิ้วขมวด บุคคลที่ทะเยอะทะยานถึงเพียงนี้ ดั้นด้นเป็นพันลี้มาถึงที่นี้ ย่อมมีจุดมุ่งหมายเคลือบแฝง
...มิน่าเล่าท่านจึงตวาดห้ามมิให้อุนยิ้วกล่าวเหลวไหล
ซึ่งความจริงที่สำคัญที่สุดคือการวินิจฉัยหากไม่มีข้อวินิจจัยที่แม่นยำ ต่อให้สังเกตเห็นมีประโยชน์อันใด?
...โลกนี้ไยมิใช่มีคนตาบอดที่ตาใสอยู่มากหลาย?
หลังจากที่อุนยิ้วทำความเข้าใจ พลันหัวร่อดังสดใสกล่าวว่า
"ข้าพเจ้ายังเข้าใจว่าเป็นอะไร ที่แท้ปิงชิบจิวคิดเก็บกู้กิจการอันยิ่งใหญ่ นั่นนับเป็นอย่างไรได้? เพียงคิดเลียนแบบอุ้ยแชแชแชเท่านั้น"
ทั้งหมดบังเกิดความขุ่นเคืองใจ เนี่ยอาง้กลับกล่าวว่า
"อุนยิ้วกล่าวถูกต้อง เก็บกู้มารดามันอันใด?"
คราครั้งนี้เนี่ยอาง้กลับยืนอยู่ฝ่ายอุนยิ้ว
เนี่ยอาง้พลันอุทานดังเก๊ะ ลูบคลำนั่น กดประทับนี่ กล่าวอย่าง

เคลือบแคลงสงสัยว่า

"สาบสูญแล้ว"

ปึงหึงเสี้ยวค่าอย่างยิ้มแย้มว่า

"พบเห็นผีสางกลางวันแสกๆ หรือ? ท่านตั้งแต่ศีรษะจรดเล็บเท้ายังอยู่ครบถ้วน ที่ใดสูญหายไป?"

เนี่ยอาง้อร้องว่า

"กระดูกก้นกบของเราไม่มีอาการเช่นเมื่อก่อนหน้านี้แล้ว"

ทุกผู้คนบังเกิดความประหลาดใจ เฮ้งเซี่ยวเจียะได้คิดเป็นบุคคลแรกเอ่ยว่า

"พลังดรรชนีนั้นสาบสูญไปแล้วหรือ?"

เนี่ยอาง้อตอบว่า

"ตอนแรกบังเกิดอาการแสบร้อนด้านชา ตอนนี้ไม่มีแล้ว"

เฮ้งเซี่ยวเจียะหน้าเคร่งขรึมกว่าเดิม กล่าวว่า

"ท่านลองโคจรพลังลมปราณพรากหลีกลี้ดูใหม่"

เนี่ยอาง้อลองผนึกพลังลมปราณ ยังคงส่งเสียงดัง ไฮ้ ฮา เฮอะ หลังจากทั้งสามเสียงผ่านไป ก็ลืมตาขึ้นกล่าวว่า

"ไม่เป็นไรแล้ว"

เฮ้งเซี่ยวเจียะหันไปทางฮ่อเซี่ยวฮ้อ ถามว่า

"ท่านเล่า?"

ฮ่อเซี่ยวฮ้อก็โคจรพลังตามแนวทางกระทุ้งหัวใจ ผ่านจุดเส้นสำคัญทั่วร่าง ลูบคลำใบหูตัวเอง กล่าวด้วยความยินดีว่า

"พลังดรรชนีนั้นไม่คงอยู่ โสตประสาทของเราชัดเจนยิ่ง"

เฮ้งเซี่ยวเจียะพอฟัง ยังไม่มีสีหน้ายินดี กลับขมวดคิ้วแนบแน่น

ทั้งหมดเห็นเช่นนั้น ทราบว่าไม่ควรยินดีเร็วเกินไป ยังคงเป็นถังฉิกบี่ถามว่า

"เป็นไร ไม่ถูกต้องหรือ?"

เฮ้งเซี่ยวเจียะฝืนยิ้มพลางกล่าวว่า

"ซึ่งความจริงพลังดรรชนีสูญสลาย ย่อม.เป็นเรื่องดี ข้าพเจ้าเพียงเป็นห่วง...จนใจที่ข้าพเจ้าเพียงเรียนรู้วิชาแพทย์ ไม่รู้จักวิชาดรรชนี หากแป๊ะยี่กอ (พี่รองแซ่แป๊ะ) ยังมีชีวิตอยู่ เขาต้องทราบว่าพลังดรรชนีรั่วไหลออกจากร่าง หรือซ่อนเร้นอยู่ในจุดสำคัญใด"

เขาพลันคิดถึงแป๊ะโช้วปวย

เมื่อเขานึกถึงแป๊ะโช้วปวย ต้องสูดลมหายใจคำหนึ่ง

เขาคาดว่าหากดวงวิญญาณแป๊ะโช้วปวยยังคงอยู่ คงต้องสูดลมหายใจเช่นเดียวกับเขา

ซึ่งก็หมายความว่า การสูดลมหายใจครั้งนี้ได้ก้าวข้ามความเป็นตายดำรงคงคู่กับแป๊ะโช้วปวย

เพราะเหตุนี้ เมื่อครู่ตอนที่เขาหาญสู้กับสุ้ยมี้กับปิงเอ่งโทย มาดรว่าเปลือกนอกรักษาความเยือกเย็นไว้ ในใจกลับดิ่นเต้นดึงเครียดอยู่บ้าง

เพราะว่าเขาไม่อาจพ่ายแพ้

...หากแม้นพ่ายแพ้ มิเพียงเขาล้มตาย แม้แต่อุนยิ้ว ปิงหึงเสี้ยว ถังป้องู้ เนี่ยอางู้และพวกล้วนไม่อาจรักษาชีวิตไว้

ภายใต้ความกดดันอันรุนแรง ต่อให้เป็นคนที่ปล่อยวาง ยังอดดิ่นเต้นดึงเครียดมิได้ เฮ้งเซี่ยวเจียะเป็นคน ย่อมดิ่นเต้นดึงเครียด

เนื่องด้วยไม่อาจให้ศัตรูล่วงรู้ความดิ่นเต้นดึงเครียด ดังนั้นหลังจากที่เบามือลง เขาจึงเริ่มกล่าววาจา

กล่าววาจาสนทนากับปิงเอ่งโทยและสุ้ยมี้

ขอเพียงเอ่ยปากกล่าววาจา จะบังเกิดหัวข้อสนทนา เป็นเหตุให้ลืมเลือน หรือผ่อนคลายความดึงเครียด

ซึ่งความจริง โซวมั่งจิ้มยามดิ่นเต้นดึงเครียดมักทำเช่นนี้

โชวมั่งจิ้มบอกวิธีนี้ต่อเขา

เมื่อครู่เฮ้งเชี่ยวเจียะพอกล่าววาจา ก็คลายความตื่นเต้นลง ยิ่งกล่าววาจายิ่งสงบนิ่ง ศัตรูยิ่งคำนวณความตื้นลึกหนาบางของเขาไม่ออก ในทางกลับกัน เขาศึกษาจุดอ่อนของฝ่ายตรงข้ามออก

เนื่องด้วยขณะที่เขาโต้ตอบกับปึงเอ่งโทย เขารู้สึกว่าโชวมั่งจิ้มคงอยู่ร่วมกับเขา

เช่นเดียวกับตอนนี้

เขาพบเห็นเลศนัย ดังนั้นใจเขมึงตึงเครียดขึ้นมา แต่ไม่ต้องการให้ทั้งหมดล่วงรู้ความตึงเครียดนี้ เนื่องจากไม่สามารถคลี่คลายวิชาตรรชนีของปึงเอ่งโทย ทำให้นึกถึงแป๊ะโช้วปวย ต้องสูดหายใจครานึ่ง...วิธีผ่อนคลายความตึงเครียดของแป๊ะโช้วปวย จะสูดลมหายใจเข้าปอด

เมื่อเป็นเช่นนี้ เขาเท่ากับมีชีวิตอยู่คู่กับแป๊ะโช้วปวย

ซึ่งความจริง เขาไม่มีวันลืมเหตุการณ์แรกเข้าสู่นครหลวงเมื่อแปดปีก่อน ซึ่งเคียงคู่กับแป๊ะโช้วปวยรับมือศัตรูเข้มแข็งให้แก่โชวมั่งจิ้ม

...ช่วงเวลาที่ผนึกกำลังกับโชวตั่วกอ และแป๊ะยี่กอสู้โจมตีกำหนหุนครึ่ง จึงเป็นช่วงเวลาที่เขายึกเหิมที่สุด

ตอนนี้โชวมั่งจิ้มตายแล้ว

แป๊ะโช้วปวยจบสิ้นชีวิต

ภาพเหตุการณ์เพียงปรากฏขึ้นในความฝัน

นอกจากเขากล่าววาจาไม่ขาดปาก หรือสูดลมหายใจลึกๆ โชวตั่วกอกับแป๊ะยี่กอคล้ายชุบชีวิตกลับคืนมา

อาจบางทีขอเพียงท่านประทับคนผู้หนึ่งอยู่ในห้วงความทรงจำอย่างลึกล้ำ มันจะดำรงคงอยู่กับท่านตลอดกาล

นึกถึงตอนนี้ เฮ้งเชี่ยวเจียะนอกจากวิตกกังวล ยังบังเกิดความสะทกสะท้อนอยู่บ้าง

อาจบางทีเขาออกจากนครหลวง ไม่เพียงเพื่อหลบหนี และไม่เพียงเพื่อกลัวกระทบกระเทือนถึงพี่น้องทั้งหลาย หากแต่กลัวอยู่ในสภาพพี่ร่วมสาบานล้วนตายจาก

เนี่ยอาง้ร้องดังๆ ว่า

"ไม่เป็นไรก็ประเสริฐ ยังวิตกอันใด?"

อุนยิ้วเห็นเฮ้งเซี่ยวเจียะยังไม่คลายความกังวล อดกล่าวมิได้ว่า

"ท่านคิดอะไร?"

เฮ้งเซี่ยวเจียะตอบว่า

"ไม่มีใด"

อุนยิ้วถามว่า

"ท่านทราบหรือไม่ว่าเรื่องที่ข้าพเจ้ามีโทสะที่สุดคืออะไร?"

เฮ้งเซี่ยวเจียะงงงันวูบจึงกล่าว

"ไม่มีใด"

...เขาเพียงทราบว่าคุณหนูใหญ่มักมีโทสะด้วยหัวข้อที่แตกต่างกัน

อุนยิ้วกล่าวว่า

"ที่ข้าพเจ้ามีโทสะที่สุดคือ ความจริงมีเรื่องชัดๆ ปากกลับบอกว่าไม่มีใด"

เฮ้งเซี่ยวเจียะไม่ถือสา เพียงกล่าวว่า

"อาจบางทีข้าพเจ้าคิดมากไป ความจริงไม่มีเรื่องใด"

อุนยิ้วกล่าวอีกว่า

"ท่านทราบหรือไม่ว่าช่วงเวลาที่ข้าพเจ้ารังเกียจท่านที่สุดคือเมื่อใด?"

เฮ้งเซี่ยวเจียะงงงันอีกครา กล่าวว่า

"รังเกียจข้าพเจ้า?"

อุนยิ้วกล่าวว่า

"คือช่วงเวลาที่ในใจมีเรื่องราว ปากกลับบอกว่าไม่มีเรื่องใด บน

ไม่หน้ามีเรื่องราว พานไม่ใช้ผู้คนร่วมรับรู้ คล้ายกับฟ้าถล่มลงมา เป็นเรื่องของมันคนเดียว...ท่านว่าคนประเภทนี้น่ารังเกียจหรือไม่?"

เฮ้งเซี่ยวเจียะยิ้มพลางกล่าวว่า

"น่ารังเกียจ"

ย่อเซี่ยวฮ้อทอดถอนใจ ฉุดดึงมือของอุนยิ้วเอาไว้ กล่าวว่า

"โกวไหนไน่ (ย่า) ของเรา ท่านเคยได้ยินคำ 'ไม่รู้จักความนุ่มละมุน' มาก่อนหรือไม่"

อุนยิ้วเบิกตากลมโตกล่าวว่า

"หมายความว่ากระไร?"

ย่ะเซี่ยวฮ้อกล่าวว่า

"เฮ้งไต้เฮียบ (วีรบุรุษแซ่เฮ้ง) ไม่ต้องการให้พวกเราวิตกกังวล ยิ่งไม่ต้องการให้อุนนึ่งเฮียบ (วีรสตรีแซ่อุน) ท่านไม่สบายใจ จึงซุกง่ำเรื่องราวไว้ ท่านกลับโทษว่าผู้อื่น นี่ไม่เรียกว่าไม่รู้จักความนุ่มละมุนหรือ?"

อุนยิ้วชี้มือไปที่ปลายจมูกตัวเอง กล่าวว่า

"เราอุนยิ้วไม่รู้จักความนุ่มละมุนเ?"

เนียอาง้กีร้องว่า

"พวกท่านเหล่าสตรีพูดจาไม่เลิกรา พวกเราจะออกเดินทางหรืออยู่ที่นี้รับประทานข้าวถ่ายอุจจาระกันแน่?"

ย่อเซี่ยวฮ้อหัวร่อพลางกล่าวว่า

"ท่านดู นี่จึงไม่รู้จักความนุ่มละมุนอย่างแท้จริง"

อุนยิ้วกลับกลัวเกรงเนี่ยอาง้อยู่บ้าง ไม่กล้าแสดงความคิดเห็นใด

ถังฉิกบี่ฉวยโอกาสถามเฮ้งเซี่ยวเจียะว่า

"พวกเราสมควรรุกถอยอย่างไร?"

เฮ้งเซี่ยวเจียะกล่าวว่า

"ไปจากที่นี้"

ถังฉิกบิถามว่า

"เพราะเหตุใด?"

เฮ้งเซี่ยวเจียะกวาดตามองรอบข้างแล้วกล่าว

"ที่นี้มีศัตรูมากกว่าหนึ่งขบวน"

ถังฉิกบี่ผงกศีรษะถามอีกว่า

"ไปทางทิศใด?"

เฮ้งเซี่ยวเจียะตอบว่า

"ทิศตะวันออกเฉียงใต้"

ถังฉิกบี่ถามอีกว่า

"ต้องการให้แจ้งต่อซาโกวไต้ซือหรือไม่?"

ซาโกวไต้ซือเป็นผู้ดูแลวัดลักเล้งยี่ เคยได้รับพระคุณจากผู้สันโดษภูษาฟ้า มีความสัมพันธ์กับเดียซาปาอย่างลึกล้ำ ดังนั้นยินดีรับตัวเฮ้งเซี่ยวเจียะและพวกไว้

เฮ้งเซี่ยวเจียะผงกศีรษะรับ

ไจเกาเงฝ่าเมียของเขายังทำเศษชิ้นส่วนของหินผลึกที่แตกละเอียดคล้ายคิดหลอมรวมเศษหินผลึกสีม่วงเหล่านั้นกลับคืนเป็นหินผลึกที่สมบูรณ์อีกก้อนหนึ่ง

...แต่ว่าคันฉายแตกยากจะสมานกลับคืน ทั้งยังมีปัญหาในการส่องดูหินผลึกที่แตกละเอียดสามารถหรือ?

เต่าในสระพลิกตัวกลับคืนสู่สภาพเดิม โผล่หัวเบิ่งตามองดูโลกคล้ายพึงพอใจต่อสภาพอันมั่นคงในตอนนี้ยิ่ง

...หากมิใช่ในห้วงคับขันสำคัญ อุนยิ้วพลิกตัวมันคราหนึ่ง มันอาจต้องนอนหงายท้อง อดอยากจนตาย

ท่านเคยเห็นเต่าที่ไม่สามารถพลิกตัวกลับมาจนถึงแก่ความตายหรือไม่?

อาจบางทีมี
อาจบางทีไม่มี
แต่ว่าในโลกมีเต่าที่พลิกตัวกลับมาไม่สำเร็จจนถึงแก่ความตายจริงๆ
...อาจบางทีพวกมันเพียงถนัดในการคืบคลาน ไม่ถนัดในการพลิกตัว
...อาจเป็นเพราะพวกมันแบกกระดองที่หนักเกินไป
ดอกบัวนั้นยังอยู่ในสระ จากสีม่วงกลับคืนสู่ความขาวบริสุทธิ์
แต่ว่ามันปราศจากรากยึดเกาะอีก
มันลอยปริ่มอยู่เหนือน้ำ
...ตอนนี้มันยังสวยงามสดใส แต่อีกไม่นานมันจะเหี่ยว,ฉาโรยรา
ไม้ดอกและต้นไม้ที่ไร้ราก ไม่มีชีวิตยืนยาว
คนเล่า?
เฮ้งเซี่ยวเจียะ อุนยิ้ว ปิงหึงเสี้ยว ถังป้องู่ ฮ่อเซี่ยาฮ้อ เน่ียอางู่ ถังฉิกบี่ หลอแป๊ะไหน ปันซือและพวกยังหลบหนีต่อไป
หลบหนีเพื่อมีชีวิตรอดสืบไป
ฯอเพียงมีชีวิตสืบไป ต้องมีสักวันที่พลิกฟื้นตัวได้
...เพียงแต่ในยามนี้มีผู้ใดช่วยเหลือพวกเขา? ผู้ใดยื่นนิ้วออกมาช่วยพวกเขาพลิกตัวเป็นผลสำเร็จ?
การหลบหนีเฉกเช่นไร้ราก

นอกกำแพงวัดลักเล้งยี่ที่ห่างไปสิบกว่าวา มีเจดีย์สูงเก้าชั้นเจดีย์หนึ่ง
สี่ยินดีใหญ่และท่านน้ำมันวิเศษซ่อนตัวอยู่ในเจดีย์ชั้นที่เจ็ด มองจากเบื้องสูงลงมา จับตาดูทุกความเคลื่อนไหวของเฮ้งเซี่ยวเจียะและพวกก่อนอื่น พวกมันเห็นอุนยิ้ว "กำนัล" ฝ่ามือแก่เฮ้งเซี่ยวเจียะหนึ่งฉาด
พวกมันบังเกิดความตื่นตระหนก
นึกคาดเดาสาเหตุไม่ออก

พวกมันเพียงแต่เห็น แต่ไม่ได้ยินว่าฝ่ายตรงข้ามกล่าวว่ากระไร
นอกจากเสียงตบที่ดังสดใส
สาเหตุที่พวกมันตื่นตระหนกคือ
...อุนยิ้วกลับตบหน้าเฮ้งเซี่ยวเจียะ
เมื่อเป็นเช่นนี้ พลังฝีมืออุนยิ้วไยมิใช่สูงเยี่ยมกว่าเฮ้งเซี่ยวเจียะ?
อย่างนั้นแผนการที่คิดจัดการกับอุนยิ้วก่อนต้องยกเลิกแล้ว
แต่ในความตื่นตระหนกของพวกมัน ยังแฝงความยินดี
...หากมิใช่อุนยิ้วมีฝีมือสูงเยี่ยม ลงมืออย่างรวดเร็ว อย่างนั้นคงเหลือเหตุผลเพียงหนึ่งเดียว
...เฮ้งเซี่ยวเจียะให้ความสำคัญกับอุนยิ้ว
...ให้ความสำคัญจนเขาปล่อยให้อุนยิ้วตบตีตามอำเภอใจ
หากเป็นเช่นนั้น การสยบอุนยิ้วเอาไว้ก่อน นับเป็นทางเลือกที่ชาญฉลาดแล้ว
ดังนั้นพวกมันจับตาดูความเคลื่อนไหวภายในวัดโดยใกล้ชิด
หลังจากนั้นเกิดเหตุเปลี่ยนแปลงตามมา
"มนุษย์หิมะ" จู่โจมใส่อุนยิ้ว
ปังหึงเสี้ยวฉุดดึงอุนยิ้วไป
ย่อเชี่ยวย้อกับเนี่ยอาง้พลันปรากฏกายจู่โจมใส่ "มนุษย์หิมะ" ทั้งสอง
ในสระบัวเพิ่มบุรุษหนุ่มรูปงามผู้หนึ่ง ลงมือต่อเนี่ยอาง้กับย่อเชี่ยวย้อ
เฮ้งเซี่ยวเจียะเข้าสกัดบุรุษหนุ่มรูปงามนั้น
ที่ลานวัดพลันเพิ่มเงาร่างผอมเล็กสายหนึ่งใช้พลังกระบี่จู่โจมใส่เฮ้งเซี่ยวเจียะ
เฮ้งเซี่ยวเจียะรับพลังกระบี่สายนั้นไว้
จากนั้นเกิดการขาดตอน
ทั้งนี้เพราะปรากฏวัตถุสิ่งหนึ่งซัดพุ่งออกจากกำแพงวัด แหวกฝ่า

อากาศมายังเจดีย์ชันทีเจ็ด พุ่งใส่หน้าโง้วไคซิม

เหตุแปรเปลี่ยนเกิดขึ้นอย่างกะทันหันดีที่โง้วไคซิมมีปฏิกิริยารวดเ
ส่งเสียงร้องคำหนึ่ง หงายหน้าล้มตัวลง เสียงหวีดเมื่อวัตถุสิ่งนั้นพุ่งเฉี
ผ่านหน้ามัน เสียดสีผ่านปลายจมูกมัน มุ่งใส่ฮักอิมกง

ฮักอิมกงรีบตบฟาดฝ่ามือออก เสียงฉาดเมื่อวัตถุนั้นแตกสลายอ
เป็นหลายสิบชิ้น แยกย้ายพุ่งใส่ไท่ก้ำต่งกับแป๊ะเกาเฮ่ง ยังมีท่านน้ำมันวิเศ

ฮักอิมกงแม้ฟาดฝ่ามือกระแทกวัตถุนั้นแตกสลาย แต่มือขวาก็ป
แปลบราวกับถูกแท่งใส่กระบี่หนึ่ง

มันเจ็บปวดจนรีบเพ่งตาดูว่ามือของตัวเองยังอยู่หรือไม่

มันเข้าใจว่าตัวเองถูกผู้อื่นฟันมือขาดเสียอีก

พวกพ้องของมันก็มีสภาพไม่ดีกว่าเท่าใด

วัตถุที่แตกสลายออกมีจำนวนมาก ทั้งชิ้นใหญ่และชิ้นเล็ก

ชิ้นใหญ่พุ่งใส่แป๊ะเกาเฮ่ง

แป๊ะเกาเฮ่งเห็นโง้วไคซิมหงายหน้าหลบเลี่ยง ก็บังเกิดความตื่นเ
จากนั้นเห็นฮักอิมกงฟาดฝ่ามือออก ยิ่งเพิ่มความระมัดระวัง

ดังนั้นแป๊ะเกาเฮ่งสามารถตบฟาดฝ่ามือทั้งสอง หนีบเศษวัตถุขน
ใหญ่ไว้หลายชิ้น

นั่นเป็นก้อนอิฐ

ไม่มีผู้ใดมีความรู้สึกที่ชัดเจนกว่ามัน

ทั้งนี้เพราะมันไม่เพียงหนีบก้อนอิฐไว้ มิหนำซ้ำเศษหินอิฐหลายชิ้
ยังฝังไปในฝ่ามือของมัน

สภาพของไท่ก้ำต่งก็ไม่ดีกว่ามัน

เศษวัตถุชิ้นเล็กพุ่งใส่มัน

ไท่ก้ำต่งชิงชักอาวุธออกถือมั่น

อาวุธของมันเป็นดาบ

ดาบรูปใบไผ่เล่มหนึ่ง
ดาบของมันมีชื่อในยุทธจักร เรียกว่าดาบไผ่อ่อนนุ่ม
ดาบของมันอ่อนนุ่ม ดังนั้นรวดเร็วเป็นพิเศษ
พริบตานั้นมันฟันออกสิบสามดาบ
แต่ละดาบล้วนฟันถูกเศษอิฐ
แต่ว่าเศษอิฐไม่มีเพียงสิบสามชิ้น
ทั้งสิ้นสิบห้าชิ้น
เศษอิฐหินที่เหลือทั้งสองชิ้นล้วนฝังใส่ร่างมัน
ที่แขนซ้ายกับเท้าขวา
เศษอิฐที่จมลึกไปในเลือดเนื้อ ยังเจ็บปวดกว่าลูกเกาทัณฑ์ยิงใส่อีก
ในชีวิตมันเคยลิ้มรสความเจ็บปวดของการถูกดาบกระบี่ฟันใส่ ถูกลูกเกาทัณฑ์ยิงใส่ แต่ไม่เคยคาดคิดว่าสักวันหนึ่งจะถูกเศษอิฐฝังใส่ร่าง

ก้อนอิฐก้อนหนึ่งกลับเสียดผ่านจมูกโง้วไคชิมเป็นบาดแผล สั่นสะเทือนข้อมือขวาของฮักอิมกงจนเจ็บปวด จมลึกไปในฝ่ามือทั้งสองของเ.ปะเกาแย่ง และฝังอยู่ในกล้ามเนื้อของไท่ก้ำต่ง

ก้อนอิฐธรรมดาก้อนนี้คล้ายมีความผูกพันกับสี่ยินดีใหญ่อย่างแนบแน่นสร้างความเจ็บปวดแก่พวกมันจนจับใจให้คนทั้งสี่จดจำก้อนอิฐนี้ไปชั่วชีวิต

...นั่นเป็นก้อนอิฐเยี่ยงไร?
สี่ยินดีใหญ่ล้วนนึกถึงเรื่องหนึ่ง และคนผู้หนึ่งราวกับนัดแนะกันไว้
เศษอิฐไม่เพียงพุ่งใส่พวกมันทั้งสี่ ยังพุ่งใส่ท่านน้ำมันวิเศษ
ดังนั้นพวกมันมองดูท่านน้ำมันวิเศษเป็นจุดเดียว
ท่านน้ำมันวิเศษยืนมือไพล่หลัง
เปลือกนอกของมันหนักแน่นเยือกเย็นยิ่ง
...คล้ายกับไม่ได้เกิดเรื่องใดแก่มันมาก่อน
เศษอิฐที่พุ่งใส่มันมีทั้งใหญ่และเล็ก อย่างน้อยมีสิบกว่าชิ้นไปยังที่ใด

กลับคล้ายก้อนหินจมลงสู่ท้องทะเลก็มิปาน

ท่านน้ำมันวิเศษกล่าวเสียงแหบพร่าว่า

"อาศัยพวกท่านคิดจัดการกับเฮ้งเซี่ยวเจียะ ยังห่างไกลอีกมากนัก"

มันทิ้งสองมือลง บังเกิดเสียงเกรียวกราว เศษอิฐร่วงพรูจากในแขนเสื้อมันตกลงบนพื้นเจดีย์

เศษอิฐทั้งสิบแปดก้อนไม่ทราบถูกดูดรั้งไปในแขนเสื้อมันตั้งแต่เมื่อใด

ท่านน้ำมันวิเศษกวาดตาไปนอกหน้าต่าง กล่าวด้วยเพลิงอำมหิตสิบส่วน แต่ความไม่ยอมรับนับถือสองส่วนว่า

"มันทราบว่าพวกเราอยู่ที่นี้ มันใช้ก้อนอิฐแทนคำพูด และตักเตือนต่อพวกเรา"

ยามนั้นการต่อสู้ที่วัดลักเล้งยื่ยุติในระดับหนึ่ง เฮ้งเซี่ยวเจียะกำลังสนทนากับปิงเอ่งโทย

แต่เฮ้งเซี่ยวเจียะเท่ากับบอกกล่าวกับพวกมันด้วย

บอกกล่าวโดยใช้ก้อนอิฐก้อนหนึ่ง

เฮ้งเซี่ยวเจียะหยิบยืมพลังกระบี่ของสุ้ยมี้ ใช้ลมปราณตอนต่อบุปผากระแทกใส่กำแพงวัดกระแทกก้อนอิฐมายังเจดีย์ชั้นที่เจ็ด อาศัยก้อนอิฐก้อนเดียวพุ่งจู่โจมใส่คนทั้งห้า

ในจำนวนนี้มีแต่ท่านน้ำมันวิเศษไม่ได้รับบาดเจ็บ

ที่เหลือล้วนพลาดท่าเสียที

ตอนนั้นเฮ้งเซี่ยวเจียะยังเผชิญหน้ากับศัตรู

...ทั้งยังเป็นศัตรูอันเข้มแข็ง

ขณะที่เฮ้งเซี่ยวเจียะตกอยู่ในห้วงคับขันอันตราย ยังมีเวลาเหลือเฟือจู่โจมใส่ศัตรูที่อยู่ห่างไกล

ยามนั้นสี่ยินดีใหญ่ล้วนมีจิตใจหนักอึ้ง

...จนบัดนี้พวกมันค่อยทราบว่า เฮ้งเซี่ยวเจียะเป็นศัตรูที่น่ากลัวเพียงไหน

ดังนั้นพวกมันได้แต่อดทน

อดทนต่อคำเย้ยหยันของท่านน้ำมันวิเศษ

แต่สี่ยินดีใหญ่ล้วนไม่ทันสังเกตว่า เสื้อผ้าที่ชายโครงข้างขวาของท่านน้ำมันวิเศษขาดไปแห่งหนึ่ง

...นั่นเป็นรอยขาดยาวประมาณหนึ่งนิ้ว หากเลิกเสื้อผ้าขึ้นมา จะพบเห็นโลหิตจุดหนึ่ง

แปดเปื้อนโลหิตจุดหนึ่ง

ท่านน้ำมันวิเศษยังยกมือไพล่หลัง มองไปยังนอนหน้าต่าง ข้อนิ้วรวบกำเป็นหมัด บังเกิดเป็นเสียงดัง

มันยังจับตาดูทุกความเคลื่อนไหวที่วัดลักเล้งยี่

มันกำลังกลั้กลืนความเจ็บปวด หรือมีลับลมคมในใด?

ขณะที่เฮ้งเซี่ยวเจียะและพวกเผชิญศัตรูที่ลานวัดช้างตระบัว ปันซือกับหลอแป๊ะไหนสองอาจารย์กับศิษย์อยู่ที่ใด?

ที่แท้หลอแป๊ะไหนกำลังสนทนาธรรมกับซาโกวได้ซือในวัดลักเล้งยี่

ซาโกวได้ซือเป็นหลวงจีนที่ศึกษาปรัชญาเซน ท่านความจริงไม่มีฉายานาม ตอนแรกที่ขอจำวัดยังวัดลักเล้งยี่ ผู้คนถามว่าท่านมาจากที่ใด ท่านไม่ตอบคำในบัดดล เพียงมองดูต้นไม้ใบหญ้าที่ลานวัด กล่าวว่า "ต้นไม้ใบหญ้าใกล้แห้งเหี่ยวแล้ว"

ตอนนั้นเจ้าอาวาสวัดลักเล้งยี่ ฉายาลักยังได้ซือพอฟัง จึงออกมาต้อนรับ สนทนาธรรมกับท่าน เพียงชั่วขณะบังเกิดความยกย่อง เรียนถามฉายานามอีกฝ่าย ท่านเพียงกล่าวว่า "ทะเลเหือดแห้งศิลาผุกร่อน ไยต้องมีฉายานาม?"

ผู้ที่ให้การต้อนรับท่าน ยังมีอุนมึ่งแห่งลกเอี้ยง อุนมึ่งจึงกล่าว "เป็นกายเรื่องสำคัญ เวลาดั่งลูกศร รวดเร็วไม่จีรัง ไม่รั้งรอผู้คน ทิวาวารราตรีกาลมีการจัดลำดับ พ่อลูกสามีภรรยา พึงมีขั้นอาวุโส ทั้งสี่ทิศแปดทาง ล้วนบ่งบอกตำแหน่ง วัตถุธาตุมีน้ำใจ มีชื่อเสียงเรียงนาม ทวิชาติจตุบาท นกปลาหนอนบุปผา ล้วนไม่มีข้อยกเว้น เหตุใดท่านจึงไม่มี?"

ท่านหรุบคิ้วประนมมือ กล่าวว่า "ท่านไล่กวดเวลา เราไม่ไล่กวดใจเราไม่ร้อนรน น้ำมันสิ้นโคมแห้งขอด"

อุนมึ่งค่อยได้คิดในบัดดล

...ผู้คนมากหลายอยู่ในสำนักเซนหลายสิบปี ยังไม่ได้รับข่าวสารใดไม่รู้แจ้งอันใด แต่พอถึงเวลา เช่นเดียวกับเมื่อถึงกำหนด แม่ไก่จิกเปลือกไข่ลูกไก่ก็ออกจากไข่ ได้มาโดยไม่ลำบากยากเย็น

เนื่องจากนับแต่ท่านมาถึงวัดลักเล้งยี่ กล่าวคำ "แห้งเหี่ยว เหือดแห้งแห้งขอด" ผู้คนจึงขนานฉายานามท่านเป็นซาโกว (สามเหี่ยวเฉา)

ซาโกวได้ชื่อถนัดในการกระตุ้นเตือนคนชวนให้ผู้คนได้คิด

ท่านมีชื่อในละแวกนี้ยิ่ง

หลังจากนั้นท่านเคยออกจากวัดลักเล้งยี่ ท่องไปทั่วโลกหล้า เมื่อกลับมามีชื่อเสียงกว่าเดิม

...อาจบางทีก่อนหน้าที่ท่านจะเข้าสู่วัดลักเล้งยี่ ท่านมีชื่อเสียงอยู่ก่อน

เพียงแต่ท่านไม่เอ่ยถึงเรื่องที่แล้วมาแม้สักคำเดียว ไม่ว่าผู้ใดก็ไม่ล่วงรู้ความเป็นมาของท่าน

หลอแป๊ะไหนความจริงไม่ทราบว่า ซาโกวได้ชื่อเป็นคนที่เงียบขรึมไม่พูดจา

มันความจริงเข้าใจว่าได้ชื่อ• ในโลก ปรกติท่องสวดมนต์ อบรมพร่ำสอนไม่จบสิ้น

• พระคุณเจ้า

แต่แล้วหาเป็นเช่นนั้นไม่

ซาโกวได้ซือไม่เอ่ยปากกล่าววาจา

ท่านคล้ายไม่ชมชอบพร่ำสอนผู้คน ไม่ชมชอบกล่าววาจา

เมื่อท่านพอใจค่อยกล่าววาจา

หากถึงเวลาที่ต้องกล่าววาจา บางครั้งท่านเพียงถอนใจคำหนึ่ง กระแอมไอคำหนึ่ง ถือว่ากล่าววาจาแล้ว

...มาตรว่าผู้คนส่วนใหญ่ไม่ทราบว่าท่านกถาววาจาใดก็ตาม

หลอแป๊ะไหนย่อมไม่เข้าใจ

แต่รู้สึกว่าน่าเล่นยิ่ง

มันบังเกิดความสนใจต่อเรื่องที่ไม่เข้าใจ

ดังนั้นขณะที่เฮ้งเซี่ยวเจียะและพวกรับมือศัตรูที่ช้างสระบัว หลอแป๊ะไหนกลับรุดไปสนทนากับซาโกวได้ซือ

มันชมชอบไปสนทนากับซาโกวได้ซือ แต่ซาโกวได้ซือไม่แน่ว่าชมชอบสนทนากับมัน

มีอยู่ครั้งหนึ่ง มันเห็นอุบาสกอุบาสิกาจำนวนมากเดินทางมาจุดธูปไหว้พระ หลวงจีนภายในวัดวุ่นวายกับการต้อนรับขับสู้ ซาโกวได้ซือกลับนั่งอยู่ใต้ต้นโพธิ์ ไม่มีปฏิกิริยาใด แม้กระทั่งปรากฏเด็กชายผู้หนึ่งหกล้มที่ข้างกายท่าน ร้องไห้โฮออกมา ซาโกวได้ซือยังไม่มีความเคลื่อนไหว

หลอแป๊ะไหนเข้าไปประคองเด็กชาย พูดปลอบให้หยุดร้องไห้ จวบกระทั่งมารดามาอุ้มไป ซาโกวได้ซือยังไม่เคลื่อนไหว

หลอแป๊ะไหนกล่าวถามซาโกวได้ซือว่า

"ได้ซือป่วยแล้ว?"

"เราไม่"

"ได้ซือหลับแล้ว?"

"เรานั่งกรรมฐานอยู่"

"ได้ซือไม่เห็นคนหกล้มหรือ?"

"คนถือกำเนิดเกิดมา ผู้ใดไม่เคยหกล้มมาก่อน เมื่อล้มแล้วย่อมลุกขึ้นมาเอง"

หลอแป๊ะไหนเปลี่ยนเป็นถามว่า

"ได้ซือไม่เห็นว่าวันนี้ มีอุบาสกอุบาสิกามากเป็นพิเศษหรือ?"

"ไม่เห็น"

"อย่างนั้นได้ซือเห็นอะไร?"

"อาตมาเพียงเห็นคนสองคน"

"สองคนใด?"

"หนึ่งนามชื่อเสียง หนึ่งนามลาภยศ พวกเขาจุดธูปไหว้พระ เพียงเพื่อสิ่งเหล่านี้"

หลอแป๊ะไหนชบคิดแล้วกล่าว

"ข้าพเจ้าเห็นว่าท่านกล่าวน้อยไป และเห็นน้อยเกินไป"

"น้อยอันใด?"

"ข้าพเจ้าพบเห็นถึงสี่คน หนึ่งเรียกว่าชื่อเสียง หนึ่งเรียกว่าลาภยศ หนึ่งเรียกว่าอำนาจ หนึ่งเรียกว่าอิทธิพล"

"....."

หลอแป๊ะไหนฉวยโอกาสกล่าวว่า

"ท่านบอกกล่าวเรื่องราวน้อยเกินไป และกล่าววาจารวบรัดเกินไป"

ซาโกวได้ซือไม่แยแสสนใจหลอแป๊ะไหนอีก

หลอแป๊ะไหนก่อนจากไป ฉวยโอกาสกล่อมเกลาซาโกวได้ซือว่า

"มีคนหกล้มที่เบื้องหน้าท่าน ท่านไม่ประคับประคอง หากหกล้มฟาดตายจะทำอย่างไร? กระทั่งผู้คนยังช่วยไม่ได้ ยังบำเพ็ญเพียรอันใด?"

ซาโกวได้ซือไม่แยแสสนใจหลอแป๊ะไหน หลอแป๊ะไหนยังพัวพันไม่เลิกรา

ปันซือถามผู้เป็นศิษย์ว่าไฉนชมชอบพัวพันชาโกวได้ซือ ล้อแปะไหนตอบอย่างซึงชังว่า

"ข้าพเจ้ารู้สึกว่ามีวาสนาผูกพันกับได้ซือ"

ปันซือกล่าวอย่างไม่พอใจว่า

"เมื่อมีวาสนาผูกพัน เจ้าไฉนไม่กราบได้ซือเป็นอาจารย์?"

หลอแปะไหนสั่นศีรษะกล่าวว่า

"ผิดแล้ว วาสนาผูกพันระหว่างข้าพเจ้ากับได้ซือคือ ข้าพเจ้าเรียนรู้หลักเหตุผลจากได้ซือ ขณะที่ได้ซือก็เรียนรู้เรื่องราวจากข้าพเจ้า พวกเราเอื้อประโยชน์แก่กัน ทั้งแลกเปลี่ยนกัน..."

ปันซือไม่โต้เถียงด้วย สะบัดหน้าจากไป

ซึ่งความจริง ชาโกวได้ซือไม่แยแสลนใจหลอแปะไหน เพราะมีเหตุผลที่เต็มเปี่ยม

มีอยู่ครั้งหนึ่ง มันกลับเปลี่ยนฉายานามของชาโกวได้ซือ

นั่นเป็นการประชุมของเหล่าหลวงจีน ที่แท้วัดลักเส้งยี่ยังมีอีกชื่อหนึ่งว่าเจดีย์เม้งเฮ่าถะ ทั้งหมดเห็นว่าชื่อเหล่านี้ซ้ำซ้อนกับที่อื่น สมควรสรรหาชื่อใหม่ที่โดดเด่นแทน

ชาโกวได้ซือยืนกรานปฏิเสธ เห็นว่าไม่จำเป็นต้องตั้งชื่อ

ทุกผู้คนถามว่าเพราะเหตุใด ชาโกวได้ซือกล่าวว่า "พระธรรมที่แท้จริงอยู่ในกิจวัตรของผู้คน ไยต้องกำหนดชื่อ?"

หลอแปะไหนที่รับฟังอยู่ด้านข้างพลันกล่าวว่า "วัดลักเส้งยี่ ไม่ต้องกำหนดชื่อ แต่ได้ซือสมควรเปลี่ยนฉายา"

ทุกผู้คนพากันถามว่า ชาโกวได้ซือเปลี่ยนเป็นฉายานามใด?

หลอแปะไหนกล่าวว่า "เปลี่ยนเป็นชาโกว" ประเสริฐสุด"

"ชาโกวในที่นี้กับชาโกวได้ซือถึงแม้ออกเสียงเหมือนกัน แต่เขียนคนละแบบและมีความหมายต่างกัน

ทุาผู้คนบังเกิดความไม่พอใจ เห็นว่าหลอแป๊ะไหนล่วงเกินบรรพชิต ล้อแป๊ะไหนยังกล่าวว่า "ได้ชือฉายาซาโกว หมายถึงทะเลแห้งขอดศิลาผุกร่อน น้ำมันสิ้นคนแห้งขอด คนจากจรหัวใจเหี่ยวเฉา เราชนานฉายาท่านเป็นซาโกว เหมาะสมกว่า ทั้งนี้เพราะท่านเห็นคนหกล้มไม่ประคอง เห็นคนโฉดครองเมืองไม่กำจัด เห็นคนไม่รู้แจ้งกลับไม่กล่อมเกลา แสดงว่าความคิดว่างเว้นทำตัวละเลย และเกิดความมักง่าย"

ซาโกวได้ชือกลับกล่าวว่า "แล้วกันไปเถอะ เรียกเช่นใดก็เป็นเช่นใด เรียกเช่นนั้นไม่แน่ว่าจะเป็นเช่นนั้น"

ล้ายังได้ชือประนมมือถามว่า "ได้ชือหมายความว่า..."

ซาโกวได้ชือชี้มือไปยังสุนัขที่ตากแดดอยู่ใต้อาทิตย์ชุนเทียน กล่าวว่า "ท่านเรียกมันเป็นแมว มันยังมิใช่แมว ท่านไม่เรียกมันว่าสุนัข มันยังเป็นสุนัข ระหว่างมันกับเผ่าพันธุ์เดียวกันอาจไม่เรียกว่าสุนัข แต่เรียกเป็นคน เรียกพวกเราเป็นสุนัข พวกเราถูกคนเรียกเป็นสุนัข หากแม้นเป็นคน ยังคงเป็นคน"

เหล่าหลวงจีนพอฟัง พากันประนมมือท่องคำ "อมิตตพุทธ" ออกมา

ขณะที่เฮ้งเซี่ยวเจียะและพวกรับมือศัตรู ถังฉิกปี่ดูแลถังป๋อฮู่ในกุฏิ หลอแป๊ะไหนกำลังมองดูซาโกวได้ชือ

ซาโกวได้ชือนั่งที่เชิงบันได ใช้กิ่งไม้แห้งท่อนหนึ่งขีดเขียนพื้นดินโดยไร้จุดหมาย

ท่านขีดเส้นตรงหลายเส้น เส้นขวางหลายเส้น

หลอแป๊ะไหนกล่าวขึ้นว่า

"ข้าพเจ้าสามารถทำนายตัวหนังสือ ให้ข้าพเจ้าทำนายดู..."

มันเอียงศีรษะมองดูอยู่ครึ่งค่อนวัน ค่อยกล่าวราวกับรู้แจ้งว่า

"ใช่แล้ว เส้นตรงกับเส้นขวางแปลว่า 'จะอย่างไร' ท่านหมายความว่า ท่านตั้งฉายานามเราอย่างไรก็ได้ ใช่หรือไม่?"

ซาโกวได้ชือย่อมไม่แยแสตอบคำ

ปันซือผู้เป็นอาจารย์มันกลับกล่าวว่า

"เราเห็นว่าไม่คลับคล้าย"

หลอแป๊ะไหนถามว่า

"ไม่คลับคล้ายอะไร?"

"ไม่คลับคล้ายจะอย่างไร กลับคล้ายเป็นคำ 'เจ้' (บ่อน้ำ)"

"บ่อน้ำ?"

"เราคาดว่าได้ซือเปรียบเปรยตัวเองว่านั่งอยู่ก้นบ่อแหงนมองฟ้า"

"ไม่แน่ว่าได้ซือพอเห็นพวกเรา บังเกิดเป็นปมด้อย ยึดถือตัวเองเป็นกบน้อยก้นบ่อ"

ซาโกวได้ซือคล้ายถูกสองอาจารย์กับศิษย์ก่อกวนจนบังเกิดโทสะจิตขึ้นมา พลันชี้นิ้วข้างซ้ายไปยังกองมูลฝอยที่ลานวัด ใช้นิ้วมือข้างขวาชี้ไปที่มูลสุนัขตรงเชิงบันได มองดูปันซือกับหลอแป๊ะไหน ผงกศีรษะแล้วผุดลุกขึ้นกลับเข้าโบสถ์ไป

สองอาจารย์กับศิษย์ล้วนเบิกตาค้าง ปันซืออาล่าวว่า

"นี่นหมายความอย่างไร?"

หลอแป๊ะไหนยกมือเกาศีรษะกล่าวว่า

"ความนี้ต้องแฝงหลักปรัชญาแน่นอน"

ปันซือพึมพำว่า

"ไม่แน่นักว่าได้ซือเพียงบอกว่าคล้ายกองมูลฝอย คล้ายมูลสุนัข"

หลอแป๊ะไหนกล่าวโต้แย้งว่า

"ไม่ ข้าพเจ้าคาดว่าได้ซือต้องมีเจตนาลึกล้ำเคลือบแฝง อาจบางทีซาโกวชี้มือทั้งสองไป ไร้เสียงประเสริฐกว่ามีเสียง เฉกเช่นพันวาจาหมื่นวจีขึ้นอยู่ที่พวกเราได้คิดหรือไม่?"

ปันซืออดกล่าวมิได้ว่า

"เจ้าเมื่อให้ความสำคัญกับได้ซือถึงเพียงนี้ ปรกติไฉนชัดแย้งกับ

ได้ซืออยู่ร่ำไป?"

หลอแปะไหนกล่าวอย่างจริงจังว่า

"นั่นเป็นเพราะการบำเพ็ญเพียร ขึ้นอยู่กับการรู้แจ้ง ได้ซือสอนให้ข้าพเจ้าได้คิด ข้าพเจ้าก็สอนได้ซือได้สติ ดังนั้นได้ซือเป็นอาจารย์ข้าพเจ้า ข้าพเจ้าก็เป็นอาจารย์ได้ซือ เมื่อได้ซือแสร้งแกล้งทำท่า ข้าพเจ้าก็ก่อกวนต่อได้ซือ"

จากนั้นกล่าวอย่างครุ่นคิดว่า

"ดังนั้นได้ซือมือหนึ่งชี้ไปที่มูลสุนัข มือหนึ่งชี้ไปยังมูลฝอย ต้องมีความหมายลึกล้ำแน่นอน"

หลังจากนั้นซาโกวได้ซือทราบว่าเฮ้งเซี่ยวเจียะและพวกคิดถอนกำลังออกจากวัดลักเล้งยี่ ท่านก็เก็บรวบรวมห่อผ้าใบหนึ่ง ตับเลี้ยง• ใบหนึ่ง มือถือไม้เท้าพระธรรมสาวเท้าก้าวเดินออกไป

ลักยังได้ซือที่เป็นเจ้าอาวาสวัดลักเล้งยี่ร้องถามไล่หลังว่า

"ซาโกว ท่านยังจะกลับมาหรือไม่?"

ซาโกวได้ซือชะงักเท้า ส่วนปลายของไม้เท้าพระธรรมกระทบกับพื้นหินเขียวดังตัง สุดท้ายไม่กล่าววาจา สาวเท้าก้าวออกไป

หลอแปะไหนยังใช้ความคิดที่เชิงบันได พอเห็นเช่นนั้นร้องว่า

"ข้าพเจ้าได้คิดแล้ว"

ตอนนั้นซือแปมันเก็บสัมภาระ ตระเตรียมร่วมทางไปกับเฮ้งเซี่ยว-เจียะและพวก

เฮ้งเซี่ยวเจียะความจริงให้พวกมันเลือกเฟ้นเอง ไปหรือไม่แล้วแต่ความสะดวก

ปันซือไม่มีทางเลือก เรื่องราวถึงขั้นนี้ ได้แต่ร่วมทางไปกับทั้งหมด

•กระเป๋าชนิดหนึ่ง ตัดเย็บเป็นรูปสี่เหลี่ยมยาว มีถุงเล็กๆ ข้างละถุง ใช้บรรจุเงินทองหรือสิ่งของ

หากจะตายขอตายร่วมกัน ยังดีกว่าหลุดพ้นจากชบะน ตายด้วยความ เดียวดาย

ปันชือขณะจะชักชวนศิษย์ไปด้วย หลอแป๊ะไหนพลันร่ำร้องว่า ได้คิดแล้ว มันจึงถามว่า

"เจ้าได้คิดอันใด?"

หลอแป๊ะไหนชี้มือไปยังถุงกระเป๋าที่อยู่บนหลังซาโกวได้ซือ กล่าวว่า

"ได้ซือแบกมูลฝอยมูลสุนัข นั่นเป็นหน้าที่และศีลธรรมของท่าน ในสายตาผู้คนทั่วไป เห็นเป็นมูลฝอยมูลสุนัข แต่ได้ซือกลับไม่อาจละทิ้งไม่อาจปล่อยวาง"

ปันชือจงใจโต้แย้งว่า

"เจ้ามิใช่เคยบอกว่า ผู้ใดบอกว่าไม่อาจปล่อยวาง สุดท้ายยังปล่อยวางหรอกหรือ? มูลฝอยกับมูลสุนัข แบกไว้ไม่ปล่อยมีความหมายใด?"

หลอแป๊ะไหนกล่าวว่า

"ผู้คนคิดปล่อยวาง เพียงเพราะไม่ต้องการรับแบกรับภาระหน้าที่ไว้นั่นเท่ากับถอดกางเกงผายลม หามีความหมายไม่"

ปันชือยังกล่าวว่า

"เจ้าเคยบอกว่า การมองเรื่องราวที่ซับซ้อนแปลงเป็นไขว่คว้า 'ชื่อเสียง' แสวงหา 'ผลประโยชน์' ออกจะดื้นเขินไปหรอกหรือ? ตอนนี้บอกว่าถุงกระเป๋าทั้งสองใบเป็น 'หน้าที่' และ 'ศีลธรรม' มิใช่มองภาพลักษณ์ดุจเดียวกันหรอกหรือ?"

หลอแป๊ะไหนยักไหล่กล่าวว่า

"เต๋าเป็นเช่นนี้เอง บอกไปไม่เพิ่มพูน ไม่บอกไม่ลดน้อย บอกกล่าวไม่สิ้นสุด ยังคงอย่าได้บอกกล่าว"

ปันชือไม่ทุ่มเถียงต่อไป เพียงพึมพำว่า

"เราเห็นว่ามูลฝอยคือมูลฝอย มูลสุนัขคือมูลสุนัข ถุงกระเป๋าเพียงเป็นถุงกระเป๋า ไหนเลยมีเหตุผลอันซับซ้อนอันใด?"

หลอแป๊ะไหนพอฟัง กลับกล่าวว่า

"ท่านได้คิดเช่นนี้ แท้ที่จริงล่วงรู้หลักเหตุผลแล้ว"

ชาโกวได้ชือกลับถือไม้เท้าพระธรรมอันหนักอึ้ง เดินไปสมทบกับเฮ้งเซี่ยวเจียะ คุ้มครองส่งทั้งหมด มุ่งสู่ทิศตะวันออกเฉียงใต้

ท่านคงคิดไม่ถึงว่า ตัวท่านสะพายถุงกระเป๋าอยู่บนหลัง กลับเป็นเหตุให้อาจารย์กับศิษย์คู่นี้ทุ่มเถียงไม่เลิกรา

บทที่ 16

ตลวงจีนทรงปรีผัติธรรม

ตลอดรายทาง ชาโกวได้ชื่อชื่งหมายถึงสามเที่ยวเฉา แต่ถูกหลอแบ๊ะไทนแปรความหมายเป็นสามตะเลย สะพายถุงกระเป๋าสองใบนำหน้า

หากเบื้องหน้ามีโจรภูเขา ท่านจะสั่งการให้เปิดทาง มาตรว่าเป็นโจรผู้ร้าย ท่านชิงขับไล่แตกกระเจิง

หากเป็นชาวยุทธจักรฝ่ายสัมมาชีพ จะอาสาเบิกทางให้ หากแม้นเป็นทหารทางการ ต้องเผชิญกับไม้เท้าพระธรรมของท่านแล้ว

ได้ชื่อรูปนี้คล้ายรู้จักผู้เที้ยมหาญไม่น้อย ดังนั้นไม่ว่าเป็นชาวธัมมะหรืออธรรม เป็นเจ้าหน้าที่ทางการหรือคนของค่ายสำนัก หากมิใช่อาสารับใช้ก็ถูกขู่ขวัญจนแตกกระเจิง

ดังนั้นเมื่อมีท่านอยู่ด้วย เช้งเซี่ยวเจียะและพวกได้รับความสะดวกเพิ่มขึ้น ลดความลำบากไปไม่น้อย

ซาโกวได้ชื่อกลับรับความลำบากมากแล้ว

แสงอาทิตย์แผดจ้า ท่านปล่อยให้ศีรษะล้านเลียนถูกแดดแผดเผา กระทั่งหมวกเล้ยก็ไม่สวม

เมื่อฝนเทกระหน่ำ ท่านก็ปฏิเสธการกางร่ม ปึงหึงเสี้ยวช่วยกางร่มให้ ท่านกลับปัดร่มพันห่างไป

สรุปแล้วซาโกวได้ซือรับความลำบากราวกับวัวควาย แต่ท่านปราศจากคำตัดพ้อตำหนิใด

ซาโกวได้ซือยังเชื่อฟังเฮ้งเซี่ยวเจียะ

ท่านให้การปกป้อง และคล้อยตามเฮ้งเซี่ยวเจียะทุกประการ

ทั้งหมดถึงกับเคลือบแคลงสงสัยว่า ซาโกวได้ซือกับเฮ้งเซี่ยวเจียะมีความสัมพันธ์อันใด

มีอยู่ครั้งหนึ่งล้อแปะไหนฉวยโอกาสที่เฮ้งเซี่ยวเจียะเดินไปปลอบโยนถังป้อง ยกปัญหานี้ขึ้นมาถามไถ่ทั้งหมด

ทั้งหมดสอบถามความเห็นของถังฉิกบี่ที่สุขุมรอบคอบ ถังฉิกบี่กล่าวว่า

-นี่เป็นบุคคลที่ผู้สันโดษภูษาฟ้าตอนมีชีวิตวางตัวไว้คอยช่วยเหลือศิษย์รักหรือไม่?"

ทั้งหมดถามความเห็นของเนี่ยอาง้ที่ดร่ำครีดูบ้าง เนี่ยอาง้กล่าวว่า

"ใช่เป็นศิษย์ร่วมสำนักเดียวกันหรือไม่?"

หลังจากนั้นทั้งหมดคาดเดาไปต่างนานา ปันซือคาดเดาว่า

"เป็นอาจารย์กับศิษย์หรือไม่?"

...ผู้ใดเป็นอาจารย์ผู้ใดเป็นศิษย์? อย่าว่าแต่ทั้งสองอยู่ในวัยไล่เลี่ยกัน

ปึงหึงเสี้ยวแสดงความเห็นว่า

"เป็นพี่น้องกันหรือไม่?"

...ผู้ใดเป็นพี่ผู้ใดเป็นน้อง?

ย่อเซี่ยวย้อกลับกล่าวว่า

"เป็นอดีตผู้ได้บังคับบัญชา"

เหตุผลของนางคือ บุคคลเช่นเฮ้งเซี่ยวเจียะ สมควรมีชื่อเสียงก่อนเข้าสู่นครหลวง ดังนั้นต้องคบหาสหายมากมาย มีผู้ได้บังคับบัญชามากหลาย

ไม่แน่ว่าซาโกวได้ชื่อเป็นหนึ่งในจำนวนนั้น

ตอนนี้ถึงรอบหลอแป๊ะไหนกล่าววาจา

ข้อสันนิษฐานของมันเหลวไหลกว่าผู้ใด มันกล่าวว่า

"เป็นเพื่อนหญิง"

ทุาผู้คนไม่เข้าใจความหมายของมัน

หลอแป๊ะไหนกล่าวราวกับเพ้อฝันว่า

"ซาโกวเป็นเพื่อนหญิงของเฮ้งเซี่ยวเจียะ"

ฮ่วเซี่ยวฮ้อทั้งขุ่นเคืองทั้งขบขัน กล่าวว่า

"ท่านคิดบอกว่าซาโกวได้ชื่อเป็นสตรี?"

หลอแป๊ะไหนกล่าวอย่างซึงขังว่า

"ไฉนเป็นไปไม่ได้ ก๊วยตังชิ้ง (เทพบูรพา แซ่ก๊วย) เมื่อเป็นสตรี ซาโกวได้ชื่อไฉนเป็นสตรีไม่ได้ อย่าว่าแต่ท่านหล่อเหลาถึงเพียงนั้น"

ซึ่งความจริงด้วยวัยและรูปโฉมของซาโกวได้ชื่อ ไม่คล้ายเป็นได้ชื่อ

ท่านมิเพียงไม่ขรา ทั้งยังหมดจดคมคาย สีหน้าแฝงแววเหนื่อยหน่ายชนิดหนึ่ง ศีรษะที่ล้านเลี่ยนยิ่งขับเน้นลักษณะราศีของท่าน

นั่นเป็นท่วงท่าอันสูงส่ง แฝงลำนึกทางพุทธ มิเพียงหญิงงามทั่วไปไม่มี แม้แต่ชายหนุ่มรูปงามทั่วไปก็ไม่มี

ดังนั้นทั้งหมดไม่เห็นด้วยกับคำพูดของหลอแป๊ะไหน ฮ่อเซี่ยวฮ้อกล่าวขึ้นก่อน

"เหลวไหล มิน่าเล่าท่านจึงเปลี่ยนฉายานามของได้ชื่อเป็นซาโกว* แต่เราไม่คาดคิดไปในทางอื่น ยึดถือได้ชื่อเป็นบรรพชิตสูงศักดิ์"

---

*คำโกวสามารถแปลอีกความหมายหนึ่งว่าอาหญิง

เนี่ยอาฮู้ก็ไม่เห็นด้วย กล่าวว่า

"ท่านเป็นได้ซือ ได้ซือไหนเลยเป็นสตรี?"

หลอแป๊ะไหนโต้แย้งว่า

"ผู้ใดกำหนดว่าได้ซือไม่อาจเป็นสตรี?"

เนี่ยอาฮู้ขุ่นแค้นจนพูดไม่ออก ปังหึงเสี้ยวกล่าวว่า

"น่าเสียดายที่ได้ซือโกนศีรษะล้านเลี่ยน"

หลอแป๊ะไหนกล่าวว่า

"น่าเสียดายอันใด? บุรุษสตรีในโลกหล้าหากน่าดูจริงๆ ต่อให้โกนศีรษะจนล้านเลี่ยน ยังคงงามจนแทบฆ่าคนตาย"

คราครั้งนี้ปังหึงเสี้ยวกล่าวสนับสนุนว่า

"ใช่แล้ว สมมติเช่นข้าพเจ้า ต่อให้ปลดผ้าโพกศีรษะลงมา ยังคงงามสง่า มีคนบอกว่าหากข้าพเจ้าแต่งกายเป็นสตรี ยังงามกว่าสตรีเพศอีก"

ย่อเซี่ยวฮ้อแสร้งเป็นอาเจียนออกมา

ปังหึงเสี้ยวจงใจถามว่า

"เป็นไร ย่อโกว*เนี้ยตั้งครรภ์หรือไม่?"

อุนยิ้วหน้าแปรเปลี่ยนไป พลันสะบัดหน้าผละจากวงสนทนา

ทั้งหมดยังซุบซิบต่อฉวยโอกาสที่เฮ้งเซี่ยวเจียะพูดจาปลอบโยนถังป้อฮู้คลายความหม่นหมอง และซาโกวได้ซือชี้นเขาเจ่กบุงซัวไปเกลี้ยกล่อมฝูงโจรช่วยเหลือเฮ้งเซี่ยวเจียะและพวกหลบหนี วิพากษ์วิจารณ์ซาโกวได้ซือไม่เลิกรา

...สมมติเช่นซาโกวได้ซือสะพายถุงกระเป๋าสองใบ ใบทางซ้ายพอเปิดออกมา ภายในมีข้าวของที่ผู้คนคาดคิดไม่ถึง

ส่วนใบทางขวาท่านไม่เคยเปิดออก และไม่เคยปลดลงมา

---

* คำโกวสามารถแปลอีกความหมายหนึ่งว่าอาหญิง

ทั้งหมดยังบอกว่าซาโกวได้ซือกินหญ้าดื่มนมราวกับวัว แต่วันหนึ่งต้องอาบน้ำชำระกายอย่างน้อยสามครั้ง

ซึ่งความจริง ท่านไม่ได้รับประทานหญ้า หากแต่เป็นดอกไม้

ท่านก็ไม่ได้รับประทานดอกไม้ หากทว่าระหว่างทางพอเห็นดอกไม้จะยื่นหน้าไปสูดดมที่เกสรดอกไม้คราหนึ่ง

สูดดมอิ่มหนำแล้ว

หลังจากนั้นไม่รับประทานข้าวปลาอาหารตลอดทั้งวัน

ล้อแปะไหนชมดูจนสงสัยอยากรู้ เข้าไปชมดูว่าซาโกาได้ซือ "สูดดมดอกไม้" อย่างไร

ซาโกวได้ซือย่อมไม่ชมชอบให้ผู้คนชมดูอยู่ด้านข้าง เมื่อหลอแปะไหนเดินเข้ามา ท่านก็ผละจากไป โดยไม่สูดดมดอกไม้แล้ว

หลอแปะไหนยังติดตามพัวพัน ถามว่า

"ได้ซือสูดดมดอกไม้หรือ?"

"อมิตตพุทธ"

"ได้ซือสูดดมกลิ่นหอมของดอกไม้ก็อิ่มหนำหรือ?"

"ฮาฮุ สาธุ"

หลอแปะไหนทอดถอนชมเชยว่า

"ได้ซือมีอารมณ์กวีไม่น้อย ดอนอยู่บ้านคงแต่งบทกวีกระมัง?"

ซาโกวได้ซือกล่าวเสียงราบเรียบว่า

"ดอกไม้งามกว่ากวี ดอกไม้ช่อหนึ่งเป็นกวีบทหนึ่ง คนดีผู้หนึ่งก็เป็นกวีบทหนึ่ง คนดีเป็นกวีที่ดี"

ล้อแปะไหนคล้ายเข้าใจคล้ายไม่เข้าใจ พลันกล่าวอย่างนึกได้ว่า

"อย่างนั้นได้ซือเห็นแก่ตัวไปแล้ว"

ซาโกวได้ซือกลับคิดไม่ถึงว่าหลอแปะไหนจะกล่าวเช่นนี้

หลอแปะไหนกล่าวอย่างขึงขังว่า

"ดูท่าได้ชีอสูดดมยอดเกสรของดอกไม้ จึงทั้งขาวทั้งนวลเนียนถึงเพียงนี้ อย่างนั้นได้ชีอไฉนไม่แนะนำให้ทั้งหมดรับประทานดอกไม้ ได้ชีอที่ได้ชื่อว่ายุติธรรมทั่วหน้า ไม่เห็นแก่ตัวไปหรอกหรือ?"

ซาโกวได้ชีอยิ้มพลางสั่นศีรษะกล่าวว่า

"มิใช่เราไม่สอน หากแต่พวกท่านไม่คล้อยตาม"

หลอแป๊ะไหนไม่เข้าใจ ดังนั้นขอให้ซาโกวได้ชีออธิบาย

ซาโกวได้ชีอกล่าวว่า

"ที่เราสูดดมมิใช่ดอกไม้ แต่เป็นกลิ่นหอมของดอกไม้ ที่เรารับประทานมิใช่ดอกไม้ แต่เป็นละอองเกสรดอกไม้"

หลอแป๊ะไหนกล่าวอย่างสงสัยใจว่า

"ข้าพเจ้าทราบว่ากลิ่นหอมของดอกไม้สูดดมได้ แต่ว่าละอองเกสรดอกไม้รับประทานได้หรือ? รับประทานอย่างไร?"

"นี่เป็นวัตถุที่บริสุทธิ์ที่สุดในโลก ละอองเกสรดอกไม้เป็นผงของเกสรดอกไม้ เป็นจิตของดอกไม้ เป็นวิญญาณของความหอม เป็นต้นธารของแห่งชีวิต ลองนึกดู ผึ้งกับมดนำละอองเกสรเหล่านี้ไปป้อนต่อนางพญาผึ้งกับเจ้าแห่งมด พวกมันล้วนมีอายุยืน มีร่างกายแข็งแรงและเจริญพันธุ์ดำราชิ้งสังปิ้งเช่ากึ่ง* ก็บันทึกไว้ ละอองเกสรดอกไม้เป็นยอดอาหารรับประทานติดต่อกันมีตัวเบา ยืดอายุยืนยาว ผู้อื่นเห็นเรารับประทานน้อยนิดเข้าใจว่าเรารับความลำบาก หาทราบไม่ว่าเรากำลังซ่องเสพกับยอดโอสถในโลกหล้า"

หลอแป๊ะไหนทอดถอนชมเชยว่า

"ที่แท้ละอองเกสรดอกไม้มีประโยชน์ถึงเพียงนี้ ภายหน้าข้าพเจ้าจะรับประทานบ้าง"

---

* ชิ้งสังหรือเสินหนงเป็นหนึ่งในเภสัชวิชัยยุคศึกษาบรรพ์ของจีนทำการลิ้มลองหญ้าสมุนไพรนับร้อยเพื่อนำมารักษาโรคผู้คน

"นี่ยากแก่การท่านรับประทาน ด้วยพลังฝีมือของท่าน ไม่สามารถแยกสิ่งที่แปลกปลอม ดิดดูดกินก็ดูดกินไม่ได้ อย่าว่าแต่ชนชาวโลกตะกละตะกลาม รับประทานไม่เลือก เป็นเหตุให้สิ่งดีๆ ที่รับประทานลงท้อง ถูกผสมปนเป ไม่สามารถดูดซึม เท่ากับรับประทานสูญเปล่า"

หลอแป๊ะไหนกล่าวอย่างยืนกรานว่า

"ข้าพเจ้าสามารถงดเว้นอาหาร ท่านบอกต่อข้าพเจ้าว่าอะไรรับประทานไม่ได้?"

"ท่านทำไม่ได้"

"ไฉนทำไม่ได้? ข้าพเจ้าเฉลียวฉลาด ขอเพียงมีความตั้งใจก็ใช้ได้แล้ว"

ซาโกวได้ซือกล่าวว่า

"ท่านเฉลียวฉลาด มีสำนึกรู้แจ้ง ไม่เช่นนั้นเราคงไม่เสียเวลากับท่าน แต่คนชาญฉลาดคิดละโมบโลภมาก ยากสำเร็จกิจการใหญ่ ต้องมุ่งมั่นจึงเกิดความตั้งใจ ผู้คนพอเปลืองใจจะแบ่งแยกจิดใจ ไม่อาจใช้ความเพียรได้"

"นั่นต้องใช้ความเพียรอันใด?"

ซาโกวได้ซือกล่าวถามว่า

"หากให้ท่านงดเว้นของคาว ท่านทำได้หรือไม่?"

'งดเว้นของคาว? อย่างนั้นก็ไม่มีเนื้อรับประทาน เพียงรับประทานผัก คงจืดชืดแทบตายแล้ว"

"นั่นก็ใช่แล้ว ท่านรับประทานเนื้อ และประทานดอกไม้ เท่ากับผสมปนเปกัน เฉกเช่นบำเพ็ญพรตศึกษาทางพุทธ เรียนวิชาเวทมนตร์ ปรุงกลั่นโอสถวิเศษ สุดท้ายไม่ประสบความสำเร็จสิ่งใด หากพลาดพลั้งยังกลับกลายเป็นสียสติ"

หลอแป๊ะไหนไม่ยินยอมพร้อมใจ กล่าวว่า

"ได้ซือก็ฝึกแนวทางเซน เน้นที่ความรู้แจ้ง มาตรว่าสวมอาภรณ์เลิศหรูกับใส่เสื้อผ้าเนื้อดิบไม่มีข้อแตกต่าง แม้นคฤหาสน์หรูหรากับกระท่อม

หญ้าแฝก กีสามารถพักพิงกาย รับประทานเนื้อกับรับประทานเจ ไยมิใช่เป็นเช่นเดียวกัน ไยต้องยึดถือภาพลักษณ์ด้วย?"

ชาโกวได้ซือกล่าวว่า

"มิใช่ภาพลักษณ์ หากอยู่ที่ใจ ภาพลักษณ์เกิดจากใจ ใจจึงเป็นมูลฐาน เมื่อใจเกิดความคิด จะกลายเป็นสำนึกไม่สิ้นสุด ย่อมมีความแตกต่างมากมาย เซนหมายถึงธรรมชาติ ผสมกลมกลืนเป็นหนึ่งเดียว แต่ที่ควรแบ่งแยกพึง แบ่งแยก ควรกระทำพึงกระทำ ไม่เช่นนั้นคนกับไม้ผุมีข้อแตกต่างใด ไยต้องให้พุทธองค์ส่งเสริม เราท่านเป็นคนมีเลือดมีเนื้อ ท่านคิดถูกผู้อื่นสับเป็นชิ้นๆ กลืนลงท้องไปหรือไม่? หากไม่ยินยอม ไยต้องรับประทานสิ่งมีชีวิตเลือดเนื้ออื่น? ท่านไม่คิดตาย ไม่ต้องการถูกฆ่าเพราะหวังสมบัติ หวังขนหนังเลือดเนื้อของท่าน กีไม่ควรทำลายสิ่งมีชีวิตอื่น เพียงเพราะความอยากรับประทานของตัวเอง อย่าว่าแต่ผักเขียวผลไม้สด ยังมีรสชาติกว่าปลาใหญ่เนื้อขึ้นโตอีก"

ล้อแปะไหนยังไม่ยอมรับ กล่าวว่า

"พวกเราเป็นคนฝึกวิชายู้ หากเพียงรับประทานผักโดยไม่รับประทานเนื้อ จะมีเรี่ยวแรงจากที่ใด? ไม่ฆ่าสัตว์ตัดชีวิต ไหนเลยมีเนื้อรับประทาน อย่าว่าแต่ท่านไม่รับประทาน ผู้อื่นยังรับประทาน ท่านรับประทานน้อยลง เปิดโอกาสให้ผู้อื่นรับประทานมากขึ้น อีกประการ ทวิชาติจตุบาทก็เป็นเช่นเดียวกัน ปลาใหญ่กินปลาเล็ก พยัคฆ์ตะปบกวาง เหยี่ยวโฉบกระต่ายป่า งูเหลือมกลืนกินไก่ เป็นกฎเกณฑ์ตามธรรมชาติ ข้าพเจ้าไยต้องฝืนหลักเกณฑ์ กลั่นแกล้งกระเพาะลำไส้ตัวเอง?"

ชาโกวได้ซือมองดูล้อแปะไหนแวบหนึ่ง กล่าวว่า

"ท่านเห็นว่าใหญ่กลืนกินเล็ก อย่างนั้นฯนชั้นฉั่วเกียกับเฮ้งโพ่วสามารถประหารฆ่าราษฎรตามอำเภอใจ บัณฑิตคลื่นพิโรธกับท่านน้ำมันวิเศษสามารถกลืนกินท่านแล้ว?"

หลอแป๊ะไหนตะกุกตะกักว่า

"นี่...ไม่อาจกล่าวเช่นนี้..."

มันความจริงช่างเจรจา แต่ยามกะทันหันไม่อาจโต้แย้งได้

ชาโกวได้ชือคล้ายยิ้มคล้ายไม่เชิงยิ้ม กล่าวว่า

"เป็นไร ฉั่วเกียกับพวกมีอำนาจไม่ใหญ่พอ? ท่านเจ้าน้อยปิงเอ่งโทย มีฝีมือไม่สูงส่งกว่าท่านหรือ?"

หลอแป๊ะไหนพึมพำว่า

"พวกมัน...ข้าพเจ้าเป็นคน ข้าพเจ้าจะต่อสู้ขัดขืน ไม่ปล่อยให้พวกมันข่มเหงได้"

ชาโกวได้ชือยิ้มแล้ว ท่านพอเผยอยิ้ม บนใบหน้าปรากฏรอยย่นขึ้น หากแต่ยับย่นอย่างน่าดู

ในโลกหล้าคงไม่มีรอยย่นผู้ใดที่น่าดูกว่านี้อีก

...อาจบางทีนี่เป็นผลดีของการสวดมนต์ภาวนา

...ชาโกวได้ชือที่แท้มีอายุเท่าใด ล้อแป๊ะไหนดูไม่ออกจริงๆ

ชาโกวได้ชือพร่ำกล่าวว่า

'ท่านจะต่อสู้ขัดขืน สิ่งมีชีวิตอื่นไม่ต่อสู้ขัดขืนหรือ? สรรพสำสัตว์ล้วนมีชีวิต ท่านกินมันลงไปคำหนึ่ง เท่ากับกินชีวิตของมันลงไป ท่านลองแล่เนื้อตัวเองออกมาชิ้นหนึ่ง นั่นเต็มไปด้วยชีวิต ท่านหักใจรับประทานลงท้องไปหรือไม่? ท่านไม่กินของตัวเอง แต่กินสัตว์อื่น ไยมิใช่เป็นความเห็นแก่ตัว เป็นความโหดเหี้ยมอำมหิต?"

'อย่างนั้น...ควรทำอย่างไรดี? หากห้ามไม่ให้ข้าพเจ้ารับประทานเนื้อออกจะ...'

ชาโกวได้ชือกล่าวกล่อมเกลาว่า

"มิใช่ให้ท่านกระทำในวันเดียว ท่านยังไม่ตัดขาดจากโลกียวิสัย ธรรมชาติแห่งพุทธะยังไม่หนักแน่นพอ วันนึ้งดเว้น พรุ่งนี้หันไปเสพใหม่

ดังนั้นมิสู้ไม่รีบงดเว้น วันหนึ่งลดละเลิกน้อย รับประทานน้อยลง วันหน้าจะเห็นผล ศีลมิใช่ข้อจำกัด หากแต่เกิดจากตัวเอง อย่างนั้น 'ศีล' เข้าสู่ 'จิต' จาก 'จิต' บังเกิด 'ปัญญา' แม้นบังคับแข็งขืน ก็ไม่เกิดประโยชน์"

หลอแป๊ะไหนพลันนึกถึงเรื่องหนึ่ง รีบกล่าวว่า

"ซือแป๋เราก็เคยถือศีลกินเจ แต่รับประทานอยู่ระยะหนึ่ง กลับร้อนรุ่มวู่วามกว่าเดิม ท่านผู้เฒ่ายังสวดมนต์ภาวนา แต่สวดพระสูตรปัญญาบารมีไม่ครบสี่สิบเก้าเที่ยว ก็กระวนกระวายขึ้นมา ทั้งเคราะห์หามยามร้าย ดังนั้นพานไม่กินเจไม่ท่องสวดแล้ว"

"หมายความว่าท่านสวดมนต์ ถือศีลกินเจ เพียงเพื่อหวังโชคดี มีข้อเรียกร้องแล้ว?"

หลอแป๊ะไหนตะกุกตะกักว่า

"นี่...มิใช่กล่าวเช่นนี้...หากกระทั่งประโยชน์พื้นฐานยังไม่มี ไยต้อง...ลำบากไป?"

"นี่เป็นความลำบากหรือ? ให้ท่านงดเว้นของคาว เพื่อให้ท่านจิตใจแจ่มใส ปลอดจากโรคภัย ให้ท่านสวดมนต์ภาวนา เพื่อเป็นการชำระจิตใจ ช่วยตัวเองส่งเสริมผู้อื่น ชนชาวโลกมักไม่อาจแบ่งแยกทุกข์สุข ตอนนี้กระทั่งรับความลำบากหรือรองรับปัญญายังแยกแยะไม่ออก ทั้งหมดไขว่คว้าชื่อเสียงลาภยศ หวังผลประโยชน์ส่วนตน สุดท้ายสูญสิ้นอารยะ ได้แต่อวิทยา"

หลอแป๊ะไหนงงงันวูบหนึ่ง จึงพึมพำว่า

"ได้ซือ ท่านทำให้ข้าพเจ้านึกถึงคนผู้หนึ่ง และคำพูดท่อนหนึ่ง"

"คนผู้ใด? คำพูดใด?"

"เย้งเซี่ยวเจียะ"

ชาโกวได้ซือพลันหน้าแดงวูบ เบือนหน้าไปทางอื่น ปราศจากความสงบแน่วนิ่งที่มีอยู่อีก

หลอแป๊ะไหนกล่าวว่า

"แต่ว่ามันไม่ได้ใช้คำ 'อวิทยา' หากแต่ใช้คำ 'ความเขลา'"

ซาโกวได้ซือบังเกิดความสนใจขึ้นมา กล่าวว่า

"เหตุใดเฮ้งเซี่ยวเจียะเอ่ยถึงความเขลา?"

"กล่าวโดยสรุปคือข้าพเจ้ากระทำเรื่องบางประการ ถามมากความหลายประ๋เยค มันจึงกล่าวคำนี้ออกมา"

ซาโกวได้ซือยิ้มเล็กน้อยกล่าวว่า

"ท่านกระทำผิดอันใด เฮ้งเซี่ยวเจียะจึงพูดจาสั่งสอนท่าน?"

"ข้าพเจ้าเพียงฆ่ามด?"

"ฆ่ามด?"

'ใช่แล้ว พวกเราหลบหนีถึงป่าเงียวลิ้ม หาที่พักแรมไม่ได้ จำต้องนอนกับพื้น ที่นั้นพานมียุงชุม แมลงวันก็มาก กระทั่งมดก็มาร่วมวง ข้าพเจ้าถูมดต่อยหลายครา ยามบันดาลโทสะจึงฆ่ามดไปหลายตัว..."

ซาโกวได้ซือส่งเสียงสรรเสริญพระคุณว่า

'อมิตตพุทธ มดแมลงล้วนมีชีวิต พวกมันไม่ได้ต่อยท่านจนตาย ท่านไยต้องฆ่าพวกมัน?"

'มันก็กล่าวเช่นนี้ แต่ข้าพเจ้าไม่เห็นด้วย นั่นเป็นสิ่งที่ไม่มีประโยชน์ทั้งยังให้โทษ ข้าพเจ้าหาได้ฆ่าสิ่งที่ดีและมีประโยชน์ไม่"

'เฮ้งเซี่ยวเจียะบอกว่าอย่างไร?"

หลอแปะไหนกล่าวว่า

"มันบอกว่าในโลกไม่มีสิ่งที่ไร้ประโยชน์ แม้แต่อุจจาระยังสามารถราดรดผักผลไม้ ต้นไม้ใบหญ้าสามารถป้อนเป็นอาหารสัตว์เลี้ยง ขนาดใหญ่ใช้สร้างบ้าน ยุง มด แมลงวันล้วนมีประโยชน์ หากปราศจากพวกมัน นก กบ และงูรับประทานอันใด ขณะที่ขนนกสามารถนำมาทำเสื้อผ้า กบและงูล้วนเป็นตัวยาอย่างดี ใช้รักษาโรคร้าย สุดท้ายเฮ้งเซี่ยวเจียะทอดถอดทอนรำพึงว่า 'คนเข้าใจว่าตัวเองมีประโยชน์ แท้จริงเป็นความเขลา'"

ซาโกวได้ซือยิ้มพลางกล่าวว่า

"มิน่าเล่าเฮ้งเซี่ยวเจียะไม่ยอมเป็นขุนนาง ทั้งไม่อาจรั้งตำแหน่งหัวหน้าหอลมพิรุณโปรย เขาความจริงกอปรด้วยธรรมชาติแห่งพุทธะ"

หลอแปะไหนกลับไม่เข้าใจคำพูดของซาโกวได้ซือ แต่ยังถ่ายทอดคำพูดที่โต้แย้งกับเฮ้งเซี่ยวเจียะว่า

"ข้าพเจ้าไม่เห็นด้วยกับคำพูดของมัน ดังนั้นกล่าวว่า 'ท่านห้ามฆ่าสิ่งนี้ ไม่อาจฆ่าสิ่งนั้น ใช่จะรอให้ผู้อื่นมาฆ่าท่านหรอกหรือ?'"

"เฮ้งเซี่ยวเจียะตอบว่าอย่างไร?"

"มันบอกว่า 'นั่นกลับมิใช่ ผู้อื่นคิดฆ่าข้าพเจ้า ข้าพเจ้าจะตอบโต้หากฆ่าคนผู้หนึ่ง สามารถช่วยชีวิตผู้คนจำนวนมาก ข้าพเจ้ายินยอมเป็นคนที่ฆ่าคน' ข้าพเจ้าไม่อาจต้อนมันจนมุม จึงเปลี่ยนเป็นถามคำถามอื่นแทน"

ซาโกวได้ซือบังเกิดความกระตือรือร้นสนใจ ถามว่า

"ท่านตั้งคำถามอย่างไร?"

"ข้าพเจ้าบอกต่อมันว่า หากท่านมีจิตแห่งพุทธะ กอปรด้วยเมตตากรุณา เหตุใดยังรับประทานเนื้อ มิสู้ปลงผมบวชเป็นหลวงจีน"

"เฮ้งเซี่ยวเจียะตอบว่าอย่างไร..."

"มันบอกต่อข้าพเจ้าว่า 'ล้อน้อย ยามนี้พวกเราสมควรลดจำนวนหลวงจีน เพิ่มจำนวนผู้กล้า จะได้ช่วยเหลือผู้คนเพิ่มขึ้น ช่วยชีวิตมากกว่าเดิม ข้าพเจ้าไม่ได้มีจิตแห่งพุทธะ หากแต่จิตผู้กล้าไม่เสื่อมคลาย ข้าพเจ้ารับประทานเนื้อ แต่ไม่ฆ่าสัตว์ตัดชีวิต เพียงรับประทานสัตว์ที่ฆ่าแล้ว ข้าพเจ้าเป็นคนฝึกวิชาบู๊ เผชิญกับการต่อสู้ ต้องมีพละกำลัง ไม่อาจงดเว้นเนื้อ...ได้ซือคำพูดเหล่านี้มีข้อแตกต่างกับท่านหรือไม่?"

ซาโกวได้ซือครุ่นคิดชั่วขณะจึงกล่าว

"เราเข้าใจผิดแล้ว เขากอปรด้วยจิตผู้กล้ามิใช่จิตแห่งพุทธะ จิตแห่งพุทธะกับจิตผู้กล้า มีส่วนใกล้เคียงกัน แต่ที่ว่าผู้ฝึกวิชาบู๊ต้องรับประทาน

เนื้อ ไม่อาจยึดถือได้ คชสารทรงพลังมหาศาล แต่เพียงรับประทานกิ่งไม้กับผลไม้ วัามีกำลังวังชามากกว่าคน แต่เพียงกินหญ้า วานรก็คล่องแคล่วปราดเปรียว เพียงรับประทานผลไม้"

หลอแป๊ะไหนกะพริบตากล่าวว่า

'แต่ว่ารับประทานเจแล้วจะเป็นไร? ในโลกไม่มีผลสนอง ผู้คนบอกว่าทำดีรับผลดีสนอง ทำชั่วรับผลชั่วตอบสนอง แต่ข้าพเจ้าเห็นคนชั่วข้าครองอำนาจ แม้ตายก็จัดพิธีศพอย่างสมเกียรติ ตรงกันข้ามกับคนดีไม่มีผลบั้นปลายที่ดี ต้องจบชีวิตในเงื้อมมือคนชั่ว ดังนั้นผู้คนกล่าวเสริมว่า หากยังไม่ได้รับผลสนอง แสดงว่าไม่ถึงเวลา แต่พวกมันครองอำนาจ เสพสุขวาสนาจวบถึงวันตายยังไม่รับผลสนอง อย่างนั้นข้าพเจ้าทราบได้อย่างไรว่าในโลกมีผลสนองหรือไม่ ต่อให้คนชั่วตายแล้วตกนรกหมกไหม้ รับทัณฑ์ทรมานต่างๆ นานา ข้าพเจ้าหาได้เห็นไม่"

ซาโกวได้ซือพอฟัง ต้องขมวดคิ้วครุ่นคิด จากนั้นกล่าวว่า

"ท่านถามคำถามเหล่านี้ต่อเฮ้งเซี่ยวเจียะหรือไม่?"

"ข้าพเจ้าเถาม มันเพียงทอดถอนใจบอกว่า 'ต่อให้ในโลกไม่มีผลสนอง แต่เรื่องราวทางโลกมีทั้งเหตุและผล ไม่อาจเพิกเฉยได้"

"อย่างนั้นท่านเข้าใจความหมายของเฮ้งเซี่ยวเจียะหรือไม่?"

"มีบ้างเข้าใจ และมีบ้างไม่เข้าใจ"

ซาโกวได้ซือกล่าวว่า

"ท่านเข้าใจส่วนใด ไม่เข้าใจส่วนใด ลองบอกมาฟังดู"

"ความหมายของมันคงบอกว่า ผลสนองมิใช่สิ่งที่พวกเราเหล่าสามัญชนจะเห็นได้ แต่ไม่ควรเป็นเหตุให้ไม่กระทำความดี"

ซาโกวได้ซือกล่าวว่า

"นั่นยังไม่เพียงพอ เมื่อมีเหตุและผล ต้องมีผลสนอง บางคนทำบุญทำทาน ตัดถนนซ่อมแซมสะพาน แต่ตายทั้งที่อายุสั้น ประสบอุบัติเหตุไม่

คาดหมาย นั่นเพียงเป็นด้านที่พวกเราเหล่าสามัญชนคนธรรมดาได้เห็น พวกเราไม่ทราบว่าเมื่อชาติปางก่อนมันสร้างกรรมอันใด ชาติภพหลังสร้างบุญกุศลใด ต่อให้ไม่เชื่อวัฏสงสาร พวกเราก็ไม่ทราบว่าขณะที่มันช่วยเหลือผู้คนขณะเดียวกันใช่ฆ่าสัตว์ตัดชีวิตหรือไม่ เช่นเดียวกับซือแปท่านคิดบำเพ็ญเพียรพอเผชิญอุปสรรคก็เลิกล้ม อย่างนั้นกุศลเก่าก่อนล้วนสิ้นสูญ ภายภาคหน้าเกรงว่ายังจะเผชิญกับกัปกัลป์คล้ายกับคนผู้หนึ่งเจ็บไข้ได้ป่วยหมอจ่ายยารักษามันรับประทานลงไปทั้งอาเจียนทั้งถ่ายท้อง เป็นลักษณะของการรักษาโรค แต่คนไข้กลับบังเกิดความกลัว ไม่รับประทานยาต่อ อย่างนั้นจะบำบัดรักษาโรคอย่างไร?"

พลางทอดถอนใจแล้วกล่าวต่อ

"ผู้คนมีความเห็นต่อผลสนองอย่างตื้นเขิน เห็นว่าควรตอบสนองทันตาเห็นหาตอบสนองไม่ ดังนั้นไม่ยอมบำเพ็ญเพียร หาทราบไม่ว่าผลสนองแม้ไม่เห็นทุกตัวคน แต่เหตุและผลเวียนสนองทุกคราไป ดังนั้นคนคือพุทธะเพียงแต่คนคิดหลุดพ้นจากธรรมชาติแห่งพุทธะ มารไม่อาจทำร้ายคน มีแต่คนทำร้ายตัวเอง"

หลอแป๊ะไหนได้ยินซาโกวได้ซือถกหลักเหตุผล รู้สึกสุขสบายยิ่ง แต่สุขสบายจนคิดหลับไหลปากกล่าวว่า

"ข้าพเจ้าไม่เข้าใจเรื่องหนึ่ง"

ซาโกวได้ซือยิ้มอย่างสดใส กล่าวว่า

"ในโลกไม่มีเรื่องราวที่เข้าใจกระจ่าง มีแต่จิตที่กระจ่างแจ่มแจ้ง เมื่อไม่เข้าใจก็ไต่ถาม ต่อให้ยังไม่เข้าใจ ก็จะแจ่มแจ้งกว่าเดิม"

หลอแป๊ะไหนกล่าวอย่างจริงจังว่า

"ข้าพเจ้ามิใช่ปิงหึงเสี้ยวที่ร่ำเรียนตำรับตำรา และมิใช่เฮ้งเซี่ยวเจียะที่มีชื่อเสียงระบือ ยิ่งมิใช่ถังฉิกบี่ที่มีชาติตระกูลสูงส่ง...เหตุใดท่านยังชี้แนะข้าพเจ้าอยู่เสมอ?"

ชาโกวได้ชือหัวร่อพลางกล่าวว่า

"เราชี้แนะท่าน? มิใช่ท่านคอยชี้แนะเราหรือ?"

หลอแป๊ะไหนกล่าวด้วยความละอายว่า

"ไหนเลยมีเรื่องเช่นนั้น...ได้ชือล้อเล่นแล้ว"

ชาโกวได้ชือกล่าวด้วยสีหน้าจริงจังว่า

"เพราะว่าท่านเป็นคนธรรมดา เราจึงพูดจากับท่านมากกว่าเดิม"

"คนธรรมดา?"

"จิตที่เป็นอุเบกขาคือวิถี คือพุทธะ ท่านเป็นคนธรรมดาที่มีสำนึกรู้แจ้ง"

หลอแป๊ะไหนทวนคำ "จิตที่เป็นอุเบกขา" ชาโกวได้ชือเห็นอีกฝ่ายมีนงงสงสัย จึงกล่าว

"ซึ่งความจริง ธรรมชาติคือจริงแท้ จริงแท้คือพุทธะ ความงามคือพุทธะ ความดีก็คือพุทธะ แปดหมื่นสี่พันธรรมทว่าล้วนเป็นพุทธะ ขอเพียงล่วงรู้วิถี จะพบธรรมทวาร ต่อให้ท่านล่วงรู้วิถีจากกระบี่ ล่วงรู้วิถีจากตำรา ล่วงรู้วิถีจากจิตที่เป็นอุเบกขา คราก่อนท่านอยู่ที่วัดหลักเล้งยี่ บอกว่าเราชี้ไปที่มูลฝอยกับมูลสุนัข ล้วนมีเจตนาเคลือบแฝง ภายหลังกุลายเป็นถุงกระเป๋าที่เราสะพายอยู่บนหลัง ถือเป็นปัญญาอันยิ่งยวด เป็นการแสดงธรรมที่ชี้ไปถึงจิตใจคน"

หลอแป๊ะไหนบังเกิดความยินดีขึ้นมา กล่าวว่า

"ข้าพเจ้าเมื่อล่วงรู้วิถี ไยมิใช่เป็นหลวงจีนผู้ทรงปริยัติธรรมแล้ว?"

ชาโกวได้ชือส่ายหน้ากล่าวว่า

"จิตกระจ่างได้เห็นสภาวะ เห็นสภาวะเป็นพุทธะ นั่นยังต้องบำเพ็ญภาวนา มิใช่กล่าวคำปรัชญา พูดจาขบขันไม่กี่ประโยค ก็สำเร็จมรรคผลขึ้นสู่สวรรค์"

หลอแป๊ะไหนกล่าวถามว่า

"อย่างนั้นข้าพเจ้าต้องบำเพ็ญภาวนาอย่างไร จึงสูงด้วยบารมีเช่นท่าน?"

ชาโกวได้ซือพอฟัง ทราบว่าบุรุษหนุ่มผู้นี้กลับคืนสู่ความใจร้อนวู่วามอีกครา เช่นเดียวกับผู้คนทั่วไปสวดมนต์ไหว้พระ หวังเปลี่ยนโชคชะตาได้รับลาภยศสรรเสริญ จึงกล่าว

"เราไร้ซึ่งบารมี มีแต่ถุงกระเป๋าสองใบ"

หลอแป๊ะไหนงงงันวูบหนึ่ง จึงกล่าว

"เมื่อสะพายถุงกระเป๋าสองใบ ก็ล่วงรู้วิถีสำเร็จเป็นพุทธะแล้ว?"

"มิใช่ มีถุงกระเป๋าสองใบ เพียงเป็นถุงกระเป๋าสองใบ"

หลอแป๊ะไหนแบมือออก กล่าวว่า

"อย่างนั้นท่านให้แก่ข้าพเจ้าใบหนึ่ง"

ชาโกวได้ซือโบกมือกล่าวว่า

"ท่านเองมีอยู่แล้ว เราไหนเลยให้แก่ท่านได้?"

จากนั้นเอื้อนเอ่ยว่า

"แต่ละคนล้วนมียู่ เข้าสู่ตรายัสตรึงศ์ ผู้ใดไม่มีห่อผ้าถุงกระเป๋า?"

หลอแป๊ะไหนไม่เข้าใจว่า ตรายัสตรึงศ์เป็นอะไร ชาโกวได้ซือกล่าวว่า

"นั่นเป็นสวรรค์ชั้นดาวดึงส์ อันเป็นที่สถิตของทวยเทพสามสิบสามองค์"

หลอแป๊ะไหนนิ่งเงียบไปครู่หนึ่ง จากนั้นกล่าวว่า

"แต่ท่านไม่ได้ชี้แนะข้าพเจ้า ข้าพเจ้าจะกลายเป็นท่านได้อย่างไร?"

"ท่านมิใช่เรา เรามิใช่ท่าน ท่านไหนเลยกลายเป็นเราได้?"

"หากท่านส่งเสริมข้าพเจ้า ข้าพเจ้ามิใช่กลายเป็นท่านหรอกหรือ?"

ชาโกวได้ซือกล่าวว่า

"หากให้คนส่งเสริมมิใช่ส่งเสริม ส่งเสริมตัวเองจึงเป็นส่งเสริม"

จากนั้นเอื้อนเอ่ยว่า

"ยามเหน็บหนาวพิฆาตอาจริยะ ยามรุ่มร้อนพิฆาตอาจริยะ"

หลอแป๊ะไหนกล่าวอย่างงุนงงว่า

"อาจริยะคืออะไร?"

ซาโกวได้ซือกล่าวว่า

"อาจริยะคือผู้สั่งสอน มันอยู่เบื้องหน้าท่าน ท่านเผชิญหน้าเถอะ นอกจากนี้ไม่มีทางลัดอื่นอีก"

กล่าวจบหลับตาประนมมือ เป็นความหมายไม่กล่าวมากความอีก

ส้อแป๊ะไหน่ไม่ได้รับความกระจ่างไม่ยอมเลิกรา กล่าวว่า

"ท่านชี้แนะหนทางสว่างแก่ข้าพเจ้าเถอะ"

ซาโกวได้ซือไม่เอ่ยปาก

หลอแป๊ะไหนรบเร้าถามไถ่ ซาโกวได้ซือก็ชี้มือไปยังเส้นทางใต้เท้าของท่าน

หลอแป๊ะไหนขบคิดชั่วขณะจึงถามว่า

"ข้าพเจ้าสมควรเดินทางสายใด?"

ซาโกวได้ซือชี้มือไปที่ปากของท่านเอง

หลอแป๊ะไหนเห็นท่านไม่ยอมเปิดปาก ได้แต่หันเหหัวข้อสนทนาว่า

"ท่านความจริงฉายาซาโกว (สามเหี่ยวเฉา) ข้าพเจ้าเรียกท่านว่าซาโกว (สามละเลย) ท่านโกรธขึ้นหรือไม่ หากแม้นโกรธชิ้ง ข้าพเจ้าเปลี่ยนเป็นเรียกท่านว่าซาโกวได้ซือ (พระคุณเจ้าสามเหี่ยวเฉา) เป็นอย่างไร?"

มันเข้าใจว่าซาโกวได้ซือต้องบังเกิดความยินดี ต้องมีปฏิกิริยา แต่ซาโกวได้ซือเพียงกล่าวว่า

"ล้วนเป็นเช่นเดียวกัน"

"เช่นเดียวกัน?"

"เมื่อมูลฝอยมูลสุนัขล้วนเป็นเซน ซาโกวสามเหี่ยวเฉากับซาโกวสามละเลยล้วนเป็นเช่นเดียวกัน"

นี่เป็นการสนทนาที่ยืดยาวที่สุดของซาโกวได้ชือกับล้อแปะไหน

อาจบางทีท่านเห็นว่าล้อแปะไหนรีบร้อนรุดหน้า คาดหวังมากเกินไป จึงปิดปากไม่สั่งสอนอีก

ต่อให้ล้อแปะไหนเฝ้าอยู่ข้างกายซาโกวได้ชือถึงสามชั่วยาม ซาโกวได้ชือยามเดินทางก็เดินทาง นั่งกรรมฐานก็นั่งกรรมฐาน สูดดมเกสรดอกไม้ก็สูดดมเกสรดอกไม้ เพียงไม่แยแสสนใจล้อแปะไหน

หลอแปะไหนอับจนปัญญา

แม้กระทั่งครั้งนี้ อุนยิ้วพลันกระโดดปราดขึ้นมา ร้องว่า

"เจ้เจ๊ ข้าพเจ้ามาแล้ว"

หลอแปะไหนงุนงงสงสัย ถามว่า

"อึงพั้ว ท่านมาแล้วก็มาแล้ว ร้องเรียกสวรรค์เบื้องบนไยกัน?"

ก่อนหน้านี้มันเรียกหาอุนยิ้วเป็นอึงกง (ท่านปู่ผู้มีพระคุณ) อุนยิ้วไม่ชมชอบ มันจึงเปลี่ยนเป็นเรียกอึงพั้ว (ท่านย่าผู้มีพระคุณ)

อุนยิ้วค้อนมันวงหนึ่ง ร้องเพียกล่าวว่า

"เกี่ยวข้ยงใดกับมารดาท่าน?"

หลอแปะไหนแลบลิ้นออกมา กล่าวว่า

"ช่างหยาบคายนัก"

เห็นฮ่อเซี่ยวฮ้อพุ่งปราดมาดามเสียง กุมมืออุนยิ้วเอาไว้ ถามด้วยความยินดีว่า

"มาแล้วจริงๆ?"

"มาแล้ว"

สตรีทั้งสองพากันผงกศีรษะ สีหน้าเต็มไปด้วยความยินดี

หลอแปะไหนเลยชมดูจนสงสัยใจกว่าเดิม ได้แต่ถามซาโกวได้ชือว่า

"มาแล้วก็มาแล้ว พวกนางยินดีอันใด? นี่ใช่เป็นปรัชญาเซนด้วยหรือไม่?"

ชาโกวได้ชื่อไม่ดอบคำ

หลอแป๊ะไหนถามย้ำก็ถามเปล่า

เพียงแต่บนใบหน้าอันเรียบลื่นของชาโกวได้ชื่อปรากฏรอยยิ้มที่ยากสังเกตออก

นั่นเป็นสำนึกรอยยิ้มมากรอยยิ้ม

รอยยิ้มเพียงแสดงออกทางสีหน้า

สำนึกรอยยิ้มเกิดจากใจ

กล่าวไปประหลาดนัก ล้อแป๊ะไหนความจริงฉลาดหลักแหลม ยามนี้กลับเดอะเสือนงมงายอยู่บ้าง รบเร้าศึกษาธรรมเรียนรู้ปรัชญาชนจากชาโกวได้ชื่อ น้อยครั้งที่จะพัวพันอุนยิ้วอีก

อุนยิ้วหลังจากร้องบอกว่า "มาแล้ว" ก็ปลอดโปร่งโล่งใจกว่าเดิม หลอแป๊ะไหนไม่รบกวนนาง นางก็บังเกิดความสนใจต่อเฮ้งเชี่ยวเจียะ

นางเริ่มบังเกิดความสงสัยอยากรู้ต่อเฮ้งเชี่ยวเจียะ

ทั้งนี้เพราะเฮ้งเชี่ยวเจียะผู้นี้น่าประหลาดนัก

เมื่อเฮ้งเชี่ยวเจียะเผชิญศัตรู สามารถรักษาความหน้าแน่นเยือกเย็นมาตรว่าศัตรูยังไล่ติดตามซุ่มโจมตีไม่เลิกรา เขายังบงการออกคำสั่ง หักด่านสังหารศัตรูทุกครา

แต่บางครั้งเฮ้งเชี่ยวเจียะกลับคล้ายเด็กทารก เนื่ยอาจู๋เพราะหิวโหยคิดฆ่านกกระจิบ นำมาเป็นอาหาร เขากลับกระโดดโลดเต้น ทุ่มเถียงกับเนื่ยอาจู๋หน้าแดงคอพอง

เฮ้งเชี่ยวเจียะยังเก็บก้อนหินตลอดทาง ขอเพียงเป็นหินแปลกพิเศษไม่ว่าสวยงามหรือขี้เหร่ล้วนเก็บขึ้นมา บรรจุลงในถุงย่ามสัมภาระ หากเป็นหินใหญ่จะทำการเคลื่อนย้ายวางในตำแหน่งที่รอดจากการถูกเหยียบย่ำทำลาย

เขาไม่เพียงปฏิบัติต่อก้อนหิน ทั้งยังรักถนอมต่อสัตว์เล็กสัตว์น้อย

มีอยู่ครั้งหนึ่ง เขายังพยาบาลกิ้งก่าที่รับบาดเจ็บ เสียเวลาเกินเหตุจนแทบถูกซุ่มโจมตี

เขายังปฏิบัติต่อพืชด้วยหลักการเดียวกัน ห้ามคนตัดโค่นต้นไม้ หากจะก่อไฟ เพียงเก็บรวบรวมกิ่งไม้แห้ง โดยให้เหตุผลว่า

"ในสิ่งในโลกหล้าล้วนมีประโยชน์ ไม่ว่าผู้ใดก็ไม่สมควรทำลายสิ่งมีชีวิตอื่นด้วยเหตุผลที่ไม่จำเป็น"

มีอยู่ครั้งหนึ่ง ทั้งหมดนั่งล้อมรอบกองไฟ ลงโทษปรับเฮ้งเซี่ยวเจียะให้ตอบคำถามพวกมันอย่างน้อยหนึ่งข้อ ปิงหึงเสี้ยวกล่าวขึ้นก่อนว่า

"ท่านไม่ฆ่าสัตว์ตัดชีวิต แต่บางครั้งยังรับประทานเนื้อ ไยมิใช่ยืมมือผู้อื่นฆ่าให้ ตัวเองคอยรับผลประโยชน์?"

เฮ้งเซี่ยวเจียะกล่าวว่า

"ข้าพเจ้ามิใช่หลวงจีน ข้าพเจ้ารับประทานเนื้อ ในโลกยังมีพระคุณเจ้าที่ฉันเนื้อดื่มน้ำเมรัย แต่ข้าพเจ้าไม่เห็นด้วย เมื่อเป็นบรรพชิตควรบำเพ็ญภาวนา ปฏิบัติตัวเป็นแบบอย่าง ข้าพเจ้าไม่ได้บำเพ็ญภาวนา เพียงคิดทำบาปให้น้อยลง หากรับประทานเนื้อให้น้อยลง ก็ไม่ต้องฆ่าสัตว์ตัดชีวิตเพิ่มขึ้น แต่หากเป็นสัตว์ที่ฆ่าแล้ว ปรุงสุกแล้วข้าพเจ้าไม่สามารถชุบชีวิตมันกลับคืนมา มิสู้นำเนื้อของมันช่วยให้ข้าพเจ้าอิ่มท้อง จะได้ทำงานที่เอื้อประโยชน์แก่ส่วนรวม ดังนั้นข้าพเจ้ารับประทานโดยปราศจากความไม่สบายใจ"

ถังฉิกบี่จงใจกล่าวว่า

"แต่ท่านมิใช่ไม่ได้ฆ่าคน โป่วจงจือตายในเงื้อมมือท่าน ท่านไม่ฆ่าสัตว์หากแต่ฆ่าคน ไยมิใช่ตัดจริดไป?"

เฮ้งเซี่ยวเจียะกล่าวว่า

"นั่นต้องดูว่าฆ่าผู้ใด หลักการของข้าพเจ้าคือ หากฆ่าคนผู้หนึ่งสามารถช่วยเหลือผู้คนทั้งแผ่นดิน ข้าพเจ้ายินดีที่จะกระทำ หากเป็นฉั่วเกียทังก่วง จูเมี่ยงและพวก ข้าพเจ้าฆ่าได้ จะฆ่าโดยไม่ไว้ไมตรี ข้าพเจ้าไม่ฆ่าสัตว์

ตัดชีวิต เพราะไม่ต้องการเป็นคนริเริ่มก่อวัฏจักรแห่งผลกรรม ทุกเรื่องราวล้วนมีเหตุและผล ผู้คนทั่วไปเพียงเห็นผลเฉพาะหน้า ไม่ทราบว่ายังมีเหตุระยะยาว วันนี้ท่านฆ่าคน พรุ่งนี้คนฆ่าท่าน หรือว่าฆ่าผู้อื่น ผู้อื่นยังฆ่าคนอื่น สักวันหนึ่งคนอื่นจะฆ่าท่านโดยไม่ทราบด้วยเหตุผลกลใด แท้ที่จริงมีสาเหตุเพราะท่านเริ่มก่อวัฏจักรแห่งผลกรรม ดังนั้นข้าพเจ้าไม่ขอเริ่มต้นก่อเหตุและผลกรรม แต่หากผู้อื่นกระทำความชั่ว หมายความว่ามันก่อเหตุขึ้น ข้าพเจ้ามีหน้าที่ให้มันรับผลกรรม ฆ่าคนเป็นเช่นนี้ เรื่องราวทางโลกก็เป็นเช่นนี้ ผู้ใดก่อกรรมทำเข็ญ สักวันหนึ่งต้องถูกฟ้าทำลาย"

ซ่อเซี่ยวฮ้อแย้มยิ้มแล้วกล่าว

"หมายความว่าท่านผดุงธรรมแทนฟ้าแล้ว"

เฮ้งเซี่ยวเจียะยิ้มพลางกล่าวว่า

"นี่คือมรรคาฟ้า และเป็นจิตมนุษย์ มรรคาฟ้าคือจิตมนุษย์เอง"

เนี่ยอาง้เปลี่ยนเป็นถามว่า

"ข้าพเจ้าถามท่าน ท่านถือศัสตราวุธแต่ไม่ใช้ เหตุใดเก็บก้อนหินบนพื้นมาใช้แทน?"

เฮ้งเซี่ยวเจียะกล่าวว่า

"อาวุธต่อให้ดีเลิศกว่านี้ก็เป็นผู้คนจัดสร้างขึ้นมาดีว่าเป็นยอดศัสตราก็ไม่ประเสริฐเลิศล้ำกว่าธรรมชาติ ข้าพเจ้าหยิบจากพื้นพสุธาใช้ต่อผู้คน ยังกลมกลืนยิ่งกว่า"

ปันซือกล่าวเสริมว่า

"ตลอดรายทางเราสังเกตเห็นท่านมีกิจวัตรสองประการ ขอเพียงมีเวลาต้องอ่านหนังสือ และฝึกวิชาฝีมือ คิดเลียนแบบท่าน ไม่ทราบต้องทำอย่างไร?"

เฮ้งเซี่ยวเจียะยิ้มพลางกล่าวว่า

"ขอเพียงเป็นเรื่องที่ผู้คนให้ความสนใจ ต้องมีเวลาแน่นอน"

ปันซือกล่าวว่า

"แต่ท่านมีฝีมือสูงเยี่ยมเพียงนี้ ทั้งรอบรู้กว้างขวาง ไยต้องเปลืองเรี่ยวแรงมากความ?"

เฮ้งเซี่ยวเจียะยิ้มพลางกล่าวว่า

"ข้าพเจ้าไม่มีภูมิรอบรู้ หากไม่ใช้ความพยายาม กระทั่งความรู้อันน้อยนิดก็ไม่มีแล้ว"

ปันซือกล่าวอย่างได้คิดว่า

"ที่แท้วิชาฝีมือของท่านได้จากส่วนนี้เอง"

เฮ้งเซี่ยวเจียะกล่าวว่า

"ในชีวิตผู้คนได้แต่จดจ่อกับเรื่องบางประการ หรือเพียงประการเดียว ข้าพเจ้าชมชอบฝึกวิชาบู๊ เพราะนอกจากช่วยให้มีสุขภาพแข็งแรง ยังสามารถช่วยคน การอ่านหนังสือก็เช่นกัน ที่แตกต่างคือบำรุงสมอง เสริมให้จิตใจแข็งแรง ผู้คนเห็นจิตรกรพอตวัดพู่กันก็วาดเป็นรูปภาพ เพียงขยับดาบก็ใช้ท่าลีกล้ำ พอผนึกสมาธิก็กำหนดแผนแยบคาย เพียงเอ่ยปากก็เอื้อนบทกวี แท้ที่จริงล้วนสร้างสมจากกิจวัตรประจำวัน กิจการสำคัญเกิดจากงานการปลีกย่อย"

ความจริงถึงรอบถังป้อผู้ถามไถ่
แต่ว่าถังป้อรู้ไม่ถาม
มันเพียงดื่มสุรา
ปรกติมันแม้อึกหาญ แต่ไม่ดื่มสุรา
ตอนนี้ขอเพียงมีโอกาส มันจะร่ำสุรา
ดังนั้นเฮ้งเซี่ยวเจียะกลับเป็นฝ่ายถามว่า
"ท่านดื่มพอแล้วหรือไม่?"
ถังป้อผู้ตอบว่า
"ยังไม่"

จากนั้นส่งเสียงเรอออกมาคำหนึ่ง
เฮ้งเซี่ยวเจียะสะกดจิตใจกล่าวว่า
"ท่านสามารถไม่ดื่มต่อหรือไม่?"
ถังป้อฮู้เหลือกตากล่าวว่า
"ลูกผู้ชายล้วนดื่มสุรา"
เฮ้งเซี่ยวเจียะกล่าวว่า
"ดื่มสุราได้ไม่นับเป็นลูกผู้ชาย เพียงเป็นปีศาจสุรา หากดื่มจนเมามาย สำหรับผู้คนและกับตัวเอง ล้วนไม่ถือเป็นลูกผู้ชาย"
ถังป้อฮู้โคลงศีรษะกล่าวว่า
"เมามายก็ดี เมามายจะได้คลายทุกข์"
เฮ้งเซี่ยวเจียะทอดถอนใจกล่าวว่า
"เมามายสามารถคลายพันทุกข์จริงแต่พันเมามายรังแต่ทำร้ายตัวเอง"
ตอนนี้ถึงรอบอุนยิ้วถามเฮ้งเซี่ยวเจียะ
อุนยิ้วมีความเหมือนกับเฮ้งเซี่ยวเจียะประการหนึ่ง
นางไม่นิยมรับประทานเนื้อ
นางชมชอบรับประทานผักผลไม้
เหตุผลที่นางไม่รับประทานเนื้อกลับต่างกับซาโกวได้ซือและเฮ้งเซี่ยวเจียะ
ซาโกวได้ซืองดเว้นฆ่าสัตว์ตัดชีวิต
เฮ้งเซี่ยวเจียะไม่ฆ่าสัตว์เพื่อนำมาเป็นอาหาร
ส่วนนางไม่รับประทานสัตว์ที่รักชอบ เช่นวัว แพะ แมว สุนัข กระตาย
นางยิ่งไม่รับประทานสัตว์ที่สร้างความพะอืดพะอมแก่นาง เช่น มุสิกงู หนอน กบ จระเข้
นางรับประทานหรือไม่รับประทาน ขึ้นอยู่กับชมชอบหรือไม่ชมชอบ

หามีส่วนเกี่ยวข้องกับทางพุทธไม่

...เพียงแต่เห็นถึงมูลเดิมเท่ากับมุ่งถึงจิตมนุษย์ เห็นถึงมูลเดิมไยมิใช่สำเร็จเป็นพุทธะ?

ไม่รู้จักพุทธะ ไม่แน่ว่ามิใช่พุทธะ

อุนยิ้วเอียงศีรษะมองดูเฮ้งเซี่ยวเจียะชั่วขณะจึงถามว่า

"ท่านใช่เป็นคนหรือไม่?"

เฮ้งเซี่ยวเจียะยิ้มแล้ว ยิ้มอย่างสุขสันต์กล่าวว่า

"ในความเห็นท่านเล่า?"

อุนยิ้วกล่าวว่า

"หากท่านเป็นคน ไฉนไม่รู้จักเหน็ดจักเหนื่อย?"

เฮ้งเซี่ยวเจียะยามกะทันหันไม่ทราบตอบอย่างไร

อุนยิ้วกล่าวอีกว่า

"ข้าพเจ้าไม่เคยเห็นท่านอ้าปากหาว ทั้งไม่เคยท่านหมดสิ้นเรี่ยวแรง"

เฮ้งเซี่ยวเจียะกล่าวว่า

"ข้าพเจ้ามีกำลังวังชา แต่บางครั้งตำแหน่งนี้ก็เหน็ดเหนื่อย"

พลางชี้มือไปที่ตำแหน่งหัวใจตัวเอง

อุนยิ้วมองดูเฮ้งเซี่ยวเจียะ คล้ายคิด "วิจัย" คนผู้นี้ให้ดี จากนั้นนางกล่าวว่า

"ท่านทราบหรือไม่ว่าขณะที่ท่านตอบคำถามผู้คนคำถามแล้วคำถามเล่า คล้ายเหมือนกับผู้ใด?"

"คล้ายเหมือนผู้ใด?"

"คล้ายเหมือนซาโกว"

"ได้ชื่อหรือ?"

อุนยิ้วคล้ายบังเกิดสมองแล่นอีกครา กล่าวว่า

"ท่านสมควรมีฉายานามด้วย"

เฮ้งเซี่ยวเจียะทราบว่านางต้องการให้เขาถาม ดังนั้นเขาถามว่า

"ฉายานามใด?"

อุนยิ้วตอบว่า

"ลักพั้ว"

กล่าวจบเผยอยิ้มจนเผยเห็นรอยลักยิ้มอันลึกล้ำ

เฮ้งเซี่ยวเจียะคล้ายเหม่อมองจนตะลึงลาน

หลอแป๊ะไหนซึ่งไม่ได้เอ่ยถากถามเฮ้งเซี่ยวเจียะพลันปรบมือกล่าวว่า

"จอมยุทธลักพั้ว พระคุณเจ้าซาโกว ช่างเป็นคู่อันเหมาะสม"

คนผู้นี้ถนัดในการตั้งชื่อฉายาผู้คน ร่ำร้องวุ่นวายที่สุด

อุนยิ้วพอฟัง กลับปั้นสีหน้าเคร่งเครียด ตวาดว่า

"ท่านร่ำร้องอันใด ต้องการถูกดุด่าสักคราหรือไร?"

หลอแป๊ะไหนสงบสุ้มเสียง หาทราบไม่ว่าตัวเองเหยียบถูกหางเส้นใดของคุณหนูใหญ่

ต่อจากนั้นถึงรอบซาโกวได้ซือถามแล้ว

ซาโกวได้ซือเพียงชี้มือไปที่ก้อนหินบนพื้นจากนั้นชี้ไปที่หัวใจท่านเอง

เฮ้งเซี่ยวเจียะตาเป็นประกาย ผงกศีรษะรับ .

เขาชี้มือไปที่ก้อนหินบนพื้น แล้วชี้ไปที่ศีรษะตัวเอง

ระหว่างการชี้มือ ทั้งสองคล้ายถามคำถามตอบคำถาม และสนทนาด้วยถ้อยคำมากหลาย

ปันซือกระซิบถามผู้เป็นศิษย์ว่า

"เจ้ามิใช่ศึกษาธรรมเรียนปรัชญาเซนหรอกหรือ? หวกมันทำอะไร?

• ลักพั้วแปลตรงตัวว่าหกแม่เฒ่า แต่หากนับรวมซาโกวลักพั้ว หมายถึงสตรีกลุ่มหนึ่ง กล่าวคือซาโกวหมายถึงนี้โกวหรือแม่ชี เต้าโกวหรือนักพรตหญิง ปิกโกวหรือแม่ทมอญ ส่วนลักพั้วหมายถึงแม่ชื้อแม่ขายชักล่านายหน้า แม่สื่อแม่ชัก แม่มด แม่เล้า แม่หมอรักษาโรค แม่หมอดำแย

สนทนาว่ากระไร?"

หลอแปะไหนกล่าวอย่างขุ่นข้องใจว่า

"พวกมันคงบอกว่า ศีรษะท่านศีรษะเรา ล้วนเป็นก้อนหินศีรษะคนตาย"

ค่ำคืนนั้นทั้งหมดมาถึงหน้าพนาเฮ็กเชียมลิ้ม ชาโกวได้ชือกล่าวว่า

"ทั้งหมดระวัง ที่นี้มีดครึ้ม อาดมาขอเบิกทาง แต่ยังขอให้ระวังเบื้องหน้า"

เนี่ยอาง้อพอฟังพึมพำว่า

"ระวังเบื้องหน้าอันใด ตลอดระยะทางแปดร้อยลี้ที่ผ่านมา พวกเราเฝ้าอกสั่นขวัญแขวน พนาเฮ็กเชียมลิ้มนับเป็นอย่างไร?"

อุนยิ้วก็ชี้มือไป กล่าวว่า

"เฮ็กเชียมลิ้มหมายถึงดงไม้ดำมืดบนเนินเขาเบื้องหน้ากระมัง? นอกจากแน่นขนัดรกครึ้มไปบ้าง ดูไปไม่มีสภาพผิดปรกติใด ดงไม้ดำมืดนี้ใช่ย้อมพวกเราคนขาวกระจ่างเป็นต้นโพธิ์สีดำหรือไม่?"

ชาโกวได้ชือทราบว่าทั้งหมดไม่น่าพา จึงกล่าว

"อาดมาขอน้อมเตือนทุกท่านระมัดระวังให้มากไว้"

เฮ้งเซี่ยวเจียะกล่าวเสริมว่า

"พนาเฮ็กเชียมลิ้มนี้มีชื่อเสียงในละแวกนี้อยู่บ้าง"

ปิงหึงเสี้ยวก็เคยได้ยินมา จึงกล่าว

"ใช่แล้ว ขาวยุทธจักรที่มีชื่อเสียงไม่น้อย ล้วนพลาดท่าเสียที่ในที่นี้"

อุนยิ้วกล่าวอย่างสงสัยใจว่า

"งูหนอนสัตว์ร้ายในดงไม้แห่งนี้ ร้ายกาจถึงเพียงนี้หรือ?"

เฮ้งเซี่ยวเจียะกล่าวว่า

"ที่นี้มีภูมิประเทศแปลกประหลาด เต็มไปด้วยหนองบึง เชื้อไข้ป่าหนาหนัก ยังมีไม้ทุกต้น หญ้าทุกต้น หินทุกก้อนในดงไม้เป็นสีดำ ดินโคลน

ดำคล้ำ ต้นไม้แน่นหนาหยั่งรากลึก ขณะเดินเหินยามวิกาล กล่าวได้ว่ายื่มือไม่เห็นนิ้วทั้งห้า ยังคงระวังให้มากไว้"

เนี่ยอาจู้ยังไม่นำพา กล่าวว่า

"ผู้ใดไม่เคยเคลื่อนไหวยามเดือนมืดลมแรง ดงไม้หลังนั้นอย่างมาแปลงเป็นภูตพรายออกมา ข้าพเจ้าจะจับภูตผีเอง"

เอ่ยถึงภูตผี อุนยิ้วกลับหน้าถอดสีอยู่บ้าง

นางไม่กลัวฟ้าไม่กลัวดิน เพียงกลัวภูตผีและเรื่องราวเกี่ยวกับภูตผี

ดังนั้นอุนยิ้วกล่าวตัดพ้อว่า

"ในเมื่อที่นี้มีภัย ไฉนรอจนมืดค่ำค่อยเข้าดงไม้ เดินทางตอนกลางวันไม่ปลอดภัยกว่าหรือ?"

เย้งเซี่ยวเจียะอธิบายว่า

"ท่านยังไม่ทราบ หากเดินผ่านตอนกลางวันภายใต้แสงแดดสาดส่อง อากาศร้อนชื้น เชื้อไข้ป่าจะแพร่กระจาย เกรงว่านอกจากผีป่าชาเดียวกับผีดิบที่ไม่ต้องหายใจแล้ว ไม่ว่าผู้ใดก็ไม่อาจตัดผ่านดงไม้แถบนี้"

อุนยิ้วพอฟังเย้งเซี่ยวเจียะเอ่ยถึงผีป่าชาเดียวกับผีดิบ ต้องขมวดคิ้วนิ่วหน้า ชยี้เท้ากล่าวว่า

"เรียกท่านอย่าได้เอ่ยถึง...ยังเอ่ยถึงไยกัน?"

เย้งเซี่ยวเจียะยิ้มประจบกล่าวว่า

"ชาโกวได้ชือต้องการให้เดินทางเข้าดงไม้ยามวิกาล เพราะมีความจำเป็น หลายวันนี้ได้ชือบัดเดี๋ยวเร็วบัดเดี๋ยวช้า บัดเดี๋ยวเดินทางทั้งกลางวันกลางคืน บัดเดี๋ยวกลางวันหยุดพักกลางคืนเดินทาง เพื่อต้องการเลือกช่วงเวลาที่ดีที่สุดสำหรับผ่านด่านสำคัญสองสามแห่ง"

ชาโกวได้ชือพอฟัง ต้องกวาดมองเย้งเซี่ยวเจียะด้วยความชอบคุณแวบหนึ่ง

ท่านทราบว่าความตั้งใจของท่านไม่ได้สูญเปล่า ถึงอย่างไรมีคนเข้

ไจความจำเป็นของท่าน

เฮ้งเซี่ยวเจียะก็ใช้สายตาที่สำนึกขอบคุณมองดูซาโกวได้ซือ

เขาเข้าใจทุกสิ่งทุกอย่างที่อีกฝ่ายกระทำเพื่อพวกเขา ถึงกับทราบว่าไม่อาจแสดงความขอบคุณได้

อุนยิ้วกลับไม่ยินดี กล่าวว่า

"ภูตผีกีภูตผี พนาเฮ็กเซียมลิ้มกีพนาเฮ็กเซียมลิ้ม เราอุนยิ้วจะฝ่าด่านอย่างหักโหม

ซาโกวได้ซือรีบกล่าวว่า

"ตลอดรายการพวกเราเดินๆ หยุดๆ เพื่อเลือกจังหวะเวลา ที่เบื้องหน้ามีด่านสี่แห่ง หนึ่งในจำนวนนั้นคือพนาเฮ็กเซียมลิ้ม เราเลือกคืนนี้แสงจันทร์ส่องฟ้าสำหรับเดินผ่าน เพื่อป้องกันในความมืดเกิดเหตุเปลี่ยนแปลงน่าเสียดายฟ้ามีลมเมฆสุดคาดคิด คืนนี้ลมแรงเมฆหนาทึบ เกรงว่าเมฆบดบังจันทร์ เป็นสิ่งที่ไม่ว่าผู้ใดก็คาดคำนวณไม่ได้ ทั้งหมดได้แต่ทยอยเดินไปสอดรับทั้งหน้าและหลัง ให้ถังกื่อเฮียบ (ผู้กล้ามหึมาแซ่ถัง) อยู่กลาง"

ทั้งหมดได้ยินท่านกล่าวอย่างจริงจัง ดังนั้นไม่กล้าชะล่าใจ

ครั้นแล้วซาโกวได้ซือเบิกทาง เฮ้งเซี่ยวเจียะรั้งท้าย ดังฉิกบี่กับเนี่ยอาง้แยกย้ายเป็นหนึ่งหน้าหนึ่งหลัง กระหนาบถังป้อง้อยู่กลาง

ถังป้อง้เดินอยู่กลางขบวนอย่างเงียบงัน

หากเป็นยามปรกติ มันต้องเห็นว่าการอยู่กลางขบวนรับความคุ้มครองจากผู้คน เป็นความอัปยศอันยิ่งใหญ่ ต้องไม่ยอมรับเด็ดขาด

แต่ตอนนี้มันไม่ปริปาก เพียงเดินตามทั้งหมดไปอย่างเงียบงัน

มันกลับกล้ำกลืนฝืนทน คล้ายสูญเสียความรู้สึกไปแล้ว

...บุรุษเหล็กผู้นี้กลับหม่นหมองเศร้าโศกหลั่งน้ำตาอย่างเงียบงัน ที่แท้สูญเสียความคิดต่อสู้ หรือหมดอาลัยตายอยากแล้ว?

ดวงจันทร์สาดส่องอยู่เหนือศีรษะ

ดงไม้ดำใต้แสงจันทร์สว่างเป็นพิเศษ

แต่หากคนผู้หนึ่งจิตใจหมองเศร้า ต่อให้แสงจันทร์สกาวกว่านี้ก็ไม่อาจส่องถึงก้นบึ้งหัวใจ

อุนยิ้วพบว่าไม้ทุกต้น หญ้าทุกต้นในดงไม้เป็นสีดำ แต่เนื่องจากปรากฏแสงจันทร์สาดลอดกิ่งใบลงมา นางเดินไปเดินไป รู้สึกคลายใจกว่าเดิม กล่าวว่า

"นี่ไม่มีอันใด"

ปิงหึงเสี้ยวจงใจถามว่า

"ไม่มีอันใดอะไร?"

อุนยิ้วพานกล่าวว่า

"ไม่น่ากลัวแม้แต่น้อย ข้าพเจ้ายังเข้าใจว่า นี่เป็นตำหนักพญายมอันใดที่แท้เพียงเป็นดงไม้ที่มืดครึ้มผิดปรกติแห่งหนึ่ง"

เอ่ยถึงตอนนี้ พลันได้ยินนกราตรีร่ำร้องเสียงดัง คล้ายมีวัตถุสิ่งใดตีอกชกหัวตัวเอง พุ่งขวับออกจากในดงไม้ด้านหลังนาง ในพงหญ้าเบื้องหน้ากลับบังเกิดเสียงคล้ายคนใกล้ตายร้องครวญครางขยกมา

อุนยิ้วรับฟังจนหน้าถอดสี ไม่กล่าววาจาอีก ได้ยินซาโกวได้ซือที่เบื้องหน้ากล่าวว่า

"ระวังให้เท้า คอยดูเบื้องหน้า"

อุนยิ้วถูกขู่ขวัญจนใจเต้นตูมตาม ถึงกับไม่คิดสังเกตอันใด ตอนแรกนางรู้สึกว่าตัวเองยิ่งเดินยิ่งเร็ว แต่พอบรรลุว่าพื้นที่ว่างแถบหนึ่ง ค่อยทราบว่ามิใช่ตัวเองเดินเร็ว หากแต่เป็นจันทร์เคลื่อนคล้อยอย่างรวดเร็ว พอเดินอีกระยะทางหนึ่ง ค่อยพบว่ามิใช่จันทร์เคลื่อนคล้อยรวดเร็ว หากแต่เป็นก้อนเมฆถูกลมหอบพัดมาอย่างรวดเร็ว

นางค่อยเข้าใจว่า ซาโกวได้ซือเลือกคืนแสงจันทร์ส่องหล้าผ่านพนาเฮ็กเซียมลิ้ม เพราะมีเจตนาอันลึกล้ำ หากเป็นคืนเดือนมืด เกรงว่ายากผ่าน

ดงไม้แถบนี้

แต่ตอนนี้ผ่านดงไม้มาครึ่งทางแล้ว ไม่เห็นมีภัยอันตรายใด เหล่าผู้คนรอบข้างปรกติบอกว่านางขวัญอ่อน คราครั้งนี้สมควรประกาศศักดาของอุนนิ่งเฮียบ (วีรสตรีแซ่อุน) ต่อพวกมันสักครา

...ประกาศศักดาอย่างไร?

อย่างน้อยต้องชู่ขวัญคนสักครา

อุนยิ้วนึกถึงตอนนี้ บุคคลแรกที่นางนึกถึงย่อมเป็นล้อแปะไหน

ดังนั้นนางหลุดจากขบวน ย่องฝีเท้าถึงด้านหลังล้อแปะไหน ยื่นมือตบต้นแขนด้านหลังของอีกฝ่าย ร้องไช้คำหนึ่ง

ในความคาดคิดของนาง ล้อแปะไหนคงต้องถูกชู่จนขวัญกระเจิดกระเจิง อุจจาระปัสสาวะเรี่ยราดออกมา

หลอแปะไหนกลับส่งเสียงร้องคำหนึ่ง หมุนตัวกลับมา ปั้นสีหน้าเป็นแตกดื่นตระหนก ร้องว่า

"โอย ข้าพเจ้าถูกท่านชู่จนขวัญฝ่อตายแล้ว"

ทุกผู้คนพอได้ยินเช่นนั้น อดหัวว่อครืนยยกเมาเมิได้ ชะล้างบรรยากาศอันตึงเครียดของการเดินผ่านดงไม้ยามวิกาลไปไม่น้อย

...ลูกเต่านี้ ไฉนรู้ตัวล่วงหน้าว่านางจะชู่ขวัญมัน?

อุนยิ้วขบคิดไม่เข้าใจ นางกลับลืมเลือนเรื่องของเงาไป

แสงจันทร์คือเงา

ใต้แสงจันทร์ย่อมมีเงา ทั้งขนานนามอย่างไพเราะว่าเงาจันทร์

เมื่ออุนยิ้วเดินย่องเข้าใกล้คิดชู่ขวัญผู้คนล้อแปะไหนที่มีไหวพริบปราดเปรียวยิ่งกว่าพลังฝีมือ ย่อมพบเห็นแต่แรก

...ทำอย่างไรดี?

...ปล่อยให้นางชู่ขวัญเถอะ ไม่เช่นนั้นเด็กหญิงนี้ต้องไม่ยอมเลิกรา เกรงว่าต้องหาทางชู่ขวัญอีก

ดังนั้นหลอแป๊ะไหนปั้นสีหน้าเป็นทวาดหวั่นขวัญผวา
มิคาดอุนยิ้วไม่พอใจ
นางเข้าใจว่าส้อแป๊ะไหนจงใจหยอกเย้านาง สร้างความดับข้องใจยิ่ง
ยามนั้นซาโกวโต้ซือที่เบื้องหน้ายังกำชับว่า
"ระวังโต้เท้า อย่าโต้หลุดจากขบวน คอยดูเบื้องหน้า อย่าโต้ชะล่าใจไป"
เฮ้งเซี่ยวเจียะที่รั้งท้ายก็กระตุ้นเตือนว่า
"ช่วงเวลาเช่นนี้อย่าโต้ล้อเล่นแล้ว ระมัดระวังให้มากไว้..."
อุนยิ้วรับฟังจนขุ่นเคืองใจ
...พิรี้พิไรเช่นนี้ ไม่น่าเล่นแม้แต่น้อย
...จัดขบวนเช่นนี้นับเป็นอะไร? กลับคล้ายขบวนต้อนศพเดินทางที่มณฑลกังไซ"

นึกถึงขบวน "ต้อนศพ" อุนยิ้วถึงกับขนลุกเกรียว เร่งฝีเท้าไปหลายก้าว พลันรู้สึกโต้เท้าอ่อนยวบ เบื้องหน้ามืดทะมึน คล้ายถูกถุงผ้าสีดำใบหนึ่งครอบเอาไว้ มองไม่เห็นอันใด

อุนยิ้วคิดดิ้นรน แต่เบื้องหน้ามีแต่ความมืด บวกกับนางหลุดจากขบวน จนใจที่ร้องไม่ออก เพียงรู้สึกคล้ายมีผีสางรัดพันมือเท้าของนาง ฉุดลากลงใต้พื้นพสุธา

นางดิ้นไม่หลุด
ทั้งร้องไม่ออก
คล้ายเป็นฝันร้ายตื่นหนึ่ง
ฝันร้ายในคืนสีดำตื่นหนึ่ง
นางแดกดิ้นลนลาน ร่ำร้องในใจ...คราครั้งนี้พบพานผีสาง คงต้องตายแน่แล้ว

"กระเป๋าชนิดหนึ่ง ตัดเย็บเป็นรูปสี่เหลี่ยมยาว มีถุงเล็กๆ ข้างละถุง ใช้บรรจุเงินทองหรือสิ่งของ

จวบกระทั่งที่ริมโสตแว่วเสียงร้องคำ "จู่โจม" ค่อยจู่โจมจนนางฟื้นคืนสติมา

ค่อยเห็นแสงสว่างจุดหนึ่ง
เป็นแสงจันทร์
ยังมีประกายอีกชนิดหนึ่ง
เป็นประกายเย็นเยียบของไม้เท้าพระธรรมที่ร่ายรำได้แสงจันทร์
อุนยิ้วค่อย -ฟื้นตื่น- ขึ้นมา
และลุกขึ้นยืน

หลังจากนั้นนางพบว่าตัวเองไม่ได้ยืนด้วยลำแข้งตัวเอง หากแต่ได้รับการ "ประคอง" จากผู้คน

ผู้ที่ประคองนางคือเฮ้งเชี่ยวเจียะ
ที่เบื้องหน้ามีคนตวาดว่า ต่อสู้พันตูกัน
ผู้ที่ลงมือคือซาโกวไต้ซือ ที่หน้าหลังซ้ายขวาของท่านพัวพันด้วยเงาดำหลายสาย ตล้ายภูตร้ายยามวิกาลล้อมกักซาโกวไต้ซือเอาไว้ อุนยิ้วมองเพียงแวบเดียว พบว่าเงาดำเหล่านั้นเป็นวัตถุที่รัดพันนาง มาตรว่านางยังไม่เข้าใจว่าเมื่อครู่เกิดเรื่องใด ตอนนี้เป็นเรื่องราวใดก็ตาม

ที่แท้เมื่อครู่นี้อุนยิ้วเหยียบลงในหลุมพรางกับดัก
เป็นกับดักที่สี่ยินคีใหญ่ขุดล่อไว้
เป้าหมายอันดับแรกของพวกมันย่อมเป็นเฮ้งเชี่ยวเจียะ
หากจัดการกับเฮ้งเชี่ยวเจียะไม่ได้ จับตัวอุนยิ้วไว้ก็เป็นเช่นเดียวกัน
พวกมันย่อมจัดการกับเฮ้งเชี่ยวเจียะไม่สำเร็จ
ดังนั้นได้แต่จับตัวอุนยิ้ว
ขณะที่อุนยิ้วติดกับ ประจวบกับเมฆดำบดบังจันทร์ ฟ้าดินมืดสลัวลง
ในคงไม้มิเพียงแต่มืดสลัว หากแต่มืดมิดสนิททั่ว

สี่ยินดีใหญ่จึงพัวพันนางไว้ ฉุดคร่านางที่แตกดื่นลนลาน คิดล่าถอยไปตามทางอุโมงค์

แต่ว่าไปไม่ได้

ทั้งนี้เพราะคนผู้หนึ่งขวางกันพวกมันไว้

เป็นหลวงจีนรูปหนึ่ง

หลวงจีนสะพายถุงย่ามกระเป๋าสองใบ มือถือไม้เท้าพระธรรม บนไม้เท้าประดับห่วงกลมเก้าห่วง พอขยับบังเกิดเสียงดังเกรียวกราว

หลวงจีนไม่ใช้ไม้เท้าพระธรรม

ท่านยื่นมือกระชากวูบ

พอกระชากก็ชิงตัวอุนยิ้วจากเงื้อมมือสี่ยินดีใหญ่ สี่ยินดีใหญ่คิดชิงตัวอุนยิ้วกลับไป ก็เผชิญกับไม้เท้าพระธรรมของซาโกวไต้ซือ

สี่ยินดีใหญ่พากันใช้กระบวนท่าอันชั่วร้ายจู่โจมโหมใส่ซาโกวไต้ซือ

แต่ว่าไม่บังเกิดผล

ยามนั้นจันทราโผล่พ้นเมฆา

แสงจันทร์สาดส่องหล้า

อุนยิ้วรอดจากห้วงอันตราย

เฮ้งเซี่ยวเจียะยืนอยู่ข้างกายนาง

ฮักอิมกงจู่โจมใส่ศีรษะซาโกวไต้ซือ ซาโกวไต้ซือควงไม้เท้าพระธรรมต้านทานสภาวะจู่โจมไว้ กระแทกตอบโต้กลับไป แปะเกาเฮ่งจู่โจมใส่กลางหลังซาโกวไต้ซือ ถูกซาโกวไต้ซือคลี่คลายแล้วตอบโต้ โง้วไคซิมมุ่งจู่โจมร่างท่อนล่างของซาโกวไต้ซือ ซาโกวไต้ซือกระโดดหลบแล้วตีโต้ ไท่ก้ำต่งคิดปิดสกัดไม้เท้าพระธรรมไว้ ซาโกวไต้ซือชิงควงไม้เท้าสะกดไท่ก้ำต่ง

คนทั้งสี่แม้มีท่าร่างดุจวิญญาณภูตพราย แต่ซาโกวไต้ซือตวาดคำ "จู่โจม" ติดต่อกัน ล้วนจู่โจมถูกสี่ยินดีใหญ่

คนทั้งสี่ถูกจู่โจมใส่ แต่ว่าไม่ตาย ทั้งไม่ได้รับบาดเจ็บ และไม่ได้

หลั่งโลหิต

แสดงว่าซาโกวได้ซือยั้งมือไว้ชีวิตพวกมัน

สี่ยินดีใหญ่เห็นผิดท่า สู้ต่อไปรังแต่ถูกตอบโต้ใส่ หากฝ่ายตรงข้ามต้องการชีวิตพวกมัน พวกมันคงทิ้งชีวิตอยู่ในดงไม้ ดังนั้นส่งเสียงร้องชักชวนบ้างกลิ้งตัวบ้างหลบลี้ บ้างล่าถอยหนีหาย จากไปจนหมดสิ้น

ซาโกวได้ซือไม่ติดตาม ถือไม้เท้าพระธรรมพลางแย้มยิ้มออกมา

ภายใต้แสงจันทร์สาดส่อง ท่านครองจีวรขาวราวหิมะ คล้ายบุคคลในภาพวาด

เนี่ยอาง้บังเกิดความแค้นเคือง ถือเขาวัวทั้งคู่คิดไล่ติดตาม

เฮ้งเซี่ยวเจียะร้องทัดทานว่า

"โจรจนตรอกอย่าไล่"

เนี่ยอาง้กล่าวอย่างชุ่นเคืองว่า

"สุนัขหลายตัวนี้สะกดรอยตามพวกเราระยะหนึ่ง ลอบทำร้ายหลายครั้งไม่ประสบผล ครั้งนี้แทบพลาดท่าเสียทีในเงื้อมมือพวกมัน ยังปล่อยให้พวกมันเหลบหนีไปหรือ?"

ซาโกวได้ซือยื่นมือขวางกันเนี่ยอาง้ กล่าวว่า

"อภัยคนได้ควรอภัย ถึงอย่างไรพวกมันไม่ลงมือประสบผล พวกเราไยต้องฆ่าคน?"

เนี่ยอาง้กล่าวอย่างไม่ยินยอมพร้อมใจว่า

"หรือจะรอให้พวกมันฆ่าคนของพวกเราแล้วค่อยตอบโต้? ท่านเป็นบรรพชิต ไม่ฆ่าสัตว์ตัดชีวิต เราเนี่ยอาง้กลับฆ่าคนโดยไม่กะพริบตา"

ซาโกวได้ซือขมวดคิ้วกล่าวว่า

"อมิตตพุทธ พวกเราไม่อาจใช้ข้ออ้างนี้ทำร้ายคนถึงแก่ชีวิต"

เนี่ยอาง้กระทบกระแทกเขาวัวเข้าหากัน าลับบังเกิดเป็นสะเก็ดไฟที่แท้ขอบเขาวัวเลี่ยมคมมีดไว้ คาดว่ามันตำหนิเขาวัวไม่แหลมคมพอ จึงติด

ดมมีดเข้าไป

เฮ้งเซี่ยวเจียะจงใจหันเหหัวเรื่องว่า

"อาวุธของท่านนี้แปลกพิเศษ ในยุทธจักรนอกจากท่านแล้ว คงไม่มีผู้ใดใช้ออกได้"

เนี่ยอาฮู้มองดูเขาวัวในมือ อ้าปากหลายครา กลับไม่อาจกล่าววาจาใดได้

ฮ่อเซี่ยวฮ้อแค่นเสียงดังเฮอะกล่าวว่า

"นั่นเป็นของวิเศษของมัน ที่บ้านมันมีวัวตัวหนึ่ง เลี้ยงเป็นเวลาหลายสิบปี พอล้มตายลง มันยังเศร้าเสียใจยิ่งกว่าภรรยาตายจาก นับแต่นั้นไม่รับประทานเนื้อวัว เลื่อยตัดเขาวัวออกมาใช้เป็นอาวุธ หากเมันสู้ศัตรูไม่ได้ยังจะใช้ฆ่าตัวตาย"

เนี่ยอาฮู้มองดูนางแวบหนึ่ง กล่าวว่า

"มันเป็นวัวแก่ที่บ้านเราเลี้ยงไว้ เราเรียกมันว่าอาตง (เจ้าผู้ซื่อสัตย์) ตระกูลเนี่ยเราสามชั่วอายุคนเห็นมันเติบโต แก่เฒ่า สุดท้ายล้มตาย มันทำงานเพิ่มสติกำลัง ยังซื่อสัตย์กว่าบ่าวไพร่อีก มันพอล้มตาย เราจึงเก็บรักษาเขาวัวทั้งคู่ไว้ อยู่กับเราไปชั่วชีวิต เรายังมีนอแรดอีกข้างหนึ่ง ได้จากแรดที่ป่วยตาย หากไม่ถึงคราคับขันเป็นตาย เราจะไม่ใช้มัน กล่าวไปประหลาดแท้ เราเรียกว่าอาฮู้ (วัว) เกิดปีฉลู ที่อยู่คู่กับเราเป็นวัว ยังได้พบกับไซฮู้ (แรด) ที่แสนรู้"

มันวกย้อมเป็นวงกว้าง สุดท้ายกลับมาที่หัวข้อเดิมว่า

"เราชักเขาวัวออกมาแล้ว หากไม่เห็นเลือดไม่ยอมรั้งกลับคืน มันไม่ได้ดื่มเลือดศัตรูมานานแล้ว"

ชาโกวได้ชีออาศัยแสงจันทร์ชักนำทั้งหมดออกจากดงไม้ปากกล่าวว่า

"นั่นง่ายดายยิ่ง ให้มันดื่มเลือดของเราเถอะ"

พลางพลางม้วนแขนจีวรข้างซ้าย กรีดนิ้วมือข้างขวาลง สะกิดเป็น

รอยโลหิตเส้นหนึ่ง ท่านใช้นิ้วมือกดปากแผล บังคับโลหิตกระเซ็นใส่เขาวัว ราวกับว่ามันสามารถดื่มเลือดจริงๆ ปากกล่าวเสียงอ่อนโยนว่า

"มันดื่มเลือดแล้ว ท่านสมควรพึงพอใจกระมัง?"

เนี่ยอาจู๋คิดไม่ถึงว่า ซาโกวได้ชือป้อนโลหิตตัวเองให้แก่อาวุธของมัน ต้องงงงันวูบหนึ่งจึงกล่าว

"นี่...ต่อให้มันกระหายกว่านี้ ก็ไม่ดื่มเลือดพวกเดียวกัน ได้ชือไย ต้องทำเช่นนี้?"

ซาโกวได้ชือย้อนถามว่า

"โลหิตพวกเดียวกันกับโลหิตของศัตรู มิใช่ล้วนเป็นคน ล้วนเป็นโลหิตหรอกหรือ?"

เนี่ยอาจู๋เพียงกล่าวว่า

"เราเพียงบังเกิดเพลิงโทสะ คิดฆ่าคนระบายโทสะเท่านั้น"

ซาโกวได้ชือกล่าวเสียงอ่อนโยนว่า

"อย่างนั้นโทสะในอกท่านมอดดับแล้วหรือไม่?"

ย่อเชี่ยวย้อกลับกล่าวอย่างเหยียดหยามว่า

"เพียงบังเกิดเพลิงโทสะ ก็ประโคมโอ่วุ่นวาย บอกว่าพอชักเขาวัวต้องเห็นเลือด วันที่อยู่ริมสระบัววัดลักเล้งยี่ ท่านก็ชักเขาวัวออกมา แต่รั้งกลับคืนโดยไม่ได้ดื่มเลือดอันใด"

เนี่ยอาจู๋เห็นซาโกวได้ชือหลั่งโลหิตป้อนเขาวัวเพลิงโทสะก็สลายคลาย พอถูกย่อเชี่ยวย้อเปิดโปง ใบหน้าบัดเดี๋ยวเขียวคล้ำบัดเดี๋ยวขาวซีด ไม่อาจตอบคำ

ปิงหึงเสี้ยวกลับกล่าวแก้ต่างว่า

"ท่านไม่ควรสบสาวราวเรื่อง มีคำกล่าวไว้ 'ชาวบุ๋นกล่าวคุยเชื่องชนชาวบู๊โอ้อวด' บางครั้งเพื่อเสริมความฮึกเหิม จึงกล่าวอย่างอาจหาญ สมมติเช่น 'เราไม่ฆ่าชนชั้นไร้นาม' หรือว่า 'บิดาท่องยุทธจักรสี่สิบปี ไม่พบพาน

คู่มือเปรียบติด' ล้วนกล่าวจนติดปาก ไม่นับเป็นอย่างไร"

ย่อเชี่ยวย้อถลึงตาใส่ กล่าวว่า

"เราไม่ได้วิพากษ์วิจารณ์ท่าน ท่านอย่าได้สอดปากคำ"

ปึงหึงเสี้ยวแลบลิ้นออกมา เปลี่ยนเป็นร้องบอกว่า

"ได้ซือรีบพันบาดแผลเถอะ ข้าวสารสามร้อยมื้อ ค่อยผลิดโลหิดได้สี่หยด อย่าได้ปล่อยให้ไหลหลั่งสูญเปล่า"

ย่อเชี่ยวย้อยังกระซากเสียงว่า

"นักศึกษาเลวทราม เมื่อตอแยเราสวรรค์เบื้องบน ไฉนไม่กล้าดำเนินต่อไ?"

ปึงหึงเสี้ยวคิดอาละวาด แต่แล้วกล้ำกลืนไว้ เพียงกล่าวกับปันซือว่า

"มีแต่คนต่ำช้ากับสตรีที่ยากชุบเลี้ยง"

มันกลับยกอ้างคำสอนของปราชญ์โบราณปันซือไหนเลยกล้าตอบคำ ทั้งยังถอยกายไปครึ่งก้าว

คำพูดของปึงหึงเสี้ยวยังกระทบโสตย่อเชี่ยวย้อ พลันโมเข้ามา ร้องว่า

"พวกท่านเหล่าบุรุษชุบเลี้ยงได้หรือ? ทั้งรับประทานข้าว ทั้งดื่มสุรา มีอันใดแตกต่างกับสุนัขและวัว?"

เนี่ยอาฮู่ร่ำร้องว่า

"อย่าได้ด่าวัว ท่านสามารถด่าเรา แต่ไม่อาจด่าวัว"

ย่อเชี่ยวย้อสวนคำว่า

"เราทราบว่าวัวเป็นข้อห้ามของท่าน แต่เราไม่มีข้อห้าม ท่านมิให้เรากล่าว เราพานกล่าวถึง"

นางเป็นสตรี กลับเปิดศึกสองด้าน ด่าทอโดยไม่พรั่น

ปึงหึงเสี้ยวคุ้นกับการสอดรับกับถังป้อฮู่ดังนั้นหันไปกธาวกับอีกฝ่ายว่า

"พวกเราไม่สนใจอาฮู่ เพียงถามป้อฮู่ (วัววิเศษ) ท่าน เมื่อครู่อุนยิ้วติดกับ ท่านไฉนไม่ยื่นมือช่วยเหลือ ท่านนิ่งดูตาย นับเป็นผู้กล้าอันใด?"

ถังป้องู้กล่าวอย่างซึมเซาว่า

"ให้เราช่วยคน? เรากระทั่งตัวเองยังช่วยไม่ได้ ยังกระทบถึงผู้อื่น เราไม่คิดทำร้ายอุนยิ้ว เราช่วยเหลือผู้ใดเท่ากับท่าร้ายผู้นั้น"

ปิงหึงเสี้ยวความจริงกล่าวกับถังป้องู้ตามลมปาก คิดไม่ถึงถังป้องู้จะตอบคำจริงๆ

ตอบอย่างไม่มีเยื่อใยถึงเพียงนี้

...นี่ใยมิใช่เห็นการตายโดยไม่ช่วยเหลือ

นี่นับเป็นถังป้องู้หรือ?

ปิงหึงเสี้ยวรับฟังจนตะลึงลาน

ย่อเชี่ยวฮ้อกับเนี่ยอางู้พอฟังเช่นนั้น ก็ไม่ด่าทอต่อไป คนเปลี่ยนเป็นเช่นนี้ ยังมีอันใดให้ด่าทออีก?

ได้ยินซาโกวได้ชี้อกล่าวว่า

"ครั้งนี้ทั้งหมดมีเพลิงโทสะเกินไป อย่าได้ผิดพ้องหมองใจแล้ว เมื่อดับไฟในอกย่อมเย็นลง หนทางข้างหน้ายังยาวไกลนัก"

พลางล้วงเตาใบหนึ่งจากในถุงกระเป๋าสีครามเข้ม

เป็นเตาอั้งโลใบเล็กๆ

เตาใบเล็กๆ นี้พอปะทะลม ก็ระเหยกลิ่นยาสมุนไพรออกมา

หลอแป๊ะไทนเห็นเช่นนั้น อดกล่าวมิได้ว่า

"ในถุงกระเป๋าของท่านมีวัตถุพร้อมสรรพ ทั้งดาบกระบี่ทั้งสมุนไพร หรือมีโลงด้วย?"

ซาโกวได้ชี้อแหงนมองท้องฟ้า ก้มลงมองดูพื้นดิน กล่าวว่า

"โลงจัดเตรียมไว้แต่แรก ไม่ต้องแบกสะพายติดตัว"

กล่าวพลางม้วนแขนจีวร ยื่นข้อแขนเข้าใกล้ใบน้อย จากนั้นจุดเชื้อไฟภายในเตา กลิ่นยาสมุนไพรยิ่งฉุนเฉียวกว่าเดิม

คราบโลหิตบนข้อแขนของท่านยังไม่เหือดแห้ง พอยื่นเข้าใกล้สัดวัน

เบาบางที่ลอยขึ้นจากปากเตา คราบโลหิตก็กลายเป็นมุกสีแดงสด หยดลงในเตา บังเกิดเป็นเสียงดิงคราหนึ่ง

อย่างรวดเร็ว ข้อแขนของซาโกวได้ซือเหลือเพียงริ้วรอยเส้นหนึ่ง กระทั่งปากแผลก็ไม่มี

ทุกผู้คนชมดูจนตะลึงลาน

"นี่เป็นของวิเศษอันใด กระทั่งโลหิตยังผนึกตัวเป็นมุก?"

เห็นมุกโลหิตพอตกลงในเตา ก็กลับกลายเป็นสีขาว ราวกับไข่มุกแท้ สร้างความตื่นเต้นสงสัยแก่หลอแป๊ะไหนจนถามว่า

"โลหิตที่หยดลงในเตาเล่า? ไฉนกลับกลายเป็นไข่มุกไป?"

ซาโกวได้ซือยิ้มพลางคีบมุกขาวลูกนั้นขึ้นมา บดเป็นผงโรยลงในเตา ปากกล่าวว่า

"นั่นมีโลหิตอันใด ล้วนกลายเป็นหิมะ หิมะย่อมละลายกลายเป็นน้ำ สุดท้ายเหือดแห้งไป"

ทั้งหมดออกจากพนาเฮ็กเซียมลิ้ม เห็นว่าที่นั้นหากมืดมิดลง ยากที่จะผ่านได้ แต่ศัตรูยังไม่ทุ่มเทกำลังหลักลงมือ

ถังฉิกบี่แค่นหัวร่อกล่าวว่า

"นี่เพียงเป็นด่านหนึ่ง ยังไม่ถึงขั้นเสี่ยงเป็นเสี่ยงตาย"

อุนยิ้วอดถามมิได้ว่า

"ท่านหมายความว่ายังมีด่านเช่นเฮ็กเซียมลิ้มอีกสองสามแห่ง? เป็นความจริงหรือ?"

ซาโกวได้ซือกล่าวเสียงอ่อนโยนว่า

"ย่อมไม่แปลกปลอม หากคิดไปถึงที่หมายที่ก้อนหินน้อยกำหนดไว้ อย่างน้อยยังมีด่านสำคัญเช่นประตูน้ำเสือร้าย เนินคร่าชีวิต ทางตรงปล้นชิงชีวัน"

อุนยิ้วพอรับทราบความคำมืดของพนาเฮ็กเซียมลิ้ม บังเกิดความหวาดหวั่นขลาดเขลาอยู่หลายส่วน ดังนั้นถามว่า

"นั่นเป็นสถานที่ใด ยังคำมืดกว่าที่นี้หรือ?"

ซาโกวได้ซือยิ้มพลางกล่าวว่า

"ไม่คำมิด"

เฮ้งเซี่ยวเจียะพลันโน้มหน้าเข้าให้ใกล้ซาโกวได้ซือ กระซิบที่ข้างใบหูของท่านหลายคำ

ซาโกวได้ซือหน้าแปรเปลี่ยนเล็กน้อย ยื่นหน้ามาที่ซอกคอเฮ้งเซี่ยว-เจียะ กล่าวเบาๆ หลายคำเช่นกัน

จากนั้นคนหนึ่งผงกศีรษะ คนหนึ่งสั่นศีรษะ คล้ายเข้าใจเป็นที่รู้กัน

อุนยิ้วไม่ได้ยินว่าทั้งสองกล่าวว่ากระไร

นางกลับครุ่นคิด...ดีที่ทั้งสองล้วนเป็นบุรุษ ไม่เช่นนั้นกระซิบกระซาบเช่นนี้ ไยมิใช่สะกิดให้ผู้คนเข้าใจผิด?

จากนั้นครุ่นคิด ซาโกวได้ซือมีท่าทางประหลาดพิกล ผู้ใดทราบว่าท่านเป็นบุรุษหรือสตรี?

นึกถึงตอนนี้ สะกิดความขุ่นเคืองแก่นางขึ้นมา

ขณะที่เฮ้งเซี่ยวเจียะกับซาโกวได้ซือกระซิบกระซาบกัน ก็มีผู้คนสองคนซุบซิบหารือกัน

หลอแป๊ะไหนกล่าวเบาๆ ขึ้นก่อนว่า

"ซือแป๋ ท่านพบเห็นหรือไม่ว่าซาโกวสามารถเล่นปาที่?"

ปันซือกลับกล่าวว่า

"เล่นปาที่? เจ้านึกดูแคลนไปแล้ว"

หลอแป๊ะไหนทราบว่า ผู้เป็นอาจารย์มีฝีมือไม่สูงเยี่ยม แต่มีประสบการณ์กว้างขวาง จึงถามว่า

"ซือแป๋ใช่พบเห็นหรือไม่?"

ปันซือกล่าวว่า

'เพลงไม้เท้ากระมัง?"

'นั่นเป็นเพลงไม้เท้าอันใด? ในโลกมีเพลงไม้เท้าที่ไร้ผู้ต่อต้านเช่นนี้หรือ?"

"ซาโกวไม่ได้ใช้เพลงไม้เท้า"

'มื่อครู่ซาโกวมิใช่ใช้เพลงไม้เท้าขับไล่คนชุ่มจู่โจมทั้งสี่หรือ?"

"ซาโกวเพียงแต่ใช้ไม้เท้าพระธรรม แต่ไม่ได้ร่ายรำเป็นเพลงไม้เท้า"

หลอแปะไหนกล่าวว่า

'ท่านหมายความว่า ซาโกวปกปิดฝีมือแท้จริง ไม่ใช้เหลงไม้เท้าออกก็โค่นคนร้ายทั้งสี่โดยง่ายดาย?"

"อย่างน้อยซาโกวปกปิดเพลงไม้เท้าเอาไว้"

"เพราะเหตุใด?"

"หนึ่งนั้นซาโกวไม่ต้องการเปิดเผยศักดิ์ศรีแท้จริง สอง ไม่คิดสำแดงเพลงไม้เท้าออกมา"

"ซาโกวมีอันใดต้องปกปิด พวกเรามิใช่พวกเดียวกันหรอกหรือ?"

ปันซือกล่าวว่า

"ซาโกวต้องมีเหตุผลส่วนตัว มิหนำซ้ำเราพ่อเห็นซาโกวร่ายรำไม้เท้าพระธรรม ทำให้นึกถึงคำโบราณที่ว่า 'แนวฟ้ามั่นคง วิญญูชนเข้มแข็งด้วยตัวเอง'

"...ซือแปเห็นว่าซาโกวมิใช่วิญญูชน?"

ปันซือยิ้มพลางกล่าวว่า

"เราอาจคิดผิดไปคิดมากเกินไป ซาโกวจะอย่างไรเป็นบรรพชิตผู้ทรงปริยัติธรรม"

ล้อแปะไหนพึมพำว่า

"นางย่อมมิใช่วิญญูชน ข้าพเจ้าคาดว่านางเป็นสตรี สตรีไหนเลย

เป็นวิญญชน?"

ปันซือทราบว่าผู้เป็นศิษย์จำกัดด้วยประสบการณ์ความรอบรู้ไม่เข้าใจคำพูดของตนเอง

คนผู้หนึ่งต่อให้เฉลียวฉลาดกว่านี้ มีปัญญากว่านี้ หากแม้นความรอบรู้และประสบการณ์ยังจำกัด ต่อให้มีพรสวรรค์กว่านี้ ก็ไม่อาจหลุดพ้นจากกรอบ ไม่สามารถแยกแยะความผิดถูกของเรื่องราว นับเป็นเรื่องที่น่าเสียดายยิ่ง

แม้แต่ล้อแป๊ะไหนก็ไม่มีข้อยกเว้น

แต่ว่าการไม่ทราบก็มีข้อดีที่ไม่ทราบ

ในโลกมีเรื่องบางประการ หากทราบมากเกินไป ล่วงลึกเกินไป กระจ่างแจ้งเกินไป กลับไม่สบายใจ ไม่เบิกบานใจ และไม่มีความสุข

ยังมีบุคคลอีกสองคนที่จับคู่สนทนากัน

ปิงหึงเสี้ยวกล่าวว่า

"ถุงกระเป๋าสีครามของซาโกว ต้องการอะไรก็มีสิ่งนั้น เพียงไม่ทราบในถุงกระเป๋าสีแดงบรรจุสิ่งใด ไม่เคยเห็นซาโกวเปิดออกมาก่อน"

ถังฉิกบี่กล่าวว่า

"มีคนเสนอยกเมืองเมืองหนึ่งแลกกับซุนแชเฮี้ย ยังมีคนเสนอเงินสามสิบหมื่นตำลึงแลกกับก้อนหินของเฮ้งเซี่ยวเจียะก้อนหนึ่ง สำหรับถุงกระเป๋าของซาโกว พวกเรายังคงอย่าได้รับทราบประเสริฐกว่า"

ปิงหึงเสี้ยวกล่าวอย่างสงสัยใจว่า

"เพราะเหตุใด?"

ถังฉิกบี่ทอดถอนใจกล่าวว่า

"เพราะว่าพวกเราไม่มีปัญญาแลกได้"

จากนั้นกล่าวด้วยความหมายอันลึกซึ้งว่า

"ท่านใช่พบเห็นหรือไม่ว่า พวกเราเดินทางแล้วเดินทางเล่า สุดท้าย

ไปถึงที่ใด?"

ปีงหึงเสี้ยวงงงันวูบจึงกล่าว

"มิใช่ออกจากนครหลวง หลบหนีการจับกุมหรอกหรือ?"

ถังฉิกบี่ยกมือไพล่หลังแหงนมองท้องฟ้า กล่าวว่า

"ความจริงใช่ แต่หากเดินทางต่อ เกรงว่าอีกไม่นานจะกลับมายังที่เดิม

สำหรับเฮ้งเชี่ยวเจียะกับซาโกวได้ชือกระชิบกระซาบอันใด?

ที่แท้เฮ้งเชี่ยวเจียะกล่าวว่า

"ท่านดูออกหรือไม่ระหว่างนี้เชี่ยวฮ้อกับอาง้วมีโทสะฉุนเฉียวกว่าเดิม?"

ซาโกวได้ชือกล่าวว่า

"เราดูออก หรือว่า..."

เฮ้งเชี่ยวเจียะผงกศีรษะหนักๆ

ซาโกวได้ชือสั่นศีรษะอย่างหดหู่

บทที่ 17

โรงเตี๊ยมมีถีมีถัน

ชาโกวได้ชื่อเอ่ยถึงประดูน้ำเสือร้าย เนินคร่าชีวิต ทางตรงปล้นชิงชีวันต่ออุนยิ้ว แต่ไม่ได้เอ่ยถึงโรงเตี๊ยมพิถีพิถัน

ปัญหากลับเกิดขึ้นที่โรงเตี๊ยมพิถีพิถัน

เป็นโรงเตี๊ยมที่ "พิถีพิถัน" แห่งหนึ่ง

บอกว่ามันพิถีพิถัน เพราะทางโรงเตี๊ยมจัดหัวข้อใหญ่ ตลอดจนข้อปลีกย่อยทั้งผ้าห่มหมอนหนุน อาหารการกิน ช่วงเวลาที่ชงชา จัดวางกระโถนปัสสาวะ ปล่อยม่านมุ้งลง ซ่อมแซมกระดาษที่ปิดหน้าต่างห้องอย่างละเอียดลออ

ในสถานที่อันพิถีพิถัน ละเอียดลออเช่นนี้ อุนยิ้วกลับประสบเหตุการณ์ที่คำมืดกว่าพนาเฮ็กเซียมลิ้ม วาบหวามกว่าฝันบรรเจิด และหวาดเสียวกว่าติดกับอีก

แน่นอน ภายภาคหน้าเรื่องราวของพวกเขากลายเป็นตำนานเล่าขาน

ผู้คนรุ่นหลังจะบอกว่า

เมื่อปีนั้น เวลานั้น สถานที่นั้น

...ที่โรงเตี๊ยมพิถีพิถัน

เฮ้งเซี่ยวเจียะกับอุนยิ้ว

ยังมีอุนลักชี้

เก้าแก่โรงเตี๊ยมพิถีพิถันแซ่อุน มีชื่อรองว่าบี๊ทึง ขนานฉายาตัวเองว่าลักชี้ชิงแซ (ท่านทกสาย) นานเข้าชาวยุทธจักรล้วนเรียกขานเป็นอุนลักชี้ (ทกสายแซ่อุน)

คำ "ทกสาย" ของมันมีที่มา มันเห็นว่าในชีวิตมีเรื่องราวทกประการทีมาสายกว่าผู้อื่น

หนึ่ง นั้นมันแต่งงานสาย มาตรว่ามันคบหาเพื่อนหญิงตั้งแต่แรก แต่เรื่องดีงามเกิดอุปสรรค ทุกครั้งที่จะร่วมหอลงโรง หากมิใช่บุรุษเกิดเรื่องราวต้องหลบหนีไปที่อื่นก็เป็นสตรีเปลี่ยนความตั้งใจ หรือเกิดอุบัติเหตุไม่สามารถแต่งงานกัน

สอง เนื่องจากมันอายุสี่สิบยังไม่แต่งงาน เป็นเหตุให้บิดามารดาลาโลกคนในครอบครัวแยกย้ายไปทางอื่น ดังนั้นมันมีครอบครัวสาย

สาม มันมีครอบครัวสาย เรื่องกำเนิดบุตรธิดาพลอยเลื่อนออกไปจนบัดนี้ยังไม่มีบุตรหลาน ดีที่มันคบค้าเพื่อนฝูง มีมิตรสหายไม่น้อย

สี่ มันออกท่องยุทธจักรตั้งแต่แรก แต่มีชื่อเสียงเนิ่นช้า ผู้อื่นมีความสำเร็จเพียงสามส่วนของมัน ก็กระเดื่องโด่งดัง มันยังไม่มีชื่อเสียงเรียงนาม ตามเหตุผลมันสมควรมีลำดับอาวุโสไม่เบา จนใจที่มันไม่คบค้าสมาคมไม่สื่อสารส่งเสริมความเข้าใจของผู้อื่น ดังนั้นเพียงมีชื่อเสียงในรัศมีหลายร้อยลี้ของโรงเตี๊ยมพิถีพิถัน

ห้า มันไม่เพียงมีชื่อเนิ่นช้า กระทั่งสร้างกิจการก็ชักช้ากว่าผู้อื่น

มันเคยกระทำเรื่องราวอันลือลั่น รวมกันแล้วยังมากกว่าผู้กล้านับร้อย แต่ผู้อื่นไม่ล่วงรู้ว่าเป็นฝีมือของมัน จวบกระทั่งเมื่อสิบปีก่อน มันค่อยนำเงินที่เก็บหอมรอมริบไว้ เปิดโรงเตี๊ยมแห่งนี้ ค่อให้โรงเตี๊ยมพิถีพิถันเริ่มมีชื่อเสียง แต่ก็เป็นเรื่องของสิบปีนี้ ถือเป็นอีกหนึ่งเนิ่นช้า

คนคิดมีชื่อ ต้องฉกฉวยวัยเยาว์ ยิ่งมีชื่อเสียงก่อน สำเร็จกิจการก่อน จะเสพสุขวาสนาก่อน หากอายุมากแล้ว ค่อให้มีชื่อเสียงสำเร็จกิจการ ก็ไม่ได้เสพสุข ที่ช้างหูได้ยินแค่เสียงกระดูกของตัวเองหลวมคลายทีละน้อย

แต่ยังมีความสายประการที่หก

นี่เป็นลักษณะนิสัยประจำตัวมัน นั่นคือตื่นสาย

มันไม่คุ้นกับการตื่นแต่เช้า

ตื่นแต่เช้าง่วงเหงาซึมเซา ขาดสติสมาธิ อย่าว่าแต่มันเป็นโรคภูมิแพ้ทุกเช้าต้องจามไม่หยุด จามติดต่อกันสองสามร้อยครั้ง

มันแม้ทอดถอนรำพันว่า ทุกประการสายกว่าผู้อื่น แต่มีอาแซ่เดียวกันท่านหนึ่ง แนะนำให้มันนึกในทางกลับกัน หรือมองเรื่องราวในฐานะคนนอกวง หากยังแก้ไขไม่ได้ ลองผลัก "ปัญหา" ออกไป ดูว่ามันจะสูญหายไปเองหรือไม่?

ท่านอาผู้นั้นบอกว่า หกหายแท้ที่จริงคือหกมาก แต่งงานสายจะมีอิสรเสรี มีความสุขมากกว่า ไม่มีบุตรธิดา ก็ไม่ต้องกลัดกลุ้มกับการเลี้ยงดูกุลบุตรกุลธิดา สบายใจมากกว่า มีครอบครัวสาย ก็ไม่มีข้อผูกมัด สราญบานใจมากกว่า มีชื่อเสียงชักช้า ยังดีกว่ารับความลำบากเพราะชื่อเสียงสะดวกสบายมากกว่า สร้างกิจการสายนับเป็นเรื่องดี สำเร็จกิจการเมื่ออายุมากยังดีกว่าล้มเหลวในวัยกลางคน มีความมั่นคงมากกว่า นอนตื่นสายยิ่งดีเรียกว่านอนมากมีบุญมาก

อุนลักชี้ได้ยินอาแซ่เดียวกันกล่าวเช่นนี้ นึกดูรู้สึกมีเหตุผล มันยังมีสหายแซ่เชียกผู้หนึ่ง คบหากันฉันพี่น้อง คนผู้นั้นกล่าวว่า

"ต่อให้ในชีวิตมีเรื่องเศร้าสามประการ สามารถยึกถือเป็นเรื่องดี เช่นวัยหนุ่มสูญเสียบิดา สามารถรวบอำนาจไว้ วัยกลางคนสูญเสียภรรยา สามารถแสวงหารักใหม่ วัยชราสูญเสียทายาท ถือว่าขจัดเภทภัยภายหลัง ท่านเพียงประกอบด้วยหกสาย นับเป็นอย่างไรได้?"

อุนลักชี้เห็นสหายผู้นี้ประสบเคราะห์กรรมเสียแขนข้างหนึ่ง รับความคับแค้นเพราะพลาดรัก มิหนำซ้ำรากฐานที่เพียรสร้างขึ้นถูกผู้รู้ใจทำลายย่อยยับ ดังนั้นมีความเห็นสุดโต่งไปบ้าง แต่วีรบุรุษตกยากผู้นี้กลับโบกแขนเสื้อที่ว่างเปล่าไร้ข้อแขน กล่าวว่า

"ท่านไม่ต้องเห็นใจเรา เราเสียแขนข้างหนึ่ง สามารถฝึกเพลงกระบี่แขนเดียว ที่ข้างกายเราไร้โฉมสะคราญ จะได้ปล่อยตัวปล่อยใจอย่างเต็มที่ เราถูกคนทรยศตีตัวออกห่าง กิจการพินาศย่อยยับ จะได้ท่องไปเพียงลำพัง ระทำเรื่องราวที่คิดกระทำ ควรกระทำและชมชอบกระทำ"

อุนลักชี้เป็นคนที่อ่อนโยน ย่อมไม่มีความคิดที่รุนแรง จิตปณิธานที่พลุ่งพล่านเช่นดียวกับสหายผู้นี้

เข็มมุ่งของมันเพียงคิดประกอบกิจการของ โรงเตี๊ยมแห่งหนึ่งให้ดี ก็ไม่เสียทีที่ถือกำเนิดเกิดมาแล้ว

มันนึกดูแคลนสหายชาวยุทธจักรที่แย่งชิงคัมภีร์พิสดาร ชุมทรัพย์มหาศาล หรือคิดปกครองยุทธจักร มีฝีมือไร้ผู้ต่อต้าน ทั้งหัวร่อเยาะเย้ยว่า

"ยังช่วงชิงอันใด? จิ้นซีย่องเต้ค้นหายาอายุวัฒนะ สุดท้ายตายหรือไม่? หากกระทั่งชีวิตยังไม่อาจรักษาไว้ ยังครอบครองชุมทรัพย์ไปไย? ค่อให้เรียนรู้ยอดวิชาในคัมภีร์จะเป็นไร? หากมีคนเข้าแก่งแย่งช่วงชิง สุดท้ายต้องจบสิ้นชีวิต ตำแหน่งยอดฝีมืออันดับหนึ่ง ได้มาเพื่ออะไร? มาตรว่ามีฝีมือไร้ผู้ต่อต้าน เกี่ยวข้องใดกับเรา? หากแย่งชิงสิ่งเหล่านี้ มิสู้ช่วงชิงเงินทองให้ตัวเองกับเพื่อนพ้องมีความเป็นอยู่ที่ดีกว่านี้"

มันกล่าววาจาเหล่านี้ต่อคนสนิทและเพื่อนพ้อง ซึ่งประกอบด้วย

ซุนอี๋งเต่า (ถั่วเหลือง) อี๊อเพียงเต่า (ถั่วแปบ) ฮ่อเช้ยเต่า (ถั่วแขก) เนี่ยเล็กเต่
(ถั่วเชียว) เจียมเฮ็กเต่า (ถั่วดำ) ตั้งตั่วเต่า (ถั่วใหญ่) ล้อเซี่ยวเต่า (ถั่วเล็ก
และท้ำอั้งเต่า (ถั่วแดง)

...คนเหล่านี้ย่อมไม่ได้พอถือกำเนิดเกิดมา ก็เรียกว่าเต่า (ถั่ว) อันใ
แซ่กลับเป็นแซ่เดิม แต่เต่า (ถั่ว) อันใดกลับเป็นคำเรียกหา

เป็นคำเรียกหาที่สนิทสนม เช่นเดียวกับที่ท่านเรียกคนที่ใกล้ชิดเป็
เล่าตั้ง (คนแซ่ตั้ง) เซี่ยวปิง (ปิงน้อย) เล่าเก้าจี้อ (วานรเฒ่า) เซี่ยวเช้ง (เช้งน้อย
อาเงียว (แมว) ตือเซี่ยวตี่ (น้องสุกร)

เนื่องด้วยใกล้ชิดสนิทสนม จึงเรียกหากัน จึงมีชื่อเล่น หากไม่รู้จั
ไม่คันเคย ท่านกล้าเรียกมันต่อหน้าว่าตั่วเท้า (หัวโต) กูนั้ม (ลูกเต่า) หรื
อ๊ะผุ่ยโก้ว (ตูดเปิด) หรือ?

และเพราะความคุ้นเคย พี่น้องทั้งหลายแสดงว่าเชื่อฟังวาจาของ
"เถ้าแก่อุน"

ทั้งหมดนี้มีเหตุผลหกประการ

หนึ่ง คำพูดของมันมีเหตุผล ฟังแล้วบังเกิดประโยชน์

สอง คำบอกของมันกลั่นจากประสบการณ์ คำพูดของผู้ที่ผ่านโลกม
เท่ากับเป็นกระจกเงา อย่างน้อยสามารถหลีกเลี่ยงข้อผิดพลาด

สาม อุนสักชี้มีคารมไม่เลว สามารถแปรคำพูดที่น่าเบื่อกลายเป็นน่าฟั
และน่าสนใจ พวกมันยินดีที่จะรับฟัง

สี่ อุนลักชี้ความจริงเป็นเถ้าแก่พวกมัน บางครั้งตบโต๊ะด่าทอ พวก
มันไม่ฟังก็ไม่ได้

ห้า อุนลักชี้กับพวกมันมีการคบหาเป็นส่วนตัว พวกมันพอใจรับฟั
คำพูดของมิตรอันประเสริฐและผู้มีอาวุโส

หก ใจจริงของพวกมันเห็นใจอุนลักชี้อยู่ตัวคนเดียว ปล่อยให้อุนลักชี้
ระบายบอกออกมาก็ดี อีกประการ พวกมันเห็นด้วยกับคำพูดส่วนใหญ่ของ

อุนลักชี้

อุนลักชี้ที่อายุล่วงเลยสี่สิบปี ยังไม่คิดการใหญ่อันใด เพียงชักชวนคนเหล่านี้เปิดโรงเตี๊ยม

การเปิดโรงเตี๊ยมเช่นนี้นับเป็นความตั้งใจของอุนลักชี้ที่คิดอ่านมานาน

เหตุผลสำคัญคืออุนลักชี้ออกท่องยุทธจักรแต่แรกผ่านสถานที่ไม่น้อยเคยเข้าพักตามโรงเตี๊ยมทั้งเลิศหรูและที่พักอันซอมซ่อ

มันพบว่าคนเดินทางคิดเสาะหาสถานที่พักไม่ง่ายนัก ต่อให้เป็นโรงเตี๊ยมตามเมืองใหญ่ มาตรว่าตกแต่งอย่างเลิศหรู แต่ภายในไม่แน่ว่าจะอำนวยความสะดวกให้แขกเหรื่อพักผ่อนอย่างวางใจ ตรงกันข้ามที่พึงมีกลับไม่มี ที่ไม่สมควรมีกลับมีพร้อมสรรพ

มีอะไร? บางครั้งในห้องพักกลับมีแมลงสาบ ตัวหมัด ตะขาบ มุสิก ถึงกับมีเต่าสองตัวและงูเหลือมตัวหนึ่ง

อื่นๆ ไม่พูดถึง ต้องการสบู่ไม่มีสบู่ มีแต่ของเหลวที่แตกฟอง ฟังว่าเป็นสบู่ ท่านแน่ใจได้อย่างไรว่าไม่ได้ถูทาน้ำมูกลงบนร่าง?

เวลาที่ปลดทุเรศ หากไม่หยิบก้อนอิฐรองอยู่เบื้องล่าง เท่ากับหย่อนก้นลงบนน้ำอุจจาระ ยังมีแมลงวันบินฉวัดเฉวียน ทั้งหัวเขียวหัวแดงและหัวทอง

ที่สาหัสสากรรจ์คือไม่มีกระดาษชำระ ในยุคสมัยนั้น ท่านมีทางเลือกสามประการ

หนึ่ง ใช้กางเกง เสื้อผ้าหรือถุงเท้าของตัวเองเช็ดแทน

สอง ใช้มือทำความสะอาด

สาม ใช้ "กระดาษ" ที่ผู้อื่นใช้แล้ว

แต่ยังมีอีกวิธีหนึ่ง นั่นคือไม่ต้องใช้วัตถุใดทั้งสิ้น

อย่างมากเพียงเหม็นคลุ้ง ไม่ถึงกับตาย

หากเข้าพักโรงเตี๊ยมเช่นนี้ สภาพอันอเนจอนาถเป็นที่คาดคำนวณได้

อุนลักชี้กลับลิ้มลองมาแล้ว

แน่นอน ในจำนวนนี้มีโรงเตี๊ยมจุดเปลี่ยนม้าบ-งแห่งที่มีการควบคุมดูแล และการบริหารที่ดีอยู่บ้าง

แต่ที่ว่าดีไม่ได้หมายความพึงพอใจ อุนลักชี้เคยเข้าพักโรงเตี๊ยมที่มีกระดาษชำระ มีสบู่ถูตัว หากทว่าพอดื่มน้ำชาที่ยกมากลับออกรสเปรี้ยว พอเปิดฝาป้านน้ำชา ไม่ทันเห็นกากใบชา ก็เห็นซากตัวหนอนเล็กๆ อยู่ชั้นหนึ่ง

ต่อให้ใบชาสดใส น้ำก็ไม่เดือดพอ บางแห่งจัดใบชาอย่างดี น้ำก็เดือดจัด แต่บนถ้วยชาเกาะไว้ด้วยคราบสกปรกเป็นวง ต่อให้ใช้เล็บขูดยังขูดไม่ออก

โรงเตี๊ยมยังทราบว่าลูกค้ากลัวยุง ยังกางมุ้งให้ พอตกกลางคืนเข้าใจว่าจะได้หลับให้เต็มตา มิคาดพอกระโดดขึ้นเตียง เตียงนอนกลับยุบลงไม่เช่นนั้นพอปล่อยม่านมุ้งลง ฝุ่นละอองที่สะสมเป็นเวลาหนึ่งร้อยยี่สิบปีล้วนร่วงหล่นลงมา

อุนลักชี้ยังเคยพบเห็นมุ้งสีแดงราวกับคืนส่งตัว แตพอปล่อยลงมากลับปรากฏรูโหว่ขนาดเท่าแก้มก้น พอตกกลางคืนปรากฏกองทัพยุงโบยบินเข้ามา จนกับยุงทำสงครามตลอดทั้งคืน

ที่ย่ำแย่ยิ่งกว่าคือหลังคารั่ว หากเป็นคืนฝนตก ลูกค้าที่นอนอ้าปากกลับดื่มน้ำฝนอันหวานฉ่ำลงไป ลูกค้าที่ไม่นอนอ้าปากแทบจมน้ำตาย เพราะน้ำท่วมห้องพักเอง

ยังมีห้องพักเพดานรั่ว ลูกค้าที่นอนอ้าปากกลับรองรับน้ำปัสสาวะเต็มปาก ที่แท้แขกที่ห้องพักชั้นบนทำกระโถนปัสสาวะหก ไหลผ่านเพดานห้องที่รั่วซึมลงมา

ต่อให้เป็นโรงเตี๊ยมในเมืองใหญ่ ไม่แน่ว่าจะสมบูรณ์เพียบพร้อม

ลูกค้าที่นอนสายตื่นสายเช่นอุนลักชี้ ขณะที่มันเข้านอน ได้ยินที่ชั้นล่างมีคนร่ำร้องวุ่นวาย แม้แต่ยามหลับฝันยังได้ยินชาวบ้านร้านถิ่นกล่าวคำ

หยาบคาย เถ้าแก่ร้านรวงต่างๆ สนทนาปราศรัยจนจับต้นชนปลายไม่ถูก วันที่สองตื่นขึ้นมา จะให้มันมีสมองปลอดโปร่ง ทำงานทำการได้อย่างไร?

เวลาเข้านอน แม้แต่กลิ่นปัสสาวะที่ชั้นบน กลิ่นซาละเปาที่ชั้นล่าง และกลิ่นเหงื่อไคลของคนเดินยังสูดได้ เถ้าแก่บางคนกลับสั่งคนมาตบประตูตั้งแต่เช้า เรียกช่างมาซ่อมผนังมุงกระเบื้องหลังคา ส่งเสียงอึกทึกโครมคราม จะให้มันนอนหลับได้อย่างไร?

อุนลุกชี้เคยมีหญิงสาวผู้รู้ใจนางหนึ่ง เรียกว่าเตียโป๋ยม่วย เคยเข้าพักโรงเตี๊ยมเดียวกับมัน นางมีนิสัยรักความสะอาด พอล้มตัวลงนอน พบว่าบนปลอกหมอนมีคราบเลือด ผ้าปูที่นอนช่วงล่างมีรอยสีน้ำตาลเข้ม บนเสื้อคล้ายมีสะเก็ดผิวหนังที่หลุดลอกจากร่างผู้คน พอปาดเช็ดค่อยพบว่ามันคืบคลานได้

ดังนั้นนางนอนไม่หลับ ได้แต่ปัดกวาดเช็ดถูกกลางวิกาล คิดทำความสะอาดค่อยหลับได้ ผลสุดท้ายเริ่มตั้งแต่เตียงนอนจนถึงโต๊ะ ตามไปถึงหน้าต่าง ทั้งยังซักผ้าปูที่นอน รอจนซักล้างเสร็จ ท้องฟ้าก็สว่างแล้ว

นางเท่ากับไม่ได้หลับได้นอน เพียงทำงานให้กับโรงเตี๊ยมคืนหนึ่ง

วันที่สองอุนลักชี้เตือนสตินางว่า นี่เป็นห้องหับของผู้อื่น ท่านทำความสะอาดไยกัน วันนี้สะอาดสะอ้าน พรุ่งนี้สกปรกดังเดิม

นางตกลงใจว่าคราครั้งนี้ต่อให้ม่านหน้าต่างทะลุเป็นรูก็ไม่สนใจ เมื่อล้มตัวลงนอนจะไม่ลงไม้ลงมืออีก แต่แล้วที่เท้าเกาะไว้ด้วยหนอนตัวหนึ่งกลับเป็นหนองแมลงวัน

ดังนั้นนางปลุกปลอบสมาธิ จุดตะเกียงน้ำมัน เลิกผ้าห่มเคาะไม้กระดานที่ปูเตียง พบว่าหนอนแมลงวันเดินเป็นทิวแถว นางติดตามถึงข้างผนัง กลับพบว่าทางเดินของมดอีกเส้นหนึ่ง เตียโป๋ยม่วยได้แต่รื้อผนังงัดก้อนอิฐตัดเส้นทางของมดหนอน จากนั้นปล่อยม่านมุ้งลงมา เข้าใจว่าสามารถนอนหลับสักชั่วยาม มิคาดพอมองลอดผ่านตาข่ายของม่านมุ้งออกไป กลับเห็น

หลังม่านหน้าต่างที่ทะลุเป็นรูมีดวงตาข้างหนึ่งแอบดูอยู่

นางถึงกับกรีดร้องออกมา

หลังเสียงกรีดร้อง ดวงตาคู่นั้นก็หายวับไป ไม่สามารถสืบสาวราวเรื่องว่าเจ้าของลูกตาเป็นใคร แต่นับแต่นั้นเป็นต้นมา เตียโป๋ยม่วยนึกกลัวคำ "โรงเตี๊ยม" จนจับใจ

แต่อุนลักชี้หาเป็นเช่นนั้นไม่

มันเป็นคนเดินทาง

เป็นคนเสเพล

มาตรว่ามันเป็นคนเสเพลที่ "เกินวัย" แต่คนเสเพลจะอย่างไรเป็นคนเสเพล มันยังชมชอบโรงเตี๊ยม ชมชอบจุดเปลี่ยนม้า ชมชอบสถานที่ตั้งชื่อร้านสุรา แต่ไม่ได้ขายสุรา หากแต่สำหรับให้ผู้คนเข้าพัก

อุนลักชี้เห็นว่าในสถานที่เช่นนี้ช่างจินตนาการนัก ทั้งเป็นจินตนาการอันสวยงาม

น่าเสียดายโรงเตี๊ยมเหล่านี้แม้มีบรรยากาศอันงดงาม แต่ถูกผู้คนที่ไม่รู้จักประกอบการทำลายไปโดยสิ้นเชิง

โรงเตี๊ยมขนาดเล็กไม่ต้องเอ่ยถึง นั่นเป็นสถานที่ใช้ทดสอบว่ามนุษย์สามารถกลับคืนสู่ยุคดึกดำบรรพ์หรือไม่

ส่วนโรงเตี๊ยมขนาดกลาง ลูกค้าก็อย่าได้คาดหวังไป ขอเพียงยึดถือลูกค้าเป็นคน ก็เป็นความเมตตากรุณามากแล้ว หากต้องการให้ยึดถือเป็นแขกเหรื่อ นอกจากมีคั่วแลกเงินปึกใหญ่ แน่นอน นี่ยังต้องระวังว่าพอถึงยามค่ำคืนอาจถูกวางยาสลบ ถูกตัดศีรษะไป

ต่อให้เป็นโรงเตี๊ยมที่มีชื่อระบือไกล ตกแต่งอย่างเลิศหรู ไม่แน่ว่าจะได้รับการต้อนรับขับสู้ด้วยน้ำใจ โรงเตี๊ยมที่มีชื่อบางแห่งตั้งอยู่ในทำเลเปลี่ยวร้าง ที่มีชื่อลือกระฉ่อนเป็นเพราะมันเป็นโรงเตี๊ยมเพียงแห่งเดียวในที่นั้น

อุนลักชี้เคยพำนักที่โรงเตี๊ยมของทุ่งหญ้าแห่งหนึ่ง ประจวบกับเป็น

ค่ำคืนก่อนลมฝน ปรากฏแมลงเม่าโบยบินมา จนมันแทบสำลักตาย อีกครั้งหนึ่ง อยู่กลางทะเลทราย กลับเผชิญกับเมืตทรายขนาดเท่าถั่วแขก

อีกครั้งหนึ่งมันค้างแรมที่ทุ่งกว้าง ครั้งนี้ไม่เผชิญแมลงเม่าหรือเมืตทราย หากแต่ภายในโรงเตี๊ยมอัดแน่นไปด้วยสุกร

ที่แท้โรงเตี๊ยมแห่งนี้เลี้ยงสุกรอยู่ละแวกใกล้เคียง กลัวว่าสุกรไม่อาจเผชิญกับลมพายุ จึงต้อนสุกรใหญ่น้อยเข้าโรงเตี๊ยมเพื่อหลบลมฝน

เมื่อเป็นเช่นนี้สุกรสุขสบาย แต่ว่าคนเล่า?

ต่อให้เป็นโรงเตี๊ยมมีชื่อในเมืองใหญ่จะเป็นไร ที่ว่าอัครฐานเพียงชู่ชวัญผู้คน ชู่เงินในกระเป๋าลูกค้า

มันไม่ได้บริการลูกค้า

มันมีโครงสร้างใหญ่โต ไม่ได้บอกว่าบริการดีเลิศ ตรงกันข้ามกลับดูแคลนลูกค้า

หากเป็นโรงเตี๊ยมขนาดเล็กกลางป่า ผู้ที่ดูแคลนท่านเพียงเป็นผู้รับใช้โรงเตี๊ยมที่ค่อนข้างดี ผู้ที่ดูแคลนท่านเป็นเจ้าของโรงเตี๊ยม หากเป็นโรงเตี๊ยมใหญ่ที่เลิศหรู ผู้ที่ดูแคลนท่านประกอบด้วยเถ้าแก่โรงเตี๊ยม ผู้รับใช้และลูกค้าที่พำนักโรงเตี๊ยมด้วยกัน

นี่เป็นเรื่องอับจนปัญญา สุนัขตัวหนึ่งอยู่กับแมวตัวหนึ่ง แมวต้องอ่อนข้อให้แก่สุนัข สุนัขตัวหนึ่งอยู่กับสุนัขอีกตัวหนึ่ง อย่างมากต่างฝ่ายต่างเห็นเป็นที่ขัดตา แต่สุนัขตัวหนึ่งหลงพลัดไปในฝูงสุนัขพันธุ์ดี สุนัขตัวนี้ยังมิสู้ขี้กลากในตัวสุนัขพันธุ์ดี

แต่ไม่ว่าอย่างไร อุนลักชี้ยังรักชอบโรงเตี๊ยม

มันเห็นว่าโรงเตี๊ยมเป็นที่พักเท้าของคนเร่ร่อน เป็นที่พักพิงชั่วคราวของคนเสเพล

โรงเตี๊ยมทุกแห่งเป็นครอบครัวใหญ่ที่มีการเปลี่ยนแปลง มีเรื่องราวที่อนุกสนานอยู่ทุกวัน ทุกค่ำคืนทดงหัดงพักแต่ละหลัง ล้วนมีเรื่ดงราว ตัว

ละครและเหตุการณ์อันวาบหวาม

มันรักชอบโรงเตี๊ยม

ดังนั้นมันเปิดโรงเตี๊ยม

โรงเตี๊ยมของมันมีจุดเด่นที่เก็บค่าเช่าไม่แพง ตั้งแต่เช้าจรดค่ำ จั
อาหารการกินและน้ำชา ใช้บริการได้ตลอดเวลา ทุกห้องพักจัดพู่กันจานฝ
หมึก ซองจดหมายและกระดาษเขียนจดหมายพร้อมสรรพ ภายในโรงเตี๊ย
มีบริการรับส่งเอกสาร คุ้มกันภัยและที่เก็บสมบัติมีค่า ทั้งยังจัดน้ำร้อน น้
เย็นและน้ำอุ่นให้เป็นพิเศษ หากมีความต้องการ สามารถเรียกสตรีงดงา
ปานบุปผาจากสิ่งปลูกสร้างคลื่นแดงที่อยู่ติดกับโรงเตี๊ยมพิถีพิถัน และเป็นกิ
การของอุนลักชี้มาเคียงกาย

มันไม่เห็นว่านี่มีอันใดไม่ดี

มันไม่ชมชอบเรื่องเช่นนี้ แต่ไม่เห็นว่าลูกค้าอื่นจะไม่นิยมชมชอบ

มันยังให้ความพิถีพิถันกับการชงชา

มันยังดูแลครอบครัวของลูกค้าเป็นพิเศษ ดังนั้นโจรลักเล็กขโม
น้อยไม่กล้ามาลักทรัพย์ที่โรงเตี๊ยมพิถีพิถัน รวมทั้งลักพาตัวเด็กชายที่เข้าพั
โรงเตี๊ยม

โรงเตี๊ยมพิถีพิถันมีชื่อเสียงเป็นพิเศษ

บุคคลเช่นอุนลักชี้เปิดโรงเตี๊ยมเช่นนี้แห่งหนึ่ง คล้ายไม่คู่ควรกั
การบรรยายเป็นพิเศษ

แต่หากปราศจากบุคคลเช่นอุนลักชี้และสถานที่เช่นโรงเตี๊ยมพิถีพิถั
เรื่องราวก็ไม่สามารถดำเนินต่อไป

ทั้งนี้เพราะมันแม้บากบั่นมาดริ่งชีวิต เก็บรวบรวมเงินทองได้บ้า
แต่ยังไม่ร่ำรวยจนสามารถเปิดโรงเตี๊ยมใหญ่โตเช่นนี้

โรงเตี๊ยมพิถีพิถันเกิดจากการร่วมทุนกัน

ผู้ที่ร่วมทุนกับมัน ย่อมเป็นสหายของมันทั้งสิ้น

ในจำนวนนี้นับรวมท่านอาที่แซ่อุน และสหายแซ่เชียกที่เอ่ยถึง
วันนี้เฮ้งเซี่ยวเจียะและพวกทั้งสิบพอดีเข้าพักโรงเตี๊ยมพิถีพิถัน

เฮ้งเซี่ยวเจียะและพวกเดินทางถึงโรงเตี๊ยมพิถีพิถัน หลังจากที่ถูกซุ่มโจมตีที่พนาเฮ็กเซียมสิ้นสามวัน

หลายวันนี้พวกเขาขึ้นเขาลงห้วย เหน็ดเหนื่อยเป็นพิเศษ
ทั้งหมดก่อไฟกลางป่า นอนในถ้ำอาศัยบนต้นไม้ ระหว่างนี้กินไม่อิ่ม นอนไม่เต็มตา ไม่ได้พักผ่อนอย่างเต็มที่
ในที่สุดทั้งหมดมาถึงโรงเตี๊ยมพิถีพิถัน
ซาโกวได้ชือกับอุนลักชี้รู้จักกันมาก่อน
เฮ้งเซี่ยวเจียะกับโรงเตี๊ยมพิถีพิถันก็มีความสัมพันธ์อยู่กัน
ดังนั้นทั้งหมดมาถึงที่นี้ คล้ายกับคืนสู่เหย้า กลับมายังมาตุภูมิ
ซึ่งความจริง ที่นี้อยู่ห่างจากบ้านเกิดของเฮ้งเซี่ยวเจียะไม่ไกล
ไม่ว่าผู้ใดล้วนทราบว่า เมื่อผ่านเมืองกิมป้อจะเป็นเมืองมุ้ยล้อ พอถึงเมืองมุ้ยล้อ ก็ห่างจากสวนเดราขาว ซึ่งเป็นสถานที่ซึ่งเฮ้งเซี่ยวเจียะฝึกวิทยายุทธ์กับผู้สันโดษภูษาฟ้าไม่ไกล
...หรือว่าเฮ้งเซี่ยวเจียะจับเส้นทางผ่านวัดลักเส้งยี่ พนาเฮ็กเซียมลิ้มโรงเตี๊ยมพิถีพิถัน เพื่อกลับมายังมาตุภูมิถิ่นเกิด เพื่อพำนักพักพิงสักระยะหนึ่ง?
คนมีชีวิตอยู่ในโลก สมควรมีสถานที่สำหรับ ให้พักพิงกาย และหยุดพักผ่อน
เพียงแต่ที่พักพิงกายนี้อยู่ที่ใด? ต่อให้เป็นพื้นที่อันน้อยนิดยังดี บนเส้นทางชีวิตอันยืดยาวกลางพายุฝน จะได้ปล่อยวางหาบปลดสัมภาระ พักผ่อนกายใจ ผ่อนคลายตัวเอง สะสมกำลังรับการท้าทายใหม่ๆ
หากท่านมีพื้นที่เช่นนี้ ต่อให้เป็นบ้านหรืออยู่ในสมองยังดี หากแม้นยังไม่มี ควรที่จะรีบเสาะแสวงหาสถานที่เช่นนี้ ไม่เช่นนั้นภายใต้แรงกดดัน

และการกระทบกระแทกเกินขีดจำกัด สักวันหนึ่งท่านต้องเสื่อมสูญแรงกาย แรงใจจนหมดสิ้น

สิ่งที่มีค่าที่สุดของคนคือสุขภาพ
สิ่งที่สำคัญที่สุดของคนคือความสุข
คนต้องผ่อนคลายจึงได้พบกับความสุข
ความสุขของคนได้จากการหยิบยื่นให้
ดอนนี้เฮ้งเซี่ยวเจียะมีความสุข
ทั้งนี้เพราะเขาพยายามผ่อนคลาย
มิหนำซ้ำเขากำลังหยิบยื่นให้

วิธีการหยิบยื่นให้มีอยู่มากหลาย เช่นบริจาคทรัพย์ขจัดความยากจนของผู้ยากไร้ ใช้กำลังเข้าปกป้องคนอ่อนแอ หรือใช้สติปัญญาคลายข้อวิตกกังวลของผู้คน

เฮ้งเซี่ยวเจียะมักกระทำเรื่องเหล่านี้ ทั้งกระทำด้วยความยินดี

ยามนี้สิ่งที่เขากระทำ เพียงเป็นการชี้นำทางความคิด ทั้งนี้เพราะหลังจากที่หลอแป๊ะไหนครุ่นคิดอยู่หลายวัน ในที่สุดอดถามมิได้ว่า

"ข้าพเจ้ามีเรื่องหนึ่งอัดอั้นอยู่ในใจเป็นเวลานาน ท่านสามารถคลี่คลายให้แก่ข้าพเจ้าหรือไม่?"

เฮ้งเซี่ยวเจียะยิ้มออกมา กล่าวว่า

"ท่านลองบอกมา ข้าพเจ้าลองคลี่คลายดู"

หลอแป๊ะไหนกล่าวว่า

"วันที่สี่ยินดีใหญ่ซุ่มจู่โจมพวกเรา ชาโกวทางหนึ่งรับมือศัตรู ทางหนึ่งควาดคำ "จู่โจม" ไม่ขาดปาก นั่นเป็นพลังลมปราณ เป็นวิชาราชสีห์คำรามหรือ?"

เฮ้งเซี่ยวเจียะกล่าวว่า

"ท่านยึดเยียเป็นภาษาลมปาก เป็นคำไร้สาระ ก็มิเห็นจะไม่ได้"

หลอแป๊ะไหนกล่าวอย่างสงสัยใจว่า

"นี่มิใช่ความรู้อันยิ่งใหญ่หรือ? ไฉนยึดถือเป็นวาจาไร้สาระ?"

เฮ้งเซี่ยวเจียะยิ้มพลางกล่าวว่า

"มิใช่บอกว่าจิตที่เป็นอุเบกขาคือวิถี เหตุผลยิ่งใหญ่คือวาจาไร้สาระหรอกหรือ? คาดว่าซือแป๋ท่านคงเคยอบรมสั่งสอนท่านให้ฝึกฝีมือ ปรับรากฐานให้เข้มแข็งกระมัง?"

หลอแป๊ะไหนผงกศีรษะกล่าวว่า

"แต่ข้าพเจ้าไม่ได้รับฟังเข้าหู"

เฮ้งเซี่ยวเจียะกล่าวอีกว่า

"อย่างนั้นครูสอนหนังสือท่านคงพร่ำสอนท่านเล่าเรียนหนังสือ วันหน้าจะได้มีวิชาความรู้ติดตัวกระมัง?"

หลอแป๊ะไหนตอบว่า

"เคยสอนจริง แต่ข้าพเจ้าไม่เชื่อ ผู้ที่กระทำาารใหญ่ ร่ำรวยมหาศาลไม่แน่ว่าจะเล่าเรียนหนังสือมากมาย"

เฮ้งเซี่ยวเจียะกล่าวว่า

"นั่นก็ใช่แล้ว คำสอนของอาจารย์กับครูสอนหนังสือของท่าน ท่านไม่แน่ว่าจะเชื่อ แต่ความนี้มีเหตุผลอย่างใหญ่หลวง เมื่อไม่ยอมรับเหตุผลไยมิใช่ไม่ต่างกับวาจาไร้สาระ อย่างนั้นซาโกวได้ซือสู้พลางตวาดว่าพลางที่วัดลักเล้งยี่ อาจเป็นคำกล่าวที่ปราศจากคุณค่าความหมาย"

หลอแป๊ะไหนตาเป็นประกาย กล่าวว่า

"ข้าพเจ้าเข้าใจแล้ว ความหมายของท่านคือกล่าวกระไรไม่สำคัญประการสำคัญอยู่ที่ตัวเองได้ยินอะไร ผู้อื่นกล่าวว่ากระไร ระหว่างกันและกันเรียนรู้อันใด"

เฮ้งเซี่ยวเจียะกล่าวว่า

"ท่านกล่าวถึงจุดสำคัญแล้ว ซึ่งความจริงจุดสำคัญหรือไม่ไม่นับ

เป็นอย่างไร เอ่ยถึงจุดสำคัญ ไม่ว่าอะไรล้วนเป็นจุดสำคัญ ท่านบอกว่าเพียงฟันนิ้วมือข้าพเจ้านิ้วหนึ่ง นั่นมิใช่จุดสำคัญ แต่สำหรับข้าพเจ้ากลับสาหัสมากแล้ว เมื่อขาดนิ้วมือข้างหนึ่ง ก็ไม่อาจกำหมัด ไม่สามารถจับกระบี่มั่น ท่านยืนอยู่ที่ใดที่หนึ่ง ขอเพียงมิใช่จุดยุทธศาสตร์ที่นักพิชัยสงครามช่วงชิงกัน ย่อมมิใช่จุดสำคัญอันใด แต่สำหรับมดตัวหนึ่งกลับหนักหาสาหัสนัก ทั้งนี้เพราะท่านอาจเหยียบใส่ตัวมัน ขณะเดียวกัน ที่ว่าจุดสำคัญเป็นเรื่องที่กล่าวไม่จบสิ้น ฯานฟันดาบใส่ตำแหน่งหัวใจข้าพเจ้า ย่อมเป็นจุดสำคัญของข้าพเจ้า แต่ต่อให้ข้าพเจ้าสิ้นตาย ในโลกนี้ก็ไม่มีความเปลี่ยนแปลงอันใด อาทิตย์ยังทอแสง ดาวเดือนยังเคลื่อนคล้อย แม่น้ำฮวงโหยังไหลเชี่ยว ภูเขาไท้ซัวยังคงมั่น ดังนั้นไม่มีจุดสำคัญ และไม่มีอันใดที่มิใช่จุดสำคัญ"

หลอแป๊ะไหนรับฟังจนคล้ายเข้าใจคล้ายไม่เข้าใจ พอันได้ยินคนผู้หนึ่งกล่าวว่า

"เอ่ยถึงจุดสำคัญ ท่านใช่เห็นจุดสำคัญที่สาหัสของเราหรือไม่?"

คนกล่าววาจาดีอุนลักชี้

มันพลันกล่าวถามเฮ้งเซี่ยวเจียะ

ตอนแรกที่หลอแป๊ะไหนเข้าสู่โรงเตี๊ยมพิถีพิถัน ไม่เห็นว่าโรงเตี๊ยมแห่งนี้กับเถ้าแก่ผู้นี้มีความพิเศษอันใด

มันเห็นว่านี่เพียงเป็นเถ้าแก่โรงเตี๊ยมธรรมดาคนหนึ่ง

เมื่อมันพักอยู่ต่อ ค่อยพบเห็นความแตกต่าง

เถ้าแก่โรงเตี๊ยมทั่วไปเพียงประจบเอาใจเจ้านายที่ชำระค่าห้องพัก แต่ไม่เห็นผู้ติดตามและบ่าวไพร่อยู่ในสายตา

...หากบอกว่าผู้คนขบวนนี้ถือเฮ้งเซี่ยวเจียะ ซาโกวไต้ซือและอุนยิ้วเป็นนาย ɛย่างนั้นมันสองอาจารย์กับศิษย์ย่อมเป็นเพียงผู้ติดตามเท่านั้น

แต่ว่าคนของโรงเตี๊ยมแห่งนี้ไม่แบ่งชั้นวรรณะหรือยากดีมีจน ขอเพียงเข้าพักโรงเตี๊ยม ล้วนยึดถือเป็นแขกเหรื่อ ปฏิบัติอย่างเท่าเทียมกัน

ทั้งยังมีสัมมาคารวะ

นี่เป็นเรื่องที่ยากพบพาน

ในยุทธจักรความจริงมีการแบ่งลำดับฐานะ วิธีปฏิบัติเช่นนี้ไม่เคยมีมาก่อน

ถัดจากนั้นหลอแป๊ะไหนยังพบเห็นความแตกต่างอีกมากหลาย สมมติเช่นทางโรงเตี๊ยมกลัวแขกเหรื่ออยู่ในห้องพัก ยามเดินหินไม่สะดวก จึงจัดเตรียมรองเท้าผ้าลำลองให้ เวลาเข้าห้องอาบน้ำ ก็จัดเกียะไม้อยู่ในที่เปียกน้ำ

ยังมีรายละเอียดปลีกย่อยอื่นๆ เช่นเวลาปลดทุกข์ สถานที่ทั่วไปใช้กระดาษเนื้อหยาบ กล่าวได้ว่าหากใช้ติดต่อกันหลายครั้ง อาจเช็ดจนเลือดไหลซึม แต่ทางโรงเตี๊ยมกลับจัดเตรียมกระดาษเนื้ออ่อนนุ่มดุจแพรพรรณให้แก่แขกเหรื่อ

ปันซือสองอาจารย์กับศิษย์ได้รับความสะดวกสบายจากการเข้าพัก ทั้งยังพบว่าทางโรงเตี๊ยมเก็บค่าที่พักไม่แพง อดกล่าวมิได้ว่า

"เถ้าแก่โรงเตี๊ยมนี้โง่งมยิ่ง เมื่อเปิดโรงเตี๊ยมเช่นนี้ ไยไม่ไปปรนนิบัติปู่ย่าตัวเอง กลับพะเน้าพะนอแขกเหรื่อถึงเพียงนี้ ดูว่าผู้อื่นจะปั้นรูปมันเป็นที่ระลึกหรือไม่?"

"เมื่อเป็นเช่นนี้ แขกเหรื่อพานยึดถือที่นี้เป็นบ้านไม่จากไป เจ้าของโรงเตี๊ยมไยมิใช่เสียเปรียบแล้ว?"

เฮ้งเซี่ยวเจียะพอได้ยิน จึงถามว่า

"พวกท่านดู ที่นี้คึกคักหรือไม่?"

ปันซือแทบไม่ต้องสำรวจดูก็ตอบว่า

"ผู้คนมากมายยิ่ง แทบถึงกับเบียดเสียดกัน"

เฮ้งเซี่ยวเจียะกล่าวว่า

-โรงเตี๊ยมนี้เพียงเพิ่มการดูแลเอาใจใส่ ก็ดึงดูดแขกเหรื่อมา

มากมายถึงเพียงนี้ ทั้งยังเล่าลือสืบต่อกันไป สร้างชื่อเสียงอย่างดี นำกำไรที่ได้มาเพิ่มสิ่งที่เอื้ออำนวยให้คนมีสภาพการทำงานที่ดีขึ้น ผลที่สุดลูกค้าได้ประโยชน์ ทางโรงเตี๊ยมทำกำไร ไยมิใช่เป็นที่ยินดีทั้งสองฝ่าย?"

หลอแป๊ะไหนโต้เถียงว่า

"เถ้าแก่โรงเตี๊ยมที่โง่งมเช่นนี้ทำกำไรได้หรือ?"

เฮ้งเซี่ยวเจียะยิ้มพลางกล่าวว่า

"ย่อมต้องกำไร แต่ละปีได้กำไรไม่น้อย มิหนำซ้ำยิ่งมายิ่งกำไรมาก จดจำไว้ ในโลกไม่มีตัวโง่งมที่กำไรเงินทอง"

...ในโลกไม่มีตัวโง่งมที่สามารถทำกำไร

เช่นเดียวกับที่ในโลกไม่มีคนยกแผ่นดินให้เปล่า และไม่มีผู้ยิ่งใหญ่ที่ไม่พิชิตอุปสรรคชวากหนาม และไม่มีอาหารเที่ยงให้กินเปล่า

ในโลกจะอย่างไรมีคนตาบอดตาใส ความจริงประจักษ์ตรงหน้ายังกล่าวบิดเบือน มีบ้างที่ไม่เคยพูดความจริง

ถึงกับบางครั้งยังมีอาหารเที่ยงให้กินเปล่า

ทั้งยังยกแผ่นดินให้เปล่า

...สมมติเช่นฮ่องเต้โฉดที่รับสืบทอดบัลลังก์ ยังมีเจ้าชีวิตและผู้นำที่ทุบทำลายรากฐานที่ตัวเองเพียรสร้างขึ้น พฤติการณ์ที่แสดงออกเท่ากับยกแผ่นดินให้แก่ผู้อื่น

อุนลักชี้เดินเข้ามา กล่าวกับเฮ้งเซี่ยวเจียะว่า

"มิใช่ดอกหรือ ต้นท้อนั้นบานสะพรั่งเพียงนั้น หอมจรุงเพียงนั้น งามเฉิดฉันเพียงนั้น น่าลุ่มหลงเพียงนั้น เราความจริงได้มาเพราะมัน แต่ตอนนี้กำลังจะสูญเสียไปเพราะมัน มันเป็นจุดชีวิตของโรงเตี๊ยมเรา"

เฮ้งเซี่ยวเจียะย่อมไม่เข้าใจความหมายในวาจามัน แต่รับรู้ถึงความสะท้อนใจของมัน

อุนลักชี้เดินเข้ามาพร้อมกับชาโกวไต้ซือ ชาโกวไต้ซือมองดูต้นท้อนั้น

สีหน้าพลอยเฉิดฉันยิง

ท่านคล้ายชมดูจนงมงาย

หลอแป๊ะไหนก็มองดูต้นท้อซึ่งสูงกว่ามันหนึ่งช่วงศีรษะ คล้ายมองดูจนเคลิบเคลิ้มงมงายเช่นกัน

เฮ้งเซี่ยวเจียะแม้ไม่เข้าใจว่าอุนลักชี้ไฉนสะท้อนใจถึงเพียงนี้ แต่ก็ทราบว่าคนผู้หนึ่งพอบังเกิดความสะท้อนใจ ท่านทางที่ดีเปิดโอกาสให้มันระบายบอกออกมา

...เช่นนี้มันจะมีความรู้สึกที่ดีขึ้น หากท่านเข้าใจข้อนี้ มันจะบังเกิดความสำนึกขอบคุณต่อท่าน

เรื่องที่เป็นผลดีต่อทั้งหมดควรที่จะกระทำ และกระทำให้มากไว้

หลักการของเฮ้งเซี่ยวเจียะในตอนนี้คือ ที่พึงกระทำก็กระทำ ที่ควรกล่าวก็กล่าวออกมา

ก่อนหน้านี้เขายังเยาว์วัย มีเรื่องมากหลายที่ไม่เข้าใจ และไม่กระจ่างหลักการของเขาคือ ที่พึงเรียนรู้ให้เรียนรู้ ที่ควรรุดหน้าให้รุดหน้า

หลังจากนั้นเขาย่างเข้าวัยฉกรรจ์ หลักการก็เปลี่ยนไป ที่ควรปล่อยวางก็ปล่อยวาง ที่น่าเล่นก็ควรเล่นสนุกสนาน

หากแม้นย่างเข้าวัยชรา ควรมีหลักการว่า ที่ควรถอยก็ถอย ที่พึงสุขสบายก็สุขสบาย

แต่ละช่วงของคน พึงกระทำเรื่องราวในช่วงนั้น เมื่อถึงเวลาไม่กระทำจะนึกเสียใจ หากยังไม่ถึงเวลายังดึงดันกระทำ กระทำไปก็ไร้รสชาติ

แต่ละฤดูกาลมีอารมณ์ความรู้สึกและความสนุกสนานที่แตกต่างเช่นเดียวกับสี่ฤดูกาลซึ่งมีทิวทัศน์และความเปลี่ยนแปลงที่แตกต่าง

แต่ละเวลาล้วนมีช่วงโอกาสที่แตกต่าง มิหนำซ้ำแต่ละคนไม่เหมือนกัน แต่ละครั้งก็ไม่เหมือนกัน

เมื่อครู่เป็นเวลาตอบคำ ดังนั้นเฮ้งเซี่ยวเจียะตอบข้อสงสัยของ

ตอนนี้เป็นเวลาถามคำถาม ดังนั้นเฮ้งเซี่ยวเจียะถามว่า

"เพราะเหตุใด? ต้นไม้ดอกที่นี้เกิดเรื่องอันใด?"

อุนลักชี้ย้อนถามว่า

"ท่านเห็นว่าดอกท้อนี้มีลักษณะพิเศษอันใด?"

เฮ้งเซี่ยวเจียะสูดลมหายใจลึกๆ กะพริบตาโดยแรง คล้ายกับไม่เพียงสูดกลิ่นหอมของดอกท้อเข้าปอด ทั้งยังบรรจุความงามเฉิดฉันของมันไปในคลองจักษุ จะได้จดจำจารึก ประทับตราตรึงไว้ตลอดกาล

จากนั้นเขาทบทวนคำพูดของอุนลักชี้อีกเที่ยวหนึ่งว่า

"ต้นท้อนี้บานสะพรั่งเป็นพิเศษ หอมจรุงเป็นพิเศษ งามเฉิดฉันเป็นพิเศษ และน่าลุ่มหลงเป็นพิเศษ"

เขาเปรียบเปรยตามอุนลักชี้ เพราะทราบว่ามีแต่ทำเช่นนี้ จึงสะกิดความรู้สึกของอุนลักชี้บังเกิดความรู้สึกร่วม ทำให้อีกฝ่ายกล่าวคำพูดที่คิดกล่าวออกมา

จริงดังคาดหมาย อุนลักชี้กล่าวว่า

"ต้นท้อมีลักษณะพิเศษ มันนอกจากออกดอกสะพรั่งเป็นพิเศษ หอมจรุง.ปินพิเศษ ยังมีความประหลาดๆ หนึ่ง"

เฮ้งเซี่ยวเจียะถามว่า

"ความประหลาดอันใด?"

"มันผลิดอกท้อ"

"มันเป็นต้นท้อ ย่อมต้องผลิดอกท้อ หรือยังจะผลิดอาอบเชย?"

"แต่ว่ามันออกผลลี้ (ลูกพลับจีน)"

เฮ้งเซี่ยวเจียะร้องคำ "ว่ากระไร?" กล่าวอย่างเหลือเชื่อว่า

"มีเรื่องเช่นนี้?"

"ใช่แล้ว เนื่องจากเราพบว่าต้นท้อผลิดอกสะพรั่ง ออกผลประหลาด

จึงปลูกสร้างโรงเตี๊ยมในที่นี้"

เฮ้งเชี่ยวเจียะเห็นพ้องด้วย กล่าว

"ดูท่านี่เป็นภูมิประเทศวิเศษ จึงผลิดอกงดงามออกผลประหลาด"

"สมควรบอกว่าผลิดอกงดงามออกผลชมฝาด"

"ไม่ถูกต้อง ดอกท้อออกผลลี้ ชักนำแขกเหรื่อเข้าพักเต็ม กิจการโรงเตี๊ยมเจริญรุ่งเรือง สมควรเป็นดอกศุภนิมิตผลมงคลจึงถูกต้อง"

อุนลักชี้ทอดถอนใจกล่าวว่า

"ลูกผู้ชายไม่อาจมากปณิธาน หาไม่จะเพลี่ยงพล้ำโดยง่าย สตรีไม่อาจงดงามเกินไป งดงามเกินไปต้องจมอยู่ในโลกียวิสัย แม้แต่ต้นไม้ดอกก็ไม่อาจพิสดารเกินไป พิสดารเกินไปจะประสบคราเคราะห์"

เฮ้งเชี่ยวเจียะทวนคำ "ประสบคราเคราะห์?" อุนลักชี้กล่าวว่า

"ท่านคงเคยได้ยินกฎข้อบังคับฮวยเจียะกั่งมากระมัง?"

เฮ้งเชี่ยวเจียะแค่นเสียงอย่างเย็นชา กล่าวว่า

"ตอนแรกฮุยจงฮ่องเต้ทรงโปรดของเล่นมีค่า นิยมสะสมก้อนหินลวดลายแปลกพิเศษต่อมาเจ้าหน้าที่บ้านเมืองฉวยโอกาสปล้นชิงของธรรมชาติหลอดจนวัตถุมีค่าที่ราษฎรเก็บสะสมไว้ อ้างว่านำไปถวายเจ้าชีวิต"

อุนลักชี้ก็แค่นเสียงดังเฮอะ กล่าวว่า

"ล้วนบอกว่านำส่งนครหลวง แต่ผู้ใดทราบว่าระหว่างนำส่งถูกผู้ใดฮุบเอาไว้ เจ้าหน้าที่ท้องถิ่นที่นี้ล้วนอ้างว่านำขึ้นถวายเจ้าชีวิต พบเห็นของแปลกประหลาดก็ช่วงชิง สร้างความคับแค้นแก่ราษฎรทั้งแผ่นดิน"

เฮ้งเชี่ยวเจียะเริ่มเข้าใจได้กว่าครึ่ง กล่าวว่า

"ต้นท้อนี้ก็ถูกหมายตากระมัง?"

"ถูกต้อง ท่านดูต้นท้อนี้ถูกประทับตราให้ส่งมอบ ไม่ว่าผู้ใดก็ไม่อาจเข้าใกล้ กระทั่งกระทบยังกระทบไม่ได้"

เฮ้งเชี่ยวเจียะแค่นหัวร่อกล่าวว่า

'คิดถวายต้นท้อนี้แก่ฮ่องเต้หรือ? อย่างนั้นจะขนส่งอย่างไร? เมื่อขุดรากถอนโคน หรือตัดโค่นเป็นหลายท่อน ดอกท้อยังจะเบ่งบาน ยังจะออกผล ต้นท้อยังมีชีวิตอยู่ได้หรือ?"

'พวกมันไม่สนใจ ทั้งต้องการดอกท้อ ต้องการผลลี้ ยังต้องการโรงเตี๊ยม พวกมันสั่งให้ปิดกิจการ อพยพออกไปภายในสิบวัน ทางบ้านเมืองจะส่งคนมาดูแลแทน"

เฮ้งเซี่ยวเจียะบันดาลโทสะ กล่าวว่า

'นี่ไหนเลยเป็นการถวายต่อเจ้าชีวิต หากแต่พวกมันฉวยโอกาสที่เพลิงไหม้ลงมือปล้นชิง เห็นทางโรงเตี๊ยมทำกำไร คิดยึดครองเป็นของตัว"

อุนลักชี้แค่นหัวร่ออย่างเย็นชา ไม่กล่าววาจา

หลอแป๊ะไหนข้อนตามองต้นท้อดอกท้อ อดกล่าวมิได้ว่า

'ต้นท้อผลิผลลี้ มีอันใดน่าประหลาด? เมืองโหวป๋อของข้าพเจ้ามีสุนัขตัวเมียออกลูกเป็นแมว แมวอีกตัวออกลูกเป็นมุสิก เพราะว่าสุนัขใกล้ชิดกับแมวต้นไม้นี้เป็นเหตุให้โรงเตี๊ยมปิดกิจการ ที่แท้เป็นวัตถุมงคล หรือเป็นต้นเหตุแห่งคราเคราะห์กันแน่?"

อุนลักชี้กล่าวว่า

"เรายังตีอยู่ อย่างน้อยเจ้าหน้าที่ท้องถิ่นตักเตือนก่อนค่อยใช้กำลังที่หมู่บ้านลาอวง มีสระของบ้านตระกูลฮาออกดอกบัววิเศษกลีบบัวใหญ่จนเด็กเล็กนั่งได้ เจ้าหน้าที่พอทราบเรื่อง ก็ส่งคนมายึดบ้านช่อง ขับไล่คนในครอบครัวตระกูลฮาออกไปจนหมดสิ้น ยังมีที่หมู่บ้านโก้วพะ มีบ้านตระกูลซุนขึ้นชื่อในการจัดสร้างเครื่องทอผ้า เวลาเครื่องทอผ้าทำงานจะส่งเสียงราวท่วงทำนองดนตรี บุตรีมันเพาะเลี้ยงกล้วยไม้แขวนอยู่ใต้ชายคาบ้าน ลำต้นของกล้วยไม้ดูดอากาศและแหล่งน้ำเจริญงอกงามเป็นพิเศษ จูเมี่ยงสองพ่อลูกพอทราบเรื่องก็สั่งให้ประทับตรายึดครองกล้วยไม้ เห็นบุตรีตระกูลซุนงดงามจึงฉุดคร่าไป นายช่างซุนกล่าวโต้แย้งไม่กี่คำ เป็นเหตุให้ถูกฆ่า ตระกูลซุนต้อง

บ้านแตกสาแหรกขาด"

เฮ้งเซี่ยวเจียะกล่าวว่า

"ตลอดรายทางที่ผ่านมา พวกเราก็ได้ยินได้เห็นเรื่องน่าเศร้าสลดไม่น้อย ที่ท่านบอกเล่ายังมีวัตถุสิ่งของ แต่ครอบครัวมากหลายเพียงเพราะผูกความแค้นกับคนต่ำช้า เป็นเหตุให้ถูกปล้นชิงทำร้ายถึงแก่ชีวิต"

หลอแป๊ะไหนอดถามมิได้ว่า

"เถ้าแก่อุน ต้นท้อนี้เป็นที่โปรดปราน โรงเตี๊ยมท่านถูกปิด ท่านคิดทำอย่างไร?"

อุนลักชี้แค่นเสียงดังเฮอะ กล่าวว่า

"ต่ำใต้กว้างไพศาล ที่ใดไปไม่ได้ เพียงแต่ไม่อาจหักใจอยู่บ้าง เราไหว้วานผู้คนไปช่วยเจรจา หากไม่สามารถแก้ไขกลับกลาย ได้แต่ตัดใจจากไป"

เอ่ยถึงตอนนี้ ได้ยินเสียงดังสวบสาบ คล้ายมีสิ่งใดเคลื่อนผ่านลานที่ว่างของโรงเตี๊ยมไป

ทั้งสามรับฟังจนเคลือบแคลงสงสัย อุนลักชี้พลันอุทานดังเอ๊ะ แววตาเต็มไปด้วยความไม่รู้สึก

เฮ้งเซี่ยวเจียะกับหลอแป๊ะไหนกวาดตามองตาม เห็นลานตึกเงียบสงบ นอกจากกลีบดอกท้อสีแดงสดร่วงพรูพรั่ง ไม่มีสภาพผิดปรกติอันใด ดังนั้นกวาดตาไปยังอุนลักชี้เป็นเชิงถามไถ่

อุนลักชี้ยิ้มออกมา ยิ้มอย่างสะทกสะท้อนกล่าวว่า

"ต้นท้อนั้น"

เฮ้งเซี่ยวเจียะกับหลอแป๊ะไหนมองดูต้นท้อนั้นยังไม่พบสิ่งผิดปรกติใด

อุนลักชี้ชี้มือไปกล่าวว่า

"ต้นท้อความจริงอยู่ตำแหน่งนี้ ตอนนี้กลับขยับเคลื่อนที่ไปหลายก้าว แสดงว่าเริ่มหลบหนีแล้ว"

มันยิ้มอีกครา กล่าวว่า

"มันจะอย่างไรเป็นวัตถุมีชีวิต ไม่ต้องการถูกคนตัดโค่นฆ่าทิ้ง ตกอยู่ในความครอบครองของคนต่ำช้า"

คนทั้งสามมองดูดอกท้อทั่วลานตึก บ้างสะท้านหวั่นไหว บ้างตื่นเต้นสงสัย บ้างหม่นหมองเศร้าใจ

บทที่ 18

ความมุ่มละมุนที่ระม่าห่าม

เวลาพลบค่ำ ได้สายลมยามพลบ อาทิตย์คล้อยถูกปล่อยลมออก ทั้งไม่แสบเคืองตา ทั้งแฝงแววอมโรค ดังนั้นงามสดใส ทั้งสามารถจ้องมองได้

ดอกท้อความจริงควรยลชมยามอาทิตย์ชุนเทียน มองดูกลีบดอกไหวเอนกลางสายลม เป็นความงามที่ยวนใจยิ่ง

เย้งเซี่ยวเจียะไม่เคยชมดูดอกท้อยามสายัณห์ แต่วันนี้บังเกิดความกลัดกลุ้มใจ จึงเดินเตร็ดเตร่มาชมดอกท้อที่ลานตึก นึกถึงคำบอกเล่าของอุนลักชี้ เมื่อตอนเที่ยง ถึงกับครุ่นคิดจนซึมเซา

ตลอดรายทางที่ผ่านมา เขานำผู้คนเก้าคนสิบคนฝ่าด่านกีดขวางต่อสู้ศัตรู ยังไม่ประสบคลื่นลมแรงอันใด ดูไปการหลบหนีครั้งนี้ยังเบิกบานใจกว่าท่องพเนจรอีก

ความจริงหาเป็นเช่นนั้นไม่

ในใจเขามีแรงกดดันอันหนักอึ้ง ทั้งยังต้องวางแผนการเดินทางอีกประการ เหล่าพี่น้องไม่อาจพลาดพลั้ง การเป็นผู้นำเป็นเรื่องที่น่าเหน็ดเหนื่อยนัก

...ถึงกับไม่คิดเป็นผู้นำอีกต่อไป ขอเพียงชาวบ้านที่ไม่มีผู้คนรู้จักดีกว่า

ผู้อื่นเห็นเขาปลอดโปร่งสบายอารมณ์ แท้จริงแล้วเช้งเชี่ยวเจียะเพียงรู้จักผ่อนหนักเป็นเบา สามารถคลี่คลายภัยอันตรายได้

ยังมีผู้อื่นเห็นเขายิ้มแย้มแจ่มใส่ เข้าใจว่าเขาไม่วิตกกังวล ความจริงแล้วเขาหัวร่อแทนร้องไห้ หนึ่งวันหัวร่อใหญ่ ร้อยปีควรหัวร่อสามหมื่นหกพันครั้ง เมื่อเผชิญกับการทดสอบ พบความยุ่งยากลำบาก เขาทราบว่าควรทำตัวดังนี้

เก็บกู้จิตใจ

ปลุกปลอบสมาธิ

กระตุ้นความนึกคิด

ทำใจให้สงบ

ตอนนี้เขาต้องนึกถึงข้อปลีกย่อยบางประการ ชั่งใจว่าควรกระทำหรือไม่กระทำ ดังนั้นยกมือไพล่หลังเดินออกมา โดยไม่รู้สึกตัวเดินถึงหน้าต้นท้อกลางลานตึก

เห็นแสงสีสายัณห์ย้อมดอกท้อแดงฉานอดใจเลื่อนลอยมิได้ ประจวบกับลมหอบหนึ่งโชยพัดมา ดอกท้อแดงร่วงพรูพรั่ง เช้งเชี่ยวเจียะชมดูจนอ้าปากค้าง ลี่ยามกะทันหันลืมความกลัดกลุ้ม ลืมเลือนต้นโพธิ์ ลืมเรื่องราวที่ครุ่นคำนึง เบื้องหน้าสายตามีแต่ดอกท้อพันดอก ความเศร้าหมองพันประการ

ยามนั้น ประจวบกับอุนอิ้วเดินออกมาที่ลานตึก

นี่เป็นสนธยาอันเพริศแพร้ว ยามพลบที่ชวนให้เกียจคร้าน

อุนยิ้วถูกแสงสีสายัณห์ที่อ่อนแรง ดึงดูดให้เดินออกมา

นางรู้สึกว่าแสงสายัณห์ที่ชาดพลัง คล้ายเงาร่างอันคุ้นเคยสายหนึ่งเรียกหานาง

...นั้นเป็นผู้ใด?

นางเดินตามองอาทิตย์สนธยาออกไป เพื่อชมดูแสงสีสายัณห์ให้มากกว่านี้

อาทิตย์สนธยาที่แฝงความอบอุ่นอยู่บ้างกำลังจะเลือนลับจากโลก อาจเป็นเพราะคืนนี้มีดาวแค่ไร้จันทร์ หมอกหนาน้ำค้างหนัก หรืออาจบางทีเกิดลมแรงหอบฝนมา ดังนั้นจึงงามเป็นพิเศษ

งามอย่างอมโรค

ทั้งเปราะบางยิ่ง

ในที่สุดอุนยิ้วนึกออกแล้ว

นางนึกออกแล้วว่าแสงสีสายัณห์นี้คล้ายผู้ใด

...จูเซี่ยวเอ๋ย

...นางเกียจคร้านเพียงนั้น เหนื่อยหน่ายเพียงนั้น ทั้งแฝงเค้าอมโรค หากทว่างามอย่างเฉิดฉัน

อุนยิ้วรู้สึกว่าจูเซี่ยวเอ๋ยกำลังเรียกหานาง

นางเดินออกไปเพื่อชมดูจูเซี่ยวเอ๋ย

นางจะอย่างไรอยู่ว่างไร้เรื่องราว เพียงแต่ครุ่นคิด ยามสนธยาวันนั้น นางประทินโฉม ทาชาดสีสด เปลี่ยนเครื่องแต่งกาย ไปหาแป๊ะโช้วปวยที่หอลมพิรุณโปรย นึกถึงตอนนี้ นางไม่ต้องการนึกต่อไป

หากว่าแค้นมีเป้า หนี้มีเจ้าหนี้ยังตืออยู่ แต่ตอนนี้นางไม่ล่วงรู้ว่ามีหนี้อันใด มีแค้นหรือไม่

...แป๊ะโช้วปวยทำลายตวามบริสุทธิ์ของนางหรือไม่ นางยังไม่แน่ใจ

...แปะโซ้วปวยทำร้ายโซวมั่งจิ้มนางก็ไม่ได้แก้แค้นให้แก่ศิษย์พี่คนโต

...เฮ้งเซี่ยวเจียะรุดมาช่วยนาง แต่ก็เป็นเหตุให้กังวลบินจากต้องตาย นางก็ไม่ได้ถือสาหาความ

หนี้บัญชีนี้ควรสะสางอย่างไร นางหาทร-บไม่

นางควรแค้นผู้ใด นางไม่ทราบชัด

ยังมีนางคิดถึงผู้ใด นึกดูแล้วนางไม่ได้กลับบ้านเป็นเวลานาน บิดายังสบายดีหรือไม่?

นอกจากนั้นนางนึกถึงอันใด นางนึกถึงต้นท้อ นั่นมีส่วนคล้ายกับจูเซี่ยวเอีย คิดกรีดวาดมือร่ายรำ หากทว่าบางครั้งก้าวเท้าผิด

...จูเซี่ยวเอียมีถังป้อผู้ที่รักอย่างงมงายจนสูญเสียชีวิตจิตใจ

...เราเล่า?

...เราใช่ขี้ริ้วกว่าผู้อื่นหรือไม่?

มิใช่

อุนยิ้วนึกปฏิเสธในบัดดล

...เราใช่โชคร้ายกว่าผู้อื่นหรือไม่?

ยังไม่

อุนยิ้วรู้สึกว่าตัวเองโชคดี น่าเสียดายที่โชคดีไม่ได้หมายถึงความสุข

...เราใช่ขาดความนุ่มละมุนของสตรีหรือไม่?

อาจจะใช่

...แต่ที่แล้วมาเรานุ่มละมุนยิ่ง เพียงแต่ผู้อื่นไม่เข้าใจความนุ่มละมุนของเรา

อุนยิ้วแม้นึกทบทวนจนค้นพบจุดสำคัญ แต่แล้วนางผลักภาระไปยังคนที่ไม่เข้าใจความนุ่มละมุนของนาง

ดังนั้นนางเดินออกไปอย่างปลอดโปร่ง เพื่อชมดูอาทิตย์สนธยา ต้นท้อดอกท้อ และจูเซี่ยวเอียให้มากกว่านี้

ลมหอบหนึ่งโชยพัดผ่าน ดอกท้อจำนวนมากคล้ายเอวที่หักกลางร่วงพรูลงมา

ใต้ประกายดอกท้อ นางพลันพบเห็นคนผู้หนึ่ง
พริบตานั้นนางรู้สึกคุ้นเคยกับคนผู้นี้ยิ่ง
แต่ก็แปลกหน้ายิ่ง
นางแทบเรียกชื่อของเขาไม่ออก

แต่คนผู้นี้คล้ายใกล้ชิดสนิทสนมกับนางทุกชาติภพ จวบจนตราบสิ้นดินฟ้า แม้นทะเลเหือดแห้งขอดยังไม่แยกจากกัน

นี่คล้ายกับว่า...
เขาก็คือนาง
นางก็คือเขา
เขาเป็นของนาง
นางเป็นของเขา
บุปผาร่วงพรูดุจสายฝน
อุนยิ้วแทบจำแนกไม่ออกว่า นี่เป็นสรวงสวรรค์หรือโลกมนุษย์
จวบกระทั่งเขายิ้มออกมา
พร้อมกับทักทายนาง
รอยยิ้มของเขาช่างน่ารัก ฟันคล้ายหินไข่ห่านสองแถว
นางค่อยนึกออกว่าเขามิใช่จูเซี่ยวเอ๋ย
...เขาเรียกว่าเฮ้งเซี่ยวเจียะ
...เขาเป็นก้อนหินน้อย
ในลมยามเย็นโชยเฉื่อยฉิว แสงสีสายัณห์เลือนสลัว ต้นท้อไหวโอนเอน ดอกไม้ร่วงพรูพรั่ง เขาพลันพบเห็นใบหน้าที่ดื่นตะลึงและงามเฉิดฉายกว่าดอกทัอใบนั้น

โอ อุนยิ้ว

พริบตานั้น เขาพลัดตกไปในห้วงรักที่นุ่มละมุนดุจหลุมฝังศพบุปผา โดยที่ไม่อาจควบคุมบังคับได้

ดอกท้อใช่เป็นดวงชะตาชนิดหนึ่งหรือไม่?

เหตุใดช่วงชะตาอันวาบหวาม ประสบการณ์ที่บาดจิตพิศวาสจึงเกี่ยวข้องกับดอกท้อ แทนที่จะเป็น กล้วยไม้ หอมเจ็ดลี้ ต้นนางอาย สาหร่ายแดง?

อาจบางทีเป็นเพราะลักษณะและสีสันของมัน

ดอกท้อบานราวกับเป็นความรัก มิเพียงสะพรั่ง ทั้งยังดกดื่น บานสะพรั่งดุจอารมณ์อันพลุ่งพล่าน

หากรู้จักดูราศี ศึกษาวิชามนตรยาน จะทราบว่าคนผู้หนึ่งเมื่อมีความรัก สีผิวบนร่างจะใกล้เคียงชมพูราวดอกท้อ

เมื่อความรักความต้องการเพิ่มพูน กลายเป็นความพิศวาสรัญจวน เพียงแต่เพิ่มความแดงสดใสกว่าเดิม

ขณะเดียวกัน ในวิชานรลักษณ์มีการทัศนาพลังชี่ หากเหนือศีรษะโดยรอบท่านปกคลุมด้วยพลังสีเหลืองชนิดหนึ่ง หมายความว่าจะมีโชคมีลาภ ,มื่อเบื้องบนศีรษะปรากฏพลังสีม่วงพวยพุ่ง บ่งบอกว่าจะได้กุมอำนาจใหญ่ แต่หากถูกปกคลุมด้วยสีเทาหม่นหรือเขียว แสดงว่าร่างกายมีโรคภัยแล้ว

ห้าสีชวนให้ผู้คนงมงาย สีสันสามารถเปลี่ยนโชคชะตา ดังนั้นสาวกนิกายมนตรยาน* จะกราบไหว้เทพเจ้าไช่ซิ้งเหลือง เพื่อขอลาภสมบัติ ส่วนสาวกนิกายสุขาวดี** ไหว้เซียนดอกท้อ เพื่อให้คาวอั้งล่วงซึ่งเป็นสื่อรักส่องชีวิต

เมื่อผู้คนบังเกิดความรัก ไม่ว่ารักคนหรือถูกรัก นับเป็นเรื่องราวที่น่ายินดี ดังนั้นเมื่อทราบว่าตัวเองเข้าสู่ช่วงชะตาดอกท้อ ในใจจะรู้สึกเป็นสุข บางคนถึงกับยิ้มระรื่น ลุ่มหลงงมงาย

---

* ชื่อนิกายหนึ่งของฝ่ายมหายาน นำเอาอินดูทันตระมาผสมกับพระพุทธศาสนา

** ชื่อนิกายหนึ่งของฝ่ายมหายาน ปรมาจารย์คือท่านซุ่ยเอี้ยงสมัยราชวงศ์จิ้น

นิเป็นเหตุให้หมอดูทำนายทายทักจับจุดความรักชอบของผู้คนออก พยากรณ์ว่าผู้มาทำนายโชคชะตาจะมีความรัก เพื่อแลกกับค่าตอบแทนอย่างงาม

แต่ว่าผู้ที่เข้าสู่ชะตาดอกท้อน้อยครั้งจะครุ่นคิดว่า ดอกท้อนี้เป็นโชคชะตาหรือกับกัลป์ เป็นวาสนาหรือคราเคราะห์ เป็นผลดีหรือผลร้าย เป็นสีสันความหอมที่ยวนใจ หรือลุ่มหลงจนถอนตัวไม่ขึ้น?

คำพูดต้องย้อนกลับมากกล่าว หากเผชิญกับความรักจริงๆ ยังสนใจมากความไยกัน หากแม้นเกิดการยับยั้งชั่งใจ สามารถจำแนกแยกแยะก็ไม่เรียกว่าความรักแล้ว

ความรักคือความพลุ่งพล่าน
คือตาบอด
ในความไม่เห็นแก่ตัวบังเกิดเป็นความเห็นแก่ตัว
เป็นความสวยงาม
ดั่งราวกับดอกท้อ
และสีสันของมัน

ดอกท้อร่วงพรูลงจากลำต้น
เฮ้งเซี่ยวเจียะเหลือบแลเห็นอุนยิ้ว
อุนยิ้วก็มองเห็นเฮ้งเซี่ยวเจียะ
อุนยิ้วอุทานคำหนึ่ง ชี้มือเรียวแหลมมายังเฮ้งเซี่ยวเจียะ กล่าวว่า
"ท่านก็อยู่ที่นี้หรือ?"
ขณะเดียวกัน เฮ้งเซี่ยวเจียะก็กล่าวว่า
"ท่านก็อยู่ที่นี้หรือ?"
คำ "ท่าน ก็ อยู่ ที่ นี้ หรือ?" ทั้งหกคำ
นอกจากทางเสียงแตกต่างอยู่บ้างแล้ว อื่นๆ ล้วนเป็นสำเนียงเสียง

เดียวกัน เพียงแต่อุนยิ้วกล่าวเร็วกว่าเล็กน้อย ทั้งสองกล่าวคำพูดประโยคเดียวกัน แบ่งเป็นหนึ่งหน้าหนึ่งหลัง หนึ่งสตรีหนึ่งบุรุษ หนึ่งดื่นเต้นหนึ่งสงสัย หนึ่งเร็วหนึ่งช้า คล้ายกับการร้องประสานเสียงที่ไพเราะน่าฟัง

ทั้งสองพากันยิ้มออกมา

สีหน้าล้วนสะท้อนเป็นสีชมพู

เย้งเชี่ยวเจียะกล่าวว่า

"ท่านมายังที่นี้..."

"ชมดอกไม้"

"อ้อ..."

อุนยิ้วเลิกคิ้วข้างหนึ่งกล่าวว่า

"แล้วท่านมาทำอะไร?"

"ชมดู...ต้นไม้"

"อ้อ?"

เย้งเชี่ยวเจียะกล่าวด้วยความกระดากว่า

"วันนี้ยกท้อบานอย่างงดงาม"

อุนยิ้วช้อนตาขึ้น กล่าวว่า

"อาทิตย์สนธยา ก็งดงาม"

เย้งเชี่ยวเจียะก้มศีรษะมองดูดอกไม้ร่วงทั่วพื้นดิน กล่าวว่า

"ดังนั้นขับเน้นดอกไม้งามกว่าเดิม"

"งามยิ่ง"

เย้งเชี่ยวเจียะไพล่มือไปด้านหลัง ก้มหน้ามองดู

อุนยิ้วใช้ปลายเท้าเตะดอกท้อบนพื้น

ชั่วครู่ยังไม่กล่าววาจา

...เป็นไม่มีคำพูดจะกล่าว หรือว่าไม่จำเป็นต้องกล่าวแล้ว?

ชนตางอนยาวของอุนยิ้วเต้นระริกคราหนึ่ง กล่าวว่า

"ขอโทษ"

เฮ้งเชี่ยวเจียะกล่าวอย่างสงสัยใจว่า

"อะไรหรือ?"

อุนยิ้วปลุกปลอบความกล้าหาญกล่าวว่า

"เรื่องในวันนั้นขอโทษด้วย"

เนื่องจากอุนยิ้วเป็นสตรีที่แทบไม่เคยขอโทษเพียงอาละวาดอย่างดุร้าย ดังนั้นสร้างความตื่นเต้นสงสัยแก่เฮ้งเชี่ยวเจียะยิ่ง

อุนยิ้วกล่าวเสียงแผ่วเบาว่า

"วันที่อยู่ในวัดลักเล้งยี่ อยู่ดีๆ ตบหน้าท่านฉาดหนึ่ง ต้องขอโทษด้วย"

เฮ้งเชี่ยวเจียะค่อยเข้าใจแล้ว

ขอบตาอุนยิ้วเปียกชุ่มอยู่บ้าง กล่าวว่า

"ข้าพเจ้าตบหน้าท่านฉาดหนึ่งท่านไม่หลบหลีกไม่ตอบโต้...ท่าน...ท่านดีต่อข้าพเจ้ายิ่ง"

เฮ้งเชี่ยวเจียะยิ้มออกมา กล่าวว่า

"เป็นท่านลงมือรวดเร็วเกินไป ข้าพเจ้าคิดหลบยังหลบไม่พ้น"

อุนยิ้วหัวร่อคิกคราหนึ่ง กล่าวว่า

"ท่านผู้นี้คิดพูดปดก็ไม่แนบเนียน หากข้าพเจ้าตบถูก ข้าพเจ้าก็เป็นท่านพ่อแล้ว...ท่านพ่อไม่แน่ว่าจะตบถูก"

"บิดาท่านเป็นยอดฝีมือร้านเล่ายี่ห้อ ผู้อื่นแพร่พิษ อย่างมากบรรลุถึงขอบเขตขั้นมีสีมีกลิ่น หมายความว่ากลิ่นหอมของดอกไม้ กลิ่นข้าวสวย กลิ่นต้นสน กลิ่นเน่าบูด กลิ่นเปรี้ยวปร่า กลิ่นขมฝาดที่สูดได้ อาจเป็นท่านผู้เฒ่าแพร่พิษออก หากท่านผู้เฒ่าแพร่พิษต่อข้าพเจ้า ข้าพเจ้าเกรงว่าไม่มีปัญญาตอบโต้กลับไป"

อุนยิ้วเม้มปากหัวร่อกล่าวว่า

"ท่านอยู่ต่อหน้าข้าพเจ้า เอ่ยถึงความสามารถของท่านพ่อ ยังมีผู้

ใดทราบกระจ่างกว่าข้าพเจ้าสมควรบอกว่าควงขวานเบื้องหน้าตระกูลอุน"ชัดๆ"

เฮ้งเซี่ยวเจียะกล่าวเป็นเชิงเยาะเย้ยตัวเองว่า

"ข้าพเจ้ามีหลักการดำรงตนกระทำเรื่องราวอยู่หลายข้อ สมมติเช่น จำต้องควงขวานเบื้องหน้าสำนักปันหมายถึงความกล้าที่จะแสดงความโฉดเขลา ทั้งยังต้องทุบหม้อจมเรือ มีความตั้งใจสละตัวเองเพื่อผู้อื่น จึงสามารถสร้างสรรค์และกระทำการใหญ่ได้ เพราะเหตุนี้ข้าพเจ้าด้านหน้าบอกกล่าวถึงความสามารถของบิดาท่านต่อหน้าท่าน"

อุนยิ้วชม้ายมองเขาแวบหนึ่ง กล่าวว่า

"ท่านอย่าคิดเล่นลวดลายครั้งนี้ประโคมยกย่องท่านพ่อต่อหน้าข้าพเจ้าที่แท้มีจุดประสงค์ใด กล่าวตามความสัตย์ ท่านผู้เฒ่ามีความสามารถในการแพร่พิษจริงๆ สมมติเช่นต้นท้อนี้ ไม่ว่าดอกท้อ ผลท้อ ใบท้อ กิ่งท้อ แม้แต่รากท้อล้วนกลายเป็นอาวุธ อาวุธลับ และเครื่องมือพิษของท่านผู้เฒ่า มิเพียงแต่ท่านแตะสัมผัสถูกก็ถูกพิษ เพียงมองดูนวบหนึ่งยังถูกพิษ"

เฮ้งเซี่ยวเจียะแลบลิ้นออกมา กล่าวว่า

"ช่างร้ายกาจนัก"

อุนยิ้วกล่าวถึงตอนกระหยิ่มใจ พลันหน้าหม่นหมองลง ทอดถอนใจคำหนึ่ง

เฮ้งเซี่ยวเจียะกล่าวถามว่า

"เรื่องอันใด? ใช่คิดถึงบิดาท่านหรือไม่?"

อุนยิ้วขอบตาแดงก่ำ กล่าวว่า

"ข้าพเจ้าไม่ได้พบกับท่านผู้เฒ่ามานาน ฟังว่าท่านพ่อมาที่นครหลวงแต่ไม่ได้มาหาข้าพเจ้า ท่านผู้เฒ่าคงโกรธเคืองข้าพเจ้า"

•จีนมีสุภาษิตบทหนึ่งว่าควงขวานเบื้องหน้าสำนักปัน หมายถึงคู่ปันซึ่งเป็นสถาปนิกสมัยเลียดก๊ก การควงขวานเบื้องหน้าสำนักปันตรงกับคำนำมะพร้าวห้าวมาขายสวนของไทย

"ที่แท้ท่านยังไม่ทราบเรื่องราวที่บิดาท่านเข้าสู่นครหลวง ท่านผู้เฒ่าเดินทางมายังนครหลวงเพื่อเยี่ยมท่าน แต่ถูกปิงเอ่งโทยสกัดตัวไว้"

อุนยิ้วกล่าวอย่างตื่นตระหนกว่า

"มัน...มันทำอะไรต่อท่านพ่อ?"

"มันยังไม่กล้าแตะต้องบิดาท่าน เป็นฉั่วเกียส่งมันไป บี้กงกงก็ไปด้วย พวกมันเกลี้ยกล่อมผู้อาวุโสแซ่อุนกลับเมืองลกเอี้ยง หน่วยงานสะพานกลัวว่าในยุทธจักรนครหลวงเกิดความเปลี่ยนแปลง ฉั่วเกียไม่ต้องการให้บิดาท่านเข้าสู่นครหลวง กลายเป็นเตียรหมู่มังกร"

อุนยิ้วแบะปาก กล่าวด้วยความคับแค้นว่า

"ผู้อื่นบอกให้ท่านผู้เฒ่าอย่าได้เข้าสู่นครหลวง ท่านผู้เฒ่าก็ไม่เข้านครหลวง ท่านผู้เฒ่าไม่คิดแวะมาเยี่ยมข้าพเจ้า"

"ท่านผู้เฒ่าไม่เข้านครหลวงเพราะท่านปิงเอ่งโทยกับฉั่วเกีย คนหนึ่งกลอกกลิ้งคนหนึ่งชั่วร้าย บ่งบอกว่าสภาพในนครหลวงไม่อนุญาตให้คนนอกก่อกวน มันรับรองว่าขอเพียงบิดาท่านไม่เข้าสู่นครหลวง พวกมันจะไม่แตะต้องท่านแม้สักขุมขนหนึ่ง บิดาท่านนึกถึงความปลอดภัยของท่าน คำนึงถึงสถานการณ์โดยรวม ได้แต่กลับไปยังเมืองลกเอี้ยง ข้าพเจ้าคาดว่าท่านผู้เฒ่าคงคิดถึงท่าน ไม่เช่นนั้นคงไม่เดินทางไกลมายังนครหลวง"

อุนยิ้วค่อยระบายลมจากปากคำหนึ่ง จากนั้นตัดพ้อว่า

"เรื่องนี้ไฉนไม่มีคนบอกต่อข้าพเจ้า? แล้วท่านทราบได้อย่างไร?"

เฮ้งเซี่ยวเจียะยกมือเกาศีรษะกล่าวว่า

"ข้าพเจ้าเพิ่งทราบว่าท่านไม่ทราบเรื่องนี้ บิดาท่านใช่มีสหายผู้หนึ่งเรียกว่าถังเจ่กตอหรือไม่?"

อุนยิ้วกล่าวด้วยความภาคภูมิใจว่า

"ตระกูลถังแคนเสฉวนมีผู้คนไม่น้อยเป็นสหายของท่านพ่อ ถังเจ่กตอกับถังเจ่กเสี้ยวเป็นสองสุดยอดตระกูลถัง ชาวยุทธจักรขนานฉายาเป็น

สองพิษแห่งแผ่นดิน ล้วนเป็นสหายของท่านพ่อ"

เฮ้งเชี่ยวเจียะผงกศีรษะกล่าวว่า

"นั่นก็ใช่แล้ว พิษที่ฉาบบนอาวุธลับตระกูลถังเป็นบิดาท่านจัดหาให้คนหนึ่งซื้อคนหนึ่งขาย ร่วมงานด้วยดีตลอดมา คราครั้งนั้นบิดาท่านไม่สะดวกกับการเข้าสู่นครหลวง ได้แต่ขอให้ถังเจ่กตอมายังนครหลวง ประจวบกับท่านร่ำร้องติดตามฮ่อเชี่ยวฮ้อเข้าซ่องนางโลมไปชมดู จึงหาท่านไม่พบ ดังนั้นไหว้วานให้ถังปัองู้ถ่ายทอดบอกต่อท่าน"

อุนยิ้วลืมตาจนกลมกว้าง กล่าวว่า

"มันไฉนไม่ได้ถ่ายทอดบอกต่อข้าพเจ้า?"

"นี่ไม่อาจโทษว่ามันหลังจากนั้นไม่นานมันกับปิงน้อยก็ถูกจับกุมคุมขังดามด้วยจูเชี่ยวเอียเสียชีวิต มันลืมบอกไป"

อุนยิ้วกล่าวอย่างไม่ยินยอมว่า

"แค่มันบอกต่อท่าน กลับไม่ถ่ายทอดบอกต่อข้าพเจ้า"

"ถังปัองู้ก็ไม่ได้บอกต่อข้าพเจ้า เพียงแต่ถังเจ่กตอพอถ่ายทอดบอกพ่อเถังป้องู้ ยังบอกต่อถังฉิกบี่อีกคนหนึ่ง ข้าพเจ้าทราบจากถังฉิกบี่เอง"

อุนยิ้วค่อยเข้าใจกระจ่าง เหม่อมองดูดอาท้อต้นท้อ ลมอีกหอบหนึ่งโชยพัด หอบเอาดอกท้อร่วงพรู คล้ายริมฝีปากสีแดงสดที่เผยอออกโดยไร้เสียง ประทับทั่วพื้นพสุธา ทั้งยังตกลงบนหัวไหล่ของเฮ้งเชี่ยวเจียะกับอุนยิ้ว

กลีบดอกตกลงบนเสื้อผ้า ที่ปกเสื้อ ไม่ทราบเพราะเหตุใด จิตใจพลอยนุ่มละมุนขึ้นมา

อุนยิ้วถามเสียงอ้อยอิ่งว่า

"ก้อนหินน้อย ผู้คนเอ่ยถึงชะตาดอกท้อ ท่านเห็นว่าดอกท้อมีชะตาจริงหรือ?"

นางถามด้วยความนุ่มนวลยิ่ง

เฮ้งเชี่ยวเจียะใจสะท้านหวั่นไหว

นั่นเป็นความนุ่มละมุนชนิดหนึ่ง
เป็นความนุ่มละมุนของอุนยิ้ว
ความนุ่มละมุนที่เพียงพอกับการฆ่าท่าน
เฮ้งเซี่ยวเจียะเคลิบเคลิ้มอยู่บ้าง
พลันได้ยินอุนยิ้วกล่าวว่า
"ข้าพเจ้าเห็นว่าท่านคล้ายกับท่านพ่อ"

เฮ้งเซี่ยวเจียะบังเกิดความตื่นตระหนก นี่ไม่เกี่ยวกับคลับคล้ายไม่คลับคล้าย คลับคล้ายบิดานางไม่แน่ว่าเป็นเรื่องดี ดังนั้นกล่าวอย่างเหลือเชื่อว่า

"คล้ายบิดาท่าน?"

อุนยิ้วกล่าวเสียงอ่อนหวานว่า

"มิใช่หรอกหรือ? ท่านพ่อปรกติโอนอ่อนผ่อนตามข้าพเจ้า ข้าพเจ้าต้องการอะไร ท่านผู้เฒ่าจะให้สิ่งนั้น ข้าพเจ้ากล่าวอันใด ท่านผู้เฒ่าล้วนคล้อยตาม แต่หากเป็นเรื่องสำคัญ หรือหลักการใหญ่ ท่านผู้เฒ่าจะปั้นหน้าเคร่งเครียด ไม่ยอมลดราวาศอกแม้แต่น้อย เมื่อถึงเวลานั้นถึงรอบข้าพเจ้าอ่อนข้อให้แก่ท่านผู้เฒ่าแล้ว วันที่อยู่ในวัดลักเส้งยี่ ข้าพเจ้าจงใจพูดจาก่อกวนเจ้าน้อยแซ่ปิง กลับถูกท่านตวาดว่าจนข้าพเจ้าแทบร้องไห้ออกมา ยังเข้าใจว่าท่านพ่อมาแล้ว ดังนั้นดุร้ายถึงเพียงนั้น"

เฮ้งเซี่ยวเจียะค่อยเข้าใจ ต้องยิ้มอย่างโง่งมกล่าวว่า

"บิดาท่านดุร้ายเพราะหวังดีต่อท่าน ส่วนข้าพเจ้า...เป็นข้าพเจ้าไม่ดี กลับปู่ขวัญท่านจนตื่นตระหนกขึ้นมา"

อุนยิ้วกล่าวถามว่า

"วันนั้นท่านไฉนดุร้ายต่อข้าพเจ้าถึงเพียงนั้น?"

เฮ้งเซี่ยวเจียะพอร้อนใจขึ้นมา กลับกล่าวจับต้นชนปลายไม่ถูกว่า

"เพราะว่าปิงเอ่งโทย...คนผู้นี้มีจิตใจลึกซึ้ง ข้าพเจ้าไม่ต้องการให้ท่านล่วงเกินมัน มันแรียกตัวเองเป็น 'ปิงซิบแฮ' เป็นการยกตัวเองอย่าง

สูง...เป็นการตั้งความหวังของชีวิต ไม่อนุญาตผู้คนหัวร่อเยาะ ข้าพเจ้ากลัวท่านตอแยเภทภัยใส่ตัว...ไม่ ล้วนเป็นข้าพเจ้าไม่ดี ไม่ควรตวาดว่าท่านข้าพเจ้า..."

อุนยิ้วกล่าวเสียงแผ่วเบาว่า

"ข้าพเจ้าทราบว่าท่านหวังดีต่อข้าพเจ้า"

นางพลันช้อนตาขึ้น

แววตาดุจประกายดาวอันนุ่มละมุน

ประกายดาวอันนุ่มละมุน กะพริบแสงเพียงเดียวตาย

นางแหงนเงยหน้าขึ้น

เป็นใบหน้าดอกท้อที่เฉิดฉันกว่าดอกท้ออีก

นางพลันเรียกหาว่า

"ท่านพ่อ"

เย้งเซี่ยวเจียะแทบกระโดดปราดขึ้น ร้องว่า

"ว่ากระไร ท่านเรียกข้าพเจ้าเป็นท่านพ่อ?"

อุนยิ้วหัวร่อแล้ว

หัวร่อคิกคัก

ชวนลุ่มหลงนัก

นางกล่าวด้วยความรักความนุ่มนวลว่า

"ผู้อื่นเรียกบิดาเป็นท่านพ่อ ข้าพเจ้าชมชอบเรียกท่านพ่อ ไม่ทราบเพราะเหตุใด อาจเป็นเพราะข้าพเจ้ากำพร้ามารดาตั้งแต่เล็ก เมื่อพบพานบุคคลที่ข้าพเจ้าชมชอบ และพึ่งพาได้ ในใจคิดเรียกเป็นท่านพ่อ ตอนนี้ข้าพเจ้าเรียกแล้ว"

เย้งเซี่ยวเจียะค่อยเข้าใจแล้ว

ดังนั้นเขาแค่นเสียงดังเฮอะ กล่าวด้วยจิตใจที่เปิดกว้างว่า

"ท่านเรียกเถอะ ข้าพเจ้าจะรับไว้ แต่ข้าพเจ้าไม่อาจขานรับ หาก

แม้นขานรับ จะนึกละอายต่อบิดาท่าน"

อุนยิ้วอดหัวร่อมิได้ กล่าวว่า

"ก้อนหินน้อย ท่านตียิ่ง"

พลางกางแขนออก โผไปในอ้อมอกเช้งเชี่ยวเจียะ ซุกใบหน้ากับทรวงอกของเขา แหงนเงยหน้าขึ้น ตวงตาสะท้อนประกายน้ำตา ถามอย่างน่าเวทนาว่า

"ท่านไฉนดีต่อข้าพเจ้าถึงเพียงนี้?

เช้งเชี่ยวเจียะโอบความอบอุ่นหอมกรุ่นเต็มอก สร้างความประหม่าจนมือไม้ปั่นป่วน เห็นอุนยิ้วใต้แสงสีพลบค่ำ นับตั้งแต่หน้าผากกลมมน จอนผมจรดปรางแก้ม ยังมีริมฝีปากแดงชวนให้สะท้านใจ คล้ายรวมธาตุวิเศษของเซียนเทพดอกท้อ กลายเป็นกลีบดอกที่กำลังลุกไหม้

เช้งเชี่ยวเจียะก้มลงมองดูแวบเดียว ต้องสูดลมหายใจลึกๆ คราหนึ่ง

อุนยิ้วคล้ายนกน้อยตัวหนึ่ง คลอเคลียอยู่ในอ้อมอกของเขา ทั้งยังสั่นสะท้านเล็กน้อย ล้วนเป็นความจริงแท้แน่นอน

ใต้สมยามเย็น ท่ามกลางดอกท้อ คืนราตรีจันทร์ ภายในโรงเตี๊ยม ทุกประการก็จริงแท้แน่นอน

มาตรว่าม่านพลบค่ำยิ่งมายิ่งเข้มข้น ทุกประการหนาหนักจนแยกไม่ออก สุดท้ายกระทั่งเค้าโครงและโฉมหน้าทั้งหมดก็อ่อนจางเลือนราง แต่น้ำใสใจจริงในยามนี้เป็นความจริง และดำรงคงอยู่

เช้งเชี่ยวเจียะมีความรู้สึกว่าตัวเองมีความสุข

เป็นความสุขที่ต้องสูดลมหายใจลึกๆ จากนั้นทอดถอนใจออกมา

แม้แต่อุนยิ้วก็รู้สึกได้

นางแอบอิงกับอ้อมอกของเขา สัมผัสกับกลิ่นอายของบุรุษเพศ ถามราวกับมึนเมาอยู่บ้างว่า

"ท่านไม่เบิกบานใจ?"

เฮ้งเซี่ยวเจียะลูบไล้หัวไหล่ของนางเบาๆ ตอบว่า

"ไม่ ข้าพเจ้าเบิกบานใจยิ่ง"

"เบิกบานใจกลับทอดถอนใจ?"

"เบิกบานใจจึงทอดถอนใจ"

"ท่านเป็นบุคคลประหลาดจริงๆ"

"อ้อ?"

"ตอนแรกที่ข้าพเจ้ารู้จักท่าน เข้าใจว่าท่านแม้ถูกต่อยใส่สามหมัดยังไม่มีโทสะ ต่อมาพบว่าท่านพอถึงเวลาฆ่าฟันก็ฆ่าฟัน ถึงเวลาดุดันก็ดุดัน ขณะที่ไม่ไว้ไมตรี ยังไม่เหลือทางถอยให้แก่ตัวเอง ค่อยทราบว่านึกดูแคลนก้อนหินน้อยไป"

เฮ้งเซี่ยวเจียะกล่าวสัพยอกว่า

"ดังนั้นท่านในตอนนี้ค่อยมองดูข้าพเจ้าอีกแบบหนึ่ง...สายเกินไปแล้ว"

อุนยิ้วยิ้มพลางซุกศีรษะเสียดสีกับอ้อมอกของเขาเบาๆ กล่าวว่า

"ท่านพ่อน่าตาย ยังปากพล่อยอีก"

นางพลันถามว่า

"ท่านทราบหรือไม่ว่า ข้าพเจ้ามีความรู้สึกต่อกังวลบินจากอย่างไร?"

หัวใจเฮ้งเซี่ยวเจียะตกวูบลง ถามว่า

"ความรู้สึกอย่างไร?"

อุนยิ้วเปล่งคำ "แค้น" ออกจากอ้อมอกของเฮ้งเซี่ยวเจียะ สุ้มเสียงชำแรกผ่านปกเสื้อของอีกฝ่าย แล้วค่อยสะท้อนออกมา ดังนั้นน้ำเสียงประหลาดลี้ลับอยู่บ้าง นางกล่าวว่า

"แค้นมันเป็นความทะนงชนิดหนึ่ง"

เฮ้งเซี่ยวเจียะพอฟัง ต้องนิ่งครุ่นคิด

จากนั้นเขายิ้มออกมา กล่าวว่า

"ท่านทราบหรือไม่ว่า ที่แล้วมาข้าพเจ้ามีความรู้สึกต่อท่านอย่างไร?"

อุนยิ้วเงยหน้าขึ้น แม้แต่ตาคู่งามก็ทอแววน่าเวทนา รอให้เขาบอกออกมา

เฮ้งเซี่ยวเจียะยกมือหยิกแก้มนางคราหนึ่ง ตอนแรกกล่าวคำ "รัก" จากนั้นาล่าวเสริมว่า

"รักท่านเป็นความล้มเหลวชนิดหนึ่ง"

อุนยิ้วยิ้มออกมา ใช้เรือนผมเสียดสีกับอ้อมอกของเขา ราวกับลูกแมวที่กระเง้ากระงอดตัวหนึ่ง

นางวุ่นว่ายอยู่ครู่หนึ่งค่อยสงบลง กล่าวราวกับตัดสินใจว่า

"เหตุผลที่แค้นมันเพราะข้าพเจ้าทะนงตน มีแต่ท่านที่รักปกป้องข้าพเจ้าอย่างจริงจัง ให้ข้าพเจ้ารักษาความทะนงตนต่อไป"

เฮ้งเซี่ยวเจียะถูกการเสียดสีของนางก่อกวนจนจิตใจว้าวุ่น แต่ยังยื่นมือสูบคลำปลายผมของนาง กล่าวอย่างชัดเจนว่า

"เหตุผลที่ข้าพเจ้าล้มเหลวคือชมชอบท่าน แต่หากสามารถชมชอบท่านต่อไป ข้าพเจ้าไยต้องกลัวความล้มเหลว?"

อุนยิ้วเงียบลงบลง เงยหน้าเชิ้นยีเหรั้ง

คราครั้งนี้แม้แต่มุ่นมวยผมและจอนผมของนางล้วนยุ่งเหยิง สยายอยู่บนหน้าผากข้างแก้ม นางกะพริบตาเรียกหาอีกคำว่า

"...ท่านพ่อ..."

นางลากทางเสียงยาวเป็นพิเศษ หลังจากนั้นกล่าวเสริมว่า

"รักข้าพเจ้าต้องคุ้นกับการเศร้าเสียใจ ทราบหรือไม่?"

เฮ้งเซี่ยวเจียะโอบกระชับนางแนบแน่นกว่าเดิม

นางก็โอบรัดเฮ้งเซี่ยวเจียะอย่างแนบแน่น คล้ายกับจะโอบกอดไปหนึ่งชาติภพ สามชาติภพ เจ็ดชาติภพ

ลมอีกหอบหนึ่งโชยพัดผ่าน

พันบุปผาร่วงหล่นโดยไร้เสียง

ลมหอบนี้กวากวาดท้องฟ้าจนสะอาดสะอ้านรอให้ม่านวิกาลเข้ามา
แทนที่ ดงทิ้งดอกท้อแดงอยู่ใต้ต้นไม้เกลื่อนพสุธา

ดอกไม้ร่วงไร้สุ้มเสียง

ดอกไม้ร่วงเกลื่อนพสุธา

บทที่ 19

ร่วมฉิหราลย่างยุ่มละมุน

ดอกไม้ร่วงทั่วพื้นพสุธาและไร้สุ้มเสียง
ม่านพลบค่ำใกล้เข้ามามากแล้ว
นภาที่ห่างไปปรากฏดวงดาวดวงหนึ่งลอยขึ้น
ดาวทั้งใหญ่ทั้งสกาว
อุนยิ้วแหงนหน้ามอง กะพริบตากล่าวว่า
"ดาวดวงนั้นทั้งใหญ่ทั้งสกาว นั่นเป็นดาวอะไร?"

นางทราบว่าเฮ้งเซี่ยวเจียะรอบรู้กว้างขวาง ต้องรู้จักแน่นอน

นางก็คิดทำความเข้าใจกับเหตุผล และเรียนรู้เรื่องราว แต่นั่นต้องใช้ความพยายามอย่างมาก

นางเกียจคร้าน

นางนิยมความเกียจคร้าน แต่คิดมีชีวิตอย่างเร้าใจ

ดังนั้นเมื่อถึงเวลา นางจะขอความช่วยเหลือ ขอแรงจากผู้คน ตอน

นั้นย่อมมีผู้คนช่วยเหลือนาง ออกแรงให้แก่นาง ช่วยให้นางแก้ปัญหายุ่งยากนานัปการโดยไม่ลำบากยากเย็น

นางไม่ต้องเปลืองสมอง

และไม่เคยกังวลใจมาก่อน

ดังนั้นนางพอเห็นดวงดาว จึงถามเฮ้งเซี่ยวเจียะว่านั่นเป็นดาวอะไร?

นางทราบว่าเฮ้งเซี่ยวเจียะรู้จัก

ทั้งนี้เพราะเฮ้งเซี่ยวเจียะขยัน

ทั้งเพียรพยายาม

...ความขยันเพียงเป็นแรงขยัน ความพยายามยังต้องปลุกเร้า

ความขยันของเฮ้งเซี่ยวเจียะ เป็นที่ประจักษ์แก่สายตาผู้คน

ก่อนที่เขาจะบรรลุปณิธาน ระหว่างที่อยู่บนเรือนำเที่ยวกลางลำน้ำฮั่นจุ้ย ลุ้ยชุ้งดีดบรรเลงพิณ แปะโช้วปวยร้องเพลงร่ายรำ เฮ้งเซี่ยวเจียะยามเคลิบเคลิ้มดื่มด่ำ ยังแต่งบทกวีออกมา อุนยิ้วจำได้ว่าเขาแต่งว่า "แปลงความอับจนเป็นปีกคู่ ฟ้าสูงทะเลกว้างเราบินร่อน" หลังจากนั้นเขาเป็นหัวหน้าคนที่สามหอลมพิรุณโปรยเมื่อเขาไม่ต้องการแย่งชิงอำนาจกับแปะโช้วปวย ก็ถอนตัวออกมาที่ร้านโช้วเจียะแจกับร้านขายยาฮ้วยชุนตึ้ง รักษาโรคฟกช้ำกระดูกไขข้อแก่ชาวบ้านร้านถิ่น แต่ยังท่องอ่านหนังสือโดยไม่ว่างเว้น

นี่เพียงเป็นความขยัน

อุนยิ้วยังสังเกตเห็นว่า ระหว่างที่เขาหลบหนี ทุกวันต้องหาเวลาอ่านหนังสือ เอื้อนกวีประเทืองอารมณ์

เมื่อมีแสงจันทร์ เขาอาศัยแสงจันทร์

เมื่อไม่มีแสงจันทร์ เขาอาศัยประกายดาว

ขณะที่ไร้เดือนไร้ดาว เขาจะเพ่งตาทะลุความมืดดูหนังสือ

มีคนถามเขา เขาตอบว่า "ไร้แสงสว่างยิ่งดี สามารถฝึกสายตามองวัตถุในความมืด"

เขาถึงกับอาศัยประกายดาบอ่านหนังสือ
ไม่เพียงอ่านหนังสือ ด้านฝึกวิชาบู๊ก็เช่นเดียวกัน
ไม่ว่าวุ่นวายเพียงไหน เฮ้งเซี่ยวเจียะต้องฝึกฝีมือ
ไม่แบ่งกลางวันกลางคืน ไม่ย่นย่อต่อความยากลำบาก

เมื่อมีคนถามเขา เขาจะบอกว่า "หากเป็นเรื่องที่ตัวเองรักชอบไหนเลยลำบาก? ทุกวันหิวโหยต้องรับประทานข้าว เมื่อกระหายต้องดื่มน้ำ ไม่มีผู้ใดรู้สึกลำบาก ข้าพเจ้าสมองว่างย่อมต้องอ่านหนังสือ ร่างกายพักผ่อนเพียงพอย่อมต้องออกกำลัง ไม่เห็นลำบากอันใด ตรงกันข้ามกลับเป็นการเสพสุข"

นี่คือการปลุกเร้าให้เพียรพยายาม การปลุกเร้าให้เพียรพยายามกับแรงขยันขันแข็งจะอย่างไรมีความแตกต่าง การปลุกเร้าให้เพียรพยายามหมายความว่า ไม่ว่าอยู่ในสภาพอย่างไรยังขยันขันแข็งดุจเดิม

... คนที่ปลุกเร้าตัวเองให้ขยันขันแข็งเช่นนี้ ไฉนไม่มีความทะเยอทะยานดุจเดียวกับแป๊ะโซ้วปวย?

...นี่ที่แท้เป็นคนเยี่ยงไร?
อุนยิ้วไม่ทราบชัด
นางเห็นว่าเรื่องราวที่ไม่ชัดเจนมีความงามเป็นพิเศษ
สมมุติเช่นแสงจันทร์
ภายใต้แสงจันทร์สลัวเลือนราง ชวนให้ผู้คนฟุ้งซ่านรัญจวน
เช่นเดียวกับแป๊ะโซ้วปวย
ค่ำคืนก่อนที่มันจะตกตาย ที่แท้บังเกิดจิตคิดร้ายต่อนางหรือไม่ ที่แท้บังเกิดรักแท้หรือ?
เหล่านี้แล้วไม่ทราบชัด แต่ยามหวนรำลึกกลับแฝงรสชาติ
ความคลุมเครือและเลือนรางแม้เป็นความงามชนิดหนึ่ง แต่มิใช่ประกายดาว

ทั้งนี้เพราะประกายดาวริบหรี่เกินไป

อ่อนจางเกินไป

...เมื่อไม่ชัดเจน ก็มองไม่เห็นแล้ว

ประกายดาวอันริบหรี่แม้สาดส่องด้วยความเด็ดเดี่ยวก็คล้ายเป็นเสียงทักทายอันอ่อนล้าของอีกร้อยหมื่นปีให้หลัง

แต่ตอนนี้ดาวที่กำลังทักทายนาง คล้ายยิ่งมายิ่งเคลื่อนใกล้ ยิ่งมายิ่งขยายใหญ่เป็นดาวอะไร?

...สมควรมีชื่อเรียกหากระมัง?

ดังนั้นนางถามเฮ้งเซี่ยวเจียะ

เฮ้งเซี่ยวเจียะกลับยกมือกุมอก กล่าวว่า

"นั่นเป็นหัวใจข้าพเจ้า"

อุนยิ้วได้ยินไม่ชัดเจน ดังนั้นส่งเสียงดังอืมม์เป็นเชิงถาม

เฮ้งเซี่ยวเจียะดึงมือของนางมาทาบกับทรวงอกตัวเอง กล่าวว่า

"เป็นหัวใจข้าพเจ้า"

"ปากพล่อย"

อุนยิ้วคุอย่างยิ้มแย้มคำหนึ่งง ทั้งยังจิ้มนิ้วใส่เขาคราหนึ่ง กล่าวว่า

"หัวใจของท่านมิใช่อยู่ที่นี้หรอกหรือ ไฉนบินขึ้นฟ้าไป?"

เฮ้งเซี่ยวเจียะยิ้มพลางกล่าวว่า

"เนื่องจากหัวใจอยู่ที่นี้ ร้องประสานกับบนฟ้าไกลตา จึงสุกสกาวถึงเพียงนี้"

อุนยิ้วหัวร่อคิกออกมา กล่าวว่า

"ข้าพเจ้าทราบแล้ว หัวใจของท่านกลายเป็นรูปแปดเหลี่ยม..."

นางพลันอุทานออกมาคำหนึ่ง

ที่แท้ปรากฏดาวตกกรีดผ่านนภากาศ พุ่งเฉียงๆ ลงสู่พื้น

ดาวตกดันเรืองรองสาดส่องใบหน้าทั้งสองจนสว่างวูบขึ้น คล้ายยัง

ร้อนผ่าวคราหนึง

อุนยิ้วกล่าวกระเง้ากระงอดว่า

"หัวใจของท่านร่วงหล่นลงยังที่ใดแล้ว?"

เฮ้งเซี่ยวเจียะกล่าวคย่างโง่งมว่า

"ข้าพเจ้าไม่ทราบ"

พลางยกมือทาบกับทรวงอกตัวเอง

อุนยิ้วมองดูท่าทีอันโง่งมของเขา ต้องจิ้มนิ้วใส่หน้าผากอีกฝ่ายกล่าวว่า

"ท่านผู้นี้ไม่มีหัวใจแล้ว"

เฮ้งเซี่ยวเจียะยิ้มอย่างกระดากกล่าวว่า

"มีจิตจำนงก็พอ จะอย่างไรหัวใจมอบให้แก่ท่านแล้ว..."

พลันได้ยินเสียงสวบคราหนึ่ง อุนยิ้วรีบเงี่ยหูฟัง คล้ายมีสิ่งใดร่วงหล่นลงจากต้นไม้พร้อมกับบุปผาร่วง ทั้งยังส่งกลิ่นหอมที่ไม่คล้ายเป็นดอกท้ออยู่รำไร

อุนยิ้วพอได้ยินเสียงตกพื้นก็รุดไปเก็บ คล้ายกับกระรอกน้อยที่ขี้เล่นตัวหนึ่ง เมื่อหิวโหยขึ้นมา ไม่ว่ากลิ่นรสอันใดล้วนสะกิดให้มันรุดไปหาอาหาร

อุนยิ้วผละจากอ้อมอกเฮ้งเซี่ยวเจียะในลักษณะนี้

เฮ้งเซี่ยวเจียะบังเกิดความเลื่อนลอยราวสูญเสียสิ่งใด

หากทว่ากลิ่นหอมเจือจางยังคงอยู่

...ยังดีที่ความรักสามารถสานต่อไป

แต่ว่าเมื่อครู่เขาเหตุใดไม่...

...เหตุใดไม่อันใด?

...เหตุใดไม่จุมพิตนาง?

...นี่นับเป็นโอกาสที่หายากยิ่งนัก

...โดยเฉพาะอุนยิ้วเป็นหญิงสาวที่คึกคักกระปรี้กระเปร่า ยากนักที่จะเกิดความนุ่มละมุนราวสายน้ำ

...แต่ว่าการจุมพิตสตรีนางหนึ่ง สมควรจุมพิตอย่างไร?

...ในใจแม้บังเกิดความคิดหลายครั้ง แต่พอถึงเวลาไม่ทราบ "ลงมือ" อย่างไร?

นึกถึงตอนนี้ เย้งเซี่ยวเจียะอดสั่นสะท้านเพราะความตื่นเต้นมิได้

...คำ "ลงมือ" ออกจะระคายหูเกินไป สมควรใช้คำอะไรดี?

...มีคนบอกว่าคนจัดการกับผู้อื่น ใช้คำ "ลงมือออกจะรุนแรงไป คล้ายกับสัตว์เดียรัจฉาน มีคนบอกว่านกเหยี่ยวจัดการกับเหยื่อ "ใช้จะงอยปาก" เสือตาวตะปบเหยื่อ "ใช้กรงเล็บ" คนจัดการกับผู้คนใช้คำ "ลงมือ" ไยมิใช่ไม่ต่างกับทวิชาติจตุบาท แต่คำพูดย้อนกลับมากล่าว ไม่ใช้คำ "ลงมือ" ควรใช้คำอะไร?

...อาจบางทีเรื่องจุมพิตอุนยิ้วสมควรใช้คำ "ดำเนินการ" ยังดีกว่าใช้คำ "ลงมือ"

เย้งเซี่ยวเจียะจงใจคิดเฉไฉ นึกไปทางอื่น จึงไม่ตื่นเต้นเพียงนั้น ร่างก็ไม่สั่นสะท้านอีก

...ดูท่าคำ "เป็นโจรใจหวั่นหวาด" ใช้เปรียบเปรยไม่ผิดจริงๆ

เย้งเซี่ยวเจียะพยายามชักนำตัวเองนึกในทางที่ตีงาม กลับเห็นอุนยิ้วเก็บวัตถุสิ่งหนึ่งกลับมาด้วยความยินดี ทั้งยังแบมือแสดงต่อเขา

ปลายจมูกของเย้งเซี่ยวเจียะแทบกระทบถูกฝ่ามือของอุนยิ้ว ปากถามว่า

"อะไรหรือ?"

อุนยิ้วหัวร่อหยะกล่าวว่า

"หัวใจของท่าน"

เย้งเซี่ยวเจียะค่อยเห็นชัดตา กล่าวด้วยความยินดีว่า

"ผลท้อ?"
อุนยิ้วหัวร่อเสียงเจื้อยแจ้วกล่าวว่า
"หัวใจของท่านเปลี่ยนรูปไป ตอนนี้กลายเป็นใจกลางของต้นท้อแล้ว"
เฮ้งเซี่ยวเจียะกล่าวว่า
"ดีที่เพียงเป็นใจกลางของต้นทอ หาใช่ฮวยซิม"ไม่"
พลางย่อกายลง เก็บผลท้อได้จากซากบุปผาร่วงเม็ดหนึ่ง
เห็นอุนยิ้วกัดผลท้อคำหนึ่ง จากนั้นขมวดคิ้วนิ่วหน้ากล่าวว่า
"หัวใจของท่านขมยิ่ง"
เฮ้งเซี่ยวเจียะหัวร่อพลางกล่าวว่า
"ผลท้อหลุดจากขั้วก่อนเวลา รสชาติยังฝาดอยู่"
พลางกัดผลท้อในมือคำหนึ่ง ร้องอุทานออกมาว่า
"ผลของข้าพเจ้านี้มีรสหวาน"
อุนยิ้วถามว่า
"เป็นความจริง?"
"ทั้งยังหอมด้วย"
"ให้ข้าพเจ้ากัดกินคำหนึ่ง"
เฮ้งเซี่ยวเจียะกล่าวอย่างขึงขังว่า
"แต่ว่านี่เป็นหัวใจของท่าน"
อุนยิ้วหน้าแดงสดใส กล่าวอย่างขุ่นเคืองแง่งอนว่า
"ก้อนหินน้อยปากพล่อย กล่าวหยอกล้อผู้คน"
เฮ้งเซี่ยวเจียะพอฟัง กลับแสร้งเป็นอาเจียนออกมา กล่าวว่า
"ข้าพเจ้ากล่าวผิดแล้ว หัวใจนี้ทั้งขม ทั้งฝาด ทั้งยังเหม็นคลุ้ง..."
อุนยิ้วขยี้เท้าร้องว่า

ฮวยซิมแปลได้สองอย่าง หนึ่งคือใจกลางดอกไม้ หรืออีกหนึ่งเกสรดอกไม้ อีกอย่างหนึ่งคือจิตใจที่โฉดเขลา

"ก้อนหินโสโครก ท่านยังกล่าวอีก?"

เฮ้งเซี่ยวเจียะแลบลิ้นออกมา กล่าวว่า

"ความจริงก็พูดไม่ได้ ความเท็จก็ไม่อาจกล่าว อย่างนั้นสมควรกล่าววาจาใด?"

อุนยิ้วพลันร้องโอยออกมา ราวกับถูกลูกดอกชัดใส่ควาเดียวสามสี่สิบดอก

เฮ้งเซี่ยวเจียะสะดุ้งเฮือกหนึ่ง คล้ายกับถูกหินดาวตกพุ่งชนใส่ศีรษะ รีบถามว่า

"เป็นไรหรือ?"

อุนยิ้วกล่าวกระหืดกระหอบว่า

"แย่แล้ว"

"อันใดแย่แล้ว?"

"เมื่อครู่ขณะที่ดาวตกพุ่งผ่าน ท่านใช่นึกอธิษฐานหรือไม่? ฟังว่าขณะที่ประกายดาวตกยังไม่ลับหาย หากอธิษฐานจะกลายเป็นจริง"

เฮ้งเซี่ยวเจียะค่อยคลายใจลง กล่าวว่า

"อธิษฐานหรือ? ข้าพเจ้าไม่"

"ไฉนไม่อธิษฐาน?"

"ข้าพเจ้าไม่ทราบเรื่องนี้..."

อุนยิ้วเชิดปากน้อยๆ จากนั้นตั้งความหวังขึ้น ประนมมือจรดอกเงยหน้าขึ้นกล่าวว่า

"ครั้งแรกไม่ทันการณ์ไม่เป็นไร รอถึงครั้งต่อไป จะอธิษฐานทันเวลาแล้ว"

เฮ้งเซี่ยวเจียะแสดงความเคลือบแคลงสงสัย อุนยิ้วกล่าวอย่างยืนยันว่า

"ข้าพเจ้าทราบว่าจะเกิดดาวตกอีกดวงหนึ่ง"

เฮ้งเซี่ยวเจียะความจริงไม่จดจำใส่ใจ แต่เห็นอุนยิ้วบังเกิดศรัทธาถึงเพียงนี้ แม้แต่ช่วงคอของนางกีสะท้อนประกายอันนุ่มนวลชนิดหนึ่ง จิตใจพลอยบังเกิดความอ่อนโยน เกิดศรัทธาจิตเช่นกัน ประนมมือทั้งสอง เงยหน้าขึ้นกล่าวว่า

"ถูกแล้ว ยังจะเกิดดาวตกดวงต่อไป..."

ทันใด คนทั้งสองร้องโอยพร้อมกัน เหม่อมองขอบฟ้าที่ดำมืด ยืนตะลึงลานกับที่

ที่แท้ดวงดาวที่ทั้งใหญ่ทั้งสกาวดวงนั้นหายวับไปแล้ว

อุนยิ้วตะกุกตะกักว่า

"ดาวดวงนั้น...หัวใจของท่านหายไปแล้ว"

เฮ้งเซี่ยวเจียะมองหาดาวดวงนั้น ปากกล่าวว่า

"ใช่แล้ว มันหลบซ่อนไว้หรือไม่?"

อุนยิ้วกล่าวด้วยความเคลือบแคลงสงสัยว่า

"...ดาวตกเมื่อครู่ใช่เป็นมันหรือไม่?"

เฮ้งเซี่ยวเจียะเอียงหน้าขบคิดแล้วกล่าว

"คาดว่ามิใช่ ดวงดาวที่ทั้งใหญ่ทั้งสกาวเพียงนั้น ไหนเลย...หายวับไปได้?"

กล่าวไปๆ พลอยนึกเวทนาตัวเอง เกิดความสะท้อนใจขึ้นมา

อุนยิ้วกลับกล่าวด้วยความยินดีว่า

"ไม่เป็นไร ถือว่าเป็นมัน ท่านพ่อบอกว่าของสิ่งหนึ่งคงอยู่นับหมื่นปีโดยไม่เคลื่อนไหว นับว่าไร้ความหมาย ดาวดวงนั้นประดับห้าสิบหมื่นปีร้อยหมื่นปี ต่อให้สกาวกว่านี้ก็เปลี่ยวเหงา มีแต่แตกระเบิด เผามอดไหม้ จึงเกิดประกายไฟ เกิดแสงสว่าง มีพลังในตัว และมีความหมาย ข้าพเจ้าคาดว่าดาวตกเป็นดาวที่บินผ่านแล้วเกิดการแตกระเบิดออก นั่นจึงโศกซึ้ง จึงสวยงาม หากท่านเป็นมัน เท่ากับไม่ได้เกิดมาสูญเปล่า ก้อนหินที่กลิ้งได้จึงไม่ถูก

ตะไคร่เขียวจับเกาะ"

เฮ้งเซี่ยวเจียะยังมองหาดาวดวงนั้น พอหังอุนยิ้วกล่าวเช่นนี้ ต้องกลั้นหัวร่อกล่าวว่า

"ท่านรู้จักใช้หลักเหตุผลเช่นนี้มาปลอบโยนข้าพเจ้าตั้งแต่เมื่อใด? ข้าพเจ้าคาดว่ามันคงถูกเมฆหนาบดบัง ตอนนี้ท้องฟ้าไม่แน่ไม่นอน พรุ่งนี้อาจเกิดฝนตกฟ้าร้อง ยามค่ำคืนไม่อาจเห็นชัดตา ที่เบื้องบนคงปกคลุมด้วยเมฆดำ"

อุนยิ้วเห็นเชามองซ้ายมองขวา ยืดคอเขย่งขาราววานร ต้องยกมือตีเขาคราหนึ่ง กล่าวว่า

"ค้นหาอันใด มิสู้รอเถอะ"

"รอ?"

"รอดาวตก"

"ยังมีดาวตกหรือ?"

อุนยิ้วชบคิดแล้วกล่าว

"สมควรมี ท้องฟ้ากว้างไพศาล สามารถรองรับดาวตกสี่ห้าดวง มีอยู่ครั้งหนึ่งข้าพเจ้าอยู่บ้าน เฝ้ารอจนฟ้าสาง กลับพบเห็นดาวตกติดต่อกันสี่ดวง"

เฮ้งเซี่ยวเจียะความจริงคิดสัพยอกนางว่า...กาลก่อนท่านอยู่ว่างนักแต่แล้วครุ่นคิด ตอนนี้คุณหนูใหญ่ก็อยู่ว่าง พร้อมกันนั้นหวั่นไหวคล้อยตามจิตศรัทธาของนาง ไม่หัวร่อเยาะนางแล้ว

ดังนั้นทั้งสองนั่งลงที่ใต้ต้นไม้ดอก

มองดูบุปผาพลิ้ว

เฝ้ารอคอยดาวตก

...ดาวตกเอยดาวตก ท่านไฉนไม่มา?

ดาวตกไม่มา ลมวสันต์ไม่ลูบไล้ เดือนสามปุยฝ้ายไม่หอบพัด

เดือนสี่ดอกห้อร่วงหมดสิ้น เมื่อถึงเวลานั้นอาจมีดวงดาวที่ส่องสว่างต่อหนุ่มสาวคู่รักนี้

ดาวาตกไม่มา

หิ่งห้อยมาแล้ว

เป็นจุดแต้ม เป็นด่างดวง คล้ายกับโคมไฟเล็กๆ ปรากฏอยู่ทุกแห่งหน

ประกายดาวอยู่ในโลกหล้า

...อยู่ในจิตใจ

โดยเฉพาะในจิตใจของคนรัก

ในคลองจักษุทั้งสองล้วนเป็นดวงดาว

ทั้งกะพริบ ทั้งเต้นระริก บัดเดี๋ยวสูงบัดเดี๋ยวต่ำ น่าลุ่มหลงแต่ไม่เรืองรอง แต่งแต้มทั่วทั้งลานตึก ทั่วผืนแผ่นฟ้า

เฮ้งเซี่ยวเจียะใช้ศอกกระทบต้นแขนอุนยิ้ว กล่าวว่า

"อธิษฐานเถอะ"

อุนยิ้วหัวร่อคิกกล่าวว่า

"นี่เป็นหิ่งห้อย มิใช่ดาวตก"

เฮ้งเซี่ยวเจียะกล่าวช้าๆ ว่า

"ล้วนเป็นเช่นเดียวกัน ขอเพียงเปล่งแสงสว่าง แผ่คลื่นความร้อนก็ใช้ได้แล้ว"

อุนยิ้วทอดถอนชมเชยว่า

"ช่างงดงามนัก คล้ายจุดโคมไฟก็มิปาน"

นางจมอยู่ในห้วงอารมณ์ความรู้สึก ต้องกล่าวว่า

"หากข้าพเจ้าสามารถเป็นเช่นพวกมันก็ประเสริฐ ช่างอิสรเสรีนัก"

เฮ้งเซี่ยวเจียะครุ่นคิด...ท่านยังอิสรเสรีเป็นตัวของตัวเองว่าพวกมันอีก

เขาไม่ได้บ่งบอกความคิดเช่นนี้ออกมา กลับได้ยินจั๊กจั่นที่เกาะอยู่บนต้นไม้ดอกตัวหนึ่งส่งเสียงร้องไม่หยุดยั้ง จึงกล่าว

"ท่านจึงคล้ายกับพวกมัน"

อุนยิ้วค้อนเขาวงหนึ่ง กล่าวว่า

"ข้าพเจ้าคล้ายอะไร?"

"คล้ายจักจั่น"

"อะไรหรือ?"

เฮ้งเซี่ยวเจียะชี้มือไปยังต้นท้อ กล่าวว่า

"คล้ายจั๊กจั่นบนต้นไม้ตัวนั้น"

แววตาของอุนยิ้วอ่อนจางลง กล่าวว่า

"ข้าพเจ้ายังเข้าใจว่าท่านจะบอกว่าข้าพเจ้าคล้ายดอกท้อเสียอีก"

เฮ้งเซี่ยวเจียะกล่าวด้วยความประหลาดใจอยู่บ้างว่า

"ท่านมิใช่บอกว่าท่านไม่ชมชอบเปรียบตัวเองเป็นดอกไม้หรอกหรือ?"

น้ำเสียงของอุนยิ้วต่างกับกาลก่อน ทั้งยังแฝงความผิดหวังและอับจนปัญญาอยู่บ้างว่า

"กาลก่อนเป็นกาลก่อน คืนนี้เป็นคืนนี้ คืนนี้ข้าพเจ้าคิดถึงบุปผาทยกงาม ข้าพเจ้าคิดเป็นเช่นดอกท้อ ขอเป็นดอกท้อให้สมใจ"

เฮ้งเซี่ยวเจียะงงงันวูบหนึ่ง คล้ายเข้าใจคล้ายไม่เข้าใจ

อุนยิ้วค่อยนึกได้อันใด ถามว่า

"ท่านไฉนบอกว่าข้าพเจ้าคล้ายจักจั่น?"

เฮ้งเซี่ยวเจียะคิดชะล้างความเศร้าหมองของนาง จงใจหัวร่อฮาๆ กล่าวว่า

"ทั้งนี้เพราะตั้งแต่เช้าจรดค่ำล้วนบอกว่า 'ข้าพเจ้าทราบแล้ว ข้าพเจ้าทราบแล้ว ไม่ต่างกับจักจั่นที่ร้องคำไจเลี่ยว ไจเลี่ยว*ตลอดเวลา"

---

*เสียงร้องของจักจั่นแปลได้ความหมายว่าทราบแล้ว

อุนยิ้วยิ้มพลางกล่าวว่า

"ท่านกำลังอ้อมค้อมด่าข้าพเจ้า"

เฮ้งเซี่ยวเจียะกล่าวอย่างงุนงงว่า

"เป็นเรื่องราวใด ข้าพเจ้าไม่เข้าใจ"

ดวงตาอุนยิ้วสะท้อนประกายหิ่งห้อยสองดวง ปากกล่าวว่า

"หากมิใช่ท่านรังเกียจข้าพเจ้าร่ำร้องวุ่นวาย ก็เหนื็บแนมข้าพเจ้าไม่รู้ความแสร้งรู้ความ"

เฮ้งเซี่ยวเจียะร้องโอดครวญว่า

"ข้าพเจ้าหามีเจตนาเช่นนี้ไม่ ในใจข้าพเจ้าไม่มีเจตนาเช่นนี้"

อุนยิ้วฉุดดึงเขา กล่าวว่า

"เชื่อท่านแล้ว เชื่อท่านแล้ว ท่านที่ไม่มีหัวจิตหัวใจ"

จากนั้นนางเงยหน้าขึ้น ให้อีกฝ่ายมองเห็นรอยลักยิ้มน้อยๆ ของนาง กล่าวว่า

"อย่างนั้นท่านหมายความว่ากระไร ให้บอกมาตามความสัตย์"

เฮ้งเซี่ยวเจียะได้แต่ "รับสารภาพ" ตามตรงว่า

"หมายถึงอายุยืน"

อุนยิ้วไม่เข้าใจ ทวนคำ "อายุยืน" เฮ้งเซี่ยวเจียะกล่าวว่า

"หิ่งห้อยส่งแสงสว่าง แต่ชีวิตกระชั้นสั้น สิ่งที่เรืองแสงเกิดการเผาผลาญ จะมีชีวิตกระชั้นสั้น ตรงกันข้ามกับจักจั่นสามารถลอกคราบ ส่งเสียงร้องอึงคะนึง ทั้งเปลี่ยนสีตามสภาพแวดล้อม มีอายุขัยยืนยาวกว่า"

เขาจับจ้องมองอุนยิ้วอย่างตรงๆ กล่าวว่า

"ข้าพเจ้าหวังให้ท่านมีอายุยืนร้อยปี และสุขสำราญบานใจ"

อุนยิ้วตื้นตันใจยิ่ง กล่าวเสียงสั่นเครือว่า

"...ก้อนหินน้อย..."

เฮ้งเซี่ยวเจียะใจสับสนว้าวุ่น ไม่ทราบสมควรปลอบโยนหญิงสาวที่

น้ำตาคลอหน่วย หากทว่าร่างอบอุ่นนุ่มนิ่ม ลมหายใจหอมกรุ่นดุจกล้วยไม้บัดเดี๋ยวแง่งอนบัดเดี๋ยวหยาดเยิ้มนางนี้อย่างไร เห็นว่าภารกิจเฉพาะหน้าคือไม่อาจสร้างความเศร้าหมองแก่นาง ดังนั้นหันเหหัวเรื่องไปทางอื่นว่า

"กล่าวตามความสัตย์ หากเมื่อครู่ท่านเห็นดาวตก ตั้งจิตอธิษฐานทันท่วงที ท่านจะอธิษฐานว่าอย่างไร?"

คำถามกล่าวจากปาก เฮ้งเซี่ยวเจียะพบว่าตัวเองอุกอาจเกินไป

...ความในใจของอิสตรี ไหนเลยบอกต่อท่านได้?

อุนยิ้วกลับหลับตาลงช้าๆ ประนมมือทั้งสองจรดอก

เปลือกตาของนางกลมยิ่ง

ขนตางอนยาวยิ่ง

นางพอประนมมือ หัวไหล่ทั้งสองก็ยกขึ้นเล็กน้อย เป็นเหตุให้ช่วงหน้าอกถูกดันเป็นเส้นโค้งอย่างสวยงาม ช่วงไหล่ก็ลาดเทกว่าเดิม ใต้ต้นคอกท้อท่ามกลางแสงหิ่งห้อย กอปรเป็นความงามที่รวมความสวยซึ่งบริสุทธิ์และงามหยาดเยิ้มเข้าด้วยกัน

เฮ้งเซี่ยวเจียะชมดูจนสะท้านหวั่นไหว ดูออกว่ารูปร่างและโฉมหน้าล้วนงดงามถึงที่สุด เฮ้งเซี่ยวเจียะกลับเคลือบแคลงสงสัยว่า ตัวเองใช่มีบุญวาสนาได้ครอบครองหญิงงามมากสีสัน ที่ทั้งน่ารักน่าถนอมนี้หรือไม่?

ได้ยินอุนยิ้วกล่าวเสียงนุ่มนวลว่า

"ข้าพเจ้าจะอธิษฐานให้กับท่านพ่อ ขอให้ท่านผู้เฒ่ามีสุขภาพพลานามัยแข็งแรง...บุตรีของท่านผู้เฒ่าเพียงเป็นหิ่งห้อยกลางค่ำคืนพายุเที่ยวบินว่อนไปทุกแห่งหน จวบจนสิ้นแสงค่อยหยุดพักขออย่าได้คิดถึงบุตรีหิ่งห้อยที่ไม่มีกะใจกลับบ้านช่องเลย..."

หิ่งห้อยบินว่อนเต็มฟ้า

อุนยิ้วกลับกล่าวเช่นนี้

เฮ้งเซี่ยวเจียะข่มความพลุ่งพล่าน คิดชักจูงอุนยิ้วพ้นจากห้วง

ความสะทกสะท้อน ดังนั้นหัวร่อฮาๆ คราหนึ่ง

อุนยิ้วถลึงตาใส่เขา คล้ายตำหนิเขาทำลายบรรยากาศไป กล่าวว่า

"ท่านหัวร่ออันใด? น่าหัวร่อนักหรือ?"

เฮ้งเซี่ยวเจียะจงใจกล่าวว่า

"คำ 'ท่านพ่อ' ของท่านที่แท้หมายถึงท่านพ่อที่เมืองลกเอี้ยงหรือว่าข้าพเจ้า?"

อุนยิ้วชยี้เท้าอีกครา กล่าวว่า

"ก้อนหินน่าตายเอาแต่ล้อเล่น ผู้อื่นกล่าวเป็นจริงเป็นจังต่างหาก"

นางกลับเป็นฝ่ายถามเฮ้งเซี่ยวเจียะว่า

"หากเมื่อครู่ท่านตั้งจิตอธิษฐาน จะอธิษฐานว่าอย่างไร?"

เฮ้งเซี่ยวเจียะเห็นอุนยิ้วดึงตัวเองออกจากอารมณ์ที่เศร้าหมอง ตัวเองก็เบิกบานใจขึ้นมา กล่าวตามความรู้สึกภายในว่า

"ข้าพเจ้าเพียงหวังให้บ้านเมืองร่มเย็นเป็นสุข แผ่นดินสงบสันติ ตัวเองมีร่างกายแข็งแรง"

อุนยิ้วขมวดคิ้วกล่าวว่า

"ไฉนจืดชืดนัก? ไม่ธรรมดาเกินไปหรือ?"

เฮ้งเซี่ยวเจียะกล่าวอย่างไม่ยินยอมว่า

"ธรรมดา? ข้าพเจ้านึกถึงชาติบ้านเมืองทั้งเรื่องส่วนตัวจนครบถ้วนทุกกระบวนความ"

อุนยิ้วสั่นศีรษะกล่าวว่า

"เนื่องจากเพียบพร้อมทุกด้าน จึงไม่มีความหมาย เหล่าชุนนางกังฉินยามเช่นสรวงบูชา ประกอบพิธีกรรม เมื่อจุดรูปกราบไหว้ฟ้าดิน มิใช่กล่าวคำพูดเหล่านี้หรอกหรือ? ท่านไฉนเป็นเช่นเดียวกับพวกมัน?"

"นั่นไม่เป็นเช่นเดียวกัน"

"ไม่เป็นเช่นเดียวกันอันใด?"

เฮ้งเซี่ยวเจียะงงงันวูบหนึ่ง จึงตะกุกตะกักว่า

"ข้าพเจ้า...ข้าพเจ้ามีความตั้งใจจริงทั้งนี้เพราะเรื่องเหล่านั้นไม่อาจอาศัยกำลังเพียงลำพังของข้าพเจ้าจะกระทำได้ ข้าพเจ้าได้แต่บนบานศาลกล่าวต่อสวรรค์แล้ว"

อุนยิ้วหัวร่อคิกออกมา

เฮ้งเซี่ยวเจียะถามว่า

"ท่านหัวร่ออันใด?"

"ข้าพเจ้าหัวร่อท่าน"

"ท่านหัวร่อข้าพเจ้าอันใด?"

"ข้าพเจ้าหัวร่อท่านโง่งม"

เฮ้งเซี่ยวเจียะชี้มือไปที่ปลายจมูกตัวเองลืมตากลมโตราวกับวัวกล่าวว่า

"ข้าพเจ้า...โง่งม?"

อุนยิ้วกล่าวด้วยความเสียดายว่า

"ก้อนหินน้อยเอย ท่านไยไม่นึกดู ท่านมีฝีมือดิดตัว แต่ออกจะขาดความทะเยอทะยานไป ท่านเคยฆ่าผู้บัญชาการทหารนครหลวง นั่งเก้าอี้หัวหน้าพรรคอันดับหนึ่งแห่งนครหลวง แต่ท่านเอาแต่รักสนุกไม่หาความก้าวหน้า เพราะสหายที่ก่อเรื่องเหลวไหล กลับละทิ้งหอลมพิรุณโปรยข่มขู่มหาเสนาบดีผู้โฉดชั่วให้ปลดปล่อยคน มาตรว่าทำงานสำเร็จ แต่ก็กลับกลายเป็นบุรุษร่อนเร่พเนจร ต้องเผชิญกับการซุ่มจู่โจมทำร้าย ก้อนหินน้อยท่านว่าตัวเองใช่ไร้ซึ่งปณิธานหรือไม่?"

เฮ้งเซี่ยวเจียะตั้งใจรับฟัง ดวงตาทอแววสะทกสะท้อนวูบหนึ่ง

หลังจากฟังจบ เฮ้งเซี่ยวเจียะกล่าวว่า

"ขอบคุณ"

อุนยิ้วกล่าวอย่างสงสัยใจว่า

"ขอบคุณ?"

"ขอบคุณในความเห็นของท่าน"

อุนยิ้วลืมตากลมกว้าง กล่าวว่า

"ข้าพเจ้าโจมตีท่านเช่นนี้ ท่านไม่คิดแก้ต่างหรือ?"

เฮ้งเชี่ยวเจียะยิ้มพลางกล่าวว่า

"นั่นไหนเลยเป็นการโจมตี ที่กล่าวมาล้วนเป็นความสัตย์จริง แต่ว่าคนต่างมีปณิธาน ไม่อาจคุกคามบังคับ ข้าพเจ้าก็มีจิตปณิธาน จิตปณิธานของข้าพเจ้าคือ ขอให้ผู้ที่ข้าพเจ้าชมชอบมีชีวิตที่ดีกว่านี้ แน่นอน ในจำนวนนี้รวมทั้งข้าพเจ้าเอง ข้าพเจ้าคิดเป็นผู้กล้าพเนจรตั้งแต่เล็ก ตอนนี้ข้าพเจ้าตั้งตัวเองเป็นผู้กล้าพเนจรมิใช่คนร่อนเร่ คนร่อนเร่กับผู้กล้าพเนจรล้วนปราศจากความห่วงพะวง แต่คนร่อนเร่ไม่ต้องรับผิดชอบ ผู้กล้าพเนจรกลับรับผิดชอบถึงที่สุด ข้าพเจ้าคุ้นกับการเป็นผู้กล้าพเนจร ดร้านที่จะเป็นขุนนาง หากต้องเสียสละผู้คนมากมาย สูญเสียความสุขและอิสรเสรีมากหลาย เพื่อแลกกับชื่อเสียงและอำนาจเพียงน้อยนิด ข้าพเจ้าจะไม่กระทำ มาตรว่าให้ข้าพเจ้าเสียสละตัวเอง เพื่อแลกกับความสุขวาสนาของผู้คนส่วนใหญ่ ข้าพเจ้ายินดีกระทำโดยไม่คำนึงถึงการไม่ประมาณตน"

อุนยิ้วถอนใจเบาๆ กล่าวว่า

"แต่ว่าสุดท้ายท่านได้มาซึ่งอะไร? ข้าพเจ้าเองเล่นสนุกสนานอยู่ว่างไร้เรื่องราว แต่ข้าพเจ้าเป็นสตรี ข้าพเจ้าสามารถไร้ซึ่งปณิธาน หากทว่าท่านไม่ได้ ก้อนหินน้อย ข้าพเจ้าเตือนท่านเพราะหวังดีต่อท่าน"

"ดังนั้นข้าพเจ้าจึงขอบคุณท่าน"

อุนยิ้วกล่าวเสียงอ่อนโยนว่า

"ข้าพเจ้าทราบว่าท่านมีสติปัญญา ทั้งเป็นคนดี เอ่ยถึงสติปัญญาศิษย์พี่ใหญ่กับกังวลบินจากสู้ท่านไม่ได้แต่พวกเขามีความสำเร็จเหนือกว่าท่าน ท่านชมชอบก้อนหินแต่ว่าในโลกมีก้อนหินสักกี่ก้อนให้ท่านเชยชม หากท่าน

รักษาก้อนหินไม่ได้ ยังจะดูแลบ้านเมืองนำความสันติสุขมาสู่โลกได้อย่างไร?"

เฮ้งเซี่ยวเจียะก้มศีรษะ เพียงกล่าวเบาๆ ว่า

"ข้าพเจ้ามีความคิดของข้าพเจ้า"

เขาเห็นอุนยิ้วไม่เข้าใจเขา อดลำบากใจมิได้ แม้แต่สุ้มเสียงก็กลายเป็นหม่นหมอง

อุนยิ้วจะอย่างไรเป็นสตรี สามารถสังเกตออก พบว่าตัวเองกล่าวรุนแรงไป จึงเร่งรัดว่า

"ท่านมีคำพูดก็บอกมา"

"ไม่มี"

"มีอันใดขอให้บอกออกมา"

"บอกแล้ว"

"หากท่านไม่บอก แสดงว่าไม่ยึดถือข้าพเจ้าเป็นสหาย"

เฮ้งเซี่ยวเจียะเงยหน้าขึ้น กล่าวว่า

"ท่านต้องการฟัง?"

อุนยิ้วอึ้งไปวูบหนึ่งจึงกล่าว

"ใช่ยืดยาวยิ่งหรือไม่? ข้าพเจ้ากลัวฟังคำพรรณนาที่ยืดยาวที่สุด"

เฮ้งเซี่ยวเจียะรีบกล่าวว่า

"ไม่ยาว ข้าพเจ้าบอกกล่าวโดยรวบรัด ข้าพเจ้าคิดบอกว่าท่านยกย่องข้าพเจ้าไปแล้ว เอ่ยถึงวีรบุรุษผู้กล้า ข้าพเจ้าไม่อาจเทียบเท่าพี่ใหญ่ที่ดำเนินกุศโลบายอย่างชาญฉลาด ทั้งไม่อาจเทียบเปรียบกับพี่รองที่ตั้งจิตปณิธานยิ่งใหญ่ คนกระทำการใหญ่ต้องมีความตั้งใจที่ไม่คำนึงถึงวิธีการ ไม่เสียดายกับการเสียสละเพื่อบรรลุเป้าหมาย ข้าพเจ้าไม่มีความมุ่งมุ่นเช่นนี้ ข้าพเจ้าเพียงเป็นก้อนหินน้อย ความตั้งใจของข้าพเจ้าเพียงต้องการเป็นราษฎร ที่มีความสุข หากสามารถช่วยคนได้ข้าพเจ้าค่อยลงมือ ไม่เช่นนั้นข้าพเจ้ายินยอมอ่อนข้อให้ ข้าพเจ้าชมชอบก้อนหิน แต่ไม่จำเป็นต้องเป็นของที่ล้ำค่า

หรือแปลกแยกเป็นพิเศษ ขอเพียงเป็นหญ้าสักต้น ไม้สักต้น หินสักก้อน คนคนหนึ่ง ข้าพเจ้าส้วนรักมัน รักสีสันของมัน ข้าพเจ้าชมชอบก้อนหิน ชมชอบให้มันอยู่กับที่เดิม โดยไม่ขุดมันขึ้นมาขนย้ายกลับบ้าน ครอบครองไว้แต่ผู้เดียว ดังนั้นข้าพเจ้าไม่พอใจย่องเต้เจ้าชีวิตและฉั่วเกียเพียงเพราะต้องการก้อนหินก้นทะเลสาบไท้โอ้ว ต้นสนบนภูเขาไท้ชัว ไม่เสียดายกับการก่อกวนทะเลสาบ ปีนป่ายขึ้นเขา งมก้อนหินขุดต้นสน บรรทุกเป็นระยะทางพันลี้ สร้างความลำบากแก่ผู้คนมากหลายค่อยเคลื่อนย้ายเข้าวังให้ผู้คนไม่กี่คนชื่นชมสมมติเช่นต้นท้อนี้ เพราะว่ามันงดงาม กลับคิดขุดรากถอนโคน นำไปปลูกที่นครหลวง ข้าพเจ้าไม่ยอมรับบุคคลที่เห็นแก่ตัวเช่นนี้ที่สุด"

อุนยิ้วยิ้มพลางมองดูเขา

มองดูด้วยความชื่นชม

ยิ้มอย่างบรรเจิดเฉิดฉัน

เฮ้งเซี่ยวเจียะถูกจ้องมองจนไม่สบายใจอยู่บ้าง ปากยังกล่าวว่า

"ดังนั้นแม้แต่ตอนหลบหนี ข้าพเจ้าก็มีวิธีการของข้าพเจ้า มีความเห็นของข้าพเจ้า"

อุนยิ้วเดินเข้าไป วางมือลงบนหัวเข่าของเขาถามว่า

"ท่านลองบอกว่าแตกต่างอย่างไร ข้าพเจ้าต้องการฟังดู"

เฮ้งเซี่ยวเจียะบังเกิดความวาบหวามใจ กล่าวว่า

"ข้าพเจ้ามีสหายชาวยุทธจักรผู้หนึ่ง ฉายามังกรเก้าปรากฏ มันถือคุณธรรมน้ำมิตร กลับถูกคนสนิททำร้าย หลบหนีเป็นระยะทางไกล มันถือว่าการหนีเป็นการฝึกฝนชีวิต แต่ข้าพเจ้าเห็นว่าการหนีเป็นการละเล่นชนิดหนึ่ง ในชีวิตผู้คนมีเรื่องราวไม่สมปรารถนาเสียแปดเก้าส่วน เมื่อเล่นแพ้สมควรหลบสักครา แล้วค่อยย้อนกลับมาใหม่ ผู้ใดบอกว่าการหลบหนีต้องหนีระเซอะกระเซิงจนหัวซุกหัวซุน ข้าพเจ้ายึดถือว่าการหลบหนีคือเราหนีท่านไล่ตาม ข้าพเจ้าหนีพลางเล่นพลาง แปลงความอับจนปัญญาเป็นปีก

ปักษา ฟ้าสูงทะเลกว้างให้เราโบยบินไป การหนีเป็นรูปแบบการดำรงชีวิตอย่างหนึ่ง เป็นอีกด้านหนึ่งของการรุก และเป็นบทโหมโรงของการจู่โจม ข้าพเจ้าถือการหลบหนีเป็นต้นท้อ เมื่อดอกบานสะพรั่งค่อยปรากฏผลท้อร่วงหล่นลงดิน หากปราศจากผลท้อเมล็ดในของท้อ ไหนเลยมีต้นท้อเช่นวันนี้?"

จากนั้นเขาถามอุนยิ้วว่า

"ท่านว่าใช่หรือไม่?"

อุนยิ้วส่งเสียงกรนออกมา

จงใจกรนเสียงดัง

เช้งเซี่ยวเจียะจี้ไช "ปลุก" อุนยิ้วตื่นขึ้นมา

อุนยิ้วกลัวถูกจี้ไช่ ทางหนึ่งหัวร่อทางหนึ่งหลบหนี ทางหนึ่งร้องว่า

"คำพรรณาที่ทั้งเหม็นคลุ้งทั้งยืดยาวนัก ข้าพเจ้ารับฟังจนขย้อนขนมจ้างที่รับประทานเมื่อเดือนห้าปีก่อนออกมาแล้ว"

เช้งเซี่ยวเจียะแสร้งเป็นขุ่นเคือง กล่าวว่า

"ท่านให้ผู้คนบอกออกมา แต่ไม่ฟังผู้คนบอกกล่าว ท่านไม่รักษาคำพูด"

อุนยิ้วแสยะหน้าใส่เขา กล่าวว่า

"เป็นท่านไม่รักษาคำพูดก่อน บอกว่าไม่พรรณนายืดยาว สุดท้ายข้าพเจ้าทนฟังอยู่แปดชั่วยาม ท่านค่อยเริ่มอารัมภบท ที่มีเหตุผลถูกท่านยกมากล่าวหมดสิ้น ที่ไม่มีเหตุผลก็ไม่รู้จักจบจักสิ้น หากถกถึงวีรบุรุษผู้กล้าท่านคือก้อนหินน้อย หากเอ่ยถึงลิ้น ท่านยังยาวกว่าต้นสนต้นแปะอีก"

เช้งเซี่ยวเจียะชูหมัดใส่อุนยิ้ว กล่าวว่า

"ท่านประโคมโอ่เกินจริงไป ถ้วยใบหนึ่งกลับบรรยายว่าใหญ่เท่าสระน้ำ ข้าพเจ้ากล่าวสี่ห้าประโยค ท่านกลับยืดยาวเท่ากับผ้าเจ็ดพับ จะอย่างไรขณะที่ท่านกล่าว ไม่มีผู้ใดเสนอหน้ากล่าววาจาได้"

จากนั้นเขาแค่นเสียงหนักๆ แสดงความโกรธเคืองออกมา ทั้งยังเบือนหน้าไป ไม่มองดูนางอีก

อุนยิ้วหัวร่อคิกคัก ปรบมือกล่าวอย่างยิ้มแย้มว่า

"วิเศษแท้ ก้อนหินน้อยถูกเราอุนนึ่งเฮียบ (วีรสตรีแซอุน) ก่อกวนจนหงายกระดอง โผล่หางเต่าออกมาแล้ว"

เฮ้งเซี่ยวเจียะปั้นหน้าเคร่งเครียด ไม่พูดไม่จา

อุนยิ้วค่อยสงบเสียงลง ยื่นหน้าเข้ามากล่าวว่า

"ปีศาจใจแคบ มีโทสะแล้ว?"

นางยื่นมือโยกคลอนเขา ราวกับกำลังเขย่าต้นไม้ กล่าวอีกว่า

"นี่ ท่านมีโทสะจริงๆ?"

เฮ้งเซี่ยวเจียะกลั้นหัวร่ออย่างลำบากยากเย็น ดีใจจนแทบอกระเบิดแล้ว

เขาจึงไม่มีโทสะ

.ขาแทบไม่เคยมีโทสะต่ออุนยิ้วมาแล้ว

...เพราะเหตุนี้อุนยิ้วค่อยรู้สึกตัว พบว่าตัวเองพูดผิดไป

เขาไม่สนใจว่าผู้อื่นฟังคำพูดของเขาหรือไม่ เขาเห็นว่าในโลกไม่มีคำพูดที่พิชิตผู้อื่นได้ นอกจากคำพูดที่ท่านกล่าว เป็นเหตุผลและเรื่องราวที่ตัวเองนึกได้

เขาไม่มีโทสะต่ออุนยิ้ว เพียงแต่หยอกเย้านาง

...ปล่อยให้ร้อนใจบ้างก็ดี

อุนยิ้วร้อนใจขึ้นมาจริงๆ กล่าวอย่างน่าเวทนาว่า

"ก้อนหินน้อย ถือว่าข้าพเจ้าพูดผิด ท่านอย่าได้มีโทสะ ดีหรือไม่..."

กล่าวพลางยื่นริมฝีปากมา หอมแก้มเฮ้งเซี่ยวเจียะฟอดหนึ่ง

เฮ้งเซี่ยวเจียะหัวร่อออกเสียงออกมา

เพิ่งหัวร่อคราเดียว ก็ชะงักสุ้มเสียงไว้ จิดใจสับสนว้าวุ่นขึ้นมา

...นางหอมแก้มเราแล้ว นางกลับหอมแก้มเรา สวรรค์ นางเป็นฝ่ายหอมแก้มเราเอง

...แต่ว่าเราควรมีปฏิกิริยาอย่างไร?

เฮ้งเซี่ยวเจียะพลาดรักมาสิบกว่าครั้ง ดังนั้นไม่รู้ความต่อเรื่องรักระหว่างบุรุษสตรี

ความจริงเขานึกกระหยิ่มยินดี กลั้นหัวร่อด้วยความยากลำบาก อุนยิ้วพอยอมรับผิด หอมแก้มเขาฟอดหนึ่ง เขาจึงระเบิดเสียงหัวร่อออกมา

แต่ว่าแย่แล้ว

...อุนยิ้วคงเข้าใจว่าเขาหัวร่อเยาะนาง

...นางหอมแก้มเขา เขายังหัวร่อเยาะนาง เขานับเป็นคนได้หรือ?

เฮ้งเซี่ยวเจียะนึกตำหนิตัวเอง ขณะจะอธิบาย พลันเห็นอุนยิ้วหน้าแปรเปลี่ยนไป ชี้หน้าเขากล่าวว่า

"ท่าน...ท่าน...ท่าน..."

นางโกรธแค้นจนหน้าขาวซีด ไม่อาจกล่าววาจาใดได้

เฮ้งเซี่ยวเจียะมือไม้ปั่นป่วน กล่าวจับต้นชนปลายไม่ถูกว่า

"ข้าพเจ้าข้าพเจ้า...อุนยิ้วอุนยิ้ว...ข้าพเจ้าไม่ได้มีเจตนาเช่นนี้...ข้าพเจ้าเข้าใจความคิดของท่าน...แต่ข้าพเจ้าไม่ได้มีความคิดเช่นนี้...ไม่ๆๆ ข้าพเจ้าไม่ตั้งใจแต่มีใจ หมายถึงหัวใจที่มีต่อท่าน..."

กล่าวตามความสัตย์ เขายังไม่เข้าใจว่าตัวเองกล่าวอันใด

อุนยิ้วยกมือปิดหน้า ส่งเสียงสะอื้นไห้ออกมา

เฮ้งเซี่ยวเจียะมือไม้สั่นขึ้นมา

...ตายแล้วๆ ตราครั้งนี้กลับล่วงเกินหญิงงาม

เขาร้อนรุ่มใจจนแทบคุกเข่าลงยอมรับผิด แต่ได้แต่ยืนตกตะลึงพร่ำกล่าวว่า

"ยิ้วยี้ ยิ้วยี้ ท่านอย่าได้มีโทสะ อย่าได้มีโทสะได้หรือไม่..."

ได้ยินอุนยิ้วกล่าวด้วยความเศร้าเสียใจว่า

"ท่าน...ท่านไม่มีความจริงใจ..."

"ข้าพเจ้ามี ข้าพเจ้ามีจริงๆ..."

"ท่านไม่มีหัวใจ"

เฮ้งเซี่ยวเจียะความจริงคิดบอกว่า "ข้าพเจ้ามีหัวใจ..." จากนั้นฉุกคิดว่าหัวใจของเขากลายเป็นผลท้อ ทั้งยังถูกอุนยิ้วรับประทานลงไป ยามกะทันหันไม่ทราบกล่าวกระไรดี รู้สึกว่าตัวเองหลอกลวงนางจริงๆ ทั้งที่ตกอยู่ในรังรักอันนุ่มละมุน กลับไม่รู้จักรักถนอม กลับหัวร่อเยาะทำร้ายจิตใจของอุนยิ้ว สร้างความสะท้อนใจจนหลั่งน้ำตาออกมา

หวนนึกถึงวันนี้เข้าสู่ช่วงชะตาดอกท้อชัดๆ ยามนี้กลับพาตัวเองถลำลงสุดราเดราะห์ดอกท้อ

นึกถึงตอนเจ็บช้ำรันทด เห็นว่าตัวเองเป็นที่ผิดหวังของผู้คน ต้องร้องไห้ออกมา

อุนยิ้วกลับแตกตื่นตะลึงลาน

นางลดมือลง เหม่อมองดูเฮ้งเซี่ยวเจียะร้องไห้

บนใบหน้านางกลับปราศจากประกายน้ำตาแม้สักหยดเดียว

เฮ้งเซี่ยวเจียะกำลังร้องไห้ กลับเห็นอุนยิ้วเหม่อมองเขาราวกับพบเห็นผีสาง ดังนั้นร้องไห้ไม่ออก ถามว่า

"ท่าน...ท่านไม่ได้ร้องไห้หรือ?"

"ข้าพเจ้าไม่"

"เมื่อครู่ท่านมิใช่ร้องไห้เพราะโกรธแค้นข้าพเจ้าหรือ?"

ดวงตาอุนยิ้วเริ่มปรากฏรอยยิ้มขึ้น กล่าวว่า

"ข้าพเจ้าหยอกเย้าท่าน"

เฮ้งเซี่ยวเจียะลืมตาที่เอ่อคลอด้วยน้ำตาจนกลมกว้าง ชี้มือไปที่จมูกของอุนยิ้ว และชี้มาที่ปลายจมูกตัวเอง กล่าวว่า

"ท่าน หยอกเย้า ข้าพเจ้า?"

มุมปากอุนยิ้วก็ปรากฏรอยยิ้มขึ้น กล่าวว่า

"ใช่แล้ว ท่านแสร้งมีโทสะ ข้าพเจ้าแสร้งร้องไห้ มีอันใดไม่ได้?"

เฮ้งเซี่ยวเจียะโกรธเคืองจนใบหูบิดเบี้ยว ได้แต่กล่าวว่า

"ท่าน...ท่าน ท่าน..."

อุนยิ้วย่นจมูกกล่าวว่า

"ท่านคิดแสร้งมีโทสะอีกแล้ว?"

เฮ้งเซี่ยวเจียะโกรธจนพูดไม่ออก แต่ก็คลายใจลง รู้สึกปลอดโปร่งโล่งอารมณ์ จากนั้นค่อยนึกออก ยกแขนเสื้อขึ้นปาดเช็ดรอยน้ำตา

ใบหน้าอุนยิ้วปรากฏรอยลักยิ้มขึ้น ปากถามด้วยความเป็นห่วงว่า

"เมื่อครู่ท่านร้องไห้จริงๆ?"

เฮ้งเซี่ยวเจียะผงกศีรษะโดยที่ขุ่นเคืองไม่คลาย รับคำดังอืมม์คราหนึ่ง

อุนยิ้วถามสืบต่อ

"ท่านไฉนร้องไห้?"

เฮ้งเซี่ยวเจียะตอบอย่างไม่ยินยอมว่า

"เพราะรู้สึกผิดต่อท่าน เสียใจต่อท่าน"

อุนยิ้วพอฟัง คล้ายตื้นตันใจยิ่งนัก

แต่ในที่สุดนางอดหัวร่อออกมามิได้

นางไม่อาจข่มกลั้นอีกต่อไป

นางหัวร่อคิกๆ คักๆ ราวกับแม่ไก่ที่ออกใข่รวดเดียวสิบเอ็ดฟองจนต้องป่าวประกาศไปทั่ว

นางหัวร่อจนแทบหายใจไม่ออก กลับเห็นเฮ้งเซี่ยวเจียะลืมตาจ้องมองนาง กล่าวว่า

"ท่านหัวร่อจบแล้วหรือไม่?"

อุนยิ้วกลั้นหัวร่อ แต่ยังกุมเอวงอตัวลง กล่าวว่า

"น่าหัวร่อแทบตาย น่าหัวร่อแทบตายแล้ว"
รอจนนางหายใจหายคอได้ ค่อยถามเสียงนุ่มนวลว่า
"ท่านทราบหรือไม่ว่าข้าพเจ้าไฉนชมชอบอยู่ร่วมกับท่าน?"
เฮ้งเซี่ยวเจียะตอบว่า
"เพราะว่าข้าพเจ้าเปิดเผยน่ารัก"
อุนยิ้วกล่าวอย่างจริงจังว่า
"นอกจากความเปิดเผยน่ารักแล้ว ยังสร้างความตื่นเต้นยินดีให้ทุกวันท่านดู ข้าพเจ้ายังไม่เคยเห็นบุรุษร้องไห้ด้วยเรื่องเล็กน้อยเพียงนี้มาก่อน..."
กล่าวไปกล่าวไป ต้องหัวร่อโดยไม่หยุดยั้ง
หัวร่อจนปวดท้อง
เฮ้งเซี่ยวเจียะยกมือเกาศีรษะ พึมพำว่า
"แล้วท่านทราบหรือไม่ว่าข้าพเจ้าไฉนชมชอบอยู่ร่วมกับท่าน?"
เขาเฉลยออกมาเองว่า
"เพราะว่าท่านขู่จนข้าพเจ้าแทบขวัญฝ่อตายทุกวัน... "
อุนยิ้วหยุดการหัวร่อ นางหัวร่องอหาย เป็นเหตุให้,รือนผมยุ่งเหยิงขึ้นมา ปากถามว่า
"ท่านว่าอะไร? ด่าข้าพเจ้าหรือ?"
เฮ้งเซี่ยวเจียะแค่นเสียงดังเฮอะกล่าวว่า
"ตอนนี้หากมีดาวตกพุ่งผ่าน ข้าพเจ้าจะเพิ่มคำอธิษฐานอีกสิ่งสองสิ่ง"
อุนยิ้วหัวร่ออีกครา หัวร่อพลางกล่าวว่า
"ท่านคงเพิ่มอีกสิ่งหนึ่ง...ห้ามมิให้ข้าพเจ้าหัวร่อเยาะท่านกระทัง? หวังว่าท่านอธิษฐานรวดเร็ว ดาวตกจะเลื่อนลับโดยเร็ว"
เฮ้งเซี่ยวเจียะหัวร่อเฮอะฮะ เป็นความหมายว่ามีแต่เขารู้แน่แก่ใจซึ่งความจริง ในใจของเขาครุ่นคิด
...ราตรีกาลเช่นนี้ กลางลานตีกเช่นนี้ แสงหิ่งห้อย,ช่นนี้ ท่ามกลาง

ดอกท้อเช่นนี้ ช่างมีความสุขนัก

...เส้นทางชีวิตทรุกันดาร ยุทธจักรมากขวาหนาม สามารถมีหญิงสาวที่แช่มช้อยขอบหัวร่อเช่นนี้ ร่วมผ่านชีวิตนี้ ร่วมนิทราอย่างนุ่มละมุน นับเป็นความสุขอันยิ่งยวด เป็นความมุ่งมาดปรารถนาอันยิ่งใหญ่แล้ว

มิสู้กลับไปนอนนิทรากับความนุ่มละมุน

เฮ้งเซี่ยวเจียะครุ่นคิดเช่นนี้

บทที่ 20

เราเป็นความอุ่นละมุนของท่าน

อุนยิ้วถามว่า

"คิดอะไร?"

"ไม่ได้คิด"

อุนยิ้วแบะปากกล่าวว่า

"ไม่บอกก็แล้วกันไป จึงไม่พิสมัย"

นางเหลียวหน้ามองหาหิ่งห้อย แต่ไม่เห็นหิ่งห้อย ดังนั้นเปลี่ยนเป็น
แหงนมองท้องฟ้า กล่าวว่า

"ข้าพเจ้าจะค้นหาดาวตก"

เฮ้งเซี่ยวเจียะก็นั่งรอดาวตก

ทั้งสองนั่งบนพื้นหญ้า

นั่งเบียดชิดกัน

ทั้งสองถึงกับรู้สึกถึงเสียงเต้นเของหัวใจอีกฝ่าย เสียงเขาเคงดอกท้อ

ร่วงหล่น เสียงของผลท้อตกถึงพื้น เสียงจักจั่นบนต้นท้อ...

เฮ้งเซี่ยวเจียะรู้สึกว่าช่วงเวลายามนี้ดียิ่ง

เขาต้องการนั่งอยู่เช่นนี้จวบจนฟ้าสางต่อให้นั่งไปชั่วชีวิตก็หาเป็นไรไม่

อุนยิ้วก็นุ่มละมุนยิ่ง

ปรกตินางเป็นสตรีที่กระโดดโลดเต้นยากนักที่สงบเรียบร้อยถึงเพียงนี้

ตอนนี้นางเชื่อฟัง

ทั้งยังฮัมเพลงออกมา

ฟังออกว่านางเบิกบานใจ

เฮ้งเซี่ยวเจียะถามว่า

"ไฉนไม่ร้องออกมา?"

อุนยิ้วตอบว่า

"เพราะว่าข้าพเจ้ามีองค์พยพหมดจด แต่ออกเสียงสำเนียงไม่ครบถ้วน"

เฮ้งเซี่ยวเจียะหัวร่อออกมา

อุนยิ้วก็หัวร่อแล้ว

เฮ้งเซี่ยวเจียะมองดูนาง อดกล่าวมิได้ว่า

"ท่านเป็นสตรีที่นุ่มละมุนนัก"

อุนยิ้วเพ่งได้ยินผู้คนกล่าวกับนางเช่นนี้เป็นครั้งแรก ถึงกับหน้าร้อนผะผ่าว กล่าวว่า

"ทั้งนี้เพราะข้าพเจ้าเป็นความนุ่มละมุนของท่าน"

เฮ้งเซี่ยวเจียะรับฟังจนวาบหวามใจ อดยื่นแขนออกโอบรั้งนางเข้าไกล้มิได้

...ก่อนหน้านี้เขาพลาดรักหลายครั้ง แต่ละครั้งเกิดข้อผิดพลาดที่แสดงออกเร็วเกินไป เปิดเผยโจ่งแจ้งเกินไป ขาดความลึกลับ ไม่ได้รับผลตอบแทนทุกครา

แต่ว่าเขาไม่คิดแก้ไข

ประการนี้แปะโซ้วปวยเคยหัวร่อเยาะเขา เขากลับกล่าวว่า "พี่รองเอ่ยถึงความรักยังต้องแสร้งเป็นหยิ่งยโส ยักย้ายเชื่องช้า ข้าพเจ้าจึงทนทานไม่ได้ ข้าพเจ้ายินยอมครองตัวเป็นโสดไปชั่วชีวิตดีกว่า"

โซวมั่งจิ้มก็เคยเกลี้ยกล่อมเขา เขาเพียงโบกมือกล่าวว่า "พี่ใหญ่เรื่องของความรักยังต้องประลองฝีมือประลองปัญญา ข้าพ.จ้าทำไม่ได้ ขอเพียงท่านชมชอบข้าพเจ้า ข้าพเจ้าชมชอบท่านก็พอ หากว่าข้าพเจ้าชมชอบนาง นางไม่ชมชอบข้าพเจ้า ทั้งสองฝ่ายหยอกล้อเล่นกันก็ได้ หากให้ใช้อุบายความคิด อย่างนั้นอยู่ร่วมกันมีประโยชน์อันใด?"

แต่เนื่องจากพลาดรักแล้วพลาดรักเล่า เมื่อบ่อยครั้งเข้า เขาก็สูญเสียความกล้าหาญที่จะทดลองดูอีก

สมมติเช่นตอนนี้ เขาควรที่จะโอบกอดอุนยิ้ว ควรที่จะโอบอุ้มนางหรือไม่?

...อาจบางทีนางยินยอม

...อาจบางทีนางไม่ยินยอม

...นางอาจกำลังรอคอยเขา

...หากนางแตกหักจะทำอย่างไร?

...สมควรโอบอุ้มนางหรือ?

...ยังคงรอคอยก่อนเถอะ อย่าได้รีบร้อนไปแล้ว

...สมควรโอบกอดนางหรือ?

...เฮ้งเซี่ยวเจียะ เจ้าคิดบัดสีไปแล้ว

...ไม่ เพราะว่าลมแรง นางกลัวเหน็บหนาว

...ก้อนหินน้อย เจ้ากลัวอันใด? เจ้ายังนับเป็นลูกผู้ชายหรือ?

...เมื่อครู่นางยังหอมแก้มเรา เรากระทั่งกระทบยังไม่กล้ากระทบถูกนาง

...มิสู้หอมแก้มนางเป็นการตอบแทนเถอะ

...ทำเช่นนี้ ดีหรือ?

"สวรรค์ของเรา?"

เฮ้งเซี่ยวเจียะอุทานเบาๆ ออกมา

อุนยิ้วช้อนตาขึ้น ชม้ายมองเขา ขนตาที่งอนยาวเค้นระริก สะท้อนความฝันที่ตัดไม่ขาด คิดสานสืบต่อ

"ข้าพเจ้า..."

เฮ้งเซี่ยวเจียะคิดกล่าวแต่แล้วกลั้กลืนไว้

"อะไรหรือ?"

"ข้าพเจ้าคิด..."

เฮ้งเซี่ยวเจียะส่งเสียงกระแอม ให้กำลังใจตัวเองตลอดเวลา

...ก้อนหินน้อย เจ้าพลาดรักมาสิบเจ็ดสิบแปดครั้ง ครั้งนี้ไม่อาจล้มเหลวอีก

เฮ้งเซี่ยวเจียะขณะจะแสดงออก อุนยิ้วพลันร้องออกมาว่า

"ข้าพเจ้ามีข้อเสนอประการหนึ่ง"

เฮ้งเซี่ยวเจียะได้แต่ถามว่า

"ข้อเสนออันใด?"

อุนยิ้วกล่าวด้วยความกระดือรือร้นยินดีว่า

"ทิ้งที่ระลึกไว้"

เฮ้งเซี่ยวเจียะทวนคำ "ที่ระลึก?" อุนยิ้วผุดลุกขึ้น กล่าวด้วยความยินดีราวกับลูกไก่ที่จิกได้ไส้เดือนตัวแรกในชีวิตว่า

"ในเวลาและสถานที่ อีกทั้งบรรยากาศเช่นนี้ ไหนเลยไม่ทิ้งที่ระลึกไว้? พวกเราแยกย้ายกันสลักตัวหนังสือบนต้นท้อ ท่านสลักของท่าน ข้าพเจ้าสลักของข้าพเจ้า ดีหรือไม่?"

ย่อมต้องดี

เฮ้งเซี่ยวเจียะแม้บังเกิดความผิดหวังอยู่บ้าง แต่ก็ยินดีสลักข้อความที่ความจริงประทับอยู่ในจิตใจของเขา

ต่อให้เขาไม่เห็นด้วย อุนยิ้วก็ไม่สนใจแล้ว

นางล้วงมีดเล่มเล็กๆ ออกมาสองเล่ม

ภายใต้แสงโคมที่สาดลอดออกจากโรงเตี๊ยมเพียงรำไร เห็นเป็นมีดเล่มเล็กๆ สีขมพูที่ประณีตสองเล่ม

...เป็นมีดเล่มเล็กๆ ราวกับนิ้วมือที่งอกเงยเพิ่มออกมาสองเล่ม

อุนยิ้วส่งเล่มหนึ่งให้แก่เฮ้งเซี่ยวเจียะ อีกเล่มหนึ่งถือไว้ในมือ ทั้งยังกรีดวาดหลายครา

เฮ้งเซี่ยวเจียะชมเชยว่า

"ช่างประณีตนัก ที่แท้ท่านยังมีมีดที่นุ่มละมุนเช่นนี้"

อุนยิ้วแค่นเสียงดังเฮอะ เงยหน้าขึ้นอย่างภาคภูมิ กล่าวว่า

"ไม่เช่นนั้นท่านเข้าใจว่าเราอุนยิ้วรู้จักแต่ร่ายรำดาบใหญ่กระมัง? เพราะว่าเป็นท่าน ข้าพเจ้าจึงบอกต่อท่าน ข้าพเจ้าใช้มีดนี้เหลาตันไผ่ ตัดจดหมาย ปอกเปลือกผลไม้ และตัดเส็บนิ้ว มีประโยชน์มากมากหลายสถาน"

จากนั้นนางหันหน้าหาต้นท้อ หลับตาประนมมือ อธิษฐานเบาๆ หลายคำ ค่อยกล่าวว่า

"พวกเราอยู่คนละด้าน แกะสลักตัวหนังสือที่คิดอ่านในใจเถอะ"

นางพลันถามว่า

"เพียงไม่ทราบเมื่อจรดปลายมีดลงไป ต้นท้อใช่เจ็บปวดหรือไม่?"

เฮ้งเซี่ยวเจียะหัวร่อออกมา ชยับมีดพลางกล่าวว่า

"อย่างนั้นพวกเราสลักเป็นตัวหนังสือเล็กๆ ยังเล็กกว่าดอกท้ออีก ต้นไม่คงไม่ถือสากระมัง?"

อุนยิ้วทบทวนหวนนึก รู้สึกไม่ถูกต้อง กล่าวว่า

"ตัวหนังสือเล็กเกินไป จรดมีดเบาเกินไป สามารถทิ้งไว้เป็นที่ระลึก

หรือ?"

เฮ้งเซี่ยวเจียะหยุดยืนที่ใต้ต้นท้อ ตวัดมีดในมือชี้น ปากกล่าวว่า

"ไฉนไม่สามารถ? ตัวหนังสือแม้มีขนาด.เล็ก แต่ขอเพียงแกะสลักด้วยใจ จะดำรงคงอยู่ตลอดกาล"

ด้วยพลังการฝึกปรือของเฮ้งเซี่ยวเจียะ ต่อให้ไม่ใช้มีด ก็สามารถใช้พลังนิ้วสลักอักษร

แต่เขายังใช้มีดน้อยในมือสลักตัวหนังสืออย่างยินยอมพร้อมใจ และตั้งอกตั้งใจ

สลักความในใจของเขาออกมา

ทั้งนี้เพราะนี่เป็นมีดของอุนยิ้ว

ขณะเดียวกัน เขาไม่คิดขัดใจของอุนย้า ไม่ต้องการสร้างความลำบากใจแก่นางแม้แต่น้อย

ดังนั้นเขาใช้ปลายมีดสะกิดเปลือกไม้เบาๆ คล้ายกับลำต้นไม้จะเจ็บปวด ทั้งสองแกะสลักจนลำต้นไม้สั่นไหวเล็กน้อย ใบไม้ร่วงหล่นลงหลายใบ แม้แต่จักจั่นก็หยุดร้อง แต่พวกเขายังไม่รู้สึกตัว จวบกระทั่งอุนยิ้วแกะสลักเสร็จถอยกายไปหลายก้าว เฮ้งเซี่ยวเจียะก็ถอยห่างออกมา ชื่นชมกับฝีมือแกะสลักใต้ปลายมีดของตัวเอง

หลังจากนั้นพวกเขายิ้มเป็นเชิงรู้ใจ พกพาจิตใจที่ดื่นเต้นยินดี คนหนึ่งยกมือไพล่หลัง คนหนึ่งเขย่งปลายเท้า มองดูตัวหนังสือที่อีกฝ่ายแกะสลักให้กับตัวเอง

ภายใต้แสงเลือนรางที่สาดลอดจากในโรงเตี๊ยม ทั้งสองเห็นข้อความที่คล้ายสลักเสลาไว้แต่ชาติปางก่อนโดยชัดตา

อุนยิ้วเอื้อนเสียงนุ่มนวลว่า

"ไม่ พลัด ไม่ พราก"

จากนั้นนางหัวร่อคิกคอกมา รู้สึกว่าปลายนิ้วตัวเองเย็นเฉียบ

เฮ้งเซี่ยวเจียะรอจนนางเอื้อนจบ ค่อยเอื้อนว่า

"ไม่ แยก ไม่ จาก"

ทั้งสองเอื้อนพร้อมกันอย่างลืมตัวว่า

"ไม่แยกไม่จาก

"ไม่พลัดไม่พราก"

อุนยิ้วปีติยินดียิ่งกว่าสิ่งใด กล่าวว่า

"ความหมายของพวกเราเป็นเช่นเดียวกัน เรียกว่าคิดอ่านตรงกัน โดยไม่นัดหมาย ถือว่าท่านแกะสลักได้ดี ขอมอบมีดเล่มนี้ให้แก่ท่าน"

เฮ้งเซี่ยวเจียะกล่าวขอบอกขอบใจ กล่าวว่า

"ยังดีที่ข้าพเจ้าจรดมีดกับเปลือกไม้ ตัดสินใจใช้สี่คำนี้"

"เป็นไร ท่านความจริงคิดสลักคำอื่นหรือ?"

เฮ้งเซี่ยวเจียะกล่าวตามตรงว่า

"ข้าพเจ้าความจริงคิดสลักคำทั้งชาติภพนี้"

"นั่นก็มีความหมายยิ่ง ไฉนไม่ใช้?"

เฮ้งเซี่ยวเจียะกล่าวอย่างเปิดอกว่า

"หลังจากนั้นครุ่นคิด เพียงชาติภพนี้หรือ?· อย่างนั้นชาติหน้าเล่า? พวกเรามีวาสนาผูกพันถึงเพียงนี้ ไม่แน่ว่าชาติหน้าพวกเราจะได้อยู่ร่วมกัน"

"อย่างนั้นท่านไฉนไม่สลักว่าทั้งสามชาติภพ?"

เฮ้งเซี่ยวเจียะโห่ร้องว่า

"สลักว่าทั้งเจ็ดชาติภพก็ได้...แต่ว่าชาติหน้าท่านยินยอมอยู่ร่วมกับข้าพเจ้าหรือ? อาจบางทีชาตินี้ท่านนึกกลัวข้าพเจ้าแล้ว เมื่อสลักลงไปไม่อาจแก้ไข หากแก้ไขต้นไม้จะเจ็บปวด หรือว่ามีโทสะ"

อุนยิ้วทุบตีเขาคราหนึ่ง กล่าวว่า

"กระทั่งแกะสลักคำพูดยังเล่นลวดลาย ท่านไม่มีความจริงใจ ระวังข้าพเจ้าจะไม่สนใจท่าน"

พลันบังเกิดสุ้มเสียงหนึ่งดังอย่างถนัดชัดเจนว่า

"เขามิใช่ไม่มีความจริงใจ และไม่ชมชอบเล่นลวดลาย เพียงแต่วีรบุรุษก้อนหินผู้นี้รู้จักแต่หยอกเย้าให้สตรีเบิกบานใจ เช่นเดียวกับที่เขาปฏิบัติต่อข้าพเจ้า"

ดอนแรกที่ได้ยินสุ้มเสียงนี้ ยังเข้าใจว่าเป็นสุรางคนางค์ถ่ายทอดเสียงจากท้องนภาอันมืดมิด

หลังจากนั้นเข้าใจผิดคิดว่าเป็นเทพบุปผา

ความจริงหาใช่ไม่

เป็นผู้คน

นางเป็นผู้คน

นางย่อมเป็นผู้คน

มิหนำซ้ำเป็นคนรู้จักคุ้นเคย

เป็นคนที่เฮ้งเซี่ยวเจียะรู้จักคุ้นเคย

นางคือฉั่วช้วง ซึ่งมีแซ่จริงว่าเจียงช้วง

เสื้อกระโปรงของนางประดับใบไม้กลีบดอก สีหน้าของนางแฝงแววเกียจคร้านชนิดหนึ่ง เกียจคร้านที่เป็นความเหยียดหยาม ไม่อาจปลุกปลอบความแค้นชื้น

นางกระทั่งเศษใบไม้กลีบดอกท้อที่เกาะอยู่บนเสื้อผ้ายังคร้านที่จะปัดทิ้ง

รูปร่างของนางงามยิ่ง ปราดแรกที่เห็น อุนยิ้วแทบเข้าใจว่านางเป็นจูเซี่ยวเอีย

เจียงช้วงกล่าวกับเฮ้งเซี่ยวเจียะว่า

"นี่เป็นที่ซึ่งข้าพเจ้านัดพบกับท่าน ตอนนี้ข้าพเจ้ามาแล้ว สีหน้าท่านไฉนแฝงแววหยอกเย้า?"

เฮ้งเซี่ยวเจียะกล่าวว่า

"ท่านมาแล้ว"

ในใจเขาบังเกิดความดื่นตัว เขากับอุนยิ้วตกอยู่ในห้วงรัก ทั้งเชื่อมั่นในกลไกของอุนลักชี้ เป็นเหตุให้ไม่ทันสังเกตว่าต้นท้อบังเกิดเสียงผิดปรกติหลายครั้ง จักจั่นก็หยุดร้อง หากเจียงซ้วงเป็นศัตรู เกรงว่าผิดท่าแล้ว

เจียงซ้วงส่งเสียงหยาดเยิ้มชนิดหนึ่งว่า

"ข้าพเจ้ามาแล้ว"

"ท่านมาก่อนกำหนด"

"ข้าพเจ้าเพียงไม่ต้องการให้ท่านรอนานอีกหลายวัน"

อุนยิ้วมองแล้วมองเล่า ในที่สุดอดถามมิได้ว่า

"นางเป็นใคร?"

เฮ้งเซี่ยวเจียะยามกะทันหันไม่ทราบแนะนำอย่างไรดี เจียงซ้วงเม้มปากหัวร่อ กล่าวว่า

"ข้าพเจ้าเรียกว่าฉั่วซ้วง"

นางกลับใช้แซ่ฉั่วเช่นเมื่อคอนปะปนอยู่ในที่พักร้อนเปียกเอี้ยของฉั่วเกีย

อุนยิ้วกล่าวอย่างเคลือบแคลงสงสัยว่า

"ท่านคือ..."

เจียงซ้วงกล่าวอย่างปลอดโปร่งว่า

"ข้าพเจ้าทราบว่าท่านคืออุนยิ้ว"

อุนยิ้วไม่สนทนากับนาง เพียงคาดคั้นถามเฮ้งเซี่ยวเจียะว่า

"ท่านชักนำพวกเราวกอ้อมเป็นวงมาถึงที่นี้ พักอยู่หลายวัน เพียงเพื่อรอคอยนาง?"

เฮ้งเซี่ยวเจียะกล่าวอย่างเซื่องซึมโง่งมว่า

"ข้าพเจ้า..."

อุนยิ้วกล่าวอย่างขุ่นเคืองว่า

"ข้าพเจ้าเพียงต้องการทราบว่าใช่หรือไม่?"

เฮ้งเซี่ยวเจียะยามกะทันหันไม่อาจตอบได้ เจียงช้วงกลับตอบแทนเขาว่า

"ข้าพเจ้าเป็นสตรีที่เขาไม่กล้าลืมเลือน เขาย่อมมิอาจไม่รอข้าพเจ้า"

อุนยิ้วขุ่นแค้นจนตัวสั่นระริก หันขวับไปถามเฮ้งเซี่ยวทีละคำว่า

"ใช่ มี เรื่อง เช่น นี้ หรือ ไม่?"

เฮ้งเซี่ยวเจียะได้แต่ตอบว่า

"มี แต่ว่า..."

อุนยิ้วโกรธแค้นจนหัวร่อออกมา กล่าวว่า

"วิเศษมาก ข้าพเจ้าสนทนากับท่าน สลักตัวหนังสือกับท่าน ท่านกลับวางแผนดำเนินการ ให้ผู้คนมารับฟัง ให้ผู้คนมาชมดู เสียทีที่ข้าพเจ้า..."

นางตวัดมือหมายตบหน้าเฮ้งเซี่ยวเจียะ

เฮ้งเซี่ยวเจียะไม่ได้หลบหลีก

เขายินดีถูกอุนยิ้วตบหน้าฉาดหนึ่ง เพื่อให้นางระบายโทสะออกมา

เนื่องจากความรักของเขาพบกับความล้มเหลวหลายครั้ง กลายเป็นเงาทะมึนในจิตใจ ดังนั้นเมื่อสตรีบังเกิดความขุ่นเคืองแง่งอนต่อเขา เขากลับสูญเสียความปราดเปรื่องที่เคยมี ได้แต่เชื่องชืมตะลึงลาน ปล่อยให้สถานการณ์เลวร้ายลง

แน่นอน บางครั้งการไม่ปริปากกล่าววาจาเป็นสื่อภาษาที่ดีที่สุด ดังนั้นเรื่องนี้ไร้เสียงดีกว่ามีเสียง แต่บางครั้งการไม่มีปฏิกิริยาเป็นปฏิกิริยาที่ย่ำแย่ที่สุด ยกตัวอย่างเช่นตอนนี้

อุนยิ้วความจริงคิดตบหน้าเฮ้งเซี่ยวเจียะระบายโทสะ กลับเห็นเขาหลับตาไม่หลบเลี่ยง พลันนึกถึงคำบอกเล่าของย่อเชี่ยวฮ้อ กลับไม่ตบดีเพียงถามด้วยความเคลือบแคลงสงสัยว่า

"กาลก่อนท่านเคยถูกสตรีตบหน้ากระมัง?"

เฮ้งเซี่ยวเจียะผงกศีรษะตามความสัตย์จริง

อุนยิ้วรู้สึกมีเพลิงโทสะขุมหนึ่งพลุ่งขึ้น ขยี้เท้าคราหนึ่ง มองดูเจียงซ้วงที่คล้ายยิ้มไม่เชิงยิ้ม ราวกับกำลังชมละครฉากหนึ่ง พลันยิ้มออกมา

รอยยิ้มครั้งนี้ไม่ปรากฏรอยลักยิ้มอีก

เฮ้งเซี่ยวเจียะชมดูจนประหวั่นใจ

เห็นอุนยิ้วค้อนเขาอย่างดุดัน ยิ้มอย่างโกรธแค้น กล่าวว่า

"ประเสริฐ จอมยุทธ์เฮ้งของพวกเราถูกสตรีตบหน้าจนชาชิน เรา อุนยิ้วแม้ตาบอด ยังไม่คิดตบซ้ำอีกฉาดหนึ่ง ได้แต่จูบท่าน ให้ท่านระลึกนึกถึง"

กล่าวพลางหอมแก้มเฮ้งเซี่ยวเจียะต่อหน้าเจียงซ้วงฟอดหนึ่ง

คราครั้งนี้ไม่ทราบคนหอมแก้มมีความรู้สึกอย่างไร แต่เฮ้งเซี่ยวเจียะที่ถูกหอมแก้มกลับอกสั่นขวัญแขวน บังเกิดเป็นรสชาติที่บอกไม่ถูก เปรียบกับรอยจุบอันวาบหวามเมื่อครู่ นับว่าต่างกันราวฟ้ากับดิน

ซึ่งความจริง อุนยิ้วในตอนนี้รอให้เฮ้งเซี่ยวเจียะกล่าวอันใดออกมา

แค่เฮ้งเซี่ยวเจียะไม่ได้กล่าวอันใด

ยามกะทันหันเขาพูดไม่ออก ได้แต่ร่ำร้องในใจ

...แย่แล้ว สตรีที่เรารักจะแยกจากเราอีกแล้ว ทำอย่างไรดี? เหตุใดทุกครั้งล้วนเป็นเช่นนี้?

เขาร้องตะโกนในใจ ปากกลับปราศจากสุ้มเสียง

อุนยิ้วแค่นหัวร่ออย่างเย็นชา กล่าวว่า

"ท่านกลับนิ่งเฉยดำลึงทอง"

เจียงซ้วงพลันปรบมือกล่าวอย่างยิ้มแย้มว่า

"พวกท่านกลับสนิทสนมนัก"

อุนยิ้วหันขวับไป แค่นเสียงอย่างเย็นชากล่าวว่า

"เขารอท่าน?"

เจียงซ้วงกล่าวอย่างยิ้มแย้มว่า

"ไม่เช่นนั้นเขาจะอยู่ที่นี่รอรับประทานผลท้อหรือ?"

อุนยิ้วส่งเสียงกระด้างเย็นชาว่า

"ท่านมาเพื่อเสาะหาเขา?"

เจียงซ้วงกล่าวว่า

"ตอนนั้นข้าพเจ้าไม่ทราบว่าท่านคู่ด้วย จึงเดินทางมาเป็นพันลี้ แต่แล้วกลับพบพานท่าน"

อุนยิ้วพลันขยี้เท้าสะบัดหน้าไป ก่อนจากไปทิ้งคำพูดว่า

"ตกลง ข้าพเจ้าจะไม่อยู่ขัดขวางพวกท่านแล้ว"

นางวิ่งปราดไปยังประตูรูปวงเดือนซึ่งทอดสู่ห้องพัก

เฮ้งเซี่ยวเจียะทราบว่ายามนี้ไม่อาจรีรออีกต่อไป ขณะจะส่งเสียงร้องเรียก ภายในประตูรูปวงเดือนประจวบปรากฏผู้คนสองคนเดินออกมา อุนยิ้วก้มศีรษะวิ่งปราด แทบปะทะชนกับคนทั้งสอง

คนทั้งสองพากันถลันหลบเลี่ยง

ได้ยินคนผู้หนึ่งร้องทักทายว่า

"อุนโกวเนี้ย เกิดเรื่องอันใด?"

อีกผู้หนึ่งส่งเสียงท่องสวดว่า

"อมิตตพุทธ อุนโกวเนี้ยบอกกล่าวให้กระจ่างแล้วค่อยจากไป"

อุนยิ้วถลึงมองคนทั้งสองอย่างดุดัน เหลียวหน้าไปกวาดมองเฮ้งเซี่ยว-เจียะกับเจียงซ้วงอย่างดุดัน กล่าวว่า

"พวกท่าน...ล้วนแต่ประหลาดพิกล ข้าพเจ้าแค้น พวก ท่าน"

จากนั้นนางจากไป

พริบตานั้นนางพุ่งผ่านประตูรูปวงเดือน หยุดชะงักวูบหนึ่ง ทิ้งสายตาอันโกรธแค้นไว้ กล่าววาจาที่เคียดขึ้งเอาไว้แล้วจากไป

แต่เหล่านี้ล้วนประทับอยู่ในใจเฮ้งเซี่ยวเจียะ

อยู่ในสมองของเขา

...ไหนเลยลืมเลือนได้?

ไม่ครุ่นคำนึงยากลืมเลือน

ครุ่นคำนึงยิ่งยากลืมเลือน

คนจะอย่างไรยากลืมรักได้

ที่งุนงงสงสัยเป็นผู้คนที่ออกจากประตูรูปวงเดือนทั้งสองคน

คนทั้งสองหนึ่งเป็นซาโกวได้ซือ หนึ่งเป็นเจ้าของโรงเตี๊ยมพิถีพิถัน

อุนลักชี้ (หกสาย)

คราครั้งนี้มัน "มาสาย" อีกครั้ง

อุนลักชี้พอเอ่ยปากก็กล่าวว่า

"เรามาสายแล้ว"

มันอธิบายว่า

"เราเห็นนางรุดมา ก็บอกต่อนางว่าท่านอยู่ที่ลานตึก คิดไม่ถึงกลับทำร้ายท่าน..."

เฮ้งเซี่ยวเจียะกล่าวอย่างซึมเซาว่า

"เป็นข้าพเจ้าแจ้งต่อท่านว่า พอพบเห็นนางให้เชิญนางมา"

เจียงซ้วงมองดูอยู่ครู่หนึ่ง ครุ่นคิดอีกครู่หนึ่งจึงกล่าว

"ท่านคงนึกเสียใจที่นัดหมายข้าพเจ้ามายังที่นี้กระมัง?"

เฮ้งเซี่ยวเจียะกล่าวว่า

"ข้าพเจ้ายังขอบคุณท่านที่ฝ่าฟันความยากลำบากรุดมาถึงที่นี้"

เจียงซ้วงหยีตาลง กล่าวเสียงนุ่มนวลว่า

"ยังไม่ถึงกับยากลำบาก อย่าลืมว่าข้าพเจ้าถนัดใการปลอมแปลงโฉม แต่ว่าข้าพเจ้าตั้งใจรุดมาจริงๆ ท่านคงสะกดอดกลั้นไม่ด่าว่าข้าพเจ้า หากมิใช่ข้าพเจ้าเคยช่วยเหลือท่าน เกรงว่าท่านออกปากขับไล่ข้าพเจ้าแต่แรกแล้ว"

เฮ้งเซี่ยวเจียะกล่าวว่า

"ข้าพเจ้าติดค้างน้ำใจท่าน"

เจียงซ้วงหยีตาลงกล่าวว่า

"น้ำใจของข้าพเจ้าไม่อาจติดค้าง"

เฮ้งเซี่ยวเจียะกล่าวอย่างเชื่องซึมว่า

"แต่ว่าข้าพเจ้าติดค้างแล้ว"

เจียงช้วงกล่าวด้วยสุ้มเสียงชวนลุ่มหลงว่า

"น้ำใจของสตรีล้วนไม่อาจติดค้างได้"

นางชำเลืองมองทิศทางที่อุนยิ้วจิ่งผละจากไป กล่าวอีกว่า

"สตรียังไม่อาจตามใจเกินไป"

เฮ้งเซี่ยวเจียะฝืนยิ้มพลางกล่าวว่า

"เกรงว่าข้าพเจ้าไม่มีบุญวาสนาตามใจนาง"

เจียงช้วงไม่เห็นด้วย กล่าวว่า

"สตรีที่ถูกตามใจเกินไป จะคล้ายรถม้าที่แล่นอยู่ริมหน้าผา หากไม่เหนี่ยวรั้งไว้ จะบินเตลิดไป แต่เพียงเหินละลิ่วไประยะหนึ่งก็จบสิ้นอวสาน"

นางกล่าวถามว่า

"ท่านต้องการให้สตรีเป็นเช่นนี้หรือ? ท่านหักใจทนดูสตรีที่ท่านตามใจเหินละลิ่วลงไปเช่นนี้หรือ?"

เฮ้งเซี่ยวเจียะไม่มีคำพูดจะกล่าว

อุนลักชี้พลันกล่าวว่า

"แม่นางฉั่วเดินทางมาเป็นพันลี้ คงเหน็ดเหนื่อยแล้ว ให้เราจัดห้องพิเศษให้ท่านพักผ่อนก่อนหรือไม่?"

เจียงช้วงเพียงเผยอยิ้มเผยเหินรอยลักยิ้มวูบหนึ่ง จากนั้นจับจ้องมองเฮ้งเซี่ยวเจียะ กล่าวว่า

"สตรีไม่อาจตามใจ ถึงกับไม่อาจกล่าวชมเชย หากตามใจจนเกินความพอดี เป็นความผิดของบุรุษ ท่านชมชอบนาง เพียงชมชอบในใจ หากตามใจนาง จะตามใจจนเกินความพอดีไป เมื่อถึงเวลาต่อให้ท่านรักปกป้องนาง นางเพียงเห็นว่าสมควรอยู่ ยามใดที่ท่านไม่ดีต่อนาง นางจะตัดพัดท่านไร้น้ำใจ"

นางหยุดเล็กน้อยจึงกล่าว

"ท่านเป็นบุรุษที่ดี แต่ไม่เคยพบพานสตรีที่ดีนางหนึ่ง"

อุนลักชี้กล่าวอีกว่า

"ช้วงโกวเนี้ย ท่านเหน็ดเหนื่อยแล้ว ต่อให้ท่านไม่เหน็ดเหนื่อย เฮ้งเสียวเฮียบก็เหน็ดเหนื่อยแล้ว ท่านเข้าห้องไปพักผ่อนก่อนเถอะ"

เจียงช้วงแค่นหัวร่อคราหนึ่ง เชิดหน้าราวกับนกหงส์ที่สูงสง่าตัวหนึ่ง กล่าวว่า

"เตียโป๊ยม่วยของท่านจัดห้องพิเศษให้แก่ข้าพเจ้าหลังหนึ่งแล้ว ข้าพเจ้าย่อมไปพักผ่อนเอง อีกประการ ข้าพเจ้าเรียกว่าเจียงช้วง ไม่ใช่ฉั่วช้วง ข้าพเจ้าความจริงแซ่เจียง ไม่ได้แซ่ฉั่ว เรื่องที่เราเจียงช้วงก่อกวนขึ้น ย่อมชำระสะสางให้เรียบร้อย ข้าพเจ้าไม่คุ้นกับการติดค้างน้ำใจผู้คน ยิ่งไม่ชมชอบ.หินผู้อื่นปั้นสีหน้าละห้อยหดหู่"

กล่าวจบลอยตัวขึ้น ก่อกวนจนดอกท้อร่วงพรู

นางจากไปแล้ว

พลิ้วผ่านประดูรูปวงเดือนจากไป

เฮ้งเซี่ยวเจียะยังคงสงบปากคำไว้

อุนลักชี้มองดูเงาร่างใต้ต้นท้อของเฮ้งเซี่ยวเจียะ รู้สึกว่าคนผู้นี้เดียวดายกว่าตัวเอง ทั้งยังเดียวดายกว่ามากนัก มันครุ่นคิดคาดเดาไม่ออกว่าก้อนหินน้อยที่ปรกติชมชอบความครึกครื้นสนุกสนาน ไฉนมีเงาหลังที่เศร้าโศกถึงเพียงนี้

ดังนั้นมันกล่าวด้วยความเป็นห่วงอยู่บ้างว่า

"ท่านเห็นว่ามันมีปัญหาหรือไม่?"

คนที่มันถามคือซาโกวได้ชือ

ซาโกวได้ชือตอบว่า

"มันไม่ได้พลาดรักเป็นครั้งแรก"

อุนลักชี้กล่าวว่า

"แต่คราครั้งนี้มันถลำลึกเป็นพิเศษ"

ชาโกวได้ชือเงียบงันไร้วาจา

อุนลักชี้กล่าวอีกว่า

"เท่าที่เราทราบ มันที่รั้งรอไม่ออกจากนครหลวง มิใช่หวังชื่อเสียง มิใช่หวังผลประโยชน์ ยิ่งมิใช่หวังอำนาจ เพียงเพราะห่วงใยต่อสตรีที่นุ่มละมุนนางนี้"

ชาโกวได้ชือยิ้มโดยไร้เสียง

อุนลักชื้อดกล่าวมิได้ว่า

"ท่านไยไม่เข้าไปปลอบโยนมันสักครา?"

ชาโกวได้ชือย้อนถามว่า

"ให้เราปลอบโยน? มีประโยชน์หรือ?"

"มันเชื่อฟังท่านมากแล้ว ประการนี้น่าประหลาดอยู่บ้าง"

ชาโกวได้ชือทอดถอนใจโดยไร้เสียง กล่าวว่า

"เชื่อฟังผู้ใดล้วนเป็นเช่นเดียวกัน ความเศร้าเสียใจเป็นเรื่องของกันบิ้งหัวใจ ผู้ใดปลอบโยนได้?"

"แต่ว่าพวกเราเป็นสหายของมัน"

"นั่นจะอย่างไรเป็นสหายเท่านั้น โชวมั่งจิ้มเคยบอกว่า ช่วงเวลาที่ยากลำบากที่สุดต้องให้ผู้คนฟันฝ่าเอง"

อุนลักชี้ยังกล่าวด้วยความเป็นห่วงว่า

"...ในความเห็นท่าน มันทนทานรับเหตุก^รณ์ครั้งนี้ได้หรือไม่?"

ชาโกวได้ชือกล่าวอย่างแช่มช้าว่า

"เมื่อปีก่อนมันคิดกลับไปเยี่ยมคนในครอบครัว เคยแวะมายังที่นี้หนึ่งครั้ง"

"ใช่แล้ว ตอนนั้นพวกเรายังคงอยู่ที่นี้ ทั้งหมดเกลี้ยกล่อมมันชูธงนำ

ทัพต่อต้านอริราชศัตรู ไม่เช่นนั้นพานก่อการกบฏ ล้มล้างบ้านเมืองทีฟอ
แต่ว่ามันไม่ได้คิดการใหญ่เช่นนี้"

"มันมีเจตจำนงของมัน คนผู้หนึ่งพึงประเมินขีดความสามารถ
ตัวเข้ากับนิสัยใจคอ ผู้ที่ไม่ชมชอบดื่มสุรา กลับยกป้านภรอกสุราเข้า
หรือจะให้เมามายล้มพับไป? เมื่อปีก่อนที่นี้มีแต่พวกเรา อุนยิ้วยังไม่มาย
เจียงช้วงก็ไม่ปรากฏกาย"

อุนลักชี้ค่อยได้คิด รับคำคราหนึ่ง ซาโกวได้ชีอกล่าวสืบต่อ

"ปีนี้พวกนางมาแล้ว และจากไปแล้ว"

อุนลักชี้กล่าวอย่างได้คิดว่า

"ล้วนอาศัยปะตูรูปวงเดือนนี้จากไป"

"แต่ว่าทิ้งเฮ้งเชี่ยวเจียะไว้"

อุนลักชี้กล่าวเสริมว่า

"ยังมีพวกเรา"

"ยังมีต้นไม้ดอกและดอกท้อนี้"

"หยกไม้ยังบานและยังร่วงหล่น"

ซาโกวได้ชีอกล่าวว่า

"ทุกประการคล้ายยังไม่เปลี่ยนแปลง ผึ้งผีเสื้อที่จากไปเมื่อฤดูห
ปีก่อน พอถึงปีนี้ก็บินกลับมา"

"ที่ตกหล่นไปอาจเพียงเป็นจิตใจ"

"ขอเพียงคนผู้หนึ่งยังคงอยู่ จะช้าเร็วต้องผ่านช่วงจิตใจที่ต
เก็บกู้กลับคืนมาใหม่ ขอเพียงหัวใจยังอยู่ ไหนเลยไร้ซึ่งความรัก?"

"ท่านกล่าวถูกต้อง"

ซาโกวได้ชีอกล่าวอีกว่า

"เมื่อปีก่อนประตูบานนี้ไม่มีสภาพเช่นนี้ พอถึงปีหน้า ทุกประ
อาจหันผ่าน ตั้งต้นกันใหม่"

อุนลักชี้กล่าวว่า

"เราเข้าใจแล้ว"

จากนั้นเดินเข้าหาเฮ้งเซี่ยวเจียะ ปากกล่าวกับซาโกวไต้ซือว่า

"คำชี้แนะของท่านมีประโยชน์ยิ่ง เรายังคงไปเกลี้ยกล่อมมัน ขอเพียงผ่านพ้นช่วงนี้ หลังจากนั้นจะดีขึ้น ยามเศร้าเสียใจขอเพียงไม่นึกถึงเรื่องเศร้าเสียใจ หัวใจยังคงเป็นหัวใจดวงนี้ ขอเพียงใจเดียวไม่หวั่นไหว ก็ไม่กลัวทะเลรักแปรปรวน"

มันเดินเข้าหาเฮ้งเซี่ยวเจียะ

เฮ้งเซี่ยวเจียะที่ใต้ต้นท้อ

...ยืนกรำน้ำค้างเพื่อผู้ใด?

เฮ้งเซี่ยวเจียะที่ผิดหวัง เสียใจ สะท้อนใจอารมณ์

อุนลักชี้ไม่ทันสังเกตว่าซาโกวไต้ซือก็ทอดถอนใจอย่างแผ่วเบากว่าสายลม รำพึงว่า

"ผู้ใดคิดค้างน้ำใจผู้ใด ผู้ใดเป็นหนี้บุญคุณผู้ใด? เพิ่งเห็นดอกท้อของมันเบ่งบาน ก็เห็นดอกท้อของมันร่วงหล่น ความหวานที่ขมขื่น ความขมที่หวานชื่น มันไม่ยอมชิดชา เรายินยอมเปลี่ยวเหงา"

คำรำพึงรำพันยังแผ่วเบากว่าบุปผาร่วงอีก

ยามนั้นพลันปรากฏดาวตกสายหนึ่งกรีดผ่านนภาราตรี

เริ่มต้นอย่างเฉิดฉาย ลากหางอันเรืองรองล่วงลับลงยังขอบฟ้า

น่าเสียดายที่ในยามนี้ ไม่ว่าผู้ใดก็ไม่ทันสังเกตเห็น

บทที่ 21

นางเป็นความมุ่มละมุนของตัวเอง

พวกเขาไม่รอจนดาวตกดวงต่อไปปรากฏขึ้นที่แยกทางกัน
ผู้ที่ไม่ยินดีย่อมไม่เพียงเฮ้งเซี่ยวเจียะ
ยังมีอุนยิ้ว
อุนยิ้วย่อมไม่ยินดี
นางกล้ำกลืนน้ำตาเอาไว้
...ขณะที่เศร้าเสียใจอย่างแท้จริง น้ำตาจะไหลลงยังหัวใจ ไม่ร้องไห้ออกมาประกาศต่อทั่วทั้งโลก

ดังนั้นความขมขื่นเป็นเรื่องของคนผู้หนึ่ง ความครึกครื้นเป็นการ
เป็นสิ่งที่ทั้งหมดช่องเสพร่วมกัน

ไม่ว่าผู้ใดล้วนเป็นเช่นเดียวกัน
แม้แต่อุนยิ้วก็ไม่มีข้อยกเว้น
...เพียงแต่ช่วงเวลาที่อยู่ใต้ต้นท้อชมดอกไม้ร่วง รอคอยดาวตก

ชื่นชมหิ่งห้อย คำบอกกล่าวอันซาบซึ้งใจช่างกระชั้นสั้น ช่างเร่งรีบถึงเพียงนั้น กลับไม่อาจเหนี่ยวรั้ง ไม่อาจกอบกู้กลับมา

...เช้งเชี่ยวเจียะที่น่าตาย กลับไม่มีมโนธรรมยิ่งกว่าแป๊ะโซ้วปวยอีก

...เสียทีที่เราอุนยิ้วดีต่อเขาถึงเพียงนั้น

...เขาสร้างความผิดหวังแก่เราไปแล้ว

...สตรีนางนั้นเป็นใคร? เหตุใดเขาไม่เคยได้ยินมาก่อน?

พอนึกถึงความจริงที่ "เช้งเชี่ยวเจียะไม่ได้บอกต่อนางว่าสตรีนางนั้นเป็นใคร" น้ำตาของนางก็ทะลักจากเบ้ามา

พอหลั่งไหลก็ไม่อาจกลั้นกลืนได้

ดีที่นางกลับถึงห้องพักแล้ว

นางพักอยู่ที่ห้องจันทร์ฤดูสารท

ห้องจันทร์ฤดูสารทอยู่บนชั้นสอง

จุดประสงค์ที่อุนลักชี้เปิดโรงเตี๊ยม เพื่อสร้างบ้านที่เหนี่ยวรั้งผู้พเนจรสักหลังหนึ่ง ดังนั้นตั้งชื่อห้องพักทุกห้องไว้อย่างเลิศหรู และตกแต่งห้องพักสมกับชื่อที่ตั้งขึ้น

เมื่อกลับถึงห้องพัก คงเหลือนางคนเดียว

นางร้องไห้ออกมา

แต่ไม่ส่งเสียงสำเนียง

เพื่อร้องไห้โดยไร้เสียง นางกดหมอนหนุนอุดเสียงของตัวเองไว้ ทั้งยังคลบผ้าห่มคลุมโปงกักเสียงร้องไห้เอาไว้

...ไม่อาจให้สตรีนางนั้นได้ยิน

...ทั้งไม่ให้เช้งเชี่ยวเจียะได้ยิน

...เราร้องไห้โดยที่เราล่วงรู้เท่านั้น

...เราสะอื้นไห้ต่อเรื่องที่เราปวดร้าวรันทด

...เราร้องไห้ให้ตัวเองได้ยินเท่านั้น

...เราเพียงร้องไห้ต่อหัวใจที่ถูกทำร้ายของเรา

หวนนึกถึงยามนี้มีแต่นางร้องไห้ด้วยความเดียวดายแต่ผู้เดียว นางยิ่งคิดถึงบิดาบังเกิดเกล้า ยิ่งร้องไห้ด้วยความเศร้าเสียใจ

ร้องไห้เป็นเวลานาน

ร้องไห้เสร็จสิ้น

หลังการร้องไห้ เปลือกตาของนางบวมราวกับเมล็ดท้อ นางตกลงปลงใจว่า

นางคืออุนยิ้ว (นุ่มละมุน)

ความนุ่มละมุนของนางไม่เป็นของผู้ใด

นางเป็นความนุ่มละมุนของตัวเอง

เพื่อมิให้ตัวเองร้องไห้ออกเสียง นางกัดข้อมือตัวเองพาตัวเข้านอน

คราบน้ำตาบนใบหน้านางยังไม่เหลือ

ก่อนที่นางจะเคลิ้มหลับไป ยังครุ่นคิดด้วยความคับแค้น

...เราดีต่อเขาถึงเพียงนั้น

...เป็นฝ่ายเสนอถึงเพียงนั้น

...เขากลับสมคบกับสตรีอีกนางหนึ่งพากันมารังแกเรา

...นี่เป็นครั้งแรกที่เราแสดงความนุ่มละมุนต่อเขา กลับได้รับการตอบแทนเช่นนี้ หากเป็นเช่นนี้สืบไป จะใช้ได้อย่างไร?

นางยิ่งครุ่นคิดยิ่งเสียใจ

จากนั้นไม่ทราบเห็นหรือว่าฝันเห็นตอกท้อ

ต้นท้อจำนวนมาก

ลำธารสายหนึ่งไหลผ่าน สองฟากฝั่งล้วนเป็นต้นท้อ ผิวน้ำถูกสะท้อนเป็นสีแดง

ที่ริมฝั่งลอยเกลื่อนด้วยดอกไม้ร่วง

ดอกไม้ร่วงพรูพรั่ง
สายธารสีชมพู
ผิวน้ำสะท้อนใบหน้าคน
สีแดงเปล่งปลั่งดั่งดอกท้อ
...นี่เป็นใบหน้าของนางเอง
จากนั้นดอกไม้ดอกหนึ่งร่วงหล่นลงมา สั่นไหวผิวน้ำ บังเกิดเป็นระลอกวงหนึ่ง

หลังจากระลอกสงบลง บนผิวน้ำเพิ่มใบหน้าอีกใบหนึ่ง
เป็นใบหน้าที่คุ้นเคยนัก
แววตาที่สุกใสแต่ไม่คุกคามคน
ขนคิ้วที่เข้มข้นแฝงความดื้อรั้น
ริมฝีปากที่อ่อนโยนหากทว่าเด็ดเดี่ยว
นั่นเป็นก้อนหินน้อย
ไม่ทราบว่าเขากำลังหัวร่อ หรือกำลังด่าทอหรือว่าขออภัยต่อนาง
เพียงทราบว่าเขาจับจ้องมองเงาสะท้อนที่ปรากฏบนผิวน้ำของนางอย่างจดจ่อ

...โอ เขามองดูใบหน้าคนหรือว่าดอกท้อ?
นางเพียงรู้สึกเจ็บแปลบปลาบใจ
ที่เบื้องนอกคล้ายแว่วเสียงทัพม้าโถมประจัญตังมา
ถึงกับเป็นเสียงฟ้าผ่าลูกเห็บตกกระหน่ำ
นางคิดลุกขึ้น แต่ว่าไร้เรี่ยวแรง
นางคิดเหลียวหน้าไป แต่ว่าทำไม่ได้
นางพบว่ามีแต่แววตาของเฮ้งเชี่ยวเจียะยังแน่วแน่ไม่แปรผัน
มาดว่าริ้วรอยสายน้ำเริ่มเปลี่ยนเป็นสับสนก็ตาม
ระลอกน้ำก่อตัวอีกครา

ทุกประการเริ่มสับสน ยุ่งเหยิง แตกดับไป
แต่นางกระทั่งเปลือกตายังแทบลืมไม่ขึ้น
นางมิใช่เพิ่งหลับไปหรอกหรือ?
หรือว่านางตื่นอยู่ตลอดเวลา?
ที่แลเห็นเป็นความจริงแท้จริงหรือ? ที่ได้ยินเป็นความจริงหรือ?
ที่แท้นางอยู่ในห้วงความฝัน หรือว่านั่นเป็นนางในความฝันของ
ผู้อื่น?
...ในฝันของผู้ใด?
นางพลันนึกถึงเฮ้งเซี่ยวเจียะ
จิตใจของนางพอว้าวุ่น ภาพเบื้องหน้ายังสับสนกว่าระลอกบผิวน้ำ
อีก
นางนึกถึงตอนนี้ ก็สูญสิ้นสติสัมปชัญญะ พลัดตกไปในอีกโลก
หนึ่ง
เป็นโลกที่เคลื่อนที่
ลอยเลื่อนราวอยู่บนผิวน้ำ
แต่ไม่มีดอกไม้ร่วง
ไม่มีใบหน้าคน
มีแต่ความเวิ้งว้าง
และขาวว่างเปล่า
ความเวิ้งว้างขาวว่างเปล่าที่ไร้ขอบเขต
นางย่อมไม่ทราบว่าตอนนั้นนางไม่ได้ลอยขึ้น
หากทว่าถูกผู้คนโอบอุ้มขึ้นมา
เฮ้งเซี่ยวเจียะมีสติแจ่มใสกว่าอุนยิ้ว
ดังนั้นเขาปวดร้าวยิ่งกว่า

อย่างน้อยเขาจำแนกออกว่า เสียงกองทัพเข้าประจัญแท้จริงเป็นเสียงฟ้าร้อง

พริบตาที่สายฟ้าแลบแปลบ แผ่นฟ้าแผ่นดินสว่างขาวโพลน

ต่อจากนั้นฝนตกลงมา

คล้ายสายน้ำตกสาดเทลงบนกระเบื้องหลังคา

ใต้ฟ้าแลบฟ้าร้องพายุฝนเช่นนี้ ไม่ทราบว่าต้นท้อนั้นเป็นอย่างไรบ้าง?

วันพรุ่งนี้ดอกท้อร่วงหล่นหมดสิ้นหรือไม่?

ยังมี อุนยิ้วเป็นอย่างไรบ้าง?

...นางใช่เป็นเช่นกาลก่อนที่โกรธขึ้งง่ายคาย แต่โทสะสลายคลายโดยเร็วหรือไม่?

เขาทบทวนหวนนึก ครุ่นคิดตรึกตรอง คิดไปอธิบายเรื่องทั้งหมดต่ออุ่นยิ้ว

แต่ก็กลัวนางยังขุ่นเคืองใจ

กลัวนางเข้านอนแล้ว

กลัวว่ารบกวนนาง

ทุกประการรอไว้วันพรุ่งนี้ค่อยว่ากล่าวเถอะ

เขาย่อมนึกเสียใจที่ตอนนั้นไม่อธิบายให้กระจ่างชัด แต่อีกด้านหนึ่งเห็นว่า ความเข้าใจผิดที่ไม่บ่งบอก อาจสร้างความขุ่นเคืองใจแก่อีกฝ่ายจนผละจากไป หากแม้นบอกกล่าวอย่างชัดแจ้ง อีกฝ่ายยังไม่สนใจเขา เกรงว่าผู้อื่นจะทอดทิ้งเขาอีกครั้งแล้ว

เขากลัวเผชิญกับสภาพเช่นนี้

เขายังมีเรื่องที่กลัวเกรง

สมมติเช่นตอนนี้ เขากลัวว่าลมแรงเกินไป ฝนหนาหนักเกินไป จะขุดลบและชะล้างตัวหนังสือที่แกะสลักบนต้นท้อหลุดหาย

เขามุ่งหวังว่าสิ่งที่แกะสลักบนต้นท้อไม่แยกไม่จาก อย่าได้กลายเป็นไม่พบไม่แยแส หรือกลายเป็นไม่ตายไม่พรากจาก

เขาเป็นห่วงอุนยิ้ว

...อุนยิ้วเป็นความเยาว์วัย เป็นพลังขับเคลื่อน และเป็นความนุ่มละมุนของเขา ทั้งยังเป็นความดีงามของเขา

...อุนยิ้วเป็นแสงตะวันของเขา

แต่ว่าค่ำคืนนี้ฝนตกหนัก

เขายังเป็นห่วงเป็นใยต้นท้อนั้น

ดอกท้อและผลท้อเหล่านั้นต้านทานพายุฝนสักกี่ครั้ง? ในชีวิตผู้คนสามารถเผชิญกับพายุฝนสักกี่ครา?

...อย่างนั้นตัวหนังสือเหล่านั้นเล่า?

เมื่อเผชิญหิมะยิ่งสดใส เผชิญน้ำแข็งยิ่งเฉิดฉลาหรือไม่?

เขาพลันนึกถึงจูเซี่ยวเอียที่ล่วงลับดั่งบุปผาร่วง

นึกถึงสุ้ยซุ้งที่ดูแลดึกหกหุนครึ่ง

ยังมีสุ้ยมี้ที่ถนัดจัดเจนในการลอบสังหาร

ยังมีบุปผา...

รวมทั้งสายฝน...

ใบหน้าคนที่เฉิดฉัน

ดอกท้อที่งามผุดผาด

สุดท้ายบุปผาและสายฝนพร่างพรมลงในน้ำ ก่อเกิดเป็นระลอกวงแล้วางเล่า

ระลอกเลื่อมพราย แตกกระจายแล้วรวมตัวใหม่

สุดท้ายกลายเป็นใบหน้าที่สดใสกว่าสายน้ำ งามพริ้งพรากว่าดอกท้อ

เป็นใบหน้าของอุนยิ้ว

พริบตานั้น เฮ้งเซี่ยวเจียะจำแนกไม่ออกว่า ที่แท้เป็นความฝันหรือความจริง?

เขาเห็นใบหน้าของอุนยิ้วจริงๆ

ถึงกับดูออกว่าดุนยิ้วคิดคะไร

อุนยิ้วกำลังเคลือบแคลงสงสัย

นางระแวงสงสัยว่าตัวเองอยู่ในความฝันหรืออยู่ในฝันของผู้อื่น? ในฝันนางมองเห็นตัวเอง หรือพบพาตัวเองอยู่ในฝันของเฮ้งเซี่ยวเจียะ? นางฝันเห็นเฮ้งเซี่ยวเจียะ หรือในฝันของเฮ้งเซี่ยวเจียะมองเห็นตัวเอง?

อุนยิ้วจำแนกไม่ออก

เฮ้งเซี่ยวเจียะก็ไม่เข้าใจกระจ่าง

...นี่เป็นความฝันของเขา หรือเป็นความฝันของอุนยิ้ว? หรือว่าอุนยิ้วฝันเห็นตัวเอง หรือตัวเองฝันเห็นอุนยิ้ว?

...หรือว่าพวกเขาเพียงอยู่ในฝันของอีกฝ่าย ฝันว่าอยู่ด้วยกัน หาไม่นั่นมิใช่ความฝัน ไม่ว่าผู้ใดไม่ได้ฝัน หากทว่าต่างตื่นอยู่?

อาจบางทีเพราะในสายฝนเจือปนดอกไม้ ยังส่งกลิ่นหอมหอบแล้วหอบเล่า

เป็นหอมวาบหวาน

นั่นคงเป็นกลิ่นของดอกไม้ร่วงแล้ว

แฝงกลิ่นหอมดอกท้อ

เพียงแต่เข้มข้นเกินไป ตำหนิว่าหอมเกินไป

ตลอดทั้งร่างคล้ายแช่อยู่ในกลิ่นหอม คล้ายกลายเป็นกลิ่นหอมลอยพลิ้วออกไป

กลิ่นหอมคล้ายกลายเป็นวัตถุชนิดหนึ่ง เป็นของเหลวชนิดหนึ่ง หลอมกลืนตัวเขา จนละลายเข้ากับไขกระดูก

...เอ๊ะ คล้ายกับหอมเกินไปแล้ว

เช้งเชี่ยวเจียะพลันบังเกิดความตื่นตัว
คิดลุกขึ้นกลับไร้เรี่ยวแรง
เขาพักอยู่ที่ห้องบุปผาวสันต์ ตรงข้ามกับห้องจันทร์ฤดูสารทของอุนยิ้ว
เขาล้มตัวลงนอนบนเตียง เฝ้าคิดถึงอุนยิ้ว
แต่พริบตานั้น เขาบังเกิดความดื่นตระหนกจนหลั่งเหงื่อเยือนเยียบออกมา
ยามนั้นบังเกิดเสียงครืน ปรากฏฟ้าแลบฟ้าร้องอีกครั้ง
ที่เบื้องบนลมแรงฝนแรง
พายุฝนโหมกระหน่ำ
ในโรงเตี๊ยมมืดมิดเป็นแผ่นผืน เพียงถูกแซ่อยู่ในความฝันที่หอมอบอวล
เช้งเชี่ยวเจียะพอพบว่าผิดท่า คิดผุดลุกขึ้น กลับล้มลงบนเตียงอีกครา
พริบตานั้น ภาพใบหน้าของอุนยิ้วที่ประทับอยู่ในห้วงสมองของเขาล้วนแตกสลายในรัตติกาลกลางฟ้าแลบฟ้าร้อง
ใบหน้าคนไม่ทราบไปยังแห่งหนใด
แต่ความหอมยังหอมอบอวล
ความหอมที่กัดกร่อนถึงกระดูก คล้ายหัวข้อหนึ่ง คล้ายฝันร้ายดื่นหนึ่ง ยิ่งคล้ายผ้าห่มที่คลี่ฟ้าคลุมดินผืนหนึ่ง
เขาถึงกับคิดหลับนิทรา
...มาตรว่าตายไปก็หาเป็นไรไม่
ความตายเป็นศูนย์กลางของความฝัน ความฝันที่ลึกล้ำที่สุดของคนคือความตาย ความฝันที่ใหญ่หลวงที่สุดคือการดับสูญ
ยามนั้น ที่ห้องบัวคิมหันต์พลันบังเกิดสุ้มเสียงเหลมเล็กของสตรี

เสียงหนึ่งร้องว่า

"ดอกท้อหน้าคนของสำนักชั้นต่ำที่สาม ทั้งหมดระวัง"

เฮ้งเซี่ยวเจียะยามเคลิบเคลิ้มเลอะเลือน พลันนึกออกว่าฮ่อเซี่ยวฮ้อพักอยู่ที่ห้องบัวดิมหันต์

สำนักชั้นต่ำที่สามมียามอมประสาทสามชนิดที่ขึ้นชื่อคือเรื่องประกอบด้วย...

หอมนุ่มละมุน

สีไม่คล้ายเหมือน

ดอกท้อหน้าคน

ฮ่อเซี่ยวฮ้อเป็นขุนพลหญิงของสำนักชั้นต่ำที่สาม

ดอนนี้นางส่งเสียงร้องออกมา เพราะว่านางสูดได้กลิ่นหอมของตัวยามอมประสาทประจำสำนัก...ดอกท้อหน้าคน

เป็นกลิ่นหอมดอกท้อ รูปใบหน้าของคน

ทั้งสองสิ่งผสมรวมกัน กลายเป็นยามอมประสาทที่ไม่อาจต่อต้านแข็งขืน

มันไม่มีพิษ ดังนั้นออกฤทธิ์ไม่รุนแรง

เมื่อออกฤทธิ์ไม่รุนแรง จึงไม่โคดเด่น หากแต่เจือปนอยู่ในกลิ่นหอมดอกท้อ บันดาลให้เหล่ายอดฝีมือแยกแยะไม่ออก ไม่ทันระวังป้องกัน

ดังนั้นนี่เป็นยามอมประสาทที่ใช้สะกดยอดฝีมือโดยเฉพาะ

มันเพียงสะกดผู้คน จนสูญเสียความสามารถในการต่อสู้ไป

...สำหรับกับยอดฝีมือที่แท้จริง การสูญเสียความสามารถในการต่อสู้ไม่ต่างกับการถูกพิษ รับบาดเจ็บ หรือพลาดพลั้งติดกับ

ทั้งยังน่ากลัวยิ่งกว่า

สำนักชั้นต่ำที่สามที่ประกอบด้วยชนกลุ่มนักฆ กลับสยบทั่วยุทธจักร

เพราะมีส่วนเกี่ยวข้องกับพฤติการณ์ วิธีการและไม้ตายพิเศษเฉพาะ

ดอกท้อหน้าคนเป็นหนึ่งในจำนวนนั้น

คืนนี้ย่อเชี่ยวย้อเข้านอนแต่หัวค่ำ

ก่อนเกิดพายุฝนอีก

นางไม่ได้มีส่วนร่วมรับรู้กับพายุฝนความรักที่เฮ้งเชี่ยวเจียะประสบที่ลานตีกโรงเตี๊ยม

ดังนั้นนางหลับอย่างสนิท

นางพอหลับสนิทจะส่งเสียงกรนออกมา

นางไม่ต้องการให้ผู้คนล่วงรู้ข้อนี้

นางถึงกับปฏิเสธความจริงข้อนี้ หลังจากที่ผู้คนเปิดเผยออกมา นางยังยืนกรานไม่ยอมรับ

แต่นางทราบว่านี่เป็นความจริง

...ไม่เพียงแต่กาลก่อนอยู่ในหอนางโลม แขกเหรื่อเคยหัวร่อเยาะนาง เป็นเหตุให้นางปั้นสีหน้าใส่ ยังมีอยู่ครั้งหนึ่ง นางหลับผันไป คนดื่นชี้นมา ถึงกับลืมตาขึ้น ร่างยังรักษาท่วงท่าเดิมไม่เปลี่ยนแปลง ตอนนั้นนางได้ยินสุ้มเสียงหนึ่งอย่างชัดเจน

เป็นเสียงกรน

...เสียงกรนที่ดังจากภายในกายนางเอง

นับแต่นั้นเป็นต้นมา นางก็ทราบว่านางต้องเผชิญหน้ากับความจริงข้อนี้

แต่ค่ำคืนนี้นางพลันสะท้านตื่นขึ้นมา

หากทว่ามิใช่ถูกเสียงกรนของตัวเองปลุกตื่นขึ้น

แต่ว่าเป็นความรู้สึกที่แปลกประหลาดอีกประการหนึ่ง

มิใช่สุ้มเสียง

...หากแต่เป็นกลิ่น

...เป็นกลิ่นหอม

นางถูกความรู้สึกที่คุ้นเคยชนิดหนึ่งปลุกตื่นขึ้นมา

นางเลิกผ้าห่มลุกขึ้นนั่ง กลับสูดได้กลิ่นของ "บ้านเกิด" ชนิดหนึ่ง

...กลิ่นของ "บ้านเกิด" เป็นอะไร?

ขอเพียงท่านใช้ความสังเกต จะพบว่า "บ้านเกิด" มีกลิ่น

นั่นอาจเป็นกลิ่นของใบไม้ชื้นรา อาจเป็นกลิ่นของผลเห็งที่สุกแล้ว อาจเป็นกลิ่นของก้อนหินที่ถูกเปลวแดดสาดส่อง หรืออาจเป็นกลิ่นแสบร้อนที่สืบเนื่องจากคนในบ้านรับประทานของเผ็ดมากเกินไป

ไม่เพียงแต่ "บ้านเกิด" มีกลิ่น แม้แต่ "บ้าน" ก็มีกลิ่น

นั่นอาจเป็นกลิ่นรองเท้าของท่าน กลิ่นปัสสาวะของเด็ก กลิ่นขนมโก๋ที่ยังไม่เจือจางบนโต๊ะเซ่นไหว้เทพเจ้าภายในบ้าน กลิ่นของน้ำมันดอกไม้หอมที่ภรรยาใช้ แม้แต่กลิ่นจามซึ่งท่านฮัดเช้ยทิ้งไว้ตอนเดินผ่านชั้นล่างของบ้าน

ย่อเชี่ยวย้อพลันลุกขึ้น

ทั้งนี้เพราะนางสูดได้กลิ่นดอกท้อ

...นางคล้ายสูดได้ภัยอันตราย

กลิ่นดอกท้อนี้แทบไม่ต่างกับกลิ่นของต้นดอกท้อที่ลานดึก มาตรว่ามีข้อแตกต่าง เพียงเข้มข้นกว่าบ้าง แต่ในคืนลมฝนเช่นนี้ ไม่ว่าผู้ใดก็จำแนกไม่ออก

แต่ว่าย่อเชี่ยวย้อจำแนกออก

สำหรับกับนาง กลิ่นดอกท้อนี้ลดไปหนึ่งส่วนเพียงยวนใจผู้คน หากเพิ่มอีกหนึ่งส่วนสามารถฆ่าคนถึงตาย

ไม่กลัวกลิ่นอื่น เพียงกลัวกลิ่นดอกท้อนี้

นางพอสูดได้ ก็ส่งเสียงร้องเตือน จากนั้นรื้อห่อผ้าค้นหากล่องใบหนึ่ง บิดกุญแจสีเงินขนาดเล็กจนหัก ภายในมียาเม็ดสีเงินเล็กๆ สามเม็ด นางดีด

ตัวยาเม็ดหนึ่งอมไว้ในปาก คนถาโถมออกไป

นางพอออกจากประตูห้องพัก ประจวบปรากฏประกายสายฟ้แปลบ ดังนั้นนางเห็นผู้คนสี่คน

มาตรว่าภายในโรงเตี๊ยมมืดมิด นางยังพบพานผู้คนทั้งสี่

นางทราบในบัดดลว่าตัวเองคาดเอาถูกต้อง

คนทั้งสี่ล้วนสวมหน้ากากเอาไว้

หน้ากากจัดสร้างอย่างหยาบกร้าน เพียงขีดวาดเห็นถึงองคาทั้งห้า

แต่ว่าปากของหน้ากากจัดสร้างเป็นพิเศษ และนูนออกมา ใพวยพุ่งหมอกสีชมพูชนิดหนึ่ง

ใช่แล้ว นี่เป็นดอกท้อหน้าคน

ดอกท้อหน้าคนเป็นยามอมประสาทที่เจือกลิ่นดอกท้อชนิดผู้คนหอสูดดมเข้าไป ตลอดทั้งร่างไร้เรี่ยวแรง ยามอมประสาทนี้บรหน้ากากที่สำนักชั้นต่ำที่สามจัดสร้างเป็นพิเศษใบหนึ่ง

ผู้ที่ได้รับหน้ากากนี้ สามารถสวมลงบนใบหน้า ทางหนึ่งพ่นมอมประสาท ทางหนึ่งลงมือ

ยาขจัดที่ฮ่อเซี่ยวฮ้อรับประทานลงไปก่อน เรียกว่ายิ้มลมวสันต์

แต่การรับประทานยาขจัด ไม่ได้หมายความว่าไม่ต้องหายใจเข้า

ขอเพียงสูดลมหายใจ ก็จะรับรู้ถึงความร้ายกาจของดอกท้อหน

...มีแต่สวมหน้ากากที่จัดสร้างเป็นพิเศษใบนี้ จึงไม่ถูกควันประสาทนี้ทำร้าย

แต่ว่าฮ่อเซี่ยวฮ้อไม่มีทางเลือกอื่นอีก

ทั้งนี้เพราะคนทั้งหมดคล้ายถูกควันมอมมระสาททำร้าย ปล่คนร้ายทั้งสี่บุกรุกเข้ามาราวกับเป็นสถานที่ไร้ผู้คน

พวกมันยังคิดบุกไปยังห้องบุปผาวสันต์กับห้องจันทร์ฤดูสารท

...ดูท่าคนร้ายมุ่งเป้าไปที่เฮ้งเซี่ยวเจียะกับอุนยิ้ว
ฮ่อเซี่ยวฮ้อไม่อาจล่าถอย
ยิ่งไม่อาจหลีกหนี
ทั้งนี้เพราะฝ่ายตรงข้ามใช้ควันมอมประธาทของสำนักนาง
นางมีเพียงคนเดียว
ฝ่ายตรงข้ามมีถึงสี่คน
นางตวาดเสียงแหลมเล็กว่า
"พวกเจ้าเป็นใคร?"
คนร้ายทั้งสี่งงงันวูบหนึ่ง
พวกมันคาดคิดไม่ถึงว่ามีคนสูดควันของดอกท้อหน้าคนเข้าไปยังไม่ล้มลง
พวกมันเพียงงงงันวูบหนึ่ง จากนั้นทำรหัสมือเป็นที่รู้กัน
สองในสี่ถือดาบกระชับกระบี่ โอบล้อมเข้าหานางจากสองทาง
ที่หลงเหลืออีกสองคนหนึ่งถือทวนหนึ่งกระชับกระบอง เตะประตูห้องบุปผาวสันต์กับห้องจันทร์ฤดูสารทเปิดออก ตระเตรียมบุกเข้าไป
พวกมันผ่านการร่วมมือนับครั้งไม่ถ้วน ความเคลื่อนไหวรวบรัดและดุดัน
แว่วเสียงฟ้าร้องคราหนึ่ง
ประกายสายฟ้าวูบขึ้น เผยเห็นกรงเล็บของมัน สว่างวูบแล้วหายวับ
นี่นับเป็นช่วงเวลาเดือนมืดลมแรงค่ำคืนฆ่าคนอย่างแท้จริง
ฮ่อเซี่ยวฮ้อมีเพียงลำพัง
ฝ่ายตรงข้ามไม่ทราบมีจำนวนเท่าใด
ต่อให้นางรับมือได้ ไหนเลยปลีกตัวไปช่วยคนสำเร็จ?
นางรู้สึกโดดเดี่ยว
หากยังต่อสู้ถึงที่สุด

นางเพียงร้องคำ 'สวรรค์เบื้องบน' ในใจ

ยามนั้นบังเกิดเสียงครืนใหญ่ ปรากฏประกายสายฟ้าอีกสายหนึ่ง แลบแปลบที่เบื้องหน้า

ได้ยินประตูห้องพักหลายห้องถูกเตะเปิดออก มีคนร้องดังว่า

"เซี่ยวฮ้อไม่ต้องกลัว เราอาจู๋มาช่วยเหลือท่านแล้ว"

บทที่ 22

ฉากเปิดความฝุ่มละมุนของท่าน

ย่อเชี่ยวฮ้อไม่ได้สู้ศึกเพียงลำพัง

บุคคลแรกที่กระโดดออกมาช่วยเหลือนาง คือเนี่ยอาง้

เนี่ยอาง้ก็สูดควันมอมประสาทเข้าไป

แต่ว่าความคิดต่อสู้ของมันยังกล้าแข็งเป็นพิเศษ มิหนำซ้ำมันพอได้ยินเสียงร้องของย่อเชี่ยวฮ้อ ก็มีสติแจ่มใสครึ่งหนึ่ง

มาตรว่ามันยังศิรษะมึนงง แต่ว่ามันจะไม่ปล่อยให้ย่อเชี่ยวฮ้อสู้ศึกเพียงลำพัง

ดังนั้นมันหักนิ้วมือตัวเองหักไปนิ้วหนึ่ง อาการปวดแปลบอย่างรุนแรงทำให้มันมีสติแจ่มใสขึ้นมาวูบหนึ่ง

มันควงอาวุธเขาวัว ยืนเคียงบ่าเคียงไหล่กับย่อเชี่ยวฮ้อ

มันต้องการให้ย่อเชี่ยวฮ้อทราบว่า

นางยังมีมัน

นางไม่โดดเดียว

แต่ว่าปฏิกิริยาที่มันได้รับจากย่อเชี่ยวย้อคือด่าทอ

นางด่าทอว่า

"ท่านมาทำคะไร? เราไปเตือนให้ท่านช่วยเหลือ ยังมิรีบไปช่วยเชี่ยว-เจียะกับอุนยิ้วอีก?"

นางทางหนึ่งด่าทอ ทางหนึ่งตีดพุ่งยาขจัดให้แก่มันเม็ดหนึ่ง

เนี่ยอาง้ถูกด่าจนสีหน้าปั้นยากยิ่ง

แต่มันหาทราบไม่ว่า ย่อเชี่ยวย้อในความมืดหลั่งน้ำตาออกมา

เป็นน้ำตาอันเต็มตื้น

ซึ่งความจริง เนี่ยอาง้สูดควันของดอกท้อหน้าดน พละกำลังทั่วร่างเสื่อมโทรมไปครึ่งหนึ่ง สามารถใช้พลังฝีมืออย่างจำกัด

ย่อเชี่ยวย้อแม้อมยาขจัดไว้ในปาก แต่ยังไม่สามารถสูดลมหายใจอย่างเต็มที่ ความสามารถในการสู้ศึกก็ลดลง

สำหรับกับพวกนาง หนึ่งดาบหนึ่งกระบี่ที่จู่โจมเข้ามายากต้านทานรับมือ ไหนเลยมีปัญญาคลี่คลายสถานการณ์ของเฮ้งเชี่ยวเจียะกับอุนยิ้ว?

มี

ยังมีคนผู้หนึ่ง

อย่างน้อยยังมีคนผู้หนึ่ง

เป็นถังฉิกบี่

เพียงหนึ่งรอเดียวถังฉิกบี่เป็นคนของตระกูลถังแดนเสฉวน มันความจริงถนัดในการใช้พิษ

ผู้ที่ถนัดในการใช้พิษย่อมมีความสามารถในการขจัดพิษ

มันพอถูกพิษ ก็ดิ่นตัวขึ้น รับประทานยาขจัดพิษของตระกูลถัง สะกดพิษเอาไว้ คิดคลี่คลายสถานการณ์เฉพาะหน้าแล้วค่อยว่ากล่าว

ตัวยาที่มันรับประทานลงไป ได้แต่ระงับอาการวิงเวียนศีรษ
น้อย..หากฝ่ายตรงข้ามแพร่พิษ มันยังขจัดได้

แต่มันไม่สามารถขจัดควันมอมประสาท

นั่นเป็นยามอมประสาทของสำนักชั้นต่ำที่สาม

มันได้แต่ลดอาการวิงเวียนศีรษะลงส่วนหนึ่ง กัดทันรับศึกเฉพา

มันขวางอยู่หน้าประตูห้องของอุนยิ้ว

ยามกะทันหันคนร้ายที่ถือทวนยาวไม่อาจบุกรุกเข้าไป

ต่อให้ถังฉิกบี่มีพลังฝีมือหลงเหลือเพียงครึ่งหนึ่ง แต่อาวุธลับ
ออกตามสัญชาตญาณจะอย่างไรยากรับมือได้

น่าเสียตายที่มันมีกำลังเพียงลำพัง

มันขวางกันคนร้ายทวนยาวเอาไว้ แต่ไม่อาจสกัดกั้นคนร้าย
กระบองบุกเข้าห้องของเฮ้งเซี่ยวเจียะ

เสียงโครมเมื่อคนร้ายนั้นใช้กระบองทวดประตูห้องพักของเฮ้ง
เจียะพังทลาย

ฮ่อเซี่ยวฮ้อร้อนอก

เนี่ยอาฮู้ร้อนใจ

ถังฉิกบี่กระวนกระวาย

แต่พวกมันไม่อาจปลีกตัวไป

พวกมันที่สูดควันมอมประสาทเข้าไป ล้วนรับมือคนร้ายทั้ง
ด้วยความลำบากกินแรง

บุคคลอื่นล้วนถูกควันมอมประสาททำร้าย สิ้นสติสมประดีไป

ผู้ใดช่วยเหลือเฮ้งเซี่ยวเจียะได้?

คนร้ายที่ใช้กระบองทวดทำลายประตูห้องพักพลันล่าถอยกลับม
หนึ่งย่อตัวตั้งท่าเตรียมรับมือศัตรู

เห็นชายฉกรรจ์ร่างสูงใหญ่ราวเจดีย์เหล็กครึ่งท่อนก้าวเท้าออกมาจากห้องของเฮ้งเชี่ยวเจียะ

ฮ่อเชี่ยวฮ้อ เนี่ยอาฮู้และถังฉิกบี่เห็นเช่นนั้นทั้งแตกตื่นทั้งยินดี ร้องเป็นเสียงเดียวกันว่า

"ถังป้อฮู้"

ได้ยินชายฉกรรจ์นั้นส่งเสียงดังปานฟ้าร้องว่า

"ยังมีเราถังป้อฮู้ ผู้ใดกล้าทำร้ายเฮ้งเชี่ยวเจียะแม้สักขุมขนหนึ่ง?"

ในที่สุดมันลุกขึ้นแล้ว

ในที่สุดถังป้อฮู้ลุกขึ้นยืนหยัดต่อสู้แล้ว

ถังป้อฮู้สูดควันฝิ่นประสาทดอกท้อหน้าคนเบาบางกว่า

ทั้งนี้เพราะมันนอนไม่หลับ

มันคิดถึงจูเชี่ยวเอ๋ย จนนอนลืมตาค้าง

มันนอนไม่หลับ จึงมีสติแจ่มใส

ดังนั้นมันรู้สึกตัวว่ากลิ่นหอมดอกท้อผิดปรกติธรรมดา...อย่าลืมว่ามันก็แซ่ถัง เป็นบุตรหลานสายนอกของตระกูลถังแคนเสฉวน

มันยังไม่ตาย

เพียงเศร้าเสียใจ

บาดเจ็บที่ใจ

...อาการบาดเจ็บที่ใจแม้หนักหนาสาหัสว่าบาดเจ็บทางร่างกาย แต่สักวันหนึ่งหัวใจที่บาดเจ็บจะสมานตัวดังเดิม

ตอนนี้เป็นยามคับขันเป็นตาย ถึงเวลาที่มันต้องลุกขึ้นมา

น่าเสียดายที่ปิงหึงเสี้ยวดงสูดควันหอมอมฝิ่นประสาทเข้าไป เป็นเหตุให้หลับเป็นตาย ไม่เช่นนั้นคงบังเกิดความตื้นตันใจที่ถังป้อฮู้ฟื้นคืนชีพมาปกป้องคุ้มครองสหายจนหลั่งน้ำตา

ถังป้อฮู้เข้าร่วมวงต่อสู้ เฝ้าอยู่หน้าห้องของเฮ้งเชี่ยวเจียะ

เมื่อเป็นเช่นนี้ คนร้ายทั้งสี่ไม่อาจบุกรุกเข้าไป

เวลายิ่งเนิ่นนาน ยิ่งส่งผลร้ายต่อคนร้ายทั้งสี่ ที่นี้จะอย่างไรเป็นโรงเตี๊ยมของอุนลักชี้ หลังจากที่ฤทธิ์ยามอมประสทเสื่อมคลาย มันกับสมุนบริวารต้องรุดมาช่วยเหลือ

คนร้ายทั้งสี่ทราบว่าปฏิบัติการครั้งนี้ยากมีเปรียบได้

พวกมันยังตั้งความหวังประการหนึ่ง

ฝากความหวังที่คนผู้หนึ่ง

พวกมันหวังว่าคนผู้นี้ยอมปรากฏกายขึ้น

นั่นเป็นผู้ช่วยอันเข้มแข็ง

ที่เบื้องนอกปรากฏสายฟ้าแลบแปลบ อสนีบาตฟาดทลาย

เสียงโครมเมื่อประตูโรงเตี๊ยมถูกต่อยทำลายในหมัดเดียว

คนผู้หนึ่งผมเผ้าหนวดเคราลุกชี้ชัน ก้าวยาวๆ เข้ามาอย่างเปิดเผย

คนผู้นี้หยุดนิ่งที่หลังประตูวูบหนึ่ง ปรากฏสายฟ้าแลบแปลบอีกคราวมันส่งเสียงขู่คำรามว่า

"เรียกเฮ้งเซี่ยวเจียะออกมารับความตาย"

เสียงครืนเมื่อฟ้าร้องอีกครา ที่ลานตีกคล้ายมีวัตถุสิ่งใดถูกสายฟ้าฟาดใส่ คล้ายกับพสุธาคล้อยเคลื่อนกำแพงพังทลาย

คนร้ายที่ใช้ควันมอมประสาททำร้ายคนทั้งสี่คือสี่ยินดีใหญ่

คนที่พวกมันรอคอยอยู่มาถึงแล้ว

...เฮ้งเซี่ยวเจียะจบสิ้นแล้ว

ท่านน้ำมันวิเศษเฮี๊ยบอุ้นมิกมาแล้ว

มันเดินขึ้นขั้นบนของโรงเตี๊ยมมาทีละก้าว

เนี่ยอาง้ปลีกตัวเข้าขัดขวาง

ท่านน้ำมันวิเศษต่อยหมัดออก

เนี่ยอาฮู้ปลิวลิ่วไปตามพลังหมัด กดทับราวบันไดหักสลายร่วงหล่นลง

ถังฉิกบี่แค่นเสียงหนักๆ เข้าขัดขวางเช่นกัน

ท่านน้ำมันวิเศษต่อยออกอีกหมัดหนึ่ง

ถังฉิกบี่ถลันหลบมาด้านข้าง ยกมือกุมอกทั้งเกาะเสาโรงเตี๊ยมไว้

ทุกหมัดที่ท่านน้ำมันวิเศษต่อยออก คล้ายกับสรรพวัตถุในโลกหล้าล้วนสะท้านสะเทือน

ถังป้อฮู้พอดียืนอยู่หน้าประตูห้องของเฮ้งเซี่ยวเจียะ

ท่านน้ำมันวิเศษเหลือกตากล่าวว่า

"ไสหัวไป"

ถังป้อฮู้ถลึงตาดอบ กล่าวว่า

"เราไม่ไป"

กระดูกทั่วร่างท่านน้ำมันวิเศษลั่นเกรียวกราวกล่าวว่า

"เจ้าขัดขวางเราได้?"

ถังป้อฮู้รวบมือกำเป็นหมัด กระดูกข้อนิ้วลั่นเป็นเสียงดัง ปากกล่าวว่า

"ขวางไม่ได้ก็ต้องขวาง"

ท่านน้ำมันวิเศษตวาดด้วยโทสะว่า

"อย่างนั้นเจ้าไปตายเถอะ"

พลันบังเกิดสุ้มเสียงหนึ่งดังว่า

"ถังน้อยหลีกไป ให้ข้าพเจ้ารับมือเอง"

เสียงดังคนบรรลุถึง คนสวมใส่เสื้อผ้าธรรมดาผู้หนึ่งขวางอยู่เบื้องหน้าถังป้อฮู้ หันหน้าหาท่านน้ำมันวิเศษ

เป็นเฮ้งเซี่ยวเจียะเอง

...ก้อนหินน้อยมาแล้ว

...ก้อนหินน้อยไม่ได้ถูกตัวยามอมทำร้าย

ถังปัอง้ เนี่ยอาง้ ถังฉิกบี่ ฮ่อเซี่ยวฮ้อที่รุดมาช่วยเหลือเฮ้งเซี่ยวเจียะ อดโห่ร้องด้วยความยินดีมิได้

ท่านน้ำมันวิเศษพอเห็นเฮ้งเซี่ยวเจียะกลับบังเกิดความตื่นตระหนกหนัก มันความจริงทบทวนหวนนึก เห็นว่าไม่ควรฉกฉวยโอกาสเอาเปรียบ แต่มันก็ทราบว่า ตลอดรายทางที่สะกดรอยตามมา หากคิดใช้ฝีมือแท้จริงเข้าเข่นฆ่าสังหารเฮ้งเซี่ยวเจียะ เกรงว่าเป็นไปไม่ได้ หากไม่ฉวยโอกาสที่สี่ยินดีใหญ่เชื้อเชิญมือดีของสำนักชั้นต่ำที่สาม คนหนึ่งมาใช้ยามอมประสาทมอมทำร้ายคนลงมือเผดียจศึก ตัวเองคงไม่สามารถกลับนครหลวงไปรายงานท่านมหาเสนาบดี

มันเป็นคนมีชื่อเสียง
ทั้งยังถือดีอย่างยิ่ง
หากให้มันกระทำเรื่องนี้ สร้างความตะขิดตะขวงใจแก่มันอยู่บ้าง
แต่ในที่สุดมันยังติดตามสี่ยินดีใหญ่มายังโรงเตี๊ยมพิถีพิถัน

มันใช้ข้ออ้างว่า "ไม่อาจหักใจปล่อยให้คนทั้งสี่เสียชีวิต" คล้ายกับว่าเมื่อมีเหตุผลข้อนี้ มันก็สามารถกระทำการตามอำเภอใจอย่างเต็มที่

นี่เรียกว่า "หลอกตัวเองหลอกคนอื่น"

...ต่อให้หลอกผู้คนไม่ได้ สามารถหลอกตัวเองยังดีอยู่

ภายใต้ความรู้สึกนึกคิดเช่นนี้ มันพอเห็นหน้าเฮ้งเซี่ยวเจียะ จึงสะท้านหวั่นไหวเป็นพิเศษ

เพราะสะท้านหวั่นไหว ท่านน้ำมันวิเศษกลับถามโพล่งว่า

"ท่าน...ท่านไม่ได้ถูกมอมทำร้าย?"

คำพูดเปล่งจากปาก ค่อยรู้สึกตัวว่าถามเกินความจำเป็น

ตอนนี้มันไม่มีหนทางถอยอีก

...มันเฉกเช่นขี่อยู่บนหลังเสือ

ได้แต่บุกต่อไป

ท่านน้ำมันวิเศษตวาดคำ "จู่โจม" ต่อยออกหมัดหนึ่ง

หมัดนี้คล้ายอสนีบาตฟาดฟ้า ไม่เพียงทุ่มเทพลังของมัน ทั้งยังประมวลสภาวะทั้งมวลของมันประดังออกไป

เฮ้งเซี่ยวเจียะยิ้มอย่างหม่นหมองวูบหนึ่ง

จากนั้นฟาดฝ่ามีออก

ฝ่ามือของเขาแผ่วพลิ้ว กลับรับพลังหมัดปานอสนีบาตทลายไว้ได้

ผลการปะทะ เฮ้งเซี่ยวเจียะไม่สั่นลง ตรงกันข้ามท่านน้ำมันวิเศษกลับส่ายร่างโงนเงนคราหนึ่ง

ท่านน้ำมันวิเศษตาเป็นประกายขึ้นมา

มันขู่คำรามซ้ำสอง ต่อยออกอีกหมัดหนึ่ง

เฮ้งเซี่ยวเจียะก็ไม่นำพา ไม่นำพาต่อความเป็นความตาย ตลอดจนผลแพ้ชนะ รับหมัดของมันเอาไว้

ใช้ฝ่ามือต้านรับอย่างหักโหม

เป็นการปะทะตรงๆ

ในความมืดมิดเช่นนี้ ใช่เป็นกำลังปะทะกำลัง เป็นคำกินคำหรือไม่?

เสียงทึบหนักๆ ทั้งไม่สะท้านฟ้าสะเทือนดิน ถึงกับไม่สะท้านผู้คน

เฮ้งเซี่ยวเจียะไม่เคลื่อนไหว

ท่านน้ำมันวิเศษกลับถอยกายไปหนึ่งก้าว

แต่ท่านน้ำมันวิเศษพลันแสยะยิ้มออกมา กล่าวว่า

"เฮ้งเซี่ยวเจียะ ท่านไม่รอดแน่ ท่านจบสิ้นแล้ว"

เฮ้งเซี่ยวเจียะกล่าวด้วยความเศร้าโศกว่า

"ท่านกล่าวถูกต้อง"

ทุกผู้คนสังสัยใจยิ่ง ท่านน้ำมันวิเศษชิงต่อยหมัดที่สามออก หมัดนี้มิเพียงรวบรวมพลังและกำลังทั้งหมดของมัน ทั้งยังปลุกเร้าท่วงท่าสภาวะ

แสดงออกถึงความดุร้ายเกรี้ยวกราดในชีวิตของมันจนหมดสิ้น

เฮ้งเซี่ยวเจียะกลับยืนแน่วนิ่ง

ทั้งไม่ปิดป้อง

และไม่หลบหลีก

ทั้งนี้เพราะเขาทราบว่าตัวเองหลบไม่พ้น

และรับไว้ไม่ได้

เขารับบาดเจ็บแล้ว

อาการบาดเจ็บที่หนักหนาที่สุด เกิดขึ้นก่อนที่จะประมือกับท่านน้ำมันวิเศษอีก

ซึ่งความจริง ด้วยความดื่นตัวของเฮ้งเซี่ยวเจียะ บวกกับความรอบรู้ที่อุนยิ้วร่ำเรียนจากร้านเล่ายี่ห้อตระกูลอุน ควันหอมมอมประสาทดอกท้อหน้าคนยังไม่อาจมอมทำร้ายพวกเขา

แต่ขณะที่สี่ยินดีใหญ่ใช้ดอกท้อหน้าคนออก เป็นช่วงเวลาที่เฮ้ง-เซี่ยวเจียะกับอุนยิ้วผิดหวังเสียใจ

เฮ้งเซี่ยวเจียะไม่ได้ระวังป้องกัน

เขาต่างกับถังป้อสู้ที่นอนไม่หลับจนชาชิน ·

ดังนั้นเขาสูดดมควันหอมมอมประสาทเข้าไป

เขาที่สามารถปลุกเร้าตัวเองลุกขึ้นมา เนื่องจากเขามีพลังการฝึกปรือลึกล้ำ ในที่สุดได้ยินเสียงตวาดต่อสู้ เขาไม่อาจหักใจปล่อยให้เหล่าสหายสู้ศึกโดยไร้แรงหนุน ดังนั้นกัดฟันลุกขึ้น ต้านทานรับมือท่านน้ำมันวิเศษไว้

ตอนนี้เขามีพลังฝีมือลดน้อยถอยลง เหลือเพียงเศษหนึ่งส่วนสาม ทั้งยังบังเกิดความท้อแท้ทอดอาลัย ปราศจากความคิดต่อสู้แต่อย่างไร

เมื่อเขารับหมัดแรกของท่านน้ำมันวิเศษก็ได้รับบาดเจ็บ

พอรับหมัดที่สอง ก็ได้รับบอบช้ำภายในสาหัส

เขาไม่สามารถรับหมัดที่สามได้

ท่านน้ำมันวิเศษใช้หมัดที่สามออกด้วยความมั่นใจอย่างเต็มเปี่ยม

เสียงโครมครามหนึ่ง หมัดนี้ต่อยใส่ชื่อห้อง เพียงหมัดเดียวก็กระแทกห้องพักยุบทลายทั้งหลัง ทั้งโต๊ะเตียงตู้เสื้อผ้าภายในห้องก็พังทลายหมดสิ้น

เพียงหมัดเดียวก็ทำลายห้องพักทั้งหลัง

แต่ว่าเฮ้งเซี่ยวเจียะยังไม่ตาย

หมัดของท่านน้ำมันวิเศษไม่ได้ต่อยใส่เขา

ท่านน้ำมันวิเศษเปลี่ยนทิศทางของหมัดแต่กลางคัน

...ไม่เพราะเหตุใด อาจบางทีเพียงเพราะวันหน้ามันรู้สึกสบายใจกว่านี้

ทั้งนี้เพราะหลังจากที่มันกับเฮ้งเซี่ยวเจียะปะทะกันหมัดแรก มันก็พบเห็นความจริงประการหนึ่ง

เฮ้งเซี่ยวเจียะถูกควันมอมประสาททำร้าย

เฮ้งเซี่ยวเจียะยังไม่ฟื้นคืนสู่สภาพเดิม พลังฝีมือลดทอนไปมากหลาย

...นี่เป็นโอกาสอันประเสริฐที่จะฆ่าเฮ้งเซี่ยวเจียะ

...โอกาสอันประเสริฐที่ยากพบพาน

แต่หากฉวยโอกาสนี้จู่โจมซ้ำเติมคล้ายไม่อาจตอบต่อมโนธรรมตัวเอง

ดังนั้นมันจงใจเบี่ยงเบนหมัดที่สามเล็กน้อย

เมื่อต่อยใส่ห้องพัก คล้ายช่วยให้ตัวเองสบายใจกว่าเดิม

แต่คนยังต้องจู่โจมสังหาร

โอกาสอันดีไม่อาจปล่อยปละละเว้น

...ผู้ใดให้ตอนที่อยู่ในที่พักร้อนเปียกเอี้ย เฮ้งเซี่ยวเจียะไม่เห็นมันอยู่ในสายตา?

ท่านน้ำมันวิเศษจงใจต่อยหมัดผิด จากนั้นแสยะยิ้มกล่าวว่า

"หมัดต่อไปของเราต้องไม่ต่อยพลาดผิดเด็ดขาด"

เฮ้งเซี่ยวเจียะยิ้มเล็กน้อย คล้ายรอรับความตายอย่างปลอดโปร่ง

กล่าวว่า

"หมัดของท่านเป็นหมัดที่ดี"

ท่านน้ำมันวิเศษรับฟังจนใจสั่นสะท้าน

...หากแม้นมันยังหนุ่มฉกรรจ์ เห็นแก่คำพูดนี้ มันสมควรปล่อยปละละเว้นบุรุษหนุ่มผู้นี้

แต่ตอนนี้ทำไม่ได้

มันอายุสูงวัยแล้ว

มันไม่อาจอ่อนข้อให้

แต่ว่ามันพลันเปลี่ยนความตั้งใจ

มันยังต่อยหมัดที่สี่ออก

...เพียงแต่ไม่ได้มุ่งเป้าไปยังศีรษะเฮ้งเชี่ยวเจียะ หากทว่าต่อยใส่ไหล่ซ้ายของอีกฝ่าย

มันทางหนึ่งตวาดว่า

"ตกลง เราจะทำลายมือของเจ้า ถือว่ามีคำว่ากล่าวกับท่านมหาเสนาบดีแล้ว"

มันเพียงคิดกระแทกทำลายกระดูกสองแขนของเฮ้งเชี่ยวเจียะอย่างนั้นต่อให้รักษาชีวิตเฮ้งเชี่ยวเจียะไว้ ก็หามีความสำคัญไม่

...คาดว่าท่านมหาเสนาบดีคงไม่ถือสาเฮ้งเชี่ยวเจียะซึ่งสูญเสียสองแขนยังมีชีวิตอยู่ในโลก

ท่านน้ำมันวิเศษรู้สึกว่าตัวเองเมตตากรุณามากแล้ว

แต่แล้วยามนั้น ปรากฏคนผู้หนึ่งเดินเข้ามาจากพายุฝนที่เบื้องนอก

คนผู้นี้ตรองจีวรขาว ศีรษะล้านเลี่ยน ในมือถือไม้เท้าพระธรรมด้ามหนึ่ง

คนผู้นี้พอเข้าสู่โรงเตี๊ยม ที่ด้านหลังพอดีปรากฏประกายสายฟ้าแลบแปลบ พร้อมกับเสียงอสนีบาตดังหนึ่ง

ท่านไม่เพียงหอบเอาพายุฝนกับฟ้าแลบห้าร้องเข้ามา ยังนำเอาความหอมซึ่งชื่นนาสาเข้ามาแทนที่กลิ่นหอมดอกทัะที่เข้มข้นเกินไป ช่วยให้ผู้คนมีสติแจ่มใส

ท่านพอเข้าสู่ประตูโรงเตี๊ยม พลันเงยหน้าขึ้นดวาดว่า

"เอี๊ยบเฮ่า?"

ท่านน้ำมันวิเศษเอี๊ยบฮุ้นมิกสะท้านขึ้นคราหนึ่ง

สภาวะหมัดชะงักค้างแต่กลางคัน

...ผู้ใดล่วงรู้ชื่อเดิมของเรา?

มันมองจากชั้นบนของโรงเตี๊ยมลงไป เห็นหลวงจีนจีวรขาวรูปหนึ่งหยุดยืนอยู่กลางห้องรับแขกของโรงเตี๊ยม ดังนั้นสวนคำว่า

"ท่านเป็นใคร?"

หลวงจีนจีวรขาวลอยตัวขึ้นมา

ราวกับกระดาษแผ่นหนึ่ง

คล้ายกับปุยเมฆหย่อมหนึ่ง

ฮักอิมกงในสี่ยินดีใหญ่ที่ถือกระบองยาวเห็นเช่นนั้นรีบหวดกระบองลง

หลวงจีนจีวรขาวลอยอยู่กลางอากาศ เหียงขวางไม้เท้าพระธรรมคราหนึ่ง

เสียงฉาดเมื่อกระบองที่หวดลงมา ถูกกระแทกแตกสลาย แยกย้ายปักใส่ผนังรอบโรงเตี๊ยม

หลวงจีนจีวรขาวพลิ้วกายลงที่เบื้องหน้าท่านน้ำมันวิเศษ

ประกายสายฟ้าสว่างวูบอีกครา สาดส่องหลวงจีนจีวรขาวที่เปียกปอนจนสว่างไสว ท่านน้ำมันวิเศษชมดูจนร้องเสียงเหบพร่าว่า

"ซาโกวไต้ซือ"

หลวงจีนจีวรขาวประนมมือกล่าวว่า

"อมิตดพุทธ เรามาสายแล้ว"

ท่านคือชาโกวได้ชีอจริงๆ

สาเหตุที่ท่านมาสาย เพราะถึงแม้ว่าท่านสามารถใช้ฐูปหอมชับไล่ควันเมอมประสาท แต่หลังจากที่ท่านรู้สึกตัว ก็ถือไม้เท้าพระธรรมออกจากโรงเตี๊ยม ขับไล่ศัตรูที่คิดฉวยโอกาสเอารัดเอาเปรียบรวมสามชบวนแตกพ่าย จากนั้นเห็นห้องพักของเฮ้งเซี่ยวเจียะพังทลาย จึงรีบรุดกลับโรงเตี๊ยม เป็นเหตุให้จีวรที่ครองร่างเปียกชุ่มโชก

พายุฝนที่เบื้องนอกช่างรุนแรงจริงๆ

ท่านน้ำมันวิเศษตวาดว่า

"ท่านหาที่ตาย?"

ชาโกวได้ชีอหาตื่นตระหนกไม่ เพียงกล่าวว่า

"วางลงเถอะ"

ท่านน้ำมันวิเศษงงงันวูบหนึ่ง จึงชู่คำรามว่า

"วางอุบาทว์อันใด?"

ชาโกวได้ชีอโบกมือกล่าวว่า

"กลับไปเถอะ"

ท่านน้ำมันวิเศษคำรามด้วยโทสะ

เสียงคำรามสะท้านทั้งดินฟ้า

จากนั้นต่อยหมัดออก

หมัดที่ดุดันราวกับจะต่อยพยัคฆ์ที่อยู่ห่างพันลี้ตกตายคามือ

ชาโกวได้ชีอทอดถอนใจคำหนึ่ง

ต่อจากนั้นลงมือ

ท่านพอลงมือ คนก็แปรเปลี่ยนไป

ท่านมิใช่หลวงจีนอีก หากแต่เป็นเทพเจ้ามัจจุราช เสือกส่งไม้เท้าพระธรรมออก

เสียงอสนีบาตฟาดเปรี้ยง
ครั้งนี้ปราศจากประกายสายฟ้า
หากแต่มาจากไม้เท้าพระธรรมของซาโกวได้ซือ
เพดานโรงเตี๊ยมปูเหาะแหกแตกทลายเป็นช่องโพรงใหญ่
พายุฝนอันรุนแรงสาดเทลงจากช่องแตก
...นั่นเป็นอานุภาพของท่าไม้เท้า

และเป็นผลจากการที่ไม้เท้าพระธรรมปะทะกับหมัดของท่านน้ำมันวิเศษ

หลังจากปะทะกระบวนท่า ท่านน้ำมันวิเศษดีดตัวออกทางช่องแตกบนหลังคาโรงเตี๊ยม แต่ยังตวาดถามว่า

"ท่าน...ท่านกับบี้กงกง..."

ซาโกวได้ซือส่งเสียงอย่างชัดเจนราวประกายสายฟ้ากรีดผ่านม่านนภาว่า

"เราใช่"

ท่านน้ำมันวิเศษอยู่บนหลังคาโรงเตี๊ยมกลางพายุฝนปล่อยผมยุ่งสยายปากส่งเสียงกู่ราวกับสุนัขป่าหอนโหยภูตคร่ำครวญ จากนั้นร่างกลืนหายกับพายุฝน

ซาโกวได้ซือระบายลมจากปากคำหนึ่ง

เนื่องจากนิ้วมือที่ขาวสะอาดของท่านกำไม้เท้าพระธรรมจนกระชับแน่น ถึงกับปรากฏโลหิตไหลซึมออกมา

ท่านมองดูเฮ้งเซี่ยวเจียะ

เฮ้งเซี่ยวเจียะยิ้มให้แก่ท่าน

ยามนั้นปรากฏผู้คนอีกคนหนึ่งเร่งรุดมายังที่เกิดเหตุ พอมาถึงก็ร่ำร้องว่า

"โอย โรงเตี๊ยมเราไฉนมีสภาพเช่นนี้..."

จากนั้นมันเห็นสภาพรอบข้างโดยชัดตา ต้องทอดถอนรำพึงว่า

"ดูท่าเรามาสายอีกแล้ว..."

มันย่อมเป็นเจ้าของโรงเตี๊ยมนามอุนลักชี้ (หกสาย)

...ดูท่ามันสมควรเพิ่มบันทึกรายการ "มาสาย" อีกประการหนึ่ง

พายุฝนตกตลอดทั้งคืน

แต่วันที่สองท้องฟ้าโปร่งอากาศสดชื่นแจ่มใส

หากทว่าเฮ้งเชี่ยวเจียะหามีอารมณ์เบิกบานไม่

เขาแม้รับบาดเจ็บบอบช้ำภายในสาหัส แต่ที่รับบาดเจ็บสาหัสยิ่งกว่าคือหัวใจของเขา

ทั้งนี้เพราะในห้องจันทร์ฤดูสารทปราศจากร่องรอยของอุนยิ้ว มีแต่คราบโลหิตดั่งดอกท้อพร่างพรมบนผ้าปูที่นอน

อุนยิ้วหายสาบสูญไป

...ความนุ่มละมุนมลายหาย

ทั้งหมดค้นหาทั่วทั้งโรงเตี๊ยม ขณะเดียวกันก็เร่งซ่อมแซมส่วนที่ชำรุดเสียหาย อันสืบเนื่องจากการต่อสู้เมื่อคืน .แต่ว่าโรงเตี๊ยมที่เสียหายสามารถซ่อมแซม คนที่หายสาบสูญเล่า?

คนที่หายสาบสูญยังหายสาบสูญ

แม้แต่เจียงช้วงซึ่งพำนักอยู่ที่ห้องเบญจมาศฤดูสารท ก็หายสาบสูญไร้ร่องรอยด้วย

...นี่เป็นเรื่องราวใด?

พวกนางต่างประสบอุบัติเหตุ หรือว่าเกิดเรื่องพร้อมกัน?

แม้ว่าสอบถามผู้คน ไม่ว่าผู้ใดก็ไม่ทราบ

เฮ้งเชี่ยวเจียะตกลงใจว่าจะตามหาพวกนางให้พบ

เขาต้องตามหาอุนยิ้วให้พบ อธิบายเรื่องราวที่เข้าใจผิดเมื่อคืน

เขายังติดตามหาเจียงชั่วงให้พบ เพื่อตอบแทนบุญคุณของนาง

...แต่ว่าพวกนางไปยังแห่งหนใด?

สุดขอบฟ้าเขาเขียว คนอยู่แห่งหนใด?

ลมวสันต์โชยเฉื่อยฉิว เฮ้งเซี่ยวเจียะไม่เห็นอุนยิ้ว ยังคิดชมดูตัวหนังสือที่พวกเขาแกะสลักไว้เมื่อคืน

แต่ที่สร้างความตื่นตระหนกแก่ผู้คนยิ่งกว่าคือ

ต้นท้อนั้นกลับอันตรธานไป

มันหนีหายไป หรือถูกผู้คนขุดรากถอนโคนไป? ท่ามกลางลมฝนเมื่อคืน ที่นี้เกิดเรื่องราวใดกันแน่?

คงเหลือแต่ดอกไม้ร่วงเกลื่อนพื้น คล้ายกับพายุฝนเมื่อคืนชุบวิญญาณของดอกท้อกลับคืนมา ดังนั้นผุดผาดกว่าเดิม สดใสกว่าเดิม

ดอกท้อพัดพลิ้วขึ้นจากพื้น คล้ายยิ้มต่อลมวสันต์ ยืนยันถึงวิญญาณที่ไม่ดับสูบ

ดอกไม้ยังอยู่

แต่ว่าคนเล่า?

เฮ้งเซี่ยวเจียะเจ็บปวดใจปานถูกบิด

ต้นท้อสาบสูญ อุนยิ้วจากไป เหลือไว้แต่มีดเล่มเล็กๆ ที่นุ่มละมุนในมือเขา

ยามนั้นถังป้อง้กับปิงหึงเสี้ยวรุดมากระซิบบอกต่อเขา

...หลังจากผ่านการสู้ศึก บวกกับควันมอมประสาทดอกท้อหน้าคนเมื่อใด อาการแอบแฝงของเนี่ยอาง้กับฮ่อเซี่ยวฮ้อ ซึ่งถูกปิงเอ่งโทยทำร้ายที่วัดลักเส้งยิ่งคล้ายกำเริบอีก สร้างความเจ็บปวดทรมานยิ่ง

เฮ้งเซี่ยวเจียะสะท้านขึ้นคราหนึ่ง ปิงหึงเสี้ยวกลับกล่าวว่า

"ก้อนหินน้อย ท่านต้องเข้มแข็งไว้ ท่านมิเพียงเป็นผู้นำขบวนที่หลบหนีครั้งนี้ ฟังว่าเตียถั่วกับสตรีไร้ฝันในแดรหลวงก็เกิดเรื่อง ต้องการ

ให้ท่านกลับไปช่วยเหลือ"

เฮ้งเซี่ยวเจียะยิ้มอย่างอับจนปัญญา กล่าวว่า

"ข้าพเจ้าสามารถหรือ? ข้าพเจ้ากระทั่งอุนยิ้วยังไม่อาจคุ้มครองความนุ่มละมุนของข้าพเจ้ามลายสูญ คนที่ตนรักและผู้มีพระคุณล้วนหายสาบสูญไป"

ได้ยินสุ้มเสียงหนึ่งกล่าวอย่างหนักแน่นว่า

"เฮ้งซากอ (พี่สามแซ่เฮ้ง) อย่าได้เป็นเช่นนี้ ท่านเป็นผู้นำของพวกเรา พวกเราให้การสนับสนุนท่านตลอดไป นางเป็นความนุ่มละมุนของท่านกาลก่อนใช่ ภายภาคหน้าก็ใช่ คนคนเดียวไม่สามารถกระทำเรื่องใหญ่ได้ แต่ท่านยังมีพวกเรา ท่านเป็นวีรบุรุษของพวกเรา ท่านต้องตามหาความนุ่มละมุนของท่านจนพบ"

คนกล่าววาจากลับเป็นถังป้องู ซึ่งก่อนหน้านี้ยังทอดอาลัยตายอยาก

จบตอนกระบองเหล็กฟ้า